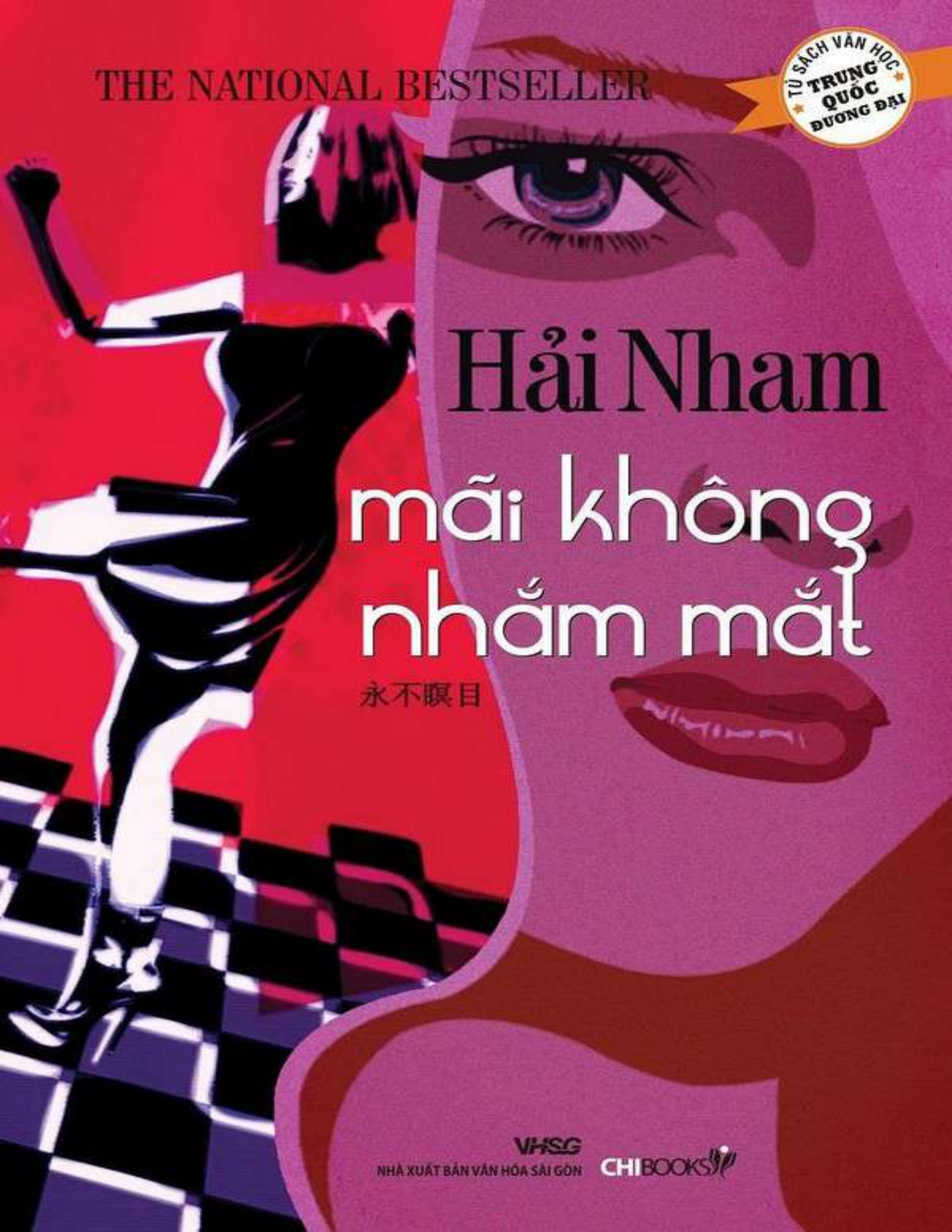
THE NATIONAL BESTSELLER
TỦ SÁCH VĂN HỌC TRUNG QUỐC ĐƯƠNG ĐẠI
Hải Nham
mãi không nhắm mắt
永不瞑目
VHSG
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN
CHIBOOKS

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Thông tin sách

Tên sách: **MÃI KHÔNG NHẮM MẮT**

Nguyên tác: **永不瞑目**

Tác giả: **Hải Nham**

Người dịch: **Nguyên Trần**

Nhà phát hành: **Chibooks**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Hóa Sài Gòn**

Khối lượng: **720g**

Kích thước: **16 x 24 cm**

Ngày phát hành: **12/2009**

Số trang: **540**

Giá bìa: **92.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Đương đại Trung Quốc**

https://thuviensach.vn

Thông tin ebook

Nguồn: **http://tve-4u.org**

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **25/08/2016**

Dự án ebook #224 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Một cuộc sống thầm lặng và đầy hi sinh của những cảnh sát truy lùng tội phạm ma túy. Tình yêu ngang trái chênh lệch tuổi tác, tình yêu bồng bột bất chấp thủ đoạn. Tình yêu chân thành hi sinh vô tận. Hận thù và trả giá. Ma túy và mạng sống... Tất cả đều được tái hiện thật sinh động.

Vào đêm trước ngày cưới, chồng chưa cưới của nữ cảnh sát Âu Khánh Xuân đột ngột hi sinh trong lúc vây bắt tội phạm ma túy. Cô nén đau thương, lao vào công việc và thực hiện di nguyện của người đã khuất là tặng lại đôi mắt cho Tiêu Đồng - một chàng sinh viên khoa Luật. Tiêu Đồng lập tức yêu say đắm vẻ đẹp và sự từng trải của Khánh Xuân, còn cô cũng rung động trước sự bồng bột, trong sáng của Tiêu Đồng. Không may, Tiêu Đồng lọt vào mắt xanh của Âu Dương Lan Lan - con gái cưng của một tên trùm buôn ma túy. Bất chấp mọi giá để yêu bằng được Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan đã cố tình khiến anh rơi vào cảnh nghiện ngập...

Ba nhân vật. Ba số phận. Ba trái tim yêu. Ai sẽ hạnh phúc và ai sẽ là kẻ cô đơn? Tình yêu chỉ đến với những người biết cách trân trọng và đủ dũng khí.

https://thuviensach.vn

Tình yêu không cần sự chiếm đoạt, tranh chấp hay tỵ hiềm nhỏ nhen. Đó chính là thông điệp sâu sắc mà tác giả đã gửi gắm trong tác phẩm. Mong rằng sau khi khép lại trang sách cuối cùng, mỗi chúng ta sẽ hiểu thêm về tình yêu ở thế giới ngày nay – vốn gần gũi nhưng đôi khi lại xa xôi.

Được chuyển thể thành phim truyền hình 27 tập cùng tên năm 1999, đạo diễn Triệu Bảo Cương, các diễn viên chính: Tô Cẩn (vai Âu Khánh Xuân), Viên Lập (vai Âu Dương Lan Lan), Lục Nghị (vai Tiêu Đồng), Tôn Hồng Lôi (vai Kiến Quân)... Từng gây xôn xao dư luận ở Trung Quốc.

Đạo diễn Triệu Bảo Cương từng đạo diễn các phim truyền hình: *Khát vọng, Câu chuyện của ban biên tập, Hoàng Thành Căn, Lấy gì để cứu được em - tình yêu của tôi, Mùa đông không tuyết rơi...*

Tác giả

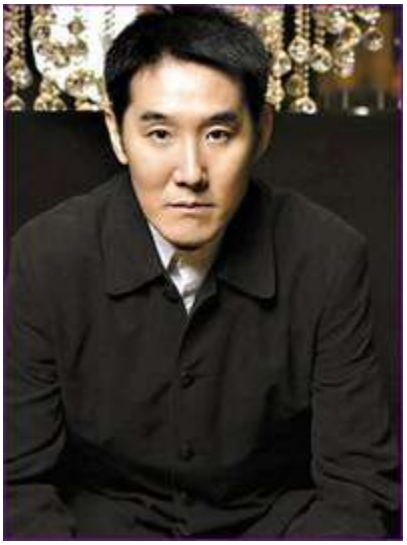

Nhà văn Hải Nham là Hội viên của Hội nhà văn Trung Quốc.

Từng nhập ngũ tới năm 18 tuổi.

Trước đây ông làm nhiều công việc ở nhiều nghành nghề khác nhau. Các việc đã làm: công nhân, dân cảnh, quản lý doanh nghiệp, chuyên viên kinh

https://thuviensach.vn

tế, Hội trưởng Hiệp hội Du lịch khách sạn Trung Quốc, giảng viên Học viện Ngoại ngữ thứ hai Bắc Kinh…

Hiện nay ông chủ yếu sáng tác tiểu thuyết, tản văn, kịch bản phim truyện và truyền hình.

https://thuviensach.vn

1.

Ai cũng biết ngõ hẻm và những ngôi nhà theo lối kiến trúc bốn mặt bao quanh sân chính là đặc sản của Bắc Kinh. Sinh ra và lớn lên tại kinh thành nhưng Âu Khánh Xuân lại bị kiểu kiến trúc nhà cửa đơn điệu và tù túng như chiếc chuồng bồ câu ấy giam cầm đến hơn hai mươi năm, chưa bao giờ đặt chân đến những ngõ hẻm. Chỉ xét ở điểm này cũng đủ thấy, cô không phải là người Bắc Kinh chính tông. Thực ra Âu Khánh Xuân cũng chỉ là dân ngoại địa, nhưng vì bố làm việc ở đây nên cô mới được vinh dự làm người Bắc Kinh.

Đã bốn ngày nay, Âu Khánh Xuân cứ đứng lặng lẽ trên tầng lầu của một nhà khách. Đây là lần đầu tiên cô được ngắm một ngõ hẻm Bắc Kinh điển hình và những người Bắc Kinh đi đi lại lại trong ngõ qua cửa sổ của nhà khách. Điểm khác biệt của con ngõ này với những ngõ nói chung là bên cạnh những căn nhà bốn mặt truyền thống đan cài khít như răng lược và khoảng hở của những chiếc sân là một ngôi nhà hai tầng kiến trúc theo lối phương Tây. Nhìn vẻ loang lổ bên ngoài, người ta dễ dàng nhận ra là căn nhà Tây này đã được xây dựng trên trăm năm, là tượng trưng cho sự ngênh ngang đầy kiêu ngạo của các cường quốc phương Tây ngày ấy. Nhưng lúc này, sự cũ kỹ của căn nhà ấy lại trở nên hài hòa với những căn nhà hình vuông thấp bé chung quanh cùng một màu xam xám của mái ngói kéo dài nhấp nhô như những làn sóng khiến người ta có cảm giác là quần thể kiến trúc cũ kỹ này được tô điểm thêm một nét nhấn, phong phú hơn.

Công việc hôm nay của cô vẫn là chụp ảnh. Cô đưa ống kính lên và ngắm chiếc cổng đổ nát của căn nhà Tây. Khi bóng dáng gã đàn ông mặc âu phục thẳng đuột, tay xách hòm công văn lọt vào ống kính, Âu Khánh Xuân không còn cảm thấy hứng thú như mấy ngày trước nữa. Cô chỉ bấm máy một cách thành thạo và có phần vô thức, chỉ có những tiếng xoành xoạch phát ra từ chiếc máy ảnh là có thể gây cho cô một chút khoái cảm mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Chiếc máy ảnh đã quá cũ nhưng ống kính cực đại của nó lại rất mới nên có thể kéo gương mặt thô ráp ấy đến gần ngay trước mặt. Chỉ đến khi Lý Xuân Cường đứng bên cạnh đẩy nhẹ vào người cô và nói: Được rồi, tiết kiệm một tí, cô mới dừng bấm máy.

Âu Khánh Xuân đặt máy ảnh xuống và cười thầm trong bụng. Cô vô cùng thỏa mãn với bức ảnh cuối cùng. Đó là một bức ảnh toàn cảnh, trong đó có cả Hồ Tân Dân đang đi phía sau gã đàn ông ấy trên con hẻm. Tuy trời đã bắt đầu tối nhưng khuôn mặt buồn buồn bẩm sinh của Hồ Tân Dân vẫn xuất hiện rất rõ trước mắt cô. Trong thâm tâm, cô vẫn mong cho vụ án này sớm kết thúc để khỏi làm trở ngại chuyến đi Tô Châu và Hàng Châu của cô cùng Hồ Tân Dân sau hai ngày nữa.

Lúc này, Đỗ Trường Phát với thân hình đồ sộ và mấy tổ viên mới đến bên cửa sổ, dùng mắt tống tiễn Hồ Tân Dân cùng với gã đàn ông nọ cho đến khi họ mất hút trong con hẻm. Họ nghe thấy đội trưởng Lý Xuân Cường mở máy điện thoại di động, chắc chắn là để gọi cho Trưởng phòng hình sự thuộc Cục Công an thành phố Mã Chiếm Phúc. Anh đang chờ cú điện thoại này. Cuộc nói chuyện giữa đội trưởng Lý và Mã Chiếm Phúc rất ngắn gọn, ngắn đến độ gần như là trao đổi bằng mật khẩu nhưng Âu Khánh Xuân vẫn nghe rất rõ họ đang trao đổi với nhau những gì, thậm chí là trước khi Lý Xuân Cường mở điện thoại, cô cũng đã biết quyết định của Mã Chiếm Phúc như thế nào.

- Được rồi, cứ theo như bố trí từ sáng sớm, hành động đi!

Ai cũng trút một hơi thở dài nhẹ nhõm. Đã bốn ngày rồi, họ bị giam trong căn phòng tối tăm và hôi hám này để ngắm nhìn đến độ chán ngấy căn nhà Tây trong ngõ, dùng ống kính máy ảnh để quan sát những gương mặt khả nghi ra ra vào vào căn nhà, sau đó thì theo sự phân công của Lý Xuân Cường lặng lẽ đi theo sau từng đối tượng. Trong vòng bốn ngày ấy, những người đến đây đều là những kẻ nghiện ma túy. Họ đang chờ hàng nhưng bốn ngày đã trôi qua mà kẻ đưa hàng vẫn không hề xuất hiện. Sáng sớm nay, khi chuẩn bị thay cho nhóm trực ca đêm, Mã Chiếm Phúc đã có ý là

https://thuviensach.vn

không cần phải chờ đợi nữa và trong cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi, nó đã trở thành một quyết định. Mọi người đều lặng lẽ kiểm tra vũ khí của mình, thử chốt an toàn. Âm thanh của những viên đạn được tra vào hộp đạn vang lên lách cách. Âu Khánh Xuân chỉ thận trọng kiểm tra khẩu súng ngắn giấu dưới nách. Sáng sớm nay cô đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi. Mới hai sáu tuổi nhưng cô lại là một trong những người thâm niên nhất trong tổ cảnh sát hình sự này, chỉ sau Lý Xuân Cường và Hồ Tân Dân.

Địa hình ở đây cũng không quá phức tạp. Một con hẻm thẳng băng, một khuôn viên nhỏ và ngôi nhà kiến trúc theo kiểu Tây ấy nằm lọt thỏm giữa khuôn viên, chỉ có một cửa ra vào nên dễ dàng phong tỏa. Bóng đêm nhập nhoạng, cả tổ nối đuôi nhau rời khỏi nhà khách, vượt qua con hẻm rồi đột nhập vào căn nhà. Gã bán ma túy ở trên tầng hai. Lý Xuân Cường cắt cử hai tổ viên canh chừng bên dưới, bốn người còn lại lặng lẽ tiến lên tầng hai, Âu Khánh Xuân đưa tay gõ cửa. Gã đàn ông ấy đang nấu cơm tối, nghe thấy tiếng gọi của một phụ nữ thu tiền điện nên không hề đề phòng gì, lập tức ra mở cửa. Cánh cửa vừa hé ra đã bị giật mạnh và cả bốn người đồng loạt xông vào phòng. Gã đàn ông theo bản năng lùi về phía nhà bếp nhưng Lý Xuân Cường và hai tổ viên đã nhanh chóng chiếm nhà bếp chỉ ba bốn mét vuông ấy. Một nồi miến đang sôi ùng ục trên bếp ga bất ngờ rơi xuống đất, nước sôi làm bỏng chân Đỗ Trường Phát. Gã đàn ông nọ kêu lên mấy tiếng rồi im bặt.

Thời gian kể từ khi Âu Khánh Xuân gõ cửa cho đến khi tóm được gã bán ma túy vỏn vẹn chỉ có hơn mười giây. Gã đàn ông giãy giụa tuyệt vọng khi đôi tay của hắn bị nhét vào trong chiếc còng và bị hai tổ viên xốc nách nhấc bổng lên mang xuống lầu. Lý Xuân Cường và Âu Khánh Xuân bắt đầu lục soát căn phòng và rất dễ dàng phát hiện ra một bọc heroin còn đang chưa mở. Âu Khánh Xuân cầm lên và ước lượng khoảng hơn một ký khiến Lý Xuân Cường vô cùng phấn khởi. Bởi vì với số lượng hơn một nghìn gam, đây đã được xem là một vụ trọng án.

https://thuviensach.vn

Với kết quả vượt quá sự mong đợi ấy, cả tổ không ai nghĩ đến chuyện ăn tối nữa mà bắt tay ngay vào công việc thẩm vấn. Và một điều không ngờ nữa lại xuất hiện. Đến tám giờ tối, gã bán heroin khai rằng, người đàn ông mặc Âu phục, tay xách hòm công văn cuối cùng rời khỏi căn nhà lúc hoàng hôn chính là kẻ cung cấp nguồn hàng cho hắn. Gói heroin khoảng hơn một ký vừa thu giữ chính là do người này mang đến.

Đây chính là kẻ mà cả tổ phải khổ công chờ đợi bốn ngày đêm. Ngay lập tức, Lý Xuân Cường nói to vào điện thoại:

- Đồng chí Hồ Tân Dân! Người đồng chí đang theo dõi rất quan trọng, nhất thiết không được để vuột mất!

Tiếng Hồ Tân Dân trong máy nghe rất rõ:

- Hắn vừa ăn tối xong trong quán, đang trả tiền!

Lý Xuân Cường nói rất kiên quyết:

- Không thể để hắn trốn thoát! Nếu theo dõi không được nữa, lập tức phải bắt lấy hắn. Chúng tôi chờ điện thoại của cậu!

- Tôi biết rồi, anh yên chí!

Trong lúc chờ đợi điện thoại của Hồ Tân Dân, mọi người tranh thủ ăn cơm tối. Lý Xuân Cường chưa kịp mở nắp hộp cơm, đã có lệnh Mã Chiếm Phúc gọi lên họp báo. Trước khi đi, anh nói với Âu Khánh Xuân rằng cô có thể về nghỉ ngơi. Kể từ ngày được đề bạt tổ trưởng, Lý Xuân Cường tỏ ra rất quan tâm đến Âu Khánh Xuân.

Âu Khánh Xuân cũng chẳng khách sáo gì, nhanh chóng dọn dẹp mấy thứ lặt vặt trên bàn. Trước khi ra khỏi phòng, cô không quên nói với Lý Xuân Cường:

https://thuviensach.vn

- Ngày kia em và anh Dân sẽ đi Hàng Châu. Ngày mai anh cho chúng em nghỉ vì bố mẹ và người thân hai gia đình chúng em sẽ gặp nhau bàn bạc, cứ cho đây là một nghi thức vậy.

Thấy Lý Xuân Cường trầm ngâm không nói, cô nói tiếp:

- Ngày mai chúng em còn phải đến đăng ký kết hôn ở văn phòng!

- Sao đăng ký muộn thế?

- Mẹ của Tân Dân còn phải nhờ người coi ngày, mai là ngày tốt. Mẹ anh ấy tin chuyện này lắm.

- Hai người đã mua vé chưa?

- Mua rồi, chiều ngày kia đi. Không phải là em đã xin phép đội trưởng nghỉ rồi sao?

- À, đúng rồi! Hôn nhân là chuyện đại sự - Hình như Lý Xuân Cường đã nhớ ra - Hai người cứ lo việc của mình đi, dù sao vụ án này cũng đã có nhiều người giải quyết rồi. Vả lại, nếu đêm nay mà Tân Dân bắt được tên ấy, công đầu trong vụ án lại thuộc về cậu ta rồi!

Âu Khánh Xuân mỉm cười cảm kích. Hồ Tân Dân và Lý Xuân Cường vốn là bạn đồng khóa tại Học viện Cảnh sát hình sự, tốt nghiệp trước Âu Khánh Xuân hai khóa. Lý Xuân Cường tiến bộ rất nhanh, một năm trước đã được đề bạt làm đội trưởng. Anh cũng rất hy vọng hai người bạn mình sẽ có nhiều thành tích trong công tác như mình, do vậy anh vẫn thường giao cho họ những công việc trọng đại của tổ. Cảm tình này cũng xuất phát từ khi còn học với nhau tại Học viện.

Cả hai cùng đi ra khỏi phòng làm việc, xem ra Lý Xuân Cường cố ý tiễn Âu Khánh Xuân khiến cô không khỏi hơi bối rối. Khi sắp chia tay nơi cầu thang, Lý Xuân Cường nói với vẻ rất quan tâm:

https://thuviensach.vn

- Nếu hai người cần, ngày mai cứ lấy chiếc xe Jeep của tôi mà dùng.

- Không cần đâu, ngày mai chúng em đã mượn được xe rồi - Khánh Xuân vội vã nói.

Lý Xuân Cường ngần ngừ trong giây lát rồi lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ gói bằng giấy kim tuyến lấp lánh đưa cho Âu Khánh Xuân, dáng điệu không được tự nhiên lắm:

- Chúc mừng hạnh phúc của hai người!

Âu Khánh Xuân im lặng, tỏ ý không muốn nhận. Lý Xuân Cường cất tiếng cười như muốn xua đuổi không khí không tự nhiên giữa hai người:

- Đây chỉ là một chút lòng thành của tôi, chúng ta đã làm việc với nhau bao nhiêu năm rồi cơ mà.

Khánh Xuân cầm lấy chiếc hộp, nói:

- Anh Xuân Cường nè, em nghe nói trưởng phòng Mã đã giới thiệu cho anh một người bạn gái, thế nào rồi? Em và Tân Dân rất chờ đợi tin vui của anh.

Lý Xuân Cường cười gượng gạo:

- Làm gì có chuyện đó, chẳng qua trưởng phòng Mã chỉ buột miệng nói bâng quơ thôi mà. Tôi đã nói với anh ấy là trong hai năm này, tôi không hề có ý định kết hôn.

- Tại sao như vậy, anh đâu còn trẻ trung gì nữa đâu?

- Tôi tìm không ra người thích hợp với mình.

Khánh Xuân biết là Xuân Cường đang ám chỉ điều gì. Trước đây, cả Xuân Cường và Tân Dân đều đồng thời theo đuổi cô. Lúc ấy cô không thích Xuân Cường chỉ vì anh biểu hiện ý thức cầu tiến quá lộ liễu, không hợp với

https://thuviensach.vn

cô. Chuyện theo đuổi ấy cuối cùng cũng dừng lại và Tân Dân là kẻ thắng cuộc.

Cầm lấy chiếc hộp, Khánh Xuân buông một tiếng cảm ơn thật nhẹ rồi đi xuống cầu thang. Biết là Xuân Cường vẫn đứng đó và nhìn theo mình, nhưng cô không hề ngoái đầu nhìn lại.

Nhà Khánh Xuân cách cơ quan không xa, đạp xe chỉ mất khoảng mười lăm phút. Căn nhà này được Viện Khoa học Mỏ - Địa chất cấp cho bố Khánh Xuân khi ông chuẩn bị nghỉ hưu. Để chuẩn bị cho con gái sau khi kết hôn, ông đã không nhận căn nhà ba phòng nối liền theo hướng bắc nam mà nhận hai căn nhà độc lập theo hướng đông tây, một căn có hai phòng và một căn chỉ có một phòng duy nhất. Ông ở trong căn nhà một phòng ấy. Sau khi mẹ Khánh Xuân mất, cuộc sống của ông chỉ biết xoay quanh đứa con gái duy nhất này. Ông thường nói: Con có nhiều bạn bè nên cần phải có một phòng khách. Bố chỉ có một mình, không cần đến hai phòng làm gì. Vả lại, bố cũng có thể dùng phòng khách của con, dù sao thì cũng có thể mở hai cửa cho phòng khách này.

Âu Khánh Xuân cũng chẳng từ chối sự quan tâm của bố. Cô rất hiểu ông và không có lý do gì mà cô phải khách sáo đối với tình cảm của ông giành cho mình. Tân Dân không có nhà và đương nhiên là anh sẽ về sống với cô trong căn nhà này nên mọi việc sắp đặt, trang trí trong nhà, cô giao toàn quyền cho anh. Không tính nhà bếp và gian vệ sinh, hai căn phòng cùng một hành lang hẹp trong nhà, việc phí tổn cũng chỉ khoảng mười ngàn đồng, thêm mấy thứ gia cụ lặt vặt khác được bày biện rất trang nhã nên gây cảm giác rất thoáng đãng và thoải mái cho bất kỳ ai.

Tuy lễ kết hôn vẫn chưa được tiến hành song bức ảnh tân hôn to tướng của hai người vẫn được treo một cách đường đường chính chính trong phòng ngủ. Bức ảnh màu vô cùng bình thường được lồng trong khung gỗ lắp kính nên cũng khá công phu, sang trọng. Trong ảnh, vẻ mặt của Tân Dân trông có vẻ khá già nếu so với Khánh Xuân. Tuy trước khi chụp ảnh, anh đã cẩn thận cạo sạch bộ râu rậm nhưng khi đứng bên cạnh cô, anh giống là anh cả

https://thuviensach.vn

hoặc là thầy giáo của cô hơn là chồng, dù anh chỉ lớn hơn cô có ba tuổi. Hai người đã làm quen với nhau một năm trong Học viện Cảnh sát hình sự, thời gian cộng sự với nhau trong đội là năm năm, đồng cam cộng khổ nên đã hiểu rõ tính tình cũng như sở thích của nhau. Chẳng hạn cả hai đều không thích chụp nhiều ảnh nghệ thuật trước khi cưới, không phải vì tiết kiệm tiền mà chỉ vì cả hai đều không thích lối chơi theo lối thời thượng như nhiều đôi thanh niên nam nữ khác lúc này.

Khi Khánh Xuân về đến nhà, đồng hồ đã chỉ mười giờ đêm. Cô vào phòng ngủ và đưa mắt nhìn bức ảnh treo trên tường. Trên mặt bàn phía dưới tấm ảnh, một lọ đỗ quyên đã nở rộ làm tăng vẻ rực rỡ cho khuôn mặt cô trong tấm ảnh. Lần đầu tiên trông thấy Tân Dân, một số người bạn cùng lớn lên bên nhau của Khánh Xuân đã rỉ tai cô, hỏi: Đây là bạn trai của cậu à? Ôi dào, trông chẳng hợp tí nào, hay là anh ta có tài năng gì đặc biệt? Đúng vậy. Luận về dung mạo, nói chung Tân Dân cực kỳ bình thường, phong cách sống cũng chẳng sôi nổi, hào phóng; còn Khánh Xuân thì ngay trong thời học trung học và kể cả thời học tại Học viện Cảnh sát đều được bình chọn là hoa khôi. Người ta nói rằng thời gian vốn vô tình với cái đẹp. Có điều, mặc dù tốt nghiệp đã lâu nhưng ngoài sự lão luyện về nghiệp vụ chuyên môn ra, gương mặt của Khánh Xuân không hề thay đổi, không già thêm tí nào dù cô không hề dùng bất kỳ một loại mỹ phẩm nào.

Có lẽ chính vì gương mặt trẻ mãi ấy cũng như tính tình vô cùng chuẩn mực của Khánh Xuân mà mấy năm nay, những kẻ theo đuổi cô đếm không thể hết, kể cả trong đó có Lý Xuân Cường - một người có đủ tài năng lẫn dung mạo đều không thể chiến thắng một kẻ trông rất tầm thường là Hồ Tân Dân. Thực ra thì gương mặt buồn buồn trông rất thành thực cũng như tính tình trầm mặc của anh đã công phá có hiệu quả bức tường phòng thủ của Khánh Xuân. Bởi người đàn ông mà cô cần phải là một người có tài, có kiến thức nhưng không nhất thiết phải cố ý thể hiện mình quá rõ trước mắt mọi người.

https://thuviensach.vn

Việc đầu tiên sau khi về phòng là Khánh Xuân mở món quà mà Lý Xuân Cường đã tặng. Một chiếc hộp nhỏ được bọc trong giấy kim tuyến, bên trong chiếc hộp là một con trâu nhỏ bằng vàng. Âu Khánh Xuân cầm tinh con trâu. Khi cô lấy con trâu ra khỏi chiếc hộp thì phát hiện ra mảnh giấy niêm yết giá tiền của cửa hàng vàng bạc: hai ngàn tám trăm nhân dân tệ! Âu Khánh Xuân thở hắt ra một hơi dài, trống ngực đập bình bịch. Hai ngàn tám trăm nhân dân tệ không phải là một số tiền nhỏ đối với Lý Xuân Cường. Món lễ vật quá quý giá như thế hình như không phải là quà của một đồng nghiệp, nên khó lòng xác định được tâm trạng của Khánh Xuân là cảm động hay bất an.

Cho đến tận hôm nay, Khánh Xuân vẫn chưa tìm thấy cảm giác đích thực về chuyện kết hôn. Trong tiềm thức, Khánh Xuân vẫn có cảm giác rằng mình vẫn chỉ là một đứa trẻ. Khi cô nghĩ đến ngày mai, khi tất cả những thủ tục và nghi thức kết hôn hoàn tất, Tân Dân sẽ chuyển về đây và như thế, cuộc sống độc thân tự do của thời con gái chính thức kết thúc, cô sẽ như người phụ nữ thời xưa, bện tóc lại để biểu thị mình không còn trẻ trung gì nữa. Nghĩ đến đây, Âu Khánh Xuân không khỏi chạnh lòng, một nỗi nuối tiếc và thương cảm mơ hồ dâng lên trong lòng cô.

Cô thoải mái nằm lăn ra giường, chậm rãi mở thắt lưng và cảm thấy toàn thân mỏi mệt rã rời. Cô nghĩ, chung quy rồi cũng cần có một mái nhà, tất cả phụ nữ đều như vậy, sớm muộn gì rồi cũng phải tiễn biệt tuổi thanh xuân của mình mà thôi.

Nhưng trước mắt, lúc này cô vẫn đang có một mình. Cô vẫn có thể không e ngại gì mà trút bỏ toàn bộ y phục trên người và cứ thế, trần truồng đi lại trong nhà. Cô ngắm nghía thân thể mình trong gương. Một khuôn ngực vồng cao, một chiếc bụng thon thả, một chiếc eo lưng nhỏ nhắn nhưng dẻo dai... Tất cả đều chẳng khác so với ngày cô vừa tốt nghiệp trung học. Không để ý đến đôi chân trần trên nền đá lạnh, Khánh Xuân bước vào nhà tắm, điều chỉnh nước lên cho thật nóng rồi đứng dưới vòi sen để nước chảy từ đầu đến chân thật lâu. Thân thể cô như được xoa bóp trong làn nước

https://thuviensach.vn

nóng. Đầu óc cô mơ màng như muốn ngủ. Cô không biết là mình đã đứng dưới làn nước ấy trong bao lâu, chỉ đến khi có tiếng gõ cửa và tiếng gọi của bố, cô mới giật mình tỉnh lại.

- Đội trưởng của con gọi điện thoại đến, bảo con chuẩn bị về đội ngay lập tức!

Tiếng bố vang lên từ bên ngoài cánh cửa. Điện thoại cố định đặt bên nhà bố vì cả ngày, Khánh Xuân không hề có mặt ở nhà.

Cô chưa kịp nói gì thì bố đã tiếp lời:

- Con đừng vội. Họ bảo là sẽ có người đến đón!

Tuy bố đã nói như vậy nhưng Khánh Xuân vẫn vội vàng lau khô đầu tóc. Cô không thể đoán được là chuyện gì đang xảy ra đến nỗi muộn như thế này mà vẫn còn điều cô về đội. Có phải là có một tài liệu nào đó rất cần nghiên cứu ngay nhưng đang ở trong ngăn kéo của cô? Cô không thể đoán tiếp được nữa.

Khánh Xuân vừa mặc xong quần áo thì xe cũng vừa tới. Lái xe là Đỗ Trường Phát, chân vẫn còn cà nhắc vì bị phải nước sôi đầu đêm. Lên xe, Khánh Xuân hỏi ngay:

- Có chuyện gì mà phải tìm tôi?

Trường Phát ngập ngừng giây lát rồi mới nói:

- Có chút chuyện xảy ra với... Tân Dân...!

Khánh Xuân giật mình hỏi dồn:

- Chuyện gì đã xảy ra với Tân Dân?

https://thuviensach.vn

- Cô đừng lo lắng, không có gì nghiêm trọng lắm. Vừa rồi, đồn công an ở cầu Lục Lý gọi đến báo rằng, Tân Dân bị thương nhẹ. Họ đã đưa anh ấy vào bệnh viện.

Qua giọng điệu của Đỗ Trường Phát, Khánh Xuân cũng tin là Tân Dân bị thương không nghiêm trọng lắm nhưng không hiểu sao, cô vẫn không thể bình tĩnh được. Khi đến bệnh viện, mọi việc lại không đơn giản như Đỗ Trường Phát đã nói mà nghiêm trọng hơn nhiều. Tân Dân bị hai viên đạn, trong đó có một viên ghim vào phổi. Đồn công an Lục Lý nghe quần chúng báo tin và tìm thấy Tân Dân tại cổng của một kho hàng gần cầu Lục Lý. Lúc ấy anh đã hôn mê vì mất máu quá nhiều, khi Khánh Xuân đến bệnh viện vẫn chưa tỉnh lại. Những người đưa Tân Dân đến bệnh viện vẫn còn đứng ở ngoài cửa phòng cấp cứu.

Âu Khánh Xuân không thể định hình được tâm trạng lúc này, thậm chí cô không thể làm chủ được suy nghĩ cũng như không thể tự nhắc nhở cần phải bình tĩnh được nữa. Người trên phòng và các đội viên cũng đã có mặt khá đông, đều dùng ánh mắt thương xót và đồng tình lặng lẽ nhìn Khánh Xuân. Ai cũng biết Khánh Xuân và Tân Dân sẽ đăng ký kết hôn trong ngày mai. Việc diễn ra ngoài ý muốn của Tân Dân dẫn đến bi kịch chung cho tất cả mọi người.

Mã Chiếm Phúc cũng đã đến bệnh viện từ rất sớm, gương mặt vô cùng đăm chiêu đứng nói gì đó với bác sĩ. Bố mẹ và em gái của Tân Dân cũng đã được mọi người đưa đến, chỉ biết khóc và chờ đợi Tân Dân tỉnh lại. Lý Xuân Cường không có mặt vì anh đã đưa một số tổ viên đến hiện trường. Gã đàn ông mặc Âu phục tay xách hòm công văn sau khi nổ súng bắn gục Tân Dân đã biến mất. Tại sao hắn lại dẫn dụ Tân Dân đến cái kho hàng vắng vẻ ấy? Xem ra mọi chuyện chỉ chờ Tân Dân tỉnh dậy mới biết được thực hư.

Khánh Xuân cũng rất muốn khóc nhưng nhìn thấy vẻ thảm thương của mẹ và em gái Tân Dân, cô cố dằn những giọt nước mắt đang chực trào ra. Mọi người đang vây quanh và dùng tất cả những lời lẽ có thể để an ủi và động

https://thuviensach.vn

viên hai người. Khánh Xuân và bố Tân Dân ngồi bên cạnh nhau, cúi đầu không nói. Không ai đến để an ủi cô lúc này. Hình như trong ý thức của mọi người, cô đã biến thành một người đàn ông. Một người con gái đã lao vào nghiệp cảnh sát hình sự đến mấy năm phải có sự cứng rắn của một người đàn ông.

Đến gần sáng, có ai đó gọi bố Tân Dân, Mã Chiếm Phúc và Khánh Xuân đến phòng làm việc của bác sĩ. Vị bác sĩ nọ không quan tâm hỏi họ là ai, thậm chí cũng chẳng mời ngồi, vừa nhác thấy họ bước vào phòng đã lên tiếng:

- Lãnh đạo đơn vị và người thân đều đã có mặt phải không? Không đợi mọi người trả lời, ông ta tiếp tục nói - Tim của bệnh nhân đã ngừng đập. Chúng tôi đang tiến hành những công đoạn cấp cứu cuối cùng. Chúng tôi muốn nói rằng..., mọi người hãy bàn bạc sớm một tí, chuẩn bị đón chờ điều xấu nhất...

Ý tứ trong lời của bác sĩ là quá rõ ràng. Trong căn phòng nhỏ này chỉ có mỗi một mình Khánh Xuân là phụ nữ nên cô là người bật tiếng khóc đầu tiên. Cô có cảm giác mọi ý chí của cô hoàn toàn biến mất, thân hình cô đổ sụp xuống.

Mọi sự sắp đặt sau đó hoàn toàn phụ thuộc vào bố của Tân Dân và Mã Chiếm Phúc. Khánh Xuân không biết đã bằng cách nào mà mình lại có thể vào được tận bên giường bệnh của Tân Dân, cũng không thể nhớ được là mình đã khóc và nói với Tân Dân những lời cuối cùng về cái gì. Sau đó cô được về phòng trực của bác sĩ. Bố của Tân Dân và Mã Chiếm Phúc đang có mặt ở đó. Bố của Tân Dân đưa cho cô một tấm phiếu, ôn tồn và thân thiết nói:

- Khánh Xuân, chữ ký bên dưới này là của cháu!

Đây là loại giấy tờ gì? Khánh Xuân cầm lấy và đọc nhưng trước mắt cô, những con chữ đang nhảy múa. Cô không đọc được bất kỳ chữ gì trên đó.

https://thuviensach.vn

- Đây là Phiếu đăng ký tự nguyện hiến các bộ phận trên cơ thể, cần phải có chữ ký của người thân - Mã Chiếm Phúc nói.

Khánh Xuân sững sờ nhìn thẳng vào mặt anh, lâu lắm mới lên tiếng:

- Là Tân Dân sao? Các người định buộc anh ấy hiến cái gì? Tôi không đồng ý! Anh ấy là liệt sĩ!

Bố của Tân Dân ngắc ngứ nói:

- Cống hiến giác mạc! Đây chính là ý nguyện của Tân Dân!

Lý Xuân Cường bước đến, dùng giọng nói của người thân nhắc nhở:

- Khánh Xuân, cô quên rồi sao? Sau khi đồng chí Tiểu Bình qua đời, tập thể chúng ta đều đã đăng ký là sẽ hiến giác mạc sau khi chết. Tân Dân cũng đã đăng ký rồi.

Khánh Xuân ngây dại nhìn tờ giấy mỏng trước mặt mình. Lý Xuân Cường đưa cây bút của mình cho cô, nói:

- Khánh Xuân, tất cả chúng ta đều hy vọng là thân thể cậu ấy vẫn vẹn toàn, giác mạc chẳng qua cũng chỉ là một bộ phận nhỏ thôi mà.

Khánh Xuân cầm lấy cây bút, đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Xuân Cường rồi nhìn mái tóc bạc phơ của bố Tân Dân. Rất chậm rãi, cô vạch từng nét bút đại diện cho người thân của Tân Dân viết tên mình vào phiếu đăng ký. Bỏ cây bút xuống bàn, cô ngước đầu lên nhìn bác sĩ, hỏi:

- Giác mạc của Tân Dân sẽ được ghép cho ai?

- Trước tiên là sẽ giao cho bệnh viện...

- Tôi muốn biết, các người sẽ ghép nó cho ai?

- Lúc này, rất nhiều người đang cần giác mạc...

https://thuviensach.vn

- Tôi chỉ muốn biết giác mạc của Tân Dân sẽ được ghép cho ai?

Thái độ của Khánh Xuân rất kiên quyết nên bác sĩ cảm thấy lúng túng khó xử vô cùng. Ông ta quay sang trao đổi mấy câu với một người đàn ông có vẻ là một bác sĩ nhãn khoa vừa xuất hiện trong phòng, sau đó nói với Khánh Xuân:

- Hiện tại, trong bệnh viện của chúng tôi đang có một bệnh nhân là sinh viên đại học năm thứ hai, giác mạc bị hỏng nên gần như hoàn toàn bị mù. Nếu không có ai hiến giác mạc, sinh viên này e rằng...

- Là con trai hay con gái? Khánh Xuân ngắt ngang lời bác sĩ.

- Con trai.

Khánh Xuân gật đầu. Là con trai! Tâm trạng Khánh Xuân như được an ủi vài phần. Cô không muốn đôi mắt của Tân Dân bị gắn cho một người đàn bà hoặc một ông già bảy tám mươi gần đất xa trời nào đó.

Trời đã sáng. Sau khi rời bệnh viện, Khánh Xuân không quay về nhà mà theo bố mẹ Tân Dân về nhà họ. Cô nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng để cô thể hiện nghĩa vụ của một người con dâu và có lẽ, ở bên cạnh người thân của Tân Dân lúc này là một cách để giảm bớt nỗi đau cho nhau. Nhưng quan trọng nhất vẫn là cô không dám đối diện với căn phòng hạnh phúc mà hai người đã dày công vun đắp bấy lâu. Có thể lúc này, bố cô đã thức dậy và đang chăm sóc cho lọ hoa đỗ quyên trong phòng cô. Vì ông xem đó là một cách chăm sóc cho con gái mỗi ngày. Cô nghĩ, có lẽ mình nên có một cú điện thoại cho bố và nói với ông rằng, những làn hương cũng như sắc màu tươi thắm của lọ hoa đã không còn ý nghĩa gì nữa, hãy để cho nó tàn phai cùng với sự biến mất của chủ nhân căn nhà ấy thôi!

https://thuviensach.vn

2.

Mấy ngày sau đó, tất cả đều lao vào chuyện hậu sự của Tân Dân cũng như sắp xếp công việc trong đội. Nỗi đau đã khiến Khánh Xuân gần như tê liệt hoàn toàn. Bàn làm việc của Tân Dân đã được dọn dẹp. Những tài liệu có liên quan đến công việc cũng như những đồ dùng công cộng đã được mang đi. Những đồ dùng cá nhân thì đội trưởng Lý Xuân Cường yêu cầu để cho Khánh Xuân lo liệu. Cô đã từ chối công việc này. Suy cho cùng, cô và Tân Dân cũng chưa đăng ký kết hôn nên về mặt luật pháp, cô không có quyền dùng danh nghĩa là người trong nhà để tiếp nhận những di vật ấy. Không có cách nào khác, đội thông báo cho bố Tân Dân đến để tiếp nhận tất cả. Riêng có mấy phong thư Tân Dân để lại trên bàn thì Lý Xuân Cường giao cho Khánh Xuân. Đó là những lá thư do Khánh Xuân viết cho Tân Dân trong thời gian đi công tác mấy năm trước đó, kèm theo những lá thư này là hai tấm vé tàu đi Hàng Châu mà Xuân Cường đã tìm thấy trong cặp xách tay của Tân Dân.

- Cô có cần tôi nhờ người trả vé lại không? Vẫn còn kịp. - Xuân Cường nói.

Khánh Xuân cầm lấy hai tấm vé, lắc đầu. Đây là vật kỷ niệm cuối cùng của cô và Tân Dân, không việc gì phải trả lại. Cô lưu giữ hai tấm vé này cùng với tấm ảnh cô chụp cùng với di ảnh của Tân Dân trong buổi lễ truy điệu.

Khánh Xuân đã tráng những tấm phim cô chụp những kẻ tình nghi ra vào ngôi nhà kiểu Tây. Mấy kiểu cuối cùng chính là kẻ tình nghi mặc Âu phục đã ra tay sát hại Tân Dân. Phòng điều tra hình sự đã chọn trong số ấy một tấm ảnh mà mặt mũi kẻ tình nghi tương đối rõ ràng in trên Lệnh truy nã và phát đi khắp nơi. Chưa bắt được tội phạm thì sự hy sinh của Tân Dân vẫn thiếu vẻ oanh liệt và thiếu tính hoàn chỉnh, không thể tuyên truyền công khai và rầm rộ như sự hy sinh của Cam Lôi và Thôi Đại Khánh năm ấy. Do vậy, sau khi lễ truy điệu kết thúc và bình đựng tro của liệt sĩ Hồ Tân Dân được đem an táng tại Nghĩa trang Cách mạng Bát Bảo Sơn hoàn tất, điều

https://thuviensach.vn

này cũng có nghĩa là sinh mạng của một con người đã chính thức khép lại một cách âm thầm. Cái tên Hồ Tân Dân cũng dần dần sẽ biến mất trong tiềm thức mọi người. Bố mẹ Hồ Tân Dân khi nhận giấy chứng nhận liệt sĩ của con trai mình cùng với gần hai mươi nghìn nhân dân tệ tiền trợ cấp gia đình liệt sĩ và nhiều lễ vật khác đã viết vào Sổ kỷ niệm những người đã cống hiến giác mạc một dòng: "Cống hiến tình yêu, đem lại ánh sáng cho người, công đức ấy không gì sánh được". Tất cả mọi người đều quên bẵng người vợ chưa cưới của Tân Dân, thậm chí Khánh Xuân không nhận được bất kỳ một vật lưu niệm nào. Lúc ấy cô đã nghĩ, may mà Tân Dân còn để lại cho đời và cho mình một đôi mắt. Đây là bộ phận duy nhất trên thân thể anh vẫn chưa chết và cô có cảm nhận rằng, đôi mắt ấy chính là linh hồn của anh.

Cô đến bệnh viện.

Cô đến rất sớm. Không tốn nhiều thời gian và công sức, cô đã tìm thấy người bệnh ấy trong một gian phòng chan hòa ánh sáng mặt trời. Cô đăm đắm nhìn vào đôi mắt vẫn bị băng dày quấn kín choàng qua nửa cái đầu nhưng từ chiếc sống mũi cao cao và đôi môi sắc sảo của người bệnh, cô nhận ra gương mặt ấy rất trẻ và rất tuấn tú. Bên cạnh bệnh nhân lúc này là một cô gái rất trẻ, không thể gọi là đẹp nhưng rất có duyên. Khi Khánh Xuân bước vào phòng bệnh, cô gái đang gọt táo và đưa từng miếng nhỏ đến tận miệng bệnh nhân.

Khánh Xuân cũng mang theo một túi trái cây. Cô đặt túi trái cây xuống chiếc tủ nhỏ kê ở đầu giường bệnh và bắt đầu trò chuyện với cô gái. Hình như cô gái đã nghe các bác sĩ nói về Khánh Xuân cũng như quan hệ giữa cô và bệnh nhân nên trên môi cô ta luôn điểm nụ cười, miệng luôn nói những lời cám ơn. Người bệnh không thể trông thấy Khánh Xuân nên giữ yên lặng một cách rất lễ độ. Khánh Xuân ngồi lên chiếc ghế đặt bên cạnh giường bệnh và bắt đầu trò chuyện với chàng trai. Cô rất muốn biết những chuyện liên quan đến chàng trai này.

- Cậu là sinh viên năm thứ hai?

https://thuviensach.vn

- Vâng ạ! Chàng trai trả lời.

- Đáng ra là phải năm thứ ba - Cô gái bổ sung thêm - Anh ấy mắc bệnh đã được nửa năm rồi.

- Sao lại mắc phải bệnh này?

- À, anh ấy cùng với một người bạn giúp thầy giáo phụ đạo trong khoa lau phòng, anh ấy đã nghịch phải chất vôi độc khiến chúng bắn vào mắt nên giác mạc bị hỏng.

Khánh Xuân chăm chú nhìn vào gương mặt chỉ lộ một nửa của chàng trai nhưng cô không nhận ra một nét nào nghịch ngợm trên mặt cậu ta.

- Cậu học ở trường nào?

- Đại học Yên Kinh - Cô gái trả lời thay.

- Chuyên ngành gì? - Khánh Xuân hỏi bâng quơ.

- Pháp luật. Anh ấy theo học chuyên ngành Luật kinh tế và Luật dân sự.

- Tốt quá! Ngành này đang rất thời thượng đấy!

- Đúng thế không? Thực ra thì anh ấy cũng không thích hợp lắm ngành Luật kinh tế vì anh ấy chẳng có chút đầu óc kinh tế nào, lại không cẩn thận, làm việc gì cũng vô cùng nóng vội và cẩu thả.

- Tuổi trẻ mà... Năm nay cậu ấy hai mươi phải không?

- Gần hai mươi hai rồi! Anh ấy học chậm một năm vì phải ra nước ngoài thăm người thân mất một năm.

- Còn có quan hệ với nước ngoài à?

https://thuviensach.vn

- Bố mẹ anh ấy là những nhà khoa học, sống lâu dài ở nước ngoài.

- Thế cô quan hệ thế nào với cậu ta?

- Em là bạn gái của anh ấy.

Chàng trai vẫn không tỏ bất kỳ phản ứng nào khi nghe hai cô gái bàn luận về mình. Âu Khánh Xuân nhìn khuôn mặt quấn đầy băng, tự trong thâm tâm không biết là mình thương cảm hay xúc động. Đằng sau lớp băng dày ấy là đôi mắt của Tân Dân! Cô nghĩ, liệu đôi mắt ấy vẫn buồn buồn đầy trí tuệ và bình an?

Sau một lát, hai bên dường như không còn gì để nói nữa, Âu Khánh Xuân đứng dậy cáo từ, chúc người bệnh mau chóng khôi phục. Chàng trai vẫn nằm im bất động, chỉ mở miệng nói hai tiếng: “Cám ơn!”.

Cô gái tiễn Khánh Xuân ra khỏi phòng, hạ thấp giọng nói như có lỗi:

- Em và anh ấy vừa cãi nhau một trận nên anh ấy vẫn còn giận lắm. Em thành thật xin lỗi chị, thực ra thì anh ấy phải cám ơn chị. Nếu không có sự đồng ý của chị, anh ấy vẫn phải cứ chờ đợi thôi!

- Không có gì - Khánh Xuân nói - Nhưng cô cũng phải nói với cậu ta là, đã mắc phải bệnh này thì đừng bao giờ nóng giận. Những bệnh về mắt tối kỵ với sự giận dữ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện trong hành lang. Cô gái nói:

- Không thể khác được. Tính tình của anh ấy là như vậy. Bố mẹ cứ ở nước ngoài, không ai quản lý được anh ấy cả.

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Thế thì cô phải quản lý cậu ta vậy!

https://thuviensach.vn

- Em làm không nổi - Cô gái thành thực nói - Em vừa đụng đến là anh ấy đã nổi khùng lên rồi.

Khánh Xuân dừng lại một tí và chợt nhận ra rằng, dù sao cả hai cũng còn quá trẻ, chuyện này cũng khá thú vị. Cô lên tiếng:

- Cô là bạn học của cậu ta à?

- Không phải! Bọn em là láng giềng của nhau - Cô gái lắc đầu nói.

- Cậu ta không có anh chị em gì ư? Ngày nào cô cũng đến đây để chăm sóc cho cậu ta sao?

- Anh ấy không có anh chị em gì cả. Ngày phẫu thuật, mẹ anh ấy từ nước ngoài bay về, gặp con trai được một lát là đi ngay. Bây giờ chỉ có mình em chăm sóc anh ấy. Không có đôi mắt, người ta không làm được việc gì cả. Thầy giáo phụ đạo họ Lư trong khoa có đến đây mấy lần, mỗi lần mang đến một ít trái cây, đồ hộp. Tiêu Đồng vì lau phòng cho thầy nên mới gặp tai nạn, ông ấy không đến thì còn ra thể thống gì. Trước khi phẫu thuật, bạn bè anh ấy cũng có đến nhưng rồi họ cũng chỉ có thể chuyện trò tào lao một lát rồi về. Họ đang trong thời kỳ học rất căng thẳng, không thể vắng học được. Em ở trong bệnh viện mấy ngày mấy đêm rồi, mệt muốn đứt hơi nhưng không chịu đựng được nữa rồi vì anh ấy cứ trút bực tức lên đầu em.

Cô gái nói một hơi dài như muốn trút mệt nhọc và bực bội. Nhưng từ trong giọng nói của cô ấy, Khánh Xuân không nhận ra một chút giận hờn hay hối hận gì cả. Cô nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Thế này nhé, tối nay tôi sẽ đến thay cho cô. Cô có thể về nhà ngủ một giấc lấy sức.

- Ôi! Thế coi làm sao được. Em đã cảm kích ân tình của chị lắm rồi. Sao lại có thể khiến chị phải chịu khổ chịu mệt thêm nữa! Cô gái kêu lên.

https://thuviensach.vn

- Không sao - Khánh Xuân nói như đã quyết định - Cứ xem như đây là tôi vì chồng chưa cưới của mình, cũng là vì mình vậy. Tôi hy vọng cậu ta sẽ sớm mở được mắt ra.

Cô gái không biết nên chấp nhận sự quan tâm của Khánh Xuân hay là tiếp tục chối từ nên chỉ biết nói những lời cám ơn đầy khách sáo. Sau mấy lời trao đổi, hai người đã thống nhất như lời Khánh Xuân.

Mấy ngày nay, đội công tác không giao cho Khánh Xuân công việc gì cả. Khi thi hài Tân Dân chưa kịp lạnh, cả tổ đã bắt đầu suy nghĩ đến tâm trạng của Khánh Xuân. Do vậy mới quyết định để cho cô có một thời gian ổn định tinh thần. Nhưng Khánh Xuân lại muốn tìm một công việc gì đó làm để lấp chỗ trống về tinh thần sau khi Tân Dân ra đi. Cô nghĩ, việc này quá tốt đối với cô lúc này. Chăm sóc cho một bệnh nhân để đôi mắt của Tân Dân sớm quay trở về với cuộc đời là một sự an ủi vô cùng lớn lao đối với cô.

Buổi chiều, Khánh Xuân ghé về nhà định ngủ một giấc nhưng không thể nào chợp mắt được. Khi ăn cơm tối, cô nói cho bố biết ý định của mình. Ông trầm ngâm do dự, không hề bày tỏ ý kiến gì. Thái độ của bố khiến tâm trạng vừa tìm thấy sự hưng phấn của Khánh Xuân bị tổn thương. Cô hỏi:

- Con làm như vậy là không tốt sao?

Bố cúi đầu nuốt miếng cơm, lâu lắm mới nói:

- Bố vẫn nghĩ rằng con nên nhanh chóng ổn định tinh thần. Đã là người thì phải chết, huống hồ cái chết của Tân Dân rất có ý nghĩa. Con cứ sống trong những nỗi nhớ như vậy, bố cho rằng không tốt tí nào.

Khánh Xuân cúi đầu ăn cơm, không trả lời bố, bất giác những giọt nước mắt nối đuôi nhau rơi vào bát cơm. Điều này chứng minh những điều lo lắng của bố là có thực. Ông lại lên tiếng nói về những lẽ phải lẽ trái trong đời nhưng tâm trạng Khánh Xuân rối bời, không biết là có nghe thấy những

https://thuviensach.vn

lời ông nói hay không. Đến tám giờ tối, cô đúng hẹn có mặt ở bệnh viện, chào hỏi cô gái một cách có lệ rồi đưa mắt quan sát chung quanh. Cô gái lí nhí mấy tiếng rồi cùng Khánh Xuân rời khỏi phòng. Trước khi bước xuống cầu thang, cô gái quay đầu nhìn Khánh Xuân rồi ngần ngừ nói:

- Nếu anh ấy có nổi khùng, chị đừng để bụng nhé!

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Yên tâm đi! Tôi lớn thế này rồi, sao lại giận một cậu bé như cậu ta?

Cô gái đã ra về. Cô ta đã nói cho Khánh Xuân biết mình họ Trịnh tên Văn Yến, một cái tên vô cùng phổ thông, rất phù hợp với dung mạo và khí chất của chính cô ta. Người bạn trai của cô ta đang nằm trên giường bệnh tên là Tiêu Đồng, thoạt nghe thì cũng bình thường, cái tên vừa có thể dùng cho con gái, vừa có thể dùng cho con trai, chẳng có gì đặc biệt lắm.

Khi quay về phòng bệnh, Khánh Xuân thấy Tiêu Đồng vẫn nằm ngửa trên giường, không biết là đôi mắt sau lớp băng dày kia đang nhắm hay mở. Cô ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Ăn trái cây không, tôi sẽ gọt cho cậu một quả táo?

- Không muốn ăn - Tiêu Đồng lắc đầu nói.

- Thế thì quả lê vậy?

- Không muốn ăn!

Yên lặng bao trùm. Hình như Khánh Xuân không tìm ra câu nào để nói nữa.

- Tên cậu là Tiêu Đồng?

- Vâng!

https://thuviensach.vn

- Tên tôi là Âu Khánh Xuân. Cậu gọi tên hay gọi là chị đều được.

- Vâng!

Khánh Xuân tỉ mỉ quan sát phòng bệnh. Một căn phòng vuông vức khoảng hai mươi mét vuông, tường màu trắng tạo sự thanh khiết đến lạnh lẽo. Bức tường nằm sát giường bệnh và tủ đầu giường có bày một số dụng cụ y học không biết có công dụng gì. Cửa sổ có treo rèm màu lam, ngay dưới tấm rèm là một chiếc ghế sa lông hai người ngồi. Nói chung đây là một phòng bệnh cao cấp. Lần ấy, khi trưởng phòng Mã bị bệnh đưa vào đây, Khánh Xuân có đến thăm và nhớ lại rằng, phòng bệnh của trưởng phòng Mã không sang trọng như của cậu sinh viên này.

- Giác mạc này là do chị tự nguyện hiến phải không?

Đột nhiên Tiêu Đồng chủ động bắt chuyện.

- Không! Khánh Xuân vội vã trả lời - Là do chồng chưa cưới của tôi tự nguyện hiến tặng.

- Hai người yêu nhau lắm phải không?

Câu hỏi này vừa chân thật vừa có vẻ già dặn, Khánh Xuân không trả lời mà lại hỏi:

- Cậu nói thử xem?

- Nhất định là tình cảm rất sâu nặng. Nếu không chị sẽ không bao giờ đến đây để thăm và chăm sóc tôi.

Suy nghĩ của Tiêu Đồng vẫn thể hiện sự thẳng thắn đến độ cực đoan của một thanh niên khiến Khánh Xuân không hiểu là tâm trạng mình nên thoải mái hay là bực bội. Cô chỉ gật nhẹ đầu, nói:

- À, có lẽ là như vậy!

https://thuviensach.vn

Một thoáng im lặng kéo dài giữa hai người, một lát sau Tiêu Đồng lại hỏi:

- Họ nói chị là một cảnh sát, đúng không?

- Không sai! Ấn tượng của cậu về cảnh sát như thế nào?

- Không ra làm sao cả. Tôi cực ghét những tay cảnh sát trên đường phố. Không có văn hóa, chỉ có chút quyền lực trong tay là tha hồ tung hoành!

Khánh Xuân không vui vì câu trả lời này. Đây là vấn đề mà cô cảm thấy rất thú vị nhưng với câu trả lời của Tiêu Đồng, cô không có hứng thú để nói thêm về vấn đề này nữa. Khi học đại học, Âu Khánh Xuân biết cách ăn nói hơn cậu ta nhiều.

- Nhưng tôi lại thích nữ cảnh sát!

Câu nói này của Tiêu Đồng khiến Khánh Xuân cười thầm trong bụng, hỏi:

- Tại sao?

- Nữ cảnh sát nhất định phải là người có bản lĩnh. Phụ nữ yếu mềm như nước, cảnh sát hung dữ như hổ. Hai thái cực này lại thống nhất trong một người lại thú vị vô cùng. Nữ cảnh sát, nữ bộ đội, nữ vận động viên..., tôi thích tất.

Khánh Xuân cảm thấy tức cười:

- Thế bạn gái của cậu, cô ta làm gì?

- Chị đang nói về Văn Yến à? Khóe miệng Tiêu Đồng lộ vẻ không vui - Cô ấy làm văn thư trong một cơ quan.

Sau hai lần tiếp xúc ngắn ngủi, Khánh Xuân đã thầm nhận ra vẻ đa tình ẩn chứa trong con người Văn Yến và từ con người Tiêu Đồng, cô cảm nhận được sự vô nghĩa của một người con trai. Cô nghĩ, những sinh viên trẻ hiện

https://thuviensach.vn

đại không hề quan tâm đến chuyện tình cảm chân thành, đừng nói là đến chuyện nhận ân và trả nghĩa.

Nói thêm vài câu không đầu không đuôi nữa, Tiêu Đồng lại chìm vào im lặng và thoáng liếc nhìn, Khánh Xuân đã nhận ra là cậu ta đã ngủ. Một thằng con trai lớn tướng như thế này mà dễ ngủ như một đứa trẻ con khiến nhất thời, Khánh Xuân cảm thấy cậu ta có một chút đáng yêu.

Chưa đến bảy giờ sáng, Văn Yến đã xuất hiện tại phòng bệnh. Vừa trông thấy Khánh Xuân, cô ta liền hỏi:

- Không có chuyện gì chứ? Đêm qua anh ấy không thể hiện bản tính độc đáo của mình sao?

Khánh Xuân không hiểu là cô gái quan tâm cho chính mình hay là lo lắng cho Tiêu Đồng nên chỉ cười nhẹ:

- Không có chuyện gì cả. Cậu ta ngủ rất ngon.

- Chị không ngủ sao? Không sao cả đâu. Anh ấy ngủ thì chị cũng ngủ thôi, muốn đi vệ sinh hay uống nước, anh ấy sẽ gọi chị.

Âu Khánh Xuân không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cười cười. Thực ra đêm qua cô cũng có chợp mắt được một lát, Tiêu Đồng chỉ gọi cô đưa đi vệ sinh một lần trước khi ăn sáng mà thôi, ngoài ra không làm phiền cô bất kỳ điều gì. Cơm sáng do Văn Yến đem tới và tự tay bón cho cậu ta và còn nói, cơm trong bệnh viện chẳng ngon lành gì.

Từ bệnh viện, Khánh Xuân đi thẳng về đơn vị. Mọi người đang có vẻ rất bận rộn, cả đội vẫn đang lao theo vụ án buôn bán heroin vừa rồi. Kẻ cung cấp hàng đã cao chạy xa bay, mọi đầu mối gần như đứt hẳn nên họ chỉ còn biết bám lấy gã bị bắt trong ngôi nhà kiểu Tây ấy mà thẩm vấn liên tục. Xem ra gã đàn ông này cũng chẳng phải là một kẻ buôn bán lớn mà chỉ là một tay bán lẻ. Trong các lần thẩm vấn, hắn cũng chỉ khai số thuốc hắn bán

https://thuviensach.vn

lẻ chỉ do một mình tên mặc Âu phục ấy cung cấp. Hắn còn biết tên gã ấy là Hồ Đại Khánh - hắn cũng họ Hồ - người Tứ Xuyên, hơn ba mươi tuổi nhưng đã buôn heroin khá lâu rồi. Hắn còn khai, tên Hồ Đại Khánh này vốn là một kẻ du thủ du thực, mấy năm gần đây dựa vào thế lực của băng nhóm tội phạm buôn heroin "La Trường Thoái" nên phất lên rất nhanh... Mỗi lần thẩm vấn xong, Đỗ Trường Phát thường đem những chuyện có liên quan đến Hồ Đại Khánh nói lại với Khánh Xuân, có lẽ vì hắn là kẻ thù giết chồng chưa cưới của cô!

- E rằng dưới tay thằng khốn này cũng phải có đến mấy thằng đàn em nữa. Đúng là đồ vong mạng, sống được một ngày thì biết một ngày! Cái chân bị bỏng của Đỗ Trường Phát không còn đau nữa. Anh đang ôm chiếc bình uống trà bằng thủy tinh trong lòng bàn tay, đi đi lại lại trong phòng làm việc. Đỗ Trường Phát là đội viên mới của đội, vừa mới được điều động từ đồn công an khu vực lên, cách nói năng vẫn còn chút bỗ bã của những công an viên lăn lộn trên đường phố - Hắn đưa hàng cho thằng ấy và đòi đến 500 nhân dân tệ một gam. Theo giá cả hiện hành, một gam heroin chỉ khoảng 450 đến 470 nhân dân tệ. Thằng ấy không dám trái ý hắn, chỉ biết bán ra với giá cao hơn. Những kẻ mắc phải cái vòng oan nghiệt của Hồ Đại Khánh đều sợ hắn trở mặt. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hàng của hắn đảm bảo chất lượng. Việc cung cấp cũng tương đối ổn định, sớm muộn gì thì thằng này cũng thay "La Trường Thoái" hoành hành cho mà xem.

Khánh Xuân đã tham dự một buổi hội ý giao ban về tình hình vụ án. Cho dù đầu mối chính đã biến mất, những kẻ có thể bắt được chẳng qua cũng chỉ là những gã "quân tử nghiện" tự mua tự dùng, nhưng khi Mã Chiếm Phúc biết có cái tên "La Trường Thoái" xuất hiện trong vụ án này thì anh cảm thấy có điều gì đó rất kỳ lạ.

- Lại là "La Trường Thoái" - Trưởng phòng nói - Mấy năm gần đây, tất cả những vụ án về heroin đều có liên quan đến cái tên này.

Lý Xuân Cường nói:

https://thuviensach.vn

- Do vậy, thông qua phân tích, chúng tôi nhận thấy đây không hề là một vụ án nhỏ. Rất khả năng là có sự tồn tại của một tổ chức buôn bán heroin khá lớn, được tổ chức rất nghiêm ngặt. Chúng có con đường cung cấp hàng riêng, có tuyến vận chuyển riêng, có mạng lưới tiêu thụ riêng. Chúng ta không thể coi thường bọn này, không được xem chúng chỉ là những kẻ nghiện ngập vặt vãnh.

Mã Chiếm Phúc đốt thuốc lá liên tục, chậm rãi đề cập đến một khả năng khác:

- Cũng có cái khó là, trong số những con nghiện này, tôi đã gặp qua vài đứa và có nói chuyện nên khá hiểu chúng. Những con nghiện trong thành phố này phần lớn đều là những kẻ có được trong tay một ít đồng tiền bẩn, phát tài một cách không chính đáng nên cũng muốn thử một chút cho biết thế nào là nghiện ma túy. Vả lại, chúng thường là những người trong bang hội, bán hoặc mua thuốc đều có thân có phận hẳn hoi. Đây là một kiểu kinh doanh lớn, mua cao bán đắt nên bọn này thường rất thích đề cao mình, thậm chí có đứa còn thần thánh hóa chính mình. “La Trường Thoái” hay “La Đoản Thoái” gì cũng được, nhưng càng được đồn đại thì càng trở nên thần thánh. Kỳ thực về cơ bản không có thằng nào mang tên này, cơ bản chỉ là một lời đồn đại của giới giang hồ mà thôi.

Đỗ Trường Phát và mấy người nữa liên tục gật đầu đồng ý với phân tích của Mã Chiếm Phúc, chỉ riêng Lý Xuân Cường không hề có thái độ phụ họa như tất cả mọi người.

- Các anh đã xử lý chuyện tên cung ứng hàng ấy như thế nào? - Mã Chiếm Phúc hỏi.

- Đã phát lệnh truy nã đi khắp nơi, mấy ngày nay chưa có phản hồi gì - Lý Xuân Cường trả lời.

Mã Chiếm Phúc nhắm mắt, ngửa mặt suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Đầu tiên chỉ có thể làm được như vậy. Nếu không có tình hình mới xuất hiện, vụ án này đành treo tại đây thôi. Các anh cũng phải quan tâm chú ý là, khi giải quyết những vụ án khác, cần phải xem nó có liên quan đến vụ án này hay không.

Lời nói cuối cùng của Mã Chiếm Phúc khiến tâm trạng của Khánh Xuân trở nên vô cùng nặng nề. Trong đầu óc cô thấp thoáng gương mặt của Hồ Tân Dân. Ngoài một nụ cười ra thì gương mặt ấy không còn biểu lộ bất kỳ một thái độ nào khác, nhưng hình như có một tiếng kêu oan rất mơ hồ vang lên đâu đó! Trái tim Khánh Xuân run rẩy. Có lẽ nào vụ án này lại bị treo ở đây sao? Có lẽ nào nó kết thúc mà không hề có hậu hay sao?

Suốt buổi chiều hôm ấy, Khánh Xuân cảm thấy một tâm lý thất vọng choáng ngợp lấy tâm hồn mình. Khi rời khỏi phòng làm việc, cô gặp Lý Xuân Cường trước cổng cơ quan. Anh cũng đang chuẩn bị về nhà. Anh có ý tiễn Khánh Xuân một đoạn đường và hai người cùng đạp xe rời khỏi cổng cơ quan.

Trên đường, Lý Xuân Cường hỏi:

- Thế nào, đỡ hơn rồi chứ?

Khánh Xuân biết anh muốn hỏi về điều gì nên không muốn trả lời, lại hỏi:

- Đội trưởng, lệnh truy nã phát trong phạm vi nào?

- Cô đang nói đến Hồ Đại Khánh phải không? Lý Xuân Cường đáp - Lệnh phát rất rộng, qua Bộ Công an mà phát ra trong toàn quốc. Tất cả sân bay, bến tàu, bến xe, khách sạn, quán ăn trong thành phố này đều có niêm yết cả - Dừng lại một lát, anh nói tiếp - Nhưng cô cũng đã biết rồi đấy, lệnh đã phát ra, có khi ngay ngày hôm sau sẽ có thông tin phản hồi nhưng nhiều khi vĩnh viễn không có tin tức gì cả.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân không có lời gì để nói, lẳng lặng đạp xe. Lý Xuân Cường lại lên tiếng:

- Đôi mắt của cô bị sưng lên rồi đấy, sắc mặt cũng không tốt lắm. Có phải là buổi tối cô không ngủ được, đúng không?

Khánh Xuân ngập ngừng định nói nhưng cuối cùng cô vẫn giữ im lặng. Cô sợ nói ra những gì xảy ra trong bệnh viện, Lý Xuân Cường sẽ tuôn ra hàng loạt những lời khuyên nhàm chán nữa.

Đến một ngã tư, Lý Xuân Cường đáng ra phải rẽ phải nhưng anh lại nói:

- Tôi không có việc gì phải vội vã về nhà, đưa thêm cô một đoạn nữa vậy.

- Không cần đâu! Anh tốt với em như vậy, em cảm thấy khó xử vô cùng - Khánh Xuân vội vàng thoái thác.

Lý Xuân Cường cũng không nài ép, nói:

- Thôi được. Mấy ngày nay tinh thần cô không được tốt, cần phải điều chỉnh lại, không vội gì phải tham gia phá những vụ trọng án. Thời gian này cô hãy tham gia một vài vụ án nhỏ, làm một ít công việc ở cơ quan, không nhất thiết vừa biết đi là đã chạy!

Khánh Xuân nhìn Xuân Cường hỏi một cách đột ngột:

- Anh tin là có cái gã "La Trường Thoái" ấy không?

Lý Xuân Cường thoáng lặng người, cười nói:

- Chỉ có thể tin cái có thực, không thể tin cái không có!

Khánh Xuân gật đầu nói:

- Đội trưởng, cho dù là Hồ Đại Khánh hay "La Trường Thoái", chỉ cần có manh mối là anh phải cho em tham gia vào vụ án này!

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

3.

Ăn cơm tối xong, Văn Yến ra về và cô nữ cảnh sát lại đến. Đây đã là đêm thứ năm. Tiêu Đồng từ chỗ không quen lắm cuối cùng cũng phải quen, từ chỗ không tự nhiên dần dần biến thành tự nhiên, thậm chí anh còn thiết lập được một sự hiểu biết lẫn ký kết ngầm với người phụ nữ mà anh chưa hề trông thấy mặt này. Anh nghe thấy tiếng cô đi đi lại lại, tiếng cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Từ giọng nói của cô, anh đoán mò về tâm tình, động tác cũng như thân hình, dung mạo của cô. Nhất định cô ấy phải rất cao, thậm chí phải trên một mét sáu lăm. Khi nắm tay anh dắt đến nhà vệ sinh, anh đã nhận ra bước đi của cô rất phóng khoáng. Bàn tay cô ấy và bàn tay Văn Yến khác nhau hoàn toàn, cũng hoàn toàn khác với bàn tay của những người con gái khác mà trước đấy anh đã tiếp xúc. Bên cạnh sự mềm dịu đặc trưng của phái nữ, bàn tay ấy còn có sức mạnh và sự kiên định của một nam nhi. Càng ngày Tiêu Đồng càng chăm chú nghe và trả lời những câu hỏi của cô, thậm chí có lúc anh chủ động bắt chuyện. Từ những câu chuyện của cô, anh khó lòng hình dung rằng đó là một chiến sĩ hình sự đã từng tham dự vào hàng trăm vụ án. Ban ngày, khi Văn Yến bên cạnh, Tiêu Đồng trở nên trầm lặng hơn, ít nói hơn. Khi Văn Yến nhẹ nhàng giúp anh lau tay rửa mặt, bón cơm..., trong đầu anh chỉ có hình ảnh người nữ cảnh sát đầy lý trí nhưng thuần khiết và sâu sắc. Khi nói chuyện với cô, Tiêu Đồng phải vận dụng toàn bộ trí tuệ để tưởng tượng và suy nghĩ. Mỗi người một câu, thông hiểu và thoải mái. Buổi tối, Văn Yến ra về, cô cảnh sát lại đến, tâm tình Tiêu Đồng lại quay về với trạng thái hoạt bát, suy nghĩ cũng nhanh nhạy hơn so với ban ngày rất nhiều. Anh nghĩ, có lẽ điều này xuất phát từ lòng hiếu kỳ nhưng lúc này, anh mới hiểu vì sao người mù lại thường có một loại cảm giác cực kỳ nhanh nhạy, tư duy vô cùng phóng khoáng.

Cô cảnh sát hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tối nay ăn cái gì rồi?

Anh đáp:

- Bánh bao Hán Bảo!

Cô cảnh sát hỏi:

- Văn Yến đem đến phải không?

Anh đáp:

- Vâng!

Cô cảnh sát nói:

- Đó là loại bánh dùng cho trẻ con!

Anh nói:

- Tôi cũng chưa lớn!

Cô cảnh sát hỏi:

- Ăn trái cây nhé, táo hay quít?

Anh đáp:

- Quít!

Cô cảnh sát giúp anh bóc vỏ quít rồi gỡ từng múi đưa lên tận miệng cho anh, rồi lại đưa tay tiếp lấy những hạt quít từ miệng anh nhả ra. Những việc ấy làm anh xúc động vô cùng. Anh lắng nghe âm thanh từ thùng rác trong góc phòng vang lên khi cô bỏ vỏ và hạt quít vào trong, lên tiếng:

- Ái chà, có phải là chị đã xem tôi như chồng mình rồi phải không?

https://thuviensach.vn

- Cậu? Hình như đối phương đang cười - Nhiều lắm cậu cũng chỉ đáng làm em của tôi!

Anh cũng cười:

- Vinh hạnh quá! Tôi cũng có một bà chị làm cảnh sát! Lại nói tiếp - Nhưng có điều lúc này, tôi vẫn chưa biết mặt mũi chị ra sao.

Đối phương nói:

- Tôi cũng chưa biết mặt mũi cậu như thế nào.

Anh nói:

- Chị đã trông thấy một nửa.

Đối phương nói:

- Tôi chỉ muốn nhìn thấy nửa kia!

- Tại sao?

- Vì nửa ấy có đôi mắt!

Tiêu Đồng trở nên trầm mặc, giây lâu mới lên tiếng:

- Tôi chân thành kính phục chị. Ý tôi là kính phục tấm chân tình của chị đối với người chồng đã quá cố.

Cô cảnh sát cũng im lặng giây lâu rồi nói:

- Thực ra thì chúng tôi chưa kịp làm lễ kết hôn - Cô đã nhận ra nét biến đổi kỳ lạ trên nửa khuôn mặt của Tiêu Đồng nên hỏi - Cậu cảm thấy tôi rất kỳ lạ, đúng không?

Tiêu Đồng lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Tôi chỉ cảm thấy chị thật đáng nể!

Cô cảnh sát giúp anh kê chiếc gối cao hơn một tí, cười nói:

- Có gì đáng nể đâu, sau này cậu cũng sẽ thế thôi. Văn Yến đối với cậu rất tốt. Sau này vì cô ấy, cậu cũng sẽ nhảy vào nước sôi lửa bỏng cho mà xem.

- Văn Yến à? Tôi không thể!

Câu nói của Tiêu Đồng dường như nằm ngoài tưởng tượng của cô cảnh sát nên cô kêu lên tỏ vẻ không tin:

- Nói dóc!

- Đúng thế! Cuối cùng Tiêu Đồng cũng nói những tâm sự thầm kín nhất - Con trai còn phải vì sự nghiệp, vì bạn bè. Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, rất ít có kẻ đem sinh mệnh ra để làm trò đùa với đàn bà!

- Đừng quên rằng đàn bà cũng có thể trở thành hồng nhan tri kỷ!

- Nhưng Văn Yến và tôi không thể coi là tri kỷ được.

- Cậu vẫn còn là một đứa trẻ, chưa hiểu thế nào thì được coi là tri kỷ. Cậu vẫn chưa tiếp xúc với cuộc sống cơ mà!

Ngữ điệu của cô cảnh sát rõ ràng là của kẻ bề trên nhìn xuống, không thể tranh cãi được. Điều này khiến Tiêu Đồng cụt hứng. Anh không thích cô tỏ vẻ coi thường mình như một đứa trẻ như vậy. Có một chút tức giận dấy lên khiến Tiêu Đồng không muốn nói thêm gì nữa. Cô cảnh sát sắp xếp lại chiếc giường rồi rời khỏi anh, ngồi ở chiếc ghế sa lông xa xa, lên tiếng hỏi:

- Cậu chỉ là một sinh viên bình thường, sao lại được xếp vào căn phòng sang trọng này?

https://thuviensach.vn

Khẩu khí này chẳng khác nào đang hỏi cung phạm nhân, Tiêu Đồng trả lời một cách khiêu khích:

- Bỏ tiền ra là được thôi mà. Nằm viện thời đại này, tất cả đều do tiền quyết định!

- Cậu lấy đâu ra tiền? Giọng cô cảnh sát có vẻ khinh miệt.

- Bố mẹ tôi trả!

- Bố mẹ cậu quá nuông chiều cậu rồi!

- Lâu nay họ chẳng quan tâm gì đến tôi. Bố chỉ quan tâm đến phòng thí nghiệm của ông, mẹ chỉ quan tâm đến bố chứ có ai quan tâm đến tôi đâu?

- Bố mẹ không quan tâm cậu? Họ đã bỏ tiền ra để cậu nằm một phòng bệnh sang trọng thế này. Bạn gái mấy ngày đêm liền túc trực chăm sóc nhưng cậu lại chẳng có một chút biểu thị sự cảm kích nào. Theo tôi, một thế hệ thanh niên như các cậu đều vô tình vô nghĩa cả.

Hình như Tiêu Đồng đã bị dồn vào đường cùng. Anh không biết giải thích thế nào để cho cô hiểu:

- Tôi..., đôi mắt của tôi gần như bị mù nhưng bố mẹ tôi vẫn không thể xa rời cái phòng thí nghiệm của mình ở tận bên Đức. Họ chỉ gửi tiền về. Tôi không cần tiền. Tôi muốn gặp mặt họ. Tôi không được họ quan tâm nhưng tôi vẫn muốn trông thấy họ, nhưng họ...

Sự kích động đột ngột của Tiêu Đồng khiến cô cảnh sát lặng người. Cô không biết là mình đang an ủi cậu ta hay biện hộ thay cho bố mẹ cậu ta:

- Có lẽ..., có lẽ họ quá bận. Các nhà khoa học thường lấy khoa học làm tính mạng của mình. Cậu nên hiểu cho họ...

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đã trở nên bình tĩnh hơn. Anh nhận ra là mình đã phạm một sai lầm là thổ lộ tâm can với một người phụ nữ mà anh chưa thể hiểu hết. Nhưng có điều anh vẫn không thể dứt được dòng tâm sự của mình. Thở hắt ra một hơi dài, anh nói tiếp:

- Tôi bị mù hẳn hai mắt họ mới trở về, nhưng chỉ đúng có một ngày.

Hình như giọng của cô cảnh sát đã biến thành lời an ủi của một người mẹ:

- Anh không thể bị mù. Qua vài ngày nữa, anh đã có thể mở mắt ra. Anh sẽ trông thấy được bố mẹ mình, cũng trông thấy được Văn Yến và những người mà anh muốn trông thấy khác nữa.

Lời an ủi dịu dàng của cô đã khiến Tiêu Đồng thư thái hơn rất nhiều, cười nhẹ:

- Còn có thể trông thấy chị nữa. Chị có xinh đẹp không?

Không! Không xinh đẹp tí nào.

- Đúng, làm cảnh sát không nên xinh đẹp!

- Tại sao?

- Những cô cảnh sát trong phim đều mặt hoa da phấn, nhìn thấy cũng đủ biết là giả.

- Đúng! Một cảnh sát đích thực không cần phải quá xinh đẹp.

- Chủ yếu là phải có bản lĩnh.

Hình như Khánh Xuân không muốn nghe Tiêu Đồng nói chuyện vu vơ nữa, nói:

- Được rồi. Cậu còn phải nghiên cứu luật kinh tế của mình đi!

https://thuviensach.vn

- Không còn có chuyện gì để nói nữa sao?

Cứ như vậy, đêm nào cũng một đoạn đối thoại tương tự, sau đó thì ngủ. Hai đêm nay đôi mắt Tiêu Đồng bị băng kín không phân biệt được đâu là đêm là ngày. Nên thường vào lúc nửa đêm thức giấc, anh không thể ngủ lại được nữa, ngồi dậy muốn nhìn một cái gì đó nhưng tất cả đều đen kịt. Anh chỉ dựa vào cảm giác để đoán định cô cảnh sát đang nằm trên ghế sa lông kia đang thức hay ngủ. Đã mấy đêm rồi, cô liên tục ngủ ở đó để chăm sóc anh, nói chuyện với anh và chờ đợi được trông thấy những ánh mắt đầu tiên của anh. Một người con gái lại chung tình với chồng chưa cưới đến vậy chẳng khác nào một chuyện cổ tích thời hiện đại khiến Tiêu Đồng cảm động. Một thứ tình cảm mà từ trước đến nay anh chưa hề trải qua.

Đại khái là hai ngày nữa anh sẽ được mở băng. Đôi mắt anh sẽ mở ra và tâm nguyện của cô cảnh sát sẽ được hoàn thành. Anh nghĩ: Có lẽ phụ nữ với đàn ông không giống nhau. Phụ nữ yêu một ai đó là yêu đến tận cùng. Còn đàn ông đối với phụ nữ thì nhanh chóng trở thành quá khứ, rất ít người đàn ông nào sau khi người yêu mất mà lại chung tình đến dường ấy.

Có thể dùng hai từ chung thủy để gọi tên tình cảm của Văn Yến giành cho anh. Nhưng có điều không biết vì sao, anh chưa hề có cảm giác rung động trước cô ấy. Tình cảm của anh giành cho Văn Yến rất kỳ lạ, không có tình yêu nhưng lại cảm thấy không thể rời khỏi cô ấy. Hai người bên cạnh nhau, lúc nào anh cũng phát khùng. Nhưng khi chỉ một mình, nghĩ lại sự hiền dịu và phục tùng của Văn Yến và sự chăm sóc ân cần của cô ấy giành cho mình, anh không thể không có chút cảm kích. Nhưng tất cả đều dừng lại ở chỗ cảm kích, không hề có chút xúc động, không bao giờ xúc động.

Ban ngày, cô cảnh sát cứ đúng với hợp đồng, lẳng lặng bỏ đi. Có lúc anh đã nghĩ rằng, cần phải bàn bạc với Văn Yến để tìm cách cám ơn cô và Văn Yến đã nói: Đưa cho chị ấy một ít tiền! Người ta chẳng thân chẳng thiết, không những tặng cho đôi mắt mà còn đến tận bên giường để chăm sóc và bầu bạn, dựa vào cái gì mà làm việc ấy? Chúng ta không đưa tiền cho chị ấy là không được đâu. Vấn đề là đưa bao nhiêu thì vừa? Nhưng Tiêu Đồng

https://thuviensach.vn

cảm thấy không thể đưa tiền vì nó chẳng xứng đáng gì cả, không chừng lại xúc phạm đến cảm tình của cô cảnh sát đối với người đã mất. Nhưng nếu không bày tỏ bất kỳ thái độ nào trước sự giúp đỡ của người ta thì không thể nào yên tâm được, cũng không có cái đạo lý vô tình đến như vậy. Tiêu Đồng nghĩ, dùng bất kỳ phương thức nào nhưng có thể biểu thị được sự cảm tạ chân thành và sự kính trọng đối với cô ấy là tốt nhất.

Cuối cùng anh quyết định tặng cho Khánh Xuân một món quà. Đương nhiên là không phải là quà để ăn để mặc, vì như thế thì quá dung tục. Cũng không thể tặng một món quà nghệ thuật vì nếu chọn không tốt sẽ khiến người ta cảm thấy tầm thường, thiếu văn hóa. Món quà này tất nhiên phải có giá trị. Nhưng nếu chọn đồ chơi hay một món hàng công nghệ phẩm nào đó, e rằng cô ấy sẽ không hiểu được ý nghĩa món quà của anh. Suốt ngày hôm ấy anh không muốn bắt chuyện với Văn Yến, khổ công suy nghĩ nhưng cuối cùng chẳng có kết quả gì.

Đến tối, cô cảnh sát lại đến và vẫn trao đổi bâng quơ như mọi ngày, xong thì lại ngủ. Sáng sớm hôm sau, khi cô chuẩn bị về thì anh nói:

- Chiều nay tôi sẽ mở băng, chị có đến không?

Cô cảnh sát nói:

- Thế sao? Chiều nay đã mở băng rồi sao? Đương nhiên tôi sẽ đến.

Ăn sáng xong, Tiêu Đồng bảo Văn Yến đến siêu thị trung tâm. Anh chợt nhớ trước đây đã trông thấy ở đó có một khuôn ảnh bằng thủy tinh. Trong ký ức của anh, nó khoảng một hoặc hai nghìn nhân dân tệ. Anh cho rằng Khánh Xuân sẽ thích món quà này, vừa sang trọng vừa thanh nhã, lại không thể đoán ra ngay giá tiền của nó. Nếu không để ý thì chỉ nghĩ nó là một khung ảnh bình thường, không đến nỗi khiến người nhận quà cảm thấy áy náy.

Văn Yến do dự nói:

https://thuviensach.vn

- Món quà này đắt quá, phải chăng là quá trọng thể?

Tiêu Đồng thoáng chút giận, nói:

- Vậy thì em đỡ anh, anh tự đi mua vậy!

Đương nhiên là Văn Yến chỉ biết chấp hành. Anh nghĩ, chiều nay mở băng ra, anh đã có thể mở mắt và cầm lấy món quà ấy tặng cho cô với danh nghĩa của cả hai người: Tiêu Đồng và Văn Yến!

Món quà rất nhanh chóng được Văn Yến mang về, hai ngàn tám trăm nhân dân tệ! Tiêu Đồng dặn dò Văn Yến kiểm tra thật kỹ, không được để tờ giấy niêm yết giá trên khung ảnh, e rằng Khánh Xuân không nhận thì khó xử vô cùng.

Buổi chiều, thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đông đã có mặt từ rất sớm. Anh vừa là giáo viên tập sự, vừa là Bí thư Đoàn Thanh niên khoa nên mối quan hệ giữa anh với học sinh vô cùng rộng rãi và mật thiết. Tiêu Đồng vì giúp anh dọn dẹp phòng mà bị hỏng mắt. Cho dù trách nhiệm đó không thuộc về anh nhưng nếu đôi mắt ấy không thể phục hồi nhất định áp lực tinh thần đè lên anh sẽ không hề nhẹ. Anh cùng với Văn Yến đỡ Tiêu Đồng đến phòng điều trị. Tiêu Đồng không thể biết trong phòng điều trị lúc này có bao nhiêu người mà chỉ nghe thấy người ta đi đi lại lại, nói chuyện râm ran. Tiếng máy phẫu thuật chạy khô khốc, không khí trong phòng nồng nặc mùi cồn, mùi thuốc. Cuối cùng các bác sĩ cũng bắt đầu công việc mở băng cho anh, đến lúc ấy căn phòng mới trở nên yên tĩnh một cách lạ thường. Từng lớp băng đã được bóc ra và lớp cuối cùng đã được bóc nốt. Anh mở to đôi mắt với một nỗi sợ hãi chiếm cứ toàn thân. Mình có thể nhìn thấy được không? Anh tự hỏi, đồng thời nhanh chóng nhắm mắt lại; lại mở ra và cuối cùng một âm thanh vô cùng bình tĩnh vang lên:

- Tôi đã nhìn thấy được rồi!

https://thuviensach.vn

Đúng vậy! Anh lại được nhìn thấy thế giới này, trông thấy những gương mặt hân hoan của các bác sĩ, trông thấy đôi mắt đầy ngấn lệ của Văn Yến, khuôn mặt cười rất tươi của thầy giáo phụ đạo... Trong tâm trạng cực kỳ hưng phấn, anh đưa ánh mắt nhìn bốn phía và đột nhiên thoáng một chút thất vọng. Cuối cùng, anh đã không thể trông thấy cô cảnh sát đã cho anh ánh sáng và cũng là người mà bao lâu nay anh ao ước được trông thấy nhất. Cô cảnh sát ấy cần phải đến nhưng cuối cùng lại không đến!

https://thuviensach.vn

4.

Chiều hôm ấy Khánh Xuân không thể đến bệnh viện.

Cô không đến bệnh viện vì một chuyện trọng đại đã xảy ra.

Đang lúc ăn cơm trưa, khi cô đang chọn thức ăn quầy nhà ăn, chưa kịp mang về bàn thì Lý Xuân Cường ba chân bốn cẳng chạy vào, vừa chạy vừa gọi Đỗ Trường Phát và những người trong đội. Những người bị gọi tên lật đật buông đũa bát chạy nhanh ra ngoài. Khánh Xuân dự cảm đã xảy ra chuyện gì đó nên đuổi theo, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lý Xuân Cường trông thấy cô liền hỏi:

- Ăn cơm xong chưa?

- Có chuyện gì vậy?

- Phân cục ở phía tây thành phố đã phát hiện ra Hồ Đại Khánh!

Tất cả máu nóng đều đổ dồn lên đầu Khánh Xuân:

- Ở đâu?

Vừa nói, chân họ vừa chạy về hướng bãi đậu xe. Ở đó xe đã đậu chật cứng. Xuân Cường nói:

- Phân cục phía tây vừa nhận một cú điện thoại báo rằng có một người rất giống Hồ Đại Khánh đang ăn cơm tại khu giải trí Khang Hồng. Xem ra lệnh truy nã phát huy công dụng rất tốt. Cô cùng đi với chúng tôi chứ?

Khánh Xuân bối rối đưa tay sờ dưới nách, nói:

https://thuviensach.vn

- Súng của tôi để tại phòng làm việc!

- Không sao! Chúng ta dùng tay không cũng đủ rồi. Phân cục phía tây cũng phái người đến đó rồi, chẳng cần phải có sự tiếp sức của cô đâu!

Khánh Xuân theo Xuân Cường nhảy lên xe với tay không. Chiếc xe chạy như điên cuồng thẳng về phía tây. Đúng giờ ăn trưa nên đường phố Bắc Kinh ít người ít xe, đường lại thẳng tắp nên chỉ cần khoảng mười lăm phút họ đã có mặt ở khu giải trí Khang Hồng. Phân cục phía tây cũng đã điều động một đội đặc nhiệm đến nơi. Cổng trước cổng sau của khu giải trí đều đã bị phong tỏa.

Một người có vẻ như là giám đốc khu giải trí giới thiệu tình hình cho mọi người ngay tại phòng bảo vệ. Có lẽ anh ta chưa bao giờ trông thấy một cuộc vây ráp được bố trí công phu như vậy nên thần kinh có vẻ rất căng thẳng, run lập cập nói:

- Vừa rồi, vẫn còn ăn cơm ở nhà hàng, bây giờ người ấy..., người ấy đã đến nhà tắm Điệp Nã...

Lý Xuân Cường đưa tấm ảnh Khánh Xuân đã chụp gã mặt Âu phục ngày ấy đến trước mặt anh ta, hỏi:

- Phải người này không?

Anh ta xem qua rồi gọi một gã vệ sĩ đang đứng ngoài cổng đến và đưa cho gã xem. Gã vệ sĩ này vốn là người phát hiện và cũng là người gọi điện cho đồn cảnh sát. Gã xem xét tấm ảnh, một thoáng do dự nhưng rồi gật đầu xác nhận, nói:

- Chính là hắn!

Một đồng chí ở phân cục phía tây đề nghị:

https://thuviensach.vn

- Cử một người lặng lẽ vào bên trong quan sát, xác định rõ ràng rồi hãy ra tay.

Gã giám đốc lên tiếng phụ họa:

- Đúng đúng! Bên trong có rất nhiều khách, nhầm lẫn thì tai hại vô cùng!

Lý Xuân Cường gọi Đỗ Trường Phát đến bên cạnh, nói:

- Tôi đã đến chỗ này, bên trong rất quanh co khúc khuỷu. Cậu hãy tìm một bộ quần áo bảo vệ để vào trong đi một vòng, xem hắn đang ở vị trí nào. À, đừng có mà ra tay cẩu thả làm kinh động đến hắn. Bên cạnh Hồ Đại Khánh chắc chắn sẽ có đồng bọn - Anh quay về phía giám đốc - Bọn chúng có mấy người?

- Hình như hai thì phải, một gã rất to béo, bọn chúng ăn cơm với nhau.

Đỗ Trường Phát nhanh chóng thay bộ y phục bảo vệ rồi tiến vào trong. Chỉ khoảng ba phút sau đã quay trở lại, trên mặt hình như đang điểm một nụ cười:

- Quả đúng là hắn. Hai thằng đang ôm nhau trong hồ tắm, tôi đã có thể chộp lấy cái mông trần của hắn!

Giám đốc hiến kế:

- Chỗ chúng tôi có một con đường nội bộ không cần phải đi ngang qua phòng lớn và phòng thay quần áo nhưng có thể đến trực tiếp hồ tắm.

Mọi người đều nhận ra ý tứ của anh ta rất rõ ràng. Anh ta sợ nhiều người như thế này mà đi ngang qua phòng lớn và phòng thay quần áo sẽ làm mọi người lo sợ, ảnh hưởng đến công việc làm ăn của anh ta.

Lý Xuân Cường cũng sợ là đi theo lối chính diện sẽ làm kinh động đến Hồ Đại Khánh, đi theo con đường nội bộ mà xuất hiện trực tiếp tại hồ tắm thì

https://thuviensach.vn

rất bất ngờ. Để đề phòng những chuyện ngoài ý muốn, anh còn yêu cầu các đồng chí ở phân cục phong tỏa cửa ra vào, tự mình sẽ dẫn sáu bảy đội viên trong đội đi theo giám đốc đột nhập vào trong để bắt người. Trước khi xuất phát, Đỗ Trường Phát lại buông một câu không đáng có với Khánh Xuân:

- Cô đừng vào trong. Trong ấy là thế giới của đàn ông!

Lúc này, lòng căm thù đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm tư Khánh Xuân nhưng tiếc là trong tay cô không có vũ khí, Đỗ Trường Phát không hề thức thời nói ra một câu vô duyên như thế khiến ngọn lửa căm hận của cô được dịp phát tiết. Cô hằn học nói:

- Anh cho rằng tôi thích xem loại đàn ông thối tha như các anh lắm sao!

Tuy tuổi Khánh Xuân không nhiều nhưng thâm niên trong đội cảnh sát hình sự nhiều hơn hẳn Đỗ Trường Phát. Anh cũng đã từng nếm qua tính khí nóng nảy của cô, bình thường thì anh rất sợ cô. Vừa buông ra một câu khá vô duyên nên anh không dám tiếp tục đấu khẩu, chỉ biết cúi đầu đi theo Lý Xuân Cường. Hai tay Khánh Xuân vòng trước ngực đi ra khỏi nhà tắm và đứng giữa phòng tiếp khách của khu giải trí, không biết mình phải làm việc gì. Theo lý thì cô có thể gọi những vệ sĩ và những người có liên quan đến để hỏi thăm và lấy chứng cứ, ghi chép về những hoạt động của Hồ Đại Khánh sau khi hắn đến khu giải trí. Gã cùng ăn cơm với hắn có thể là đồng bọn, cũng có thể là người đến để tiến hành mua bán. Có thể những nhân viên của khu giải trí đã nghe được điều gì đó tuy không rõ ràng nhưng cũng đủ làm manh mối để mở rộng hướng điều tra... Có điều, Khánh Xuân không làm được những công việc này bởi cô chẳng còn tâm trí đâu. Cô không nhớ là Lý Xuân Cường, Đỗ Trường Phát và các đội viên đã đột nhập vào trong được bao lâu. Theo lý mà nói thì hành động của họ chỉ cần khoảng một vài phút là có thể kết thúc mà thôi. Cô nghĩ, không chừng lúc này Hồ Đại Khánh và đồng bọn đã nằm trong tay các đồng đội của cô.

Trên thực tế mà nói, kế hoạch bắt Hồ Đại Khánh không hề thuận lợi như mọi người đã dự tính. Việc Lý Xuân Cường cảnh tỉnh mọi người vừa rồi

https://thuviensach.vn

không phải là không có lý. Chính vì việc Đỗ Trường Phát xuất hiện và đi một vòng quanh hồ tắm, anh tự cho rằng mọi chuyện rất tự nhiên nhưng thực ra đôi mắt đảo quanh tìm kiếm của anh đã làm kinh động đến con chim đã bị ná một lần Hồ Đại Khánh. Hắn mượn cớ đi vệ sinh rồi một mình rời khỏi hồ tắm đến phòng thay đồ, nhanh chóng thay quần áo. Đang thay quần áo thì hắn nghe thấy những tiếng động lạ ở khu vực nhà tắm. Đó chính là lúc Lý Xuân Cường dẫn đội đi theo con đường nội bộ xuyên qua khu vực hành chính của khu giải trí rồi trực tiếp đột nhập vào hồ tắm. Lúc ấy trong hồ chỉ còn lại gã béo. Các đội viên hô lớn:

- Không được cử động! Đưa tay lên cao!

Gã béo định trèo lên khỏi hồ để bỏ chạy một cách vô thức, ngay lập tức có mấy người nhảy xuống hồ chộp lấy hắn.

Lý Xuân Cường hầu như không quan tâm đến gã béo. Vừa nhận ra Hồ Đại Khánh không có mặt trong hồ, anh hiểu ngay đã gặp chuyện phiền phức nên phóng vù về phía phòng thay quần áo. Hồ Đại Khánh vất bỏ âu phục lẫn vớ ngay tại đây, chỉ mặc bộ quần áo lót tẩu thoát theo hướng cổng. Lúc này, Khánh Xuân đang đứng tần ngần trong phòng tiếp khách, đột nhiên phát hiện Hồ Đại Khánh từ bên trong chạy ra nên giật mình, quát to lên một tiếng theo phản xạ. Tiếng quát ấy khiến họ chú ý nhưng khi chưa kịp nhận ra ai là Hồ Đại Khánh thì hắn đã chạy biến vào khu vực tắm giành cho nữ. Người đuổi sau theo là Đỗ Trường Phát. Khi trông thấy tấm biển "Khu vực tắm giành cho phụ nữ", bất giác anh khựng lại mấy giây, mấy đội viên phân cục phía tây cũng đồng loạt dừng lại. Vươn tay về phía Đỗ Trường Phát, Khánh Xuân gào lên:

- Đưa súng cho tôi!

Đỗ Trường Phát chưa kịp phản ứng, khẩu súng trong tay anh đã bị Khánh Xuân cướp mất và rất nhanh xông vào bên trong. Lý Xuân Cường chửi Đỗ Trường Phát:

https://thuviensach.vn

- Mẹ kiếp! Đuổi theo đi!

Đỗ Trường Phát và mấy đội viên phân cục như tỉnh khỏi cơn mê, đồng loạt đuổi theo Lý Xuân Cường.

Rất nhiều tiếng kêu thất thanh của những người phụ nữ đang tắm vang ra, điều đó chứng minh Hồ Đại Khánh đã xông thẳng vào trong hồ tắm. Khi Khánh Xuân đuổi theo đến hồ tắm chỉ thấy mấy người phụ nữ trần truồng trong hồ mà không thấy tăm tích của Hồ Đại Khánh đâu cả. Theo cầu thang, cô chạy lên tầng hai, mở cửa từng căn phòng mát xa khiến những vị khách và những cô phục vụ trong phòng đồng loạt kêu lên inh ỏi. Cuối cùng mọi người cũng đặt chân đến một căn phòng nhỏ và trông thấy một khung cửa sổ đang mở toang hoác, ngay bên dưới cửa sổ là một sân thượng và bên dưới sân thượng lại là một con phố người và xe nườm nượp nối đuôi nhau!

Chẳng còn ai hào hứng khi thẩm vấn gã mập và kết quả cũng chẳng có gì. Gã mập chẳng qua cũng là một tay làm ăn cá thể, có một quán cơm ở phía tây thành phố gần sông Tam Lý. Hồ Đại Khánh đã từng đến chỗ gã ăn cơm hai lần và gợi ý mua quán cơm của hắn. Công việc làm ăn cũng chẳng ra gì nên gã đã xiêu lòng. Cuộc gặp gỡ tại khu giải trí Khang Hồng chính là hai bên thảo luận điều kiện mua bán. Gã không hề biết lai lịch của Hồ Đại Khánh. Cái tên mà hắn nói cho gã cũng chỉ là một cái tên giả, thực ra cái tên Hồ Đại Khánh cũng chưa hẳn đã là tên thật của hắn.

Chuyện còn lại cũng chỉ là thẩm vấn một vài người có liên quan và thanh lý hiện trường. Đỗ Trường Phát tự biết là mình đã phạm phải sai lầm nên không tránh khỏi ân hận, câm như thóc. Gương mặt Lý Xuân Cường lúc nào cũng tỏ vẻ trầm mặc, cau mày nhăn nhó vì không biết phải báo cáo với trưởng phòng Mã như thế nào. Nhưng người ủ rũ nhất lại chính là giám đốc khu giải trí, gặp ai cũng luôn mồm kêu khổ: Chỉ một thoáng mà công việc làm ăn của chúng tôi tiêu tan. Sau này còn có ai dám đến đây nữa! Một cảnh sát mặc thường phục ở phân khu phía tây nói: Kẻ xấu không đến thì

https://thuviensach.vn

càng hay chứ sao? Lúc này anh ta mới cười khổ: Ngay cả người tốt cũng không đến nữa!

Các đồng chí ở phân khu tìm cho đội một nhân chứng và thu thập những đồ đạc bừa bộn của Hồ Đại Khánh để lại. Bên ngoài họ có vẻ rất nhiệt tình và có trách nhiệm nhưng thực ra thì đây không phải vụ án của họ nên tâm lý của họ rất thoải mái, mặc dù không bắt được Hồ Đại Khánh. Đây là lần đầu tiên sau sáu năm phục vụ trong đội, Khánh Xuân cảm thấy thất vọng nhất. Tuy đây cũng chỉ là một trận ra quân ngoài dự kiến, thắng bại là lẽ thường của binh gia nhưng có điều, đây chính là hung thủ đã giết chết Tân Dân! Vừa rồi, khoảng cách giữa cô và hắn chỉ là một bức tường nhưng cuối cùng hắn lại trốn thoát. Cô cảm thấy mình vừa thua trong một trận đấu mà phần thắng lại nghiêng hẳn về phía mình khiến cô thấy chua xót và suy sụp trầm trọng.

Về đến đơn vị, Lý Xuân Cường vùi đầu trong phòng làm việc, không hề ra khỏi cửa. Đỗ Trường Phát cùng với mấy đội viên vừa tham gia hành động cúi đầu bàn luận về sự thất bại, càng bàn càng nhận thấy rằng họ không phải là không có năng lực nhưng kẻ địch lại quá sức giảo hoạt. Càng nghe họ bàn luận, Khánh Xuân càng thấy buồn lòng, không chào hỏi ai, đúng năm giờ chiều cô đạp xe về nhà.

Bố cô đã chuẩn bị món thịt nướng, lại thêm một món ớt xào khổ qua. Tất cả đều là những món mà cô thích nhất. Khi đang ăn cơm, bố hỏi cô vì sao sắc mặt không được tốt, cô nói không có gì, không có bất cứ chuyện gì. Bố còn hỏi đêm nay cô có đến bệnh viện không. Lúc này cô mới nhớ đến chuyện Tiêu Đồng mở băng. Cô đã nhận lời với anh là sẽ đến.

Cô nhanh chóng kết thúc bữa ăn và đạp xe như bay đến bệnh viện. Phòng bệnh của Tiêu Đồng trống không, chỉ có một ngọn đèn đang tỏa chút ánh sáng vàng vọt, ngay cả chăn gối trên giường cũng không còn nữa. Cô chạy đến phòng bác sĩ trực ban, ông ta nói Tiêu Đồng đã xuất viện về nhà.

- Bác sĩ biết địa chỉ của cậu ấy không?

https://thuviensach.vn

- Không biết!

Câu trả lời của bác sĩ rất dứt khoát. Khánh Xuân cảm thấy có một chút tiếc nuối nhen nhóm trong lòng nhưng đồng thời, cô lại thấy được an ủi đôi phần vì Tiêu Đồng đã mở được đôi mắt. Giác mạc của Tân Dân cuối cùng cũng được ghép thành công. Hòn đá nặng trong lòng cô như đã được trút xuống.

Cô nghĩ, vận mệnh của cậu con trai lắm tiền ấy không tồi chút nào.

Những suy nghĩ về Tiêu Đồng của cô không còn lý do để tồn tại nữa khi bất chợt, cô thoáng nhớ về Hồ Đại Khánh. Sáng hôm sau, cô đến gặp Đỗ Trường Phát.

- Hồ sơ vụ án Hồ Đại Khánh có phải là do anh bảo quản không?

- Đúng vậy! Thế thì sao?

- Đem đến đây cho tôi xem qua.

- Cô xem phần nào?

- Ghi chép lời thẩm vấn, tài liệu về vật chứng... Anh mang tất lại đây!

Đỗ Trường Phát thoáng do dự nhưng cuối cùng cũng vặn chìa khóa chiếc tủ bảo hiểm, lôi toàn bộ hồ sơ ra. Do vụ án chưa kết thúc nên hồ sơ chỉ là những trang giấy rời, chưa kịp ghim lại, thậm chí chưa kịp phân loại ra đâu là tài liệu chính, tài liệu phụ, đâu là chứng nhân đâu là lời chứng, đâu là lời khai của những người tình nghi... Tất cả dồn thành một tập bọc trong một cái kẹp da. Khánh Xuân xem từng tờ một cách tỷ mỷ suốt cả buổi sáng, hầu như không rời khỏi chiếc bàn. Giờ ăn trưa, cô cũng chẳng có tâm trí tán gẫu cùng đồng đội. Cô tìm một góc riêng vừa ăn vừa suy nghĩ đến từng chi tiết nhỏ nhất trong đống tài liệu hỗn độn ấy.

https://thuviensach.vn

Không biết là vô tình hay cố ý, Lý Xuân Cường cầm bát ngồi xuống bên cạnh cô.

- Nghe nói em đang xem hồ sơ vụ án Hồ Đại Khánh? Thế nào? Em có suy nghĩ gì mới?

Khánh Xuân cúi đầu ăn cơm, buồn buồn nói:

- Không có suy nghĩ gì cả, chỉ xem thôi!

- Hai người ấy đều là anh trực tiếp thẩm vấn và ghi chép lại. Em xem trong ấy có chỗ nào sơ hở không? - Lý Xuân Cường nhìn cô nói.

- Nhưng không phải em đang thẩm định lại công tác của anh! - Ánh mắt Khánh Xuân có vẻ bực tức, nói.

Lý Xuân Cường có ý định đùa một câu nhưng không ngờ là Khánh Xuân lại có thái độ không vui như vậy nên lặng người, không biết nói gì thêm. Khánh Xuân không hề để ý gì đến vẻ khó xử của anh, nói tiếp:

- Từ mọi việc diễn ra hôm qua có thể thấy, Hồ Đại Khánh chưa hề rời khỏi Bắc Kinh, vẫn ngầm xuất hiện và hoạt động ở khắp mọi nơi. Em nghĩ mọi người cần phải làm một cái gì đó, không phải chỉ ngồi chờ quần chúng phát hiện và báo cáo mới hành động.

Lý Xuân Cường giải thích một cách thiếu thuyết phục:

- Không phải là chúng ta không thể làm một việc gì đó, có điều lúc này chúng ta không hề có manh mối chính xác. Dựa vào những lời khẩu cung có được, chúng ta phân anh em về khắp các ngả đường Bắc Kinh thì liệu sẽ tốn biết bao nhiêu nhân lực. Lúc này, vụ án trong tay chúng ta rất nhiều, cái nào không quan trọng? Chúng ta không thể làm công việc mò kim đáy bể!

- Thế thì được - Khánh Xuân nói - Cái kim ấy cứ để cho em mò. Dù sao tay em lúc này cũng không dính đến vụ án nào khác!

https://thuviensach.vn

Lý Xuân Cường lặng người giây lâu rồi nói với một giọng hết sức ôn hòa:

- Khánh Xuân, anh hiểu tình cảm của em lúc này. Tân Dân và anh quen biết nhau bao nhiêu năm, tình cảm gắn bó như anh em. Có điều chuyện này không thể nóng vội. Em cũng không nên dùng tình cảm riêng mà can thiệp vào công việc chung!

Gương mặt Khánh Xuân biến thành khó coi vô cùng, nói:

- Em đã xem hết hồ sơ vụ án và muốn làm rõ thêm một số vấn đề, đó không phải là công việc chung hay sao? Em nghĩ rằng chúng ta phải dùng sức của chính mình để làm công việc chung. Tại sao anh lại gọi là dùng tình cảm riêng để can thiệp vào công việc chung?

Lý Xuân Cường cũng cao giọng:

- Vụ án này nên tiến hành như thế nào cũng cần phải nghe theo sự chỉ đạo và bố trí của lãnh đạo đội. Cô tự lấy hồ sơ ra xem, xem xong thì định làm gì?

Âu Khánh Xuân không trả lời. Có lẽ lời nói gay gắt của Xuân Cường đã khiến cô dằn lòng lại, chỉ biết cầm lấy cái bát, tức tối rời khỏi nhà ăn. Nhưng sau khi mọi việc kết thúc, nghĩ lại tất cả và Khánh Xuân đã nhận ra rằng, chính lời nói này của Xuân Cường đã gợi mở cho cô cần phải làm gì và làm như thế nào.

https://thuviensach.vn

5.

Ăn xong bữa cơm đầu tiên ngay sau khi từ bệnh viện về, Tiêu Đồng vội vã nằm dài ra giường để xem tivi, làm như một kẻ đói khát ánh sáng, đói khát thông tin sau mấy chục năm bị mù đột nhiên có lại ánh sáng không bằng. Anh xem ngấu nghiến những tiết mục như "Mua bán trên truyền hình", "Diễn đàn tạp vụ"... đều không bỏ qua. Ngay cả những trò quảng cáo cũng được anh xem một cách say sưa. Văn Yến giúp anh dọn dẹp buồng vệ sinh, thỉnh thoảng lại thò đầu ra khỏi cửa và ngạc nhiên hỏi anh vừa cười một cách hồn nhiên là cười vì chuyện gì.

Anh chỉ biết đưa tay chỉ về phía chiếc tivi, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, tinh thần có vẻ tập trung lắm. Văn Yến nghĩ rằng nhất định phải có tiết mục gì đó rất vui nên chạy ra đứng xem hồi lâu, bất giác cảm thấy nghi ngờ. Thì ra trên màn hình chỉ là những trò thi đấu thể dục giữa những công chức của các đơn vị hành chính, thú vị nhất cũng chỉ là màn kéo co... Cô nhíu mắt càu nhàu:

- Anh mới bị băng kín mắt có mấy ngày mà đã như vậy, có chuyện gì không?

Chưa đến mười giờ đêm, Văn Yến kiên quyết tắt tivi:

- Bác sĩ đã dặn dò anh như thế nào? Đôi mắt của anh cần phải được chăm sóc và nghỉ ngơi một thời gian. Lúc này anh không thể xem tivi hoặc xem sách trong một thời gian quá dài. Nếu bị mù trở lại thì khó lòng gặp được người hảo tâm hiến võng mạc nữa!

Tiêu Đồng lưu luyến nhìn tivi, có vẻ cơn hứng vẫn còn âm ỉ nhưng cuối cùng không hề phản đối, ngoan ngoãn phục tùng Văn Yến. Lúc này Văn Yến đã mở đầy nước ấm vào bồn, gọi anh vào để tắm rửa. Đây là cách tốt

https://thuviensach.vn

nhất để điều tiết sự hưng phấn của Tiêu Đồng bởi lâu lắm rồi, anh chưa được tắm một lần đúng nghĩa.

Nước trong bồn không lạnh cũng không nóng. Một chiếc khăn tắm mới tinh vắt trên thành bồn, xà phòng thơm và sữa tắm đều mới. Tuy căn nhà này không có người ở đã lâu lắm rồi nhưng dưới bàn tay dọn dẹp của Văn Yến, lập tức trở nên chỉnh tề và sạch sẽ. Từ thuở bé, Tiêu Đồng đã được người ta chăm bẵm trong sự bao bọc của bố mẹ và bảo mẫu, mặc quần áo chỉ cần vươn tay ra, ăn cơm chỉ cần há miệng, chưa bao giờ biết khổ là gì. Từ nhỏ, Tiêu Đồng đã ở cùng với bố mẹ trong ký túc xá của cơ quan. Hai mươi năm trước, khuôn viên ký túc xá của các cơ quan khoa học chính là nơi tụ tập của những phần tử trí thức, những nhà văn hóa uyên thâm. Đây là khu cư trú có tính chất như một xã hội thu nhỏ, một vương quốc độc lập tự cung tự cấp với những cửa hàng, hội trường, bệnh viện, nhà trẻ, hồ bơi, thậm chí có cả đồn công an hộ khẩu. Giống như mọi đứa trẻ khác lớn lên cùng một môi trường sống đầy đủ và ưu việt về tinh thần cũng như vật chất như vậy, Tiêu Đồng có một sự xa cách, thậm chí một thái độ khinh thị rất tự nhiên đối với những người thị dân sống trong những ngõ ngách cũng như những ngôi nhà có sân chung trong các ngõ hẽm ấy. Đến lúc chuẩn bị tốt nghiệp trung học, Tiêu Đồng mới chuyển về ngôi nhà hiện tại này. Lúc ấy, các khu ký túc xá cao cấp trong các cơ quan đã bắt đầu lạc hậu. Những khu chung cư hiện đại mới được xây đã thay thế cho những khu ký túc xá tồi tàn chính là đại biểu cho tầng lớp thượng lưu hiện đại. Trịnh Văn Yến sống trong một khu chung cư cực kỳ phổ thông nằm bên cạnh những khu chung cư cao cấp. Cô đến đây chỉ vì những căn nhà chung sân bốn mặt của cô đã bị giải tỏa, trở thành hàng xóm của Tiêu Đồng và tuy chỉ cách nhau có một khoảnh cỏ xanh nhưng lại thể hiện rõ sự phân biệt giữa hai giai tầng khác nhau trong nội bộ thị dân. Nếu so với Văn Yến, sự thích nghi với cuộc sống của Tiêu Đồng là không thể bằng, nhưng nếu xét về suy nghĩ thì đơn giản và thoáng hơn cô rất nhiều. Anh và cô đã từng bàn cãi về sự khác biệt này không dưới một lần nhưng kết quả cuối cùng là ai cũng lấy cái sở trường của mình ra để công kích và cười cợt sở đoản của đối phương mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngâm trong nước ấm, Tiêu Đồng thấy toàn thân thư giãn, đầu óc tỉnh táo vô cùng. Anh muốn tìm một cuốn tạp chí để đọc. Không thấy cuốn nào bên cạnh, anh mở to mắt nhìn chung quanh. Lâu lắm rồi mới quay về đây, Tiêu Đồng thấy tất cả vật dụng trong gian vệ sinh này cũng có những điều thú vị. Đó là điều mà trước đây anh không hề cảm nhận ra, ngay cả những hoa văn trang trí trên gạch ốp tường cũng trở nên sinh động hơn so với trước. Giống như trong phòng ngủ, trên tường của nhà tắm cũng có treo những bức ảnh về các loại xe hơi: Nào là Mercedes, nào là Ford, nào là Camry, nào là Toyota, nào là BMW, nào là Volkswagen... Toàn là những bức ảnh anh mang về từ những lần xem triển lãm xe cũng như trong các tờ quảng cáo. Anh chưa học lái xe nhưng nếu nói về những chiếc xe kinh điển đang treo trên tường kia, dù là lịch sử ra đời hay tính năng của từng loại, thậm chí giá cả thị trường, anh đều nói vanh vách chẳng khác nào người sản xuất ra chúng. Mấy năm trước, bố mẹ anh đã mua một chiếc Volkswagen. Loại xe này không được chuộng lắm ở Trung Quốc, một nơi chỉ thích sự hào hoa bên ngoài nhưng ở châu Âu, nó lại là số một!

Tiêu Đồng không thích Volkswagen. Anh chỉ thích BMW, mặc dù ở châu Âu, lượng tiêu thụ của loại xe này rất thấp.

Bố mẹ mua xe nhưng không mua nhà ở nước ngoài. Sau khi hai người ra nước ngoài, đơn vị cũ nằng nặc đòi lại căn hộ trong ký túc xá cơ quan. Cách đây hai năm, hai người mới về nước và mua căn chung cư này, Tiêu Đồng mới chuyển nhà về đây. Căn chung cư này chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ. Xét về diện tích thì nhỏ hơn căn nhà cũ rất nhiều, nhưng trang bị cực kỳ hiện đại. Phòng vệ sinh và nhà bếp rất rộng, thêm nữa là có nước nóng thường xuyên trong hai mươi tư giờ. Đối với một cậu con trai sống độc thân như thế là quá đủ, quá thoải mái. Từ việc mua căn chung cư này, Tiêu Đồng nhận ra bố mẹ mình không hề có ý định về nước. Theo kế hoạch của họ, sau khi Tiêu Đồng tốt nghiệp đại học, anh cũng sẽ đi du học, do vậy không nhất thiết phải có một ngôi nhà sang trọng vĩnh viễn ở Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngâm thật lâu trong làn nước ấm áp, Tiêu Đồng cẩn thận gội đầu và kỳ cọ thân thể rồi với tay lấy bộ quần áo mỏng treo trên móc phía sau cánh cửa mặc vào người, ngắm mình trong gương. Vẫn đôi mắt rất sáng rất trong. Anh rất muốn biết dung mạo của người đã cho anh đôi mắt và người vợ chưa cưới của anh ta. Dung nhan của cô nữ cảnh sát đã từng làm bạn mấy đêm liền với anh trong bệnh viện ấy như thế nào nhỉ?

Rời khỏi phòng tắm, Tiêu Đồng trông thấy Văn Yến đang ngồi trên giường mình, chiếc đèn ngủ trên đầu giường đã được cô vặn thật nhỏ, căn phòng mờ mờ ảo ảo.

- Sao em vẫn chưa về nhà? - Anh hỏi.

Văn Yến có vẻ không vừa lòng, liếc nhìn anh, giận dỗi:

- Anh xem, đã mấy giờ rồi mà còn bảo em về?

Tiêu Đồng cúi nhìn chiếc đồng hồ báo thức để trên đầu giường. Đã hơn mười giờ đêm.

- Thế thì làm sao mà ngủ đây? - Anh kêu nhỏ.

Văn Yến đưa ánh mắt bẽn lẽn nhìn Tiêu Đồng. Anh vẫn biết là cô rất muốn được ngủ chung nhưng anh không hề đả động đến chuyện này.

- Ngủ thế nào đây? - Anh lại hỏi.

Văn Yến lí nhí:

- Hay là để em ra ngủ ngoài phòng khách, trên ghế salon.

- Để anh ra ngủ ngoài ấy!

Vừa nói, Tiêu Đồng vừa ôm một chiếc chăn lên, đi thẳng ra phòng khách. Văn Yến nhảy xuống giường, lôi anh lại, nói:

https://thuviensach.vn

- Không! Để em ngủ trên salon. Anh vừa mới xuất viện, cần phải nghỉ ngơi. Dù sao thì ở nhà, em cũng thường xuyên ngủ trên salon rồi.

Tiêu Đồng buông tay để cho Văn Yến ôm lấy chăn đi ra phòng khách và ném xuống chiếc salon, rồi quay vào giúp anh trải tấm ra trên giường. Ngồi trên giường, anh nhìn Văn Yến thật lâu rồi nói nửa đùa nửa thật:

- Có phải là em cảm thấy anh coi thường em?

Văn Yến không trả lời, quỳ bên giường giúp anh cởi quần áo, nét mặt lộ vẻ nhẫn nhục, nói:

- Cho dù anh có coi thường, em cũng chẳng có cách nào hơn.

Tiêu Đồng trầm ngâm giây lâu, không nói gì thêm, trên mặt chỉ nở nụ cười như biểu thị sự thân thiết, lâu lắm mới nói:

- Thôi, em đi ngủ đi!

Không một lời chúc ngủ ngon, Văn Yến quay người đi thẳng ra phòng khách. Ngồi trên giường, Tiêu Đồng lắng nghe tiếng cựa mình của cô trên salon, một lát sau, ánh đèn ngoài phòng khách tắt phụt. Anh đứng lên định đóng cửa phòng ngủ, bỗng nghe tiếng Văn Yến thì thầm trong bóng tối:

- Đừng đóng cửa!

- Sao thế?

- Không sao cả, cửa vẫn mở khiến em có cảm giác đây vẫn là một phòng. Em không muốn ngủ một mình!

Tiêu Đồng chiều theo ý cô, không đóng cửa nữa mà với tay tắt đèn, nhẹ nhàng cởi quần áo và chui vào chăn. Trong bóng đêm, anh vẫn có thể trông thấy được tất cả những gì chung quanh, ngay cả những hoa văn được đắp bằng thạch cao trên trần cũng hiện ra rõ mồn một. Anh thấy phấn chấn vô

https://thuviensach.vn

hạn và chợt nhận ra rằng, Văn Yến đã từng chăm sóc anh trong một thời gian dài ở bệnh viện, anh không nên quá đỗi lạnh nhạt với cô như vậy. Anh không biết có nên kéo dài mối quan hệ giữa mình và Văn Yến nữa hay không, Văn Yến có thể kiên trì chờ đợi nhưng anh cảm thấy nó vô vị vô cùng. Ngày ấy, Văn Yến chủ động làm quen và chính vì sự chủ động này ở cô khiến anh hoàn toàn mất hứng thú.

Lần đầu tiên anh gặp Văn Yến là cách đây hai năm rưỡi. Ngày ấy, anh vừa nhận giấy báo trúng tuyển của Đại học Yên Kinh và tranh thủ những ngày cuối cùng để hưởng thụ sự thoải mái trước khi nhập học bằng cách cứ mỗi buổi chiều, anh lại đến khoảng đất trống cách nhà không xa đá bóng với những thằng con trai nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều. Và cứ mỗi lần đá bóng, anh lại vô tình trông thấy một cô gái đứng im lìm dưới tán của một cây hòe to tướng bên cạnh bãi cỏ chăm chú theo dõi bọn anh đá bóng, cứ như thế đến năm sáu lần khiến anh phải chú ý. Một lần, anh cố ý đá quả bóng về phía cô ta và chạy theo nhặt bóng. Ấn tượng đầu tiên của anh về cô gái này là, cô ta không ra vẻ một học sinh tí nào mà là một nhân viên gì đó, bởi cô ta đã chủ động lên tiếng làm quen: “Này, anh đá bóng cũng khá đấy!”. Anh cảm thấy thẹn trước lời khen ấy và tự trong lòng, bỗng có cảm tình với cô ta. Lần thứ hai trái bóng lại bay về phía ấy và khi Tiêu Đồng đến nhặt bóng, cô ta lại hỏi: “Này, có phải là anh học ở trường Đại học Thể dục thể thao?”.

Tiêu Đồng không thể hiểu được đó là những lời cố ý tâng bốc hay là cảm nhận chân thật của cô ta. Lúc ấy anh chỉ mặc độc một chiếc quần cộc, nửa thân trên để trần, thân thể chẳng lấy gì làm to cao và cường tráng nhưng lại rất săn chắc. Da anh bóng nhẫy và lấp loáng mồ hôi. Đó là một thân hình rất hấp dẫn đối với người khác giới. Nó thể hiện một quá trình tập luyện lâu dài và rất kiên trì. Có điều lúc ấy, anh chưa hề có một kinh nghiệm nào trong việc đối thoại với người khác giới nên hơi thiếu tự nhiên, cất tiếng hỏi:

- Bạn sống ở gần đây phải không? Tôi đã nhiều lần trông thấy bạn.

https://thuviensach.vn

Cô gái đưa tay chỉ về phía một khu chung cư thoạt trông cũng nhận ra là rất bình dân, nói:

- Tôi sống ở đó. Anh ở trong tòa nhà nào?

- Một trong những tòa nhà ấy!

Cô gái ngạc nhiên, bán tín bán nghi, cười nói:

- Tôi vẫn nghĩ rằng những người sống trong những tòa nhà ấy không thể biết kiểu đá bóng đường phố trên một thảm cỏ như thế này.

Không kịp hiểu ẩn ý từ câu nói đầy kinh ngạc của cô gái là nhạo báng hay tán thưởng thì anh đã nghe những đứa trẻ cười ồ lên rồi một đứa nói:

- Sao thế? Bắp chân bị chuột rút rồi à?

Anh ném quả bóng về phía chúng, nói to:

- Tao mệt rồi, nghỉ một lát đã!

Hình như cố ý giải tỏa sự lúng túng của anh trước bọn trẻ, cô gái chuyển đề tài:

- Đi học hay là làm việc rồi?

Anh chàng sinh viên tương lai cảm thấy như được gãi đúng chỗ ngứa nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản, nói như chẳng để ý gì:

- Sinh viên, Đại học Yên Kinh!

- Thật sao? Thái độ của cô gái thay đổi, vẻ tôn trọng không hề che giấu - Đúng là khó tin. Anh đá bóng hay như vậy nhưng lại là sinh viên của một trường đại học danh giá.

https://thuviensach.vn

Lời tán dương của cô như một dòng sữa ngọt chảy trong lòng Tiêu Đồng. Anh cảm thấy khoảng cách giữa mình và cô đã xích lại:

- Còn bạn, đi học hay đã làm việc rồi?

- Đi làm rồi, làm văn thư cho một công ty.

- Quá tốt! Thoạt nhìn cũng nhận ra bạn được đào tạo rất bài bản.

- Thật ư? Tôi đã tốt nghiệp chuyên ngành văn thư ở trường cao đẳng.

- Thế thì bạn đã là một tiểu thư cán bộ nhà nước rồi đấy!

- Không dám nhận danh hiệu cao quý ấy đâu.

Cũng như rất nhiều thanh niên nam nữ khác, lực hút của giới tính đã kéo họ xích lại gần nhau. Qua vài câu trao đổi bâng quơ ấy, Tiêu Đồng và Văn Yến trở thành bạn và không bao lâu sau, cô đã trở thành khách thường xuyên ở nhà anh. Và cũng chẳng bao lâu sau, Văn Yến đã chủ động đến với anh. Và trong ánh sáng rực rỡ của ban ngày, trên mớ áo quần vung vãi và các thứ linh tinh khác, họ đã làm tình. Đó là lần đầu tiên trong đời, Tiêu Đồng biết thế nào là mùi vị đàn bà. Trong sự hoảng loạn, mê muội và sợ sệt, khoái cảm đến với anh thật dữ dội nhưng cũng vô cùng ngắn ngủi. Sau nhiều lần chung đụng xác thịt, cũng như một quy luật chung của đàn ông khi cảm nhận về sự dễ dãi của đàn bà, anh cảm thấy Văn Yến ngày càng trở nên vô vị.

Sau khi nhập học, anh bắt đầu tránh né Văn Yến. Không khí học tập trong trường cũng như những cố gắng của bạn học chung quanh khiến Tiêu Đồng nhận ra rằng mình phải có một cuộc sống chính đáng hơn, chí ít thì cũng không nên lao vào con đường tình ái quá sớm đến như vậy. Nhưng anh không ngờ rằng, Văn Yến lại không phải là loại đàn bà hễ nói dứt bỏ là có thể dứt bỏ một cách dễ dàng. Cô hiến dâng cho Tiêu Đồng một cách dễ dàng, dễ dàng đến độ khinh suất nhưng sau khi hiến dâng, cô lại trở thành

https://thuviensach.vn

một người phụ nữ trung trinh và nhẫn nhục chịu đựng đến độ khó tin, cho dù anh có ghẻ lạnh, có hắt hủi thế nào, cô cũng vẫn chấp nhận và biến mình thành một chiếc bóng bám riết lấy anh không rời.

Đúng vậy. Luận về nhan sắc, học vấn lẫn điều kiện gia đình, Văn Yến không thể so sánh với Tiêu Đồng, thậm chí cô còn lớn hơn anh hai tuổi. Nhưng điều này không phải là nguyên nhân để cô nhẫn nhục chịu đựng trước Tiêu Đồng mà chính vì cô rất yêu anh.

Thời gian hai năm cứ thế mà trôi. Tuy không hề yêu Văn Yến nhưng cuộc sống của Tiêu Đồng lại dựa hẳn vào cô. Văn Yến cũng đã điều chỉnh được sự thất vọng về tinh thần và dần dần cũng quen với sự ghẻ lạnh của anh. Còn Tiêu Đồng, sau một thời gian ngắn cảm thấy bất nhẫn trước Văn Yến, dần dần cũng không để ý đến chuyện ấy nữa. Rất nhiều đêm hai người ở trong một nhà nhưng mạnh ai nấy ngủ, Tiêu Đồng không bao giờ chủ động đến với cô nhưng cuối cùng, cô vẫn không hề oán trách, không hề hối hận, cam tâm làm cái bóng của chính Tiêu Đồng để được chờ đợi và mong ước.

Trời đã sáng, Tiêu Đồng đã thức giấc, mặc quần áo, rửa mặt rồi đến bếp chuẩn bị chiên trứng. Văn Yến dụi mắt, ngồi bật dậy trên ghế salon, lao vào bếp, miệng hỏi liếng thoắng, nào là tại sao lại dậy sớm, nào là đói lắm rồi phải không..., tay thì giành lấy chiếc chảo từ Tiêu Đồng. Anh mở tủ lạnh lấy chai nước quả ép rồi đi ra phòng khách, đưa lên miệng tu một hơi rồi hướng vào nhà bếp nói to:

- Bữa nay anh sẽ đi học!

- Cái gì? Văn Yến vội vàng chạy ra - Anh mới xuất viện, nghỉ ngơi vài ngày, việc gì phải vội vã như vậy?

Tiêu Đồng không thèm giải thích. Anh không muốn giam mình cả ngày trong nhà cùng với Văn Yến, thà lên lớp vẫn còn hơn.

https://thuviensach.vn

Không nghe Tiêu Đồng nói gì, Văn Yến cũng không lên tiếng nữa vì cô ứng xử như vậy đã thành thói quen. Cô đặt trứng lên bàn và cùng ngồi ăn với Tiêu Đồng, được mấy miếng lại quày quả vào bếp để thu dọn lau rửa. Một lát sau, cô thấy Tiêu Đồng đã mặc quần áo chỉnh tề đứng giữa phòng khách đợi cô. Ý tứ của anh đã quá rõ: Anh không muốn cô ở nhà mình.

- Em cũng phải đi làm thôi, đừng để công ty phật ý.

- Em xin nghỉ phép nửa tháng, đã hết đâu?

Nói thế nhưng Văn Yến vẫn lau tay, mặc áo khoác, mang giày, sánh vai Tiêu Đồng rời khỏi nhà.

Xe đạp của Tiêu Đồng để ở trong sân chung cư. Lâu lắm không dùng nên nó đã bị phủ một lớp bụi mờ. Đó là một chiếc xe đạp leo núi rất đắt tiền. Tiêu Đồng dùng khăn phủi bụi, Văn Yến đứng một bên quan sát, lúc sau cô lên tiếng:

- Nếu được anh cứ đưa chìa khóa nhà cho em. Tan việc, em sẽ về đây chuẩn bị cơm trưa cho anh.

- Không cần đâu. Có thể trưa nay anh ở lại trường, tranh thủ thời gian để chép lại bài.

Văn Yến đứng trầm ngâm giây lâu rồi nói:

- Thế thì anh phải giữ gìn đôi mắt thật cẩn thận.

Một khoảng yên lặng bao trùm giữa hai người, thậm chí đến lúc chia tay, cả hai cũng không nói một lời chào tạm biệt. Bình thường mọi ngày cũng như thế mà thôi.

Khi Tiêu Đồng đến trường thì tiết thứ nhất cũng vừa chấm dứt. Bạn bè thấy Tiêu Đồng xuất hiện thì quây lấy anh, đua nhau hỏi han rối rít. Có người đã từng đến thăm anh ở bệnh viện nên đã gặp Văn Yến tò mò hỏi: “Cô gái ấy

https://thuviensach.vn

là ai? Là người yêu chăng?". Hoặc: "Tiêu Đồng? Cậu đã có người yêu rồi à?"; Hay: "Cậu tìm được người yêu lúc nào thế? Cô nào vậy? Chưa nghe cậu nói gì về cô ấy cả?"... Những cậu bạn ấy cố ý nói to những câu ấy trước mặt rất nhiều nữ sinh, nhưng Tiêu Đồng vẫn cứ cười cười: "Đó là bà chị họ của tớ, các cậu chỉ biết nói lung tung mà thôi".

Sáng nay có bốn tiết ngoại ngữ. Tiêu Đồng không lên lớp mà đi về ký túc xá. Chiếc giường của anh trong ký túc xá không biết có bao nhiêu người tạm thời tá túc, bẩn không thể chịu nổi. Vừa chun mũi, Tiêu Đồng vừa cuộn chăn lại, định mang đến Trung tâm phục vụ sinh viên nhờ giặt, trong lòng thầm nghĩ là tối nay e là phải về nhà mà ngủ thôi.

Trên đường đến Trung tâm phục vụ sinh viên, Tiêu Đồng gặp thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đông. Lư Lâm Đông ngạc nhiên hỏi:

- Em không nghỉ vài ngày, làm gì mà phải vội vàng đến vậy?

- Ở nhà chán lắm. Không đến lớp mấy ngày mà đã nhớ lớp lắm rồi.

Lư Lâm Đông bật chân chống xe đạp, nói:

- Vừa may, tôi cũng có chuyện quan trọng muốn gặp em. Đảng ủy trường định tổ chức một cuộc thi diễn thuyết trong toàn trường chào mừng ngày 1-7. Lãnh đạo khoa đã bàn bạc và nhất trí cử em tham gia.

- Không được đâu! Em mất quá nhiều bài, lúc này cần phải tập trung bổ sung, đề nghị các thầy chọn bạn khác, tốt nhất là một bạn nữ - Tiêu Đồng vội vàng nói.

- Đây là nhiệm vụ chính trị - Lư Lâm Đông nói - Em không được từ chối. Hơn nữa, em cũng phải tích lũy một số điểm chính trị, sau này có lợi cho việc gia nhập Đảng. Các thầy đã nghĩ rồi, thứ nhất, miệng lưỡi em rất linh lợi. Thứ hai, hình thức của em trông cũng được lắm. Thứ ba, ai cũng biết em vừa bị hỏng đôi mắt, bây giờ đột nhiên lại đứng trên khán đài diễn

https://thuviensach.vn

thuyết, nhiều ý nghĩa lắm và tất nhiên là rất có dễ đạt giải. Với em là nói, đây là công việc hoàn toàn có lợi, không nên bỏ qua - Thấy vẻ do dự trên mắt Tiêu Đồng, Lư Lâm Đông vừa nói vừa ngồi lên xe - Cứ quyết định như thế nhé!

Nói xong anh phóng xe đi ngay như sợ Tiêu Đồng lại từ chối. Tiêu Đồng ôm tấm chăn đến Trung tâm phục vụ sinh viên. Trung tâm này là một trong những "kế hoạch 3" của trường do Công ty phục vụ Yên Kinh đấu thầu kinh doanh. Khi đến trước cổng Trung tâm, Tiêu Đồng gặp ngay Giám đốc Trung tâm là Uất Văn Hoán. Một năm trước, ông ta đã từng dạy anh môn Lịch sử, là một Phó giáo sư hơn năm mươi tuổi. Có lẽ đã nhận ra con đường phát triển thành Giáo sư của mình là vô vọng nên Uất Văn Hoán tự đứng ra thành lập công ty. Thời gian kinh doanh chưa lâu lắm nên lúc này đang là thời kỳ ông ta say sưa nhất. Nhưng không hiểu gặp phải chuyện gì mà sáng nay trông mặt mày ông ta có vẻ ủ dột, thấy Tiêu Đồng như gặp phải cứu tinh, chụp lấy tay anh lôi vào bên trong cánh cổng, thân thiết như một người bạn lâu ngày:

- Đôi mắt của em tốt rồi phải không? Đi học lại khi nào?

- Em vừa mới đến trường sáng nay - Tiêu Đồng lễ phép nói.

- Vừa may! Có một chuyện tôi cần sự giúp đỡ của em. Em đến thật đúng lúc, tôi đang não ruột đây!

Ôm tấm chăn trên tay, Tiêu Đồng cảm thấy bất tiện vô cùng, bèn nói:

- Thưa giáo sư, thầy hãy chờ em mang tấm chăn này vào đã.

Hình như đến lúc này Uất Văn Hoán mới phát hiện ra trên tay Tiêu Đồng có ôm tấm chăn to tướng nên lớn tiếng gọi nhân viên, ra lệnh cho họ mang vào trong, lại còn dặn với theo: "Giặt miễn phí, một lát sau tôi đến ký phiếu!".

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng có vẻ không yên tâm với sự ưu ái này, nói:

- Thầy Uất, thầy muốn em giúp chuyện gì?

Uất Văn Hoán ngắc ngứ trong họng như gặp phải chuyện gì oan ức lắm nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng mới nói:

- Tôi bị Lương Chí Đức chơi cho một vố rồi!

Lương Chí Đức là nghiên cứu sinh ở Khoa Luật, Tiêu Đồng có quen biết anh ta, bèn hỏi:

- Lương Chí Đức làm sao?

Hình như chuyện không phải bắt đầu từ đó, hai tay Uất Văn Hoán quơ đi quơ lại trong không khí, nói:

- Em có biết chuyện làm ăn của bộ phận ăn uống của công ty Yên Kinh lâu nay chưa ra gì cả, đúng không? Không dễ dàng gì mà tôi đã tìm ra nguồn đầu tư. Người ta không có điều kiện gì, chỉ yêu cầu tôi giới thiệu cho con gái họ một người bạn trai trong trường ta. Tiền thì người ta quá nhiều, chỉ muốn tìm cho con gái một bạn trai là sinh viên, nghiên cứu sinh hay trợ giảng gì đó. Tôi đã đem chuyện này nói với Lương Chí Đức. Hắn không hề từ chối, đã đồng ý hẹn là tối nay sẽ gặp mặt ở nhà hàng Áp Xuyên. Nhưng không ngờ hắn đã bỏ đi Thiên Tân và còn nói là không về kịp trong tối nay. Tôi lại không thể liên hệ được với ông chủ đầu tư này. Tối nay không mang được người đến, e rằng người ta sẽ nghĩ mình coi thường họ, thậm chí còn cho là công ty Yên Kinh của chúng ta không có chữ tín nên không tin vào công việc đầu tư nữa.

- Có gì quan trọng đâu - Tiêu Đồng cười nói - Ông ấy đã muốn đầu tư thì nhất định đã nhận ra chỗ hay chỗ dở của công ty Yên Kinh. Không có lợi sẽ không làm, có lợi họ không bỏ cuộc đâu. Còn vì chuyện tối nay con gái ông ấy không gặp được bạn trai tương lai mà ngừng công việc đầu tư thì em

https://thuviensach.vn

nghĩ rằng, ông ấy đã không muốn đầu tư từ trước, chỉ mượn cớ ấy mà ngừng thôi.

- Em nói hơi đơn giản - Uất Văn Hoán xoa đầu Tiêu Đồng nói - Thành lập công ty xong, tôi mới nhận ra rằng bơi trong biển kinh doanh là không dễ dàng gì. Chủ nghĩa xã hội không phải đến dễ dàng như trên giảng đường các em đã nghe mà phải là tranh thủ nhặt từng xu, từng xu mang về. Thôi thế này nhé, tối nay em đi với tôi. Em có quyền ăn được một bữa cơm Nhật Bản ra trò mà không mất đồng nào!

- Em đi với thầy để làm gì?

- Em sẽ thay thế vị trí của Lương Chí Đức!

- Hả? Tiêu Đồng cười như mếu. Anh không ngờ rằng một Phó Giáo sư đã từng dạy dỗ nhiều thế hệ sinh viên mà lại ứng xử như vậy. Gương mặt anh đỏ rần, nói - Em không phải là nghiên cứu sinh, lại cũng chưa có ý định tìm bạn gái. Em vẫn còn nhỏ lắm!

Uất Văn Hoán lại xoa đầu Tiêu Đồng, nói:

- Em muốn tìm bạn gái, người ta chưa chắc đã cần em. Tôi đã từng nói chuyện với cô gái này. Lúc này cô ta cũng chưa có nhu cầu tìm bạn trai vì tuổi cũng chưa lớn, nhưng không hiểu vì sao bố cô ta cứ ép cô ta phải tìm bạn trai mà nhất thiết phải tìm trong trường chúng ta. Bố cô ta và tôi đã từng nói nhiều về chuyện này. Tôi cũng đã nói rõ với Lương Chí Đức. Cơm thì cứ ăn, chỉ cần em có mặt là được, cô ta chẳng can thiệp gì. Tôi và cô ta đã ngầm hẹn với nhau là cứ đóng kịch trước mắt ông ấy, cứ cho là làm vừa lòng để chúng ta được đầu tư mà thôi.

Tiêu Đồng thấy việc này không có gì quan trọng nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy mình là một sinh viên, sớm muộn gì thì chuyện này cũng đến tai bạn bè và thầy giáo trong trường, lúc ấy nó trở nên vô cùng lố bịch. Chuyện như thế này khó lòng lọt qua mắt mọi người trong trường, một đồn thành

https://thuviensach.vn

hai, hai thêm mắm thêm muối thành ba, cuối cùng sẽ là một vở hài kịch cho mà xem. Nghĩ vậy, anh lắc đầu nói:

- Không được! Em chừng này tuổi, không giống như người cần phải có bạn gái gấp chút nào cả.

- Sao lại không giống? Không phải là em đã có người yêu rồi hay sao?

- Thấy Uất, chuyện này là thầy nghe ai nói vậy?

Hình như Uất Văn Hoán đã có một chút giận dỗi:

- Đi một chuyến có gì đáng nói cơ chứ? Hơn nữa đây lại là vì lợi ích của trường. Nhiều sinh viên muốn đi nhưng tôi không chọn. Tôi chọn em là vì thấy những điều kiện của em rất đảm bảo. Thanh niên thời đại mới phải ra dáng một chút để mọi người nhìn vào, phải là đại biểu cho trường chúng ta. Tối nay em ăn mặc cho chỉnh tề một tí và nhận mình là nghiên cứu sinh của Khoa Luật, nghe rõ chưa! Em bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Hai mốt phải không? Cứ nói là hai mươi ba, hai mươi tư gì đó cũng được, nghe rõ chưa?

- Sau này người ta phát hiện ra em không phải là nghiên cứu sinh, họ sẽ bảo là thầy lừa họ, liệu có ảnh hưởng gì đến công ty của thầy không?

Uất Văn Hoán trừng mắt lớn tiếng:

- Em vẫn cho rằng người ta muốn làm bạn với em nên để tâm điều tra chăng? Chỉ một đêm nay, một bữa cơm, ăn xong thì hợp đồng kết thúc, ai đi đường nấy, chuyện sau này em không phải lo. Thế nhé!

Vỗ lên vai Tiêu Đồng mấy cái như tất cả đã xong, Uất Văn Hoán bỏ đi. Nhưng chỉ được mấy bước thì ông ta ngoáy đầu lại, dặn dò:

- À, tối nay ăn cơm Nhật nên phải ngồi trên thảm, phải cởi giày. Em nên rửa sạch chân, mang đôi vớ mới, chớ để mùi chân thoảng đến mũi người ta. Nghe rõ không!

https://thuviensach.vn

6.

Buổi chiều, Âu Khánh Xuân gọi điện cho một người bạn học cũ đang công tác tại Cục Dự thẩm thành phố, nhờ tìm giúp tài liệu thẩm vấn về mấy vụ án buôn ma túy lớn mấy năm trước đó. Người bạn này hỏi cô tìm những tài liệu đó để làm gì, cô nói lấp liếm rằng trong tay mình đang có một vụ án, muốn tìm một ít tài liệu có liên quan. Người bạn trả lời rằng, những tài liệu thẩm vấn ấy là chứng cứ nên đã kẹp vào trong hồ sơ của phạm nhân và đã chuyển cho Viện Kiểm sát trước khi khởi tố. Sau khi tuyên án, những hồ sơ ấy lại được chuyển đến nơi phạm nhân lao động cải tạo, muốn xem thì phải tìm đến nơi ấy.

- Cậu có quen với ai ở trại cải tạo không?

- Cậu xin một tấm giấy giới thiệu, trực tiếp đến đó là được thôi.

- Những người ở chỗ mình không coi trọng vụ án này, do vậy tự mình sẽ đến đó.

- Ôi chao! Cậu định lập công một mình à?

- Giúp nhau một tí đi, nhất định cậu có người quen ở đó.

- Chỗ mình có qua lại rất thân thiết với trại cải tạo, mình sẽ giúp cậu hỏi thử xem sao.

Sau hơn một giờ đồng hồ, người bạn gọi điện đến thông báo rằng, muốn xem hồ sơ vụ án cũng lắm điều phiền phức, buộc lòng phải qua một số thủ tục, chi bằng cứ tìm mấy phạm nhân đang thi hành án mà hỏi, muốn biết điều gì thì hỏi trực tiếp.

Quả là một gợi ý không tồi, so với chuyện lục lọi trong hồ sơ thì nhanh gọn hơn nhiều. Sáng sớm hôm sau, Khánh Xuân căn cứ vào địa chỉ người bạn

https://thuviensach.vn

đã cung cấp, đi xe gần hai tiếng đồng hồ ra tận nông trường cải tạo lao động Đoàn Hà ở ngoại ô. Giữa đường, trời bắt đầu đổ mưa. Khánh Xuân không mang áo đi mưa theo nên khi xe dừng, cô vội vã chạy dưới mưa nấp vào một cửa hiệu tạp hóa nhỏ. Chỉ có mấy chục mét nhưng quần áo của cô gần như ướt nhèm. Đứng dưới mái hiên của hiệu tạp hóa, cô buồn bã chờ đợi trời tạnh mưa. Mưa lúc to lúc nhỏ kéo dài đến gần trưa mới ngớt. Lội trong bùn đất đặc sệt, cô lần dò hỏi đường đến nông trường. Rõ ràng là vị cán bộ quản giáo ở đây có quan hệ rất tốt với người bạn học của Khánh Xuân nên không chờ cô trình bày lý do đã chủ động đưa cô đến phòng giam. Thậm chí khi ngồi trong phòng làm việc của nhà giam, anh ta còn gọi đến một hộp cơm mời cô, sau đó thì gọi lần lượt những phạm nhân đến cho cô gặp.

Phạm nhân đầu tiên là một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, gầy như một que củi, đi đứng cứ xiêu xiêu vẹo vẹo như một ngọn cỏ khô gặp phải gió đông. Khánh Xuân yêu cầu gã ngồi xuống ghế, hỏi chiếu lệ vài câu về nguyên nhân phạm pháp, thời gian chấp hành án... rồi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà cô quan tâm:

- Cậu có nghe qua cái tên “La Trường Thoái” bao giờ chưa?

- Có nghe nói!

- Hắn làm gì?

- Không biết làm gì, chỉ nghe qua cái tên ấy mà thôi. Ở vùng này, cái tên ấy xứng đáng để mọi người phải biết, rất nổi tiếng!

- Thế thì, cậu đã từng nghe nói đến một thuộc hạ của hắn có tên là Hồ Đại Khánh? Hồ Đại Khánh, cậu có nghe ai nhắc đến cái tên này chưa?

Khuôn mặt còm nhom của phạm nhân lộ vẻ suy nghĩ. Khánh Xuân căng thẳng nhìn vào cái miệng của gã. Lâu lắm, cái miệng ấy mới nhấp nháy:

https://thuviensach.vn

- Không biết!

- Có nghe nói đến cái tên này bao giờ chưa?

- Chưa hề nghe!

Khánh Xuân lấy tấm ảnh không mấy rõ ràng của Hồ Đại Khánh ra đưa cho gã. Phạm nhân vươn chiếc cổ dài ngoẳng ra nhìn thật chăm chú rồi cuối cùng cái miệng ấy cũng mấp máy:

- Không nhận ra!

Sau hai mươi phút, cuộc nói chuyện không mang lại kết quả gì với phạm nhân thứ nhất kết thúc một cách thật đơn giản. Phạm nhân kế tiếp trên dưới bốn mươi tuổi, cũng gầy quắt và có vẻ bệnh tật, ngồi trước mặt Khánh Xuân mà run bắn lên từng hồi. Đầu tiên cô cũng hỏi về "La Trường Thoái", phạm nhân trả lời là có nghe nói nhưng chưa hề gặp mặt. Hỏi về Hồ Đại Khánh, gã lại nói là không hề nghe nói và cũng không hề quen biết. Khi đưa tấm ảnh Hồ Đại Khánh ra, phạm nhân run rẩy xem thật kỹ, xem xong thì nhè nhẹ lắc đầu. Khánh Xuân đã bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Phạm nhân thứ ba bước vào phòng lại là một gã đàn ông rất khôi ngô và cường tráng, đôi chân lấm lem bùn. Viên cán bộ quản giáo đứng trước mặt phạm nhân, cười và nói với Khánh Xuân:

- Hai thằng vừa rồi là hai con nghiện ma túy, vừa bán vừa hút. Còn tay này chỉ bán mà không hút, cô xem, thân xác của bọn chúng hoàn toàn khác nhau!

Khánh Xuân đưa mắt quan sát thân hình lực lưỡng của phạm nhân, gã cũng nhìn thẳng vào mặt cô, hình như những lời bình phẩm vừa rồi của cán bộ quản giáo không làm cho gã chú ý. Khánh Xuân không bắt đầu hỏi như với hai gã trước mà cô đưa ngay tấm ảnh Hồ Đại Khánh cho gã này xem.

- Có biết người này không?

https://thuviensach.vn

Phạm nhân liếc nhìn tấm ảnh, chậm rãi nói:

- Người này có phải họ Triệu không?

Tim Khánh Xuân đập mạnh:

- Họ Triệu, tên gì?

Phạm nhân nhíu mày:

- Có phải là Triệu Hổ không nhỉ?

- Triệu Hổ? Làm sao mà anh biết hắn?

- Gặp nhau ở nhà một người bạn.

- Nhà ai?

- Nhà Hầu Lão Bát!

- Hầu Lão Bát là ai? Làm gì?

- Cũng là một con nghiện.

- Hai người bọn họ quan hệ với nhau như thế nào? Ý tôi là Triệu Hổ và Hầu Lão Bát?

- Ai mà biết được họ quan hệ với nhau ra làm sao. Hầu Lão Bát bảo hắn là xưởng trưởng tại một nhà máy ở huyện Đông Dương tỉnh Quảng Tây, đại khái là lão Hầu có quan hệ buôn bán gì đó với hắn.

- Ngoài ra anh còn biết thêm gì về Triệu Hổ không?

- Chỉ có vậy. Chúng tôi gặp nhau nhưng hoàn toàn im lặng trong khoảng thời gian hút xong điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

- Lão Hầu bây giờ ở đâu, có phải cũng đã vào trại giam rồi không?

- Không! Gã đàn ông cười - Lão cũng đã muốn vào đây, nhưng lại không có phúc phận ấy!

Viên cán bộ quản giáo gõ cốc cốc lên mặt bàn, cảnh cáo:

- Đừng có mà bẻm mép! Hỏi gì thì trả lời nấy!

Đôi mắt phạm nhân trợn trừng, lâu lắm mới lên tiếng:

- Bị các ông bắn chết rồi!

Nét mặt cán bộ quản giáo vụt sa sầm:

- Ai bắn? Mày có biết mày đang nói gì không?

Dáng điệu của phạm nhân có vẻ ngang ngạnh bất cần nhưng giọng nói thì đã dịu đi phần nào:

- Bị chính quyền bắn chết. Năm ngoái, ở Đức Hoằng tỉnh Vân Nam. Khi vượt biên giới, lão đã đụng phải cảnh sát vũ trang!

Khánh Xuân thấy đã bình tĩnh hơn, hỏi tiếp:

- Anh có nghe nói đến cái tên "La Trường Thoái" bao giờ chưa?

- Có nghe qua.

- Triệu Hổ làm gì cho hắn?

- Điều này thì tôi không biết!

- Anh còn biết ai có quan hệ với Triệu Hổ không?

https://thuviensach.vn

- Tôi không biết. Thực ra thì tôi cũng không hề quen biết gì với tên Triệu Hổ này, chẳng qua là nhìn ảnh thấy quen, hình như có gặp qua một lần mà thôi.

Khánh Xuân nín bặt vì không tìm ra câu nào để mà hỏi nữa. Sau khi đưa phạm nhân về phòng giam xong, cán bộ quản giáo quay lại, cười với Khánh Xuân:

- Tức một nỗi là không bắn chết được mấy thằng nhóc đáng ghét này! Cô xem, bọn chúng chẳng còn chút đạo đức nào cả. Mấy năm gần đây, chỗ chúng tôi chỉ có ba thằng này đến, đơn giản chỉ vì mười thằng buôn ma túy bị bắt thì đã có tám thằng phải nhận án tử hình. Có thể trong nhà tù số một của thành phố và ở nông trường Thanh Hà, số tội phạm ma túy nhiều hơn chỗ chúng tôi. Cũng vì quen thân với tôi nên cậu bạn của cô đã giới thiệu đến đây mà thôi.

Khánh Xuân lịch sự nói những lời cám ơn và những câu trao đổi mang tính xã giao rồi đứng dậy cáo từ. Sau mấy lần chuyển xe, khi về đến nhà thì đã gần tám giờ đêm, với cơ thể rã rời, cô chạy sang nhà bố để kiếm miếng cơm lót dạ. Khi bước vào nhà, cô thoáng sững sờ vì nhận ra Lý Xuân Cường đang ngồi nói chuyện phiếm với bố.

Thấy Khánh Xuân xuất hiện trước cửa, Xuân Cường đứng dậy. Bố cô là người đầu tiên lên tiếng:

- Khánh Xuân, bữa nay con đi đâu mà không đến làm việc?

Ánh mắt đầy nghi ngờ của Xuân Cường lướt qua toàn thân Khánh Xuân. Chiếc quần của cô dính đầy bùn đất. Cô lãnh đạm lên tiếng chào Xuân Cường rồi quay sang bố nói:

- Con đi câu cá!

https://thuviensach.vn

- Không đi làm mà lại đi câu cá sao? Hình như ông đã phát hiện ra Khánh Xuân nói dối nên hỏi tiếp - Cá đâu?

- Không câu được con nào!

Không biết nói gì hơn, ông bèn quay về phía Xuân Cường nói:

- Cậu xem đấy, lớn tướng như thế rồi mà chẳng biết làm chủ mình, không biết thể kiềm chế được nỗi buồn gì cả.

- Con buồn về điều gì? Con chẳng có điều gì buồn cả - Khánh Xuân cự nự.

Hình như bố còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng đã bị Xuân Cường chen ngang:

- Bác à, Khánh Xuân bực bội vì sự có mặt của cháu, bác đừng trách cô ấy.

Bố liếc nhìn Xuân Cường, nói:

- Thôi được, có chuyện gì hai đứa cứ nói với nhau. Cơm ở dưới bếp, nguội thì tự hâm nóng lên mà ăn, bố sang bên ấy xem ti vi vậy.

Nói xong, bố cầm lấy bình trà và gọng kính, bước ra khỏi cửa. Khánh Xuân vào bếp bật điện hâm nóng nồi cơm. Xuân Cường đi theo, dừng ở ngoài cửa lên tiếng hỏi:

- Bữa nay em đi đâu? Sao lại không báo cho đơn vị một tiếng?

- Không phải là anh đã nói là cho em nghỉ mấy ngày để ổn định tinh thần sao? - Khánh Xuân nói mà không quay đầu nhìn lại.

- Đúng là em đã đi câu cá chứ? - Giọng Xuân Cường đầy vẻ nghi ngờ.

Chầm chậm quay người lại nhìn vào Xuân Cường, cô rất muốn nói một tiếng "Đúng" nhưng cuối cùng cô lại không nói ra tiếng ấy:

https://thuviensach.vn

- Em đến nông trường Đoàn Hà để gặp và nói chuyện với ba phạm nhân mua bán ma túy.

Nét mặt Xuân Cường hầu như không biểu hiện nét ngạc nhiên nào, anh vẫn bình thản đứng tựa lưng vào cửa, nói:

- Có kết quả gì không?

- Có một phạm nhân đã gặp hắn, cho biết hắn tên là Triệu Hổ.

- Thế à? Còn gì nữa không? - Xuân Cường vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào.

- Gã còn nói, hắn là xưởng trưởng trong một nhà máy ở Đông Dương, Quảng Tây.

Lý Xuân Cường cười nhạt:

- Thế sao? Lại là một cán bộ lãnh đạo cơ đấy. Em có tin chuyện này không?

- Lại còn có một gã có biệt danh là Hầu Lão Bát biết hắn, nhưng đáng tiếc là gã này đã chết.

Gương mặt Xuân Cường biểu lộ vẻ cười cợt rất khó nhận ra, có điều nó không lọt khỏi đôi mắt của Khánh Xuân.

- Nói như vậy em chẳng thu được gì trong cả ngày hôm nay.

- Chí ít thì em cũng biết được hắn có một cái tên - Giọng Khánh Xuân lạnh tanh đầy chất tranh luận - Cho dù đó là thật hay giả thì đó cũng là cái tên mà hắn đã từng dùng. Em còn biết hắn đã từng qua lại với một tên mua bán ma túy mang biệt danh Hầu Lão Bát, lại tự nhận mình là xưởng trưởng ở Đông Dương. Cứ cho rằng những thông tin này chẳng có giá trị gì đối với anh nhưng với em, nó lại có ý nghĩa rất lớn.

https://thuviensach.vn

Tuy Xuân Cường đã là đội trưởng hơn một năm nay nhưng thái độ của Khánh Xuân đối với anh lúc này chẳng khác gì so với những ngày còn học ở trường, giọng nói lại pha một chút đanh đá vốn có của một người con gái vốn được yêu chiều. Lý Xuân Cường vốn là một người nóng tính nhưng trước mặt Khánh Xuân, từ lúc cùng học cho đến khi về đội, anh chưa bao giờ đỏ mặt với cô. Do vậy, anh không nói thêm gì nữa vì biết rằng, có nói thêm nữa cũng vô ích, hơn nữa, thi thể của Tân Dân vẫn chưa kịp lạnh.

Anh yên lặng nhìn Khánh Xuân hâm cơm khá lâu rồi nói:

- Em ăn cơm xong thì nên nghỉ sớm nhé, anh phải về đây.

Khánh Xuân quay người lại. Ánh mắt hai người gặp nhau trong thoáng chốc.

- Đội trưởng, đừng giận em!

Nụ cười trên mặt Xuân Cường sao mà khoan dung độ lượng:

- Không giận. Anh chỉ lo lắng cho tinh thần và sức khỏe của em mà thôi.

Khánh Xuân không nói gì thêm nữa, Xuân Cường nói lời tạm biệt rồi đi xuống lầu. Khi lấy được chiếc xe đạp ra khỏi hàng xe dài dằng dặc, chưa kịp ngồi lên thì Khánh Xuân đã đuổi theo:

- Đội trưởng!

Chạy đến trước mặt Xuân Cường, trong hơi thở gấp gáp cô đưa cho anh một chiếc hộp nhỏ. Thoạt nhìn, anh đã nhận ra đó chính là món quà cưới mà anh đã tặng cho cô mấy ngày trước đây - một con trâu nhỏ bằng vàng. Gương mặt Xuân Cường lộ vẻ khó xử, không đưa tay nhận lấy chiếc hộp.

- Đội trưởng, anh hãy nhận lại vật này!

https://thuviensach.vn

Da mặt Xuân Cường giật giật. Hình như tình cảm của anh đã bị Khánh Xuân làm cho tổn thương:

- Khánh Xuân, đây là món quà mà anh đã thành tâm thành ý tặng em, nếu không thích nó, em cứ vất đi!

- Xuân Cường, anh đừng giận. Em rất thích món quà này - Gương mặt Khánh Xuân tỏ vẻ chân thành - Có điều đó là món quà cưới anh tặng cho em và Tân Dân. Giờ thì bọn em không thể thành vợ chồng được nữa, em nên gửi lại cho anh.

Vẻ chân thành của Khánh Xuân khiến tâm tình Xuân Cường như được an ủi đôi phần. Anh nói:

- Thôi thì cứ cho là anh tặng cho riêng em vậy. Nó cũng chẳng to tát gì, cứ xem đó là tình cảm thân thiết giữa anh và em.

Lời Xuân Cường không lay động được Khánh Xuân. Cô đặt chiếc hộp vào trong lòng anh, lắc đầu nói:

- Không! Nếu không phải là quà cưới thì giữa đồng nghiệp với nhau, lấy lý do nào để tặng quà. Hơn nữa, món quà này rất có giá trị, tự thâm tâm em thấy không thể nhận được.

Ánh mắt Xuân Cường tập trung nhìn vào chiếc hộp màu đỏ, buồn bã nói:

- Em thực sự không muốn thì anh cũng chẳng ép - Ngước đầu lên, anh nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân, cười cay đắng - Cứ cho là anh vô duyên vậy.

Không hiểu sao, tự nhiên Khánh Xuân lại chợt nhớ đến Tân Dân. Trong đầu cô lúc này chỉ có hình ảnh nụ cười đầy ấm áp của anh khiến đôi mắt cô như nhòa đi. Nhưng cô đã kịp trấn tĩnh, dằn lòng như không có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

- Anh đã từng giúp đỡ em, quan tâm em. Trong thâm tâm em biết điều này nên nói thật lòng, em vô cùng cám ơn anh. Em cũng thay mặt cho Tân Dân cảm ơn anh nữa. Nhưng anh cũng biết rằng, Tân Dân vừa mới ra đi, tâm trạng của em lúc này đang rối bời. Em nói gì và làm gì, anh đừng để tâm.

Xuân Cường gật đầu như rất thông cảm cho tình cảm của cô lúc này. Anh ngồi lên xe, đạp mạnh. Nhưng được mấy thước, anh lại xuống xe ngoáy đầu nhìn lại. Khánh Xuân vẫn đứng nguyên vị trí cũ, dưới bóng đèn đường. Anh nói:

- Ngày mai đến đơn vị, chúng ta sẽ thảo luận lại vụ án này.

https://thuviensach.vn

7.

Khi Khánh Xuân chia tay với Xuân Cường ngay trước cửa nhà mình thì Tiêu Đồng trong bộ quần áo vô cùng chỉnh tề đang ngồi trên thảm bên cạnh thầy giáo dạy lịch sử một thời Uất Văn Hoán tại nhà hàng Nhật Bản trong khách sạn Trung Quốc, chuẩn bị làm một diễn viên đóng thế.

Trước đây, Tiêu Đồng đã từng qua Đức để thăm bố mẹ, khi ấy cả nhà đã được một người Nhật mới đến nhà riêng để ăn một bữa cơm Nhật Bản chính hiệu. Do vậy mà anh đã hiểu phần nào về quy cách ăn uống theo kiểu Nhật. Không chờ ai bày vẽ, anh thành thạo cầm lấy hộp mù tạt nặn vào chén nước tương rồi dùng đũa khuấy đều. Sự thành thạo của anh khiến ngay cả Uất Văn Hoán cũng thấy bái phục, thi thoảng đưa mắt liếc nhìn và bắt chước. May mà trong nhà hàng Nhật này, người ta đã cải tiến khá nhiều nên khi ăn không phải quỳ gối, mặc dù cũng phải cởi giày, bên dưới chiếc bàn kê thấp lại có một khoảng trống sâu xuống đất nên Tiêu Đồng có thể đưa đôi chân dài ngoằng vào đó và thấy thoải mái vô cùng.

Cuối cùng Tiêu Đồng cũng quyết định đi cùng với Uất Văn Hoán chỉ vì anh cảm thấy chuyện này cũng khá thú vị. Sau những ngày nằm dài trong bệnh viện, không hiểu vì sao bản tính hiếu động và ngang bướng của anh lại phục hồi. Như một cánh chim được sổ lồng, Tiêu Đồng thấy vô cùng hứng thú đối với những gì mà anh chưa từng được trải nghiệm qua. Anh nghĩ, suy cho cùng cũng chỉ là một bữa cơm. Người ta hỏi cái gì thì mình trả lời cái ấy, hơn nữa lại có Phó Giáo sư Uất sắp đặt mọi chuyện, anh chẳng qua là một diễn viên đóng thế đã được chuẩn bị từ trước nên vai diễn này đối với anh mà nói không phải là quá khó.

Khi anh và Uất Văn Hoán hiện diện trong nhà hàng, ông chủ Âu Dương Thiên và cô thiên kim tiểu thư của ông ta đã ngồi sẵn bên bàn ăn. Uất Văn Hoán vừa cong lưng cởi giày vừa ngẩng đầu lên chào hỏi. Ông chủ này có vẻ gầy nhưng rất rắn chắc, mặc chiếc áo sơ mi dài tay trắng tinh, nơi cổ tay

https://thuviensach.vn

còn đính hai cúc áo sáng lấp lóa, trên cổ có chiếc cà vạt to bản theo kiểu cổ, chiếc veston rất sang trọng bị vất nằm trên chiếu trúc. Ông ta rất ít nói, cười lại càng ít hơn. Còn cô tiểu thư nọ khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng giống như bố, rất tiết kiệm lời nói và nụ cười, mặt mũi tuy cũng dễ coi nhưng hơi dữ tướng, nói dễ nghe một chút thì đây chính là kiểu "phụ nữ có máu lạnh", có điều Tiêu Đồng hoàn toàn không thích loại phụ nữ này.

Sau khi ngồi yên vị trên sạp trúc, chân đã thò xuống phía dưới bàn xong, hai bên mới thay nhau giới thiệu, nhưng chủ động nhất vẫn là Uất Văn Hoán. Hình như ông ta đã biến thành người dẫn dắt mọi câu chuyện. Theo nghi lễ thông thường, đầu tiên ông ta giới thiệu Tiêu Đồng với bố con Âu Dương:

- Đây là một nghiên cứu sinh ngành Pháp luật của trường chúng tôi. Tôi đã từng dạy cậu ấy nên rất hiểu tính cách cậu ta - Đầy trách nhiệm, rất chăm chỉ và cũng không kém tài hoa... - Tiếp theo, ông ta giới thiệu ông chủ - Đây là ông chủ Âu Dương, cậu có thể gọi là ông chủ, cũng có thể gọi là chú Âu Dương - Cuối cùng thì đến chủ nhân của bữa tiệc - Đây là tiểu thư Âu Dương Lan Lan. Lan Lan, cô cũng có thể gọi tôi là chú Uất!

Âu Dương Lan Lan chỉ mỉm cười không nói. Tiêu Đồng lén đưa mắt liếc nhìn, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt cô ta cũng đang nhìn mình. Đúng là cô gái này không biết xấu hổ là gì, cứ nhìn thẳng vào mắt anh chẳng một chút ngại ngùng.

Xem ra cái nhìn của cô gái này đã chứng thực những lời đã nói của Uất Văn Hoán, Tiêu Đồng nghĩ - Đúng là cô ta chẳng hề có ý "kết thân", nếu không phải như vậy thì nét mặt của cô ta không thể trơ tráo đến như thế, ánh mắt cô ta không thể không có một ý tránh né cái nhìn của anh như vậy. Ánh mắt ấy không biểu lộ một sắc thái tình cảm nào cứ nhìn thẳng vào mặt anh, chẳng khác nào nhìn một người đồng giới tính hoặc nhìn một kẻ qua đường. Thảo nào bố cô ta phải nhờ người giới thiệu cho con mình đến mấy gã con trai - như lời Uất Văn Hoán nói - đều là con nhà danh giá, nhưng kết

https://thuviensach.vn

quả cuối cùng là sau khi gặp mặt, tất cả đều "cao chạy xa bay". Tiêu Đồng nghĩ, kiểu gặp mặt như thế này e rằng cô ta đã có quá thừa kinh nghiệm!

Cuối cùng việc giới thiệu cũng hoàn tất, bắt đầu uống trà Nhật Bản. Tiêu Đồng có cảm giác là ánh mắt của bố con Âu Dương lúc nào cũng dán lên mặt mình. Tuy biết rằng đối với mình mà nói, buổi gặp gỡ này chẳng qua cũng chỉ là một hợp đồng có tính chất bắt buộc như một nhiệm vụ nhưng anh luôn có cảm giác khó chịu. Thậm chí anh còn nhận ra rằng, trong ánh mắt của họ còn chứa đựng vẻ thương hại, ban bố theo kiểu người trên ban phát cho kẻ dưới. Ánh mắt ấy không phải của một ông bố vợ tương lai mà là của một bà bảo mẫu. Sự khó chịu càng lúc càng tích tụ lại và cơ hồ muốn bộc phát thành một sự giận dữ.

Bố cô gái bắt đầu lên tiếng:

- Cậu bao nhiêu tuổi?

- Cháu hai mươi... ba rồi!

- Cậu không phải là nghiên cứu sinh sao, tại sao mới chỉ hăm ba?

Uất Văn Hoán chen vào đỡ đòn cho học trò:

- Mới vừa trúng tuyển, hăm ba tuổi là đúng. Tuổi trẻ tài cao mà!

Điều Tiêu Đồng sợ nhất là họ sẽ hỏi mình cầm tinh con gì, bởi tuổi hăm ba cầm tinh con gì anh hoàn toàn không biết. Có điều bố cô gái đã quay sang hỏi Uất Văn Hoán:

- Không phải trước đây anh đã nói là cậu ta khoảng hăm bảy hăm tám hay sao?

Uất Văn Hoán mặt dạn mày dày phủ nhận:

https://thuviensach.vn

- Không hề nói, chỉ nói hăm ba, từ trước đến nay tôi chỉ nói hăm ba. À, Lan Lan đã bao nhiêu rồi nhỉ?

- Hai đứa cùng tuổi - Bố thay con gái trả lời.

Uất Văn Hoán cười gượng gạo:

- Tốt quá, đúng là giai hợp!

Tiếp theo, Uất Văn Hoán đề nghị đôi trẻ thông báo tháng sinh. Tiêu Đồng nói mình sinh vào tháng Năm, còn Âu Dương Thiên thì bảo con gái mình sinh vào tháng Mười. Uất Văn Hoán vỗ tay:

- Quá tốt! Con trai nên lớn hơn con gái một tí.

Âu Dương Thiên không đếm xỉa gì đến Uất Văn Hoán mà dùng một giọng điệu quá phần nghiêm trang hỏi Tiêu Đồng:

- Gia đình cậu có bao nhiêu anh chị em?

- Chỉ có một mình cháu!

Uất Văn Hoán cười to, chen ngang:

- Bố mẹ cậu ta đều thuộc thành phần trí thức nên sinh đẻ rất đúng kế hoạch.

- Bố mẹ cậu làm gì?

- Nghiên cứu về luyện kim.

- Ở cơ quan nào?

- Bố mẹ cháu đã xuất ngoại mấy năm rồi. Họ hợp tác với mấy người bạn Đức thành lập một Viện nghiên cứu thực nghiệm.

- Thế thì sau này cậu cũng sẽ sang Đức chứ?

https://thuviensach.vn

- Có thể cháu sẽ đi, có điều trước tiên là cháu phải học xong đại học, à, học xong nghiên cứu sinh rồi mới quyết định.

Tiêu Đồng vô ý bộc lộ chân tướng nhưng hình như Âu Dương Thiên không chú ý chuyện này.

Không khí của cuộc "kết thân" này hoàn toàn khác với những gì mà Tiêu Đồng đã tưởng tượng. Bố cô gái hỏi như một công an viên đang điều tra hộ khẩu, không ngừng xoay quanh chuyện tuổi tác cũng như bố mẹ anh mà hỏi đến cùng. Còn cô gái thì cứ trừng mắt nhìn anh như nhìn một thứ đồ vật, không có bất kỳ một trạng thái tình cảm nào. Điều này khiến Tiêu Đồng thấy không thoải mái. Tuy anh chỉ là một diễn viên đóng thế để gỡ thế bí cho Uất Văn Hoán, cũng có thể nói thẳng ra rằng, anh chỉ là một thứ đạo cụ, có điều những gì đã diễn ra trong đêm nay khiến anh thấy có một chút tủi nhục và ân hận vì đã tự nguyện trở thành một thằng ngốc trước mặt người lạ. Anh ngồi nghe Âu Dương Thiên và Uất Văn Hoán cao giọng bàn về những kế hoạch đầu tư mở cửa, những yêu cầu đảm bảo tài khoản lung tung mà trong lòng không khỏi sinh ác cảm. Những món ăn được mang ra sau đó anh gắp một cách chiếu lệ, thi thoảng mới mở miệng trả lời những câu hỏi của Âu Dương Thiên một cách nhát gừng. Còn tuyệt đại thời gian là anh ngồi im lặng, xem đó là một cách biểu hiện "khí tiết" của mình.

Âu Dương Thiên cũng không hỏi thêm gì về anh nữa. Sau bữa cơm tẻ nhạt ấy, đôi bên chia tay một cách lặng lẽ. Họ chẳng yêu cầu anh để lại điện thoại và địa chỉ liên lạc, cũng chẳng có bất kỳ một hứa hẹn gì với anh. Anh lủi thủi về nhà, mở ti vi nhưng không còn lòng dạ nào để xem. Anh tắt đèn và nằm trên giường, trong bóng tối, anh nhớ lại sự khiếp nhược của mình tối nay mà cảm thấy tức giận vô cùng. May mà sáng sớm hôm sau, tất cả mọi chuyện đều đã bị anh quên phắt. Anh thức dậy thật sớm, cưỡi xe đạp đến trường đúng giờ để vào học tiết thứ nhất. Buổi trưa, anh mua một hộp cơm thật to và hai món ăn thêm, ăn ngấu nghiến. Anh quá đói bởi vì tối qua, anh dằn lòng không ăn những món mà Âu Dương đã mời.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, sau khi tan học, anh đang đá bóng cùng các bạn trong khoa thì Uất Văn Hoán đến, đứng bên ngoài sân bóng đưa vẫy anh đến. Anh chạy đến, cười hỏi:

- Thầy Uất, công việc đầu tư của thầy thành công rồi phải không? Thầy trả ơn cho em bằng cái gì đây?

Đôi mắt Uất Văn Hoán lóe lên những tia nhìn hết sức kỳ lạ, hỏi:

- Cậu có biết người ta nói thế nào về cậu không?

- Biết - Tiêu Đồng nói với vẻ hài hước - Cô gái đã nói rằng: Không được đâu, tôi không thích anh chàng ấy. Anh ta không khôi ngô tuấn tú, lại chẳng có vẻ thú vị gì cả. Bố cô ta nói: Giám đốc Uất, Giáo sư Uất, thằng nhóc ấy trông không được tí nào, thôi thì phải nhờ ông tìm đứa khác vậy. Tối này hẹn gặp nhau ở nhà hàng nhé, thêm một bữa cơm nữa vậy! Ha! Ha! Ha!

Uất Văn Hoán cười lạnh:

- Cậu chỉ mới đoán đúng một nửa. Bố cô ta không thích cậu vì cho rằng cậu quá trẻ, chỉ là một thằng nhóc, không thể quản lý nổi Lan Lan. Nhưng có điều cậu không thể tưởng tượng được là, lần này Lan Lan lại biến vở kịch này thành cuộc đời thực. Con bé nói cậu rất khá, bằng lòng làm bạn với cậu. Vì chuyện này mà đêm qua hai bố con họ đã choảng nhau một trận ra trò. Bố thì cương quyết không đồng ý, còn con thì gần như là nếu không lấy cậu thì ở giá luôn. Cậu xem, chuyện này sao lại tiến triển đến mức ấy, cậu mà làm quen với Lan Lan thật thì ông bố không oán trách tôi mới là chuyện lạ.

Uất Văn Hoán nói một thôi khiến Tiêu Đồng đứng sững như trời trồng. Anh không biết là thầy Uất đang đùa hay nói thật. Anh ngắt lời ông ta:

- Khoan đã, thầy Uất. Cô ta có thích em hay không thì mặc kệ cô ta, thầy hãy tha cho em. Lần này em nhận nhiệm vụ cũng chỉ vì thầy. Thầy từng nói

https://thuviensach.vn

rằng chỉ là một bữa cơm, ăn xong thì ai đi đường nấy. Thầy đừng bắt em phải tiếp tục diễn cái vai không mấy sạch sẽ này nữa!

Uất Văn Hoán nhíu mày cười khổ:

- Đúng thế, đúng thế!

Tuy nói vậy nhưng đến gần tối Uất Văn Hoán lại chạy đến thư viện trường tìm Tiêu Đồng, lôi anh khỏi phòng đọc yên tĩnh và dắt ra hành lang vắng người, thì thào:

- Ôi dào! Chuyện này phiền phức to rồi. Lan Lan lại đến tìm tôi bảo muốn có số điện thoại của cậu, làm sao bây giờ?

Tiêu Đồng cảm thấy mệt mỏi về chuyện này lắm rồi nên nói:

- Thầy cứ nói là em không thích cô ta.

- Không thể nói như thế được. Cô gái này rất tự tôn và rất có cá tính. Cậu không muốn thì tìm cách khác, đừng làm tổn thương người ta.

- Thế thì thầy nói là em không có điện thoại vậy. Đây là chuyện hoàn toàn thực. Điện thoại trong ký túc xá của trường không dễ gọi đâu. Có gọi được thì bọn họ cũng chẳng gọi em xuống nhận điện thoại đâu.

Uất Văn Hoán cúi đầu thở dài, lầm bầm mấy tiếng không rõ rồi ngẩng mặt lên, nói:

- Cậu có máy nhắn tin không? Hay là cậu đưa số máy nhắn tin cho cô ta?

Đúng là Tiêu Đồng có một máy nhắn tin hiệu Hán Hiển nhưng anh lại nói:

- Cũng không có nốt. Mà nếu có em cũng chẳng cho số đâu.

Nói xong thì anh dợm bước đi, Uất Văn Hoán kêu lên:

https://thuviensach.vn

- Này, cậu phải nói cho tôi biết, tôi phải ăn nói với người ta ra làm sao đây?

Tiêu Đồng muốn nói, đây là chuyện của ông, ông muốn nói sao thì nói nhưng vì Uất Văn Hoán lại là thầy giáo mà trước đây anh rất kính trọng nên dằn lòng, nói:

- Nếu quá kẹt thì thầy nói là, em đã có người yêu rồi.

- Cậu đừng đùa cái kiểu ấy. Cậu đã có người yêu thì tôi mang cậu đi giới thiệu với người ta làm gì?

- Thôi thì thầy cứ nói, em có việc gấp đã rời khỏi thành phố rồi. Thầy cũng có thể nói, bữa nay em đi khám bệnh, bác sĩ đã phát hiện em bị viêm gan, sỏi thận, mắc bệnh tâm thần gì đó cũng được. Nếu kẹt lắm thì thầy cũng có thể nói, em là một tội phạm đã bị công an bắt rồi. Thôi thì tùy thầy, em không để ý đâu.

Uất Văn Hoán vỗ lên vai Tiêu Đồng:

- Thằng nhóc này, chuyện tốt đẹp được người ta đem đến tận cửa mà lại lắc đầu - Nói xong thì nở nụ cười khổ, bỏ đi.

Đêm hôm sau, theo thói quen sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Đồng đến thư viện đọc sách. Vừa mới ngồi xuống ghế thì một bạn học đi đến, ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Tiêu Đồng, có người chờ cậu bên ngoài.

- Ai thế?

- Một cô gái!

Một cô gái? Ai thế nhỉ? Lòng đầy nghi hoặc, Tiêu Đồng rời khỏi phòng đọc. Tại cổng thư viện, anh trông thấy một cô gái xinh đẹp trong bộ trang

https://thuviensach.vn

phục cảnh sát, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô hạn. Đây là người muốn tìm mình ư? Nhưng khi cô cảnh sát vừa lên tiếng, anh đã nhận ra cô là ai.

- Cậu không nhận ra tôi ư? - Cô cảnh sát nói.

- A! Chị là Âu Khánh Xuân, đúng không?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cô, Tiêu Đồng vui mừng tột độ. Anh cùng Khánh Xuân bước xuống những bậc tam cấp nhưng không biết đưa cô đi đâu cả.

- Tôi lại nghĩ rằng mình đã phạm tội gì. Trông thấy chị mặc sắc phục khiến tôi sợ hãi.

- Tôi làm ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu rồi.

- Đâu có, đâu có! Đọc sách nhiều cũng làm cho người ta trở thành ngây ngô!

Họ đi men theo những con đường nhỏ yên ắng trong vườn trường, Khánh Xuân nói:

- Trong sách có cái nhà vàng, trong sách có người đẹp như ngọc. Sách là bậc thang số mệnh của thanh niên. Khi học đại học, tôi ghét nhất là bị người khác làm phiền khi đang đọc sách.

- Chị không đến tìm thì nhất định tôi cũng đến tìm chị. Tôi vẫn chưa cảm tạ ân tình của chị - Tiêu Đồng nói.

Câu nói này của anh khiến cô cảnh sát dừng ngay bước chân, quan sát thật kỹ đôi mắt của anh. Tiêu Đồng cố ý mở thật to đôi mắt, hỏi:

- Có giống anh ấy không?

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

- Tôi nói, đôi mắt này có giống đôi mắt của anh ấy không?

Khánh Xuân không trả lời, hình như trong mắt cô có ngấn nước, lảng tránh cái nhìn của Tiêu Đồng, cúi đầu nói:

- Đôi mắt cậu đẹp hơn đôi mắt anh ấy nhiều, cậu là một thanh niên rất đẹp trai.

- Chồng chưa cưới của chị nhất định cũng rất đẹp trai. Tôi muốn nhìn thấy ảnh của anh ấy.

- Anh ấy không đẹp trai, chỉ là một người rất tốt.

Một nụ cười chợt hiện trên môi Tiêu Đồng. Anh nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân, nói:

- Chị biết không, chị đã lừa tôi.

- Tôi lừa cậu?

- Đúng thế! Chị nói là chị không đẹp, đó không phải là lời nói thật. Chị là cô cảnh sát đẹp nhất mà tôi đã từng trông thấy.

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Thật thế sao? Cám ơn cậu đã tán dương tôi!

- Đúng như vậy, kể cả so với các cô cảnh sát trong phim, chị cũng đẹp hơn họ nhiều lần.

Khánh Xuân không thừa nhận cũng không phản đối, chuyển hướng đối thoại:

- Ngày ấy, ngày mà cậu xuất viện ấy, đơn vị tôi có chuyện quan trọng, không thể rời khỏi đơn vị. Nếu không thì tôi đã có mặt trong bệnh viện.

https://thuviensach.vn

- Làm sao mà chị có thể tìm ra tôi? Tiêu Đồng nói - Đúng là không hổ danh một cảnh sát có hạng.

- Không phải là cậu đã từng nói là học khoa Luật trường Đại học Yên Kinh hay sao? Trường cậu liệu có bao nhiêu học sinh có tên Tiêu Đồng?

- Hai người, có điều người kia là con gái.

Họ đi loanh quanh không có mục đích trên những con đường vắng và cuối cùng, một cách vô ý, họ đã đi gần đến cổng trường. Khánh Xuân nói:

- Được rồi. Mắt cậu tốt rồi là tôi đã yên tâm. Cậu cố giữ gìn, không nên quá ham đọc sách.

Đây hình như đã là lời từ biệt, nhưng Tiêu Đồng vẫn còn nhiều điều muốn nói. Anh lên tiếng đề nghị:

- Chúng ta đi cùng nhau một lát nữa nhé, còn sớm lắm. Bên kia có một cái hồ nhỏ, rất đẹp. Chị đã đến trường chúng tôi lần nào chưa nhỉ?

- Tôi cần phải về rồi - Khánh Xuân nói - Sau này chúng ta còn cơ hội gặp nhau mà.

- Chị bận lắm phải không? Có phải là làm cảnh sát rất gian khổ, đúng không?

- Cũng bình thường thôi. Mấy ngày trước tôi đi công tác, nếu không tôi đã đến thăm cậu sớm hơn.

Tiêu Đồng đưa Khánh Xuân đến cổng, bắt tay tạm biệt. Tiêu Đồng nói:

- Nếu sau này tôi muốn tìm chị, có thể tìm đến đơn vị của chị hay không?

Khánh Xuân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Có thể được. Tôi có số máy nhắn tin, cậu có thể nhắn cho tôi.

https://thuviensach.vn

- Tôi cũng có máy nhắn tin hiệu Hán Hiển. Chị có thể nhắn cho tôi. Nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, chị có thể nhắn cho tôi bất cứ lúc nào - Tiêu Đồng nói.

Hai người ghi số máy của nhau rồi chia tay. Tiêu Đồng đưa mắt nhìn theo Khánh Xuân. Dưới ánh đèn đường, hình bóng cô được viền một màu vàng rực, thực tế nhưng mông lung khiến lòng Tiêu Đồng thấy bùi ngùi. Những người ra vào cổng trường trông thấy một sinh viên lưu luyến bịn rịn với một cô cảnh sát xinh đẹp thì lấy làm tò mò, lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn rồi tha hồ mà tưởng tượng. Tiêu Đồng cảm thấy lâng lâng tự hào.

Vừa về đến ký túc xá, ngay lập tức có người đã lên tiếng:

- Này, bọn chúng kháo nhau là cậu đã có người yêu rồi đấy, có phải là cô cảnh sát đó không?

Tiêu Đồng đang lâng lâng mơ màng nên không trả lời, leo thẳng lên giường vùi đầu trong gối. Thấy thế, bạn bè lại càng khẳng định những phỏng đoán của họ là chính xác. Sáng hôm sau đã có người đặt câu hỏi, liệu cô cảnh sát ấy là thật hay là giả.

Đây là một tin tức vô cùng sốt dẻo. Một gã con trai ngô nghê nhất trường với một cô cảnh sát đẹp như hoa bịn rịn dưới trăng... Trong toàn trường, tin tức này truyền đi rất nhanh và biến thành thành một câu chuyện truyền kỳ.

Đêm ấy, Tiêu Đồng không hề ngủ. Việc Khánh Xuân đến thăm là ngoài sức tưởng tượng của anh. Chuyện ngoài sức tưởng tượng này là một hạnh phúc êm đềm mà anh muốn lưu giữ mãi mãi trong ký ức mình. Giọng nói của cô sao mà êm dịu, sao mà trong trẻo. Ngày chưa trông thấy Khánh Xuân, Tiêu Đồng đã theo trí tưởng tượng của mình mà vẽ nên dung mạo của cô và đương nhiên là tưởng tượng thì lúc nào cũng vượt lên trên thực tế nhưng không ngờ rằng, trường hợp này lại khác, Khánh Xuân còn đẹp hơn trong tưởng tượng nhiều lần!

https://thuviensach.vn

Mấy ngày liền, tinh thần anh không thể bình ổn trở lại, giờ lên lớp anh viết số máy nhắn tin của Khánh Xuân một cách vô thức lên vở. Anh nghĩ, mình phải gọi điện cho cô nhưng lại phân vân. Anh không biết là mình có thể giúp cô được việc gì. Cô có khó khăn gì không? Trong nhà cô cần phải có sự giúp đỡ nào không? Cô có khó khăn gì về tiền bạc không? Tiêu Đồng nghĩ, nếu Khánh Xuân có thể xem cô như một người em thân thiết, có chuyện gì khó khăn là tìm đến anh, anh sẽ dùng toàn bộ những gì mình có thể có để giúp cho cô.

Trong mấy ngày liền, anh mặc sức tưởng tượng ra đủ mọi tình huống. Trông anh chẳng khác nào một kẻ thất tình. Những ngày cuối tuần đã đến và Tiêu Đồng quyết định, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ dùng cái số máy nhắn tin ấy lần đầu tiên vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật. Anh nghĩ, tốt nhất là cô ấy sẽ xuất hiện trước cổng đơn vị. Sau đó anh và cô sẽ tìm một nơi nào đó để hàn huyên. Anh có thể mượn cớ cần gặp cô để liên hệ với cơ quan công an để làm công việc điều tra xã hội. Anh là sinh viên ngành Luật, tìm công an để tìm hiểu về các vụ án cũng là một công việc rất danh chính ngôn thuận.

Chiều thứ Năm, sau khi tan học là anh phóng vội về nhà. Những bộ quần áo mà anh vừa lòng nhất đều bỏ ở nhà. Khi dắt chiếc xe đạp leo núi ra khỏi nhà xe, một sinh viên ngoài khoa chạy đến và nói với anh rằng, có một cô gái muốn tìm anh, đang hỏi thăm các sinh viên đang đá bóng ngoài sân vận động.

Có phải là Khánh Xuân? Tim anh đập mạnh nhưng ngay lập tức anh trấn tĩnh lại ngay. Không thể thế được - Anh nghĩ - Nhất định và Văn Yến! Nghĩ đến đây anh thấy có một chút tức giận - Trước đây anh và Văn Yến đã giao ước là không bao giờ đến trường để tìm anh, tại sao Văn Yến lại dám phá vỡ giao ước?

Anh dắt xe đạp chầm chậm đi về phía sân vận động, trong lòng thầm nghĩ: Đêm nay mình nhất định không cho Văn Yến ngủ ở nhà mình, nhiều lắm cũng chỉ là đưa nhau ra phố ăn tối rồi sau đó ai về nhà nấy. Không ngờ, khi

https://thuviensach.vn

chưa đến sân vận động, anh đã sững sờ, lặng ngắt vì thấy cô gái đang đi về phía anh không phải là Trịnh Văn Yến mà là cô thiên kim tiểu thư của lão phú thương ấy - Âu Dương Lan Lan!

https://thuviensach.vn

8.

Âu Khánh Xuân nói với Tiêu Đồng rằng, cô đã đi công tác mấy ngày không phải là mượn cớ mà là hoàn toàn sự thực. Mấy ngày trước cô đã đến Thiên Tân và huyện Ninh Hà của tỉnh Hà Bắc. Lần này không phải cô đi một mình là Lý Xuân Cường đã phái Đỗ Trường Phát theo làm trợ thủ cho cô. Trong ba ngày, họ đã trực tiếp tiếp xúc với mười một phạm nhân ma túy tại nhà giam Thiên Tân và nông trường lao động cải tạo Trà Điện, kết quả khá mỹ mãn. Trong số mười một phạm nhân đang thi hành án ấy chí ít cũng đã có ba người nhận ra Hồ Đại Khánh từ trong tấm ảnh, đồng thời còn cung cấp một số hành vi mà hắn đã đã làm trong quá khứ cũng như tên giả mà hắn thường dùng. Từ những thông tin của họ, có thể xác định rằng Hồ Đại Khánh không phải là tên buôn ma túy hạng xoàng. Hắn đã buôn bán trót lọt nhiều lần, lại có quan hệ vô cùng mật thiết với những tên trùm ma túy, số lượng ma túy qua tay hắn là rất lớn, hoàn toàn vượt ra ngoài những tính toán của Khánh Xuân và tổ hình sự.

Sau khi hai người quay về Bắc Kinh, Lý Xuân Cường đã tổ chức một cuộc họp chuyên bàn về cách xử lý chuyên án này có sự tham dự của Mã Chiếm Phúc. Anh cũng thừa nhận đây là một vụ trọng án hiếm có trên địa bàn.

Kết luận của Khánh Xuân trong cuộc họp là: Thứ nhất, đầu mối buôn bán ma túy của Hồ Đại Khánh rất rộng. Chỉ dựa vào sự cung cấp của các phạm nhân cũng đã thấy đường dây của hắn rải khắp Bắc Kinh, Thiên Tân, khu Đông Bắc và đến tận Quảng Đông, có thể nói là khắp trong nam ngoài bắc, bên ngoài và bên trong Vạn Lý trường thành. Thứ hai: Hắn thường dùng một số tên giả cũng như giấy chứng minh nhân dân giả để ngủ trong những khách sạn cũng như ăn ở các nhà hàng sang trọng. Bộ âu phục hiệu Đăng Hỷ Lộ hắn đã bỏ lại tại khu giải trí Khang Hồng theo thời giá cũng phải đến mười nghìn đồng, chứng minh rằng việc buôn bán của hắn đang phất to và vốn liếng của hắn cũng không hề nhỏ. Thứ ba, lúc nào hắn cũng kè kè vũ

https://thuviensach.vn

khí trong người và sẵn sàng giết người, thủ đoạn rất tàn bạo nhưng lại rất có kinh nghiệm. Với ba điểm này đủ để chứng minh hắn không phải là hạng buôn bán ma túy cò con. Cũng từ việc thu giữ số lượng heroin tại hiện trường trong ngôi nhà kiểu Tây ngày ấy mà xét, chỉ một lần giao dịch là hắn đã tung ra cả nghìn gam heroin cho thấy hắn không phải là loại bán lẻ mà lại là đầu mối cung cấp hàng.

Trong khi Khánh Xuân báo cáo kết quả, Mã Chiếm Phúc không hề lên tiếng hỏi nhưng nhìn nét mặt anh, ai cũng hiểu là anh đang rất chú ý tập trung nghe Khánh Xuân. Sau khi Khánh Xuân kết thúc, Mã Chiếm Phúc cũng không vội vàng bày tỏ thái độ mà yêu cầu Lý Xuân Cường phát biểu ý kiến riêng.

Lý Xuân Cường nói:

- Tôi đồng ý với những kết luận của Khánh Xuân. Vấn đề ở chỗ, Hồ Đại Khánh có thể hoạt động mua bán với một số lượng lớn và chuyên nghiệp trong một khu vực rộng như vậy, chứng minh hắn không phải là một kẻ làm ăn cá thể mà chỉ có thể là một tập đoàn tội phạm mới làm được những điều ấy. Bây giờ chúng ta đã có thể nêu giả thiết rằng, đây là một tổ chức có hệ thống rất nghiêm nhặt, cũng không loại trừ khả năng là đã được bảo kê. Bọn chúng có người nhập hàng, có nơi tàng trữ, có kẻ vận chuyển, có người bán và cũng có cơ sở rửa tiền, thậm chí là có nơi chuyên điều chế heroin. Thế thì tên Hồ Đại Khánh này có thể chỉ là một đầu mối quan trọng trong mạng lưới tiêu thụ của hệ thống này, cũng có thể coi hắn là một "kẻ buôn sỉ" như người ta thường nói mà thôi. Lúc này, chúng ta tìm Hồ Đại Khánh chẳng qua cũng vì mục đích tìm cho ra kẻ đầu não của hệ thống này, đó mới là thủ phạm chính.

Mã Chiếm Phúc gật đầu, trên mặt điểm một nét cười:

- Rất đúng. Thời gian qua, đội của các anh làm việc rất tốt. Đây là một vụ án rất có ít manh mối. Trong một thời gian ngắn mà các anh đã tìm ra được nhiều chứng cứ như vậy, lại có thể đoán định được tình hình chung quanh

https://thuviensach.vn

tập đoàn tội phạm này, nên cho dù có bắt được Hồ Đại Khánh hay chưa, đây cũng là những kết quả rất quan trọng - Đưa tay lên ấn ấn vào thái dương, anh tiếp tục - Có điều, suy đoán thì có thể cởi mở nhưng những luận chứng thì cần phải cẩn thận. Các anh nên tìm thêm nhiều chứng cứ hơn nữa, đừng vội vàng kết luận. Ngoài ra, các anh cũng phải nhanh chóng viết những kết luận vừa rồi thành một báo cáo chuyên đề để trình lên Cục. Theo tôi, muốn điều tra rõ vụ án này trước tiên phải bắt cho được Hồ Đại Khánh. Muốn bắt được hắn mà chúng ta vẫn cứ lẩn quẩn trong phạm vi chung quanh Bắc Kinh thì hoàn toàn không đủ. Chúng ta có thể đề nghị Cục báo cáo Bộ Công an để hợp tác điều tra, yêu cầu một số thành phố cũng như khu vực niêm yết lệnh truy nã Hồ Đại Khánh.

Những lời biểu dương toàn đội cũng như sự sắp xếp công việc của trưởng phòng Mã làm cho tâm tình Khánh Xuân trở nên dễ chịu hơn. Mấy ngày gian khổ vừa qua kể ra cũng không đến nỗi vô ích, vừa có thể an ủi được linh hồn Tân Dân nơi chín suối, vừa khẳng định năng lực của cô trước toàn đội cũng như trước Lý Xuân Cường. Dù sao Xuân Cường cũng mới được bổ nhiệm, cô biết anh rất quan tâm đến những lời đánh giá của lãnh đạo cấp trên.

Cô thức trắng đêm ấy để viết báo cáo lên Cục, sáng sớm hôm sau đem đến đưa tận tay cho Xuân Cường. Hình như Xuân Cường cũng chẳng thêm bớt gì vào báo cáo và vội vàng chuyển lên cho trưởng phòng Mã. Bởi Mã Chiếm Phúc đã đề ra nguyên tắc "can đảm đặt giả thiết nhưng cẩn thận khi truy tầm chứng cứ" nên Lý Xuân Cường không cần thiết phải chờ đợi ý kiến phản hồi của cấp trên đã bố trí người truy tìm tông tích Hồ Đại Khánh. Đương nhiên Khánh Xuân cũng là một thành viên của nhóm công tác này. Cô đến từng Phân cục để điều tra, thu thập manh mối, công việc rối bù từ sáng đến tối, thậm chí ngay cả bố ở sát bên cạnh mà cô cũng không thể ghé thăm. Buổi sáng, cô rời khỏi nhà khi bố vẫn chưa thức giấc. Buổi tối khi cô về đến nhà thì ông đã đi ngủ. Mỗi ngày cô chỉ để lại một mảnh giấy trên bàn để chào bố mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngày cuối tuần cũng chẳng có một chút thời gian rỗi. Buổi sáng Chủ nhật, cả đội hội ý chớp nhoáng, sau khi giải tán, Lý Xuân Cường hạ lệnh: Buổi chiều toàn đội không làm gì cả, nghỉ thôi!

Chờ cho các đội viên ra về gần hết, Xuân Cường gọi Khánh Xuân lại và mời cô chiều nay đến nhà anh ăn cơm tối.

- Mẹ anh bảo mời em đến. Tối nay mẹ anh sẽ làm món cá hoa vàng hấp tỏi, trước đây em đã từng ăn món này. Mẹ anh còn nhớ là em thích món này do tự tay bà làm nhất.

Suy nghĩ một lát, Khánh Xuân lắc đầu từ chối:

- Thôi để lần sau vậy. Mấy ngày nay bố em chỉ để một mảnh giấy trên bàn là rất muốn ăn một bữa cơm với con gái. Tối nay em muốn ăn cơm với bố.

Thực ra thì lý do từ chối lời mời của Xuân Cường không chỉ có chừng ấy. Tân Dân ra đi chưa đầy một tháng, cô không nên quá thân thiết với Xuân Cường.Trên đường về nhà, cô ghé qua một siêu thị mua mấy cân chân gà. Bố cô rất thích món này và ông chế biến cũng cực ngon. Nhưng chưa về đến nhà, máy nhắn tin của cô đã reo lên liên hồi. Theo phản xạ, hễ nghe máy nhắn tin kêu lên là cô giật mình. Toàn bộ lỗ chân lông trên người như muốn co lại vì không biết có chuyện khẩn cấp gì đang xảy ra. Nhưng cho dù là bất cứ chuyện gì, kế hoạch ăn cơm cùng bố tối nay coi như không còn hy vọng gì nữa.

Đây là một số điện thoại mà cô chưa hề quen biết. Cô vào nhà và chạy sang phòng khách nhà bố để gọi điện thoại. Khi đầu dây bên kia có người nhấc máy, tâm trạng của cô mới bình thường trở lại. Người nhắn cho cô lại là cậu sinh viên khoa Pháp luật Trường Đại học Yên Kinh Tiêu Đồng!

Giọng Tiêu Đồng trong máy giống như dung mạo của anh, tràn trề vẻ thanh xuân. Nhận ra điều này, tâm tình Khánh Xuân bỗng nhiên bị một cảm giác quen thuộc nhưng đã mất từ lâu làm cho choáng ngợp. Tiêu Đồng hỏi cô

https://thuviensach.vn

buổi chiều có thời gian rảnh hay không, cô cố ý giả vờ thành thật hỏi anh: Có chuyện gì không? Tiêu Đồng nói: Không có chuyện gì quan trọng, chỉ có vài chuyện vặt, có thể gặp nhau được không? Cô hỏi: Cuối cùng thì là chuyện gì, về lĩnh vực nào? Tiêu Đồng nói: Đây là điện thoại công cộng, nói chuyện lâu không tiện, tốt nhất là gặp nhau hẵng nói. Thấy Tiêu Đồng có vẻ bí mật, Khánh Xuân cười thầm trong bụng. Cô muốn anh tìm đến nhà mình nhưng do dự giây lát, cô hẹn anh đến một địa điểm khác.

Đặt ống nghe xuống, Khánh Xuân đem tất cả những thực phẩm đã mua cho vào tủ lạnh rồi nhìn lướt qua phòng ngủ của bố. Cửa phòng đang khép hờ, bên trong chẳng có âm thanh nào. Cô gọi: Bố! Vẫn không có tiếng trả lời. Cô đẩy cửa bước vào. Bố cô đang ngủ trên giường, hơi thở có vẻ nặng nhọc. Cô gọi thêm tiếng nữa, ông mới cất giọng mệt mỏi:

- Về rồi à?

Giường ngủ của bố rất rộng, những hộp thuốc và cốc uống nước nằm lăn lóc khắp nơi. Khánh Xuân không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã phát hiện ra gương mặt xanh xao và bộ râu mấy ngày không cạo của bố. Cô giật mình:

- Bố bị ốm rồi sao?

Bố lắc người nhẹ, nhìn vào mặt con gái, nói:

- À, cảm thấy khó chịu thôi, có lẽ bị cảm.

Khánh Xuân ngồi xuống mép giường , đưa tay sờ lên trán bố:

- Sốt cao rồi! Sao lại thế? Bố ốm từ lúc nào, đã đi khám chưa?

- Mấy ngày rồi, chắc cũng sắp khỏi rồi.

Khánh Xuân lo lắng vô cùng vì bố vẫn đang sốt rất cao. Cô vội vàng đỡ bố ngồi dậy, miệng thì gắt gỏng:

https://thuviensach.vn

- Bố làm gì mà không đi khám bác sĩ. Không đi được thì gọi con chứ! Mấy ngày rồi, không chừng đã biến chứng rồi cũng nên.

- Mấy ngày nay con quá bận rộn. Bố định gọi điện cho con nhưng nghĩ lại, không gọi nữa.

- Ngày nào bố cũng viết giấy gửi cho con, sao bố không nói?

- Bố có thuốc rồi. Kể từ khi mẹ con mất, mỗi lần ốm bố đều làm thế và đều qua cả thôi. Con chạy cả ngày bên ngoài, bố không muốn con mệt mỏi thêm.

Khánh Xuân giúp bố mang giày:

- Có phải là bố đang mắng con không quan tâm đến bố đấy phải không? Bố không nói chứ con có thể nghỉ phép mà.

- Tuổi con phải chăm lo cho sự nghiệp, bố cản trở con làm gì. Bố đã nghĩ kỹ rồi, sau khi mẹ con mất, bố có thể tự lo được, quyết không làm liên lụy đến người khác... Con mang giày cho bố làm gì, bố không đến bệnh viện đâu, bố có thuốc...

Khánh Xuân giận dỗi nói:

- Sao bố lại xem con là "người khác" cơ chứ?

Cô ép bố phải mang giày, điện thoại gọi taxi. Trong lúc chờ xe, cô không quên gọi vào máy nhắn tin của Tiêu Đồng: "Tôi đưa bố đến bệnh viện Bình An, cuộc gặp bị hủy. Thành thật xin lỗi!".

Nửa tiếng đồng hồ sau taxi mới đến. Bố cô vẫn nằng nặc không chịu đến bệnh viện khiến Khánh Xuân phải dùng sức vừa dìu vừa lôi ông xuống lầu. Bố cũng đã sáu mươi tuổi, nếu bệnh trầm trọng hơn làm sao mà qua được, nghĩ vậy nên cô cương quyết buộc ông đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Bình An là bệnh viện gần nhà Khánh Xuân nhất, cũng là bệnh viện hợp đồng với đơn vị của bố từ trước đến giờ. Từ nhà đến bệnh viện đi xe chỉ mất năm phút, tiền taxi kể cả vòng chạy không đến nhà cô chỉ mất hai tám đồng. Nhưng chuyện phiền toái đã xảy ra, cô đưa cho lái xe tờ một trăm đồng, anh ta không có tiền để trả lại. Khánh Xuân lục lọi toàn bộ túi quần áo, cuối cùng cũng chỉ moi ra hai mươi đồng lẻ. Lái xe nói: Cô cứ để lão đồng chí này ngồi trên xe, chạy đi đổi tiền lẻ. Cô nói: Chung quanh không có cửa hàng, không có quán ăn, làm sao đổi được? Lái xe nói: Cô có thể vào quầy thu viện phí trong bệnh viện để đổi. Khánh Xuân nói: Quầy thu viện phí phải sắp hàng. Cũng chưa biết là người ta có chịu đổi tiền cho hay không nữa. Hai người đang lời qua tiếng lại thì bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy cửa xe giật mạnh và một bàn tay khác đưa ba tờ mười đồng đến trước mặt lái xe kèm theo câu nói: Đây là ba mươi đồng, không cần phải trả lại đâu.

Ngước đầu lên nhìn, Khánh Xuân nhận ra đó là Tiêu Đồng, kêu lên kinh ngạc:

- Sao cậu lại ở đây?

Tiêu Đồng cười một cách đắc chí:

- Chỗ nào mà không có mặt tôi!

Cả hai cùng đỡ bố Khánh Xuân bước lên những bậc tam cấp. Trong suốt quá trình khám bệnh, Khánh Xuân chỉ ở bên cạnh bố. Còn một loạt những việc như lấy số, nhận đơn thuốc, nộp viện phí, lãnh thuốc... đều giao phó hoàn toàn cho Tiêu Đồng. Bố cô bị viêm phổi, may mà đến bệnh viện kịp thời để tiêm Penicilin, nếu không e rằng sẽ biến chứng. Lòng Khánh Xuân thoáng sợ hãi, nên dù bố không bằng lòng, cô cũng cương quyết buộc ông phải nằm viện. Bác sĩ nói

- Nằm viện cũng được, không nằm viện cũng không sao. Nếu không nhập viện thì cứ theo đơn thuốc mà tiêm ở nhà cũng được.

https://thuviensach.vn

- Không thể không nhập viện, chẳng may bệnh biến chứng, trong bệnh viện lúc nào cũng có bác sĩ trực may ra còn có cách đối phó. Vả lại, chuyện tiêm thuốc ở nhà cũng không thuận tiện lắm - Khánh Xuân nói.

Do vậy mà bệnh viện bố trí cho bố cô nhập viện. Khánh Xuân quay về nhà lấy một số vật dụng thường ngày của bố, Tiêu Đồng tự nguyện ở lại bệnh viện để chăm nom cho ông. Khánh Xuân cảm thấy khó xử nên đề nghị anh ra về, anh nói: Chị đã ở bệnh viện để chăm nom tôi, lúc này cũng nên cho tôi một cơ hội để báo đáp. Khánh Xuân không thể khách sáo được nữa, đành nói:

- Thế cũng được! Cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, cậu vào hỏi ông muốn ăn gì, cậu đi mua giúp tôi. Ngoài ra cậu cũng nên chú ý bình truyền đạm trên đầu giường, nếu hết phải báo ngay cho bác sĩ.

Giao phó mọi việc xong xuôi, Khánh Xuân quày quả về nhà. Cô không gọi taxi mà lại đi xe buýt. Đây là giờ tan tầm cao điểm nên phải mất đến nửa tiếng đồng hồ, cô mới về đến nhà. Những vật dụng hàng ngày của bố đều do ông sắp xếp, để nơi nào Khánh Xuân không biết rõ lắm, gần một tiếng đồng hồ mới tìm đủ bàn chải đánh răng, quần áo lót, radio và cặp kính lão. Vừa định rời nhà thì chuông cửa đã vang lên và Lý Xuân Cường xuất hiện, trên tay anh cầm một chiếc hộp, trong hộp là món cá hoa vàng mà mẹ anh đã làm. Nghe Khánh Xuân nói về bệnh tình của bố, anh nói: May quá, em cứ đem món cá này đến bệnh viện để bố thưởng thức.

Không trao đổi gì nhiều, hai người rời khỏi nhà và cùng đến bệnh viện, Khánh Xuân ôm bọc vật dụng của bố còn Xuân Cường thì cầm hộp cá. Khi đến bệnh viện bố cô vừa được tiêm và đang húp cháo. Không bỏ lỡ cơ hội, Xuân Cường vội vàng mang hộp cá ra mời, lí nhí mấy lời động viên an ủi. Bố Khánh Xuân nhìn hộp cá, khen mấy câu lấy lòng rồi bảo mang về ăn với nhau. Xuân Cường nhất quyết để lại, còn nói rằng, loại cá này không cần ăn nóng, càng nguội ăn càng ngon. Bố nói cảm thấy không khỏe lắm nên không ngon miệng, không thích mùi dầu mỡ, muốn ăn mấy ngày cháo trắng để cho bụng dạ sạch hơn một tí...

https://thuviensach.vn

Từ phía sau, Tiêu Đồng cất tiếng chen ngang:

- Lúc này bác đang thích ăn cháo, đã ăn xong hai bát rồi. Tôi đã từng biết mùi vị của cơm bệnh viện rồi, chi bằng ăn cháo trắng còn hơn.

Xuân Cường nhìn Tiêu Đồng như có ý hỏi Khánh Xuân: Đây là ai? Cô không biết giới thiệu như thế nào đành nói bừa:

- Đây là một người bạn của em, có thể nói là một người em.

Tiêu Đồng thể hiện sự lịch thiệp cũng như năng động của tuổi trẻ, đưa tay phải ra, chủ động làm quen:

- Chào anh!

Xuân Cường cũng nắm lấy tay anh một lát, gật đầu. Khánh Xuân nói:

- Đây là đồng nghiệp của tôi.

Trời đã sập tối, bác sĩ bước vào nói to:

- Nếu không phải là người chăm sóc bệnh nhân thì đi về. Nhanh lên một tí, ngày mai lại đến!

Không còn cách nào khác, cả ba đành phải bước ra ngoài. Ra đến phố, Khánh Xuân nhận thấy bụng mình đang sôi ùng ục nên đề nghị kiếm một quán ăn nhanh. Hai người đàn ông đồng loạt tán thành.

Đi gần hết con đường họ mới phát hiện một quán ăn, không biết là hộ làm ăn cá thể hay cửa hàng quốc doanh. Nhường nhau đôi ba phen, cuối cùng thì Khánh Xuân là người gọi món, không gọi rượu. Trong khi chờ đợi thức ăn, Tiêu Đồng lấy từ trong túi xách ra chiếc khung ảnh bằng thủy tinh đã mua từ rất lâu, mở ra và đưa cho Khánh Xuân xem, hỏi:

- Chị có thích không?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân gật đầu:

- Rất đẹp! Vừa nhã nhặn vừa thanh lịch.

Nhận xét của Khánh Xuân khiến mặt mày Tiêu Đồng tươi lên trông thấy. Anh nói:

- Tôi cũng đoán là chị sẽ thích nó. Đây là món quà tôi tặng chị.

- Thật sao? Thế thì khó xử quá. Có điều, cậu có đôi mắt khá lắm, biết mua quà.

Thức ăn đã được mang đến, Khánh Xuân đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Hai người đàn ông so đũa chờ đợi. Xuân Cường cần chiếc khung kính lên ngắm nghía rồi buộc miệng hỏi:

- Cậu mua nó ở chỗ nào? Bao nhiêu tiền?

- Anh nhìn không ra ư? Nói để anh hay, đây là đồ thủy tinh, hai nghìn tám. Nhưng anh đừng nói với chị ấy, nếu không chị ấy sẽ chửi em đấy.

Xuân Cường đưa mắt liếc nhìn Tiêu Đồng, nghi nghi ngờ ngờ hỏi:

- Cậu quan hệ như thế nào với cô ấy? Sao lại tặng cho cô ấy một vật quý như thế này?

Tiêu Đồng không che giấu vẻ hưng phấn, nói:

- Không có gì, bạn bè thôi mà. Em thấy chị ấy rất tốt nên mới tặng, cho dù phải tốn bao nhiêu đi chăng nữa nhưng mình đã tự nguyện thì cảm thấy thư thái vô cùng.

Có thể là con số hai nghìm tám làm cho Xuân Cường cảm thấy không thoải mái lắm. Giá trị của chiếc khung kính này ngang bằng với món quà cưới của anh tặng cho Khánh Xuân. Anh cau mày nói:

https://thuviensach.vn

- Cậu không phải là sinh viên sao? Tìm đâu ra nhiều tiền như vậy, có phải là khoét của ông bà già hay không?

Tiêu Đồng hơi lặng người, chưa kịp nghĩ ra câu trả lời thì Xuân Cường đã nói tiếp:

- Cậu nhóc! Sau này muốn tặng người khác một món quà quý như thế này thì phải dùng tiền tự mình kiếm ra, đừng thò tay vào két sắt của gia đình nhé, thói quen này không tốt tí nào đâu.

Hình như Tiêu Đồng tỏ ra rất phản cảm với những lời lên lớp của Xuân Cường nên không cười nữa:

- Em chưa có công việc, được bố mẹ chiếu cố là rất chính đáng. Em đã tiết kiệm tiền ăn mặc của bố mẹ cho để mua một món quà cho người em quý. Đó là một việc làm hợp lý và hợp pháp, em không thấy nó không có chỗ nào là không tốt cả.

Lý Xuân Cường tỏ ra mặt dạn mày dày:

- Cậu thích cô ấy sao? Cậu bao nhiêu rồi?

Tiêu Đồng cũng có chút ngạo ngược:

- Hơn hai mươi, thế thì sao nào?

Đúng vào lúc căng thẳng ấy, Khánh Xuân xuất hiện, cười nhẹ nói với Tiêu Đồng:

- Làm sao thế? Đang báo cáo hộ khẩu à?

Hai người đàn ông câm bặt, đồng loạt cầm đũa nhưng trong lòng đã nhen nhóm một cảm giác đối nghịch. Không ai nói năng gì, chỉ mở miệng một khi Khánh Xuân nói đến một vấn đề gì đó.

https://thuviensach.vn

- Hai người có biết vì sao bố tôi không thích nhập viện không? Khánh Xuân hỏi và tự trả lời - Ngày nào ông cũng xem tivi. Trong bệnh viện không thể xem được tivi.

Tiêu Đồng có vẻ đồng cảm với bố Khánh Xuân nên lên tiếng phụ họa:

- Đúng thế. Tôi đã từng nằm viện một thời gian, vừa xuất viện là tôi đã ôm lấy chiếc tivi, ngay cả quảng cáo cũng không bỏ sót. Chị có xem tivi không, chị thích xem tiết mục nào?

Khánh Xuân chưa kịp trả lời thì Xuân Cường đã lên tiếng:

- Làm công việc như chúng tôi bận túi bụi cho đến tối, chúng tôi không thể so sánh được với sự nhàn nhã của tầng lớp người như cậu, không có việc gì phải làm nên mới ôm lấy chiếc tivi.

Khánh Xuân đưa mắt liếc nhìn Xuân Cường, nhất thời không hiểu trong câu nói của anh muốn ám chỉ gì. Tiêu Đồng nghe không rõ hay không để ý lời Xuân Cường nên vẫn cứ bô bô bình luận:

- Bây giờ trên tivi có quá nhiều các tiết mục xem thấy mà chán. Phim lịch sử thì chỉ toàn đặt điều, thêm mắm thêm muối. Phim hiện đại thì chỉ toàn viết bậy, cho dù là viết về ăn trộm, gái điếm hay viết về những người hiến dâng sinh mệnh cho đất nước vân vân..., phần nhiều đều không thực, quá xa vời với thực tế.

Xuân Cường nghiêm sắc mặt nói:

- Ăn trộm gái điếm thì có thể viết ẩu, nhưng viết về những người anh hùng thì sao có thể viết bậy được? Những gì có nhận diện ra trong cuộc sống thì càng phải nên viết, càng phải đề xuất và tuyên dương. Tác phẩm văn nghệ đương đại viết về tinh thần hy sinh, tinh thần hiến thân, tinh thần cao thượng quá ít ỏi rồi.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng không quan tâm đến chuyện tranh luận nên ngước mặt về phía Khánh Xuân, cười nói:

- Viết ít là vì trong cuộc sống hiện thực có quá ít những con người kiểu ấy. Ai ai cũng trở thành Lôi Phong, anh có tin được không? Khi nói về Khánh Xuân thì giọng Tiêu Đồng chợt nhẹ hẳn đi, ngọt lịm - Riêng chị Khánh Xuân thì tôi bái phục thật lòng. Chị ở bên cạnh tôi bao nhiêu đêm với ý đồ gì? Cứ cho là chị vì người chồng chưa cưới của chị đi thì việc làm của chị cũng làm tôi cảm động tận đáy lòng. Do vậy trong thâm tâm tôi, chị là một con người vĩ đại!

Khánh Xuân cười nhẹ. Cô cười vì sự ấu trĩ và chân thành của Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng! Bên cạnh cậu còn có rất nhiều thầy giáo và bạn bè, trong số đó không có ai cao thượng cả sao? Nhất định là có nhưng cậu không chú ý và phát hiện ra mà thôi. Người trẻ thì bao giờ cũng đầy nhiệt huyết, dễ dàng hiến thân vì một việc gì đó.

- Chị đang nói chuyện đời xưa mà thôi - Tiêu Đồng nói.

Xuân Cường cau mày cắt ngang:

- Em đừng nói chuyện ấy, cậu ta không hiểu đâu. Khi chúng ta học đại học, suy nghĩ của chúng ta về cuộc sống không giống như lớp trẻ bây giờ. Đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Gương mặt Tiêu Đồng vẫn tỏ ra bất phục, không nhìn Xuân Cường mà chỉ nhìn Khánh Xuân, nói:

- Nhưng cuộc sống trên thế gian này vẫn luôn hướng về phía trước!

Không biết nguyên nhân vì đâu nhưng Khánh Xuân đã nhận ra giữa hai người đàn ông một lớn một bé này có cách nghĩ hoàn toàn khác nhau nhưng lại vô cùng thú vị. Cô cười nhẹ rồi bằng giọng điệu khoan dung đầy mẫu tính, nói:

https://thuviensach.vn

- Nay không bằng xưa chẳng qua là một cách nói thể hiện các thế hệ không hiểu nhau mà thôi, từ xưa vốn đã có rồi. Một số ông già trong đơn vị chúng ta cũng có cảm giác là chúng ta không bằng họ. Nhưng anh Xuân Cường không những đã là đội trưởng mà trong tay lại đang phụ trách một vụ trọng án. Anh đừng xem Tiêu Đồng lúc này không ra gì như vậy, biết đâu rằng nay mai thôi, cậu ấy sẽ trở thành một anh hùng. Người xưa nói, "Thời nào cũng có kẻ anh tài xuất hiện để làm nên một sự nghiệp mấy trăm năm". Không thừa nhận điều này là không được. "Sóng Trường Giang lớp sau đùn lớp trước" là một quy luật của tự nhiên. Lúc này chúng ta làm tốt công việc của mình, tương lai thiên hạ lại thuộc về lớp người của Tiêu Đồng.

Xuân Cường không muốn tranh luận với Khánh Xuân nhưng Tiêu Đồng lại trừng mắt nhìn cô nói:

- Ôi chà, tuổi tác của chúng ta cũng không lệch nhau bao lăm, sao chị lại có giọng điệu của một người trên tôi cả một thế hệ như vậy?

Khánh Xuân không trả lời, chỉ cười nhẹ rồi cầm cốc nước lên cụng với Xuân Cường rồi Tiêu Đồng, nói:

- Vì anh hùng trước mặt và anh hùng tương lai, trăm phần trăm!

https://thuviensach.vn

9.

Sau khi ăn xong, Tiêu Đồng chia tay Khánh Xuân và Xuân Cường, tìm một máy điện thoại công cộng bên đường gọi cho Văn Yến. Anh gọi cho cô vì từ thứ Năm đến này, ngày nào Văn Yến cũng liên tục gọi cho anh.

Giọng của Văn Yến trong ống nghe đương nhiên chẳng vui vẻ gì, cố gắng kềm nén sự bực tức và nghi ngờ hỏi anh cả tuần nay làm gì, đi đâu. Anh nói dối là đi với hai người bạn ra ngoại ô. Văn Yến tiếp tục truy hỏi, Ngay cả một cú điện thoại anh cũng không thể gọi cho em hay sao, trong khi em đã nhắn không biết bao nhiêu lần? Anh nói, Ở ngoại ô nên máy nhắn tin không nhận được tin nhắn, nếu có nhận được cũng không có điện thoại. Văn Yến nói, Em cứ nghĩ rằng anh đã gặp phải chuyện gì đó, gọi mãi mà không có trả lời khiến em sốt ruột. Tiêu Đồng nói, Không có việc gì, em đừng lo lắng không đâu.

Thực ra thì ngoài việc tìm Khánh Xuân tối nay, từ thứ Năm cho đến Chủ nhật, anh bị Âu Dương Lan Lan đeo bám không rời.

Lúc gặp Lan Lan bên sân vận động, Tiêu Đồng không biết phải xử trí như thế nào. Nhưng vốn là một chàng trai lịch thiệp, đã ăn với nhau một bữa cơm cũng có thể gọi là quen biết nên anh đã chủ động chào hỏi, có điều anh cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ôi! Có phải là Âu Dương... Lan Lan không? Sao cô lại đến đây, tìm người quen chăng?

Gương mắt Lan Lan vẫn giữ nét lạnh lùng cố hữu, một nét cười thoáng qua nhưng lập tức tắt ngấm:

- Đúng thế, tìm người.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cô không những không tránh né cái nhìn của Tiêu Đồng mà còn ghim thẳng vào mặt anh. Ánh mắt ấy khiến Tiêu Đồng biết là không thể nói vòng vo được nữa, anh cũng bắt chước cô, không cười nữa:

- Tìm tôi chăng?

- Đúng!

- Có chuyện gì à?

- Muốn nói chuyện.

- Ủa! Giáo sư Uất đã nói gì với cô chưa?

- Nói anh rất có ấn tượng với tôi!

Tiêu Đồng lặng người, chửi thầm Uất Văn Hoán. Ông ta đã vì cái danh Phó giáo sư cũng như việc làm ăn mà đem anh chuyền như một quả bóng sang tay Lan Lan, bất kể thái độ của anh như thế nào. Tiêu Đồng vẫn nghĩ rằng đây chẳng qua là một trò đùa mà kết thúc của nó đã được dựng sẵn nhưng thực tế thì chính anh lại phá vỡ quy tắc của trò đùa ấy. Đột nhiên một ý định độc ác xuất hiện trong đầu, anh cất giọng bông phèng:

- Đúng, tôi đã yêu cô!

Gương mặt Lan Lan chẳng hề thay đổi:

- Tôi thừa sức để nhận ra đâu là thật, đâu là giả.

Lời của Lan Lan khiến Tiêu Đồng gạt bỏ ngay ý định độc ác lóe lên trong đầu vừa rồi. Anh và cô gái này không thù không oán, không thể biến cô thành nơi trút giận trong lòng mình, anh nói:

- Đương nhiên là cô nhận ra. Bữa ăn tối hôm qua chính là do cô và thầy Uất sắp đặt diễn xuất. Trong bốn người chúng ta, chỉ có bố cô là bị lừa thôi.

https://thuviensach.vn

- Nhưng tôi lại rất thích thú được làm quen với anh.

Nghe thấy lời này, Tiêu Đồng nghĩ là cũng nên có vài lời khách sáo:

- Tôi cũng rất vui, có điều thế nào đi nữa thì giữa chúng ta cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Gặp nhau cũng là duyên phận, bản thân chuyện này đã có ý nghĩa rồi.

Sự cố chấp của cô gái khiến Tiêu Đồng cảm thấy lo lắng. Anh không muốn xúc phạm đến lòng tự trọng của cô nhưng không biết phải thể hiện thái độ của mình như thế nào. Anh thở dài, nói:

- Cuối cùng thì thầy Uất đã nói gì với cô?

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ:

- Vừa rồi là tôi nói dối anh đấy thôi. Thầy Uất đã nói hết những gì anh nghĩ với tôi.

- Tôi nghĩ gì nào?

- Anh cho rằng chúng ta không hợp khi kết bạn với nhau!

- Ô...! Tiêu Đồng hoàn toàn bị bất ngờ nên không biết nói gì. Âu Dương Lan Lan đã nói thẳng tuột vấn đề, anh không thể không tỏ ra khách khí một chút - Thực ra thì...

- Thực ra thì không tiếp xúc với nhau, làm sao biết được là hợp hay không hợp?

- Thực ra tôi không nói là không hợp. Tôi chỉ nói, lúc này tôi đang là sinh viên, chưa muốn tìm bạn gái sớm quá như vậy. Đã là sinh viên thì phải lấy chuyện học hành làm chính. Tôi lại phải nghỉ học đến mấy tháng nên cần phải tranh thủ thời gian học lại những bài đã bị mất.

https://thuviensach.vn

- Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện học của anh. Có lẽ khi nào anh thấy mệt mỏi về việc học, tôi sẽ là người điều chỉnh tinh thần lại cho anh.

Tiêu Đồng cảm thấy chạnh lòng. Anh chưa từng gặp người con gái nào lại chủ động bày tỏ tình cảm đến như thế, ngay cả Văn Yến cũng không đến mức dạn dĩ như thế này. Anh buồn bã nghĩ: Cô ta thấy mình hay ở điểm nào nhỉ?

- Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát, được không?

Cô gái đã chính thức mời anh đi dạo! Tiêu Đồng lúng túng nói:

- Lại nữa, cô đã biết hay chưa, tôi không phải là nghiên cứu sinh, thầy Uất đã lừa cô. Tôi chỉ là sinh viên năm hai, tuổi còn nhỏ hơn cô, mới hai mốt.

- "Gái lớn hơn ba, trong nhà đầy vàng" - Lan Lan bình thản nói.

- Cô nên nghĩ lại cho chín chắn, tính tình tôi xốc nổi lắm, lại nóng tính. Bạn gái tiếp xúc với tôi không chịu nổi quá ba tháng.

- Ba tháng? Thế thì tôi thử nghiệm xem. Tôi nghĩ, tôi sẽ chịu được, không có chuyện chịu không được đâu.

Tiêu Đồng chỉ biết thở dài. Dù sao thì tính cách của cô gái này ít nhiều cũng khiến anh tò mò, nhưng cuối cùng thì anh vẫn nói:

- Thế thì xin lỗi vậy, tôi đã có người yêu!

Đây là lá bài cuối cùng của anh. Quả nhiên Âu Dương Lan Lan sững sờ trong giây lát. Câu nói của Tiêu Đồng hiển nhiên là ngoài tầm suy nghĩ của cô. Cô nửa tin nửa ngờ đưa mắt nhìn Tiêu Đồng. Nét mặt bình thản của anh đang ẩn vẻ đắc ý, bồi thêm một câu nữa:

- Đó là sự thật, tôi không hề nói dối cô.

https://thuviensach.vn

- Được rồi, tôi không ép anh - Âu Dương Lan Lan gật đầu - Thế thì chúng ta trở thành một đôi bạn bình thường vậy. Nếu sau ba tháng, người yêu của anh theo lệ thường không chịu nổi quá ba tháng như anh đã nói mà bỏ anh. Anh đừng quên rằng vẫn còn có một người khác bổ sung vào chỗ ấy. Tôi thích anh!

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn quanh, xua tay nói:

- Đừng nói to! Chúng ta có thể trở thành bạn thân, nhưng có một số điều lệ, chúng ta phải giao ước với nhau ba điều. Cô có đồng ý hay không?

Âu Dương Lan Lan cười lạnh:

- Anh đúng là một thằng tâm thần!

- Thứ nhất: Bạn bè thông thường phải đúng nghĩa là bạn bè thông thường, khi gần nhau phải đảm bảo cự ly - Tiêu Đồng không đếm xỉa đến lời cô, lên tiếng.

- Đừng có tự cho mình là quá hấp dẫn. Anh cho rằng tôi sẽ cưỡng dâm anh chắc!

- Với cá tính của mình, chuyện gì mà cô chẳng dám làm.

- Thứ hai là gì?

- Thứ hai, từ nay về sau, cô không được đến trường tìm tôi. Thầy giáo và bạn bè trông thấy thì ảnh hưởng không tốt tí nào. Ngoài ra còn có người yêu tôi nữa, nhỡ cô ấy biết thì tôi chắc chết!

- Xem ra cô ta vẫn lợi hại hơn tôi rất nhiều - Lan Lan cười nhạo.

- Cô bằng lòng hay không?

https://thuviensach.vn

- Anh phải cho tôi biết làm thế nào để tìm được anh? Anh đừng sợ, tôi sẽ không làm anh ghét bỏ tôi đâu.

- À, cô cứ nhắn vào máy cho tôi là được. Có chuyện gì cứ nhắn vào máy nhưng đừng chờ tôi trả lời điện thoại. Điện thoại trong trường tôi khó gọi lắm.

Âu Dương Lan Lan ghi số máy nhắn tin của anh xong thì hỏi tiếp:

- Thứ ba?

Tiêu Đồng suy nghĩ giây lâu nhưng vẫn không nghĩ ra được gì thêm, đành nói:

- Thôi thì cứ hai điều ấy đã, sau này nghĩ ra sẽ quy ước tiếp.

- Được, tôi cũng có ba điều giao ước với anh.

- Cô đừng được thế mà làm gì có được không? - Tiêu Đồng nhăn nhó.

- Tôi chỉ muốn bình đẳng thôi.

- Được rồi, cô nói đi! - Bất đắc dĩ, Tiêu Đồng phải đồng ý.

- Thứ nhất, đã là bạn bè của nhau thì hai bên phải chân thành, nói lời chân thực, không lừa dối, không coi thường nhau. Anh có làm được không?

- Cô cứ nói tiếp điều hai đi! - Tiêu Đồng giục.

- Làm được không?

- Tôi làm được! Điều thứ hai thế nào?

- Anh không được nói chuyện yêu đương với cô gái thứ ba nào nữa!

- Sao lại có người thứ ba? Ai là người thứ hai?

https://thuviensach.vn

- Ngoài người yêu hiện tại ra, anh không được yêu cô nào khác nữa.

- Thế thì tôi không còn chút tự do nào cả sao?

- Tôi ghét nhất là loại con trai tìm mọi cách bẻ hoa ghẹo liễu ở khắp nơi!

Tiêu Đồng nghiêm túc nói:

- Tôi không phải là loại người ấy. Nhưng quan hệ giữa chúng ta là gì, cô với tay hơi dài rồi đó.

- Cứ xem là bạn bè bình thường, tôi cũng có trách nhiệm nhắc nhở anh. - Lan Lan có vẻ đuối lý, nói.

- Được rồi. - Tiêu Đồng cười khổ - Tôi phục tùng cô.

Âu Dương Lan Lan cũng cười nhẹ, nói:

- Thứ ba..., thứ ba...là...

- Không có điều thứ ba. - Tiêu Đồng cắt ngang - Tôi cũng chỉ có hai điều, không phải là cô muốn bình đẳng hay sao?

Lan Lan không thèm tranh luận, nói:

- Được rồi, bình đẳng! - Như vừa hoàn thành một công việc nặng nhọc, cô thở một hơi dài khoan khoái, nói tiếp - Để chúc mừng tình hữu nghị giữa anh và tôi bắt đầu từ hôm nay, chúng ta đi ăn cơm tối với nhau, được không?

Sau cuộc đọ kiếm vừa rồi, Tiêu Đồng cảm thấy rã rời toàn thân nên vội vàng xua tay nói:

- Không được, không được. Tôi phải về nhà đây, tôi còn có một số việc phải làm.

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì mà quan trọng đến thế?

Tiêu Đồng đưa một ngón tay lên nói:

- Này, cô nghe đây. Tôi đã đồng ý với cô là chúng ta phải nói những lời chân thực, không được lừa nhau nhưng điều đó không có nghĩa là chuyện gì tôi cũng phải báo cáo với cô. Tôi có còn chút tự do cá nhân nào không?

Âu Dương Lan Lan cũng cất giọng ngang ngạnh không kém:

- Anh có quyền lợi không nói nhưng không có nghĩa là tôi không có quyền lợi được hỏi anh!

Tiêu Đồng không muốn gây chiến nữa nên câm bặt, lâu lắm mới nói:

- Được rồi, chúng ta đều phải tôn trọng quyền lợi của nhau. Tôi phải đi đây, đúng là tôi có chuyện phải làm.

- Anh đi đâu, tôi có thể đưa anh đi, tôi có xe.

- Không cần đâu, tôi có xe đạp rồi!

- Xe đạp của anh có thể cho vào cốp xe của tôi. - Lan Lan cười nói - Anh yên tâm đi, đưa anh đến nơi là tôi đi về thôi.

Tiêu Đồng do dự một lát nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

- Được thôi. Có lời cám ơn trước.

Tiêu Đồng dắt xe đạp cùng với Âu Dương Lan Lan rời khỏi trường. Để tránh những lời dị nghị, anh cố ý giữ một khoảng cách với cô, trên đường hai người không hề trao đổi gì với nhau. Vừa ra khỏi cổng trường, Tiêu Đồng đã thấy một chiếc BMW 740 nằm sát lề đường, một tiếng hú vang lên, đèn xe lấp loáng. Âu Dương Lan Lan dùng chìa khóa điều khiển từ xa

https://thuviensach.vn

mở cửa xe và một tiếng "cách" kèm theo, cốp xe bật mở. Tất cả những gì đang diễn ra khiến Tiêu Đồng đứng nhìn ngẩn ngơ.

- Đây là xe của cô à?

Lan Lan không trả lời, nâng chiếc nắp cốp xe lên cao, ra lệnh:

- Đặt chiếc xe đạp của anh vào đây!

Tiêu Đồng nhấc chiếc xe đạp lên đặt vào, vừa làm vừa hỏi:

- Liệu có làm trầy sướt xe của cô không?

Có vẻ không quan tâm, Lan Lan nhát gừng nói:

- Không đâu!

Đây là chiếc xe rộng rãi nhất, sang trọng nhất mà Tiêu Đồng được ngồi cho đến lúc này. Ghế đệm bọc da, những chiếc đồng hồ sáng loáng, máy điều hòa nhiệt độ êm ru..., tất cả đều làm cho anh thấy trái tim mình đập nhanh hơn. Động tác lái xe của Lan Lan cực kỳ trang nhã khiến người ta dễ có cảm tình, Tiêu Đồng không ngăn được những lời tán dương:

- Chiếc xe này quá tuyệt!

- Anh biết lái không? Có thử một đoạn không?

Tiêu Đồng lắc đầu nói:

- Tiếc là tôi không biết lái xe, nhưng chắc chắn là tôi sẽ học lái!

Đèn đường đã bắt đầu sáng, chiếc xe đưa họ đi giữa đường phố sáng trưng, bon bon như bay. Trong những âm thanh êm dịu của động cơ, Tiêu Đồng lại có cảm giác như mình đang ngồi trên một chiếc xe bọc thép, khí thế bỗng đâu dâng lên cuồn cuộn. Cho đến khi chiếc xe dừng lại trước khu

https://thuviensach.vn

chung cư, những cảm giác lâng lâng của anh vẫn chưa hết. Âu Dương Lan Lan hỏi:

- Tôi lái xe thế nào?

- Rất đẹp. Phụ nữ mà lái xe cũng có phong cách riêng?

- Phong cách gì?

- Thần thái ung dung, phong độ ngời ngời!

Âu Dương Lan Lan rất thích thú trước lời tán dương này nên chủ động nói:

- Tôi dạy anh lái xe, có được không?

Lúc này Tiêu Đồng đã mở cửa bước xuống, đưa tay vỗ vỗ lên trần xe, nửa thật nửa đùa nói:

- Muốn dạy tôi thì phải dùng chiếc xe này.

Lan Lan cười nhẹ:

- Miễn phí luôn!

- Thế thì cám ơn cô quá.

Vừa nói, Tiêu Đồng vừa đóng cửa xe, mặc nhiên chấp nhận lời đề nghị của Lan Lan. Thực ra anh đã có ý định học lái xe từ lâu rồi nhưng vì phải sang Đức thăm bố mẹ, lại gặp phải chuyện đôi mắt bị hỏng nên dùng dằng chưa quyết. Kế hoạch của anh là đến mùa hè này nhất định phải học xong bằng lái xe. Được ngồi trước vô lăng trên chiếc xe của chính mình là mơ ước của anh từ thuở nhỏ.

Chiếc xe màu xanh đậm phụt ra một làn khói mỏng rồi nhẹ nhàng phóng vụt đi. Tiêu Đồng đứng ngây nhìn hai chiếc đèn hậu đỏ rực của nó cho đến

https://thuviensach.vn

khi mất hút mới quay người bước lên lầu. Anh nhìn theo không phải vì tiễn Âu Dương Lan Lan mà chỉ vì sức hút của chiếc BMW ấy.

Bước vào nhà, công việc của anh là hấp một ít sủi cảo có sẵn trong tủ lạnh, mở một chai bia, vừa uống vừa xem lại những tài liệu mà thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đông đưa cho anh nhằm chuẩn bị cho đợt thi diễn thuyết sắp tới. Anh phải học thuộc mớ tài liệu này trước thứ Tư tuần sau bởi Lư Lâm Đông đã mời một chuyên gia về diễn thuyết đến tập luyện cho Tiêu Đồng vào ngày ấy. Ngoài ra anh còn phải đọc một số sách tham khảo, tuần sau sẽ thi môn Tài chính Quốc tế. Môn này anh vắng khá nhiều, may mà thầy giáo dạy môn Tài chính Quốc tế này có vẻ thích anh nên cũng đã hé cho một vài bí mật của đề thi. Anh phải đọc thêm để có thể vượt qua môn học này, nếu không đủ điểm trung bình, phải thi lại thì mất mặt với bạn bè lắm.

Đêm đã khuya, tuy chưa thấy mệt mỏi nhưng những dòng chữ trên sách lại nhòe hẳn đi. Anh lắc đầu, cố tập trung tinh thần nhưng suy nghĩ lại bay bổng đến tận nơi nào. Lúc này Âu Khánh Xuân đang làm gì nhỉ? Ngày cuối tuần của một cô cảnh sát trôi qua như thế nào? Cô mặc cảnh phục trông sao mà oai vệ. Cô nói là đã hai bảy tuổi nhưng nhìn mãi, Tiêu Đồng cũng chỉ thấy cô bằng vai phải lứa với mình. Lần đầu tiên trông thấy Khánh Xuân trước cổng thư viện, Tiêu Đồng đã xác định rằng, cô chính là người tình trong mơ của mình: Xinh đẹp, khỏe mạnh, chân thành. Hình mẫu một nữ anh hùng cứ choáng ngợp trong tâm trí anh, từ một cái cau mày đến một nụ cười, từ một động tác vung tay đến những bước chân... Anh không thể nào xua đuổi được những hình ảnh tưởng tượng trong đầu mình: Bộ cảnh phục bó khít lấy thân hình xinh đẹp, eo lưng thon thả có một khẩu súng ngắn, ngồi trên xe, mái tóc ngắn bay tung trong gió. Đó không phải là chiếc BMW 740 bóng lộn và sang trọng mà là một chiếc xe Jeep, loại xe được mệnh danh là “Vua sa mạc”... Tất cả những cảnh tưởng tượng ấy khiến Tiêu Đồng ngây ngất. Một lực hấp dẫn khó lòng gọi tên trói chặt lấy anh. Lực hấp dẫn ấy ngoài tính chất giới tính ra còn có thể có một chút sùng bái thần tượng. Sùng bái luôn luôn tồn tại trong tưởng tượng. Khi sự mê đắm giới tính làm cho Tiêu Đồng ngây ngất với những tưởng tượng thì anh lại

https://thuviensach.vn

xác định được rằng, tình yêu của mình đối với Khánh Xuân đã vượt qua những dục vọng thông thường để thăng hoa thành một kiểu sùng bái thần tượng, giữa linh hồn và thể xác hầu như đã hoàn toàn tách ly.

Đôi khi anh cũng bắt đầu suy tính một cách thực tế. Anh hy vọng là sau khi tốt nghiệp được điều động về Cục Công an để trở thành đồng đội của Khánh Xuân cho dù anh vẫn biết là, sinh viên tốt nghiệp ngành Luật tuyệt đại đa số là trở thành thẩm phán, kiểm sát viên hoặc luật sư, rất hiếm khi được điều động về Cục Công an. Nhưng biết đâu rằng, theo nguyện vọng cá nhân sau khi tốt nghiệp, người ta sẽ cho anh làm một cảnh sát hình sự thì sao?

Đêm ấy anh có rất nhiều cơn mơ cùng người đẹp lý tưởng của mình nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, chúng hoàn toàn biến mất trong ký ức. Ngâm mình trong nước lạnh, anh quay về với hiện thực. Nhìn thấy đống sách dày đặt trên bàn, anh cảm thấy ngao ngán. Vội vàng mặc quần áo, không còn lòng dạ nào chuẩn bị bữa sáng, anh cầm một quả táo, vừa đi xuống lầu vừa nhai, phân vân vì chuyện có nên trả lời nhắn tin của Văn Yến hay không. Từ tối qua đến giờ, máy nhắn tin của anh kêu liên tục. Lần nào cũng thế, anh mang một tia hy vọng, run run mở máy ra xem, nhưng lần nào cũng thất vọng. Tất cả những tin nhắn đều là của Văn Yến. Nếu không chờ đợi tin nhắn của Khánh Xuân, có lẽ anh đã tắt máy từ lâu rồi. Anh tự an ủi: Mọi con đường dẫn đến thành công đều phải được xây dựng trên lòng nhẫn nại và sự chờ đợi!

Vừa bước ra đường, anh đã phải dừng chân. Anh đã trông thấy từ xa, chiếc xe hiệu BMW 740 màu xanh đậm và chủ nhân của nó quần bò áo thun đang ngồi trước mũi xe và một nụ cười rất hiếm thấy đang nở trên mặt cô ta.

- Ôi dào, bây giờ mới dậy cơ đấy!

Tiêu Đồng đứng lặng nhìn Lan Lan, khó lòng xác định là tâm tình mình đang ngạc nhiên hay phản cảm hoặc chán ngán. Một chút thú vị về cô ta le lói trong lòng anh ngày hôm qua đột nhiên biến mất, anh lạnh nhạt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cô đến làm gì?

- Chờ anh!

- Chờ tôi làm gì?

Âu Dương Lan Lan nhảy xuống khỏi mũi xe, hất mặt lên với vẻ khiêu chiến:

- Anh không muốn học lái xe sao?

https://thuviensach.vn

10.

Không biết là chứng viêm phổi của bố chưa đến giai đoạn trầm trọng hay là thuốc Penicilin quá công hiệu mà chỉ sau bốn ngày nằm viện, bác sĩ đã cho ông ra viện. Ngay ngày hôm sau, cũng là ngày cuối tuần, Âu Khánh Xuân, Lý Xuân Cường và Đỗ Trường Phát đột ngột rời khỏi Bắc Kinh bay thẳng đến cố đô của chín triều đại - Lạc Dương.

Trước khi rời Bắc Kinh, Khánh Xuân đã theo sở thích của ông, đem mấy cân chân gà hầm thật nhừ. Thực ra sức khỏe của bố đã hoàn toàn khôi phục, cô không phải lo lắng đến chuyện cơm nước cho ông. Chẳng qua là cô muốn chuộc lại cái lỗi sơ ý không chăm sóc bố trong mấy ngày trước.

- Con sẽ về nhanh thôi, nếu nhanh thì chỉ một vài ngày, chậm lắm cũng chỉ bốn năm ngày. - Cô nói với bố.

- Con cứ đi làm chuyện của con. Bố đã quen với việc sống một mình rồi.

Kể từ ngày tốt nghiệp và được phân về đội cảnh sát, bố cô đã quá quen với việc cô đi công tác đột xuất như thế này. Chiều hôm ấy, họ đã nhận được điện thoại của Cục Công an Lạc Dương và quyết định xuất phát ngay hôm ấy, đi máy bay cũng chỉ mất ba tiếng đồng hồ. Người ta đã phát hiện ra tung tích của Hồ Đại Khánh tại Lạc Dương. Theo tin tình báo, có thể hắn sẽ có một cuộc mua bán diễn ra vào sáng hôm sau. Ban đầu, Mã Chiếm Phúc muốn cử nhiều người đến Lạc Dương để tổ chức vây bắt và nếu vây bắt được thì sẽ áp giải Hồ Đại Khánh và cả đồng bọn của hắn về Bắc Kinh bằng tàu lửa, nhưng vì thời gian quá ngắn nên chỉ mua được ba vé máy bay. Do vậy mà Khánh Xuân, Xuân Cường và Trường Phát phải đi trước.

Khánh Xuân vội vã quay về nhà để hầm chân gà, đồng thời là để thông báo cho bố biết mình đi Lạc Dương. Vừa rời khỏi nhà, cô lại nhận được tin nhắn của cậu sinh viên Tiêu Đồng. Cô gọi điện cho anh. Tiêu Đồng nói, lần

https://thuviensach.vn

trước muốn trao đổi một số vấn đề nhưng cuối cùng là chưa nói được gì cả. Do vậy anh muốn gặp lại để làm phiền cô một tí. Khánh Xuân nói, làm phiền thì không dám, nhưng cô đang chuẩn bị lên máy bay, hẹn dịp khác. Trong lòng cô thấy có chút bồn chồn không yên vì mơ hồ nhận ra rằng, chàng trai trẻ này tìm cô chẳng có việc gì cả, chẳng qua là cố tình lấy cớ để được gặp mặt cô mà thôi.

Tiêu Đồng không chịu bỏ điện thoại. Anh hỏi, Nếu chị đi công tác thì ai chăm sóc bố? Có phải là bố chị vẫn còn nằm viện, có cần tôi đến chăm sóc một thời gian không? Khánh Xuân nói, Bố tôi đã khỏe, đã xuất hiện, cậu đừng lo gì cả. Tiêu Đồng hỏi, Thế chị đi công tác mấy ngày? Khánh Xuân rất vội vàng vì sắp đến giờ đi sân bay, máy bay không bao giờ chờ khách. Do vậy, cô nói rất dứt khoát:

- Thế đã nhé, tôi phải đi rồi!

Cô không trả lời câu hỏi của Tiêu Đồng mà lại vừa khách sáo, vừa lãnh đạm nói lời cuối cùng rồi dập máy. Trên đường đến sân bay, cô hơi ân hận vì hành động vừa rồi với Tiêu Đồng. Cô nghĩ, Tiêu Đồng là một chàng trai dễ mến, chỉ vì còn quá trẻ nên chưa hiểu được cuộc đời nhưng anh là một người lấy chuyện giúp người khác làm niềm vui, tính tình lại phóng khoáng... Cô không nên ngắt điện thoại một cách đột ngột như vậy.

Khi máy bay hạ cánh, màn đêm đã bao trùm trên thành phố Lạc Dương. Công an sở tại đã cử người đến đón họ tại sân bay và đưa thẳng về nhà khách của đơn vị. Phó trưởng phòng Lưu của Cục Công an thành phố đang chờ ở đó và một cuộc họp chớp nhoáng đã diễn ra ngay trong hội trường nhà khách.

Đầu tiên là đội trưởng họ Thạch thuộc công an Lạc Dương báo cáo tình hình. Vừa đứng lên, anh đã lên tiếng xin lỗi:

- Chiều hôm nay gọi điện cho các đồng chí hơi muộn chỉ vì đến chiều, tình báo của chúng tôi mới xác nhận tin tức này. Người mà các anh cần hiện giờ

https://thuviensach.vn

đang ở tại khách sạn Hoa Thành, tên đăng ký tại khách sạn là Triệu Hổ. Cái tên này cùng với những đặc điểm ngoại hình mà các anh đã cung cấp là hoàn toàn trùng khớp. Đây là tấm ảnh mà chiều nay chúng tôi đã chụp được, các anh xem đi. Tôi cho rằng hắn chính là người trong lệnh truy nã.

Nói xong, anh đưa tấm ảnh cho mọi người. Vừa nhìn qua, Khánh Xuân đã khẳng định:

- Chính là hắn!

- Các anh phát hiện ra hắn như thế nào? - Xuân Cường hỏi.

Đội trưởng Thạch nói:

- Chúng tôi cũng có một vụ án điều tra đã hai tháng nay, tội phạm có biệt danh là "Răng Lớn". Đến bây giờ chúng tôi đã có thể xác định là có một tập đoàn buôn bán ma túy do gã Răng Lớn này cầm đầu và chính hắn là người cung cấp hàng cho bọn bán lẻ. Vấn đề bây giờ là, chúng tôi vẫn chưa điều tra được nguồn hàng mà Răng Lớn lấy là từ đâu, liên quan tới hắn còn có những ai? Tối hôm qua chúng tôi nhận được báo cáo mật là ngày hôm nay, Răng Lớn sẽ có một cuộc gặp với một người từ nơi khác đến tại Nhà sách Ích Phát. Chúng tôi đã dùng nghiệp vụ để nghe và giám sát bọn chúng. Kết quả đã chứng minh rằng, gã Triệu Hổ mà các anh cần tìm cũng chính là Hồ Đại Khánh. Rất có thể nguồn hàng của Răng Lớn chính là do Hồ Đại Khánh cung cấp.

Phó trưởng phòng Lưu đề nghị đội trưởng Thạch cho các đồng chí công an Bắc Kinh xem đoạn băng ghi hình cuộc nói chuyện của hai gã này. Lúc này Khánh Xuân mới phát hiện trong góc phòng đã đặt sẵn một chiếc tivi và đầu máy video.

Họ tắt bớt đèn và xem băng. Để quay được những hình ảnh này, họ phải dùng đến hai máy quay phim. Trong đó một máy chuyên quay ngoại cảnh của cuộc gặp gỡ. Đó là một nhà sách nhỏ trên đường phố, máy quay có thể

https://thuviensach.vn

được đặt trên lầu của căn nhà đối diện bên kia đường phố nên cảnh vật trong băng đều thể hiện góc độ từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng những khách ra vào nhà sách. Khi gương mặt Hồ Đại Khánh xuất hiện với vẻ lén lút, ngó đông ngó tây, dừng lại trước nhà sách bật lửa châm thuốc... trước ống kính, Khánh Xuân không thể chế ngự được tình cảm của mình nữa và một khoái cảm được báo thù nhen nhóm trong lòng cô. Đột nhiên trong băng vang lên những tiếng trao đổi và liên lạc của các trinh sát viên: "Hình như đúng là gã này....", "Quay cận cảnh thêm tí nữa..."; "Số năm chú ý, đối tượng đã đi vào..."... Những cảnh tiếp theo đương nhiên là được một máy quay đặt trong nhà sách quay lại. Không biết chiếc máy quay này được đặt ở vị trí nào trên người của trinh sát viên mà những cảnh trong ấy đều là cận cảnh, nhiều đoạn cận đến độ hình ảnh bị nhòa đi. Hình ảnh dần dần di chuyển vào bên trong, thật sâu trong nhà sách, có thể thấy Hồ Đại Khánh đi đi lại lại giữa các kệ sách, cầm lên một tấm bản đồ du lịch Lạc Dương, sau đó thì tới chỗ thu ngân để trả tiền. Nhân viên thu tiền là một tên tướng mạo có vẻ gian xảo, dung tục, có hai hàm răng thật to. Máy quay lúc ngừng lúc chạy ghi lại những lời đối thoại của Hồ Đại Khánh và gã thu ngân này:

-... Ông rất thích đi du lịch, đúng không?

- Cũng đại khái... Ngày mai có thể đi hang núi Long Môn... Người ở đó đông không? Tôi không thích nhiều người...

- Ông đi sớm một tí, trước tám giờ rất ít người. Người đông chen lấn nhau rất bất tiện... Tám giờ...

Trả tiền xong, Hồ Đại Khánh rời khỏi nhà sách, đi men theo lề đường bên phải và máy quay không thể quay tiếp được nữa. Đèn trong phòng được bật lên. Mọi người bình luận mấy lời về góc độ và chất lượng quay phim rồi đội trưởng Thạch tiếp tục giới thiệu:

- Răng To chính là gã thu tiền và cũng là chủ nhà sách ấy. Còn Triệu Hổ, chúng tôi đã cho người bám sát và biết là hắn ở tại khách sạn Hoa Thành,

https://thuviensach.vn

phòng 607, đăng ký phòng với cái tên Triệu Hổ và tất nhiên là sử dụng chứng minh nhân dân cũng với cái tên này. Người của chúng tôi đã không rời mắt khỏi hắn kể từ khi hắn đặt chân vào khách sạn. Ngoài việc đi ăn cơm, cho đến bây giờ vẫn chưa phát hiện hắn rời khỏi phòng. Theo báo cáo của các cơ sở tai mắt của chúng tôi trong tối nay thì Răng To nói sáng ngày mai hắn sẽ đi sớm, đi đâu và làm gì không rõ. Theo phán đoán của chúng tôi, bọn chúng trực tiếp gặp gỡ nhau vào khoảng trước sau tám giờ, địa điểm cũng có thể là tại hang núi Long Môn.

Phát biểu xong, đội trưởng Thạch đưa mắt nhìn cấp trên của mình. Phó trưởng phòng Lưu là một người đứng tuổi, quê ở Hà Nam, vóc người to cao, giọng nói nằng nặng. Anh nói:

- Ý kiến của chúng tôi là, nếu lần này mà chúng giao hàng thì chúng ta bắt ngay tại hiện trường. Nếu chúng không giao hàng, chúng ta phải để Răng To ở ngoài một thời gian nữa nhằm truy tìm nguồn cung cấp hàng cho rõ ràng. Còn với tên Triệu Hổ, các đồng chí Bắc Kinh định xử lý thế nào?

Lý Xuân Cường nói:

- Cho dù hắn không giao hàng chúng tôi cũng phải bắt hắn.

Đội trưởng Thạch nói:

- Nếu chúng tôi chưa muốn làm kinh động đến Răng To thì các đồng chí không nên bắt Triệu Hổ khi hai đứa gặp nhau, chờ cho chúng rời nhau ra rồi hẵng nói.

Phó trưởng phòng Lưu nói:

- Chúng tôi đã bố trí rất kín ở hang động Long Môn. Bọn tội phạm chọn điểm này để gặp nhau chứng minh chúng rất giảo hoạt. Thứ nhất, thời gian ước định là tám giờ hoặc trước đó một tí. Lúc này du khách rất ít, địa thế chung quanh cực kỳ bất lợi cho việc ẩn nấp của chúng ta; Thứ hai, đây là

https://thuviensach.vn

khu bảo tồn nghệ thuật được xây dựng từ thời Bắc Ngụy đến Thịnh Đường với 403 năm, là khu bảo tồn văn vật trọng điểm cấp quốc gia. Nếu chúng ta buộc lòng phải dùng vũ khí, e rằng vô cùng bất tiện. Chẳng may làm hư hỏng hang động, chúng ta sẽ phạm tội lớn đối với lịch sử.

Đỗ Trường Phát chen ngang:

- Đúng vậy. Tôi đã từng đến hang Long Môn, ở đó có đến ba nghìn hang Phật, một trăm nghìn tượng Phật và bốn mươi bảo tháp. Đúng là vô cùng hùng vĩ, địa hình cũng quanh co khúc khuỷu lắm...

Đội trưởng Thạch nói:

- Tượng Phật, khám thờ Phật thì hằng hà sa số, rải đều khắp hang, ở trung tâm hang thì không nhiều lắm nhưng có điều ở đây, địa hình cực kỳ phức tạp, nhiều khúc quanh, nhiều góc chết nên rất khó theo dõi, cũng không dễ ẩn nấp.

Lý Xuân Cường nói:

- Hành động ngày mai thế nào chắc các anh đã có kế hoạch. Các anh thông thuộc địa hình, các anh bảo làm thế nào, chúng tôi xin phục tùng mệnh lệnh chỉ huy của các anh.

Tất cả các đồng chí Lạc Dương đều cười vang, có người nói:

- Đội trưởng Lý khách sáo quá!

Rõ ràng, kế hoạch hành động của các đồng chí Lạc Dương rất chu toàn. Bốn giờ sáng hôm sau, cả nhóm đã bị đánh thức, cơm sáng ăn luôn trên xe, thức ăn là bánh bao và một ít nước ngọt do các đồng chí Lạc Dương chuẩn bị. Họ đi bằng một chiếc xe 12 chỗ ngồi, bên hông xe có dòng chữ “Công ty lữ hành Hoa Đô Lạc Dương”. Ngoài ba người ra còn có năm sáu trinh sát viên của công an thành phố Lạc Dương. Tất cả đều mặc thường phục sắm vai khách du lịch, vai đeo ba lô, bình nước và máy ảnh, trên đầu còn có mũ

https://thuviensach.vn

du lịch của Công ty lữ hành Hoa Đô. Có người còn mặc chiếc áo chống nắng, sau lưng có dòng chữ quảng cáo cho cơ sở sản xuất ở huyện Thông, Bắc Kinh. Mọi người tha hồ bình luận cách phục sức của nhau và hỏi Khánh Xuân là cả bọn có giống với một đoàn khách du lịch đến từ Bắc Kinh hay không? Đỗ Trường Phát nói, Dễ dàng nhận ra điểm khác nhau giữa người Bắc Kinh với người Lạc Dương, người đi lại trên đường phố Trường An. Anh ta có thể nhận ra ai là người Bắc Kinh, ai là dân ngoại địa. Xuân Cường nói, Các anh đừng nghe anh ta nói dóc. Kiểu ăn nói của Trường Phát chứng tỏ anh ta không phải là dân Bắc Kinh chính hiệu mà chỉ là của nông dân ở ngoại ô mà thôi. Tôi nói thế không có nghĩa là coi thường nông dân. Tôi chỉ muốn nói là người Bắc Kinh chúng tôi rất thật thà phúc hậu mà thôi.

Khánh Xuân cười nói:

- Các anh không lên tiếng thì thôi chứ một khi đã lên tiếng thì lộ rõ khẩu âm Hà Nam, tuy nó rất gần gũi với khẩu âm Bắc Kinh. Bắc Kinh đã là thành phố dành cho dân di cư, gốc gác của tôi cũng tận Sơn Đông.

Các đồng chí cảnh sát Lạc Dương tỏ ra rất hiếu kỳ với Khánh Xuân, mồm năm miệng bảy hỏi:

- Cô là sinh viên hay là diễn viên đến Cục Công an của chúng tôi để thể nghiệm cuộc sống phải không? Chúng tôi chẳng thấy cô giống một cảnh sát để làm những công việc nguy hiểm như chúng tôi chút nào cả.

- Không giống ư?

- Không giống!

- Vì sao?

- Làm cảnh sát hình sự thì phải đội mưa đạp tuyết. Các cô gái làm công việc này nửa năm thì thân hình đã tiều tụy, không giống như cô mặt hoa da

https://thuviensach.vn

phấn thế này. Hay là tí nữa đến Long Môn, cô cứ ngồi yên trên xe, giúp chúng tôi trông coi đồ đạc, lỡ có đánh nhau, cô mà hy sinh thì tiếc ơi là tiếc!

Xuân Cường và Trường Phát chỉ ngồi cười, lắng nghe Khánh Xuân cùng với các đồng chí Lạc Dương đấu khẩu. Khánh Xuân đã thâm niên trong đội hình sự nên không còn thẹn thùng như con gái khuê các nữa, sắc mặt không hề đỏ trước những câu bông đùa của họ.

Theo kế hoạch hành động, họ được phân làm bốn tổ. Một tổ nhanh chóng tiến vào trong hang và tìm chỗ ẩn nấp. Hai tổ phân công nhau bám sát Hồ Đại Khánh và Răng To. Tổ thứ tư là đội dự bị, nằm im đợi lệnh, đề phòng tội phạm thay đổi địa điểm gặp nhau. Có lẽ là Bộ Công an đã phát lệnh truy nã Hồ Đại Khánh là một tội phạm ma túy nguy hiểm, có vũ khí. Người ta còn kháo nhau là hắn rất tàn nhẫn và hung bạo nên công an Lạc Dương cử rất nhiều người tham gia vào kế hoạch này.

Bảy giờ sáng, chiếc xe đưa họ đến một địa điểm đã chuẩn bị trước, phụ cận với hang Long Môn. Từ nơi này có thể trông thấy những vách núi dựng đứng ở hai phía đông và tây và những hang động dày đặc như tổ ong. Dòng Y Thủy chảy vòng quanh chân hai ngọn núi rồi từ từ xuôi về nam. Ở đây còn có thể trông thấy hang động chùa Phụng Tiên cực kỳ hùng vĩ từ xa xa. Trong động có tượng Phật Di Lặc bằng đá lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, đôi mắt chan chứa vẻ yêu thương, hồn hậu mà trang nghiêm lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật như gần như xa trong sương sớm lành lạnh này.

Nơi ẩn nấp của tổ là gian nhà không lớn lắm, hình như là một cửa hiệu ăn uống thì phải. Đội trưởng Thạch, lúc này đã cải trang thành một hướng dẫn viên du lịch vừa nói chuyện với ông chủ hiệu ăn uống vừa nhắn tin liên lạc với hai tổ nhận nhiệm vụ bám theo Hồ Đại Khánh và Răng To. Anh giới thiệu với Xuân Cường rằng, ông chủ cửa hiệu ăn uống này là cơ sở bí mật của đội.

https://thuviensach.vn

Từ nơi tập kết đến địa điểm ẩn nấp này đi xe không quá mười phút. Hai tổ nhận nhiệm vụ bám sát khách sạn Hoa Thành và hiệu sách Ích Phát lần lượt thông báo là Hồ Đại Khánh và Răng To đều đã xuất hiện. Qua sự liên lạc của hai tổ ấy, họ biết rõ hai mục tiêu đang ở vị trí nào. Nửa tiếng đồng hồ đầu tiên, cả hai đều không đi thẳng đến hang Long Môn mà liên tục thay đổi taxi, cứ lẩn quẩn trong khu vực công viên Vương Thành và đại lộ Trung Châu đến nỗi đội trưởng Thạch đâm ra nghi ngờ những phán đoán đêm qua có thể không chính xác. Có thể hai tên này sẽ không gặp nhau ở hang Long Môn mà là một địa điểm khác. Chỉ có Phó trưởng phòng Lưu vẫn tin vào dự đoán của mình, dùng điện thoại nhắc nhở những đồng chí đang ẩn nấp phải nhẫn nại chờ đợi. Quả nhiên, đến khoảng bảy giờ bốn mươi, hai tổ theo dõi đã thông báo: Đối tượng đã lên hai chiếc taxi chạy thẳng đến đường Long Môn.

Tính toán thật kỹ thời gian, cả tổ cũng đồng loạt lên xe. Chiếc xe du lịch rời khỏi cửa hàng ăn uống chạy về hướng hang Long Môn. Theo kế hoạch họ phải có mặt ở đó trước khi hai tên tội phạm xuất hiện. Ngày ấy, thời tiết không tốt lắm, mây đen đầy trời, gió rất lạnh, không chừng trời sắp đổ mưa. Tại bãi đậu xe chỉ có mấy chiếc xe nằm cô quạnh. Có lẽ là còn sớm nên du khách vô cùng thưa thớt. Toàn đội xuống xe tập trung trước cửa hang nghe đội trưởng Thạch trong vai hướng dẫn viên du lịch huyên thuyên giới thiệu nhằm giết thời gian. Lý Xuân Cường nhìn địa hình chung quanh, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng, kéo Khánh Xuân và Trường Phát về phía sau, nói:

- Chỗ này rất khó khống chế đối tượng, chúng ta phải hành động linh hoạt một tí. Nếu tất cả xảy ra đều bình thường, chúng ta sẽ hành động ngay trong lúc chúng trao đổi hàng. Nếu Hồ Đại Khánh không giao hàng, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là phải bám chặt hắn, không cần phải quan tâm đến tên Răng To ấy. Nếu không bám được nữa thì phải ra tay, hai người hãy chú ý mệnh lệnh từ tay của tôi.

Đỗ Trường Phát nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu bọn chúng không giao nhận hàng, theo đề nghị của các đồng chí Lạc Dương, chúng ta không được ra tay ở đây vì không muốn làm kinh động đến gã Răng To.

Lý Xuân Cường hạ thấp giọng, thì thào:

- Chúng ta không thể quan tâm nhiều đến như vậy. Hồ Đại Khánh là tội phạm nguy hiểm mà Bộ Công an có lệnh truy nã. So với tên Răng To, hắn quan trọng hơn nhiều. Chúng ta phải bắt cho được Hồ Đại Khánh mới là chuyện chính, nếu hắn trốn được lần nữa, không biết phải ăn nói làm sao với cấp trên.

- OK! - Khánh Xuân và Trường Phát đều gật đầu đồng ý.

Tám giờ mười phút, một chiếc taxi màu đỏ chạy thẳng vào bãi đậu xe, Răng To bước xuống khỏi xe. Đội trưởng Thạch phất cao lá cờ nhỏ và cao giọng gọi các "du khách" đi về hướng chùa Phụng Tiên.

Xuân Cường do dự giây lát rồi thì thầm với Khánh Xuân vài câu. Anh đã quyết định để Khánh Xuân ở lại bãi đậu xe quan sát rồi cùng Trường Phát nối đuôi theo đoàn "du khách".

Còn lại một mình, Khánh Xuân đứng bên cạnh một quầy hàng lưu niệm giả vờ xem rất chăm chú. Răng To vẫn đang dáo dác nhìn chung quanh. Hắn vẫn chưa trông thấy Hồ Đại Khánh nên bật lửa châm thuốc hút. Mấy trinh sát viên bám theo hắn đến đây cũng tản mát ra chung quanh.

Cuối cùng chiếc xe chở Hồ Đại Khánh cũng xuất hiện và bò dần vào bãi đỗ xe. Không hiểu vì lái xe tính tiền quá lâu hay Hồ Đại Khánh muốn ngồi lại trong xe để quan sát động tĩnh chung quanh mà lâu lắm, hắn mới bước ra khỏi xe, không thèm nhìn Răng To đang đứng hút thuốc bên đường, đi thẳng lên cửa hang. Kẻ thù xuất hiện trước mặt khiến Khánh Xuân thoáng run nhẹ. Cô không thèm quan tâm đến những trinh sát Lạc Dương trong những bộ thường phục bám theo sau Hồ Đại Khánh có ý kiến gì không. Cô

https://thuviensach.vn

rời khỏi quầy hàng lưu niệm đi theo hắn, gã Răng To cũng bám theo phía sau lưng cô.

Hồ Đại Khánh mặc bộ quần áo thể thao, sau lưng có một túi du lịch trông có vẻ rất nặng. Hắn không để ý gì chung quanh, dáng đi cũng rất ung dung tự tại. Nhưng chỉ mới khoảng trăm bước, hắn đột ngột dừng chân rồi quay trở lại. Khánh Xuân không kịp tránh, đành phải đối mặt với hắn, để cho hắn vượt qua gần như đụng vào vai cô. Khánh Xuân cảm thấy lo lắng, mồ hôi toát ra khắp mình. Cô nghĩ, lực lượng chủ lực đang ở bên trong chờ hắn, thằng chó chết này tại sao lại không tiến vào bên trong. Để tránh bị bại lộ, cô nhất quyết không quay đầu lại. Cô vẫn tiến về phía trước thêm vài chục bước nữa mới dừng chân. Nhưng khi chưa kịp quay người lại, cô đã nghe thấy một tiếng quát thật lớn vang lên từ phía sau. Tiếng quát ấy khiến Khánh Xuân rụng rời, quay đầu nhìn lại. Thì ra không biết vì nguyên nhân nào mà các trinh sát mặt thường phục đã ra tay, mấy người tụm lại với nhau thành một đống nhưng rõ ràng Hồ Đại Khánh đã thoát ra ngoài và chạy thẳng về hướng cô. Một cách bản năng, cô thò tay vào trong chiếc túi xách nhưng không biết chân cô đã vấp phải vật gì nên mất thăng bằng ngã ngồi xuống đất, miệng lại hô to:

- Đứng lại!

Những trinh sát phía sau Hồ Đại Khánh cũng đồng loạt hô vang, hô câu gì thì Khánh Xuân nghe không rõ. Cô chỉ trông thấy Hồ Đại Khánh không chút đắn đo chĩa súng thẳng về phía mình, cũng thấy rõ gương mặt thô kệch và ánh mắt điên cuồng như loài ác thú của hắn. Ánh mắt ấy như tích tụ sự thù hận đối với cô đã mấy trăm năm!

Khẩu súng ngắn loại 64 trên tay cô rung nhẹ và phát ra một tiếng nổ đanh gọn. Hồ Đại Khánh chợt khựng lại rồi bước thêm mấy bước, nặng nề đổ ụp xuống ngay trước mặt Khánh Xuân. Cô vẫn ngồi trên đất, họng súng vẫn hướng về phía gương mặt đầy máu cách cô không xa.

https://thuviensach.vn

11.

Chỉ với một phát đạn mà Âu Khánh Xuân đã giết chết Hồ Đại Khánh khiến các đồng nghiệp ở Lạc Dương kinh ngạc vô cùng. Té ra cô gái đẹp như hoa như ngọc ấy không phải là một diễn viên, cũng không phải sinh viên, cũng không phải đến Lạc Dương để trải nghiệm cuộc sống! Do vậy mà thái độ của họ đối với Khánh Xuân lập tức thay đổi, vẻ kính nể không hề giấu giếm, ngay cả Phó trưởng phòng Lưu - một người đã từng có nhiều kinh nghiệm chiến đấu cũng không tiếc lời tán dương, nói nữ đồng chí này tuy hãy còn trẻ nhưng lâm nguy không sợ hãi, ra tay quyết đoán, khó có ai bì. Anh còn nói, về đến Bắc Kinh phải trọng thưởng xứng đáng, khi nào nhận thưởng thì hãy thông báo để anh em Lạc Dương đến tham dự chia vui...

Lý Xuân Cường thì đầy vẻ tư lự hỏi Khánh Xuân:

- Chuyện là thế nào? Tại sao lại hành động ngay từ bên ngoài?

Đỗ Trường Phát cũng nói:

- Có phải là các đồng chí Lạc Dương bị lộ, thằng ấy bỏ chạy?

Khánh Xuân nói:

- Tôi cũng không biết vì sao. Nghe nói là khi quay trở lại, Hồ Đại Khánh ngay lập tức giao hàng cho Răng To. Trước tiên là các đồng chí ở Cục Công an thành phố ra tay, chộp được Răng To nhưng không bắt được Hồ Đại Khánh.

- Nếu hắn còn sống thì hay biết mấy - Xuân Cường thở dài - Chúng ta có thể lấy ở hắn một ít khẩu cung - Anh nhìn Khánh Xuân, phân bua - Đương nhiên trong tình huống ấy chỉ có thể ra tay như em, nếu không e rằng sẽ không tránh được tổn thất.

https://thuviensach.vn

Đỗ Trường Phát lại nói:

- Tân Dân cũng khá linh thiêng. Mối thù của anh ấy do chính người thân của mình báo, đó là công bằng.

Lời Trường Phát khiến Khánh Xuân thấy được an ủi thêm, nhưng cô lại cau mày nói:

- Tôi không hề nghĩ rằng mình lợi dụng việc công để báo thù riêng.

Trường Phát thẳng thắn cao giọng:

- Thì đã sao nào? Thù nhà nợ nước, vẹn cả đôi bề. Nhà nước đã giao súng cho cô cũng để cô làm việc ấy. Anh em trong toàn đội đều nói như tôi thôi!

Hồ Đại Khánh đã giải quyết xong, Răng To cũng đã bị công an Lạc Dương giam giữ. Trong chiếc túi du lịch của Hồ Đại Khánh tại hiện trường có hơn hai ký heroin tinh chất. Số lượng heroin này đủ để cho lực lượng cảnh sát hình sự Lạc Dương xem là một trong những vụ trọng án của đơn vị.

Khám xét căn phòng của Hồ Đại Khánh trong khách sạn Hoa Thành không thu được kết quả gì thêm. Ngoài một thẻ chứng minh nhân dân ra, Hồ Đại Khánh không có bất kỳ một loại giấy tờ tùy thân nào khác, chẳng hạn như thẻ công tác, thẻ bảo hiểm... để có thể làm chứng cứ mở rộng điều tra. Trên giấy chứng minh nhân dân của hắn ghi nơi thường trú là một thị trấn nhỏ ở Quảng Đông nhưng khi liên hệ điện thoại với Cục Công an Quảng Đông thì không có tên này. Rõ ràng đó là chứng minh nhân dân giả. Chỉ có chiếc điện thoại di động của Hồ Đại Khánh là gây hứng thú cho các trinh sát viên. Trong bộ nhớ của điện thoại có một số điện thoại mà Hồ Đại Khánh vừa gọi đi, mã số thuộc thành phố Quế Lâm tỉnh Quảng Tây. Trước khi quay về Bắc Kinh, Xuân Cường đã liên hệ với công an Quế Lâm điều tra về số điện thoại khả nghi này.

https://thuviensach.vn

Về đến Bắc Kinh, Xuân Cường báo cáo toàn bộ tình hình với Mã Chiếm Phúc. Tinh thần của anh em toàn phòng, toàn đội đều vô cùng phấn khởi. Áp lực sau cái chết của Tân Dân đè nặng trong tâm lý của mọi người cũng đã được cởi bỏ phần nào. Đài truyền hình và các cơ quan báo chí cũng liên tục đưa tin về việc phá án. Đội hình sự và cá nhân Khánh Xuân được thưởng huân chương chiến công hạng hai. Theo tiết lộ của Xuân Cường, đội hình sự lâu nay chưa bổ nhiệm phó đội trưởng nhưng đến lúc này anh đã đề nghị với phòng đề bạt Khánh Xuân đảm nhiệm chức vụ này và Mã Chiếm Phúc đã có công văn lên Ban Tổ chức - Chính trị để thẩm tra hồ sơ cán bộ.

Nhiều niềm vui đến cùng một lúc khiến Khánh Xuân chạnh nghĩ đến sự cô đơn của Tân Dân dưới suối vàng. Cô vẫn cảm thấy sau cái chết của Hồ Đại Khánh, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Cô vẫn chờ đợi Cục Công an Quế Lâm trả lời về kết quả thẩm tra số điện thoại trong máy của Hồ Đại Khánh và không biết vì lý do gì mà một tuần sau, công an Quế Lâm mới thông báo kết quả.

Đó là số điện thoại của một nhà tư nhân. Chủ ngôi nhà ấy là Giám đốc công ty vận tải Hoàn Giang tên là Quan Kính Sơn - một công ty tư nhân mới phất trong mấy năm gần đây. Vừa nghe thấy lý lịch của người này, Mã Chiếm Phúc đã nhận định quan hệ giữa Hồ Đại Khánh và người này không bình thường. Ngay lập tức, anh chỉ thị cho Lý Xuân Cường cử người về Quảng Tây, bí mật theo dõi và điều tra về Quan Kính Sơn.

Người được cắt cử đi Quảng Tây là Đỗ Trường Phát và một trợ thủ nữa. Họ ở lỳ tại Quế Lâm bốn ngày rồi mang theo về một tập tài liệu dày cộp, có điều hầu như không có giá trị gì. Xuân Cường đọc suốt một buổi sáng nhưng không tìm thấy một tài liệu nào có liên quan đến vụ án nên bực tức nói với Trường Phát:

- Có phải là hai cậu đã đến Quế Lâm để đi du lịch trên sông Ly Giang và leo núi Lô Địch? Mớ tài liệu này chẳng có gì cả!

https://thuviensach.vn

- Ai đi du lịch thì người ấy sẽ là cái này - Trường Phát đưa tay làm một động tác rất thô lỗ, phân bua - Các đồng chí ở Quế Lâm có bố trí đi chơi thật, nhưng chúng tôi không đi. Tôi biết là anh sẽ nghĩ là tôi đi chơi mà!

- Có đi chơi Ly Giang cũng chẳng có gì quan trọng, vấn đề là ở chỗ, hai cậu phải nói cho tôi biết, trong bốn ngày ấy các cậu làm gì mà lại đem về một mớ giấy lộn như thế này? Xuân Cường xẵng giọng.

Khánh Xuân thấy Trường Phát ú ớ không biết phải biện hộ như thế nào, có vẻ khiếp sợ nên thầm trách Xuân Cường quá phần nghiêm khắc cũng như quá lạm dụng chức quyền. Cô muốn giúp Trường Phát thoát khỏi tình thế khó khăn lên lật lật mớ tài liệu, nói:

- Những tài liệu này có vẻ không đúng mục đích điều tra của chúng ta nhưng cũng có một vài thông tin đáng chú ý, chẳng hạn như chúng ta biết được tay Quan Kính Sơn này phát tài một cách không rõ ràng. Đầu tiên là hắn kiếm tiền bằng cách buôn bán cá, sau đó mở một quầy hàng bán hàng lưu niệm cho du khách. Và cách đây hai năm, hắn thành lập công ty vận tải. Chuyện làm ăn của hắn thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên. Trong tay hắn lúc này có đến bốn năm chiếc xe vận tải hạng nặng, hàng chục xe khách du lịch hạng sang, lại còn có một nhà hàng ăn uống, xây biệt thự sang trọng ở Lâm Giang... Hắn phất nhanh như thế là do đâu?

Được Khánh Xuân tiếp sức, miệng lưỡi Đỗ Trường Phát linh hoạt trở lại, lập tức lên tiếng:

- Những gì chúng ta muốn điều tra được các đồng chí Quế Lâm ủng hộ. Họ cũng đã bắt đầu chú ý điều tra tên Quan Kính Sơn này, nhưng có điều họ chưa thu được kết quả nào. Dựa vào hai thằng tôi ở nơi xứ lạ, không thân không thuộc trong vòng bốn ngày, những tài liệu mà chúng tôi thu thập được không có giá trị cũng không phải là chuyện lạ. Vấn đề là ở chỗ, chúng ta phải nhờ công an Quế Lâm mới có thể điều tra được về tên này.

https://thuviensach.vn

Lời của Đỗ Trường Phát rõ ràng là có ý bào chữa trước những lời chỉ trích nặng nề của đội trưởng nhưng hình như Xuân Cường không để ý lắm. Anh suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Cứ cho là công an Quế Lâm đã để ý tên Quan Kính Sơn này, nhưng hướng điều tra nửa vời và không có mục tiêu của họ như thế là chưa được. Chúng ta phải đề nghị công an Quế Lâm cử trinh sát theo dõi Quan Kính Sơn, không đụng đến những kỹ thuật nghiệp vụ trinh sát, e rằng họ chẳng điều tra ra được gì đâu.

Khánh Xuân cũng có cùng suy nghĩ như Xuân Cường nên yêu cầu Xuân Cường báo cáo với phòng và đề nghị nên xem Quan Kính Sơn là một đối tượng cần phải điều tra gấp. Đêm đó, cô chủ động đến nhà Xuân Cường để bàn với anh phải báo cáo với Mã Chiếm Phúc việc này như thế nào.

Lý Xuân Cường có hai anh trai và một chị gái. Tất cả đều đã lập gia đình và ở riêng, chỉ còn lại duy nhất mình anh sống với bố mẹ. Bố mẹ anh đều là diễn viên kịch nói nhưng đã lâu lắm rồi, hai ông bà không hề xuất hiện trên sân khấu nữa. Sau khi nghỉ hưu, hai ông bà ít khi ra ngoài, thi thoảng có một vài công ty, xí nghiệp nhờ đến bày vẽ cách diễn xuất cho những diễn viên nghiệp dư trong đội văn nghệ của họ nên trông ông bà có vẻ bận rộn hơn cả trước khi nghỉ hưu. Khánh Xuân là khách thường xuyên của gia đình trước đây, ăn uống nói năng đều rất tự nhiên như người nhà. Sau khi xác định đến với Hồ Tân Dân, cô không qua lại với gia đình Xuân Cường nữa. Lần này chủ động đến nhà anh, cô thấy mình không còn tự tin như trước nữa.

Trong thời gian gần đây, bố Xuân Cường đang giúp các diễn viên diễn xuất trong một bộ phim truyền hình nên thường xuyên không có nhà. Mẹ Xuân Cường tiếp Khánh Xuân rất nhiệt tình, nắm tay cô hỏi hết câu này đến câu khác, nói về quá khứ rồi trách cứ Khánh Xuân trong hiện tại. Tất nhiên là bà biết việc Khánh Xuân và Tân Dân yêu nhau và dự định đăng ký kết hôn, tất nhiên cũng biết việc Tân Dân hy sinh nhưng không hề nhắc đến chuyện

https://thuviensach.vn

ấy, ngay cả một câu an ủi cũng không. Chỉ đến khi Khánh Xuân nói lời từ biệt, bà mới nắm lấy tay cô, nói:

- Cháu này, việc gì cháu cũng muốn làm. Sống một mình buồn lắm, có chuyện gì không vui, thi thoảng ghé qua chỗ dì tâm sự cho nhẹ bớt nhé.

Khánh Xuân hiểu ý bà nên gật đầu cảm kích. Xuân Cường lái chiếc xe Jeep của đội về nhà nên nhân tiện, anh lái xe đưa Khánh Xuân quay về. Mục đích của Khánh Xuân đến nhà Xuân Cường là để bàn về cách báo cáo với Mã Chiếm Phúc, về chuyện Quan Kính Sơn nhưng phần lớn thời gian đều bị mẹ Xuân Cường chiếm lấy. Nên cô đành phải bàn bạc với Xuân Cường trên xe.

Xuân Cường nói:

- Tốt nhất là phòng đồng ý cho anh đi Quế Lâm một phen. Anh có thể điều tra một cách rõ ràng những hoạt động làm ăn cũng như các quan hệ xã hội của Quan Kính Sơn. Anh không tin là khi ở Lạc Dương, Hồ Đại Khánh gọi điện cho hắn mà không liên quan gì đến ma túy.

- Quan trọng nhất vẫn là trưởng phòng Mã phải báo cáo chuyện này lên Cục và xem thái độ của Cục như thế nào, không cho rằng sau cái chết của Hồ Đại Khánh là vụ án đã kết thúc. - Ngừng một lát, cô nói tiếp - Ma túy của Hồ Đại Khánh xuất phát từ đâu, đầu mối của hắn là ai? Phải bám chắc lấy Quan Kính Sơn. Đây là đầu mối duy nhất nên phải đặc biệt quan tâm đến hắn.

- Những tài liệu mà trước đây không lâu chúng ta đã nộp cho trưởng phòng Mã không biết là anh ấy đã báo cáo lên Bộ chưa. Hay là anh ấy cứ nghĩ rằng mình đọc là đủ rồi. Em đã trình bày những suy đoán của mình về vụ án Hồ Đại Khánh rất rõ ràng trong báo cáo ấy, anh nghĩ là cấp trên sẽ chú ý đến nó.

https://thuviensach.vn

Hai người tỏ ra rất thống nhất về mọi chuyện. Đến nhà Khánh Xuân, do còn nhiều điều để nói nên Xuân Cường theo chân cô bước lên cầu thang, vừa đi vừa tiếp tục nói chuyện. Ngồi trong phòng khách của Khánh Xuân, vật đầu tiên đập vào mắt anh là chiếc khung ảnh bằng thủy tinh không bám một hạt bụi, trong khung là tấm ảnh Hồ Tân Dân. Anh đang cười một cách hiền lành.

Khánh Xuân rót nước cam vắt mời Xuân Cường. Trông thấy anh nhìn tấm ảnh một cách chăm chú, cô cười hỏi:

- Còn ghen với người trong ảnh sao?

- Làm gì có - Xuân Cường lúng túng đưa tay nhận cốc nước rồi nhìn quanh, nói - Em biết không, chiếc khung ảnh này có giá hai nghìn tám trăm đồng đấy. Đúng là ăn cướp tiền người ta, đắt thế nhưng không biết là thủy tinh thật hay giả.

- Hai nghìn tám? Khánh Xuân giật mình hỏi lại.

- Bây giờ đồ dùng gọi là thủy tinh quá nhiều, kỳ thực chẳng qua là một loại kính chất lượng cao mà thôi. Cậu con trai ấy quan hệ như thế nào với em mà lại tặng cho em một vật quý đến như vậy? - Xuân Cường làm như vô tình, hỏi.

Khánh Xuân đang mở tivi và chọn chương trình nên nghe không rõ câu hỏi của Xuân Cường:

- Cậu con trai nào?

- Cậu sinh viên ấy. Anh thấy cậu ta rất thích em, có phải là một sự biến thái tâm lý?

- Anh nói gì vậy, tại sao thích em thì lại là biến thái tâm lý?

- Anh muốn nói đến tuổi tác, cậu ta nhỏ hơn em nhiều quá.

https://thuviensach.vn

- Chuyện con trai nhỏ hơn con gái thành vợ thành chồng cũng không phải quá hiếm. Em có một bà cô họ đến bốn mấy tuổi nhưng lấy người chồng chỉ có ba bảy nhưng hạnh phúc vô cùng.

Xuân Cường châm chọc:

- Em cũng muốn tìm một chàng trai trẻ hay sao?

Như sẵn sàng gây gổ, Khánh Xuân nói:

- Chỉ cần yêu nhau, tuổi tác không thành vấn đề. Anh giới thiệu cho em một người nhé!

- Cậu sinh viên ấy có được không? - Xuân Cường cười.

- Quá tốt! Lần sau gặp nhau, anh làm mai mối giúp em nhé! - Khánh Xuân làm ra vẻ nghiêm túc, nói.

Xuân Cường nửa đùa nửa thật:

- Em mà lấy cậu nhóc ấy sẽ gây nên một chuyện động trời trong toàn ngành cho mà xem.

- Em muốn xem gương mặt mọi người như thế nào khi nghe được tin động trời này. - Khánh Xuân nói với giọng gây gổ - Tại sao em lại không thể lấy một người chồng ít tuổi hơn?

- Chuyện lớn hay nhỏ không thành vấn đề, nhưng cậu nhóc đó không thuộc mẫu người mà em thích. - Xuân Cường ngập ngừng - Anh nói thật nhé Khánh Xuân, nếu... nếu em cảm thấy quá cô đơn, muốn tìm một người bạn, anh... anh biết là trước đây em có một chút thành kiến đối với anh nhưng anh vẫn..., thực ra thì anh vẫn muốn làm một điều gì đó cho em.

Khánh Xuân có vẻ bị bất ngờ. Cô không nghĩ là đang đùa với nhau mà Xuân Cường lại hướng câu chuyện sang một chủ đề nghiêm túc như vậy

https://thuviensach.vn

nên nhất thời lặng người trong giây lâu, thậm chí không biết làm thế nào để tránh ánh mắt của Xuân Cường, trong lòng cô cảm thấy có một chút hoang mang lúng túng.

- Xuân Cường, nếu trước đây em có đụng chạm đến lòng tự ái của anh thì chẳng qua cũng là do em vô ý mà thôi. Nhưng lúc này anh đặt vấn đề đó ra, em vẫn có cảm giác là nó chưa thật sự thích hợp. Tân Dân vừa mới ra đi chưa được bao xa. Nói thật lòng em vẫn chưa thể quên được anh ấy. Do vậy em không còn lòng dạ nào để yêu ai nữa và cũng không muốn nói đến chuyện này nữa...

Xuân Cường cúi đầu, hai tay bóp chặt cốc nước cam, ngắt lời Khánh Xuân:

- Xin lỗi Khánh Xuân. Sau khi Tân Dân gặp phải chuyện bất hạnh, anh chỉ sợ em không chịu đựng nổi nên mới muốn được giúp đỡ em. Em cũng nên biết rằng, anh cũng như Tân Dân, đều mong em được hạnh phúc. Đương nhiên là anh tôn trọng sự lựa chọn của em, không bao giờ muốn làm khó cho em đâu.

Xuân Cường dùng câu nói vừa rồi để thay lời từ biệt. Nói xong, anh đặt cốc nước xuống rồi đứng lên đi ra cửa. Khánh Xuân không tiễn anh nhưng đi đến bên cửa sổ, lắng nghe tiếng nổ của chiếc xe Jeep cho đến khi nó mất hẳn rồi mới quay vào phòng ngủ. Cô nghĩ, tối hôm nay cô không nên đến nhà Xuân Cường, cũng không nên đưa anh lên nhà mình. Xuân Cường là người trực tính, thậm chí là nóng tính, vui buồn yêu ghét đều biểu hiện ra bên ngoài, có thể những lời từ chối trực tiếp của cô tối nay sẽ làm anh cảm thấy xấu hổ.

Hôm sau đến đơn vị, cô cố ý quan sát những cử chỉ của Xuân Cường. Nét mặt anh vẫn như ngày nào nhưng mỗi khi bắt gặp cái nhìn của Khánh Xuân, anh đều tỏ vẻ không tự nhiên, nói chuyện với cô hết sức nghiêm túc và thận trọng. Một điều hiếm thấy ở Xuân Cường trước đây trong quan hệ giữa hai người. Có lẽ mình cảm thấy thế thôi, chưa hẳn đã đúng - Khánh Xuân thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng hôm ấy, hai người chưa kịp tìm trưởng phòng Mã để báo cáo thì đã được anh gọi đến phòng làm việc riêng. Vừa bước chân vào cửa đã nghe Mã Chiếm Phúc lớn tiếng hỏi:

- Đỗ Trường Phát đi Quế Lâm trở về chưa?

- Đã về ạ. - Xuân Cường trả lời.

- Tình hình thế nào?

Xuân Cường vắn tắt báo cáo những gì mà Trường Phát thu nhặt được. Chưa nghe xong, Mã Chiếm Phúc đã nói:

- Tôi gọi mọi người đến chỉ vì muốn nhắc rằng, tuy Hồ Đại Khánh đã chết nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc. Lần trước, những tài liệu mà các đồng chí báo cáo lên Cục được các anh trên ấy rất để ý. Hôm qua tôi đi họp trên Cục, Cục trưởng vẫn còn hỏi tình hình tiến triển của vụ án. Mọi người hãy nhanh chóng chuẩn bị, không chừng sẽ có lúc Cục đích thân triệu tập một cuộc họp. Lúc ấy mọi người đừng nói là không có gì để báo cáo.

Khánh Xuân và Xuân Cường đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười. Họ không ngờ là mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy. Điều này chứng minh cán bộ lãnh đạo Cục cùng chung quan điểm với hai người.

Quả nhiên sau đó mấy ngày, Bộ đã tổ chức hội nghị báo cáo. Trong cuộc họp ấy, Lý Xuân Cường đóng vai trò báo cáo viên chính, Đỗ Trường Phát phát biểu bổ sung. Do đã chuẩn bị từ trước nên dù đầu mối vụ án này không nhiều nhưng những ý kiến phân tích của đội hình sự rất chi tiết, có lập luận rất rõ ràng nên những phán đoán của họ được mọi người tán thành. Ngay trong hội nghị, Bộ đã chỉ thị lấy ngày 16 tháng Sáu - chính là ngày tổ chức họp làm mật danh cho vụ án, xác định đây là một vụ trọng án nên cần phải tổ chức thực hiện thật nghiêm túc, tận tâm tận lực tìm ra tông tích những kẻ đầu sỏ của tập đoàn tội phạm ma túy này, kêu gọi sự hợp tác và

https://thuviensach.vn

giúp đỡ của các cơ quan công an ở các địa phương, bắt đầu từ Quan Kính Sơn ở Quế Lâm, sau đó tiếp tục triển khai theo dõi những đầu mối khác.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Mã Chiếm Phúc tuyên bố thành lập "Tổ chuyên án 16-6" do Lý Xuân Cường làm Tổ trưởng, Âu Khánh Xuân làm phó, đồng thời điều động thêm lực lượng ở các phòng, các ban khác bổ sung cho Tổ chuyên án. Lâu nay mọi người đã kháo nhau về chuyện Âu Khánh Xuân sẽ làm Phó đội trưởng Đội hình sự và dư luận cho rằng, một vụ trọng án như thế này mà giao cho cô làm Tổ phó chính là một thử thách để cô thăng chức trong nay mai.

Rất nhanh sau đó, Xuân Cường và Khánh Xuân phân đội hình sự ra làm hai tổ và đồng thời lên đường đến Quảng Tây. Trọng điểm điều tra là các quan hệ xã hội của Quan Kính Sơn. Ban đầu, công việc gặp rất nhiều trở ngại. Ngoài việc điều hành Công ty vận tải hàng ngày, những quan hệ xã hội của Quan Kính Sơn đơn giản một cách kỳ lạ. Đương nhiên sự đơn giản này cũng khiến cho tổ chuyên án nghi ngờ. Trong tư cách là chủ một công ty tư nhân cũng như nhu cầu hoạt động của công ty nhưng hắn lại không quan hệ rộng rãi với các tổ chức và cá nhân khác là một điều hoàn toàn không bình thường. Vậy thì Quan Kính Sơn phát tài nhanh như vậy bằng cách nào? Sau mấy ngày điều tra, Khánh Xuân đột nhiên nghĩ ra một phương án: Mời Cục thuế vụ Quế Lâm vào cuộc, tổ chức một cuộc kiểm toán Công ty vận tải Hoàn Giang. Cô mặc sắc phục thuế vụ và theo cán bộ thuế đến công ty. Không hiểu gì về chuyên môn ngành thuế nên Khánh Xuân chỉ có thể quan tâm đến những hồ sơ đóng thuế của công ty. Còn chủ yếu là cô ngấm ngầm theo dõi thái độ và phản ứng của Quan Kính Sơn, không dám nói nhiều. Tất cả mọi công việc đều do một nữ cán bộ thuộc Cục thuế vụ giải quyết.

Vẻ ngoài của Quan Kính Sơn chẳng giống với một ông chủ đang làm ăn phát đạt. Gương mặt dạn dày sương gió của hắn trông chẳng khác một ngư dân trên sông Ly Giang tí nào. Hắn tích cực hợp tác với cán bộ Cục thuế vụ, yêu cầu tài liệu gì là cung cấp đầy đủ nhanh chóng, không hề che giấu.

https://thuviensach.vn

Công việc kiểm tra tiến hành trọn vẹn một ngày. Lúc chuẩn bị ra về, Khánh Xuân gọi cô chuyên viên Cục thuế ra ngoài chỗ vắng, hỏi:

- Thế nào, có điều tra ra được gì không?

Có cảm giác là mình không hoàn thành nhiệm vụ nên cô chuyên viên thuế không giấu được vẻ tiếc nuối:

- Trên giấy tờ thì không có vấn đề gì cả. Đối với các công ty tư nhân mà nói, về mặt giấy tờ sổ sách khó có nơi nào làm tốt bằng công ty này. Về cơ bản là các khoản mục được ghi chép rất cẩn thận, lại có chứng từ rất nghiêm chỉnh. Tuy ở phần thủ tục có một vài sai sót nhưng không nghiêm trọng.

Khánh Xuân có một chút thất vọng. Trong lòng cô vẫn vướng mắc một vấn đề cơ bản:

- Tôi không hiểu vì sao chỉ có mấy năm mà Quan Kính Sơn lại phát tài nhanh đến như vậy, xây nhà, mua xe... Ông ta lấy đâu ra tiền mà nhiều như vậy?

- Có người đầu tư cho ông ta. Nói một cách chính xác thì Công ty vận tải Hoàn Giang này không hoàn toàn là của một mình Quan Kính Sơn làm chủ mà chỉ là một cổ đông và kiêm chức Giám đốc mà thôi. Đại cổ đông của nó chính là Công ty trách nhiện hữu hạn Hồng Phát ở Quảng Đông. Chính Hồng Phát mới là kẻ đầu tư cho Hoàn Giang, có thể xem Hoàn Giang là một công ty con của Hồng Phát vậy.

Như có một ánh chớp lóe lên trong đầu, cô nắm chặt tay cô chuyên viên thuế, nói:

- Tốt quá, chỉ cần một tin này cũng đã đủ rồi.

Ngày hôm sau, tổ cử ngay mấy người đi Quảng Châu. Dưới sự giúp đỡ của Cục công an thành phố Quảng Châu, họ lại dùng phương pháp kiểm toán

https://thuviensach.vn

để đến điều tra tại Công ty Hồng Phát. Giống như Công ty Hoàn Giang Quế Lâm, phần lớn vốn cổ phần của Công ty Hồng Phát lại do Công ty Đại Nghiệp ở Bắc Kinh chi phối.

Đi một vòng quanh đất nước mới biết rằng cội rễ của mọi chuyện lại là ở Bắc Kinh. Tổ chuyên án lưu một vài người ở Quế Lâm và Quảng Châu tiếp tục điều tra, còn lại ngay lập tức lên đường về Bắc Kinh, đến thẳng Công ty Đại Nghiệp. Sổ sách tài chính của công ty này vô cùng phức tạp. Họ nhờ Cục thuế kiểm tra đến mấy ngày mới xong. Đây là một công ty xuất nhập khẩu lớn, đầu tư ở rất nhiều thành phố trong cả nước, phạm vi kinh doanh rất rộng, từ địa ốc đến thực phẩm, từ buôn bán đến vận tải... Do vậy các chứng từ thu chi, xuất nhập tương đối phức tạp, có điều chẳng phát hiện bất kỳ vấn đề khả nghi nào.

Công việc điều tra đến đây coi như rơi vào ngõ cụt. Vốn bất đồng ý kiến với Khánh Xuân trong phương án kiểm toán các công ty nhưng không ra mặt phản đối từ trước. Đến lúc này Đỗ Trường Phát mới nói rõ cách nghĩ của mình, đồng thời đề nghị tổ chức một buổi tổng kết thời gian công tác vừa qua. Ý nghĩa sâu xa của từ "tổng kết" thực ra là "kiểm điểm". Theo ý của Trường Phát, bọn buôn bán ma túy đời nào lại ghi chép những khoản tiền hoặc số lượng ma túy đã bán ra hoặc thu vào vào trong sổ sách. Bọn chúng có thể ghi: "Hôm nay bán ra 3.000 gam heroin, một xe thuốc phiện..., thu nhập 500.000 nhân dân tệ sao? Mũi dùi của Trường Phát chĩa thẳng vào Khánh Xuân, bởi nghĩ ra cách kiểm toán là của cô, tiến hành kiểm toán do tổ của cô thực hiện. Thái độ của Xuân Cường trong việc này là không đến nỗi tiêu cực như Trường Phát nhưng cũng không tích cực như Khánh Xuân. Anh cho rằng tiến hành kiểm toán không phải là không có ý nghĩa, chí ít là cũng làm rõ mối quan hệ đầu tư giữa các công ty này với nhau, cũng xóa bỏ sự nghi ngờ trên phương diện quyết toán thu chi của mấy công ty này. Có điều những thu nhặt này không xứng với toàn bộ sức lực mà toàn tổ đã bỏ ra. Đúng vào lúc thái độ của Xuân Cường chưa xác định đứng về bên nào thì từ Quảng Đông, một tin tức làm cho người ta phải

https://thuviensach.vn

giật mình được truyền đến. Tin tức này chứng minh sự đúng đắn trong cách làm của Khánh Xuân.

Tin tức này được trinh sát viên được cử ở lại Quảng Châu gọi điện thoại về. Khánh Xuân cũng là người đầu tiên nhận được tin này: "Căn cứ vào thông báo của công an Quảng Châu, ngày hôm qua cảnh sát vũ trang thành phố Chu Hải truy bắt bọn buôn bán heroin trên biển và đụng độ vũ trang đã diễn ra. Lực lượng cảnh sát vũ trang đã bắn chết ba tên, làm bị thương một tên. Một trong số ba tên bị bắn chết có Đoàn Hán Cường, Giám đốc Công ty Hồng Phát ở Quảng Châu...".

Khánh Xuân nhảy lên vui sướng. Cô không thể chế ngự được sự hưng phấn trong lòng, vội vàng đem mảnh giấy ghi lại nguyên văn cú điện thoại ấy đến gặp Xuân Cường. Không một chút chậm trễ, Xuân Cường lập tức chuyển đến cho Mã Chiếm Phúc. Anh quyết định ngay: Giám sát toàn bộ hoạt động của các nhân vật chủ chốt trong Công ty Đại Nghiệp ở Bắc Kinh!

Theo ý kiến chỉ đạo của Mã Chiếm Phúc, Tổng Giám đốc Công ty Đại Nghiệp được "chiếu cố" đầu tiên. Mỗi ngày đều có người theo dõi hành tung của ông ta, liên tục trong ba ngày nhưng không phát hiện được điều gì. Vị Tổng Giám đốc này ngoài những cuộc gặp gỡ, đàm phán mua bán thuần túy ra, thời gian còn lại hầu như nằm lỳ trong biệt thự ở ngoại ô, không nhận ra bất cứ điều gì bất thường. Cho dù vậy, Khánh Xuân vẫn có một niềm tin chắc chắn và cách giám sát ngoại tuyến này. Ngày nào cô cũng hy vọng sẽ có một sự kiện trọng đại nào đó sẽ xảy ra và ngày nào cũng vậy, sau khi hết giờ làm việc, cô cứ nán lại cơ quan với lý do chờ đợi báo cáo từ ngoại tuyến cũng như những bức ảnh mà trinh sát gửi về. Xuân Cường khuyên nhủ: Sáng sớm ngày mai hãy xem những báo cáo ngoại tuyến cũng như những tấm ảnh cũng không muộn. Nếu trinh sát ngoại tuyến có phát hiện được điều gì trọng đại, họ vẫn có thể gọi điện về nhà riêng cho cô bất cứ lúc nào. Lời Xuân Cường không phải là không có lý, bởi những báo cáo ngoại tuyến rất khó lòng ghi nhận được những sự kiện trọng đại, chẳng qua là giám sát và theo dõi một ngày đi lại và tiếp xúc của đối tượng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thực tâm mà nói, ngày nào Khánh Xuân cũng cố nán lại hoàn toàn không chỉ vì một hy vọng le lói là những trinh sát ngoại tuyến có thể phát hiện ra một sự kiện đột xuất nào đó mà cái chính là cô không muốn về sớm để một mình đối mặt với "căn phòng tân hôn" trống rỗng và cô quạnh ở nhà.

Do vậy mà ngày nào Xuân Cường cũng ra về rất muộn vì anh muốn ở lại chờ đợi cùng với Khánh Xuân. Riêng Đỗ Trường Phát chỉ đủ sức chờ đến ngày thứ tư thì không đủ kiên nhẫn và cũng thấy khó xử khi chờ đợi, ra về từ rất sớm. Chỉ đến khi Xuân Cường hắng giọng gọi lại, anh mới cười một cách tế nhị, nói: Tôi muốn giao phòng lại cho Tổ trưởng và Tổ phó!

Trường Phát vừa về, tin tức ngoại tuyến cũng vừa báo về. Khánh Xuân liếc nhìn đồng hồ. Mới 6 giờ 30. Mấy ngày nay cô tỏ ra không vừa lòng lắm với những trinh sát ngoại tuyến. Có điều họ không phải là người của đội hình sự nên cô không thể lên tiếng chỉ trích. Theo lệ thường, cô chăm chú đọc những dòng chữ hiện ra trên máy. Và theo thói quen, cô ghi chép tên tuổi những người mà cô cho là đáng chú ý vào trong sổ tay. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng Xuân Cường kêu lên:

- Này, em xem đây là ai?

Cô nhìn thấy Xuân Cường đang cầm một tấm ảnh mà những trinh sát ngoại tuyến vừa mới gửi về, bất giác giật mình kinh ngạc. Trong ảnh là gương mặt của Tổng Giám đốc công ty Đại Nghiệp và một đôi thanh niên nam nữ đang đứng bên cạnh một chiếc xe con bóng lộn, thoạt nhìn dung mạo và tuổi tác dễ dàng nhận ra cô gái chính là con của Tổng Giám đốc, còn chàng trai thì gương mặt trông có vẻ rất quen.

- Không phải là cậu nhóc ấy sao?

Xuân Cường chỉ cho Khánh Xuân gương mặt chàng trai và kêu lên kinh ngạc. Không sai, chàng thanh niên đẹp trai ấy chính là cậu sinh viên mà cô đã chăm sóc mấy đêm liền trong bệnh viện - Tiêu Đồng!

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân sững sờ nhìn tấm ảnh, thầm nghĩ thiên hạ sao mà nhỏ! Cô không ngờ rằng, trong tam giáo cửu lưu của chốn giang hồ ma túy lại có mặt của một Tiêu Đồng trẻ trung và phóng túng. Cô cũng không thể biết trước được rằng, trong sự bao la vô tận của chuyên án 16-6 này, bắt đầu từ đây, phải chăng Tiêu Đồng đã trở thành một đối tượng mà cô phải theo dõi!

https://thuviensach.vn

12.

Khi hoàn toàn nhập vai, cậu nhất định phải quên chính mình!

Khi Tiêu Đồng đang nhâm nhi ý nghĩa của câu nói này, anh cũng đang chán ngán với vai diễn của mình.

Mấy đêm liền, anh bị Lư Lâm Đông bắt buộc phải học thuộc lòng những gì mà vị chuyên gia phụ đạo cho. Nhưng anh không biết phải làm sao để học thuộc chúng theo yêu cầu, hơn nữa phải đọc cho trang trọng hùng hồn lại càng khó. Ngay cả bản thân những diễn từ đã đủ hùng hồn khẳng khái rồi, lại dùng quá nhiều dấu chấm than, theo Tiêu Đồng, chúng quá trữ tình, trữ tình đến độ trống rỗng và thừa thãi. Vị chuyên gia phụ đạo mà Lư Lâm Đông mời về lại không mấy bằng lòng về thành quả cũng như thái độ của anh, không ngừng nhắc nhở là "phải quên mình đi để toàn tâm toàn ý nhập vào vai diễn" khiến nhiều lúc anh có cảm giác "quên mình" đến độ trở thành một kẻ điên loạn. Thảo nào những sinh viên đi ngang qua phòng luyện tập của anh thường có vẻ mặt kinh ngạc khi vươn qua cánh cửa khép hờ để nhìn vào bên trong, xem thử có kẻ nào đang phát điên!

Chủ đề hùng biện của anh là "Tổ Quốc! Mẹ của tôi". Diễn từ là do Lư Lâm Đông mời người viết, sau đó thông qua rất nhiều góp ý thay đổi của các thầy giáo trong khoa, cuối cùng trở thành một mớ hỗn tạp của những từ ngữ chính trị và bộc lộ tình cảm mang tính chất khẩu hiệu. Tiêu Đồng cay đắng nghĩ, nếu có ai đó đem mẹ mình mà tung hô và cảm khái như thế này, nhất định người mẹ ấy sẽ cho rằng, đứa con ấy không hề yêu mẹ chút nào.

Để thúc đẩy tính tích cực của anh, Lư Lâm Đông cứ đem chuyện phân công sau khi tốt nghiệp và chuyện vào Đảng ra để thuyết phục anh. Nói thực tâm, Tiêu Đồng không hề muốn được giữ lại trường và cũng không muốn nhận công tác tại một cơ quan lớn. Anh cũng chưa muốn vào Đảng. Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ sang Đức. Nếu đã là đảng viên Cộng sản, việc làm hồ sơ

https://thuviensach.vn

phải qua sự kiểm tra rất phiền phức. Mấy ngày nay anh cứ gào những lời vô hồn ấy chẳng qua là vì không muốn phụ lòng thầy cô. Họ đã đánh giá tốt về anh, đã đặt hết kỳ vọng vào anh. Lư Lâm Đông lại chạy đôn chạy đáo, mỗi lần tập luyện là không rời anh nửa bước... Tất cả đều khiến anh cảm động. Anh là đại biểu cho khoa tham dự cuộc thi nên được quan tâm về nhiều mặt. Trong thâm tâm, anh cũng cảm thấy một niềm vinh dự được đại diện cho tập thể. Anh nhất định phải tận tâm tận lực hoàn thành trách nhiệm mới không phụ tấm lòng của lãnh đạo và các thầy giáo.

Phải nói là mấy ngày qua anh đã cố gắng bằng tất cả sức lực của mình. Thậm chí trong ký túc xá, anh còn cố gắng thấp giọng để tụng thuộc những lời diễn từ. Bạn bè đều bảo anh tự rước khổ vào thân nhưng các thầy giáo thì lại nói: Chỉ cần em đứng trước diễn đàn, lúc đó em sẽ chỉ dưới một người mà trên hàng vạn người, có khổ một tí cũng chẳng có gì là quá đáng!

Mấy ngày nay, bất kỳ nơi nào, có thể là dưới tán một cây cao, giữa sân vận động vắng người, bên cạnh bờ hồ lúc mặt trời lặn..., lúc nào miệng anh cũng lẩm nhẩm những lời này: “Chúng ta đều yêu mến mẹ mình. Mẹ đã cho chúng ta sinh mệnh, nuôi nấng chúng ta trưởng thành. Mỗi chúng ta đều có một người mẹ chung. Đó chính là Mẹ Tổ quốc! Tổ quốc chúng ta có lịch sử lâu đời, một nền văn hóa xán lạn; núi sông huy hoàng tráng lệ; là một trong những quốc gia có nền văn minh phát triển sớm nhất... Nhưng trên thế giới này không có bất cứ một dân tộc nào giống với dân tộc Trung Hoa chúng ta, trong lịch sử sinh tồn lâu dài ấy, có bao nhiêu là tai họa, khó khăn, nguy cơ. ‘Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách’ đã trở thành phẩm chất mang tính di truyền qua từng thời đại. Trên dưới năm ngàn năm qua, hàng vạn anh hùng tráng sĩ vẫn ôm ấp một lý tưởng báo đến quốc gia! ‘*Trăm trận sa trường tan giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về!*’[1] Đây chính là tinh thần bất diệt của mọi thế hệ con cháu dân tộc Trung Hoa”...

Giống như các tín đồ niệm kinh để thanh lọc tâm hồn, Tiêu Đồng đọc đi đọc lại những lời này đến độ thuộc làu, thuộc rồi thì bất giác tình yêu tổ

https://thuviensach.vn

quốc lại trở nên dạt dào trong anh một cách chân thực hơn bao giờ hết. Ngoài việc học thuộc lòng diễn từ, anh còn phải lo suy nghĩ để trả lời những câu hỏi của Ban giám khảo nên hầu như anh không còn một chút thời gian rảnh rỗi nào. Tối thứ Bảy, Văn Yến tới nhà tìm, thấy anh trần trùng trục bò trên bàn, trước mặt là mấy cuốn sách đang mở nên sắc mặt của cô dãn ra ngay và lẳng lặng đi thẳng vào bếp giúp anh làm bữa tối. Ăn tối xong anh nói, Em ở đây anh đọc sách sẽ không vào. Văn Yến tự động rút lui.

Ngoài việc đọc sách, học thuộc lòng và luyện giọng, sau khi tan học Tiêu Đồng cũng bỏ quên mất thói quen đá bóng, còn lại một chút thời gian là anh theo Âu Dương Lan Lan học lái xe. Anh vẫn biết là giao thiệp với kiểu người như Âu Dương Lan Lan cũng chẳng khác gì đôi bàn tay còn ướt mà nhúng chìm vào trong bột mì, sau này muốn chia tay cũng khó lòng. Có điều cứ mỗi khi trời sập tối là anh lại ra cổng trường chờ đợi chiếc xe BMW 740 màu xanh lục đến đón mình.

Âu Dương Lan Lan đúng là một giáo viên dạy lái tích cực, vừa nghiêm khắc vừa nhẫn nại. Thời gian tập bắt đầu từ sập tối đến mười giờ đêm. Tiêu Đồng có thể ngồi trước vô lăng trong suốt ba tiếng đồng hồ trên một mảnh đất trống ở ngoại ô. Lan Lan nói, học lái xe thật ra không nên dùng đến BMW vì nó quá dễ lái, anh lái quen với loại xe tốt như thế này, sau này khó lòng mà lái được những loại xe khác. Do vậy, thi thoảng cô cũng đánh một chiếc Santana cổ lỗ sĩ đến. Mục đích là để cho Tiêu Đồng nhận ra những vật dụng chung quanh cũng có những phẩm chất khác nhau. Nếu anh chỉ quen với những tiện nghi sang trọng quá, sau này có những biến động trong cuộc sống thì khó lòng thích ứng được.

Những cách ứng xử của Âu Dương Lan Lan cũng như phong cách lái xe của cô, lãng mạn và phóng khoáng, đồng thời cũng rất chín chắn và thực dụng. Cô cố tình sắp đặt cho hai người những bữa cơm thật ấm cúng và lãng mạn nhằm cho anh thấy được tình cảm chân thành của cô giành cho anh, thậm chí còn hơi vội vàng sắp đặt cho anh và bố một "cuộc gặp gỡ

https://thuviensach.vn

tình cờ" với mục đích dần dần đưa anh gia nhập vào trong cuộc sống gia đình của cô.

Tiêu Đồng học lái xe với Lan Lan, cùng cô ăn cơm. Có điều, mỗi khi ăn cơm tối cùng nhau, anh buộc Lan Lan phải phục tùng nguyên tắc do anh đề ra: Nếu bữa trước do Âu Dương Lan Lan mời thì nhất định bữa sau phải do anh trả. Anh không muốn gây cho người khác một cái nhìn không đúng về mình.

Bận rộn là thế nhưng không lúc nào hình bóng Âu Khánh Xuân lại rời khỏi tâm trí Tiêu Đồng. Anh gọi không biết bao nhiêu lần vào trong máy của Khánh Xuân nhưng câu trả lời duy nhất vẫn là: "Số nhắn của bạn tạm thời đang khóa". Đây là lần đầu tiên trong quá trình quan hệ với phụ nữ không lấy gì làm phong phú của mình, anh cảm nhận được sự thất bại và vô vọng. Cũng như như trong quan hệ với Văn Yến, Tiêu Đồng thi thoảng lại đem những nỗi bực tức vô duyên ấy trút lên người Âu Dương Lan Lan mà không hề quan tâm là cô nghĩ gì về mình. Cứ chiều tối hôm sau, anh lại đứng ngoài cổng trường chờ cô.

Âu Dương Lan Lan mua cho anh một chiếc áo sơ mi đắt tiền, anh lắc đầu không nhận. Anh nói, chiếc áo sơ mi này chỉ hợp với veston, tôi chưa có veston nên không cần. Kết quả là hôm sau, Âu Dương Lan Lan mang đến cho anh một bộ veston cùng nhãn hiệu với chiếc áo sơ mi. Anh vẫn lắc đầu với lý do, là một sinh viên thì cần gì phải diện veston, mặc vào chỉ làm cho người ta đàm tiếu. Âu Dương Lan Lan trợn mắt nhìn anh, gắt gỏng: Tiêu Đồng, người ta nói một ngày làm thầy, suốt đời là cha mẹ. Bao lâu nay tôi dạy anh lái xe, anh không thể có lấy một lời nói cho xuôi tai hay sao?

Thế là cuộc đấu khẩu bắt đầu, Tiêu Đồng nói:

- Là cô lôi tôi đi học đấy thôi. Cô không dạy thì tôi bỏ ra vài nghìn đồng tìm một trường lái xe mà học cho đến đầu đến đũa. Người ta dạy dỗ và huấn luyện một cách chính quy, đâu phải tùy hứng như cô!

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan tức đến độ nói chẳng nên lời, vươn tay chụp lấy đôi mắt Tiêu Đồng nhưng đã bị bàn tay săn cứng của anh chộp lấy. Hai người cứ thế mà giằng co với nhau trên xe, cuối cùng thì Lan Lan cũng vùng thoát khỏi đôi tay cứng cáp của anh, đôi mắt đỏ lên sòng sọc, nói:

- Tiêu Đồng! Tôi dằn lòng để dạy anh. Anh cứ tưởng là tôi muốn anh tiết kiệm được vài nghìn đồng hay sao? Hay là anh muốn tiết kiệm vài nghìn đồng ấy nên mới bằng lòng theo tôi học?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Đồng trông thấy Âu Dương Lan Lan tức giận. Tự nhiên anh thấy lòng mềm hẳn đi, muốn nói vài câu khuyên nhủ nhưng cuối cùng mặt anh không thể mềm được. Anh mở cửa xe, nói không thèm nhìn:

- Cứ cho là tôi coi thường cô đi. Cô không cần phải tiếp tục dạy tôi nữa, coi như tôi nợ cô vậy.

Anh dùng sức đóng sầm cánh cửa xe, bước thẳng vào trường, thậm chí không thèm ngoái đầu lại xem chiếc BMW còn đứng nguyên chỗ cũ hay đã chạy đi. Anh không muốn Âu Dương Lan Lan phát hiện ra rằng, lòng anh đã mềm lại.

Đêm hôm sau, khi anh cố ý đi ra cổng trường thì chuyện ngoài dự tính đã diễn ra: Chiếc BMW của Âu Dương Lan Lan đã đỗ sẵn ở vị trí quen thuộc. Anh biết là cô đã trông thấy anh từ kính chiếu hậu nhưng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, đi thẳng đến và mở cửa xe, chui vào trong. Âu Dương Lan Lan nhìn anh mỉm cười, anh cũng cười đáp lễ. Thế là chuyện đấu khẩu ngày hôm qua đã đi vào dĩ vãng!

Đôi lúc, Tiêu Đồng cũng cố động viên mình rằng, giữa anh và Lan Lan đã có những quy ước định sẵn, giữa hai người chỉ là bạn bình thường mà thôi. Học lái xe cũng được mà tặng quần áo cũng xong. Tất cả đều do cô ta tự nguyện, anh không nhất thiết phải chịu trách nhiệm trong những chuyện ấy. Nhưng cũng có lúc anh lại nghĩ, giữa nam và nữ không có tình bạn thông thường mà chỉ có tình yêu hoặc là không có quan hệ gì cả. Cho dù hai bên

https://thuviensach.vn

đã giao ước "nguyên tắc trong quan hệ" nhưng vẫn phải chú ý khoảng cách, chí ít là phải xác định cự ly cho rõ ràng. Cũng giống như với Văn Yến, quan hệ giữa anh với Lan Lan cũng phải xác định cho rõ ràng, càng sớm càng tốt, cần phải nói rõ cho cô ấy biết rằng, giữa hai người không thể gần gũi nhau mãi như thế này. Nếu cô ta bằng lòng với quan hệ là bạn bè thông thường thì có thể tiếp tục qua lại, nếu không bằng lòng thì mặc kệ cô ta!

Chiều thứ Sáu không phải lên lớp, không kiên nhẫn được nữa, theo địa chỉ mà Khánh Xuân đã cho trước đó, anh tìm đến đơn vị của cô. Anh vẫn nhớ rất rõ ràng Khánh Xuân đã từng nói rằng, nếu có việc quan trọng thì cứ đến cơ quan tìm cô. Chính vì vậy mà anh đã cố bịa ra một lý do để đến đó, có điều trực ban ngoài cổng không cho anh vào bên trong. Họ hỏi, anh là gì với Khánh Xuân, anh nói là em. Họ nói chưa hề nghe Khánh Xuân nói là cô có một người em. Anh nói chỉ là em họ xa. Họ nói, Khánh Xuân không có ở bên trong, cô đi công tác rồi; anh hỏi, Khánh Xuân đi lúc nào? Họ bảo đi lâu rồi; anh hỏi bao giờ thì về? Họ nói, không chừng là rất lâu.

Không gặp được người nhưng lòng tự tin của Tiêu Đồng lại được phục hồi. Hóa ra là đi công tác, thảo nào mà "Số nhắn của bạn tạm thời đang khóa"!

Mấy ngày nay anh cảm thấy vui vẻ một cách khác lạ, thường thường hét vang trong ký túc xá: "Trên dưới năm ngàn năm qua, hàng vạn anh hùng tráng sĩ vẫn ôm ấp một lý tưởng báo đến quốc gia! '*Trăm trận sa trường tan giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về!*'. Đây chính là tinh thần bất diệt của mọi thế hệ con cháu dân tộc Trung Hoa"... Đoạn diễn thuyết cao trào này rất phù hợp với tâm tình của anh lúc này nên anh đọc rất hùng hồn, rất diễn cảm. Có một cậu bạn học nhìn anh nghi hoặc hỏi:

- Tiêu Đồng, có phải là cậu đã ẵm được một em quý tộc hiện đại?

- Em quý tộc hiện đại?

- Đúng thế! Ngày nào cũng đánh chiếc BMW 740 đón cậu vi vu đây đó. Cậu đúng là có bản lĩnh!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng thừa nhận hai tiếng "bản lĩnh" mà cậu bạn học đã nói. Nếu anh chân thành trong quan hệ, không có chuyện có người con gái nào đó lại không yêu anh!

Anh chờ đợi cái ngày được gặp lại Khánh Xuân. Một buổi chiều trời nóng bức, khi đang ở trên giảng đường máy nhắn tin của anh rung lên rồi hiện ra một dòng chữ: "Cô Âu đề nghị anh bảy giờ tối nay đợi ngoài cổng trường". Ban đầu anh cũng không chú ý lắm đến dòng tin. Bởi Âu Dương Lan Lan đã hẹn là sáu giờ ba mươi sẽ tới đón anh, có lẽ bận bịu gì đó nên hẹn lui đến bảy giờ. Đúng hẹn, anh bước ra cổng và leo lên xe của Âu Dương Lan Lan, hỏi ra mới biết là chiều này cô không hề nhắn tin cho anh. Vậy thì "cô Âu" có phải là Âu Khánh Xuân? Anh vui mừng tột độ, vội vàng nói với Âu Dương Lan Lan rằng mình có việc gấp, buổi tập tối nay đành phải bỏ dỡ, hẹn dịp khác.

Rất mẫn cảm trước sự vội vàng của Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan hỏi:

- Phải chăng chiều này có một cô nào đó nhắn tin cho anh?

- Làm gì có!

- Anh có thể dối được tôi sao? Giữa phụ nữ với nhau cho dù có cách xa hàng nghìn cây số cũng có thể ngửi thấy mùi của nhau!

- Đúng, có một người con gái nhắn tin cho tôi! - Tiêu Đồng có vẻ bực tức, nói.

- Là ai?

- Là bạn gái của tôi! - Tiêu Đồng nghênh mặt lên, nói.

Thái độ thách thức của Tiêu Đồng khiến Âu Dương Lan Lan giận tím mặt, không chờ Tiêu Đồng xuống xe kịp đứng vững dưới đất thì đã nhấn nút tự động đóng cửa và vọt đi. Không thèm quan tâm tới thái độ của Lan Lan,

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đảo mắt nhìn quanh và trông thấy Khánh Xuân đứng bên lề đường, hình như cũng đã lâu lắm rồi.

Vì quá bồi hồi nên gặp Khánh Xuân, Tiêu Đồng không biết mở đầu câu chuyện như thế nào, chỉ biết nói một câu thông thường:

- Chị đã về đấy à?

- Sao cậu biết tôi đi đâu?

- Tôi theo dõi chị.

Như một người chị, Khánh Xuân đưa ngón tay chỉ vào mặt Tiêu Đồng, nói:

- Nói cho mà biết, những trinh sát nghiệp dư như cậu thì quỷ quái không ai bằng đâu!

Cách nói năng khá thân mật của Khánh Xuân khiến toàn thân Tiêu Đồng như được sưởi ấm, anh hỏi:

- Làm sao mà chị lại nhớ và đến thăm tôi?

- Tôi muốn xem đôi mắt của cậu có vấn đề gì không.

- Chị quan tâm tôi hay là quan tâm đôi mắt của người chồng chưa cưới?

- Đôi mắt ấy đã là một phần của gương mặt cậu. Nó đã là của cậu rồi.

- Thế thì chị quan tâm đến tôi, đúng không?

- Có lẽ nào lại là như thế?

- Tôi đã mất hẳn ánh sáng trong một tuần nay!

Hai người vừa thả bộ vừa nói chuyện, Tiêu Đồng gợi ý:

https://thuviensach.vn

- Chị có muốn đi thăm ký túc xá của chúng tôi không?

Tiêu Đồng hỏi câu này vì rất muốn bạn bè trong ký túc xá trông thấy Khánh Xuân, nhất định bọn chúng sẽ trố mắt lên mà nhìn cô cho xem.

Nhưng Khánh Xuân lại nói:

- Không phải là cậu đã nói trong vườn trường có một cái hồ rất đẹp đó sao? Chúng ta có thể đến đó ngồi một lát.

Gợi ý của Khánh Xuân quả thật không tồi tí nào. Lúc này ở bên hồ rất mát mẻ, Tiêu Đồng hăng hái dẫn đường đưa Khánh Xuân đến bên chiếc hồ nằm ở giữa khuôn viên trường. Bóng đêm vẫn chưa hoàn toàn chiếm lĩnh không gian, mặt nước hồ xanh thẩm vẫn còn gợn bóng ráng đỏ của buổi hoàng hôn, những cây liễu rủ bên bờ hồ đứng im lìm, tha thướt. Họ men theo con đường quanh co bên bờ hồ với những bước chân không mục đích. Hồ không lớn lắm nên đi quanh một vòng chỉ mất khoảng độ nửa tiếng nhưng Khánh Xuân vẫn không ngớt tấm tắc khen thầm. Trong khuôn viên của một trường đại học mà có cái hồ đẹp như thế này quả thật không nhiều.

Họ nói với nhau đủ chuyện trên trời dưới đất: Từ chuyện những hàng cây bên hồ đến chiếc thuyền trăng trắng nổi trên mặt nước; từ chuyện mùi vị đến chuyện ăn uống trong bệnh viện; từ chuyện Tiêu Đồng sắp bước vào kỳ thi cho đến chuyện anh sắp tham gia thi diễn thuyết... Nói tóm lại, Tiêu Đồng muốn nói rất nhiều bởi đây là lần đầu tiên kể từ sau ngày xuất viện, anh mới có một thời gian dài ở bên cạnh Khánh Xuân, anh chỉ nói đến những điều vui vẻ. Sau khi dạo một vòng chung quanh hồ, Khánh Xuân dừng lại nhìn Tiêu Đồng dò xét:

- Mấy ngày nay hình như cậu cãi nhau với Văn Yến phải không?

Tiêu Đồng thoáng lặng người trước câu hỏi dường như vô ý của Khánh Xuân nhưng anh rất khôn ngoan nói:

https://thuviensach.vn

- Hình như chị đã hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Văn Yến. Chúng tôi chỉ là bạn bè thông thường, một tình bạn cực kỳ tốt đẹp.

- Thế à? Tôi cứ tưởng là cậu có một người bạn mới thì quay sang lãnh đạm với Văn Yến chứ! - Khánh Xuân cười nói.

- Tôi không có bạn mới nào cả. - Tiêu Đồng nói - Tiêu Đồng tôi không có vận may ấy đâu. Người mà tôi không cần thì người ta lại cứ lẽo đẽo đi theo. Người mà tôi cần thì người ấy chưa chắc đã nhìn tôi bằng nửa con mắt.

Khánh Xuân mỉm cười đầy ẩn ý:

- Ồ, thế thì tôi biết rồi. Một cô gái có nhiều tiền đã lọt vào mắt cậu. Có điều cô gái ấy lại không chấp nhận cậu, đúng không?

- Chị nói gì thế? Tôi vốn không ưa gì những kẻ có tiền xa xỉ và hãnh tiến. - Tiêu Đồng có vẻ phật ý nói.

- Có thể lái một chiếc BMW như vậy rõ ràng không phải là một cô bán hàng lẻ ngoài vỉa hè đâu! - Khánh Xuân vẫn giữ giọng châm chọc.

Dáng vẻ Tiêu Đồng như có điều gì uẩn khúc, xua tay nói:

- Chị đang nói về cô ta phải không? Chúng tôi chỉ giả vờ quan hệ để lừa bố cô ta mà thôi, lúc này vẫn còn là bạn bè thông thường. Cô ta dạy tôi học lái xe.

- Tôi đã trông thấy tất cả những gì diễn ra vừa rồi. - Khánh Xuân nói - Hai người đã cãi cọ nhau, cô ta có vẻ tức giận khi cậu xuống xe. Bạn bè bình thường không có kiểu đối xử với nhau như vậy.

Tiêu Đồng thoáng bối rối:

- Là vì cô ta tình nguyện thôi, còn tôi thì chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu cô ta. Nếu chị không tin, tôi có thể thề.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân có vẻ quan tâm đến vấn đề:

- Cậu không yêu cô ta à? Cô ta cũng khá xinh đẹp đấy chứ!

Sự quan tâm của Khánh Xuân khiến Tiêu Đồng thầm mừng trong bụng, đồng thời cũng tạo cho anh cơ hội có thể nói rõ mọi việc nhằm thanh minh cho mình:

- Tôi tuyệt đối không thích kiểu phụ nữ như cô ta!

Anh đưa mắt nhìn Khánh Xuân, hy vọng cô sẽ hỏi anh thích kiểu phụ nữ như thế nào. Có điều Khánh Xuân không quan tâm đến vấn đề ấy. Cô có vẻ suy nghĩ trong giây lát rồi nói bằng một giọng mang tính chất công việc ngoài sức dự liệu của Tiêu Đồng:

- Tiêu Đồng, bữa nay tôi đến gặp cậu là có một việc chúng tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ, không biết là cậu có bằng lòng hay không?

Hình như Tiêu Đồng không nghe rõ lắm câu hỏi của Khánh Xuân nên hơi sững sờ, hỏi:

- Giúp đỡ chúng tôi? Chúng tôi là ai?

- Cục Công an!

Tiêu Đồng thoáng lạnh người, nét mặt sa sầm:

- Nói vậy thì tối nay chị đến tìm tôi là vì công việc chung hay sao?

- Công tư đều có. - Khánh Xuân khôn khéo nói.

Nụ cười trên mặt Tiêu Đồng biến mất từ lúc nào, trông anh có vẻ cô cùng miễn cưỡng nói:

- Tôi có thể giúp Cục Công an của các vị như thế nào?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân lấy một tấm ảnh trong ví ra đưa cho Tiêu Đồng, hỏi:

- Nhận ra người này không?

- Có phải là bố của Âu Dương Lan Lan? - Tiêu Đồng nghi hoặc hỏi.

- Ông ta tên gì cậu biết không?

- Hình như là Âu Dương Thiên thì phải, có chuyện gì vậy?

- Chúng tôi đang nghi ngờ ông ta có quan hệ với bọn tội phạm ma túy. Chúng tôi hy vọng cậu có thể giúp chúng tôi tìm hiểu về ông ta.

Tiêu Đồng đứng lặng rất lâu mới có thể mở miệng:

- Ông ta có rất nhiều tiền. Công ty của ông ta cũng lớn lắm, sao lại có quan hệ với bọn ma túy được chứ?

- Chẳng qua đó là nghi ngờ của chúng tôi, do vậy mới mong có được sự hợp tác của cậu để tìm một vài chứng cứ. - Khánh Xuân chầm chậm nói.

- Làm sao mà các vị lại biết tôi có quan hệ với ông ta? Chúng tôi chỉ mới gặp nhau vài ngày trước đây. - Tiêu Đồng nói.

Suy nghĩ chốc lát, Khánh Xuân nói:

- Có người trông thấy cậu và bố con ông ấy bên cạnh nhau.

Ánh mắt Tiêu Đồng đầy vẻ phản cảm nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân:

- Các người đã theo dõi tôi?

- Chúng tôi chỉ theo dõi Âu Dương Thiên!

- Thế con gái ông ta thì sao, Âu Dương Lan Lan ấy? Cô ta có dính líu gì không? Có phải là cô ta cũng là người của nhóm ma túy này?

https://thuviensach.vn

- Trước mắt là chúng tôi chưa phát hiện được gì ở cô ta.

Tiêu Đồng cúi đầu trầm tư. Kỳ thực là anh không nghĩ được gì hết, tâm tư anh rối tung lên.

- Nếu cậu thực lòng quan tâm đến Âu Dương Lan Lan thì nên giúp chúng tôi làm rõ việc này. Chớ để cho cô ta dính vào, thậm chí cậu vẫn có thể kéo cô ta ra khỏi vòng tội lỗi ấy. - Khánh Xuân nói.

Tiêu Đồng ngước đầu lên liếc nhìn Khánh Xuân, nói:

- Không, tôi không hề quan tâm đến cô ta, tôi không thích cô ta. Vả lại cô ta là cô ta, tôi là tôi. Chị đừng bao giờ ghép chúng tôi lại với nhau.

- Thế thì cậu đừng nên suy nghĩ gì nữa. - Khánh Xuân nói - Đúng vậy, bọn họ có tiền, nhưng tiền ấy làm sao mà có được? Hai mươi năm trước Âu Dương Thiên chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, sau đó thì lao theo nghề buôn bán cũng lên voi xuống chó. Nhưng lúc này, ngay cả con gái ông ta cũng đi xe BMW 740. Có thể nói, mỗi đồng bạc trên tay Âu Dương Thiên lúc này đều gắn liền với một tội ác! Cậu nên giúp chúng tôi trong việc này!

Tiêu Đồng lắc đầu nói:

- Không! Tôi không muốn tham dự vào chuyện này. Tôi cũng không có khả năng làm một chuyện quá lớn như vậy. Tôi cũng đã định cắt đứt quan hệ với Âu Dương Lan Lan, cho nên không còn cơ hội để tiếp cận với Âu Dương Thiên nữa.

Bóng đêm đã rất dày, mặt hồ trở nên mờ mờ tỏ tỏ trông chẳng khác một vũng nước chết. Tiêu Đồng không nhìn thấy gương mặt Khánh Xuân nhưng anh biết cô đang rất thất vọng, chính anh cũng rất thất vọng. Anh vốn nghĩ rằng Khánh Xuân đến tìm anh là xuất phát từ tình cảm. Kết quả cuối cùng không phải như vậy mà chẳng qua là do anh quá đa tình, quá nhiều tưởng tượng. Cô ấy đến tìm anh vì một vụ án chẳng liên quan gì đến anh. Tất cả

https://thuviensach.vn

làm cho anh chán nản, chỉ tiếc là mình không có cánh mà rời khỏi chỗ này để quay về nhà, vùi đầu vào gối mà khóc một trận cho thỏa.

Cô cảnh sát lại không nhận ra vẻ uể oải của người đối thoại nên vẫn cứ trung thành với nhiệm vụ của mình, tiếp tục những lời động viên và thuyết phục:

- Cậu là sinh viên, có lẽ cậu cũng đã học lịch sử Trung Quốc cận đại và cũng hiểu rằng sự suy bại của Trung Quốc thời cận đại có liên quan với ma túy như thế nào. Cậu đã xem bộ phim "Thanh kiếm Trung Hoa" chưa? Cậu có biết ma túy đang hoành hành trên đất nước Trung Quốc thời nay như thế nào chưa? Nếu có thời gian, tôi có thể đưa cậu đi xem một vài trại cai nghiện. Cậu có thể trông thấy ma túy đã hủy diệt biết bao nhiêu con người, phá hoại không biết bao nhiêu gia đình. Cậu có thể chứng kiến chung quanh cậu những người thật việc thật bị ma túy làm cho thân bại danh liệt. Nếu cậu muốn hiểu, tôi tin rằng cậu sẽ hiểu được một cách dễ dàng, cậu có thể dũng cảm đứng dậy, vì sự nghiệp chống ma túy mà cống hiến một chút sức lực, một chút trách nhiệm. Tôi hy vọng...

Tiêu Đồng phá ngang vào niềm "hy vọng" của cô cảnh sát. Anh cất giọng đùng đục nói:

- Xin lỗi, chị cảnh sát! Tôi không phải là kẻ nghiện ma túy, tôi không nhất thiết phải đến trại cai nghiện! Chị đến thăm tôi, tôi rất vui! Có điều vừa rồi tôi không biết nên đã đưa chị đến đây đi bộ, nói chuyện khiến chị mất bao nhiêu là thời gian vàng ngọc vì tôi. Vì nhiệm vụ chung nên chị đã nhẫn nại để nghe tôi nói... Tôi thành thật xin lỗi!

Anh không nói tiếp được nữa. Anh cảm thấy trái tim mình bị tổn thương quá nặng, hằn học nhìn Khánh Xuân rồi cúi người một tí, quay đầu bỏ chạy, không quay đầu nhìn lại để nhận ra rằng, thân hình của Khánh Xuân đột nhiên như biến mất trong màn đêm mù mịt và trong cái lạnh của gió từ hồ thổi lên.

https://thuviensach.vn

13.

Sáng hôm sau, khi đến cơ quan, Khánh Xuân gặp ngay Mã Chiếm Phúc ở ngoài cổng. Anh cũng vừa đến, chiếc xe Santana cũ kỹ của anh chậm chậm vượt qua Khánh Xuân và đỗ trước văn phòng đội cảnh sát hình sự. Chiếm Phúc không đi thẳng vào trong mà đứng ở bậc tam cấp chờ Khánh Xuân. Cô rảo bước nhanh thêm một tí, lên tiếng chào. Chiếm Phúc không chào lại mà hỏi ngay:

- Tối hôm qua cô đã đi chưa?

Khánh Xuân biết là trưởng phòng đang hỏi về chuyện Tiêu Đồng, gật đầu.

- Công việc thế nào? Cậu ta có đồng ý không?

Khánh Xuân lắc đầu rồi cùng Chiếm Phúc đi vào văn phòng, nhất thời không biết phải trả lời cấp trên như thế nào về buổi nói chuyện vô thưởng vô phạt bên bờ hồ đêm hôm qua. Không ngạc nhiên lắm về chuyện này, Chiếm Phúc nói:

- Tôi đã dự đoán là mọi việc sẽ diễn ra như thế. Bây giờ ở không ít thanh niên, trong đó có cả sinh viên, chủ nghĩa yêu nước không biết có còn tồn tại nữa hay không, không hề cảm thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì nếu nó không liên quan đến lợi ích cá nhân, không hề có một chút ý thức cống hiến nào. Trong thập niên năm sáu mươi của quá khứ, nếu cơ quan công an cần một ai đó hợp tác để hoàn thành nhiệm vụ thì người ta chen nhau mà tình nguyện bởi vì đây cũng là nhiệm vụ chính trị của mỗi người. Đúng là thời đại đã thay đổi quá nhiều! - Anh buột miệng cảm khái rồi nói tiếp - Cô cố gắng tiếp cận với cậu ta thêm nữa nhé, bây giờ không muốn làm thì đừng ép buộc. Cô nói với cậu ta, nếu cậu ta cung cấp được những tin tức có lợi cho việc phá án, đương nhiên là những tin tức có giá trị trực tiếp và mang ý nghĩa quyết định thì chúng ta cũng có những hình thức tưởng thưởng xứng

https://thuviensach.vn

đáng về mặt kinh tế. Lúc này không thể khác hơn được, có một số người không có tiền thì không bao giờ làm bất cứ việc gì.

Khánh Xuân cúi đầu nghe, cuối cùng mới biểu thị sự lý giải đối với Mã Chiếm Phúc:

- Tôi sẽ cố gắng, nhưng tôi nghĩ rằng không có nhiều hy vọng. Nếu cậu ta không tự nguyện hợp tác thì vụ án này phải nghĩ cách khác thôi.

- Tôi nghĩ hướng điều tra ngoại tuyến chỉ cần thêm một vài ngày nữa là có thể dừng, không thể lúc nào cũng cứ bám theo đối tượng, mà bám cho đến bao giờ? Mọi người có lẽ cũng phải ra mặt hoặc tiến hành trinh sát nội tuyến là được rồi đấy, không thể cứ điều tra ngoại tuyến mãi như thế được.

Khánh Xuân nhận ra rất rõ ràng vẻ không vừa lòng của Mã Chiếm Phúc. Việc điều tra vụ án này vô cùng khó khăn, chủ yếu là không có người của ta luồn sâu vào trong hàng ngũ tội phạm. Cô cũng thừa biết, điều tra bất kỳ vụ án nào có liên quan đến ma túy mà chỉ dựa vào những chứng cớ ngoại tuyến thì khó lòng mà thu được những kết quả như ý. Đây dường như đã trở thành một quy luật. Do vậy khi ngẫu nhiên phát hiện ra Tiêu Đồng có một chút quan hệ với gia đình Âu Dương Thiên, Khánh Xuân và Xuân Cường không hề trao đổi mà cùng có chung một ý nghĩ đây là cơ hội tốt để đột nhập vào trong nội bộ tội phạm.

Sự cự tuyệt của Tiêu Đồng không hề đơn giản như Mã Chiếm Phúc đã cảm thán. Khánh Xuân có cảm giác rằng, chàng trai này hiển nhiên không giống như những kẻ lợi dụng để kiếm tiền một cách dung tục vì rõ ràng, cậu ta không hề thiếu tiền. Nếu vậy thì cậu ta thiếu tinh thần yêu nước và tinh thần trách nhiệm đối với xã hội sao? Hình như không phải vậy. Đêm qua, Khánh Xuân ngẫm ngầm nhận ra nguyên nhân để Tiêu Đồng cương quyết khước từ, có điều cô không nói với Mã Chiếm Phúc mà thôi. Cô biết tính khí của Tiêu Đồng. Nguyên nhân chính để anh đối xử với cô như vậy chỉ vì cô đến gặp anh với một lý do quá sức thực dụng mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thái độ của Xuân Cường so với Mã Chiếm Phúc có phần khắc khe hơn. Hình như anh đã có một ác cảm bẩm sinh với Tiêu Đồng. Nét mặt anh vô cùng nghiêm trọng khi nghe Khánh Xuân báo cáo toàn bộ sự việc rồi nói lớn:

- Việc này chưa thể gọi là kết thúc. Lần sau, em nói với cậu ta vài câu mạnh lên một tí rằng, đây không phải là tổ chuyên án cầu cạnh cậu ta mà hợp tác với cơ quan công an tố giác tội phạm, duy trì trật tự xã hội là nghĩa vụ thối thiểu mà mọi công dân phải thực hiện. Khi xã hội đã cần cậu ta phải thực hiện nghĩa vụ ấy, cậu ta không thể trốn tránh! Cậu ta trốn ở đâu? Nếu cậu ta vẫn cứ ương ngạnh không chịu hợp tác, chúng ta sẽ đến trường và phản ánh với tổ chức, lúc ấy cậu ta sẽ thế nào? Chí ít là về mặt tư tưởng chính trị, cậu ta không thể được xếp loại trung bình, tương lai tìm việc thế nào, câu ta có thể suy nghĩ!

Khánh Xuân không phụ họa theo Xuân Cường mà chỉ nói:

- Chuyện này có lẽ cần phải thuyết phục để người ta tham gia một cách tự nguyện. Nếu làm điều gì đó mà không hề tự nguyện thì không thể làm tốt được, nhất là trong chuyện này.

Xuân Cường vẫn cố chấp nói:

- Không có một tí áp lực, liệu cậu ta có tự nguyện không? Em đi tìm cậu ta về đây, anh nói chuyện với cậu ta. Mồm miệng đàn bà quá mềm mỏng, gặp chuyện gì cũng cứ nói đạo lý, không có tác dụng gì đâu. Với một số người phải có biện pháp cương quyết, kể cả việc dùng sức mạnh!

Khánh Xuân vẫn cứ một mực khuyên bảo Xuân Cường không nên vội vàng, cứ để cho cô tiếp tục công việc thuyết phục, nhất định sẽ có kết quả. Lúc này cô cũng đã hiểu ít nhiều cá tính của Tiêu Đồng. Cô tin rằng, nếu để Xuân Cường hùng hùng hổ hổ đến gặp Tiêu Đồng thì mọi chuyện sẽ không đâu vào đâu cả.

https://thuviensach.vn

Suốt ngày hôm đó, Khánh Xuân bận rộn túi bụi. Những đơn vị công an ở các địa phương hợp tác với tổ chuyên án bí mật điều tra các công ty thành viên của Đại Nghiệp ở khắp nơi đúng hạn báo cáo về liên tục nên cô cần phải phân tích và tổng hợp tài liệu. Nếu có một chút thời gian nghỉ ngơi, tâm trí cô lại đổn vào việc làm thế nào để tiếp xúc và tranh thủ sự đồng ý của Tiêu Đồng. Cô đã nghĩ đến chuyện tìm đến lãnh đạo Đại học Yên Kinh để nói rõ sự tình, đề nghị các tổ chức đảng đoàn trong trường thuyết phục Tiêu Đồng nhưng nghĩ kỹ lại, cô thấy không thể được. Đây là chuyện vô cùng cơ mật, tìm đến lãnh đạo trường có khác nào lôi Tiêu Đồng ra ánh sáng? Lại nghĩ, có thể tìm đến Văn Yến, đề nghị cô dùng tình cảm để lung lạc Tiêu Đồng nhưng chợt nghĩ đến thái độ của Tiêu Đồng đối với Văn Yến, e rằng lời của cô ta sẽ không động đến màng nhĩ của cậu ta. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là "vô kế khả thi". Không còn cách nào hơn, Khánh Xuân quyết định đến Đại học Yên Kinh một lần nữa để gặp Tiêu Đồng.

Hết giờ làm việc, cô dắt xe đạp ra khỏi nhà xe vừa ra đến cổng thì nhân viên trực ban gọi to:

- Khánh Xuân! Em trai đến tìm chị!

Liếc mắt nhìn vào Phòng bảo vệ, cô trông thấy một người đang ngồi trên chiếc ghế. Cô không tin vào mắt mình nữa. Chính là Tiêu Đồng!

- Tiêu Đồng! Cậu đã đến ư?

Với một thái độ vồn vã không hề ngụy tạo, cô lên tiếng. Tiêu Đồng đứng dậy, lẳng lặng rời khỏi phòng bảo vệ, cúi đầu, không nói năng gì. Suy tính rất nhanh, Khánh Xuân nói:

- Đi, vào phòng làm việc của tôi nói chuyện một lát.

Tiêu Đồng ngoan ngoãn ôm cặp sách đi theo Khánh Xuân lên lầu, vào phòng làm việc của Khánh Xuân ngồi xuống. Các đồng nghiệp đều đã ra về, trong phòng không còn ai. Khánh Xuân vừa hỏi han về chuyện học

https://thuviensach.vn

hành, đại loại như: Vừa mới tan học phải không; hôm nay học môn gì... vừa rót nước mời. Cốc thì có nhưng bình nước thì trơ đáy, cô để Tiêu Đồng ngồi trong phòng mình và đi tìm nước. Tiêu Đồng vẫn ngồi im lặng, không cười, không nói cũng không hề động đậy.

Khi Khánh Xuân vừa rời khỏi phòng thì Lý Xuân Cường bước vào. Anh chỉ muốn biết là Khánh Xuân đã về nhà chưa, không ngờ lại gặp mặt Tiêu Đồng ở đây.

- Ôi dào, sao cậu lại đến đây? - Xuân Cường không giấu được sự ngạc nhiên - Nghĩ thông suốt rồi phải không?

Tiêu Đồng trông thấy Xuân Cường bước vào và đang lên tiếng với mình nhưng anh vẫn ngồi yên lặng một cách ngổ ngáo, hỏi ngược lại:

- Nghĩ thông suốt cái gì?

- Sao, tối qua nữ cảnh sát Âu của chúng tôi đã nói với cậu những gì?

Nói xong, Xuân Cường ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Tiêu Đồng, bật lửa châm thuốc, rít một hơi mới hỏi Tiêu Đồng:

- Cậu hút thuốc không?

- Không!

- Trong trường đại học có cấm thuốc lá hay không? Nhiều cơ quan và trường học đã cấm thuốc lá rồi.

- Không cấm!

- Tội phạm hình sự trên thế giới hiện nay có một phần ba liên quan đến buôn bán và sử dụng ma túy. Số tiền giao dịch trên toàn thế giới mỗi năm lên đến tám tỷ đô la Mỹ, chỉ kém so với toàn bộ chi phí cho chiến tranh thế giới thứ hai một tí. Cậu có biết những con số này không? Riêng cái tập

https://thuviensach.vn

đoàn buôn bán và tiêu thụ ma túy ở Colombia cũng đã lôi kéo đến hai mươi nghìn người trên toàn thế giới. Một tập đoàn tội phạm mà có thể khiêu chiến với rất nhiều quốc gia Âu Mỹ, bao gồm cả nước Mỹ ở trong đó, đủ thấy nó điên cuồng như thế nào. Cậu chưa nghe thấy gì cả mà đã vội vàng bày tỏ thái độ bất hợp tác với chúng tôi là làm sao? Đương nhiên, tội phạm ma túy ở Trung Quốc không đến nỗi trầm trọng như vậy nhưng đây chính là lúc các tập đoàn tội phạm nổi lên như ong, có tên lại biến Trung Quốc thành điểm trung chuyển ma túy, đưa ma túy từ Miama, Thái Lan vào Trung Quốc rồi từ Hồng Kông chuyển đến các quốc gia Âu Mỹ. Hai mươi phần trăm lượng heroin ở Mỹ hiện nay là nhập từ Hồng Kông. Do vậy, việc chống tội phạm ma túy trên đất Trung Quốc trở thành một trong những trọng điểm của việc phòng chống ma túy trên toàn thế giới. Đây là sự nghiệp vinh quang. Việc khác thì tôi không hiểu nhưng tôi tin rằng, cậu là người yêu nước, xã hội đã tạo điều kiện cho cậu bước chân vào giảng đường đại học, cậu phải báo đáp lại cho xã hội chứ...

Khi Khánh Xuân xách một bình nước trở lại thì Xuân Cường vẫn chìm đắm trong những lời lẽ rất thắm thiết và hùng hồn của anh, thao thao bất tuyệt giáo dục ý thức chống ma túy cho cậu sinh viên. Gương mặt Tiêu Đồng tỏ ra vô cùng lãnh đạm, hầu như không nghe thấy gì. Khánh Xuân rót nước cho Tiêu Đồng rồi hỏi Xuân Cường:

- Anh chưa về sao?

- Anh vẫn còn đang giúp em đấy thôi! - Xuân Cường nói.

- Thế ư? - Cô quay về phía Tiêu Đồng - Hai người nói chuyện với nhau có hợp không? Đội trưởng Lý của chúng tôi nói năng hơi trực tính.

Lúc này Tiêu Đồng mới mở miệng:

- Khánh Xuân, tôi chỉ muốn nói chuyện với chị.

Khánh Xuân đưa mắt nhìn Xuân Cường. Anh có vẻ bực bội, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Anh bạn trẻ, từ nãy giờ tôi khô hơi rát họng nói nhiều như vậy, cậu có hiểu được tí nào không?

Tiêu Đồng liếc xéo nhìn Xuân Cường, hỏi lại:

- Anh vừa nói những gì nhỉ?

Xuân Cường đã bắt đầu nổi đóa, lặng người giây lâu mà không nói lên được một lời, cuối cùng mới gằn giọng:

- Tôi nói cậu mới chừng ấy tuổi, chùi mũi chưa sạch mà lại có thể hỏng đến thế sao?

Khánh Xuân thấy tình thế đã khá căng thẳng nên vội vàng can thiệp, cười nhẹ nói:

- Xuân Cường, anh về trước đi, để em nói chuyện với cậu ta.

Vừa cáu kỉnh vừa có vẻ hăm dọa, Xuân Cường nói:

- Không cần phải nói chuyện với cậu ta nữa mà hãy gặp lãnh đạo trường. Là một sinh viên đại học mà một chút đạo lý thông thường cũng nghe không vô. Trường này dạy dỗ học trò cái quái quỷ gì thế!

Nét mặt Khánh Xuân đanh lại, cô hạ giọng nói:

- Xuân Cường, hãy để cho em nói chuyện!

Cô biết là tính cách nóng nảy của Xuân Cường sẽ làm cho mọi chuyện thêm rắc rối, ảnh hưởng không tốt đến công việc của toàn tổ.

Xuân Cường vẫn chưa hạ hỏa nhưng im lặng, không đấu khẩu nữa. Lâu lắm anh mới nói một câu:

- Được, em hãy nói chuyện với cậu ta. - Anh vừa nói vừa đứng dậy, hậm hực rời khỏi phòng, đến cửa còn ngoái đầu lại, nói - Anh ở trong phòng làm

https://thuviensach.vn

việc đợi em.

Chỉ còn lại hai người, căn phòng trở nên yên lặng hơn. Ngồi trên ghế, Khánh Xuân đang nghĩ cách bắt đầu câu chuyện thì Tiêu Đồng lên tiếng trước:

- Tôi muốn biết, chuyện này chị muốn tôi tham gia hay là lãnh đạo của chị yêu cầu tôi tham gia?

Khánh Xuân cảm thấy câu hỏi của Tiêu Đồng hơi lạ nên cười nhẹ:

- Có gì khác nhau đâu? Tôi đến tìm cậu là theo chỉ thị của lãnh đạo. Đây là quyết định chung mà chúng tôi đã thảo luận và thống nhất.

Tiêu Đồng nhìn thẳng vào cô, nói:

- Tôi muốn biết, chị hy vọng ở tôi điều gì?

- Tôi hy vọng cậu có thể phối hợp với chúng tôi.

- Thế thì được, tôi nhận lời. Vì chị mà tôi làm chuyện này. - Vẫn nhìn thẳng vào Khánh Xuân, Tiêu Đồng nói.

- Không, không phải vì tôi. - Khánh Xuân cười nhẹ - Cậu làm việc này vì quốc gia, vì xã hội mà cống hiến.

- Vì quốc gia, vì xã hội, tôi có thể làm việc khác. - Tiêu Đồng nói - Để báo đáp quốc gia và xã hội, không nhất thiết phải làm gián điệp. Mọi người đừng chụp cái mũ yêu nước hay không yêu nước lên đầu tôi. Tôi làm việc này chỉ vì chị, nếu chị không cần thì thôi vậy, cứ để cho đội trưởng Lý của chị tìm người khác. Không làm chuyện này, tôi vẫn cứ là một người yêu nước!

Khánh Xuân lẳng lặng nghe Tiêu Đồng nói mà không biết phải biện minh như thế nào. Tiêu Đồng cứ khăng khăng là làm chuyện này chỉ vì cô. Cô

https://thuviensach.vn

không thể xác định tâm trạng của mình lúc này là cảm động hay bất an nhưng vẫn gật đầu, nói:

- Thế thì tôi cám ơn cậu vậy.

Tiêu Đồng xách cặp sách đứng dậy, điệu bộ như muốn từ biệt nhưng đột nhiên lại hỏi:

- Tôi đã nhận lời với chị. Vậy chị có thể đồng ý với tôi một chuyện không?

Khánh Xuân nghĩ, lại là một điều kiện trao đổi rồi đây. Cô không biết Tiêu Đồng sẽ "ra giá" như thế nào nhưng gương mặt vẫn tỏ ra rất thản nhiên, nói:

- Cậu nói đi, cần gì?

- Tôi chỉ cần chị từ nay về sau đừng xem tôi là một cậu em nhỏ, một đứa trẻ nữa. Tôi đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi.

Khánh Xuân hiểu một cách rõ ràng Tiêu Đồng muốn gì nhưng cô vẫn làm ra vẻ không hiểu gì cả, nói:

- Thì cậu vẫn nhỏ hơn tôi đấy thôi!

- Chị không thể chấp nhận một người con trai nhỏ hơn chị vài tuổi à?

- Tôi đã nói rồi, tôi rất hạnh phúc khi nhận cậu làm em trai của mình.

- Tôi cũng đã nói rồi, tôi không muốn làm em trai của chị.

- Vậy cậu muốn thế nào?

- Tôi muốn chị xem tôi như một người bạn bằng vai phải lứa, một người bạn mà chị tin nhất, một người bạn tốt nhất!

Im lặng bao trùm giữa hai người, Khánh Xuân phá vỡ sự im lặng ấy:

https://thuviensach.vn

- Bằng vai phải lứa thì có thể, nhưng để trở thành người bạn tốt nhất, đáng tin nhất thì phải còn chờ để xem quan hệ và đối xử giữa chúng ta sau này như thế này. Chuyện này không thể nói một lời mà quyết định được đâu!

Tiêu Đồng suy nghĩ một lát và anh nhận ra rằng, lý lẽ mà Khánh Xuân đưa ra là không thể tranh luận, anh gật đầu nói:

- Được thôi, tôi sẽ cố gắng vậy. Nhưng chị cũng phải hứa với tôi rằng, chúng ta trở thành bạn của nhau không phải chỉ để hoàn thành nhiệm vụ của chị đối với đơn vị.

Khánh Xuân nghĩ, những sinh viên lúc này chỉ thích nói những chuyện trên trời dưới đất, thôi thì tùy cậu ta vậy, muốn nói gì thì nói, miễn sao công việc được tiến triển một cách thuận lợi thì mọi cách nói đều không thành vấn đề. Do vậy cô gật đầu:

- Đương nhiên rồi. Chúng ta kết bạn với nhau trên cơ sở sự hiểu biết lẫn nhau. Nhưng nếu đã như vậy chúng ta phải cùng nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ. Ngoài ra còn một điểm mà cậu phải nhớ, trong phạm vi công việc, cậu không được hành động tùy tiện, nhất thiết phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, nếu không cậu sẽ phá hỏng tất cả.

Xem ra Tiêu Đồng đã có vẻ khá thoải mái, gương mặt không còn nặng nề như trước nữa. Anh nói:

- Không có vấn đề gì, tôi nghe chị chỉ huy!

Cả hai cùng cười, nụ cười có cùng chung một chút thẹn thùng xấu hổ. Khánh Xuân nói:

- Một lời đã nói, bốn ngựa khó theo!

- Một lời đã nói, bốn ngựa khó theo!

https://thuviensach.vn

Cả hai sánh bước rời khỏi phòng làm việc. Khi chia tay, Khánh Xuân nói:

- Lần trước cậu tặng cho tôi khung ảnh thủy tinh, tôi muốn trả nó lại cho cậu.Tôi không dám nhận một món quà quá quý như thế.

- Quà quý hay không quý nào có đáng nói, cốt là ở tấm lòng. Đừng có phụ bạc tấm lòng người tặng quà như vậy. - Tiêu Đồng nói.

- Nhân viên công an lúc nào cũng phải tuân thủ "tám điều kỷ luật, mười điều chú ý", cậu làm thế có phải là buộc tôi vào thế vi phạm kỷ luật chăng?

- Nếu chị trả lại, mọi sự hợp tác của chúng ta sẽ bị hủy bỏ!

Khánh Xuân im lặng giây lâu rồi thở dài nói:

- Thôi được, tôi không trả lại nữa vậy. - Nhìn thấy Tiêu Đồng cười, cô nói tiếp - Có một yêu cầu đối với cậu là sau này không được đem chuyện công việc ra mà dọa nạt tôi, tôi không khách sáo đâu!

- Biết rồi! - Tiêu Đồng toét miệng cười.

Đêm ấy Khánh Xuân đánh một giấc thật ngon. Thời gian gần đây cô không hề có một giấc ngủ ngon như vậy. Sáng hôm sau, khi đến họp báo ở phòng, cô vừa xuất hiện ở cửa thì Mã Chiếm Phúc đã lớn tiếng đầy sảng khoái:

- Quả là có tin tốt lành rồi, nếu không thì sắc mặt của cô Âu không thể hồng hào như thế kia!

Khánh Xuân và Xuân Cường báo cáo kết quả "đàm phán" với Tiêu Đồng với Mã Chiếm Phúc. Đương nhiên là cô không hề nhắc đến "điều kiện phụ" mà Tiêu Đồng đề xuất. Mã Chiếm Phúc rất bằng lòng với sự chuyển biến tư tưởng cũng như việc đồng ý trở thành một "tình báo viên đặc biệt" của Tiêu Đồng. Không những thế, anh còn rất quan tâm đến chàng "tình báo viên đặc biệt này".

https://thuviensach.vn

- Từ lúc này, trong số các đồng chí, ai là người trực tiếp phụ trách và liên hệ với cậu ta? - Chiếm Phúc hỏi.

Khánh Xuân liếc nhìn Xuân Cường rồi nói:

- Hay là để công việc này cho tôi. Tôi ít nhiều đã hiểu được tính tình của cậu ta.

Lý Xuân Cường tiếp lời:

- Để Đỗ Trường Phát phụ trách cũng được, tôi chịu trách nhiệm càng tốt. Cậu này tính khí hơi thất thường, tốt nhất là để một đồng chí nam đảm nhiệm công việc này.

- Đối với kiểu người như cậu ta, cần phải lấy nhu để khắc cương. - Khánh Xuân nói - Đàn ông giải quyết công việc hơi cứng, vả lại...

Khánh Xuân định nói đến nguyên tắc "đồng tính thì hay bài xích nhau" nhưng không hiểu sao cô bỏ dở giữa chừng.

Mã Chiếm Phúc gật đầu biểu thị sự đồng tình với ý kiến của Khánh Xuân, hỏi tiếp:

- Cậu ta với Âu Dương Lan Lan nhất định không có chuyện yêu đương gì phải không? Nếu giữa hai đứa chúng nó có tình cảm với nhau thực sự thì nhất định không được dùng cậu ta!

- Không hề có, tôi đã điều tra kỹ rồi, không có chút quan hệ tình cảm nào. - Khánh Xuân khẳng định.

- Làm sao mà cô dám khẳng định như vậy? - Xuân Cường tỏ vẻ nghi ngờ.

- Tôi và cậu ta đã không ít lần nhắc đến chuyện này. Tôi tham gia công tác đã lâu, còn cậu ta chẳng qua cũng chỉ là một thanh niên hăm mốt hăm hai.

https://thuviensach.vn

Cậu ta thích ai và không thích ai, chỉ cần trao đổi vài câu là tôi nhận ra ngay.

Mã Chiếm Phúc không đề cập đến chuyện này nữa, hỏi sang vấn đề khác:

- Cô liên lạc với cậu ta bằng cách nào?

- Tôi đã đưa cho cậu ta số máy nhắn tin, số điện thoại di động và cả số điện thoại cơ quan. Ngay cả số điện thoại nhà riêng của tôi, cậu ta cũng đã có. Tôi cũng có số máy nhắn tin của cậu ta. Trong trường hợp phát hiện điều gì đó, cậu ta có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào. - Khánh Xuân nói.

- Mối liên lạc giữa các vị phải chú ý bí mật cũng những kỹ xảo và quy cách cơ bản của công tác tình báo đặc biệt này. - Mã Chiếm Phúc nhắc nhở - Phải dạy cho cậu ta thật cụ thể và tỷ mỉ, đừng để hiện nguyên hình trong khi chưa có một kết quả điều tra nào. Đối với cậu ta, các đồng chí cũng đừng bộc lộ hết những bí mật của cơ quan và đơn vị. Nếu cậu ta biết quá nhiều mà công việc đi vào hướng xấu thì tất cả mọi việc đều trở thành hỏng bét. Ban đầu nên giao nhiệm vụ cho cậu ta cụ thể một tí, có điều đừng quá phức tạp.

Cuộc họp kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, chủ yếu là bàn về những bước kế tiếp của vụ án và những điều cần chú ý khi tiến hành phá án. Từ phòng Mã Chiếm Phúc đi ra, thái độ của Xuân Cường có vẻ trầm lặng. Họ lẳng lặng đi bên nhau về văn phòng đội cảnh sát hình sự, không khí giữa hai người có vẻ nặng nề. Khánh Xuân liếc nhìn Xuân Cường và thi thoảng ánh mắt họ lại gặp nhau, hình như Xuân Cường định nói gì đó nhưng lại thôi. Khánh Xuân lên tiếng phá tan sự im lặng ấy, giọng cô thật dứt khoát:

- Sao vậy? Hình như anh có điều gì đó không yên tâm?

Xuân Cường lắc đầu nhưng lại hỏi:

- Em nghĩ thế nào về cậu Tiêu Đồng này?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân không hiểu là anh định hỏi về phương diện nào nên chỉ biết trả lời một cách chung chung:

- Cho đến bây giờ, vụ án này vẫn chưa có một hướng giải quyết nào tốt hơn, chỉ có thể để cho Tiêu Đồng chui vào hàng ngũ của chúng xem sao. Có phải là anh đang lo rằng, cậu ta tiếp xúc lâu dài với Âu Dương Lan Lan nên tình cảm trai gái sẽ nảy nở và phát triển, không còn là tình cảm bạn bè bình thường nữa?

- Không phải là em đã nói rằng, Tiêu Đồng chẳng có cảm tình gì với Âu Dương Lan Lan sao? - Xuân Cường nói - Anh không lo lắng về bọn chúng, anh chỉ lo lắng về thái độ của cậu ta đối với em... Nói thế nào nhỉ, có lẽ chuyện này thì em đã quá hiểu, đúng không?

Khánh Xuân đứng lại, nheo mắt nhìn Xuân Cường hỏi:

- Thái độ của cậu ta đối với em thế nào? Em quá hiểu chuyện gì?

Xuân Cường tránh cái nhìn của Khánh Xuân, nói:

- Cậu ta hình như rất thích em.

- Thích ở điểm nào?

Xuân Cường nhìn thẳng vào mắt Khánh Xuân, nói từng tiếng:

- Có thể là cậu ta đã yêu em!

- Thật thế sao? - Khánh Xuân bình thản trước cái nhìn của Xuân Cường - Do vậy nên anh cảm thấy lo lắng sao?

Nói xong, cô quay ngoắt người đi thẳng vào phòng làm việc của mình, Xuân Cường nhíu mày, đi theo cô, nói:

- Khánh Xuân, chúng ta đang bàn công việc!

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân dừng chân và quay người lại. Trong ánh sáng mờ mờ của hành lang, đôi mắt cô lại sáng rực lên một cách lạ thường. Giọng nói của cô như vang lên từ một nơi nào đó thật xa trong không gian vắng lặng:

- Thế thì em nói để anh hay, trong cuộc sống, Âu Khánh Xuân này coi trọng nhất là công việc. Nếu so với công việc thì không có bất cứ điều gì hấp dẫn hơn đối với em. Do vậy trong đội cảnh sát hình sự này, em vĩnh viễn sẽ là người tốt. Anh có thể yên tâm được rồi đó, đội trưởng!

https://thuviensach.vn

14.

Trong buổi tập tối nay, hình như hồn vía của Tiêu Đồng để tận đâu đâu. Những diễn từ vốn đã thuộc lòng đột nhiên biến đi đâu mất cả nên anh cứ ấp a ấp úng trong mồm. Vị chuyên gia diễn thuyết nhắc đi nhắc lại rằng, đây là buổi tập cuối cùng trước khi ông ta rời khỏi Bắc Kinh để đi dạy ở một nơi nào đó, hy vọng Tiêu Đồng có thể tích cực hơn. Có điều cả ông ta lẫn Lư Lâm Đông đều không thể hiểu vì sao tối nay cậu học trò vốn rất ngoan của họ lại tỏ ra bất bình thường như vậy.

Lư Lâm Đông cáu kỉnh hỏi: Miệng cậu có ngậm vật gì hay sao mà lưỡi cậu lại không động đậy được như thế?

Tiêu Đồng nói, Em rất mệt và buồn ngủ.

Lư Lâm Đông hỏi, Không phải là em đã thi tất cả các môn rồi hay sao? Hay là bài thi của em làm không tốt?

Gương mặt Tiêu Đồng như đang có vẻ suy nghĩ, không trả lời mà lại hỏi:

- Thầy Lâm, tối nay ta tập đến đây, được không ạ?

Vị chuyên gia có cảm giác bị xúc phạm nên đứng lên dọn dẹp đồ đạc, miệng nói:

- Thôi cứ như thế đi, việc gì mà tôi phải khổ sở vì cậu cơ chứ!

Nói xong thì quay người đi ra cửa, Lư Lâm Đông chạy theo nói lời xin lỗi.

Tiêu Đồng chẳng có biểu hiện gì của việc xin lỗi, chỉ nói tạm biệt rồi cúi đầu nhặt cặp sách lên, dợm ra khỏi phòng. Lư Lâm Đông tiễn khách xong quay lại, gương mặt lộ vẻ không bằng lòng:

https://thuviensach.vn

- Cậu hôm nay làm sao vậy? Bị phụ tình hay là lại bị em nào mới bỏ bùa nữa rồi?

Tiêu Đồng nói không có chuyện ấy. Lư Lâm Đông oán vì không huấn luyện được cậu học trò ngang ngạnh nên lên tiếng phê bình:

- Cậu cố giấu nhưng làm sao giấu được tôi. Lúc này cậu đã chộp được một em giàu nứt đố đổ vách, ngày nào cũng lái chiếc xe sang trọng đến đón cậu, nhiều sinh viên đã trông thấy. Tiêu Đồng, tôi có lời cảnh tỉnh, cậu đừng làm điều gì có lỗi với Văn Yến. Cô ấy đối xử với cậu rất tốt. Cậu đừng làm thương tổn đến cô ấy.

Tiêu Đồng nói, Đó toàn là những lời đơm đặt, nếu thầy muốn nghe lời đồn đại thất thiệt thì thầy cứ nghe, em chẳng có cách nào hơn. Nói xong thì đi thẳng ra khỏi giảng đường. Lư Lâm Đông cao giọng nói với theo:

- Cậu tranh thủ thời gian học thuộc diễn từ!

Việc đầu tiên sau khi rời khỏi giảng đường là chạy thẳng đến máy điện thoại công cộng trong ký túc xá gọi vào máy nhắn tin của Khánh Xuân. Nhưng vừa gọi xong thì đã có mấy sinh viên nữa đang sắp hàng bên ngoài để gọi điện thoại. Anh thương lượng với họ là có thể chờ một tí để anh nhận điện thoại trả lời hay không thì những sinh viên ấy đồng thời hét lên rằng, họ cũng có chuyện cần phải gọi gấp, nhanh thôi. Không còn cách nào khác, anh chạy sang một máy điện thoại công cộng khác thì ở đó cũng có người đang chiếm giữ. Anh tiếp tục chạy sang ký túc xá số 3 nhưng chưa kịp đến nơi thì Khánh Xuân đã gọi vào trong máy nhắn tin của anh. Nhìn số điện thoại, anh biết là lúc này cô đang ở nhà.

Cô gọi điện thoại về số máy nhà riêng của cô. Giọng Khánh Xuân trong ống nghe có vẻ bồn chồn:

- Có chuyện gì à? Cậu nói chuyện có tiện không?

https://thuviensach.vn

- Tiện, không có ai cả. Muộn rồi nhưng vẫn làm phiền chị, chị có giận không?

- Sao lại giận cơ chứ? Không phải là tôi đã nói với cậu rằng, có việc gì thì cứ gọi điện thoại, muộn hơn vẫn được cơ mà.

- Không có việc gì cả, chẳng qua là cảm thấy buồn buồn nên gọi điện, không có việc gì đâu.

Bên kia đầu giây, Khánh Xuân thoáng một chút yên lặng rồi lên tiếng:

- Tôi cứ nghĩ là cậu có chuyện gì cần phải báo với tôi cơ đấy.

- Có phải là không có chuyện gì thì không được phép gọi cho chị?

- Tất nhiên không phải như vậy. Có điều nếu không có chuyện gì thì không nên gọi nhiều. Lúc này, sự liên lạc giữa chúng ta cần phải giữ bí mật, cần giảm bớt những cuộc tiếp xúc thông thường, cậu biết không?

Tiêu Đồng không trả lời. Lại tiếng Khánh Xuân:

- Cậu gặp Âu Dương Lan Lan chưa?

Tiêu Đồng uể oải nói:

- Chưa. Lần trước cô ta rất giận, cho nên không đến tìm tôi.

- Cậu có thể chủ động tìm cô ta. Cậu phải nghĩ cách làm quen với bố cô ta thật nhanh. Cậu đi tìm Lan Lan ngay nhé, được không?

Tiêu Đồng im lặng rất lâu rồi "ừ" nhẹ. Khánh Xuân cảm thấy không còn gì để nói nữa nên lên tiếng:

- Cứ thế nhé, đi ngủ sớm đi!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng nói chúc ngủ ngon rồi treo ống nghe, trong lòng rối bời đi về ký túc xá. Ký túc xá vắng tanh, hình như sinh viên đều đã đến thư viện. Anh nghĩ mình cũng cần đến đấy nhưng không hiểu sao lại ngồi xuống, suy nghĩ vẩn vơ. Lẽ nào trong cuộc đời thực này lại có kiểu tình yêu "nhất kiến chung tình" sao?

Miệng anh khô và đắng, tất cả những tế bào đều trở nên tê dại. Lẽ nào mình đã yêu cô cảnh sát ấy? Lẽ nào mình lại yêu một người con gái lớn hơn mình nhiều tuổi và khoảng cách giữa hai người là không hề nhỏ?

Đêm nay anh đi ngủ thật sớm nhưng cứ trăn trở trên giường, không sao dỗ được giấc ngủ. Trong ký túc xá này, mấy sinh viên ở chung một phòng nên chỉ đến khi cuộn mình trong chăn, anh mới có thể có một không gian tưởng tượng cho riêng mình. Có điều kết quả của tưởng tượng lại là một cảm giác tự ti và vô vọng. Trong mơ hồ, anh có cảm nhận rằng Khánh Xuân chỉ xem anh như một cậu em trai dễ thương và anh dễ dàng nhận ra rằng, ở cô không có bất kỳ một chút cảm giác về những gì mà anh tưởng tượng và hy vọng.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời từ cửa sổ rọi vào và tiếng chim sẻ líu ríu bên ngoài khiến tâm tình Tiêu Đồng thư thái trở lại. Anh chợt nhận ra rằng, trong nhiệm vụ Khánh Xuân giao cho cũng như sự cần thiết của anh đối với công tác của cô đã tạo cho anh một niềm vui nho nhỏ.

Đúng thế, chính vì cảm giác rằng mình rất cần thiết đối với Khánh Xuân đã khơi gợi sự hứng thú và nhiệt tình của anh trong nhiệm vụ lạ lẫm này. Trong trạng thái vô cùng hưng phấn, không kịp rửa mặt, anh chạy vội xuống lầu gọi vào máy nhắn của Âu Dương Lan Lan: Tối nay hãy đến đón tôi! Như lệ thường, đúng thời gian đã ước định, anh đi ra cổng trường và chiếc BMW 740 quen thuộc đã đứng im lìm ở chỗ cũ. Vẫn không tỏ vẻ quá vồn vã, anh chầm chậm đi đến và tưởng tượng gương mặt Lan Lan khi nhìn anh quá kính chiếu hậu. Nhưng hôm nay anh lại không mở cửa trước mà lại mở cửa sau và lên xe. Anh nghĩ, mình với cô ta phải giữ một khoảng cách nhất định, không nên quá thân mật.

https://thuviensach.vn

Vào trong xe anh mới nhận ra những gì mình nghĩ đều trở nên thừa, bởi Âu Dương Lan Lan không có trong xe mà thay vào vị trí hàng ngày của cô là một gã đàn ông với vẻ mặt lầm lỳ. Tiêu Đồng không kịp phản ứng thì hai cánh cửa sau của xe đồng thời mở toang và hai gã đàn ông, một trái một phải chui vào trong xe. Tiếng động cơ rung lên và chiếc xe phóng đi với một tốc độ đáng sợ. Anh vùng vẫy một cách vô thức rồi ngồi lặng im. Hai gã đàn ông ngồi ép vào anh, không cần suy nghĩ, anh cũng biết mình không phải là đối thủ của họ.

Một nỗi sợ hãi choáng lấy tâm trí Tiêu Đồng. Anh nghĩ, bên phía công an đã để lộ sơ hở, cũng có thể là trong hàng ngũ công an có kẻ nội gián, đã thông báo tin tức cho bọn chúng. Khi đồng ý với Khánh Xuân rằng mình đồng ý tham gia công việc này, anh đã ý thức được sự nguy hiểm của nó, nhưng không thể ngờ là nguy hiểm lại đến nhanh như vậy. Đầu óc anh trở nên trống rỗng, tim đập mạnh như vừa chạy xong đường chạy trăm mét, có điều giọng anh vẫn bình tĩnh:

- Các ông là ai, định làm gì?

Không biết một trong hai gã đàn ông, ai đã lên tiếng:

- Biết điều thì ngồi im, đừng tìm thêm phiền phức!

Anh lớn tiếng, vừa tỏ ra can đảm những vừa tỏ ra tuyệt vọng:

- Đi đâu thì các ông cũng phải nói chứ!

Một cú đấm giáng vào mạn sườn, đau đến độ mắt nổ đom đóm:

- Đ. mẹ! Mày biết điều một chút chứ, trước sau gì cũng biết mà!

Anh có cảm giác là xương sườn của mình đã gãy ra từng khúc.

https://thuviensach.vn

Xe chạy thẳng ra ngoại ô. Đã hoàng hôn, bóng đêm đã giăng. Ánh hoàng hôn khiến Tiêu Đồng nghĩ đến cái chết. Lúc này tâm tình anh đã trở nên yên tĩnh hơn. Anh chỉ nghĩ, bọn chúng sẽ hành hạ anh như thế nào và anh có thể đứng ở đoạn cuối cuộc đời để có thể trải nghiệm được rằng chết là quay về với cội nguồn hay không. Anh nghĩ, bọn này trước sau gì cũng bị bắt, công an sẽ thẩm vấn chúng. Nếu Âu Khánh Xuân có thể biết anh chết một cách oanh liệt như thế này, liệu trong lòng cô có cảm thấy kinh ngạc và thương tiếc cho anh không?

Chiếc xe dừng lại ở một nơi vô cùng vắng vẻ và anh bị hai gã đàn ông kéo xuống xe. Nhờ ánh trăng sáng rực, anh nhận ra chung quanh mình xếp đầy những đống gạch, có lẽ đây là một lò gạch nhưng không gian rất yên ắng, không còn tiếng máy, hình như công nhân đã tan ca. Hai gã đàn ông lôi anh đến một đống đất nhão nhoét, chắc là đất đã được trộn xong chuẩn bị đóng gạch. Một gã chộp vào ngực áo anh. Anh không hề phản kháng cũng không hề giãy giụa, thậm chí cũng chẳng thèm kêu lên một tiếng, chỉ nghe thấy một gã lên tiếng bằng ngữ âm địa phương:

- Thằng oắt con này, mày đã làm gì Âu Dương Lan Lan? Mày chơi trò lưu manh mà không thèm nhìn vào ngạch cửa nhà người à?

Một cú đấm giáng vào mặt anh. Cú đấm này tiếp tục làm cho anh choáng váng, trước mắt thấy toàn đom đóm. Một cách vô thức, anh đưa tay chụp lấy đôi mắt. Anh chỉ muốn bảo vệ đôi mắt của mình, còn toàn thân thì anh phó mặc cho chúng đấm đá. Cả hai vừa đánh vừa chửi rủa, những lời lẽ khó nghe nhất, bẩn thỉu nhất đều được chúng văng ra nhưng có điều, bên tai Tiêu Đồng, khẩu âm địa phương của gã nọ vẫn rõ ràng nhất. Hắn chỉ nói đi nói lại một câu: Cho mày bỏ thói lưu manh! Cho mày bỏ thói lưu manh!... Chửi một câu là kèm theo một cú đấm hoặc một cú đá cho đến khi anh gục ngã xuống bên cạnh một đống gạch.

Chửi xong đánh xong, bọn chúng phủi tay rồi đi đến chiếc xe, vừa đi vừa ngoáy đầu lại hăm dọa:

https://thuviensach.vn

- Mày mà còn bám lấy cô ấy thì hãy liệu hồn! Lần sau còn trông thấy mày thì tao không thiến mày mới là lạ!

Vịn vào đống gạch, Tiêu Đồng ngồi thẳng dậy. Anh muốn chửi lại vài câu nhưng không thể cất tiếng, trong miệng anh toàn máu, mặt sưng vù một bên.

Chiếc BMW sang trọng bật đèn rồi êm ru phóng đi, để lại một làn bụi từ phía sau. Toàn thân Tiêu Đồng đau ê ẩm. Anh không còn đủ sức để xua những con muỗi đã ngửi thấy mùi máu nữa. Ngồi một lát, Tiêu Đồng thấy sức mình đã có phần hồi phục bèn đứng dậy, lảo đảo rời khỏi lò gạch hoang lương hiu hắt dưới bóng trăng, men theo con đường chiếc xe đã đưa anh đến đây. Con đường không một bóng người, thi thoảng mới có một chiếc xe phóng vèo qua. Anh vẫy tay nhưng tất cả những chiếc xe ấy đều đột ngột tăng tốc rồi vọt qua trước mặt anh.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Tiêu Đồng biết thế nào là sự đau đớn về thể xác, cũng là lần đầu tiên anh nhận lấy nỗi nhục nhã. Anh men theo đường quốc lộ, không ngừng đưa tay vẫy xe. Anh biết mặt mình đầy máu và trong mồm anh. Máu vẫn đang chảy ra nhưng anh không biết tại sao không có chiếc xe nào dừng lại để giúp đỡ mình.

Lảo đảo đi theo đường quốc lộ một quãng khá xa, cuối cùng anh cũng bắt gặp một thị trấn đèn đuốc sáng trưng. Anh trông thấy trước một cửa hiệu nhỏ có một máy điện thoại công cộng. Chủ chiếc điện thoại ấy là một phụ nữ trung niên có gương mặt rất hiền từ, thấy toàn thân anh bê bết máu nhưng lại không có vẻ gì bất lương nên đã mang đến một thau nước để anh rửa mặt mũi, còn hỏi là anh có cần phải báo với công an sở tại hay không. Anh lắc đầu, anh chỉ muốn gọi điện cho Khánh Xuân.

Lần này, Khánh Xuân tiếp điện thoại mà không hề nôn nóng như lần trước. Cô hỏi anh có chuyện gì không, lúc này đang ở đâu. Anh nói, cứ cho là có chuyện đi, chị có thể đến đây không. Khánh Xuân hỏi, có chuyện gì, nói điện thoại có tiện không. Anh nói, tốt nhất là chị cứ đến, tôi muốn gặp chị.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân có vẻ do dự vì không biết, cuối cùng Tiêu Đồng đã gặp phải chuyện gì nhưng rồi cũng bằng lòng.

Chỗ gặp nhau là một cửa hiệu bên cạnh nhà Khánh Xuân. Theo chỉ dẫn của bà chủ máy điện thoại công cộng, Tiêu Đồng leo lên xe buýt ngoại ô đi thẳng vào thành phố, đổi xe một lần nữa rồi mới đến được điểm hẹn. Đến nơi, Tiêu Đồng đã thấy Khánh Xuân đang ngồi chờ, gương mặt lộ sự không vui.

Tiêu Đồng xuống xe. Nhìn gương mặt và bộ dạng anh, Khánh Xuân giật mình hoảng sợ và vẻ mặt không vui lập tức biến mất. Cô hỏi ai đã đánh anh; anh đáp là bọn chúng. Khánh Xuân nhận ra ngay tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức đưa anh về nhà mình, vừa lau chùi vết thương vừa hỏi chuyện rồi bảo anh vào nhà tắm. Khi Tiêu Đồng đã vào nhà tắm, cô chạy qua bố mượn một bộ áo quần, bảo Tiêu Đồng thay bộ quần áo đầy máu ra. Trong suốt quá trình ấy, Tiêu Đồng có ý để cho Khánh Xuân thấy được nửa thân trên của mình. Có thể nói thân hình anh khá cường tráng và khỏe mạnh. Anh tin rằng, những vết thâm tím trên cơ thể càng làm cho anh thêm phần nam tính. Anh lặng lẽ theo dõi những biểu hiện trên đôi mắt Khánh Xuân và không khỏi cảm thấy thất vọng, bởi ánh mắt ấy rất trong và rất thẳng thắn, không một chút ngượng ngùng. Đó là ánh mắt của một người chị, thậm chí là ánh mắt của một người mẹ hiền, khác xa với ánh mắt của Văn Yến cũng như của Âu Dương Lan Lan mỗi lần nhìn anh.

Tắm xong, anh mặc bộ áo quần rộng rãi thơm phức vào người rồi ra ngồi ngoài phòng khách của Khánh Xuân, uống một ly trà nóng mà Khánh Xuân đưa cho. Tiêu Đồng choáng ngợp trong niềm hạnh phúc không thể gọi tên. Thậm chí anh còn nghĩ là, những gì mình đã gặp phải đêm nay không chừng là một vận may. Khánh Xuân ghi chép rất tỉ mỉ những gì mà Tiêu Đồng kể lại: Thời gian, địa điểm, quá trình, số người...; tướng mạo của từng người, họ nói những gì, chửi như thế nào, có hung khí hay không..., tất cả đều rất tường tận và cụ thể. Khi mọi việc đã xong, cô thở ra một hơi dài.

https://thuviensach.vn

- Cậu đừng sợ, tôi nghĩ là cậu chưa hề bị bại lộ. Chỉ là Âu Dương Lan Lan rất giận cậu nên tìm mấy người bạn cảnh cáo cậu mà thôi, không cần phải lo lắng.

- Tôi không để cho bọn chúng đánh mình mà không đòi lại. - Tiêu Đồng nói.

- Ngày mai cậu vẫn cứ liên lạc với Âu Dương Lan Lan. Cậu có thể nhân cơ hội này mà chất vấn cô ấy. Tôi nghĩ, sau khi chuyện này xảy ra, cô ấy sẽ tìm cậu. Cậu phải lợi dụng cơ hội này, không nhất thiết phải tranh hơn thua với cô ta.

- Thế tôi bị trận đòn là vì ai?

- Vì công việc!

Tiêu Đồng vẫn già mồm:

- Công việc là do chị giao cho tôi, tôi vì chị mà làm. Do vậy nên hiểu là tôi bị trận đòn này là vì chị!

Khánh Xuân chặn đứng sự già mồm của anh:

- Ân tình này tôi không dám nhận. Trước khi nhận nhiệm vụ, cậu và Lan Lan đã cãi nhau. Tôi có giao công việc cho cậu hay không thì cậu cũng không thể tránh được trận đòn này. Lại nữa, cứ cho rằng cậu vì tôi, vậy thì tôi vì ai nào?

- Chị chỉ vì chính mình, vì sự nghiệp của chính mình. Phá án xong, chị có thể lên chức, nhận thưởng. Tôi nói có sai không?

Ánh mắt Tiêu Đồng có vẻ xảo quyệt khi nhìn Khánh Xuân. Cô cười một cách bình thản, không nghĩ rằng đó là câu nói thật lòng của Tiêu Đồng:

- Thế thì những phần thưởng nhận trong tương lai, tôi sẽ đưa hết cho cậu!

https://thuviensach.vn

- Quân tử nhất ngôn! - Tiêu Đồng nói.

- Tứ mã nan truy! - Khánh Xuân tiếp lời.

Hai người cùng cười thoải mái. Lát sau Tiêu Đồng nói:

- Cũng cần phải nói cho chị biết, khi bọn chúng đánh tôi, tôi không quan tâm gì cả mà chỉ lo bảo vệ đôi mắt của mình. Chỉ cần còn có đôi mắt, tất cả đều không thành vấn đề.

- Tại sao? - Khánh Xuân hỏi.

- Bởi vì đôi mắt là chị cho tôi!

Khánh Xuân không thể không cảm động trước sự thổ lộ này, mỉm cười. Nhưng cô nghiêm ngay sắc mặt, nói:

- Tiêu Đồng, có chuyện này cậu nhất định phải nói thật. Chỉ cần cậu nói thật, tôi không hề phê bình cậu, nhưng nhất định phải nói thật!

Tiêu Đồng hỏi một cách thận trọng lẫn nghi ngờ:

- Chuyện gì?

- Cậu và Âu Dương Lan Lan. Cuối cùng thì giữa hai người đã như thế nào? Hai người đã có chuyện ấy chưa?

- Chuyện gì?

- Chính là chuyện ấy!

- Tôi và cô ta? Tuyệt đối không! - Tiêu Đồng tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc, tư thế và cách nói năng trông chẳng khác người tráng sĩ thề với nước trước khi ra chiến trường - Tôi xin thề bằng nhân cách của chính tôi, bằng nhân cách của bố mẹ tôi!

https://thuviensach.vn

- Thế tại sao bọn chúng chửi cậu lưu manh?

Câu hỏi của Khánh Xuân khiến Tiêu Đồng lặng người trong giây lát và như phát hiện ra điều gì, nghiến răng mím lợi nói:

- Hay thật, Âu Dương Lan Lan! Tôi chưa hề đụng đến một ngón tay của cô ta, thế mà cô ta lại ngậm máu phun người!

- Được rồi. - Khánh Xuân như muốn an ủi Tiêu Đồng - Tôi tin cậu, nhưng cũng có một yêu cầu, không biết cậu làm có được không?

- Yêu cầu gì, chị nói đi!

- Nếu cậu và Âu Dương Lan Lan từ nay trở đi có thể khôi phục quan hệ, cậu phải nhanh chóng thiết lập một quan hệ với bố cô ta. Riêng với Âu Dương Lan Lan, cậu nhất định không được bước sang quan hệ yêu đương, cũng đừng cho cô ta nuôi hy vọng và phát triển quan hệ này. Đặc biệt khi vụ án càng về cuối, quan hệ này lại càng phải chú ý, nếu không thì cậu sẽ không thể làm được gì cả.

Khánh Xuân cứ nhắc đi nhắc lại quan hệ với Lan Lan khiến trong thâm tâm Tiêu Đồng cảm thấy vui mừng. Anh tiếc là không moi được trái tim của mình để đưa cho Khánh Xuân xem:

- Tôi tuyệt đối không bao giờ cùng với cô ta làm chuyện ấy. Trong lòng tôi chỉ có hình bóng người tôi yêu. Tôi không còn rung động chút nào trước bất kỳ ai. Tôi không thể làm điều có lỗi với người trong trái tim mình.

Tiêu Đồng hy vọng là Khánh Xuân sẽ hỏi: Người ấy là ai? Nhưng cô không hề hỏi điều này. Gấp sổ lại, Khánh Xuân nói:

- Không còn sớm nữa, cậu đi về đi, trên phố vẫn còn xe buýt. Ngoài ra, ngày mai cậu phải đến bệnh viện để xem qua, liệu có ảnh hưởng gì đến bên trong hay không.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng luyến tiếc uống hết cốc trà. Khi đặt cốc trà xuống kỷ trà đặt ở bên cạnh, đôi mắt của anh lóe lên một tia nhìn ghen tị. Trên kỷ trà là khung ảnh thủy tinh mà anh đã tặng cho Khánh Xuân, trong khung ảnh là chân dung một người đàn ông. Anh biết người đàn ông điềm đạm nhưng đầy sức thu hút ấy là ai! Ngay lập tức, tâm tình của anh cảm thấy nặng trĩu và u ám.

Anh đứng dậy. Khánh Xuân nhìn Tiêu Đồng mặc chiếc may ô và chiếc quần soóc chỉ đến đầu gối của bố, bất giác mỉm cười, nói:

- Cậu cứ mặc bộ quần áo ấy mà về, không quá khó coi đâu. Bộ quần áo bẩn cứ để đó, tôi giặt cho cậu.

Buông lời tạm biệt xong, Tiêu Đồng đi thẳng ra cửa. Anh không về ngay mà đứng tần ngần trước tòa chung cư khá lâu, cho đến khi đèn phụ tắt trong phòng của Khánh Xuân, anh mới quay người rảo bước, đồng thời quan sát thật kỹ cảnh trí chung quanh để phòng khi quay lại đây, có thể dễ dàng tìm ra phòng của Khánh Xuân.

Sáng hôm sau khi lên lớp, ai cũng hỏi mặt anh sao lại ra nông nổi này, anh bảo đánh nhau với người khác. Bạn bè cố nài hỏi nguyên nhân, anh trả lời loanh quanh. Lư Lâm Đông nghe tin cũng nháo nhào chạy đến, trông thấy mặt mày Tiêu Đồng thâm tím thì phát hoảng kêu lên:

- Bữa nay ngày mấy rồi, cách ngày hội thi có mấy ngày nữa mà mặt mày cậu như thế này thì làm sao lên diễn đàn?

- Thay người khác vậy. - Tiêu Đồng nói.

- Đừng nói lung tung! Cậu phải tranh thủ điều trị đi thôi!

Quả thật là sự đau đớn về thể xác đêm qua chưa là gì cả, cho đến sáng hôm nay mới trở nên trầm trọng hơn, đau đến độ mà có một chút thời gian là anh chạy vội về ký túc xá nằm dài trên giường, đã nằm xuống thì hầu như không thể đứng lên được nữa. Buổi trưa, khi Khánh Xuân gọi vào máy

https://thuviensach.vn

nhắn tin, lúc ấy anh mới có thể tạm quên cái đau đớn, ngồi bật dậy trên giường, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu gọi điện thoại. Trong máy, Khánh Xuân hỏi: Cậu đã đến bệnh viện chưa, bác sĩ nói thế nào, có sưng không...? Anh nói, Tôi vẫn chưa đi, các thầy và bạn bè đã bắt đầu lên tiếng bình luận lung tung. Tôi không muốn vì chuyện này mà bỏ học thêm nữa. Khánh Xuân nói, Cho dù là thế nào cậu cũng phải đến bệnh viện, nếu phát hiện điều gì thì phải lo mà điều trị, còn trẻ không được biến thành kẻ tàn tật. Anh cười nói:

- Tôi sẽ đến bệnh viện nhưng không phải vì sợ mình biến thành người tàn tật đâu. Nếu trở thành tàn tật, tôi không phải lấy vợ nữa mà sống độc thân, tàn tật thì khỏi phải mơ mộng về người ấy nữa, thế càng khỏe!

Khánh Xuân im lặng một lát rồi nói:

- Đừng mơ mộng nữa. Mộng cuối cùng vẫn là mộng, nhưng rồi sẽ đến lúc tỉnh, không có bệnh tật gì mới chính là thực tế nhất.

- Chị thương tôi thật hay vì sợ tôi thành tàn phế, không có ai giúp chị hoàn thành nhiệm vụ này?

Giọng Khánh Xuân có vẻ không vui:

- Tùy cậu nghĩ. Tôi đã nói xong rồi, đi bệnh viện hay không là tùy ý cậu vậy.

Tiêu Đồng không kịp nói lời xin lỗi thì cô đã treo điện thoại. Anh đứng lặng bên máy điện thoại, tay cầm ống nghe ngơ ngẩn cho đến khi có người kêu lớn:

- Tiêu Đồng, có người tìm cậu!

Một sinh viên đưa tay chỉ ra ngoài cổng. Tiêu Đồng đi thẳng ra cổng. Dưới tầm bảng thông báo đỏ đỏ trắng trắng, Âu Dương Lan Lan trang điểm thật đẹp đang đứng đó, đôi mắt như của loài báo đen nhìn thẳng về anh. Đột

https://thuviensach.vn

nhiên, một nỗi tức giận trào lên khiến anh không kịp suy nghĩ, quay người bước vào ký túc xá. Âu Dương Lan Lan đuổi theo đứng chắn ngang trước mặt, Tiêu Đồng gằn giọng:

- Cô còn muốn gì nữa?

Âu Dương Lan Lan ôm chầm lấy anh, khóc như mưa.

Chuyện này ngoài sức tưởng tượng, Tiêu Đồng cảm thấy tay chân mình trở nên vụng về, thừa thãi. Sinh viên ra vào ký túc xá không ai không liếc mắt nhìn một cách hiếu kỳ. Tiêu Đồng nghĩ, mình sắp sửa trở thành một nhân vật nổi tiếng trong toàn trường rồi, bèn đưa tay đẩy Âu Dương Lan Lan ra, cười nhạt:

- Cô khóc vì cái gì vậy?

Âu Dương Lan Lan nhìn chăm chú vào gương mặt đầy thương tích của anh, muốn đưa tay sờ nhưng Tiêu Đồng đã gạt đi. Vẫn khóc thút thít, Lan Lan nói:

- Tiêu Đồng, hãy nghe tôi giải thích.

Tiêu Đồng nhìn chung quanh. Kẻ qua người lại rất đông. Anh hằn học nói:

- Được, tôi nghe cô giải thích đây.

Nói xong thì cúi đầu đi ra khỏi ký túc xá. Anh muốn đưa Lan Lan đến bờ hồ nhưng đi được một quãng thì thay đổi ý dịnh. Bờ hồ là nơi anh và Khánh Xuân lần đầu tiên nói chuyện với nhau. Cảnh vật ở đó đã trở thành cảnh trong trái tim anh, có ý nghĩa kỷ niệm. Anh đưa Lan Lan đi về phía thư viện, trước thư viện có mười mấy bậc tam cấp, tương đối rộng rãi, buổi trưa thư viện chỉ mở cửa phụ nên ở đây không có người qua lại.

Không chờ Âu Dương Lan Lan lên tiếng, anh đã gằn giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Nói cho cô biết, tôi sẽ không để cho mấy thằng tiểu tử ấy đánh mà không đổi lại, về mà nói với mấy thằng ấy cứ chờ đó.

- Không phải là tôi yêu cầu bọn họ làm chuyện ấy mà là bố tôi. Tôi hoàn toàn không biết họ đi tìm anh. - Âu Dương Lan Lan phân bua.

Tiêu Đồng căm hận liếc nhìn cô:

- Nếu cô không nói bậy bạ với ông ấy thì việc gì ông ấy lại sai người đến tìm tôi?

Đôi mắt Âu Dương Lan Lan đỏ hoe, kêu lên:

- Ông không muốn tôi và anh ở bên nhau. Nhưng tôi lại muốn ở bên anh, tôi muốn ở bên anh! Anh có hiểu không, tôi yêu anh!

Tiêu Đồng không thể tránh kịp ba tiếng "tôi yêu anh" từ miệng Âu Dương Lan Lan phát ra. Anh sợ nhất là cô nói lên ba tiếng này. Anh không biết phải đối phó làm sao với Lan Lan nên giả vờ không hiểu, hét lên:

- Cô yêu tôi, do vậy tôi phải tiếp nhận sự giáo huấn của bố cô, đúng không?

Âu Dương Lan Lan đã bình tĩnh trở lại, nói:

- Vì ông không muốn tôi và anh gặp nhau. Ông muốn tôi tìm một người có địa vị, có điều kiện, tuổi lớn hơn một tí. Bố tôi có tiền, ông có thể cho tôi ra nước ngoài để sống, nhưng tất nhiên là phải có người đủ độ tin cậy để đưa tôi đi. Nhưng tôi chỉ yêu anh. Kể từ lúc gặp anh, tôi chưa bao giờ quên được anh!

Tiêu Đồng ngước mắt nhìn lên cao. Bầu trời rất xanh, xanh đến độ trong suốt. Mấy cụm mây trắng trôi nhẹ càng tăng thêm vẻ thanh bình. Anh nghĩ mình cũng giống như Âu Dương Lan Lan, kể từ khi gặp Âu Khánh Xuân, anh cũng không thể nào xua đuổi được hình bóng của cô.

https://thuviensach.vn

- Tôi đã nói với ông là tôi nhất định phải sống với anh. Mấy ngày nay ông liên tục khuyên bảo tôi, những lời giải thích của tôi đều không có tác dụng gì. Tôi hoảng sợ, bèn khẳng định với ông là tôi và anh đã có...

Âu Dương Lan Lan ngập ngừng. Cơn giận bốc lên đầu Tiêu Đồng, anh quắc mắt nhìn cô:

- Đã có cái gì? Tôi và cô đã có cái gì?

Âu Dương Lan Lan thẳng thừng nói:

- Đã có quan hệ ấy! Tôi nói với ông ấy là tôi và anh đã có quan hệ, tôi không muốn có người thứ hai nữa!

Tiêu Đồng giận đến độ không thể nói thành lời nữa:

- Cô... cô... cô dựa vào cái gì mà đem cả một thùng nước bẩn đổ lên đầu tôi. Cô có quyền gì chứ?

Âu Dương Lan Lan biện hộ cho mình mà chẳng khác nào đang tranh cãi:

- Tôi không có cách nào khác, chỉ có thể nói như vậy. Tôi nói như vậy nhưng không hề có ác ý!

Tiêu Đồng bất lực, lớn tiếng chửi:

- Cô... cô là đồ không biết xấu hổ! Cô phải đi tìm ông ấy nói rõ, tôi và cô không có gì hết. Quá khứ không có, hiện tại không có và tương lai cũng không có nốt, vĩnh viễn không có!

Âu Dương Lan Lan câm bặt, chỉ đưa mắt oán hận nhìn Tiêu Đồng. Đôi mắt toàn một màu đỏ!

Cả hai im lặng, hình như họ nói đã mệt rồi. Tiêu Đồng cảm thấy toàn thân mình tê dại, rã rời. Im lặng một quãng khá dài, hình như sự giận dữ của

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đã giảm, anh lào khào nói:

- Tôi lên lớp đây!

Nói xong thì bước xuống những bậc tam cấp. Âu Dương Lan Lan gọi với theo từ phía sau:

- Tiêu Đồng, tan học tôi đến đón anh.

- Tôi không học lái xe nữa. - Tiêu Đồng ngoáy đầu lại nói.

- Không phải học lái xe, là bố tôi muốn gặp anh!

- Lại muốn cho tôi một trận nữa phải không?

- Không, ông ấy đã đồng ý cho chúng ta gặp nhau, do vậy mới muốn gặp anh.

Tiêu Đồng phẩy tay định từ chối nhưng đột nhiên dừng lại nửa chừng, miệng cũng câm bặt bởi ngay lập tức. Trong đầu óc anh đã hình dung ra rằng, công việc mà Khánh Xuân giao cho đã có thể bắt đầu, ý thức được rằng đây là cơ hội tốt nhất mà anh có thể tiếp cận với Âu Dương Thiên!

https://thuviensach.vn

15.

Trời vừa sập tối, Tiêu Đồng lại leo lên chiếc xe bóng lộn của Âu Dương Lan Lan rời khỏi trường. Trước đây anh không hề nghĩ rằng, cách trường chỉ mấy cây số là vùng ngoại ô cũng chật chội như trong nội thành lại có một trang viên hoa lệ và thanh tĩnh đến như vậy.

Chiếc xe chỉ chạy trên đường chính chưa đến mười phút thì đã rẽ ngang, đi xuyên qua một vùng cây ăn quả rồi lại vượt qua một khu vườn trồng toàn hoa anh đào rồi tiếp tục băng qua một con đường âm u dưới những bóng cây cao và đưa anh một khu vườn trông chẳng khác nào cảnh đào nguyên giữa cõi trần. Trong vườn có những bãi cỏ bằng phẳng xanh mướt và những cây cổ thụ cao cao che khuất một ngôi biệt thự được xây dựng theo lối tây. Trên những bức tường của ngôi biệt thự, những loài dây leo bò kín mít. Loáng thoáng trong ánh sáng từ trong nhà lọt qua khe cửa sổ bằng kính, những con côn trùng đang chập chờn bay lượn, múa những điệu múa có tính hoài cổ và nhàn nhã.

Đây chính là nhà của Âu Dương Lan Lan!

Chiếc xe đỗ ngay trước ngôi biệt thự, lập tức có một thiếu niên ra vẻ nông dân chạy xuống những bậc tam cấp, học cách mời khách của những khách sạn sang trọng, cung kính mở cửa xe, một người đàn ông mặc Âu phục thẳng đuột đứng ở cửa biệt thự, cười và lên tiếng chào: Lan Lan đã về!

Âu Dương Lan Lan không để ý gì đến nụ cười rất tầm thường của người đàn ông, dắt tay Tiêu Đồng bước lên bậc tam cấp, tiến thẳng vào phòng khách. Cô cởi áo khoác vắt trên ghế salon rồi mới hờ hững giới thiệu gã đàn ông trung niên:

- Đây là ông Hoàng, trợ lý của bố tôi.

https://thuviensach.vn

Cô không giới thiệu Tiêu Đồng với người họ Hoàng mà ngồi ngay xuống salon. Một cô giúp việc mang đến hai cốc trà, đặt trên bàn trà. Tiêu Đồng đưa tay về phía ông Hoàng, tự giới thiệu:

- Tên tôi là Tiêu Đồng.

- Tôi là Hoàng Phương Bình, hân hạnh!

Hoàng Phương Bình rất rất lịch thiệp bắt tay anh và cũng tự giới thiệu tên rồi nói với Âu Dương Lan Lan:

- Ông chủ ở trên lầu. Tôi lên báo với ông là cô đã về.

Nói xong, Hoàng Phương Bình đi thẳng lên lầu. Một chú mèo to lớn màu vàng nhảy lên ghế salon, uốn lưng ngoác miệng đi chung quanh Âu Dương Lan Lan, dáng vẻ thân thiết và nũng nịu. Cô ôm nó vào lòng, hôn mấy cái rồi nói với Tiêu Đồng:

- Đây là Tiểu Hoàng, nhưng bây giờ đã có thể gọi nó là Lão Hoàng rồi, nó vừa mới làm mẹ, là loại mèo Ba Tư thuần chủng.

Tiểu Hoàng và cô chủ giỡn với nhau một lúc rồi xem như việc chào hỏi đã hoàn thành, nó chủ động nhảy xuống khỏi salon, ung dung đi vào nhà trong. Âu Dương Lan Lan hớp một ngụm trà, bảo Tiêu Đồng ngồi xuống. Tiêu Đồng không ngồi mà đứng giữa phòng khách đưa mắt quan sát chung quanh. Phòng khách rất rộng, những vật dụng trang trí đều không phải là hàng nội địa. Tất cả đều thể hiện sự sang trọng, đắt tiền nhưng lại được bài trí không mấy trang nhã, thậm chí có phần hơi dung tục nhằm phô trương vẻ giàu có của chủ nhân. Âu Dương Lan Lan hỏi:

- Thích nơi này không?

- Cũng được. - Tiêu Đồng ứng phó nói.

- Sau này nó sẽ là của anh. Nó được gọi là "Biệt thự Anh Đào".

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng không hề có bất kỳ thái độ nào trước những lời hào phóng ấy, ngược lại còn lên tiếng đầy vẻ lãnh đạm:

- Gia đình cô là kiểu "phát tài đột xuất" chăng?

Âu Dương Lan Lan không hề có chút phật ý trước lời châm biếm của Tiêu Đồng, nhìn anh nói:

- Cứ cho là như thế.

Tiêu Đồng bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Trời đã tối đen, không nhìn thấy gì ở bên ngoài vì các cửa sổ đều đóng kín mít, những con côn trùng thi thoảng lại đập vào kính. Đây là một đêm nóng bức nhưng trong phòng khách, Tiêu Đồng lại cảm thấy lạnh, có lẽ vì máy điều hòa vặn quá thấp. Anh hỏi:

- Tại sao các người lại làm nhà ở nơi xa xôi hẻo lánh này. Ở đây không cảm thấy quá tĩnh lặng sao?

- Trong thành phố chúng tôi cũng có một căn chung cư. Tôi đưa anh đến đây chỉ vì nó gần trường, lại không bị tắc đường. Hơn nữa, tôi nghĩ là anh sẽ thích nơi này. Những người sống lâu trong thành phố thường thích những nơi như thế này. Không chừng anh cũng có thể là người thích nơi ẩn trú của loài quạ đen!

- Cô chính là quạ đen. - Tiêu Đồng nhìn Âu Dương Lan Lan, nói.

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ, không nói.

Hoàng Phương Bình từ trên lầu đi xuống, nói ông chủ mời Tiêu Đồng lên lầu. Âu Dương Lan Lan nhảy nhót trên ghế salon, nắm lấy tay Tiêu Đồng nói:

- Đi nào!

https://thuviensach.vn

Hoàng Phương Bình nói:

- Bố cô nói để cho Tiêu Đồng tự đi lên đó. Ông chỉ muốn gặp riêng Tiêu Đồng để nói chuyện.

Âu Dương Lan Lan đưa ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn Tiêu Đồng. Anh trấn tĩnh tinh thần, cố gắng thể hiện vẻ mặt thật bình thản rồi từ tốn bước lên cầu thang. Cầu thang bằng gỗ và khá hẹp, mô phỏng theo lối kiến trúc phòng thủ "một người giữ cửa, vạn người khó lên" trong những lâu đài cổ ở Châu Âu. Tiêu Đồng cố ý giữ nhịp cho bước chân mình không nhanh không chậm bước lên từng bậc cầu thang. Trừ tiếng bước chân của anh, trong ngôi biệt thự này không còn âm thanh nào khác.

Đối diện với cầu thang là một căn phòng. Hoàn toàn đối nghịch với chiếc cầu thang hẹp, cửa phòng rộng đến độ khiến người ta bất ngờ. Cửa phòng đang nửa đóng nửa mở, Tiêu Đồng gõ nhẹ lên cánh cửa. Không có tiếng trả lời, anh bèn tùy tiện đẩy cửa bước vào. Đây là một căn phòng hơi tối, nếu so với phòng khách bên dưới thì nó có vẻ đơn giản và trang nhã hơn nhiều. Chiếc tủ sách kê sát tường được trang trí bởi những hoa văn theo phong cách cổ La Mã như cố ý phô bày sự cũ kỹ đầy quý tộc. Bàn viết đặt ngay bên cửa sổ, to và có vẻ rất nặng nề, rèm buông kín cửa sổ. Trên trần nhà, một ngọn đèn chùm bằng đồng xanh phủ xuống lòa xòa. Ánh sáng quá yếu của nó khiến Tiêu Đồng có cảm giác căn phòng khó lòng phân định lúc nào là ngày, lúc nào là đêm này có phần hoang phế và cũ kỹ. Chỉ có một chiếc máy vi tính trên bàn viết là có thể chứng minh chủ nhân của căn phòng này đang sống trong thời hiện đại.

Không có ai trong phòng nhưng có thể nghe thấy trong buồng vệ sinh có tiếng nước chảy. Bên cạnh Tiêu Đồng lúc này là một bộ salon cũ kỹ mô phỏng theo phong cách những năm ba mươi của thế kỷ hai mươi. Có điều những chỗ bị mòn trên nệm da và khung gỗ loang lổ nước sơn của nó lại rất hợp với không gian chung của căn phòng, như muốn kể lại một câu chuyện trong thời quá vãng. Tiêu Đồng không biết là mình có nên ngồi xuống chiếc salon ấy không.

https://thuviensach.vn

Nhịp tim của anh có nhanh một chút, loạn một chút.

Tiếng cánh cửa phòng vệ sinh rin rít vang lên và Âu Dương Thiên - bố Âu Dương Lan Lan xuất hiện, mặc bộ áo ngủ bằng lụa theo kiểu Trung Quốc, có phần giống với những ngài tư bản dân tộc những năm ba mươi mà Tiêu Đồng thường thấy trong phim. Hầu như ông ta không thèm liếc nhìn Tiêu Đồng, lẳng lặng đi thẳng về phía bàn viết, ngồi xuống chiếc ghế bành rồi mới lên tiếng:

- Ngồi xuống đi!

Tiêu Đồng ngồi xuống salon. Nệm salon cứng hơn anh tưởng. Khoảng cách giữa hai người khá xa, ánh đèn nhợt nhạt khiến Tiêu Đồng không nhìn rõ mặt Âu Dương Thiên, chỉ có cảm giác là so với lần gặp đầu tiên, ông ta có vẻ già hơn nhiều, giọng nói cũng khàn hơn.

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi mốt. - Tiêu Đồng nói đúng tuổi mình.

Âu Dương Thiên "À" nhẹ rồi ngửa đầu ra ghế bành, mặt hướng lên trời, không biết là đang nghĩ gì, lâu lắm mới nói:

- Tôi vẫn nghĩ là sẽ tìm cho Lan Lan một người bạn tuổi tác lớn hơn một tí. Tính tình nó còn xốc nổi nên phải có người cao hơn nó một tí, có thể khuyên bảo và cũng có thể nhường nhịn nó. Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ xuất ngoại và định cư ở nước ngoài. Mọi chuyện trong nước cứ thay qua đổi lại, không biết chừng đến một lúc nào đó, đất nước này sẽ không còn phù hợp với sự sinh tồn của những doanh nghiệp tư nhân như chúng tôi nữa. Do vậy mà tôi muốn đưa Lan Lan ra nước ngoài trước, còn tôi trước mắt là phải lưu lại trong nước. Do vậy tôi muốn có một người đàn ông bên cạnh Lan Lan làm chỗ dựa cho nó. Cậu có thể làm được không?

Tiêu Đồng nói một cách nhát gừng:

https://thuviensach.vn

- Điều này cháu rất khó nói.

Âu Dương Thiên tỏ vẻ không bằng lòng với câu trả lời của Tiêu Đồng, hình như nó nằm ngoài dự tưởng của ông ta. Lặng một lát, ông ta nói tiếp với vẻ bất lực:

- Thôi thì tùy nó vậy, chỉ cần nó cam tâm tự nguyện.

Im lặng lại tràn ngập căn phòng, lâu lắm Âu Dương Thiên cất giọng buồn buồn:

- Cậu xuống dưới ấy với nó đi!

Tiêu Đồng không ngờ là cuộc gặp gỡ diễn ra nhanh chóng như vậy. Anh trút một hơi thở dài nhẹ nhõm, đứng dậy, nói lời tạm biệt rồi đi ra cửa. Đột nhiên Âu Dương Thiên gọi anh lại và nói:

- Lan Lan có mấy người anh, chúng rất thương nó. Do vậy chúng động chân động tay hơi nặng với cậu, tôi thay chúng xin lỗi cậu.

Tiêu Đồng đứng ở cửa, một tay đang kéo mạnh cánh cửa to đùng, nghe thấy Âu Dương Thiên nhắc lại chuyện ấy, mặt anh đanh lại:

- Đáng tiếc là các người đã sai rồi, cháu chưa hề làm chuyện gì với Âu Dương Lan Lan. Cháu không phải là loại người thấy con gái thì hoa cả mắt lên đâu!

Rõ ràng anh trông thấy Âu Dương Thiên há hốc mồm ngạc nhiên. Với nụ cười đắc thắng, anh nói lời xin lỗi đã làm phiền rồi ra khỏi thư phòng tối tăm ấy, tâm tình cảm thấy vô cùng thư thái vì nói được câu cuối cùng vừa rồi. Anh cảm nhận được rằng, hình ảnh anh trước Âu Dương Thiên lúc này so với lúc gặp nhau tại nhà hàng Nhật Bản có lẽ được nâng giá trị lên rất nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Bữa tối diễn ra trong phòng ăn của căn biệt thự, đều là những món ăn thường nhật nhưng được chế biến cực kỳ công phu, chén đĩa đều là những vật dụng hết sức sang trọng. Âu Dương Lan Lan vừa ăn vừa đút thức ăn cho Tiểu Hoàng, Âu Dương Thiên và Hoàng Phương Bình uống một vài ly rượu trắng nên tỏ ra hào phóng hơn, nói nhiều hơn. Do vậy mà không khí bữa ăn tương đối thư thái và thân mật. Âu Dương Thiên hỏi sức khỏe Tiêu Đồng thế nào, đã từng mắc bệnh nặng bao giờ chưa. Tiêu Đồng nói, ngoại trừ việc thay giác mạc ra, cháu chưa hề nằm viện vì những bệnh tật gì khác. Âu Dương Thiên nói, hình như Tiêu Đồng hơi gầy, ngay lập tức Lan Lan lên tiếng bênh vực: Gầy mới nhanh nhẹn, anh ấy còn nhỏ tuổi mà mập lên nữa thì chẳng khác gì lão Hoàng đây, nên gọi là gã phì. Hoàng Phương Bình nhúc nhắc thân hình hưởng phúc trước tuổi nói, ngày còn trẻ tôi cũng giống như cậu Tiêu đây thôi, gầy mà nhanh lắm. Tiêu Đồng nói, nhà ăn trong ký túc xá sinh viên rất tệ, ai muốn giảm béo thì xin mời đến đó ăn cơm một tháng, bảo đảm sẽ có hiệu quả. Nhân cơ hội đang vui, Âu Dương Lan Lan đề nghị Tiêu Đồng mỗi ngày đến đây ăn tối, đầu bếp trong nhà nấu ăn rất ngon, gầy không quan trọng nhưng không thể để thân thể thiếu dinh dưỡng. Tiêu Đồng từ chối nói: Ngày nào em cũng đến trường đón anh, bạn bè sẽ dị nghị. Âu Dương Lan Lan thật tâm nói, em sẽ đưa cho anh một chiếc xe, anh để xe ở bãi đậu xe đối diện với trường. Từ trường đến đây chạy xe không quá mười phút, ăn xong thì anh về, không hề ảnh hưởng đến chuyện học tập ban đêm.

Nghe Lan Lan nói anh có thể tự lái xe, Tiêu Đồng có vẻ động lòng. Anh đã lái xe tương đối thành thục, đang lúc nghiện lái. Anh lên tiếng hỏi:

- Em đã yên tâm về kỹ thuật lái xe của anh chưa?

- Em nghĩ là anh đã vượt qua thầy rồi. - Âu Dương Lan Lan cười nói - Khi vừa mới đánh xe ra đường, em không thể tự tin bằng anh. Nay mai em sẽ tìm cách lấy bằng lái xe cho anh. Có tấm bằng ấy, anh đã thành lái xe thực thụ rồi đó.

https://thuviensach.vn

- Mới học có mấy ngày, bằng lái lại dễ lấy như thế hay sao? - Tiêu Đồng nghi ngờ hỏi.

Âu Dương Lan Lan nói đầy vẻ tự tin:

- Cứ lấy một tấm bằng ở đâu đó rồi từ từ đổi thành tấm bằng ở Bắc Kinh sau, có gì là không dễ. - Đưa tay chỉ Hoàng Phương Bình, cô nói tiếp - Ông ấy có cách, đừng nói là bằng lái, ngay cả chứng minh nhân dân ông ấy cũng có thể làm cho anh vài cái.

Hoàng Phương Bình nói với vẻ lấy lòng:

- Những gì mà cô ấy cần, tôi làm còn cẩn thận hơn so với cả lệnh của ông chủ.

Những lời đối thoại giữa Tiêu Đồng với những người trong biệt thự Anh Đào tối hôm ấy đều được Tiêu Đồng tường thuật một cách tỉ mỉ với Khánh Xuân vào trưa hôm sau. Điểm gặp nhau của hai người là cổng sau của một cửa hàng cách trường không xa. Địa điểm này do Khánh Xuân tự chọn. Để tránh bị theo dõi, Tiêu Đồng cứ theo lời dặn của Khánh Xuân mà thực hiện. Đầu tiên là anh làm như đi mua hàng, rời khỏi trường đi thẳng vào cửa hàng, đi loanh quanh trong đó một lát rồi đi thẳng ra cửa sau. Cửa sau thông ra một ngõ hẽm rất hẹp, xe của Khánh Xuân sẽ dừng lại ở đó, Tiêu Đồng lên xe là xe sẽ phóng đi. Năm phút sau là ra khỏi con hẻm và nhập vào dòng xe cuồn cuộn như thủy triều trên đường.

Khánh Xuân tỏ vẻ rất bằng lòng về chuyến thâm nhập đầu tiên của Tiêu Đồng, nói mấy lời động viên khiến Tiêu Đồng vui vẻ ra mặt. Đồng thời cô cũng tán thành việc anh đến đó ăn tối mỗi ngày để có dịp tiếp xúc với Âu Dương Thiên nhiều hơn. Cũng trong lần gặp gỡ này, Khánh Xuân đề nghị Tiêu Đồng cần phải quan sát kỹ hơn nữa tất cả động tĩnh, đặc biệt là họ nói những gì, anh nhất thiết phải lưu ý và nhớ kỹ. Cuộc gặp kết thúc, Khánh Xuân bảo người lái xe có tên là Đỗ Trường Phát quay xe về trường, tìm một nơi vắng vẻ dừng lại cho Tiêu Đồng xuống xe.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đi chầm chậm về trường. Vẫn chưa đến giờ đến lớp buổi chiều nên anh chẳng vội vàng gì. Mặt trời giữa trưa lấp lóa chói mắt nhưng không khí không nóng lắm. Tiêu Đồng thư thái nhìn những đứa trẻ đang nối đuôi nhau thành hàng dài đi trên vỉa hè, miếng nói bi bô và những người già đi chậm chậm bên lề đường mà cảm thấy tất cả những gì bên cạnh mình đều vô cùng thân thương.

Chiều tối, Âu Dương Lan Lan đến, đưa cho Tiêu Đồng một chiếc điện thoại di động và nói, điện thoại trong ký túc xá khó gọi như vậy, cứ cầm lấy chiếc Nokia này mà dùng, đồng thời cũng lái một chiếc xe Nhật hiệu Toyota. Tiêu Đồng rất thông thạo các loại xe nên anh nói, chiếc Toyota đời mới này cũng rất tiện lợi, dễ lái. Ngồi lên xe, anh lái thẳng đến biệt thự Anh Đào mà chẳng có một chút ngại ngùng hay lúng túng gì.

Trong sân biệt thự Anh Đào đang có mấy chiếc xe, Tiêu Đồng nghĩ chắc là trong nhà có rất nhiều khách, nhưng khi vào đến nơi anh mới nhận ra là phòng khách trống không. Âu Dương Lan Lan trông thấy Hoàng Phương Bình chạy từ trên lầu xuống bèn hỏi ai đang đến nhà, ông ta chỉ lên lầu nói mấy câu gì đó. Âu Dương Lan Lan cũng không căn vặn gì thêm. Tiêu Đồng nhận ra là giữa hai người có điều gì đó có vẻ rất bí mật.

Bữa tối hôm đó chỉ có Âu Dương Lan Lan và Tiêu Đồng. Ăn xong, cô hỏi Tiêu Đồng là có cần phải về gấp hay không; Tiêu Đồng nhìn lên lầu rồi hờ hững nói cũng không có việc gì phải quá vội vàng. Do đó Lan Lan dẫn Tiêu Đồng xuống nhà sau, đến ổ của Tiểu Hoàng để xem ba con mèo con. Cô giúp việc đang dùng ống tiêm bơm sữa cho ba con mèo mới sinh. Một lát sau hai người quay trở lại phòng khách, ngồi trên salon vừa uống trà vừa nói chuyện bâng quơ. Tiêu Đồng hỏi, Ngôi nhà này xây đã được bao lâu rồi, đây là đất của ai? Âu Dương Lan Lan kể bố cô muốn đầu tư để xây dựng nơi đây thành một khu du lịch quy mô lớn có tên là “Anh Đào Lạc Viên”. Đất là của một nông dân, người này rất hy vọng Công ty Đại Nghiệp đầu tư vào đây. Do vậy việc đầu tiên là ông ta đã cắt ra một mảnh vào giao cho bố cô và do vậy, ông đã xây nên biệt thự Anh Đào này. Tiêu Đồng hỏi,

https://thuviensach.vn

Thế thì có xây khu du lịch như kế hoạch không? Là chuẩn bị xây hay là lừa nông dân? Âu Dương Lan Lan nói, Đương nhiên là sẽ xây, đang hoàn tất các thủ tục, nào là phải lo bồi thường đất đai, hoa màu, phải lo chuyện môi trường, chuyển đổi và bố trí công ăn việc làm cho nông dân, nào là chuyện quản lý các hoạt động văn hóa, vân vân và vân vân, hàng trăm công việc lớn nhỏ, không thể hoàn tất trong một sớm một chiều được. Lại nữa, tiền đầu tư cũng chưa đủ, nghe đâu là còn thiếu đến mấy trăm triệu...

Tiêu Đồng cười nhẹ:

- Xem ra người nông dân ấy cũng quá hy vọng vào bố em. E rằng tinh thần Ngu Công dời núi ấy ông ta phải đợi đến mấy đời nữa mới trở thành hiện thực được.

Âu Dương Lan Lan lên tiếng biện hộ:

- Làm gì có! Bọn em đã hợp tác với ông ta. Người này vốn có một quán rượu xoàng xoàng trong thành phố, doanh thu cũng chỉ mấy đồng bạc lẻ. Bố em đã đầu tư cải tạo nó thành một vũ trường vô cùng sang trọng có tên là "Đêm Đế Đô". Anh nghe qua cái tên này chưa? Làm ăn phất lắm. Anh thích hát karaoke không nhỉ?

- Không biết hát nhưng nhảy disco thì tàm tạm.

- Bữa nào rảnh, em sẽ đưa anh đi nhảy.

Hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất, hết chuyện nọ lại tiếp chuyện kia thì nghe tiếng chân bước xuống cầu thang gỗ. Tiêu Đồng ngoáy đầu nhìn thì thấy Âu Dương Thiên đang cùng mấy người đàn ông đang đi xuống cầu thang. Trong số đó trừ một người đàn ông mặc Âu phục tướng mạo trông rất sang trọng quý phái ra, tất cả đều ăn mặc rất bình thường, áo sơ mi quần tây ra dáng đi dạo phố. Vị khách sang trọng nọ hướng về Âu Dương Lan Lan vẫy tay như có ý chào, nói tiểu thư Âu Dương ngày càng xinh đẹp, đã có chuyện vui hay vẫn cứ đơn độc một phương? Âu Dương

https://thuviensach.vn

Lan Lan chỉ đứng dậy cúi chào lễ độ nhưng không trả lời câu hỏi của ông ta.

Ánh mắt của những người lạ đồng loạt liếc nhìn Tiêu Đồng, Hoàng Phương Bình vội vàng giới thiệu:

- Đây là bạn trai của Lan Lan!

Những ánh mắt dò xét lập tức biến mất, gương mặt biểu lộ sự thân thiện, còn người đàn ông mặc Âu phục thì "à" lên nho nhỏ.

Đoàn người ra đến ngoài cửa thì dừng lại trao đổi gì đó với nhau. Âu Dương Lan Lan đứng dậy bảo muốn đi vệ sinh. Hoàng Phương Bình hỏi Tiêu Đồng chìa khóa của chiếc xe Toyota, nói nó chắn lối ra của những chiếc xe khác, ông ta phải đánh xe đi chỗ khác, trong phòng chỉ còn mỗi Tiêu Đồng. Anh đến bên cửa lớn, nhẹ nhàng mở hé ra để nghe những gì mà họ trao đổi với nhau ngoài sân. Lúc này có người đã lên xe, những gì anh nghe được cũng chỉ là những lời tạm biệt. Đột nhiên có ai đó nói:

- Ông chủ La. Món hàng ngày mai tốt nhất là ông hãy tự mình đi xem. Nếu có vấn đề gì, ông cứ trực tiếp nói chuyện với họ.

Tiếp theo đó là tiếng Âu Dương Thiên:

- Chú đã sắp đặt vị trí xem hàng chưa?

- Bên cạnh quốc lộ 004, ở đó có mấy kho hàng.

Lại là tiếng Âu Dương Thiên:

- Giao tiền ngay tại chỗ chứ?

- Nếu ông bằng lòng với số hàng, đối phương sẽ yêu cầu một tay giao hàng một tay giao tiền. Do vậy, ông cứ đến đó mà tự xem hàng là tốt nhất, hàng chục triệu chứ ít đâu!

https://thuviensach.vn

Vẫn là tiếng Âu Dương Thiên:

- Tôi không đi. Hàng tốt hay không, chú biết hơn tôi. Chú đi xem là đủ rồi. Chú cứ mang tiền theo, nếu hàng thực sự có giá trị, chú thay mặt tôi nhận hàng.

Tiêu Đồng nghe rất rõ những câu trao đổi này. Qua khe cửa hẹp, Tiêu Đồng nhận ra người đối thoại với Âu Dương Thiên là người mặc Âu phục. Đúng lúc ấy, Âu Dương Lan Lan gọi từ phía sau khiến anh giật mình:

- Tiêu Đồng, anh muốn về à?

Gắng giữ bình tĩnh, quay đầu lại, anh được đà nói luôn:

- Đúng, anh cần phải về. Mấy ngày nữa trường có tổ chức một cuộc thi diễn thuyết, anh vẫn còn phải học thuộc lòng diễn từ.

Vừa nói, Tiêu Đồng vừa bước ra khỏi cửa, đi ra sân. Mấy vị khách đều đã lên xe, Tiêu Đồng chú ý chiếc xe của người mặc Âu phục đang đậu trong cùng. Đó là một chiếc Mercedes màu trắng bạc. Anh lễ độ nói lời cáo từ với Âu Dương Thiên rồi cầm lấy chiếc chìa khóa mà Hoàng Phương Bình đưa cho, lên chiếc Toyota. Chưa kịp khởi động, Âu Dương Lan Lan đã chạy đến gõ nhẹ vào cửa kính. Anh nhấn nút cho tấm kính hạ xuống, đưa mắt có ý hỏi. Âu Dương Lan Lan nói:

- Tối mai đến ăn cơm.

Anh gật đầu và vặn chìa khóa. Nhìn thấy chiếc Mercedes chưa khởi động, anh lại quay sang Âu Dương Lan Lan nói:

- Em nói với lão Hoàng là hãy giới thiệu anh chỉ là bạn em, không được thêm từ “trai” vào đằng sau nữa!

Lan Lan trừng mắt nhìn anh, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Anh không phải là con trai sao?

Lúc ấy, tất cả chiếc xe đều đã nổ máy, kể cả chiếc Mercedes. Tiếng động cơ phá tan bầu không khí yên tĩnh của vùng ngoại ô. Tiêu Đồng đành phải cao giọng nói:

- Chúng ta đã thống nhất với nhau rồi, lúc này chỉ là bạn bè thông thường, em quên rồi sao?

Âu Dương Lan Lan tức giận đập tay lên thành xe rồi cũng cao giọng nói sang sảng:

- Được, tôi chưa quên! Anh nói sao thì cứ làm như vậy!

Tiêu Đồng nhìn cô rồi nhìn chiếc xe màu trắng đang phóng qua trước mặt. Anh cao giọng nói:

- Âu Dương Lan Lan! Tôi phục em!

- Phục cái gì?

- Phục cá tính của em!

Anh đạp chân ga. Chiếc Toyota rung lên nhè nhẹ rồi rời khỏi sân.

Đêm đã khá khuya. Hai bên con đường thẳng băng là hai hàng bạch dương cao vút. Mui xe đen ngòm ngay trên đầu khiến không gian trong tầm nhìn của Tiêu Đồng như hẹp hẳn lại. Ánh đèn pha loang loáng chiếu sáng từng gốc cây bạch dương uyển chuyển nối đuôi nhau. Vượt qua vườn cây ăn quả rồi vườn anh đào, sau khi ngoặt qua đại lộ để hướng về thành phố, những chiếc xe dần dần phân tán. Tiêu Đồng bám sát theo chiếc xe Mercedes màu trắng, giữ khoảng cách an toàn. Qua ánh đèn pha, anh quan sát rất rõ đuôi sau của nó, biển số của nó là TÂN E05320. Rất nhanh, hai chiếc xe đã đến bùng binh đầu thành phố, chiếc Mercedes đột ngột tăng ga. Phải nói là tay lái của Tiêu Đồng vững vàng một cách bản năng. Anh len lỏi giữa dòng xe,

https://thuviensach.vn

lúc đánh bên phải lúc sang bên trái để bám theo chiếc xe trước nhưng rồi cuối cùng, anh đành thất vọng nhìn theo hằng hà sa số những chiếc đèn hậu đỏ rực trước mặt mình mà thôi.

https://thuviensach.vn

16.

Hai ngày nay Khánh Xuân bị cảm sốt nên chưa đến mười giờ đêm, cô đã lên giường trùm kín chăn. Trong số thuốc mà bố cô uống khi mắc bệnh lần trước còn thừa lại một ít. Trong đó có loại mang thành phần an thần nên uống vào là cô cảm thấy buồn ngủ. Đang chập chờn thì máy nhắn tin của cô réo vang. Lại là Tiêu Đồng! Cô cố chống cơn buồn ngủ, lục lọi tìm chiếc điện thoại di động gọi lại cho anh.

Tiêu Đồng nói, anh đang đứng trước một quầy điện thoại công cộng ngay tại bùng binh đầu thành phố. Bằng trực giác nghề nghiệp, Khánh Xuân nhận ra rằng lần này chắc chắn là có chuyện vì giọng Tiêu Đồng trong máy không giống với những lần cố nặn ra công việc để gặp cô trước đây. Cô hẹn gặp anh ở cầu vượt Kiến Quốc Môn. Đó là nơi mà nằm giữa khoảng cách giữa cả hai lúc này rồi vội vàng chạy xuống lầu, vẫy một chiếc taxi bảo chạy nhanh về hướng bùng binh. Đêm đã khuya, cô không muốn Tiêu Đồng đến nhà mình cho dù anh nói là mình có xe.

Không bao lâu sau, hai người đã gặp nhau dưới chân cầu vượt Kiến Quốc Môn. Quả nhiên là Tiêu Đồng đang có một chiếc Toyota thật sang trọng. Khánh Xuân leo lên xe và cuộc trao đổi diễn ra nhanh chóng trong khoảng mười lăm phút, Khánh Xuân bật di động gọi cho đội trưởng Lý Xuân Cường.

Mười hai giờ đêm, Khánh Xuân, Xuân Cường, Đỗ Trường Phát và tất cả những đội viên đội hình sự có thể liên lạc được đều tập trung về trung tâm chỉ huy để hội ý khẩn cấp. Mã Chiếm Phúc cũng có mặt, chủ trì cuộc hội ý. Tình hình có vẻ đơn giản nhưng rất khẩn cấp. Căn cứ những gì mà Tiêu Đồng nghe được có thể phán đoán: Sau khi trời sáng, không biết là vào lúc nào, có ai đó sẽ giao cho Âu Dương Thiên một gói hàng, giá trị khoảng mười triệu đồng trở lên. Địa điểm giao hàng là một cái kho bên cạnh quốc lộ 004. Hai bên đồng thời giao hàng và giao tiền. Nhưng khi Khánh Xuân

https://thuviensach.vn

báo cáo xong, Mã Chiếm Phúc có vẻ do dự, hỏi lại một cách tỉ mỉ những chi tiết vừa nghe Khánh Xuân báo cáo. Hình như anh đã nhận ra trong ấy có mâu thuẫn và sơ hở. Xuân Cường có vẻ sốt ruột, cho rằng cần phải nắm chắc thời cơ để phá gọn vụ án này.

- Nếu có thể tóm gọn được số người có mặt ở kho hàng nọ trong ngày mai thì coi như chuyên án 16-6 kết thúc một cách tốt đẹp. Đừng ngại rằng Âu Dương Thiên không xuất hiện tại điểm giao hàng. Dựa vào chứng cứ mà Tiêu Đồng cung cấp cũng như những tài liệu khẩu cung của những đối tượng đáng nghi, chúng ta vẫn có thể kết án Âu Dương Thiên. - Xuân Cường nói.

Mọi người đưa mắt nhìn Mã Chiếm Phúc. Anh đưa tay sờ cằm. Không ai hiểu tại sao anh lại tỏ ra do dự như vậy nhưng tất cả đều tôn trọng vẻ do dự ấy vì nó thể hiện một suy nghĩ rất chín chắn.

- Nói như vậy thì chuyên án này quá nhỏ. - Mã Chiếm Phúc lắc đầu nói - Tôi vốn nghĩ là vụ án này lớn hơn nhiều. Thậm chí là nó còn mang tính quốc tế nữa, không chỉ có một mình Âu Dương Thiên và dừng lại ở con số mười triệu.

Đỗ Trường Phát cũng cảm thấy có điều nghi vấn:

- Nếu chúng ta bắt bọn này, tuy có kết quả thật đấy nhưng đoạn sau thì không còn cách nào để giải quyết tiếp. Những công ty ở các địa phương có quan hệ ngầm với Đại Nghiệp như thế nào. Bọn đầu sỏ của chúng ở đâu, nguồn gốc hàng hóa và việc tiêu thụ ra làm sao... Những điều này chúng ta cần phải làm rõ nhưng chỉ dựa vào những lời khẩu cung cũng như những tài liệu chung chung, khó lòng mà triệt hạ tận gốc băng nhóm tội phạm này.

Xuân Cường thấy Đỗ Trường Phát không ủng hộ mình thì bất mãn ra mặt, giọng nói đã cứng lên:

https://thuviensach.vn

- Nhưng lô hàng trị giá hàng chục triệu đồng, bọn mua và bán giữa thanh thiên bách nhật công khai trao đổi. Lúc này chúng ta không ra tay thì còn đợi đến lúc nào? Sau này không còn cơ hội như thế này nữa, trách nhiệm sẽ thuộc về ai? Vả lại, nếu để cho hàng chục triệu đồng ma túy tung ra ngoài xã hội, ảnh hưởng của nó không hề nhỏ đâu.

Đương nhiên là Đỗ Trường Phát cũng hiểu rõ vấn đề này, nhưng cách nói năng của Xuân Cường khiến anh có cảm giác như đội trưởng đang có ý chụp mũ nên cao giọng phản bác:

- Chúng ta không phải đang thảo luận vấn đề sao? Ý của tôi là, lúc này chúng ta đang theo đuổi một vụ án lớn. Do vậy cũng phải làm một cái gì đó cho xứng tầm với nó. Có một chút lợi nhỏ đặt sẵn đó nhưng chúng ta đừng động tâm, cũng như vậy, có một chút thất bại nhỏ thì cũng phải gắng mà chịu đựng. Chúng ta cần phải điều tra đến tận gốc, nếu động thủ thì phải động thủ cho xứng đáng. Nụ cười cuối cùng mới là nụ cười chân chính. Đương nhiên, tôi không hề nói là chúng ta cứ để cho hàng chục triệu đồng ma túy tuồn ra ngoài xã hội mà không hề quan tâm, tôi không hề có ý đó.

- Nghe đi nghe lại, cuối cùng thì ý của cậu là, đây không phải là một kết quả của vụ án. - Lúc này thì chiếc mũ trong tư tưởng của Xuân Cường đã chính thức chụp lên đầu Đỗ Trường Phát - Nếu không thì tại sao cậu lại viện nhiều lý lẽ như vậy. Đúng là vừa làm gái điếm vừa muốn dựng bia tạc tượng! Nếu có tổn thất gì trong vụ án này, cậu chính là người chịu trách nhiệm!

Đỗ Trường Phát nghe những lời rất khó nghe của Xuân Cường thì biết là quyền tự do thảo luận đã không còn tồn tại nữa nên đành nuốt giận, nín thinh. Mã Chiếm Phúc xua tay có ý bảo Xuân Cường cũng không được nói nữa rồi nhìn Khánh Xuân, nói:

- Theo ý cô thì tin tức này có chuẩn xác không?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân nghe Mã Chiếm Phúc hỏi như vậy thì cô biết là anh đã quyết định ra tay vụ này nên gật đầu nói:

- Nói chung là không có vấn đề gì, cậu ta nghe thấy rất rõ. Cho dù nội dung của trao đổi, cậu ta không nghe thấy hết, nhưng thời gian, địa điểm và tính chất của sự việc cơ bản là nhất trí với nhau. Cậu ta còn bám theo bọn chúng một đoạn đường, đáng tiếc là cậu ta chỉ vừa mới học lái xe nên không thể bám theo được mãi, đành bỏ dở giữa chừng.

Mọi người cùng cười, nói thằng nhóc này cũng được việc lắm. Khánh Xuân không cười, cô nghĩ nếu lúc này yêu cầu cô phát biểu ý kiến, quan điểm của cô cũng chỉ giống như Xuân Cường mà thôi. Nắm lấy hàng chục triệu đồng ma túy trong tay còn hơn là hai tay trống không, ai dám đứng ra chịu trách nhiệm về việc thất thố này? Có điều, với tư cách là một trinh sát viên chủ lực của vụ án, những suy nghĩ của Đỗ Trường Phát lại rất hợp với tâm nguyện của cô. Cô nghĩ, trong tay mình bây giờ đã có một tai mắt có thể xâm nhập vào hàng ngũ của bọn tội phạm, như vậy là trinh sát nội tuyến đã hình thành, đó là một cơ hội khó vô cùng. Nếu cứ sơ suất mà phá án thì đáng tiếc biết chừng nào!

Mã Chiếm Phúc không tiếp tục hỏi ý kiến mọi người nữa. Thời gian đã gấp lắm rồi, anh phải có quyết định để kết thúc cuộc hội ý này.

- Thế này nhé, mọi người hãy phân ra mấy tổ mà hành động. Thứ nhất, ngay lập tức phải điều tra ra chiếc xe Mercedes ấy đang đỗ ở nơi nào. Theo tin nội tuyến, nó là xe đăng ký bảng số Thiên Tân. Nhất định nó phải đậu ở bãi đỗ xe của một khách sạn nào đó. Thông báo gấp cho các đơn vị có liên quan tìm ngay trong đêm nay. Thứ hai, phái người đến ngay đồn công an quản lý quốc lộ 004 để điều tra tất cả các kho hàng phụ cận với đường quốc lộ này, bao gồm cả những kho của các đơn vị nội bộ, giao cho đồn công an nắm chắc mọi tình hình này. Thứ ba, chỉ giám sát Âu Dương Thiên trong ngôi biệt thự nọ, tạm thời không làm kinh động hắn, chờ đến khi chúng ta tóm được bọn có mặt ở hiện trường rồi mới động thủ với hắn. Đối với Âu

https://thuviensach.vn

Dương Lan Lan, nếu không có đủ chứng cứ thì cứ để cô ta ở ngoài vòng. Xem thử sau này cô ta có những động thái gì.

Đỗ Trường Phát nhếch miệng cười, Xuân Cường bực tức hỏi:

- Cậu cười cái gì?

Đỗ Trường Phát nhìn Mã Chiếm Phúc, thu nụ cười lại và nói với vẻ khó xử:

- Sao mà giống với việc giết Lý Ngọc Hòa mà tha cho Lý Thiết Mai quá vậy!

Tất cả những người có mặt đều cười ồ lên.

Sau cuộc hội ý, căn cứ theo sự phân tổ của Lý Xuân Cường, đội cảnh sát hình sự rời khỏi trung tâm chỉ huy, bắt tay vào hành động. Mã Chiếm Phúc ngồi lại trong phòng chỉ huy gọi điện thoại đến nhà cho Cục trưởng báo cáo mọi việc. Khánh Xuân được phân công điều tra về chiếc Mercedes. Sau khi gọi điện về các phân cục ở khắp thành phố, cô liếc nhìn đồng hồ. Đã ba giờ sáng. Cô ngồi tại trung tâm chỉ huy để nhận báo cáo từ các nơi gửi về. Khi mọi vật chìm vào yên lặng, thuốc uống đầu hôm đã hết công dụng, cảm sốt lại phát tác, cô cảm thấy lạnh toàn thân, đầu óc như muốn hôn mê. Cô cố gắng nghĩ về Tiêu Đồng, một gã con trai coi trời bằng vung nhưng lại đầy nhiệt huyết. Một công việc trọng đại như vậy nhưng chỉ mới bước vào nhà Âu Dương bốn tám tiếng đồng hồ, cậu ta đã làm nên một kỳ tích tình báo. Thế mà trước đây cô lại có ý đánh giá thấp cậu ta. Xem qua thái độ của Tiêu Đồng, cô biết là anh rất muốn vụ án này nhanh chóng kết thúc. Có lẽ Tiêu Đồng cảm thấy mệt mỏi vì sự bám riết của Âu Dương Lan Lan và với vai trò tạm bợ của mình trong vụ án này. Có lẽ Tiêu Đồng chỉ mong hoàn thành sớm nhiệm vụ để lấy lòng tin nơi cô... Nghĩ đến đây, bất giác cô mỉm cười. Nếu công việc ngày mai hoàn thành một cách mỹ mãn, Tiêu Đồng có cớ để bám lấy cô không rời.

https://thuviensach.vn

Năm giờ ba mươi, đồn công an phía tây thành phố gọi điện đến. Họ đã tìm thấy chiếc xe Mercedes mang biển số TÂN E05320 trong bãi đỗ xe của khách sạn Dân Tộc. Đến lúc này, tất cả những công việc đã được sắp đặt có thể tiến hành. Đồn công an quốc lộ 004 cũng báo về những nhà kho khả nghi có thể dùng cho việc trao đổi hàng. Ngay lập tức, trung tâm chỉ huy rộn rịp hẳn lên: Nghe báo cáo, điều chuyển lực lượng, móc nối liên lạc... Tiếng điện thoại reo vang liên tục. Tổ giám sát Âu Dương Thiên do Đỗ Trường Phát chỉ huy đã xuất phát đến biệt thự Anh Đào. Âu Khánh Xuân dùng điện thoại di động gọi lời nhắn cho Tiêu Đồng, sau đó rời trung tâm chỉ huy, cùng đồng đội leo lên xe chạy thẳng đến Đại học Yên Kinh. Trên đường, cô nhận được điện thoại của Tiêu Đồng, Khánh Xuân dặn anh đến địa điểm cũ để gặp nhau. Địa điểm cũ chính là cổng sau của cửa hàng, gần bên trường của Tiêu Đồng.

Trong ngõ hẻm, họ gặp Tiêu Đồng đang vội vàng chạy đến. Anh nhanh chóng lên xe rồi chạy thẳng đến khách sạn Dân Tộc. Lúc này, toàn thành phố mới bắt đầu tỉnh giấc, gương mặt người đi lại trên đường vẫn còn vương nét ngái ngủ. Chạy được một quãng thì lượng xe lưu thông trên đường bắt đầu đông dần nên tốc độ của họ cũng dần dần chậm lại, đành lòng phải dùng đến đèn báo hiệu và còi cảnh sát. Ở bùng binh, xe ken dài chẳng khác nào những trận đua xe công thức 1. Gần đến cầu vượt Phúc Hưng Môn, họ mới không dùng đèn và còi cảnh sát nữa, lặng lẽ tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn Dân Tộc.

Tổ hình sự đến trước đã khống chế lối đi ra của bãi đậu xe. Xe của Khánh Xuân đỗ chếch về phía trước của chiếc Mercedes màu trắng bạc, máy vẫn nổ. Tiêu Đồng ngồi ở ghế sau, Khánh Xuân yêu cầu anh quan sát thật kỹ chiếc xe của đối tượng qua lớp kính màu nước trà đậm.

- Bao giờ thì chúng mới xuất hiện đây? Sáng nay tôi phải lên lớp!

Hình như Tiêu Đồng không lấy gì làm tự nguyện khi bị lôi đến đây. Anh mở máy di động, nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi phải gọi điện để xin nghỉ. Thời gian này trường tôi kiểm tra gắt gao lắm, nghỉ học sẽ bị trừ điểm thi theo tỷ lệ. Không khéo tôi không tốt nghiệp được thì oan uổng quá!

Một cảnh sát hình sự ngồi trên xe nói:

- Không sao, nếu quả thật có ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp của cậu, chúng tôi có thể đến làm việc với lãnh đạo trường. Nếu bất đắc dĩ thì cậu cứ học thêm một năm nữa vậy.

- Lưu ban à? Như thế thì tôi còn mặt mũi nào!

Khánh Xuân có vẻ nghi ngờ:

- Cậu cầm điện thoại của ai vậy?

Tiêu Đồng cười hi hi, nói:

- Âu Dương Lan Lan đưa cho tôi, té ra nó cũng phát huy tác dụng trong việc phá án của mọi người. Cú gọi vừa rồi cho chị là tôi dùng nó đấy.

Khánh Xuân chộp lấy chiếc điện thoại, tắt nguồn rồi đưa cho Tiêu Đồng:

- Nghe đây, sau này nếu muốn liên hệ với tôi, cậu không được dùng chiếc điện thoại này. Cậu làm sao biết được là bọn chúng đã cài hệ thống nghe lén hay là đã móc song song với một máy khác? Cậu dùng nó để liên hệ với tôi khác nào tự tìm cái chết? Thậm chí những cuộc gọi đi của cậu còn lưu lại trong máy cũng là một mối hiểm họa khôn lường.

Nghe Khánh Xuân nói, Tiêu Đồng nhìn chiếc điện thoại đang cầm trên tay mà sắc mặt trắng bệch như đang cầm một quả lựu đạn đã mất chốt an toàn:

- Liệu họ đã biết chưa nhỉ?

https://thuviensach.vn

Lúc này Tiêu Đồng chẳng khác nào một đưa trẻ bị người lớn hù doạ, vẻ sợ sệt hiện rõ trên mặt. Khánh Xuân không trả lời bởi đúng lúc ấy, máy liên lạc vô tuyến trên xe đã phát xuất những tín hiệu cảnh báo.

Họ chùm đầu vào cửa kính để nhìn ra ngoài. Có hai người, một trước một sau đang tiến thẳng đến mục tiêu. Khánh Xuân hỏi Tiêu Đồng:

- Có phải là họ không?

- Chính là gã lái xe ấy!

Khánh Xuân lập tức lệnh qua điện thoại vô tuyến:

- Chú ý, mục tiêu đang di động, bám theo ngay!

Xe của Khánh Xuân cũng chẳng vội vàng gì mà bám theo, Tiêu Đồng kêu lên lo lắng:

- Không phải việc của tôi, tôi muốn xuống xe!

Viên cảnh sát lái xe nói:

- Không kịp nữa rồi! - Khi anh nói thì chiếc xe đã từ từ lăn bánh.

- Để cậu ta xuống. - Khánh Xuân ra lệnh.

Lái xe đạp mạnh phanh, Tiêu Đồng mở cửa xe. Trong chớp mắt anh sắp vọt xuống xe ấy, Khánh Xuân còn dặn theo:

- Tối nay đừng đến đó ăn cơm nhé!

- Đương nhiên rồi!

Câu trả lời của Tiêu Đồng chẳng khác nào câu nói của một người đã được giải phóng khỏi nỗi sợ hãi còn đang vang lên thì chiếc xe đã vọt mạnh về

https://thuviensach.vn

phía trước. Lúc này ít nhất đã có bốn chiếc xe chở đầy cảnh sát hình sự đang bám đuôi chiếc xe Mercedes rời khỏi bãi đỗ xe,

Trên đường, Khánh Xuân gọi điện cho Xuân Cường thông báo tình hình. Lúc ấy Xuân Cường đã dẫn tổ của mình chực sẵn trên quốc lộ 004 chờ tổ của Khánh Xuân.

Chiếc Mercedes không vòng theo bùng binh mà chạy thẳng về hướng quốc lộ 004. Chạy được một quãng không xa, chiếc Mercedes đột ngột rẽ vào một con đường nhỏ. Xe của cảnh sát vẫn phân chia thành hai đội trước sau bám chặt theo sau, dùng điện thoại vô tuyến liên lạc để tùy cơ ứng biến.

Xe của Xuân Cường và Khánh Xuân đều đi áp hậu. Khi nhận được báo cáo là chiếc xe mục tiêu đã dừng và lúc này, nó đã đi vào một khu vườn, anh mới ra lệnh cho toàn đội gia tăng tốc độ áp sát hiện trường. Đây là khu vực có trạm canh gác ở ngoài cổng, nhìn mặt tiền áp sát bên đường có thể nhận ra khu vực này không rộng lắm, từ cánh cổng hé mở nhìn vào có thể thấy được một căn nhà trông giống như kho hàng. Xe của đội hình sự đã bao vây chung quanh khu vực này. Xuân Cường dùng điện thoại bố trí xong xuôi mới điều động năm chiếc xe xông thẳng vào bên trong từ hướng cổng chính.

Xe của Khánh Xuân xông vào trong vườn ở vị trí thứ ba. Cô trông thấy chiếc Mercedes màu bạc cùng với một chiếc Santana đậu ở trước nhà kho. Toàn đội nhảy xuống xe và đồng loạt ập đến bên cánh cửa đang đóng chặt và đồng loạt vung tay, phá cửa xông vào bên trong. Nhà kho này trông như một công xưởng cơ khí, trên đỉnh tường có cửa sổ lấy ánh sáng. Ngoài mấy đống hàng hóa xếp trong góc ra, chính giữa gian xưởng có bốn năm người đang đứng quanh một chiếc hòm bằng gỗ cao khoảng ba thước trao đổi gì đó với nhau. Thấy rất nhiều cảnh sát đột nhiên xông vào, vũ khí lăm lăm trong tay, ai nấy đều giật mình biến sắc. Các cảnh sát đồng loạt hô vang:

- Đưa tay lên, không được cử động!

https://thuviensach.vn

Sát khí đằng đằng! Năm người nọ đồng loạt đưa tay lên quá đầu, Khánh Xuân tiến lên phía trước ra lệnh cho mọi người lôi họ ra xa khỏi chiếc hòm rồi lục soát toàn thân họ từ trên xuống dưới. Trong lúc đang kiểm tra thì năm người nọ không ngớt kêu oan:

- Các ông đã nhầm rồi! Muốn bắt cái gì ở đây chứ? Các ông bà có lệnh bắt người không? Chúng tôi sẽ tố cáo các vị xâm phạm tư cách và quyền lợi công dân, xâm phạm tự do...

Mồm năm miệng bảy, họ kêu lên loạn xị. Lý Xuân Cường phẩy tay ra hiệu cho các nhân viên cảnh sát đưa họ ra khỏi nhà xưởng, đẩy vào xe, những người còn lại vây quanh chiếc hòm to tướng bằng gỗ ở giữa nhà xưởng. Có ai đó đã tìm được hai chiếc xà beng và bắt đầu phá chiếc hòm. Không tốn nhiều sức, chiếc hòm đã bị phá bung ra. Khi hàng hóa bên trong đã lộ ra trước mắt mọi người thì tất cả mọi người, bao gồm cả Lý Xuân Cường lẫn Âu Khánh Xuân, ai nấy đều sững sờ, há hốc mồm kinh ngạc.

Hiện rõ trước mắt mọi người là một bức tượng Phật Thích Ca Mâu Ni được giát vàng mười nguyên chất cao khoảng hai mét, mái tóc ngắn, mũi cao, dái tai trễ xuống đến tận vai, gương mặt hiền từ ngồi trên tòa sen, đôi mắt trang nghiêm nhìn thẳng về phía trước. Tia nắng mặt trời từ trên cửa sổ cao cao chiếu thẳng xuống đỉnh đầu và hai vai của Phật khiến toàn thân đức Phật càng trở nên rực rỡ hơn chẳng khác nào hào quang đang tỏa rạng. Toàn đội hình sự đứng yên, nét mặt trang nghiêm nhìn vào đôi mắt cao cao, tất cả như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt hảo.

Năm kẻ tình nghi được đưa thẳng đến đồn xông an khu vực do đích thân Khánh Xuân thẩm vấn. Quá trình thẩm vấn không phát hiện được bất kỳ vấn đề gì. Chủ của chiếc Mercedes màu trắng bạc là Giám đốc Công ty Mậu dịch Tân Nghiệp ở Thiên Tân, cũng là một công ty tư nhân dựa vào sự đầu tư của Đại Nghiệp ở Bắc Kinh. Anh ta tự nhận là thay mặt cho Công ty Đại Lan ở Hồng Kông buôn bán hàng công nghệ phẩm với Công ty Thông Hoa ở Bắc Kinh, còn những người kia là giám đốc tiêu thụ của Công ty Công nghệ phẩm Thông Hoa và nhân viên quản lý của nhà kho.

https://thuviensach.vn

Đây là nhà kho của Công ty Công nghệ phẩm Thông Hoa. Tượng Phật Thích Ca Mâu Ni trong hòm gỗ chính là một món hàng công nghệ phẩm bằng đồng được giát vàng phỏng chế theo bức tượng do Văn Thành công chúa mang đến chùa Đại Chiêu ở Tây Tạng khi công chúa rời cung điện nhà Đường đi lấy chồng ở đó. Nó có giá khoảng mười hai triệu nhân dân tệ. Hôm nay chính là ngày giao hàng và giao tiền giữa hai bên. Từ phiếu xuất hàng, bản thuyết minh sản phẩm và các giấy tờ khác trên người của họ, tất cả đều chứng minh rằng công việc mua bán của họ hoàn toàn bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu vi phạm quy định của mậu dịch hiện hành.

Khánh Xuân vãn chưa thẩm vấn xong thì Xuân Cường đã gọi điện đến, bảo rằng công việc kiểm tra tượng Phật đã kết thúc, không có bất kỳ dấu vết khả nghi nào. Giọng nói của Lý Xuân Cường trong điện thoại có chất chứa một sự bất mãn không biết xuất xứ từ đâu:

- Mau thả người ra. Tôi đã thông báo cho tổ của Đỗ Trường Phát giải tán rồi.

Khánh Xuân cũng biết là vụ này rất khó ăn khó nói nhưng cô cũng cố gắng kềm chế sự thất vọng, hỏi:

- Còn năm người bị bắt thì giải thích thế nào với họ?

Xuân Cường nói mà chẳng khách khí gì:

- Đây không phải là do tin tình báo của cô cung cấp hay sao? Cô phải thay mặt cậu ta mà sửa sai chuyện này. Cứ nói là có tin báo là các vị đang chuyển những cổ vật quốc gia ra nước ngoài. Cô đừng sĩ diện mà hãy lên tiếng xin lỗi họ. Nếu họ cố chấp chúng ta làm sai thì cứ đưa đơn kiện chúng ta!

Khánh Xuân không còn gì để nói nữa, đặt ống nghe xuống. Cô đến gặp Trưởng đồn công an, người đã kết hợp với cô trong quá trình thẩm vấn và báo cho anh biết là hãy thả người. Năm người nọ nghe thấy Cục Công an

https://thuviensach.vn

đã thừa nhận sai lầm và chỉ nói một lời xin lỗi rồi thả ra bèn đồng thanh kéo đến gặp trưởng đồn - Các người muốn bắt là bắt, nói thả là thả, không có bất kỳ một thủ tục pháp lý nào sao? Các người đã phá bao bì bảo vệ sản phẩm, các người phải bồi thường; Các người đã làm vai giám đốc của tôi bị thương. Các người phải chịu phí tổn bệnh viện, tiền bồi dưỡng sức khỏe và tiền công phải nghỉ dưỡng thương. Các người phải thừa nhận sai lầm bằng công văn... Loạn xị bát nháo, khí thế hung hãn, không thực hiện theo yêu cầu thì không bỏ qua!

Đúng lúc ấy, bên bộ phận trực ban báo là có người phụ trách của Công ty Đại Nghiệp đến, yêu cầu được gặp mặt lãnh đạo Cục Công an. Khánh Xuân nhờ Trưởng đồn ứng phó với năm người đang hùng hùng hổ hổ ấy rồi tự mình ra ngoài phòng khách.

Cô nghĩ, đây cũng là một cơ hội để chính diện đối mặt với người phụ trách công ty Đại Nghiệp.

Người đại diện cho Công ty Đại Nghiệp là một trung niên đầu hói, bụng tròn quay, trên danh thiếp ghi tên Hoàng Phương Bình, chức vụ Trợ lý Tổng Giám đốc Công ty Đại Nghiệp. Anh ta nói vừa nhận được điện thoại của Xưởng điêu khắc công nghệ của Công ty Thông Hoa, người của họ bị công an bắt giam ở đây, do vậy mới đến làm việc.

- Họ đã phạm tội gì? - Anh ta hỏi.

- Xin hỏi, trong số năm người ấy, ai là người của ông? - Khánh Xuân hỏi lại.

- Tào Vạn Lai và Từ Minh Đức, là người trong công ty chúng tôi tại Thiên Tân. - Hoàng Phương Bình trả lời.

Đương nhiên là anh ta đang nói đến chủ nhân của chiếc Mercedes. Khánh Xuân hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tượng Phật này do Công ty Đại Nghiệp mua hay là công ty ở Thiên Tân mua?

- Đều không phải, tượng Phật này là do Công ty Đại Lan Hồng Kông mua, chúng tôi chỉ là đại lý.

Khánh Xuân nghĩ, tay Hoàng Phương Bình này tuy béo đến độ chậm chạp nhưng ăn nói rất lưu loát, đối đáp rất trôi chảy, chẳng để lộ sơ hở nào. Cô bèn chuyển đổi hướng trao đổi, hỏi:

- Công ty Hồng Phát ở Quảng Đông cũng là công ty con của Đại Nghiệp. Giám đốc Hồng Phát mua bán ma túy bị cảnh sát vũ trang bắn chết, các ông có biết không?

Vẫn cái giọng vô cùng trơn tru, Hoàng Phương Bình nói như học thuộc lòng:

- Đó là chuyện cá nhân của anh ta, không có liên quan gì đến Đại Nghiệp và Hồng Phát. Anh ta dính đến tội ác thì phải gánh lấy báo ứng thôi. - Dừng lại một lát, anh ta thừa nhận - Nhưng rõ ràng vì anh ta mà Đại Nghiệp và Hồng Phát cũng bị ảnh hưởng lây.

Khánh Xuân cũng chỉ hỏi để thăm dò mà thôi nên chuyện này đành phải dừng lại ở đây. Cô quay về với vấn đề chính, nói:

- Có người báo với chúng tôi rằng, các vị đang tẩu tán cổ vật quốc gia, xem ra chúng tôi đã nhầm. Chúng tôi vô cùng xin lỗi.

Đến lúc này Hoàng Phương Bình mới tỏ vẻ giận dữ:

- Cuối cùng thì ai đã vu cáo cho chúng tôi? Thương trường quả nhiên là chiến trường. Ra mặt cạnh tranh không được thì dùng thủ đoạn hắc ám để hại người. Quá bần tiện! Cô không nói thì tôi cũng có thể đoán ra đó là ai. Bọn tiểu nhân tồn tại quá nhiều trong giới thương nghiệp. Quá sức bần tiện.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân phụ họa:

- Đem đến cho các ông một sự kinh động và phiền phức, chúng tôi thành thật xin lỗi. Hy vọng ông có thể làm yên lòng những người của công ty ông. Ngoài ra ông cũng giúp chúng tôi thông cảm với những người thuộc Công ty Công nghệ phẩm Thông Hoa, chúng tôi vô cùng cảm tạ.

- Không có vấn đề gì. Tổng Giám đốc đã dặn tôi là chỉ cần làm rõ mọi sự tình, không cần phải làm ầm ĩ lên. Núi không chuyển thì nước chảy. Biết đâu rằng rồi sẽ có ngày chúng tôi lại gặp phải chuyện gì đó, "gặp nhau bằng nụ cười, ân cừu sẽ tiêu tan". Sau này, trong mọi lĩnh vực hoạt động của chúng tôi còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của Cục Công an. Những công ty con của Đại Nghiệp chúng tôi ở khắp nơi quan hệ với công an địa phương rất tốt. Các vị nếu cần giúp đỡ về kinh tế, chúng tôi không hề chối từ, tương trợ cho nhau một tí tuyệt đối không có vấn đề gì. Cứ cho là chúng tôi cống hiến một chút cho công tác trị an xã hội vậy.

Cuộc trao đổi diễn ra quá thoải mái, hai bên đều tỏ vẻ thông cảm cho nhau. Hoàng Phương Bình vào trong nói chuyện với năm người của mình mấy câu. Quả nhiên ai nấy đều hạ hỏa, không lên tiếng đòi hỏi nữa. Mấy nhân viên của xưởng điêu khắc ban đầu vẫn còn bực tức nhưng sau đó vẫn đồng ý tiếp tục cuộc mua bán, không còn đòi bồi thường những tổn thất mà bên công an đã gây ra. Khi nói lời tạm biệt với Khánh Xuân và Trưởng đồn công an, thậm chí thái độ của đôi bên lại có vẻ vô cùng thân thiết.

Khi bọn họ đã rời khỏi cơ quan, Trưởng đồn công an nghi ngờ hỏi Khánh Xuân:

- Các vị làm gì thế? Hay là tin tình báo cung cấp cho quý vị quá thất thiệt?

Khánh Xuân không trả lời mà đi thẳng ra cổng. Khi ngồi trên xe cô mới thấy toàn thân rã rời, tiếc là Tiêu Đồng không có mặt lúc này để cô trút cơn giận dữ!

https://thuviensach.vn

17.

Sau khi tan học, Tiêu Đồng không nghĩ gì đến chuyện ăn trưa mà vội vàng chạy về ký túc xá, dùng điện thoại công cộng để gọi vào máy di động của Khánh Xuân. Anh kiềm nén sự hưng phấn, ra vẻ rất thoải mái hỏi cô đã ăn cơm chưa, có uống cốc rượu nào không, có phải là đang mở tiệc ăn mừng lập nên công lớn...? Khánh Xuân im lặng thật lâu trong máy điện thoại, không trả lời câu hỏi nào. Lúc ấy Tiêu Đồng mới cảm thấy có chỗ không ổn.

- Ôi dào, sao thế? Để cho bọn chúng trốn thoát hết rồi phải không?

Giọng Khánh Xuân như đang thẩm vấn phạm nhân:

- Cậu nói sáng nay chúng sẽ giao hàng. Bọn chúng giao hàng gì?

Từ câu hỏi của Khánh Xuân, Tiêu Đồng đã đoán ra mọi vấn đề, phát hoảng:

- Thì giao hàng... Thế bọn chúng giao hàng gì?

- Cậu hỏi tôi à? - Thái độ của Khánh Xuân rất không bằng lòng, cao giọng. Những giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra trên trán Tiêu Đồng, miệng chỉ ấp úng không nói được câu nào - Thôi vậy, không nói được nhiều trong điện thoại, sau này tôi sẽ tìm cậu. Tối nay cậu cứ đến nhà Âu Dương Lan Lan ăn tối, làm như không biết chuyện gì đã xảy ra. Nên nhớ, nhất định phải đến! Nếu gặp lại những người đêm hôm qua, cậu chú ý nghe họ nói những gì, nghe cho chuẩn một tí nhé!

Khánh Xuân cúp máy. Tâm trạng hưng phấn của Tiêu Đồng như bị một gáo nước lạnh tạt vào, tắt ngấm. Anh thầm chửi: Tôi nghe rõ rõ ràng ràng, mẹ kiếp, các người sao lại chửi tôi!

https://thuviensach.vn

Trong tâm trạng hết sức nặng nề, anh bước chân vào nhà ăn. Trong nhà ăn, anh chạm mặt Lư Lâm Đông vừa ăn cơm xong, chưa kịp rửa bát. Anh ta ngồi sà xuống bên cạnh Tiêu Đồng, đắc chí nói:

- Biết không, cuộc thi diễn giảng đã lùi thời gian rồi. Điều này rất có lợi cho chúng ta.

Tiêu Đồng cúi đầu ăn cơm. Anh còn có tâm trạng nào mà nghĩ đến chuyện thi với thố, nhưng Lư Lâm Đông vẫn cứ triền miên trong hưng phấn:

- Ngày thành lập Đảng 1-7, Đảng ủy trường tổ chức quá nhiều hoạt động trong khi những hoạt động của Thị ủy, Ủy ban Giáo dục Quốc gia cũng không hề ít. Tôi đã nói với Phó bí thư Hàn, cuộc thi diễn giảng chen vào trong thời gian này không bằng đổi sang nhân ngày thành lập trường để cho các khoa chuẩn bị kỹ hơn một tí. Phí bí thư Hàn đã đồng ý rồi. Tất cả diễn từ của các khoa khác tôi đều biết, đại bộ phận đều ca tụng Đảng, chỉ thích hợp với ngày 1-7, thay đổi thời gian, bọn họ phải đua nhau viết lại diễn từ. Tôi nghĩ, bọn họ không có được kỳ nghỉ hè thoải mái như chúng ta đâu. Diễn từ của chúng ta không có vấn đề gì. Ngày thành lập trường của chúng ta cách ngày Quốc khánh rất gần, do vậy mà chủ đề của cuộc diễn giảng này sẽ xoay quanh vấn đề ca tụng tổ quốc xã hội chủ nghĩa, diễn từ của chúng ta đánh trúng vào chủ đề này. Chúng ta cứ ung dung lấy khỏe để tiếp đón mệt, những vết thương trên mặt cậu lúc ấy cũng đã không còn nữa. Có điều, cậu nghỉ hè cũng đừng nên quá thoải mái, đừng có tư tưởng khinh địch, có thời gian vẫn cứ phải đọc thuộc diễn từ. Ra quân lần này nhất định thắng lợi, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại...

Lư Lâm Đông nói những gì hầu như Tiêu Đồng không hề nghe thấy, anh chỉ nghe được mỗi lời cuối cùng: Ý của tôi cậu có hiểu không? Anh mơ màng trả lời như một cái máy: “Hiểu rồi!”, lúc ấy Lư Lâm Đông mới cầm bát lên và bỏ đi.

Chập choạng tối, trời mưa nhẹ. Tạnh mưa, Tiêu Đồng lái xe đến nhà Âu Dương Lan Lan. Vừa bước vào cửa, anh đã hỏi:

https://thuviensach.vn

- Bác đâu?

- Chiều nay đến công ty rồi, vẫn chưa về. Anh tìm ông có chuyện gì à?

- Không có gì, tiện mồm hỏi vậy thôi.

Trông thái độ của Lan Lan thì hình như không có bất cứ chuyện gì đã xảy ra, cô vẫn thân thiết và nhiệt tình như mọi ngày. Ăn cơm tối xong mà Âu Dương Thiên vẫn chưa về, Tiêu Đồng cảm thấy không nên ở lại lâu hơn nữa bèn đứng dậy ra về. Âu Dương Lan Lan nói:

- Bữa nay thứ Sáu, những ngày cuối tuần anh đọc sách cũng đủ rồi mà, cứ ngồi thêm chút nữa nói chuyện cho vui.

Tiêu Đồng vẫn cứ nằng nặc đòi về với lý do là tối nay anh có chuyện cần làm.

- Có phải là có hẹn với người yêu?

Âu Dương Lan Lan nghiêng đầu, cố ý nhấn mạnh hai tiếng "người yêu".

- Cái mặt tôi bị các người hành hạ thành thế này, sao lại dám vác đi gặp cô ấy?

- Thế thì chờ cho anh lành lặn trở lại, bọn em sẽ tặng tiếp cho anh một trận nữa. Đó là cách tốt nhất để anh vĩnh viễn không gặp cô ta nữa.

Lúc này Tiêu Đồng đã đi ra khỏi cửa và đến bên chiếc xe, ngoáy đầu lại nhìn Âu Dương Lan Lan đang đứng tựa vào khung cửa, nói to:

- Đúng là tâm địa của một phụ nữ có máu lạnh!

Anh mở cửa xe, Âu Dương Lan Lan gọi theo:

- Ngày mai anh làm gì?

https://thuviensach.vn

- Vẫn chưa định trước được.

- Tối mai đến, chúng ta đi vũ trường.

- Nếu đến, anh sẽ gọi cho em.

Anh rời khỏi biệt thự, lái xe thẳng về trường. Giữa đường, một trận mưa to bất ngờ đổ xuống, những hạt mưa to lộp độp đập vào kính chắn gió. Anh chợt nhớ tối nay là cuối tuần nên quyết định về nhà. Tâm tình anh lúc này chẳng khác gì không khí ẩm thấp chung quanh, u ám đến độ mốc meo. Với tâm tình ấy, đêm nay anh chẳng thiết làm gì cả, chỉ muốn về nhà mà gặm nhấm sự cô độc của mình.

Tiêu Đồng dừng xe trên khoảng đất trống trước tòa chung cư. Khóa cửa xe một cách cẩn thận xong, anh chuẩn bị đi lên lầu thì phát hiện ra ngay chân cầu thang có một bóng người trông rất quen thuộc. Anh dừng bước làu bàu:

- Tại sao em lại đứng đây?

Bóng người ấy chính là Văn Yến. Cô không dám nghĩ đó lại là Tiêu Đồng, nghi hoặc hỏi:

- Là Tiêu Đồng phải không? Sao anh lại biết lái xe?

- Không phải là anh đã nói với em là đang học lái xe à?

- Xe của ai vậy?

- À, của một người bạn cho anh mượn.

Vừa nói, cả hai cùng đi lên lầu. Tiêu Đồng mở cửa, Văn Yến sánh vai anh bước vào nhà. Nhìn lớp bụi mỏng phủ trên đồ đạc trong nhà, Văn Yến nói:

- Mấy ngày rồi anh không về nhà? Em đến đây rất nhiều lần nhưng đều không có anh.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng cởi áo ngoài, bật điều hòa, nói:

- Quá nhiều việc ở trường, ngoài việc lên lớp. Khoa còn giao cho anh rất nhiều hoạt động ngoại khóa, chẳng hạn như tham gia diễn giảng...

Mắc quần áo lên móc xong, Tiêu Đồng quay lại nhìn Văn Yến đang lom khom cởi giày, hỏi:

- Em đợi anh lâu lắm phải không? Tìm anh có việc à?

Văn Yến mang đôi dép đi trong nhà rồi đi thẳng vào nhà bếp, tìm khăn làm vệ sinh, vừa lục lọi vừa nói:

- Không có việc thì không được đến tìm anh à?

Tiêu Đồng cũng xỏ chân vào đôi dép rồi đến ngồi trên salon, chăm chú nhìn Văn Yến đang phủi bụi trên các vật dụng trước mặt mình, đắn đo giây lâu rồi nói:

- Văn Yến, thời gian cũng đã kéo dài lắm rồi. Anh nghĩ là chúng ta phải nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn.

Giọng điệu có vẻ rất trịnh trọng của Tiêu Đồng khiến Văn Yến nghĩ là có chuyện trọng đại gì đã xảy ra, bàn tay đang lau chùi của cô chậm lại nhưng vẫn không ngước đầu lên, hỏi:

- Nói chuyện gì?

- Chúng ta..., chúng ta quen nhau cũng đã khá lâu rồi. Em có thấy là chúng ta hợp nhau không? Ý anh muốn nói là, cá tính, sự ham mê... Chúng ta có thật sự tìm thấy tiếng nói chung hay không?

- Anh thử nói xem.

https://thuviensach.vn

Văn Yến ngẩng đầu lên. Giọng của cô thật ôn tồn nhưng ánh mắt không hề thỏa hiệp. Tiêu Đồng có vẻ đắn đo nhưng cuối cùng cùng nói:

- Anh nhận thấy chúng ta không hợp nhau tí nào. Em cũng biết con người anh tính khí thất thường, cứng nhắc, lại không biết nuông chiều em. Em nên chọn một người con trai khác, nhiệt tình hơn anh, biết rung động hơn anh. Vả lại, anh nghĩ trước mắt là mình cần phải học. Tuổi anh vẫn còn quá trẻ để chăm lo cho chuyện yêu đương và chăm sóc gia đình...

Văn Yến ngắt lời Tiêu Đồng, giọng điệu như có vẻ biện hộ:

- Nhưng em đâu có yêu cầu anh nghĩ đến chuyện chăm sóc gia đình.

- Em nghĩ xem, tối nay anh về đây với ý định là tranh thủ thời gian để đọc sách. Em đến, buộc lòng anh phải trò chuyện với em. Có em bên cạnh, một trang sách anh đọc cũng không nổi.

- Anh đừng có viện cớ lung tung. Hai tuần nay em mới gặp lại anh. Thế thì làm gì có chuyện em làm ảnh hưởng đến việc học tập của anh? Em quen biết anh đã hơn hai năm nay, em lại chưa hiểu anh sao? Anh muốn nói gì thì nói, đừng có lấy lý do đó mà xa em, được không?

Thực ra thì trong thâm tâm, Tiêu Đồng cũng cảm thấy mình có lỗi với Văn Yến. Cô đã hy sinh vì anh quá nhiều, nhưng anh không thể nói khác được, vì anh không hề yêu Văn Yến. Màn kịch giữa anh và cô không thể cứ kéo dài như thế này mãi được. Anh không thể không nói những lời này:

- Chúng ta chia tay thôi!

Văn Yến bất lực ngồi bệt xuống sàn nhà, khóc nấc lên. Cô biết, sớm muộn gì Tiêu Đồng cũng nói ra câu này. Có điều dù có chuẩn bị tinh thần tốt như thế nào đi chăng nữa, khi nghe mấy tiếng ấy phát ra từ miệng anh, cô vẫn không thể nào ngăn được nước mắt. Tiêu Đồng không hề an ủi, cũng không nhìn cô, vẫn trơ trơ như gỗ đá nghe những tiếng khóc nghẹn ngào của cô.

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng, anh muốn chia tay. Cũng được thôi, em có thể chấp nhận. Em chỉ có một yêu cầu, anh có thể nói một cách thực lòng, có phải là anh yêu một người con gái khác rồi phải không?

Đúng là Tiêu Đồng muốn rất muốn nói "Đúng vậy", nhưng khi định mở miệng thì anh nín lại, lắc đầu:

- Em đừng nghĩ như vậy, không hề có.

- Anh dám bảo đảm lời nói của anh là chân thật không?

- Anh đã nói rồi, lúc này anh là sinh viên. Anh không muốn giành quá nhiều tâm sức cho chuyện yêu đương.

- Có dám dùng nhân cách của anh ra mà đảm bảo không?

Văn Yến chặn lời Tiêu Đồng. Anh đã cảm thấy có một chút bực bội:

- Cô là cái quái gì? Tôi đã nói không có là không có, lừa cô làm gì! Tôi ghét cô chính vì động một tí là cứ đòi lấy nhân cách của tôi ra mà nói. Cô tin thì tin, không tin thì thôi vậy!

Đột nhiên Văn Yến đi bằng hai đầu gối đến trước mặt anh, vừa khóc vừa nói:

- Em không muốn xa anh, em không thể xa anh. Vì sao anh lại đối xử với em như vậy...

Tiêu Đồng đẩy cô ra, đứng dậy mở cửa chạy thẳng ra ngoài. Anh chạy xuống lầu, đứng ở bậc thềm ngắm nhìn không gian đang chìm trong mưa, đầu óc rỗng tuếch. Anh không muốn suy nghĩ gì hết, chỉ muốn trốn chạy khỏi những tiếng khóc của Văn Yến.

Mưa càng lúc càng nặng hạt kèm theo gió ầm ào và sấm đì đùng. Những ngọn đèn trước chung cư đã tắt, tất cả đều tối om.

https://thuviensach.vn

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, cuối cùng tiếng chân của Văn Yến cũng vang trên cầu thang và hình như cô cũng đã cạn nước mắt nên không nghe tiếng khóc nữa. Cô chỉ nói: "Anh lên nhà mà đọc sách đi!". Nói xong thì lao ra màn mưa xối xả. Tiêu Đồng gọi: "Văn Yến!", nhưng tiếng gọi của anh cũng như bóng hình của Văn Yến đã bị làn mưa dày đặc nuốt lấy.

Thật tâm mà nói, Tiêu Đồng cũng thấy chua xót vô cùng mặc dù anh rất muốn tất cả sẽ kết thúc như thế này. Anh biết, Văn Yến cũng không hề tệ bạc với anh. Cô cũng không sai lầm bất cứ điều gì, tất cả đều do anh vô tình vô nghĩa!

Trở lên nhà, Tiêu Đồng không còn tâm trí đâu mà đọc sách nữa. Sau một thoáng chua xót cho Văn Yến, anh thấy nhẹ nhõm trong lòng vô cùng. Nhưng sau sự kết thúc này, sự bắt đầu sẽ như thế nào? Suy nghĩ chán, anh vẫn không thể trả lời được câu hỏi của chính mình, đành thở dài bất lực.

Cuộc nói chuyện qua điện thoại với Khánh Xuân buổi trưa khiến anh mơ hồ nhận ra rằng, quan hệ giữa mình và cô đơn thuần chỉ vì công việc. Khi anh báo cáo những tin tức mà mình đã nắm được, tinh thần của Khánh Xuân rất hưng phấn và rất gần gũi, rất nhiệt tình. Khi những tin tức của anh hóa ra nhầm lẫn, thái độ của cô lại hoàn toàn thay đổi. Nhớ lại giọng điệu của Khánh Xuân khi trưa, tâm trạng anh chỉ thấy thất vọng và bỗng chốc, một ý định lóe lên: Không nhất thiết phải quan hệ với Khánh Xuân nữa!

Có điều, khi Văn Yến rời khỏi nhà chưa được bao lâu thì máy nhắn tin của anh lại kêu vang. Trái tim anh chợt rung lên, vội vàng chộp lấy nó. Trời ạ! Chính là cô ấy. Nhìn thấy trên máy nhắn tin có hàng chữ: "Cô Âu đề nghị anh gọi điện thoại", anh không kiềm nén được kích động trong lòng.

Anh không đếm xỉa gì đến lời cảnh báo của Khánh Xuân, cũng không quan tâm đến hậu quả, dùng di động gọi thẳng đến nhà Khánh Xuân. Cô hỏi, lúc này cậu đang ở đâu, sau lại gọi điện nhanh như vậy? Tiêu Đồng nói, xin lỗi,

https://thuviensach.vn

tôi dùng di động, tôi sợ rằng chị có việc gấp nhưng trong nhà tôi lại chẳng có điện thoại.

Hình như Khánh Xuân có vẻ suy nghĩ nên lâu lắm cô mới nói:

- Rỗi không?

- Có!

- Thôi vậy, trời đang mưa, ngày mai gặp vậy.

- Không sao, tôi có xe, tôi sẽ đến nhà chị!

- Thế thì hãy đến chỗ lần trước tôi đã đợi cậu. Tôi sẽ đến đó. Cậu lái xe chậm một tí, tôi đợi, không sao đâu!

- OK!

Anh tắt điện thoại, nhanh chóng thay quần áo, mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ mà anh thích nhất, một chiếc quần jean bó sát như muốn khoe cặp đùi săn chắc mà dài. Có điều, khi nhìn vào kính trước khi rời khỏi nhà, anh có vẻ do dự. Khánh Xuân là kiểu phụ nữ đã trưởng thành, tất nhiên cô cũng thích loại đàn ông ra vẻ đứng đắn, trưởng thành một chút, ăn mặc như thế này có vẻ trẻ trung quá. Do vậy mà Tiêu Đồng quyết định thay đổi trang phục. Anh mặc một bộ Âu phục mới toanh màu xám mang về từ bên Đức. Anh rất thích bộ comlê này vì nó vừa khít với thân hình anh.

Nhảy ba bước một xuống cầu thang, chui vào chiếc Toyota mà tâm trí Tiêu Đồng chí có nhớ một câu cuối cùng của Khánh Xuân: “Cậu lái xe chậm một tí, tôi đợi, không sao đâu!”. Tất cả những điều phiền muộn, uất ức trong lòng đã không cánh mà bay. Lời dặn của Khánh Xuân không hề có tác dụng, anh lái xe như bay trên đường. Trong màn mưa dày đặc, những ánh đèn xe lấp lóa đến chói mắt càng làm cho sự hưng phấn của anh tăng lên gấp nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân đang đứng bên đường, mặc bộ quần áo màu trắng và che chiếc ô màu đỏ. Hai màu trắng đỏ nổi bật trong làn mưa xối xả khiến Tiêu Đồng lờ mờ nhận ra là cô cũng đã cố ý trang điểm cho mình. Sau khi lên xe, cô gấp dù và nói bâng quơ: Cậu chạy xe nhanh thật! Câu nói vô tình của Khánh Xuân lại làm cho Tiêu Đồng cảm thấy đó là một sự quan tâm thân thiết nên cười nói:

- Tôi sợ chị không thèm chờ.

Khánh Xuân quay người quan sát Tiêu Đồng, nói:

- Ái chà, trông giống một thân sĩ trí thức quá!

Câu nói này cô dùng tiếng Anh, đương nhiên là muốn nói đến bộ com lê của Tiêu Đồng. Anh cười, không biết phải nói thế nào. Khánh Xuân lại hỏi:

- Trưa nay cậu giận tôi có phải không?

- Không có đâu!

- Trưa nay tâm trạng tôi không được tốt lắm, do vậy mà có nói mấy câu nặng lời với cậu, đừng để tâm nhé.

- Không đâu, không đâu! Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Là tôi sai phải không?

Hình như Khánh Xuân rất khó trả lời câu hỏi của Tiêu Đồng nên hỏi lại:

- Bọn họ nói trao đổi hàng, cậu căn cứ vào cái gì mà nói đó là ma túy?

Tiêu Đồng nheo mắt nói:

- Không phải là chị đã bảo là bọn chúng buôn bán ma túy đó sao? Vậy thì bọn chúng trao đổi hàng gì?

Khánh Xuân dở cười dở khóc, thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Đêm qua cậu khẳng định đó là ma túy, thực ra đó cũng chỉ là suy đoán của cậu mà thôi, báo hại chúng tôi phải qua một trận thót tim.

- Thế bọn họ trao đổi hàng gì?

- Một món công nghệ phẩm!

- Suy cho cùng, bọn chúng có buôn ma túy không?

- Cậu cảm thấy chúng rất giống với những kẻ buôn bàn ma túy à?

- Khó mà khẳng định nhưng nhất định phải là một nhóm rất giàu có.

- Đêm nay bọn chúng trao đổi gì với nhau?

- Âu Dương Thiên không có ở nhà, Âu Dương Lan Lan nói bố đến công ty chưa về.

- Lan Lan có nhắc đến chuyện gì phát sinh hôm nay không?

- Không nói gì cả, một câu cũng không.

Khánh Xuân cau mày suy nghĩ, Tiêu Đồng nói tiếp:

- Này, ngoài chuyện công việc ra, chúng ta có thể nói chuyện khác được không?

Khánh Xuân như choàng tỉnh, gật đầu:

- Được, nhưng nói chuyện gì?

Mưa đã ngừng hẳn. Tiêu Đồng đưa mắt nhìn theo chiếc xe cảnh sát đi tuần đêm vừa phóng ngang qua. Anh nổ máy, Khánh Xuân hỏi:

- Đi đâu?

https://thuviensach.vn

- Không được dừng xe. - Tiêu Đồng ngoáy đầu nhìn lại phía sau nói - Chị không nhìn thấy mấy ông cảnh sát vừa rồi trừng trừng nhìn chúng ta sao. Họ nghĩ chúng ta đang giở trò lưu manh đấy!

- Chúng ta giở trò lưu manh? - Khánh Xuân cười nhẹ - Cậu nói chuyện trên trời dưới đất gì vậy?

- Sao lại chuyện trên trời dưới đất? Lẽ nào giữa tôi và chị quả thật không thể có chuyện đó xảy ra hay sao?

- Hả? Hình như Khánh Xuân không hiểu Tiêu Đồng vừa nói gì.

- À, lẽ nào giữa tôi và chị lại không thể có chuyện quan hệ nam nữ?

- Cậu bao nhiêu tuổi?

- Không nhiều nhưng cũng đã đủ quyền để làm chuyện đó!

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Cậu đã làm chuyện ấy rồi à?

- Chưa, nhưng rất muốn thử.

- Cậu cũng giống như bọn vô lại ngoài đường, chí ít thì cũng giống bọn thanh niên tiên tiến bây giờ, cái gì cũng muốn thử cho biết. Muốn thử heroin không?

- Món này thì chẳng dám thử, nghiện thì phiền to!

- Cậu mà vẫn còn biết sợ thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Chiếc xe chầm chậm lăn bánh trên con đường rộng thênh thang mà không có mục điểm dừng nào, Khánh Xuân lên tiếng:

- Cuối cùng thì cậu muốn đi đâu?

https://thuviensach.vn

- Xe chạy đi đâu thì chúng ta đến đó. Nhưng tôi lại muốn đưa chị ghé qua nhà tôi, không có ai ở đấy cả.

- Không có người thì không nên đến, bất tiện lắm.

- Chị sợ tôi giở trò lưu manh à?

- Tôi là cảnh sát thì còn sợ gì ai?

Im lặng giây lâu. Khánh Xuân lên tiếng:

- Đi, đến xem nhà thế nào, mai mốt có lệnh bắt cậu, tôi sẽ là người dẫn đường.

Cũng đã khá khuya mà Khánh Xuân vẫn đồng ý đến nhà, đối với Tiêu Đồng mà nói, đây là một hạnh phúc vượt ra ngoài sự tưởng tượng của anh. Khi Khánh Xuân nói, đến nhà anh quá bất tiện, anh đã ý thức được rằng cô không còn coi anh như là một đứa trẻ nữa mà đã thừa nhận anh là một người đàn ông thực thụ.

Anh phóng xe thật nhanh, đưa Khánh Xuân đến căn chung cư sang trọng của mình, để cho cô xem những tấm ảnh xe hơi anh dán kín trên tường và phân tích đặc điểm của từng loại xe. Không muốn Tiêu Đồng mất hứng, Khánh Xuân im lặng ngồi nghe và nhìn qua một lượt các tấm ảnh rồi đột ngột lên tiếng:

- Văn Yến thường đến đây phải không?

- Chúng tôi chia tay rồi!

- Chia tay? Tại sao?

- Tôi đã nói rồi, chúng tôi chỉ là hàng xóm, là bạn bè bình thường thôi. - Tiêu Đồng nói - Một người bạn rất tốt, tốt hơn bình thường một tí.

https://thuviensach.vn

- Một người bạn thông thường lại có thể chăm sóc cậu bấy nhiêu thời gian trong bệnh viện sao? Nếu là bạn thâm giao, tình cảm rất sâu đậm mới có thể làm được điều ấy.

- Chị cũng đã từng chăm sóc tôi trong bệnh viện, vậy cảm tình của chị với tôi có sâu đậm không?

- Tôi? - Khánh Xuân lặng người trong giây lát - Tính chất của việc tôi chăm sóc cậu không giống với Văn Yến.

- Không cần biết chị có cảm tình với tôi hay không thì đó vẫn là những ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời của tôi rồi.

Cách nói năng cũng như thái độ của Tiêu Đồng quá trịnh trọng, trịnh trọng như đang nói lên một lời thề khiến Khánh Xuân cảm thấy hơi bị bất ngờ. Cô cười nhẹ, hỏi:

- Thế bây giờ cậu đồng ý tham gia công tác, chẳng qua cũng chỉ là một cách đền ơn đáp nghĩa thôi phải không?

Vẫn cái giọng vô cùng trịnh trọng ấy, Tiêu Đồng nói:

- Đúng nhưng mà cũng không đúng. Chị biết không? Tôi ái mộ chị mà cũng rất yêu chị. Tôi có thể vì chị mà làm bất cứ công việc gì.

Trước những lời của Tiêu Đồng, Khánh Xuân cảm thấy khó xử vô cùng, lâu lắm cô mới lên tiếng:

- Khuya rồi, tôi phải về đây. Cậu đừng tiễn, tôi có thể đi xe buýt.

Tiêu Đồng không nói gì, cùng với Khánh Xuân rời khỏi nhà và xuống cầu thang. Anh mở cửa xe, Khánh Xuân có vẻ do dự một lát rồi lên xe. Im lặng bao bọc hai người trên suốt quãng đường.

https://thuviensach.vn

Khi chiếc xe dừng lại trước chung cư của Khánh Xuân, cô nhanh chóng mở cửa bước xuống, không nhìn Tiêu Đồng, nói:

- Tạm biệt!

- Khánh Xuân! - Tiêu Đồng kêu lên - Chị có biết không, tối nay tôi đã có ý định không tham gia vào công việc này nữa. Suýt chút nữa là tôi đã quyết định nói với chị chuyện này.

- Tại sao? Khánh Xuân có vẻ bị bất ngờ, hỏi.

- Tôi cảm thấy chị ghét tôi!

- Tôi đã nói xin lỗi rồi, trưa nay tôi đối xử không phải với cậu.

- Tôi cũng xin lỗi chị.

- Cậu xin lỗi về điều gì? Có phải là cái tin thất thiệt tối hôm qua chăng?

- Không vì điều đó mà chính là những lời đã xúc phạm đến chị trong tối nay, vì tôi đã từng có những mơ tưởng mà mình không nên có.

Khánh Xuân ngước mắt nhìn Tiêu Đồng. Anh không biết là trong ánh mắt của Khánh Xuân ẩn chứa sự thương hại hay thông cảm.

- Mỗi người đều có những giấc mơ riêng, nhưng tất cả đều có thể tỉnh lại được! - Đó là lời cuối cùng của Khánh Xuân.

https://thuviensach.vn

18.

Trong đời Khánh Xuân, cô cũng đã có rất nhiều mơ tưởng. Khi đang học trung học, cô đã từng là một cô gái say đắm đến độ cuồng nhiệt những ngôi sao ca nhạc và điện ảnh.

Ngôi sao đầu tiên trở thành niềm mơ ước của cô học sinh trung học là Tề Thái. Những vai diễn của ngôi sao này trong những bộ phim như "Hẹn nhau ngày cuối đông", "Trái tim pha lê", "Bộ mặt bên ngoài của thế giới"... đã đi vào giấc mơ của cô trong một thời gian dài. Sau đó, cô lại chuyển sang mơ tưởng đến Đồng An Cách, ông vua của những bài tình ca này đã là người tình trong mộng của cô suốt năm cuối cấp. Chàng trai cuối cùng xuất hiện trong mơ của cô là Lê Minh. Có điều thời gian cô bị ám ảnh bởi gương mặt bầu bĩnh này không dài, bởi lúc ấy cô đã bước qua giai đoạn bồng bột để có những suy nghĩ nghiêm túc hơn, người lớn hơn.

Sau khi những mơ tưởng triền miên thuở mới lớn kết thúc, Khánh Xuân lại trở thành một cô gái có những suy nghĩ cực đoan, vất bỏ hoàn toàn những rung động đầu đời cho đến khi tốt nghiệp đại học, cô mới nghĩ đến thực tế và cuối cùng chọn một người hết sức bình thường là Hồ Tân Dân. Điều này chứng minh, Khánh Xuân đã trở thành một cô gái hoàn toàn khác với những mơ tưởng lãng mạn và đầy cảm tính ở giai đoạn mới lớn. Cô không thể ngờ được rằng, đã bước sang tuổi hai bảy nhưng cô lại gặp một thanh niên trẻ đang theo đuổi những cảm xúc đầu đời như Tiêu Đồng. Cô hơn anh đến năm tuổi, cho dù bên ngoài, cô vẫn trẻ hơn so với tuổi tác - ngay những đồng nghiệp và bạn bè thân thiết nhất cũng nói như vậy. Cho dù về ngoại hình, cô vẫn là một thiếu nữ tràn trề sức xuân và xinh đẹp, nhưng trong tâm hồn, cô đã cảm nhận được rằng, mình đã không còn một trái tim dào dạt yêu đương nữa, rất khó lòng chấp nhận quan hệ tình cảm với cậu sinh viên Tiêu Đồng ấy.

https://thuviensach.vn

Chính vì những lý do đó mà Khánh Xuân không thể giải thích được vì sao mấy ngày hôm nay, tâm trạng mình lại có vẻ bồn chồn bấn loạn như vậy. Trong cuộc sống vừa sôi động vừa buồn tẻ của cô đột nhiên lại có một Tiêu Đồng xuất hiện với một sinh khí hừng hực của tuổi thanh xuân. Ai cũng yêu quý thời kỳ thanh xuân, kể cả những người đã vào tuổi xế chiều cũng thế mới nảy sinh sự hoài niệm. Không phải vì Khánh Xuân ham thích cái vẻ ngoài dễ ưa của Tiêu Đồng mà chính vì sức sống và sự nhiệt tình của tuổi trẻ đang phát tiết hừng hực một cách tự nhiên ở anh đã cuốn hút cô. Cách anh thể hiện sự khao khát và nụ cười rạng rỡ trên môi khiến trái tim Khánh Xuân rung động.

Nói thực lòng, Khánh Xuân cũng thầm thỏa mãn về sự hấp dẫn của chính mình đối với người khác giới. Cô không nhớ là mình để ý đến những thái độ và cử chỉ của Tiêu Đồng khi hai người đối diện với nhau bắt đầu từ lúc nào. Nhưng cô nhớ rõ tâm trạng của mình lúc ấy là giật mình hoảng hốt. Lần đầu tiên đưa Tiêu Đồng về nhà là lúc anh bị bọn xấu hành hung đến độ mặt mũi sưng vù, cần phải có sự giúp đỡ của cô. Cô theo Tiêu Đồng đến nhà anh chỉ vì muốn biết nó như thế nào, ở đâu với một suy nghĩ rất đơn giản: Tiêu Đồng là người có quan hệ trong công việc với mình, cần phải biết nơi ăn chốn ở của nhau. Có điều, kết quả của việc đến nhà Tiêu Đồng lại khác, khi anh nói: “Tôi yêu chị, tôi có thể vì chị mà làm bất cứ công việc gì” thì cô đã bị anh lôi vào trong thế giới mộng tưởng của mình.

Lý Xuân Cường, Hồ Tân Dân và tất cả những người đã từng theo đuổi cô đều tạo cho cô cảm giác không thực sự tự nhiên. Nhưng Tiêu Đồng lại đem đến cho cô một cảm giác hoàn toàn mới lạ, một sự rung động hoàn toàn tự nhiên.

May mà, cô đã kịp dừng lại, cô đã tỉnh táo.

May mà, cô đã kịp chế ngự những rung động tự nhiên của mình. Không ai có thể nghi ngờ chuyện này: Cô có thể hy sinh tình cảm cá nhân và những đam mê riêng của mình. - Cô vĩnh viễn là một cảnh sát hình sự mẫu mực!

https://thuviensach.vn

Thứ Bảy, Tiêu Đồng gọi vào máy nhắn của cô: Có thời gian không? Tôi muốn gặp chị! Cô chỉ nhắn lại một câu gọn lỏn: Tôi rất bận, có gì quan trọng cứ gọi điện thoại!

Đây là một lời từ chối vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc.

Đúng là thứ Bảy cô rất bận. Trước đó một ngày, kết quả vụ truy bắt là con số không, cần phải thảo luận, cần phải kiểm điểm. Những nhân vật chủ chốt trong chuyên án 16-6 đương nhiên không thể nghỉ ngơi.

Hầu như trưởng phòng Mã không bày tỏ thái độ gì trước sự thất bại vừa qua. Anh cho rằng sau khi kiểm tra đột xuất tình hình thuế và tài chính của hai Công ty vận tải Hoàn Giang Quế Lâm và Hồng Phát Quảng Châu cũng cần phải tiến hành kiểm tra Công ty Đại Nghiệp Bắc Kinh. Sau khi giám đốc Hồng Phát vì buôn bán heroin mà bị bắn chết, Hồ Đại Khánh cũng chết ở Lạc Dương, tất nhiên Âu Dương Thiên cũng phải rung động tâm can. Theo lẽ thường tình lão ta cũng sẽ án binh bất động một thời gian, ngừng tất cả mọi hoạt động mua bán ma túy. Âu Dương Thiên tung những khoản tiền khổng lồ vào việc mua bán hàng công nghệ phẩm, đầu tư không ít vào những khu du lịch rất có thể đó là một kiểu rửa tiền, cũng có thể nói đó là cách mà lão hợp pháp hóa những món tiền phi pháp, biến chúng thành những hoạt động xã hội. Còn Công ty Đại Lan Hồng Kông mua món hàng công nghệ phẩm ấy không biết chừng cũng là một công ty con của Âu Dương Thiên và Âu Dương Lan Lan tại Hồng Kông mà thôi. Lần ra tay này tuy là xén cỏ động rắn nhưng cũng đã bất ngờ phát hiện ra mối quan hệ giữa Công ty Thiên Tân và Công ty Đại Lan, có nghĩa là đối tượng điều tra của chuyên án đã được mở rộng, có thể xem đó là một kết quả rất đáng quan tâm.

Nghe những lời của Mã Chiếm Phúc, tâm trạng Khánh Xuân được an ủi rất nhiều. Có điều Xuân Cường nhận định rằng những lời đánh giá của trưởng phòng Mã chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì lần ra tay này chính anh ấy là người quyết định, cứ khăng khăng khẳng định nó là một thất bại toàn diện thì không chỉ ảnh hưởng đến công tác của tổ chuyên án mà còn phải

https://thuviensach.vn

chịu trách nhiệm quá lớn đối với mọi người và cấp trên. Do vậy là tâm lý Xuân Cường chẳng có một chút mảy may thư thái nào. Anh tự kiểm điểm trong cuộc họp nhưng sau khi cuộc họp kết thúc, anh lại tìm Khánh Xuân và trút hết nỗi bực dọc kềm nén trong lòng lên Tiêu Đồng:

- Cậu nhóc này làm ăn không ra gì, chuyện quan trọng như thế mà vẫn cứ xem như trò đùa, mất lòng tin của mọi người quá.

Khánh Xuân không bày tỏ thái độ gì, chỉ nói thắng bại là lẽ thường tình của binh gia.

- Trong cuộc họp anh phải kiểm điểm vì trưởng phòng Mã nói thế nhưng trong lòng anh ấy không thoải mái như thế đâu. Em là cán bộ sắp được đề bạt của phòng nên anh ấy phải bảo vệ em, bảo vệ anh em. Chính vì vậy anh ấy phải đứng ra nhận trách nhiệm chính về mình.

Những gì Xuân Cường vừa phân tích không phải là không có lý khiến tâm trạng của Khánh Xuân lại trở nên nặng nề và đồng thời cũng có một chút hổ thẹn. Xuân Cường cảnh tỉnh:

- Sau này chúng ta phải cùng nhau phân tích thật kỹ những gì mà cậu nhóc ấy cung cấp, không được đơn thuần vọng động nữa. Em đừng để cho cậu ta hủy hoại chính mình.

Nghe những lời cảnh tỉnh của Xuân Cường, Khánh Xuân không hề tỏ bất cứ một thái độ nào nhưng trong thâm tâm, cô lại có cảm giác rằng, hình ảnh Tiêu Đồng trong lòng cô lúc này lại biến thành một kẻ chủ quan, làm việc khinh suất, ý thức trách nhiệm kém, năng lực tồi. Thi thoảng cô cũng le lói ý nghĩ rằng, có phải là mình đã quá đề cao giá trị cũng như tác dụng của Tiêu Đồng đối với vụ án này?

Sáng sớm Chủ nhật, Tiêu Đồng đã gọi vào máy nhắn của Khánh Xuân là có việc gấp, đề nghị cô lập tức gọi điện thoại cho anh. Cô không thể đó là hư hay thật, là có việc thật hay là anh chỉ mượn cớ, do dự rất lâu rồi mới gọi

https://thuviensach.vn

điện thoại nhưng cô ý giữ cho giọng nói của mình thật lãnh đạm. Cô không chào hỏi như thường lệ mà đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi vừa rời khỏi nhà Âu Dương Lan Lan, đang đứng tại một quầy điện thoại công cộng, cũng không biết đây là chỗ nào nhưng đại khái là cách Hương Sơn không xa.

- Cậu vẫn còn xe đấy chứ?

- Vẫn còn.

- Cậu cứ chạy xuống nam, còn tôi thì đi lên phía bắc, chúng ta sẽ gặp nhau ở Di Hòa Viên. Bờ đê phía tây của Di Hòa Viên có cầu Ngọc Đới, ai đến trước cứ chờ.

- Tiếp xúc với cộng tác viên mà lại chọn chỗ lãng mạn như thế sao? Trước đây tôi cứ nghĩ phải chọn nơi hoang phế hoặc nghĩa địa, ở đó ít người hơn mới phải chứ? - Tiếng Tiêu Đồng vừa nói vừa cười trong máy.

Khánh Xuân cúp máy cái rụp!

Cô suy nghĩ rất kỹ và quyết định gọi Lý Xuân Cường đi cùng, một phần là vì muốn hạ cái đầu đang nóng lên của Tiêu Đồng, đừng để cho cậu ta nghĩ rằng điểm hẹn thật lãng mạn thì câu chuyện cũng diễn ra vô cùng lãng mạn, nhất định sẽ cho cậu ta thất vọng một phen. Quan trọng hơn là cô muốn Xuân Cường trực tiếp nghe những gì mà Tiêu Đồng nói, tin hay không là tùy ở anh, anh tự quyết định lấy!

Xuân Cường nhận được điện thoại của Khánh Xuân thì leo lên xe ngay lập tức, tìm đến nhà để đón Khánh Xuân cùng đến Di Hòa Viên. Xe của anh chạy thẳng vào bên trong, chạy men theo bờ tây của hồ Côn Minh, xa xa đã trông thấy vòm cầu Ngọc Đới cao cao. Ảnh ngược của nó in xuống lòng hồ phẳng lì tạo thành một vầng trăng tròn nửa thực nửa hư, Tiêu Đồng đang

https://thuviensach.vn

đứng giữa lằn phân của hai nửa thực hư ấy, thi thoảng lại đưa đồng hồ lên xem và nhìn quanh bốn phía. Anh chỉ quan sát và tìm bóng dáng của Khánh Xuân từ xa xa nên không để ý quan sát gần nên khi hai người đã leo lên cầu, anh mới phát hiện ra.

Quả không ngoài dự đoán của Khánh Xuân, việc Xuân Cường đột ngột xuất hiện cùng cô đã khiến Tiêu Đồng cảm thấy bất ngờ nên ngẩn người ra nhìn cả hai, quên cả chào hỏi.

Khánh Xuân thầm đắc ý ngắm nhìn gương mặt thất vọng và có vẻ tức giận của Tiêu Đồng.

Xuân Cường hỏi cộc lốc:

- Tới sớm thế à?

- Vâng. - Tiếng trả lời cũng không kém cộc lộc và đầy vẻ hậm hực.

Chỉ có ba người, không hề có du khách qua lại trên cầu. Xuân Cường đi thẳng vào vấn đề:

- Có chuyện gì thế? Cậu cứ nói đi!

Con ngựa không cương Tiêu Đồng không thèm liếc nhìn Xuân Cường, chỉ nhìn Khánh Xuân nói:

- Theo nguyên tắc, tôi chỉ báo cáo liên lạc với một người, sao các vị lại cùng đưa nhau đến đây?

Một vẻ thích thú xuất hiện trên gương mặt Khánh Xuân, cô cười nói:

- Đội trưởng của chúng tôi rất quan tâm đến những tin tức của cậu nên mới đến đây, cậu có tin gì cứ nói ra.

Xuân Cường cũng trịnh trọng nói:

https://thuviensach.vn

- Không phải là cậu hẹn với chúng tôi đến hồ Côn Minh để xem cá đấy chứ? Bữa nay cậu không lên lớp, nhàn nhã quá cho nên mới nghĩ đến chuyện gặp gỡ với cảnh sát Âu Khánh Xuân để báo cáo tư tưởng, đúng không.

Khánh Xuân nhìn thẳng vào mặt Tiêu Đồng nhưng không lên tiếng biện hộ cho anh. Gương mặt Tiêu Đồng đỏ rần lên rồi tái đi, đôi môi giật giật rồi buông một câu gọn lỏn:

- Thế thì tôi chẳng có việc gì phải nói cả.

Nói xong thì quay lưng đi thẳng xuống chân cầu. Khánh Xuân định gọi anh lại nhưng trông thấy vẻ mặt của Xuân Cường, cô không lên tiếng nữa.

Xuân Cường ngồi trên lan can cầu đưa mắt ngắm nhìn những cánh hạc bay là là trên mặt nước hồ, ngâm nhẹ hai câu thơ: "Chớ bảo nước Côn Minh quá cạn. Cảnh đẹp Xuân Giang khó sánh bằng". Khánh Xuân không có được tâm trạng nhàn nhã như Xuân Cường, hạ giọng hỏi:

- Cậu ta đi rồi, làm sao đây?

- Đi thì đi, anh xem cậu ta chẳng có gì để báo cáo đâu. - Dừng một lát, Xuân Cường nói tiếp - Cậu ta hẹn em đến một nơi lãng mạn như thế này e rằng cũng chỉ để thổ lộ tâm can mà thôi.

- Địa điểm này do em nghĩ ra chứ không phải cậu ta!

- Do em? Em nghĩ sao mà lại hẹn cậu ta đến chỗ này?

Khánh Xuân không biết phải trả lời Xuân Cường như thế nào vì tất nhiên, cô không thể thổ lộ cho Xuân Cường biết là mình cố tình muốn chơi khăm Tiêu Đồng. Cô vội vàng lấp liếm:

- Bữa nay Chủ nhật, em muốn cho mọi người thư thái một tí.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường cười nhẹ:

- Em không đến công viên bao lâu rồi?

Khánh Xuân vẫn còn nhớ lần cuối cùng đi chơi với Tân Dân ở công viên Tử Trúc gần đây nhưng cô không muốn trả lời. Anh nói tiếp:

- Kể từ khi tốt nghiệp Học viện cảnh sát đến nay, anh chưa đặt chân vào công viên, không có thời gian, cũng chẳng có chút hứng thú nào.

- Thế thì chúng ta đi vậy. - Khánh Xuân nói.

Xuân Cường nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân. Ánh mắt nghiêm trang đã mất mà thay vào đó là một ánh mắt rất thân thiết và trìu mến, nói:

- Bữa nay phá lệ, đã đến đây thì cứ ở lại đây, anh chợt thấy hứng thú vì nơi này.

- Nhưng em lại không. - Cô thấy ân hận vì đã đối xử với Tiêu Đồng như vậy. Cô rời khỏi cầu Ngọc Đới tiếp tục nói - Đội trưởng, em nghĩ là chúng ta tìm Tiêu Đồng đi. Em có cảm nhận là cậu ta muốn báo cáo một điều gì đó.

Xuân Cường im lặng không nói gì, lái xe phóng thẳng ra cổng Di Hòa Viên, lâu lắm mới lên tiếng:

- Em đi tìm cậu ta vậy, có điều em cần chú ý, với những cộng sự mà tố chất chính trị kém như cậu ta thì cần phải làm công tác tư tưởng thêm và quản lý chặt hơn nữa, không nên để cho cậu ta điều khiển mình. Em xem, vừa rồi cậu ta biểu hiện không hề khiêm tốn tí nào. Phải chăng là cậu ta muốn anh phải năn nỉ. Ngay cả một câu xin lỗi về những tin thất thiệt vừa qua cũng không hề nói, cậu ta đòi chúng ta phải làm gì?

- Đối với những cộng sự bất đắc dĩ như cậu ta thì đâu có phải ai nói muốn quản lý là có thể quản lý được. Em đã phê bình cậu ta chuyện vừa rồi. Anh

https://thuviensach.vn

lại bồi thêm mấy câu nữa khiến cậu ta khó lòng chịu nổi. - Khánh Xuân có vẻ đắn đo, nói tiếp - Cậu ta hoàn toàn khác với những người tự nguyện lăn lộn ngoài xã hội để làm tai mắt cho anh, bảo cậu ta luồn vào hang ổ bọn tội phạm để cộng sự với chúng ta chẳng qua là dựa vào tính tích cực và sự giác ngộ của cậu ta mà thôi. Bởi nói gì thì nói, chúng ta cũng làm tốn khá nhiều thời gian và tâm sức của cậu ta. Ấy là chưa nói đến những nguy hiểm rập rình chung quanh. Chấp nhận công việc này là một sự chứng minh rất thuyết phục bản chất chính trị của cậu ta rồi, cách quản lý kiểu người như Tiêu Đồng hoàn toàn không giống với những tai mắt ngoài xã hội của chúng ta. Chí ít là chúng ta phải dùng đến quan hệ đồng chí hoặc anh em mới có thể thuyết phục được họ.

Hình như Khánh Xuân đang trút nỗi ân hận cũng như sự đồng cảm với Tiêu Đồng vào những lời phân tích có ý biện hộ vừa rồi. Tuy ngoài miệng nói cứng nhưng Xuân Cường không thể không đồng ý với cô ở điểm này:

- Nếu anh hoàn toàn xem cậu ta là đồng chí, anh không bỏ qua những tin tức không chính xác của cậu ta vừa rồi đâu. Có điều, để không làm ảnh hưởng đến sự tích cực của cậu ta, anh không truy cứu gì về chuyện cậu ta suýt đem lại tai họa cho chúng ta. Vả lại, cậu ta là tai mắt do em quản lý, anh vẫn tôn trọng em mà không nói gì thêm. Bữa nay là do em gọi, anh mới đến; còn tâm trạng của cậu ta thế nào đó là chuyện của em, em phải chịu trách nhiệm về việc này.

Nói một hơi dài, hình như những gì bực bội trong lòng Xuân Cường đã giảm bớt, anh hạ giọng hỏi:

- Anh đưa em về nhà hay là em còn muốn đi đâu nữa?

- Anh cứ về trước đi, em còn có chút việc riêng ở gần đây thôi. - Khánh Xuân nói.

Đương nhiên là Xuân Cường không tiện hỏi thêm nữa nên cười nhẹ:

https://thuviensach.vn

- Em hẹn với cậu ta ở điểm này thì quá tuyệt rồi đấy, công tư vẹn cả đôi bề!

Chiếc xe Jeep ép sát vào lề đường và hai người chia tay. Xuân Cường vừa đi khỏi thì Khánh Xuân bấm điện thoại di động gọi nhắn cho Tiêu Đồng rồi thả bộ dọc theo lề đường đến trạm xe buýt. Xe buýt chưa đến thì Tiêu Đồng đã gọi điện thoại đến, hỏi cộc lốc:

- Chị nhắn cho tôi?

- Còn giận à? Bỏ qua đi! Cậu ở đâu, tôi sẽ đến.

- Tôi ghét khi nhìn thấy chị đi chung với anh ta.

- Anh ấy là lãnh đạo của tôi... - Khánh Xuân giải thích.

- Anh ta là lãnh đạo của chị chứ không thể lãnh đạo cả tôi. Tôi không nợ gì anh ta cả.

Khánh Xuân im lặng một lát rồi hỏi:

- Thế cậu có nợ tôi không?

Tiêu Đồng cũng im lặng một lát rồi hỏi lại:

- Chị đang ở đâu, tôi đến tìm chị.

Khánh Xuân ngước mắt nhìn chung quanh, đối diện với cô, bên kia đường là một nhà hàng rất sang trọng, cô bèn hẹn Tiêu Đồng đến đó.

Hình như Tiêu Đồng cũng chưa lái xe đi đâu xa nên năm phút sau là anh đã có mặt. Khánh Xuân lên xe. Tiêu Đồng không hề liếc nhìn cô, cũng không hề lên tiếng. Khánh Xuân nói:

- Cậu còn trẻ mà tính khí cũng nóng ghê gớm, nói không hợp là bỏ đi. Nay mai tốt nghiệp đại học, làm sao hòa nhập được với xã hội?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng lái sang chuyện khác:

- Vì sao anh ta không đến?

- Ai?

- Lãnh đạo của chị!

- Không phải là cậu đã nói không muốn thấy mặt anh ấy rồi sao?

- Không phải là chị cố ý đưa anh ta đến đấy chứ?

- Cậu đã muốn gặp tôi vì công việc thì người của chúng tôi, ai đến cũng như nhau cả thôi. Cậu hôm nay hẹn tôi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Tiêu Đồng trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Bọn chúng có một lô hàng giấu tại một số nhà trọ nhỏ ở Long Khánh Hiệp, huyện Diên Khánh.

- Là hàng gì, cậu đã điều tra rõ chưa?

- Không rõ, chỉ có điều tối qua tôi nghe thấy bọn họ trao đổi với nhau như vậy thôi. Trợ lý của Âu Dương Thiên là Hoàng Phương Bình nói với ông ta là số hàng này đã giấu trong những nhà nghỉ Thập Bát Bàn đã lâu lắm rồi. Âu Dương Thiên nói, tình hình lúc này không thuận lợi lắm, cứ việc giấu ở đó, sau này hẳng hay. Đây là những lời họ nói với nhau, tôi nghe rất rõ ràng.

Khánh Xuân nghiêm sắc mặt nói:

- Làm sao cậu biết là nhà nghỉ Thập Bát Bàn ở vùng Long Khánh Hiệp?

- Khi ăn cơm, lão Hoàng nói chuyện với Âu Dương Thiên, tôi nghe lão nói, Bắc Kinh năm nay rất nóng, ông chủ nên đến Long Khánh Hiệp ở vài ngày. Ở đó phong cảnh rất đẹp, thời tiết lại rất mát mẻ, so với việc dùng điều hòa

https://thuviensach.vn

tốt hơn nhiều, có điều điều kiện sinh hoạt ở nhà nghỉ Thập Bát Bàn này quá tồi mà thôi.

Đã có kinh nghiệm thất bại ở lần trước, lần này Khánh Xuân không tỏ ra quá phấn khởi và nóng vội. Cô cứ hỏi đi hỏi lại những chi tiết cụ thể mà không sợ Tiêu Đồng phật lòng. Tiêu Đồng hỏi: Có phải là chị không tin tôi, đúng không? Khánh Xuân nói, Đây không phải là chuyện tin hay không tin mà công việc đòi hỏi phải thận trọng. Có một số tình tiết yêu cầu phải thật sự sáng rõ, có thể với những tình tiết ấy, Tiêu Đồng không nhìn thấy gì cả nhưng với đôi mắt nghiệp vụ, cô có thể phân tích để thấy vấn đề.

Mọi chuyện cũng đã nói hết, Khánh Xuân nói:

- Tiêu Đồng, xin lỗi cậu nhé. Tối nay tôi không thể ngồi với cậu lâu hơn được nữa. Tôi phải báo cáo tình hình vừa thu thập được với lãnh đạo ngay.

Tiêu Đồng gật đầu như rất hiểu vấn đề, nói:

- Chị muốn về đơn vị phải không? Tôi đưa chị về.

Khánh Xuân không về đơn vị. Cô mở điện thoại di động gọi ngay cho Xuân Cường rồi bảo Tiêu Đồng lái xe đưa cô đến một địa điểm cách nhà trưởng phòng Mã không xa lắm thì dừng lại, xuống xe và nói với anh:

- Có lẽ tôi sẽ gọi lại cho cậu ngay thôi!

Khi cô đến nhà Mã Chiếm Phúc đã thấy Xuân Cường đã có mặt. Trong phòng khách, Mã Chiếm Phúc và Xuân Cường chăm chú nghe Khánh Xuân báo cáo lại tất cả những gì cô vừa nhận được. Nghe xong, không ai nhận thấy bất kỳ chỗ sơ hở nào nhưng chưa vội lên tiếng nói lên phân tích chủ quan của mình.

- Có phải là hai người sợ sai lầm như lần trước? - Mã Chiếm Phúc cười hỏi.

https://thuviensach.vn

- Đúng thế, một lần bị rắn cắn, thấy dây thừng cũng giật mình. - Khánh Xuân gật đầu nói.

- Nếu tin tức tình báo mà chính xác tuyệt đối thì không nên gọi là tình báo nữa, cũng không cần phải có công đoạn phân tích tin tình báo nữa. - Mã Chiếm Phúc nói.

Không hiểu là Xuân Cường đã rút ra bài học kinh nghiệm từ sự nóng vội của mình lần trước hay là xuất phát từ không có lòng tin đối với Tiêu Đồng, chỉ ngồi im lặng nghe mà không hề phát biểu, cuối cùng vẫn là Mã Chiếm Phúc lên tiếng:

- Thế này nhé, trên phương diện lý luận mà nói thì đối với thông tin này, chúng ta cứ tin tưởng là chuẩn xác, nhưng có điều, rút kinh nghiệm từ lần trước, chúng ta có thể khấu hao mức độ tin tưởng của mình, do vậy khi hành động, mọi người phải lưu ý đến đường lùi.

Xuân Cường và Khánh Xuân đều đưa mắt nhìn anh, chờ đợi một chỉ thị cụ thể. Mã Chiếm Phúc nhìn Xuân Cường, nói:

- Chiều nay cậu cứ cho người đến Long Khánh Hiệp để tìm hiểu thử xem có nhà nghỉ Thập Bát Bàn hay không. Cứ để hai người ở lại đó giám sát mọi chuyện, tối nay có thể dùng cách kiểm tra trật tự trị an theo quy định cũng được mà mượn cớ đang truy lùng tội phạm trốn trại cũng xong để thăm dò một chút. Nếu thông tin mà Tiêu Đồng cung cấp chỉ là giả thì chúng ta vẫn có cách để hạ cánh an toàn.

Xuân Cường và Khánh Xuân đưa mắt nhìn nhau, trong cái nhìn thể hiện cả hai đều đồng ý với cách thức mà trưởng phòng Mã đã đề xuất.

Sau khi gọi điện yêu cầu các đội viên thực hiện theo kế hoạch, cả hai rời khỏi nhà Mã Chiếm Phúc. Đã đến giờ ăn trưa, Xuân Cường mời Khánh Xuân đến một tiệm ăn gần đó nhưng cô từ chối, nói:

https://thuviensach.vn

- Bữa nay Chủ nhật, tìm được mọi người là khó vô cùng, tốt nhất là ghé về cơ quan tranh thủ thời gian điều động anh em bố trí công việc là quan trọng nhất.

Xuân Cường không nói gì thêm, lái xe thẳng về cơ quan. Bữa trưa, hai người xuống nhà ăn cơ quan. Ngày Chủ nhật nên nhà ăn rất vắng người, cơm và thức ăn có lẽ là của ngày hôm trước còn thừa lại nên Khánh Xuân nuốt không trôi. Cô ăn vội mấy miếng rồi định bê hộp cơm thừa đi đổ thì Đỗ Trường Phát xuất hiện ở cửa, nhác trông thấy cô đã kêu ầm lên:

- Đúng là chẳng có một ngày Chủ nhật an nhàn nào cả. Bữa nay định đưa bà xã đến bệnh viện nạo thai thì máy nhắn tin lại kêu ầm lên.

- Anh cũng nên có con rồi, việc gì phải đi nạo thai?

Trường Phát vẫn bô bô lớn tiếng:

- Tôi thì rất muốn có con nhưng bà xã thì lại không muốn. Cô ấy nói, anh chỉ biết đẻ con mà không biết nuôi, muốn có con thì tự mà đẻ lấy. Công việc của cô ấy yêu cầu thường xuyên xa nhà, nếu sinh con thì không có thời gian chăm sóc. Cô nói xem, chúng ta lao theo công việc này e rằng nhiều khi phải bỏ lỡ những việc trọng đại có tính chất sống còn của cả một đời người chứ chẳng chơi.

- Nhưng tôi thấy có rất nhiều đồng chí làm công an đến mấy mươi năm nhưng con cháu vẫn đề huề đấy thôi. Mai mốt mà anh tuyệt tự thì đó là một trong những tội lớn đấy, thất đức lắm. Lâu nay anh có làm chuyện gì không phải với vợ không? - Khánh Xuân cười nói.

Trường Phát cười một cách hiền lành:

- Không dám không dám. Vừa rồi có một cô gái đến tìm cô, trông cũng xinh lắm nhưng tôi cũng chẳng dám nhìn lâu đâu.

- Thế sao, ai đến tìm tôi?

https://thuviensach.vn

- Ở ngoài cổng ấy, cô ra đó mà gặp, tôi ăn cơm đây!

Khánh Xuân đổ cơm thừa, rửa bát rồi đi ra cổng. Người đang đứng ngoài cổng chờ cô chính là bạn gái của Tiêu Đồng - Trịnh Văn Yến.

https://thuviensach.vn

19.

Trông thấy Văn Yến, không hiểu vì sao trong lòng Khánh Xuân lại đột nhiên nổi lên một nỗi e ngại. Cô lên tiếng chào Văn Yến từ xa, không được tự nhiên lắm, hỏi có việc gì mà lại đến đây.

Thần thái của Văn Yến suy sụp trông thấy nếu so với trước kia. Cô nắm chặt lấy tay Khánh Xuân, lí nhí nói rằng, Em có nhờ người quen ở công an thành phố dò hỏi mới tìm được đến đây. Chị có thể bỏ chút ít thời gian để nói chuyện một lát được chăng. Khánh Xuân nhìn đồng hồ, nói:

- Không kịp nữa rồi, một giờ chiều nay tôi có chuyện cần phải đi gấp.

- Vẫn còn nửa tiếng nữa cơ mà, em chỉ có mấy câu thôi, nói xong đi ngay. - Văn Yến van nài.

Ngoài trời nắng như đổ lửa, Khánh Xuân đưa Văn Yến vào một quán cà phê nhỏ tương đối yên tĩnh nằm đối diện với cơ quan, gọi hai cốc nước rồi ngồi xuống ghế. Chưa kịp mở miệng, nước mắt Văn Yến đã lưng tròng. Nhìn thấy những giọt nước mắt ấy, Khánh Xuân đã hiểu ra mọi chuyện mặc dù chưa kịp hỏi han gì.

- Em và Tiêu Đồng đã chia tay rồi!

Đây chính là câu nói đầu tiên của Văn Yến.

- Chia tay? Tại sao?

Khánh Xuân chỉ có thể ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

- Anh ấy đã yêu một người con gái khác!

Trái tim Khánh Xuân đập mạnh nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản:

https://thuviensach.vn

- Cậu ta yêu ai?

Văn Yến ngước mắt lên nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân. Cô trấn tĩnh, không tránh né cái nhìn ấy. Văn Yến nói:

- Anh ấy đã bị một cô gái giàu có quấn lấy. Cô ta có xe hơi, còn đưa cho anh ấy một chiếc Toyota, cũng có thể cho tiền anh ấy nữa. Do vậy mà anh ấy thay lòng đổi dạ. Em quá hiểu Tiêu Đồng. Anh ấy đã thích ai thì không thể chế ngự được chính mình, lao theo sở thích mà không quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

Nhịp tim của Khánh Xuân đã trở lại bình thường, nhưng bất giác cô giật mình: Tiêu Đồng lại đem chuyện quan hệ với Âu Dương Lan Lan nói lung tung lên như thế sao? Cô lên tiếng thăm dò:

- Chuyện Tiêu Đồng quan hệ với cô gái ấy là do chính miệng cậu ấy nói với em sao? Cậu ta đã nói những gì trong quan hệ với cô ta?

- Không phải anh ấy nói ra đâu, đương nhiên là anh ấy muốn giấu em. Anh ấy nói muốn chia tay với em vì không muốn để chuyện yêu đương làm ảnh hưởng đến việc học tập. Có điều, em đã tìm đến thầy giáo phụ đạo của anh ấy, chính là thầy Lư Lâm Đông ấy. Ông ấy đã nói với em. Cả trường đều biết chuyện Tiêu Đồng quan hệ với một cô gái giàu có và ai cũng nói rằng nếu cứ tiếp tục thì sẽ không tốt cho anh ấy. Thầy Lư còn nói rằng, hy vọng những người quen biết với Tiêu Đồng nên khuyên nhủ anh ấy. Vì chuyện này mà toàn trường đều bàn tán xì xào và có những lời dị nghị không tốt về Tiêu Đồng.

Khánh Xuân nhìn hai dòng nước mắt chảy trên gò má Văn Yến. Gương mặt Văn Yến kể ra cũng khá dễ coi, đầy đặn nhưng lúc này, đau khổ và uất hận đã làm nó biến dạng đi một tí. Khánh Xuân chợt thấy trái tim mình mềm đi, không hiểu sao lại lên tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thế thì, khi mới gặp nhau, có phải là cậu ta đã theo đuổi em ráo riết hay không?

Văn Yến đưa ống tay áo lên lau nước mắt, lâu lắm mới lắc đầu và bình thản thừa nhận:

- Không phải thế, là do em quyết tâm theo đuổi anh ấy. Bao nhiêu năm nay em đối xử với anh ấy không hề tệ bạc, chăm sóc từng ly từng tí, do vậy mới tạo cho anh ấy một sự ỷ lại và coi thường em. Tuy quen nhau mới được ba năm nhưng ngay từ khi mới bắt đầu, em và anh ấy đã sống như một đôi vợ chồng nhưng bọn em chỉ nói đến chuyện gạo cơm mắm muối mà không hề có lấy một lời yêu thương. Đúng vậy, anh ấy không hề có ở em, cho dù là một tí sự khát khao của một thanh niên chỉ vừa hai mươi tuổi.

- Đã hiểu tính cách của cậu ta như vậy thì tại sao em lại biết về mặt tình cảm, cậu ta lại không chế ngự được chính mình, làm sao em biết được rằng, đối với con gái, cậu ta bất chấp tất cả để lao theo cho đến tận cùng?

- Dựa vào cảm giác của em cũng như sự hiểu biết về bản chất và tính cách của anh ấy. Kinh nghiệm sống của em nhiều hơn so với Tiêu Đồng, em không nhìn lầm đâu.

- Thế thì... - Khánh Xuân nghi ngại hỏi - Em đến tìm tôi có phải là muốn nhờ tôi giúp đỡ điều gì chăng?

Nghe thấy câu này, thái độ của Văn Yến tràn đầy vẻ tin tưởng và khẩn thiết:

- Chị đã cho Tiêu Đồng ánh sáng, chị cũng là người mà anh ấy ái mộ và khâm phục nhất. Nhất định anh ấy sẽ tôn trọng những lời khuyên của chị. Em rất mong chị hãy nói chuyện với anh ấy.

Khánh Xuân nghĩ thầm: Cô em ạ, đừng có ngốc nghếch như vậy. Tìm đến tôi và nhờ tôi làm chuyện này thì chẳng khác gì "dẫn sói về nhà" đâu? Có vẻ bất nhẫn, cô thoái thác:

https://thuviensach.vn

- Tôi rất ít cơ hội để gặp cậu ta. - Nhưng cảm thấy quá nhẫn tâm, từ chối thẳng thừng thì không hợp tình hợp lý chút nào nên Khánh Xuân vội vàng bổ sung - Đương nhiên nếu có cơ hội gặp cậu ấy, tôi cũng sẽ nói thử xem. Nhưng biết nói với cậu ấy thế nào nhỉ? Cậu ấy yêu ai là quyền tự do yêu đương của mỗi người mà!

- Đúng là tự do của anh ấy. - Văn Yến gật đầu - Anh ấy không yêu em, em cũng không ép buộc được. Nhưng có điều, trên bất kỳ phương diện nào anh ấy cũng có những ưu điểm, không nên sống trụy lạc, tham lam say mê vì một chiếc xe hơi, một chiếc điện thoại di động hay một ít tiền! Cô ta còn trẻ thế mà lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Liệu đó có phải là những đồng tiền chân chính không?

- Cũng có thể nhà cô ta rất giàu.

Khánh Xuân thấy thời gian đã hết nên không còn nhiệt tình với cuộc nói chuyện này nữa. Nhưng Văn Yến vẫn đang miên man trong những nỗi đau khổ và căm hận của riêng mình nên không nhận ra, tiếp tục nói:

- Dùng những đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ để cho trai, thứ đàn bà ấy không thể là người tốt được.

Những lời chửi rủa thậm tệ của Văn Yến đối với tình địch khiến Khánh Xuân chạnh lòng. Xem ra, cho dù người đàn bà có cam chịu đến đâu đi chăng nữa nhưng khi đời sống tình cảm của mình bị tước đoạt, họ sẽ trở thành những con người độc ác! Cô đã nhận lời một cách nguyên tắc với Văn Yến là sẽ khuyên nhủ Tiêu Đồng, nhưng liệu cô sẽ làm đến đâu?

Sau khi từ biệt Văn Yến trong quán cà phê, Khánh Xuân vội vàng chạy thẳng vào cơ quan. Sáng nay cô đã hẹn với Xuân Cường là sẽ cùng nhau theo đội đến Long Khánh Hiệp điều tra. Và trong thời gian cô nói chuyện với Văn Yến, anh đã liên hệ với công an huyện Diên Khánh để chuẩn bị một số thủ tục điều tra.

https://thuviensach.vn

Sống ở Bắc Kinh đã khá lâu nhưng đây là lần đầu tiên, Khánh Xuân đến Long Khánh Hiệp. Cô và mọi người đồng loạt mặc thường phục. Toàn đội phân làm mấy tổ lên xe, vượt qua cửa Cư Dung và Bát Đạt Lĩnh để đến Long Khánh Hiệp. Họ dừng xe trước khách sạn Long Khánh Hiệp rồi lên cáp treo để lên bãi Lan Hà ở độ cao bảy mươi tám mét. Đứng trên đỉnh cao của của bãi Lan Hà, Khánh Xuân đưa mắt ngắm nhìn chung quanh. Nhìn về phía nam, núi non hùng vĩ hiện ra trong tầm mắt, trường thành Bát Đạt Lĩnh quanh co uốn khúc ẩn hiện xa xa màu xám đục. Dưới chân núi là những dòng nước xanh thẩm dịu dàng uốn lượn, những làn hơi nước mỏng bay lên kết hợp với sương mù bốc lên từ đá núi chập chùng thành một khối. Tầm mắt cô hướng về phía bắc, Long Khánh Hiệp núi cao trập trùng, một dòng sông xanh biêng biếc ẩn ẩn hiện hiện. Cảnh đẹp chẳng khác nào trong thơ và họa khiến tâm hồn Khánh Xuân lâng lâng bay bổng, đứng bên cạnh cô, Đỗ Trường Phát bật lên câu cảm thán: Chẳng khác nào cảnh thần tiên. Khánh Xuân chợt nhận ra rằng, bao nhiêu năm nay mình im lặng vận động như một cỗ máy, cuộc sống cứ lặp đi lặp lại hết ngày này sang ngày khác, năm này sang năm khác nhưng lúc này, trước sự hùng vĩ của tự nhiên, cô đã giã từ kiếp sống như một cỗ máy ấy để quay về với kiếp sống của một con người đúng nghĩa. Gió vi vút thổi qua và bỗng dưng, Khánh Xuân quên hết tất cả, hét lên một tiếng thật to giữa đất trời khiến toàn bộ đồng đội của cô phải giật mình kinh ngạc. Đến khi Xuân Cường bước đến bên cạnh nắm lấy vai cô lắc nhẹ, Khánh Xuân mới choàng tỉnh khỏi phút giây thoát hồn tạm bợ vừa rồi. Cô đi theo mọi người xuống thuyền, chậm chậm đi sâu vào trong hẻm núi. Mỗi vé đi thuyền là sáu mươi đồng, có vẻ hơi đắt nhưng khi ngồi trên thuyền, chứng kiến tận mắt cảnh nước non hòa quyện vào nhau, cảnh trí tự nhiên kết hợp với cảnh quan do con người sáng tạo nên, ai ai cũng thừa nhận là vé thuyền không còn đắt nữa.

Họ rời thuyền lên bờ ngay tại Thập Bát Bàn, men theo hẻm núi mà đi. Núi ở đây không cao lắm, sau lưng núi lại là một bình nguyên nhỏ, có đường rải nhựa chạy vòng vèo. Trinh sát của công an huyện Diên Khánh đã chờ sẵn ở đây để dẫn mọi người đến thẳng nhà nghỉ Thập Bát Bàn. Họ quan sát chung quanh nhà nghỉ, xác định đường ra lối vào. Xuân Cường bỗng quyết định

https://thuviensach.vn

một phương án đột nhập vào nhà nghỉ: Anh và Khánh Xuân trong vai một đôi vợ chồng du khách thuê một căn phòng.

Trong thâm tâm, Khánh Xuân không hề muốn đóng vai vợ chồng với Xuân Cường, có điều anh đã nói ra quyết định này trước toàn thể đồng đội nên cô không thể không chấp hành mệnh lệnh. Xuân Cường trao đổi với Trường Phát mấy câu rồi cùng với Khánh Xuân rời khỏi đội ngũ đi thẳng vào nhà nghỉ.

Không gian chung quanh nhà nghỉ yên ắng vô cùng. Hai người lặng lẽ quan sát chung quanh rồi đi vào cổng. Không ngờ là một nhà nghỉ nhỏ thế này cũng có một quầy lễ tân. Nghe nói hai người cần thuê phòng nghỉ, cô phục vụ uể oải hỏi họ cần một hay hai phòng. Không một chút do dự, Xuân Cường yêu cầu một phòng. Khi cô phục vụ đòi xuất trình giấy đăng ký kết hôn, Xuân Cường cười nói:

- Ở chỗ các người mà vẫn kinh doanh có vẻ chính quy ghê thế?

Cô phục vụ cười, vừa đưa chìa khóa cho anh vừa nói:

- Phải thế thôi, thi thoảng chúng tôi cũng có khách nước ngoài thuê phòng nữa đấy!

Đây là một nhà nghỉ kiến trúc theo lối cổ điển, màu sơn của cột kèo khá tương phản: Cột xanh kèo đỏ, trông có vẻ dung tục nhưng cũng có điểm độc đáo riêng. Những căn phòng ở đây trước sau đều có hành lang khá thoáng đãng, rất phù hợp cho việc tránh nắng. Giả vờ như đi tham quan ngắm cảnh, Xuân Cường và Khánh Xuân đi dạo khắp một vòng quanh nhà nghỉ. Không hề có lấy một du khách, nhân viên phục vụ cũng chỉ có vài ba người lèo tèo. Bước vào phòng, Xuân Cường dùng điện thoại di động gọi cho Trường Phát ở bên ngoài chuẩn bị hành động trước giờ đã định.

- Không phải là chờ đến tối hay sao, tại sao phải hành động gấp như vậy? - Khánh Xuân ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường cất điện thoại vào túi, nói:

- Lúc này du khách đang vắng, hơn nữa ban ngày dễ dàng phát hiện hơn, anh nghĩ không nhất thiết phải chờ đến đêm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đỗ Trường Phát dẫn một đội cảnh sát sắc phục rõ ràng cùng với một chú cảnh khuyển to lớn và nhanh nhẹn đi từ cổng thẳng quầy lễ tân. Họ đưa quyết định khám xét để truy tìm hung khí của một kẻ sát nhân do trưởng phòng Mã mới ký ra và tất cả đội viên tỏa về các phòng ngủ, ngay cả phòng của nhân viên như phòng giặt áo quần, gian bếp, quầy lễ tân, phòng hành chính... bắt đầu công việc lục soát. Sau hơn một tiếng đồng hồ, Đỗ Trường Phát đã "lục soát" đến phòng của Xuân Cường và Khánh Xuân.

- Không tìm ra bất cứ cái gì cả - Trường Phát hạ thấp giọng báo cáo với Xuân Cường.

Theo thói quen, Xuân Cường hỏi:

- Cậu lục soát có kỹ không?

Trường Phát dùng tay áo lau mồ hôi:

- Đã đào sâu đến ba thước đất!

- Con chó đâu?

- Cứ lấc láo ngửi đông hít tây mà không sủa lên tiếng nào. Đây là loại chó nhập khẩu từ Đức, có thể phân biệt được mấy chục loại ma túy, cũng đã phá được vài ba vụ án rồi, có lẽ nào đến tay chúng ta thì lại im hơi lặng tiếng?

Xuân Cường thở hắt ra một hơi dài:

- Thôi được rồi, mọi người thu quân đi!

https://thuviensach.vn

Đỗ Trường Phát rời khỏi phòng. Đứng trong phòng, Khánh Xuân lắng nghe mọi người trao đổi mấy câu với nhân viên nhà nghỉ rồi dắt chó đi ra cổng. Xuân Cường nhìn Khánh Xuân nói:

- Chúng ta cũng đi thôi, về nhà may ra còn kịp ăn cơm tối.

Cô nhân viên lễ tân thấy hai người chuẩn bị đi thì lên tiếng giữ khách. Xuân Cường cười nói:

- Đám người mặc quần áo cảnh sát vừa rồi đã làm cho chúng tôi sợ hết hồn, thôi thì đi sớm một tí vậy.

Không còn thấy bóng dáng Đỗ Trường Phát và mọi người ngoài cổng nữa. Khánh Xuân theo chân Xuân Cường vượt qua Thập Bát Bàn rồi leo lên chiếc thuyền cuối cùng quay về mà lòng không khỏi thấy thất vọng. Trên thuyền chỉ có hai người, không ai còn tâm trạng để mà thưởng thức ánh tà dương le lói trên đỉnh núi nữa.

Cả Xuân Cường lẫn Khánh Xuân không hề trao đổi nhưng cùng chung một suy nghĩ: Có phải là họ đã phạm một sai lầm mang tính định hướng khi hoài nghi Âu Dương Thiên và Công ty Đại Nghiệp? Không dằn lòng được nữa, Xuân Cường bật lên câu nghi vấn này nhưng ngay lập tức, cả anh lẫn Khánh Xuân đều lên tiếng phủ nhận. Tiếp theo là một khoảng im lặng, cả hai đều có vẻ lắng nghe tiếng động cơ thuyền máy nổ rì rầm và tiếng sóng đập vào mạn thuyền nhưng mỗi người lại đang theo đuổi một ý nghĩ riêng. Lại tiếng Xuân Cường:

- Hay là Tiêu Đồng đã ngụy tạo ra tin tức này để lấy cớ gặp cô? Cậu ta muốn lấy lòng cô hay bày trò lừa người để được để ý? Chuyện cung cấp tin tức thất thiệt trước đây cũng có tính chất chung như thế này.

Khánh Xuân không hề lên tiếng. Giữ im lặng là một cách để cô phản đối phỏng đoán của Xuân Cường và ngay lập tức, anh đã nhận ra là những ý kiến của mình thiếu cơ sở chắc chắn.

https://thuviensach.vn

- Nhưng nếu như vậy thì có khác gì cậu ta đã phản bội tổ quốc?

Thực ra thì Khánh Xuân đang nghĩ đến một khả năng mà cô cho là thực tế nhất: Hay là bọn chúng đã nghi ngờ Tiêu Đồng mà ngụy tạo ra hai sự kiện vừa rồi để thăm dò cậu ta? Cũng có thể là chúng lợi dụng Tiêu Đồng để chuyển đến tai công an hai sự việc đã được bố trí đâu vào đó để chứng minh cho phía công an thấy rằng, bọn chúng không hề làm ăn phi pháp, không dính dáng gì đến ma túy?

Nghĩ đến giả thiết này, ngay cả Khánh Xuân cũng phải giật mình kinh sợ. Điều này nói lên rằng, ý đồ cài đặt trinh sát nội tuyến của công an đã lộ rõ ra giữa ban ngày trước mặt chúng và như thế, kể từ nay về sau, việc tìm ra một chứng cứ để phá án còn khó hơn tìm đường lên trời. Đáng sợ hơn là Tiêu Đồng có thể bị thủ tiêu bất kỳ lúc nào, đương nhiên là mối nguy hiểm này không phải diễn ra ngay trong lúc này. Cho dù Âu Dương Thiên đã nhận ra bộ mặt thật Tiêu Đồng nhưng chưa chắc lão đã dám hạ thủ.

Từ Long Khánh Hiệp về đến trung tâm thành phố, trời tối rất nhanh. Khi đến bùng binh phía bắc, trong dòng xe như nước chảy vòng quanh bùng binh, Khánh Xuân chỉ còn nhận ra những tia ráng yếu ớt phía trời tây. Xuân Cường lái xe thẳng đến nhà trưởng phòng Mã. Anh vẫn đang sốt ruột chờ đợi tin tức từ hai người.

Mã Chiếm Phúc đã nắm được tình hình sơ bộ về kết quả lục soát ở nhà nghỉ Thập Bát Bàn từ công an Diên Khánh. Sau khi nghe tình hình cụ thể và những dự đoán của Xuân Cường cũng như Khánh Xuân, Mã Chiếm Phúc có vẻ như không đồng ý lắm. Anh nói, những suy đoán của hai người đều lý nhưng vẫn chưa có sức thuyết phục, thiếu chứng cứ để xác định. Xem ra chúng ta phải chờ một thời gian nữa rồi hẵng kết luận, cứ theo dõi tất cả mọi đối tượng, xem thử chúng có biểu hiện gì không, kể cả Tiêu Đồng.

Sau khi rời khỏi nhà Mã Chiếm Phúc, thời điểm ăn tối cũng đã qua khá lâu. Xuân Cường lại đề nghị Khánh Xuân về nhà anh hoặc tìm một quán ăn trên phố để dùng cơm tối. Khánh Xuân vừa mới thoát khỏi bệnh cảm, tinh thần

https://thuviensach.vn

lẫn thể lực đều sa sút nghiêm trọng nên đã từ chối, hẹn một dịp khác, lấy cớ là không hề có cảm giác ngon miệng, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi.

Xuân Cường cũng chẳng nài thêm, đưa cô về nhà.

Im lặng bao trùm lên hai người trong suốt một quãng đường dài. Nhìn gương mặt thất vọng và buồn bã không hề che đậy của Khánh Xuân, Xuân Cường lên tiếng an ủi:

- Đây không phải là do chúng ta. Tin tức tình báo có khi đúng khi sai, nội dung báo cáo có khi nặng khi nhẹ, tin mật báo không chính xác vẫn là chuyện thường tình thôi mà. Em không cần phải dằn vặt như vậy. Theo anh, nó không ảnh hưởng xấu đến chuyện thăng chức của em đâu. Em cứ yên tâm về nhà ăn một chút gì đó, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đi làm, tâm tình phải thực sự phấn khởi để nghĩ tiếp những gì chúng ta cần phải làm.

Cách nói năng của Xuân Cường thể hiện sự quan tâm và thân thiết. Những ngày gần đây anh thường dùng cách nói này để trao đổi với Khánh Xuân. Có lẽ là khoảng cách giữa hai người quá gần, vừa là bạn học cùng trường, vừa là cộng sự của nhau, lại là cấp trên và cấp dưới... Khánh Xuân cũng đã quá quen thuộc với cách ứng xử này của Xuân Cường nhưng cho dù là lúc tranh cãi vì công việc hay những lúc giao du thân mật, cô vẫn cảm thấy có một chút gì đó không thoải mái.

Cô xuống khỏi xe trước ngõ vào nhà và lên tiếng cảm ơn đội trưởng. Xuân Cường yêu cầu cô từ nay về sau, khi không còn thảo luận công việc thì đừng gọi anh là đội trưởng. Cô lại nói: Cảm ơn anh, Xuân Cường. Hai ngày nay anh đã mệt rồi, cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi sớm. Khi nói những câu này, Khánh Xuân không biết là mình đứng ở địa vị xã giao thông thường hay là nó đã vượt ra ngoài những quy định trong quan hệ đồng nghiệp.

Khánh Xuân quay lưng đi vào con ngõ. Cô biết là Xuân Cường vẫn đứng đấy, chờ cho cô đi khuất qua khúc quanh anh mới ra về. Cô nghĩ, như vậy không ổn lắm. Giữa cô và Xuân Cường phải giữ một khoảng cách nhất

https://thuviensach.vn

định, cần kiên quyết khi cự tuyệt cái gì và cũng cần thận trọng khi tiếp nhận cái gì ở anh. Sự lờ mờ trong quan hệ sẽ dẫn đến những tiếng thị phi và bất lợi.

Nghĩ đến đây, cô lại chợt nhớ đến Tiêu Đồng. Đây cũng là một sự liên tưởng thường tình mang tính tất nhiên. Cô không thể phủ nhận rằng, cảm giác mà Tiêu Đồng mang lại cho cô mạnh mẽ hơn rất nhiều lần so với Xuân Cường nhưng nó lại giống với Xuân Cường ở chỗ là cô cũng phải giữ một khoảng cách, mà khoảng cách này thậm chí còn rất lớn nên rất khó có thể dự đoán được kết quả mối quan hệ giữa hai người sẽ như thế nào. Những gì không thể dự đoán được kết quả dễ dàng dẫn người ta sa vào tưởng tượng và chờ đợi. Tưởng tượng và chờ đợi lại là một sự lôi cuốn đến mê hoặc. Tuổi tác, chức nghiệp, kinh nghiệm, kể cả cá tính..., Khánh Xuân và Tiêu Đồng hoàn toàn khác nhau. Chính vì khoảng cách mênh mông này nên cô lại biến thành mẫu người để cho Tiêu Đồng sùng bái và tôn thờ. Đến lượt mình, tình yêu vụng dại của Tiêu Đồng lại làm cho Khánh Xuân cảm nhận được một sự tươi mát và một sự kích thích khó lòng trốn tránh. Cô cũng thừa nhận có một chút khoái cảm xuất phát từ sự kích thích ấy. Và cô chợt giật mình khi nhận ra rằng mình không có chút ác cảm nào và cũng không hề có ý định cự tuyệt chút khoái cảm có phần ngược đời ấy.

Nhưng có điều, đằng sau sự khoan khoái ấy là một nỗi sợ hãi. Khánh Xuân sợ rằng, tâm trí mình sẽ trở nên mê loạn nên tự nhủ lòng, mình không thể để những cảm xúc này tiến triển thêm nữa. Cô thừa sức để hiểu rằng, một khi loại khoái cảm ấy rời bỏ thế giới nội tâm của cô để biến thành thành một nhu cầu ngoại tại thì kết quả của nó khó lòng dùng trí tưởng tượng thông thường mà hình dung được.

Lúc này, Khánh Xuân chỉ hy vọng vụ án nhanh chóng kết thúc. Mỗi người quay về với phần việc hằng ngày của mình và sau đó, cô sẽ tiếp nhận một vụ án mới và vùi đầu vào công việc mới để quên đi tất cả. Và có lẽ, Tiêu Đồng cũng sẽ quay về với công việc đèn sách hằng ngày và cũng không chừng, anh sẽ dùng sự thanh xuân của mình để tìm một tình yêu mới, gửi

https://thuviensach.vn

gắm trái tim đầy máu nóng cho một người con gái khác. Nhiều năm sau mọi việc sẽ đổi thay, Tiêu Đồng lớn lên và nhớ lại những ngày mùa hè đầy lãng mạn này và trong ký ức của cả hai người cùng có chung một trang ngắn ngủi về đoạn đời đã qua.

Chắc cũng chỉ như thế mà thôi.

Khi bước chân của Khánh Xuân tiến đến chiếc cổng của chung cư, vật cô trông thấy đầu tiên là một chiếc Toyota đậu ngay trên sân. Đèn pha lóe sáng lên rồi lại tắt ngấm khiến mọi vật trở nên tối sầm trước mắt cô. Khi cánh cửa xe mở ra thì một bóng hình quen thuộc đã xuất hiện bên cạnh.

Bước chân Khánh Xuân bỗng nhiên ngập ngừng. Cô không biết là mình đang vui hay lo lắng bất an. Hướng về chiếc bóng mờ mờ, cô lên tiếng:

- Cậu chờ tôi sao?

Bóng người ngước đầu nhìn lên lầu rất nhanh rồi hỏi nhỏ:

- Lên nhà ngồi một lát có tiện không?

Do dự một lát, Khánh Xuân gật đầu:

- Lên đi!

Tiêu Đồng theo chân cô lên lầu. Cầu thang không có đèn, tối đen như mực, người ta chỉ đi lên đi xuống bằng cảm giác. Khánh Xuân nghe thấy rất rõ tiếng chân ngập ngừng của Tiêu Đồng mỗi lần anh bước lên bậc cầu thang ở những khúc quanh và còn có cả tiếng chân anh vấp phải những tạp vật người ta bỏ trên lối đi. Cô mở cửa và kéo bóng đèn ra khỏi cửa, lúc này Tiêu Đồng mới có thể đi nốt những bậc thang còn lại.

- Cậu không sao chứ?

- Không sao - Vừa trả lời, Tiêu Đồng vừa bước chân vào phòng.

https://thuviensach.vn

Bố Khánh Xuân đang ngồi trong phòng khách của cô xem tivi. Trông thấy Tiêu Đồng, ông rất vui, đứng dậy kéo anh ngồi xuống ghế, chào hỏi rất thân tình. Khánh Xuân rót nước mời Tiêu Đồng và cũng rót cho mình một cốc, tựa lưng vào tủ vừa uống nước vừa xem ti vi.

Hai người đàn ông nói chuyện với nhau rất hợp, hết chuyện này sang chuyện khác, nào là nghỉ hè chưa? Điểm thi học kỳ có cao không? Nào là trong trường đại học bây giờ, người ta dạy, học và thi ra làm sao? Đạo thầy trò còn được coi trọng như trước đây hay không? Đến lượt Tiêu Đồng, anh hỏi ông nghỉ ngơi có tốt không, bây giờ còn thích ăn cháo trắng nữa không?... Vừa trò chuyện với ông, thi thoảng ánh mắt Tiêu Đồng lại ném về phía Khánh Xuân. Cô giả vờ như không hề hay biết, tập trung nhìn vào ti vi.

Bố Khánh Xuân rất tinh ý khi nhận ra sắc mặt của hai người, đứng dậy nói:

- Hai đứa có việc phải không? Thế thì cứ nói chuyện với nhau vậy, bác về bên ấy xem ti vi cũng được.

Ông cầm lấy ấm trà, mấy tờ báo và gọng kính. Tiêu Đồng khách sáo nói:

- Chúng cháu không có việc gì đâu, bác cứ ngồi đây mà xem ạ.

- Phòng của bác cũng có ti vi, có điều hơi nhỏ một tí.

Bố đi rồi, Khánh Xuân ngồi xuống đúng chỗ mà bố đã ngồi, tiếp tục xem ti vi. Cô biết, nhất định Tiêu Đồng sẽ lên tiếng.

Quả đúng như cô nghĩ, Tiêu Đồng đắn đo hỏi:

- Hôm nay mọi người đã... đi rồi chứ?

- Đi đâu? - Biết là Tiêu Đồng muốn hỏi gì nhưng Khánh Xuân cố ý hỏi lại.

- Đến nhà nghỉ Thập Bát Bàn chưa?

https://thuviensach.vn

- Đến rồi.

- Thế nào?

- Giống như lần trước, không có gì cả.

Khánh Xuân vẫn giữ vẻ bình thản trong những câu trả lời ngắn gọn của mình, mắt vẫn không rời ti vi. Cô rất muốn trông thấy nét mặt Tiêu Đồng lúc này nhưng không hiểu sao, cô vẫn không quay đầu lại nhìn anh.

Tiêu Đồng lặng im. Đương nhiên là những gì Khánh Xuân vừa nói khiến anh hụt hẫng. Trong phòng chỉ còn lại âm thanh phát ra từ chiếc ti vi. Thực ra thì mắt Khánh Xuân chỉ nhìn vào chiếc ti vi một cách vô thức, trên đó có những nội dung gì hình như chẳng nhập vào tai và mắt của cô.

Một lần nữa, giọng nói run run của Tiêu Đồng lại lọt vào tai Khánh Xuân:

- Mọi người..., mọi người chắc giận lắm phải không?

- Giận cái gì?

- Cả hai lần tôi đều khiến mọi người... vất vả mà chẳng có kết quả gì.

- Đó là chuyện thường xảy ra trong công việc của chúng tôi.

- Nhưng tôi không muốn chị bị mất mặt vì tôi.

Đến lúc này Khánh Xuân mới quay đầu lại, cố ý làm ra vẻ mặt rất lạnh, nói:

- Tin tức do cậu cung cấp sai, việc gì mà tôi bị mất mặt?

Tiêu Đồng cảm thấy lúng túng nhưng vẫn cố miễn cưỡng giải thích:

- Vì chị là người phụ trách việc liên lạc với tôi.

https://thuviensach.vn

Đúng thế. Anh là người do cô phụ trách! Nguyên nhân những nỗi uất ức cũng như cảm giác thất bại trong lòng Khánh Xuân đơn giản chỉ có vậy. Cô nói như trút nỗi giận hờn:

- Cậu cảm thấy bị mất mặt thì đó là chuyện của cậu. Còn tôi thì thấy chẳng có gì mất mặt cả. Tôi có thể sẽ nói với lãnh đạo, những tin tức do cậu ấy cung cấp không chính xác, tôi cũng không có cách nào hơn. Lãnh đạo làm gì được tôi, cho tôi một cái bạt tai hay trừ lương?

Có lẽ Tiêu Đồng cũng nhận ra là Khánh Xuân đang trút giận lên mình nên gương mặt đỏ rần lên, cố nén giận, nói:

- Thế thì tôi xin từ chức vậy, không làm nữa.

Khánh Xuân cười. Cô cười vì câu nói của anh, cũng vì thái độ của anh. Trong lúc bối rối nhất, Tiêu Đồng đã bộc lộ bản tính trẻ con một cách rất tự nhiên.

- Cậu từ cái chức gì? Cậu có cái chức gì để mà từ?

Tiêu Đồng cúi đầu nói:

- Công việc này quá khó khăn, tôi không làm nổi.

- Cậu sợ à? - Giọng điệu Khánh Xuân có vẻ khích tướng - Cậu sợ giống như lần trước, bọn chúng sẽ nện cho cậu một trận nên thân, thậm chí còn lợi hại hơn? Do vậy cậu mới nghĩ đến chuyện thối lui, có đúng không?

Không như Khánh Xuân nghĩ, Tiêu Đồng không hề chạm tự ái, cũng không hề biện bạch gì, chỉ nói với giọng buồn buồn:

- Nếu cứ tiếp tục công việc này, tôi cũng chẳng biết làm gì hơn. Tôi có thể tiếp xúc với Âu Dương Thiên là nhờ Âu Dương Lan Lan. Chị biết đấy, tính cách cô ta rất mạnh mẽ. Quan hệ giữa tôi và cô ta nếu không phát triển thêm thì dễ dàng tạo cho cô ta một sự nghi ngờ. Hơn nữa, ngày nào cũng

https://thuviensach.vn

gặp gỡ nhau khiến tôi phát chán. Tôi không thể chịu nổi việc ngày nào cũng phải đóng kịch. Thú thật, tôi không muốn tiếp tục công việc này nữa.

Khánh Xuân lặng người trước những gì Tiêu Đồng vừa nói ra. Cô chưa kịp nghĩ đến những khó khăn mà Tiêu Đồng phải đối mặt như anh vừa thổ lộ nên khó lòng tìm ra những lời động viên, chỉ biết nói những câu an ủi rất vụng về:

- Cậu yên tâm, vụ án này không kéo dài quá lâu đâu. Chúng tôi sẽ đẩy nhanh tốc độ phá án, còn cậu thì hãy kiên trì. Tôi nghĩ, bên cạnh cậu đã từng có rất nhiều con gái và đương nhiên là cậu không thích họ, nhưng cậu đã từng ứng xử với họ rất tốt đấy thôi. Về mặt này thì tôi tin vào bản lĩnh của cậu.

Cô đã cố ý dùng một cách nói vô cùng nhẹ nhàng với ý đồ biến mọi chuyện thành đơn giản để giảm bớt áp lực tâm lý của Tiêu Đồng. Không ngờ, Tiêu Đồng lại ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi một cách nghiêm túc:

- Phải chăng trong lòng chị vẫn cứ cho tôi là một thằng con trai phóng đãng?

- Không phải thế! Cậu phải hiểu được suy nghĩ của tôi từ mặt chính diện.

Ánh mắt Tiêu Đồng lướt qua tấm ảnh Hồ Tân Dân trong khung thủy tinh đặt trên bàn trà, nói:

- Tôi bám riết lấy cô ta chẳng qua cũng chỉ vì chị mà thôi.

Cố ý tránh né vấn đề này nên Khánh Xuân chuyển hướng câu chuyện:

- Trưa nay Văn Yến đã đến tìm tôi. - Thấy Tiêu Đồng đang nhìn mình chăm chú, cô cố giữ giọng nói cho thật tự nhiên - Cô ấy đã nói với tôi là cậu đã chủ động cắt đứt quan hệ và lý do mà cậu cắt đứt quan hệ chính là Âu Dương Lan Lan.

https://thuviensach.vn

Gương mặt Tiêu Đồng lộ vẻ tức tối:

- Cô ta dựa vào đâu mà đến tìm chị! Vì sao cô ta biết Âu Dương Lan Lan?

- Cậu và Lan Lan gặp nhau nhiều như vậy, trong trường rất nhiều người biết nên Văn Yến phát hiện ra cũng là chuyện bình thường. Cô ấy nhờ tôi khuyên cậu...

- Khuyên điều gì? Quay về với cô ta phải không?

- Đấy là chuyện riêng của hai người. Tiêu Đồng này, chờ đi phá xong vụ án này, tôi sẽ thay mặt cậu giải thích với Văn Yến. Cô ấy yêu cậu thật lòng. Dù gì đi chăng nữa, hai người cũng đã có quan hệ với nhau đến hai năm. Tôi cho rằng cậu cũng nên biết quý trọng điều ấy. Một người con gái đã đem lòng yêu một cách chân thành một người con trai, đó không phải là chuyện một sớm một chiều đâu.

- Chị không yêu cầu tôi vì lòng chân thành của Văn Yến mà hy sinh cả cuộc đời tôi đấy chứ? - Tiêu Đồng bực tức nói - Phàm là một người con gái nào đó đã đem lòng yêu tôi, Văn Yến cũng được mà Lan Lan cũng xong, tôi đều phải biết quý trọng và phải báo đáp tình cảm của họ sao? Họ có quyền tự do yêu đương, còn tôi thì lại không có hay sao?

Khánh Xuân biết là không nên tiếp tục bàn thêm về chuyện này nữa, làm ra vẻ bất lực nói:

- Đương nhiên là cậu có quyền chọn cho mình một tình yêu.

Vừa nói cô vừa liếc nhìn đồng hồ treo trên tường và đương nhiên là Tiêu Đồng đã hiểu được suy nghĩ của cô. Anh còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng đành dừng lại, đứng dậy nói lời cáo từ. Khánh Xuân tiễn anh ra đến cửa, nói:

- Cầu thang rất tối, cần phải có đèn pin để đưa cậu xuống không?

https://thuviensach.vn

- Chị tiễn, đương nhiên là tôi không phản đối, nhưng không cần thiết lắm đâu. Nếu còn con đường nào tối tăm hơn thế nữa, tôi cũng vẫn có thể tìm ra lối đi cho mình.

Tiêu Đồng đã đi xuống cầu thang nhưng câu nói cuối cùng của anh: "Nếu còn con đường nào tối tăm hơn thế nữa, tôi cũng vẫn có thể tìm ra lối đi cho mình" hình như vẫn lưu lại trong phòng khách. Khánh Xuân rất thích cách nói năng của Tiêu Đồng. Thoạt nghe thì nó có vẻ ấu trĩ và đầy kích động, không giống như những lời điềm đạm của Tân Dân, cũng không khoa trương như của Xuân Cường nhưng có điều, nó đầy nam tính!

Cô đóng cửa, đi thẳng vào phòng ngủ, cởi quần áo và chui vào phòng tắm. Với Khánh Xuân, được đứng dưới vòi sen trong làn nước ấm là một kiểu để giải tỏa những nỗi mệt nhọc và phiền não. Sau khi tắm, quả nhiên cô cảm thấy đầu óc và thân thể thư thái hơn. Nhưng khi nằm trên giường, cô trăn qua trở lại mà không thể nào dỗ được giấc ngủ. Sau cuộc nói chuyện với Tiêu Đồng vừa rồi, cô phải đối mặt với một thực tế - Việc luồn vào hang ổ của bọn tội phạm của Tiêu Đồng không thể kéo dài lâu hơn nữa. Thời gian càng dài, những yêu cầu của Âu Dương Lan Lan đối với Tiêu Đồng càng trở nên mạnh mẽ hơn, bức thiết hơn. Tiêu Đồng cũng không thể kéo dài mối quan hệ không rõ ràng này với cô ta nữa. Do vậy, hướng điều tra nội tuyến này rõ ràng đã đi vào ngõ cụt. Nghĩ đến đây, Khánh Xuân cảm thấy hoang mang tột độ. Các hướng trinh sát khác hầu như không mang lại bất kỳ một tin tức có giá trị nào, nếu chấm dứt công việc của Tiêu Đồng, trọng án 16-6 sẽ kéo dài không biết đến bao giờ mới xong. Mọi việc như diễn ra trước mắt và Khánh Xuân lờ mờ nhận ra ằng, mọi manh mối đã càng ngày càng xa.

https://thuviensach.vn

20.

Hai ngày rồi Tiêu Đồng không đến ăn cơm tối ở nhà Âu Dương Lan Lan nhưng tối nay, anh lại đồng ý cùng cô đến vũ trường.

Suốt cả buổi chiều, Tiêu Đồng vùi đầu trong thư viện để đọc tài liệu, bữa tối ăn một vài miếng lấy lệ ở nhà ăn. Đã nghỉ hè nên những sinh viên ở các địa phương xa đều đã về nhà, trường học trở nên vắng vẻ vô cùng. Khoa tổ chức cho một số sinh viên đi xuống phía nam để thực tế, yêu cầu anh tham gia. Nhưng vì vụ án chưa đâu vào đâu, anh không thể rời khỏi Bắc Kinh. May mà trong dịp hè này, trường có tổ chức những lớp bồi dưỡng tiếng Anh ngắn ngày cho mọi đối tượng do Lư Lâm Đông phụ trách nên Tiêu Đồng được nhận một chức trợ giảng. Dựa vào lý do đó, anh từ chối chuyến đi xuống phía nam. May hơn nữa là mùa hè năm nay, thư viện trường lại mở cửa liên tục, anh muốn tranh thủ thời gian nghỉ hè để đọc một số sách nhằm bổ sung những kiến thức thiếu hụt trong thời gian nằm viện để đoạt lại vị trí đầu lớp về thành tích học tập trong năm sau.

Ăn cơm tối xong, Tiêu Đồng trở về ký túc xá thay quần áo. Anh không biết đường đi đến hộp đêm Đế Đô nên đã hẹn Âu Dương Lan Lan là bảy giờ ba mươi đến đón mình. Thời gian vẫn còn thong thả lắm nhưng không ngờ rằng, thay quần áo xong, vừa bước ra khỏi cổng ký túc xá, anh đã trông thấy Văn Yến đứng đó tự bao giờ.

Trông thấy Văn Yến, bất chợt Tiêu Đồng nhớ ngay đến chuyện cô đến tìm Khánh Xuân và một cơn giận dữ bỗng trào lên. Bằng một thái độ hết sức lãnh đạm, giọng nói có phần thô lỗ, anh hỏi:

- Cô đến đây làm gì?

Trông Văn Yến có vẻ rất bình tĩnh nhưng không hề có vẻ khiếp nhược như trước đây, nói:

https://thuviensach.vn

- Muốn tìm anh nói chuyện.

- Muốn cãi nhau thì đi ra ngoài kia, đừng đứng trong trường mà làm ầm ĩ lên với tôi. - Tiêu Đồng đanh mặt nói.

- Em không muốn cãi nhau với anh, chỉ muốn hẹn anh ra ngoài kia nói chuyện.

Tiêu Đồng xem đồng hồ, nói:

- Xin lỗi, tối nay tôi có việc. Muốn nói chuyện thì được thôi, nhưng hẹn dịp khác vậy.

- Em không dễ dàng gì mà đến được đây, anh có việc thì cứ đi đi, em ở đây chờ.

- Cô muốn nói chuyện sao không hẹn trước? - Tiêu Đồng trách móc.

- Nếu em nhắn cho anh, liệu anh có trả lời em không? Làm sao em hẹn trước được?

Cố gắng không gây to tiếng, Tiêu Đồng xẵng giọng:

- Tối nay tôi không về, cô có đợi được không?

Ánh mắt Văn Yến lóe lên những tia nhìn lạnh buốt:

- Có phải là đi tìm đứa con gái có chiếc BMW không?

Bị dồn vào thế bí, Tiêu Đồng chối quanh:

- Không phải, là một thầy giáo muốn gặp tôi, tôi đã đồng ý đến gặp ông.

Nước mắt Văn Yến đã lưng tròng, giọng đã bắt đầu nghẹn ngào:

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng, ít ra thì em cũng đã yêu anh được hai năm. Trong lòng em có đôi điều muốn nói, lẽ nào anh lại không cho em nửa tiếng đồng hồ sao?

Lời Văn Yến vừa có tính chất van nài nhưng đồng thời cũng có tính chất ép buộc. Tiêu Đồng rất ghét bị dồn vào tình thế bị ép buộc, cho dù đó là ép buộc bằng sức mạnh hoặc bằng nước mắt. Nói chuyện với nhau, xét về nguyên tắc là phải được hai bên cùng tự nguyện. Việc gì mà cô không hẹn trước mà lại chặn đường người ta đòi nói chuyện! Anh lắc đầu, kiên quyết nói:

- Tôi nói lại lần nữa, tối nay tôi có việc, muốn nói thì để dịp khác. Tối nay không thể nói được gì hết!

Nói xong anh quay người bỏ đi. Văn Yến réo tên Tiêu Đồng từ phía sau lưng nhưng anh không hề quay đầu lại. Vừa ra khỏi cổng trường, anh đã trông thấy chiếc BMW của Âu Dương Lan Lan đứng sẵn không biết từ bao giờ. Anh chui vào xe, không có lấy một lời chào hỏi. Âu Dương Lan Lan hỏi, vì sao sắc mặt anh khó đăm đăm như thế, hình như có chuyện gì phải không. Anh nói không có chuyện gì cả, em cứ cho xe chạy đi.

Hộp đêm Đế Đô đèn màu nhấp nháy sáng trưng, xe hơi dựng san sát, chứng minh lời Âu Dương Lan Lan nói rất đúng: Đây là nơi làm ăn đang lúc thịnh vượng. Những vệ sĩ bảo vệ hộp đêm ăn mặc theo kiểu Ấn Độ, đầu quấn vải đỏ vừa dày vừa nặng. Trông thấy cô thiên kim tiểu thư của ông chủ xuất hiện, tất cả đều cúi chào biểu hiện sự cung kính. Xe của Âu Dương Lan Lan dừng ngay giữa cổng, vất chìa khóa cho một "gã Ấn Độ" rồi ngẩng cao đầu dẫn Tiêu Đồng đi thẳng vào trong, kể cả giám đốc lẫn nhân viên phục vụ đều thân mật lẫn cung kính chào cô, cả một đoàn người đi theo đưa cô vào một gian phòng đặc biệt giành cho khách hạng sang. Âu Dương Lan Lan bước vào nhưng trở ra ngay lập tức, nói với giám đốc:

- Bữa nay tôi đến là để nhảy, cứ để tôi ngồi dưới vũ trường, tiết kiệm cho ông một phòng VIP, tranh thủ kiếm thêm ít tiền.

https://thuviensach.vn

Giám đốc cười rất tươi:

- Lâu rồi cô không đến, ở đây làm ăn khá lắm, sá gì một chút tiền lẻ ấy.

Lan Lan và Tiêu Đồng chọn được hai chỗ ngồi ở vị trí tốt nhất của vũ trường, tầm nhìn rất thoáng, lại không bị người ra kẻ vào làm ồn. Nhạc đã bắt đầu nổi, đã có người bước ra sàn nhảy, toàn vũ trường chìm trong ánh đèn màu lung linh huyền ảo. Tiêu Đồng đưa mắt nhìn quanh và trong bóng tối lờ mờ, anh nhận ra rằng vũ nữ và kỹ nữ đông gấp nhiều lần so với khách nhảy. Cô nào cũng trang điểm thật lộng lẫy kiêu sa, túm năm tụm ba nói chuyện ồn ào, cười vang phóng túng, liếc mắt đưa tình với tất cả đàn ông trong vũ trường.

Nhạc quá to khiến Tiêu Đồng phải hét to bên tai Âu Dương Lan Lan:

- Thảo nào chỗ này làm ăn khá, không khéo các người biến hộp đêm thành kỹ viện mất thôi!

Âu Dương Lan Lan giải thích:

- Bọn họ mua vé, bọn em không thể không để cho họ vào. Có điều bọn họ vào đây rồi, bọn em cũng không để cho họ tự tung tự tác, trừ phi các ông khách kéo họ đi đâu đó. Đã rời khỏi nơi này thì họ muốn làm gì thì làm, bọn em không quan tâm.

- Nếu ngày nào em cũng đến đây, anh sẽ nghĩ em là Mama mất thôi! - Tiêu Đồng hạ giọng nói.

- Anh nói gì thế? - Âu Dương Lan Lan đặt tay lên vai Tiêu Đồng - Cả ngày hôm nay anh lãnh đạm với em chưa đủ sao, bây giờ còn tỏ ra khinh rẻ em như vậy?

Tiêu Đồng không đấu khẩu với cô nữa vì nhận ra là mình đã đùa hơi quá lời. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Lan Lan chạm vào người anh và không biết là vì để tránh bàn tay của cô hay là vì bị tiếng nhạc kích động, anh

https://thuviensach.vn

đứng dậy đi ra sàn nhảy, tìm một chỗ trống và bắt đầu nhảy lung tung, chẳng ra điệu ra dáng gì cả.

Âu Dương Lan Lan cũng rời khỏi ghế bước ra sàn nhảy. Rất nhanh, sàn nhảy đã đầy ắp người, chủ yếu là đàn ông. Một buổi tối điên cuồng bắt đầu!

Vì mắt bị bệnh, lại phải học tập nên lâu lắm rồi Tiêu Đồng không hề bước chân vào vũ trường. Những điệu nhạc có tiết tấu mạnh khiến tinh thần anh được kích động. Ánh đèn màu quay cuồng linh loạn khiến anh quên hết tất cả. Anh nhảy hết điệu này đến khúc khác, uống bia thay cho Coca Cola hết chai này đến chai khác. Nhảy đến độ mệt nhoài, mồ hôi túa ra đầy người anh mới chịu ngồi xuống. Những điều uất ức chất chứa trong lòng hình như đã được giải tỏa rất nhiều. Lão Viên, giám đốc hộp đêm lân la đến bắt chuyện làm quen, lại còn bảo người phục vụ chiêu đãi Tiêu Đồng một cốc rượu đặc biệt pha chế từ rượu cà phê cùng với sữa có cái tên rất mỹ miều là "Hắc bạch thiên sứ", đắng đến độ Tiêu Đồng không thể nào nuốt nổi. Lão Viên rút gói thuốc lá thơm hảo hạng ra mời, Âu Dương Lan Lan ngồi một bên nói, cậu ấy là một đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ hút thuốc. Lão Viên cười nói, hút thuốc là một cách tiêu khiển, một cách giải buồn, một cách làm cho tinh thần sáng suốt, có hàng trăm cái lợi mà chẳng có một cái hại nào. Đàn ông mà có điếu thuốc vắt trên môi trông có vẻ phong độ, hảo hán lắm. Như được mở rộng tầm mắt trước gã giám đốc họ Viên gặp người thì nói giọng người, gặp ma thì nói kiểu ma này, Tiêu Đồng chẳng hề do dự tiếp lấy điếu thuốc, châm lửa và rít một hơi thật dài ra vẻ vô cùng sành điệu khiến Âu Dương Lan Lan trợn tròn mắt. Có lẽ lão Viên nói cũng đúng, "đàn ông không hư hỏng, đàn bà không yêu", trong mắt của những cô gái, con trai phải tỏ ra phóng túng một tí, ngông nghênh lãng đãng một tí thì đáng yêu hơn.

Nhạc disco ầm ầm, điên loạn khá lâu rồi dừng lại như để cho mọi người lấy hơi. Ánh đèn sàn nhảy không nhấp nháy một cách ma quái nữa mà đổi thành màu xanh mát dịu, âm nhạc trở nên dìu dặt, êm đềm. những đôi chân

https://thuviensach.vn

rã rời cũng bắt đầu đung đưa, uốn éo. Âu Dương Lan Lan nắm lấy tay Tiêu Đồng:

- Chúng ta nhảy điệu này đi!

Rồi không cần để ý đến thái độ của Tiêu Đồng, cô lôi anh ra ngoài sàn nhảy và bắt đầu di động đôi chân theo tiếng nhạc du dương.

Lần này thì khó lòng tránh khỏi sự cọ xát giữa hai cơ thể. Thân hình Âu Dương Lan Lan rất đẹp. Khi bàn tay Tiêu Đồng tiếp xúc với cơ thể cô, anh nhận ra da thịt cô vô cùng mềm mại và tươi mát, vòng eo thon thả mảnh mai. Đôi mắt Âu Dương Lan Lan khép hờ như đang chìm trong những cảm xúc rạo rực... Chưa kịp uống ngụm nước, điệu nhạc khác lại vang lên, Âu Dương Lan Lan lại nắm lấy tay anh nhưng không ngờ có một cô gái đột ngột xuất hiện giữa hai người, đưa một tay ra và nói với Tiêu Đồng:

- Thưa anh, tôi có thể mời anh một điệu này không, xin hãy nể mặt!

Tiêu Đồng đứng im như trời trồng. Anh không thể ngờ là Văn Yến lại tung một chiêu tuyệt vời đến như thế!

Âu Dương Lan Lan nhạy cảm một cách lạ thường, từ những biểu hiện trên mặt Tiêu Đồng, cô đã nhận ra tất cả. Không vội vàng và cũng chẳng có thái độ gì, lên tiếng:

- Tiêu Đồng, đây là...

Miệng thì hỏi Tiêu Đồng nhưng mắt Âu Dương Lan Lan thì chiếu thẳng vào mặt Văn Yến.

Tiêu Đồng đã bình tĩnh lại, nhìn Văn Yến và nói như một cái máy:

- Đây là bạn gái của tôi!

https://thuviensach.vn

Hai tiếng “bạn gái” trên môi Tiêu Đồng vừa thoát ra, Văn Yến được an ủi đến độ trào nước mắt!

Âu Dương Lan Lan không hề thay đổi sắc mặt, đưa tay về phía Văn Yến, nói:

- Hân hạnh! Tôi là Âu Dương Lan Lan!

Văn Yến không quan tâm gì đến bàn tay ấy, nhìn thẳng vào mặt Tiêu Đồng, hỏi:

- Đây là cô giáo của anh phải không? Hai người hẹn nhau đến đây để nhảy phải không?

Sự thờ ơ có vẻ khinh miệt của Văn Yến khiến đầu Âu Dương Lan Lan như bốc lửa. Cô không quan tâm gì đến phép lịch sự nữa, chen vào đứng giữa hai người rồi nằm tay Tiêu Đồng dắt ra giữa sàn nhảy, nói:

- Đi, chúng ta nhảy nữa nhé!

Tiêu Đồng giật tay ra khỏi tay Âu Dương Lan Lan, đưa về phía Văn Yến nói:

- Anh mời em nhảy!

Văn Yến chỉ biết đứng khóc, không hề động đậy. Tiêu Đồng bước đến nắm lấy tay cô dắt ra sàn nhảy. Âu Dương Lan Lan cười nhạt, gọi một cốc “Hắc bạch thiên sứ”, uống từng ngụm nhỏ mà mắt vẫn không rời khỏi Tiêu Đồng và Văn Yến.

Nhạc du dương rền rĩ, Văn Yến bấu chặt đôi bờ vai Tiêu Đồng khóc rấm rứt. Tiêu Đồng thì thầm:

- Tôi muốn làm một việc gì đó cho cô. Sau đó cô để cho tôi được tự do! Tôi biết cô đối xử với tôi rất tốt, kiếp sau tôi sẽ báo đền.

https://thuviensach.vn

Văn Yến ôm chặt lấy anh nói:

- Em chỉ muốn có anh, em chỉ muốn có được cái thân xác và linh hồn hiện tại của anh. Anh có báo đáp hay không, không quan trọng, nhưng em không muốn anh sa vào con đường trụy lạc như thế này.

Hình như họ chẳng quan tâm gì đến việc nhảy nhót, đôi chân Văn Yến bước theo Tiêu Đồng như một cái máy, hai tay vẫn ôm chặt lấy anh. Tiêu Đồng vặn vẹo để đôi tay cô nới lỏng một tí, nói:

- Em đang hiểu lầm anh, sau này anh sẽ có cơ hội giải thích. Em cứ tin rằng anh không hề sống trụy lạc và không cam tâm biến thành một kẻ trụy lạc đâu.

Văn Yến đưa mắt nhìn một lượt sàn nhảy:

- Anh cùng với cô ta đến nơi này, hai người đã tự biến mình thành gái điếm và khách tìm hoa, thế mà không phải là trụy lạc sao?

Sự căm hận của Văn Yến đã phát tiết đến cùng cực. Cô giãy giụa để thoát khỏi đôi bàn tay đang bóp rất chặt cổ tay cô của Tiêu Đồng. Lúc này anh cũng đã bị cơn giận làm cho trở nên thô bạo, hét lên:

- Ai là khách tìm hoa? Ai là gái điếm? Cô có chịu trách nhiệm về lời nói của mình không?

Văn Yến cũng gào lên:

- Anh và cô ta dắt nhau đến chốn này, anh có chịu trách nhiệm về danh dự của mình không?

Tiêu Đồng xô Văn Yến ra, gào to:

- Cô cút đi! Cô đã ghét chỗ này thì còn đến đây làm gì! Sao còn chưa đi? Cô muốn tự biến mình thành gái điếm như bọn họ hay sao?

https://thuviensach.vn

Anh đưa tay chỉ những cô gái phấn son lòe loẹt đang ẩn mình trong những góc khuất. May mà lúc ấy, nhạc disco ầm ĩ nổi lên, những tiếng trống, tiếng bass chẳng khác nào sấm rền lấn át tiếng gào không mấy lịch sự của Tiêu Đồng, cũng lấn át nột tiếng khóc rất to không hề che đậy của Văn Yến. Cô gào lên một câu gì đó mà Tiêu Đồng không thể nghe được, chỉ thấy cô ôm mặt bỏ chạy, len lỏi giữa đám đông đang quay cuồng trong tiếng nhạc và ánh đèn nhấp nháy.

Tiêu Đồng không đuổi theo mà lặng lẽ rời khỏi sàn nhảy, trở về chỗ ngồi, cầm cốc "Hắc bạch thiên sứ" lên uống cạn một hơi. Âu Dương Lan Lan rất mẫn cảm và thông minh, không nói lấy một lời. Cô biết rằng nếu lúc này, cô không thức thời mà mở miệng nói ra một lời công kích Văn Yến hoặc hỏi han Tiêu Đồng thì chẳng khác gì cô đang chọc vào tổ kiến lửa mà thôi.

Trong một thoáng, Tiêu Đồng có cảm giác mình ghét cay ghét đắng chốn này. Tiếng nhạc như sấm rền, những điệu nhảy điên cuồng, ánh đèn chớp lóa cũng với những cô gái điếm phấn son lòe loẹt..., tất cả đều đem lại cho người ta một cảm giác tởm lợm, buồn nôn. Anh ngật ngưỡng rời khỏi vũ trường mà không hiểu rằng, mình đang muốn tìm một nơi yên tĩnh hay là muốn đi tìm một cảm giác kích thích mới.

Âu Dương Lan Lan chạy theo nói:

- Chúng ta đi chơi điện tử nhé!

- Đi! - Tiêu Đồng gật đầu đồng ý như một cái máy.

Cách vũ trường không xa là khu vực trò chơi điện tử. Thực ra thì Âu Dương Lan Lan không thích trò này lắm. Có điều cô muốn cho Tiêu Đồng quên chuyện vừa rồi. Ở đây có đủ các loại game, từ lái xe cho đến đánh nhau; đánh nhau từ tay không cho đến đao kiếm, thậm chí còn dùng đến cả máy bay và xe tăng. Tiêu Đồng chơi hết game này đến game khác, chăm chú một cách kỳ lạ, Âu Dương Lan Lan ngồi bên cạnh uống Coca Cola, thi thoảng lại kêu lên nho nhỏ đầy vẻ ham thích.

https://thuviensach.vn

Một đêm hoan lạc đầy những chiến công cuối cùng cũng kết thúc, Âu Dương Lan Lan là người chứng kiến, đồng thời cũng là người tham gia nhiệt tình đến độ chân tay rã rời. Khi Âu Dương Lan Lan đưa Tiêu Đồng về đến trường thì đã quá nửa đêm. Không thèm tắm rửa, không thay quần áo, Tiêu Đồng leo lên giường ngủ vùi một giấc, kết quả là bỏ dỡ buổi trợ giảng tiếng Anh hôm sau.

Buổi trưa, Lư Lâm Đông đến tìm anh, hỏi tối hôm qua đi đâu. Người quản lý ký túc xá nói đến nửa đêm cậu vẫn chưa về để đến nỗi sáng nay không lên lớp và hậu quả là tôi phải gánh chịu, học sinh gào lên rằng phải trả lại tiền học phí. Tiêu Đồng vẫn còn ngái ngủ, nói trong mơ màng: Cùng với bạn bè đi chơi.

- Bạn như thế nào?

- Bạn là bạn chứ như thế nào nữa!

- Tiêu Đồng ơi là Tiêu Đồng, cậu tài mạo song toàn, thông minh tuyệt đỉnh, đừng có mà tự hủy hoại cuộc đời! - Lư Lâm Đông than thở.

- Em biết!

Nói vậy nhưng đến tối, Tiêu Đồng lại theo chân Âu Dương Lan Lan đến Đế Đô. Anh không đến vũ trường mà lại đến khu chơi game, tự biến mình thành một đứa trẻ, hồ hởi, nhiệt tình. Đối diện với màn hình đầy màu sắc, bên tai lúc nào cũng vang lên tiếng phanh xe rin rít chói tai và những tiếng nổ ầm ầm, Tiêu Đồng như quên hết tất cả, hoàn toàn nhập thân vào "chiến trường". Những vui buồn hờn giận của anh sao mà đơn giản, tự nhiên. Có thể nói, từ những trò chơi này, anh đã quay về với bản ngã của mình về mặt tâm sinh lý.

Người đầu tiên không chịu nổi những sở thích của anh chính là người đã tạo điều kiện cho anh quay về với "bản chất trẻ thơ" - Âu Dương Lan Lan. Mấy đêm liền, Tiêu Đồng vùi đầu trước máy tính, ngoài việc nhờ cô đi đổi

https://thuviensach.vn

tiền lẻ ra, không có bất kỳ một câu trao đổi giữa hai người. Cô uống no, ngồi mỏi, cùng hoan hô vì thắng lợi của anh mãi rồi cũng chán nên đến một đêm nọ, sau khi ăn cơm tối tại biệt thự xong, cô từ chối đưa anh đến Đế Đô.

Âu Dương Lan Lan mệt mỏi nói:

- Tối nay em không khỏe lắm, anh ở nhà với em một lát được không?

Không còn cách nào khác, Tiêu Đồng nói:

- Thế cũng được. - Nói xong thì nheo mắt hỏi - Trong nhà em có trò chơi không?

Âu Dương Lan Lan có phần tức giận, nói:

- Anh cũng đã quá hai mươi, không chơi điện tử một ngày không được sao?

- Được thôi, chẳng qua là hỏi cho biết thế thôi. - Tiêu Đồng lấp liếm.

Đây có thể xem là lần đầu tiên Tiêu Đồng cúi đầu thỏa hiệp trước Âu Dương Lan Lan khiến thái độ của cô lập tức chuyển từ tức giận sang vui vẻ. Vẻ mệt mỏi lập tức biến mất, cô đề nghị:

- Chúng ta uống một tí rượu, đồng ý không?

Cảm thấy cứ ngồi im lặng mãi bên cạnh Âu Dương Lan Lan là rất vô vị nên Tiêu Đồng lãnh đạm nói:

- Cũng được thôi!

Âu Dương Lan Lan mở tủ rượu. Thật phong phú, đủ các loại rượu tây hảo hạng, nào là Henessy, Luis 13, Whisky... Âu Dương Lan Lan hỏi Tiêu Đồng thích loại nào. Anh nói loại nào cũng được, dù sao thì anh cũng chưa từng uống rượu nên chắc mùi vị của chúng đại loại cũng giống nhau mà

https://thuviensach.vn

thôi. Âu Dương Lan Lan nói, Thôi thì đừng mở chai Luis 13 làm gì, đắt lắm, uống không biết thưởng thức thì lãng phí vô cùng.

Một chai Henessy được mở ra. Chén thủy tinh cụng nhau nghe lanh canh, họ dùng rượu để trợ hứng, rượu vào lời ra huyên thuyên hết chuyện đông sang chuyện tây.Tiêu Đồng thấy đã khuya nhưng vẫn không thấy Âu Dương Thiên về nhà, bèn hỏi:

- Bác đi đâu?

- Ông có chuyện gặp gỡ làm ăn, tối nay không về đâu.

Tiêu Đồng liếc nhìn đồng hồ, nói:

- Không còn sớm nữa, tôi phải về thôi.

Có lẽ uống hơi nhiều nên mặt Âu Dương Lan Lan đã đỏ rần, thấy Tiêu Đồng muốn về thì vội vàng nói:

- Có rất nhiều game độc đáo trong máy tính, anh có muốn chơi một lát không?

Tiêu Đồng đứng ngẩn người một lát, định nói lời chối từ nhưng đột nhiên anh nghĩ đến chiếc máy tính trong thư phòng của Âu Dương Thiên ở trên lầu mà trong lần gặp gỡ đầu tiên. Chính nó và căn thư phòng cổ lổ sĩ ấy đã để lại cho anh nhiều ấn tượng. Do vậy anh không do dự nữa, gật đầu.

- Hay quá, thế thì chúng ta cùng chơi với nhau vậy.

Quả nhiên là Âu Dương Lan Lan đưa anh lên lầu, dùng chìa khóa riêng để mở cánh cửa vừa dày vừa nặng chẳng khác nào một cánh cửa sắt. Trong phòng tối om, mùi gỗ và mùi mốc vì lâu ngày không có ánh sáng mặt trời chiếu vào quyện lẫn vào nhau xộc thẳng vào mũi Tiêu Đồng. Lan Lan không bật đèn tường mà chỉ ấn nhẹ vào công tắc của chiếc đèn đọc sách trên bàn. Ánh sáng yếu ớt càng làm cho căn phòng trở nên thần bí hơn, rất

https://thuviensach.vn

khó xác định là nó có phong vị lãng mạn hay là khủng bố. Cô mở máy và tìm trò chơi, kéo thêm một chiếc ghế nữa và lên tiếng gọi Tiêu Đồng:

- Đến đây đi!

Tiêu Đồng ngồi xuống ghế và quan sát chiếc bàn viết thật nhanh. Những tờ giấy viết chi chít cùng với những văn kiện đánh máy nằm lẫn lộn với nhau trên bàn, hình như là những tài liệu về một công trình nào đó và bản thuyết minh về tính năng của một sản phẩm nào đó cũng với những đoạn ghi chép ngắn rất lộn xộn. Âu Dương Lan Lan rót một cốc nước khoáng đưa cho anh rồi ngồi xuống bên cạnh. Anh vờ chăm chú tìm game "Máy bay tiêm kích" khi nhận ra rằng, thân thể Âu Dương Lan Lan đang từng bước từng bước ép sát vào mình, đôi tay bấu chặt lấy vai anh, khuôn ngực mềm mại như vô tình, thi thoảng lại chạm nhẹ vào lưng anh. Anh không hề động đậy, tập trung tinh thần vào màn hình bắn hạ từng chiếc máy bay liều chết của "địch". Âu Dương Lan Lan càng lúc càng bạo dạn hơn, ép chặt khuôn ngực vào lưng anh hơn, mười đầu ngón tay lùa vào tóc anh ve vuốt rối chuyển dần qua vành tai, xuống đến cổ. Tiêu Đồng quay đầu lại tránh đôi tay của cô, nói:

- Em đem rượu lên đây, anh muốn uống vài ly nữa.

- Được thôi.

Âu Dương Lan Lan nói xong thì quày quả đi xuống lầu, trong thư phòng chỉ còn một mình Tiêu Đồng. Đôi mắt anh rời khỏi màn hình chuyển sang bàn viết, chăm chú đọc những dòng chữ có tính chất tiêu đề bằng Anh văn trong những văn kiện ấy, vừa đọc vừa thầm dịch. Ánh mắt anh dừng lại khá lâu trên một dòng có nghĩa là "Hiện kim". Anh điều chỉnh máy tính về phần "Danh mục", ấn phím đánh hai chữ "hiện kim". Trên màn hình hiện lên một loạt những con số cũng như những dòng chữ mà anh không tài nào hiểu nổi. Không kịp suy nghĩ gì thêm vì cầu thang đã vang lên bước chân của Âu Dương Lan Lan, anh vội vã điều chỉnh màn hình về phần trò chơi, tiếp tục cuộc bắn giết của mình.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan rót rượu ra và đưa cho Tiêu Đồng. Anh cầm lấy nốc một hơi mà không hề có ý thức là mình đang uống thứ nước gì. Âu Dương Lan Lan nói, quá khuya rồi, đêm nay chắc là anh phải ngủ ở đây thôi. Do dự một lát, Tiêu Đồng gật đầu bằng lòng.

Âu Dương Lan Lan bố trí chỗ ngủ cho anh. Đó là một căn phòng khoảng mười mét vuông nằm sát bên cạnh phòng của cô. Âu Dương Lan Lan bảo người giúp việc trải ra mới, chăn mới rồi bảo Tiêu Đồng đến thăm phòng ngủ của cô. Đúng là một phòng ngủ được trang hoàng quá sức hoa lệ, hoa lệ đến độ Tiêu Đồng có cảm giác nó trở nên thừa thãi đối với một người con gái. Anh quan sát một cách đối phó, phát biểu một vài lời bình luận chung chung. Khi anh dợm chân rời khỏi phòng thì Âu Dương Lan Lan nhanh chóng đóng cửa lại và ôm chầm lấy anh.

Hành động đột ngột của Âu Dương Lan Lan khiến trai tim Tiêu Đồng như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cho dù anh đã dự đoán rằng, chuyện phiền toái này sớm muộn gì cũng đến. Anh hờ hững để cho cô ôm lấy mình, để mặc cho cô vùi đầu vào ngực mình. Một lát sau, anh đẩy nhẹ vai Âu Dương Lan Lan, nói:

- Được rồi, đi ngủ đi.

Âu Dương Lan Lan ngước đầu nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ trách móc lẫn nghi ngờ:

- Có phải là anh không thích em tí nào, đúng không? Nếu đúng, anh phải nói thẳng ra. Thời gian cũng đã khá lâu rồi, em vẫn cứ chờ đợi ở anh một tấm lòng. Em là con gái, không thể lúc nào cũng chủ động được. Anh phải nói cho em biết, có phải là em quá đa tình?

Tiêu Đồng bị truy hỏi dồn ập, không biết phải trả lời như thế nào, chỉ biết ấp úng giây lâu để tìm cách ứng phó. Cuối cùng, anh ôm nhẹ Âu Dương Lan Lan vào lòng và dịu dàng nhưng cương quyết nói:

https://thuviensach.vn

- Lan Lan, em đã biết rằng anh không phải là một thằng con trai quá phóng túng. Làm một thằng con trai phóng túng thì quá dễ, nhưng anh tin rằng, em không bao giờ thích loại người như vậy. Mai này, khi quan hệ bạn bè giữa hai ta phát triển đến độ thông cảm và sâu sắc, anh vẫn hy vọng là sự phát triển ấy được xây dựng trên tình cảm mà không phải là cái gì khác. Tình cảm thì phải có một qua trình tích lũy. Tình yêu sét đánh chưa chắc đã có thể tồn tại đến đầu bạc răng long...

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Lan Lan nghe thấy những lời dịu dàng, chân tình và rất đường hoàng đĩnh đạc của Tiêu Đồng khiến cô cảm động và tin rằng, đó là những lời chân thật xuất phát từ tận đáy lòng anh. Cô gật đầu nói:

- Được rồi, anh có lý riêng, em cũng đành phải nghe theo vậy. Dù sao tình cảm của em giành cho anh thế nào, anh cũng đã biết. Em tin rằng sự chân thành của em không thể không lay động được trái tim sắt đá của anh. Anh không coi thường em là được rồi.

Tất cả những nỗi nghi ngờ và xung đột tạm thời lắng xuống, cả hai chúc nhau ngủ ngon rồi Tiêu Đồng trở về phòng, khóa cửa, cởi quần áo, tắt đèn và cố gắng tĩnh tâm để suy xét tất cả những gì mình đã làm trong tối nay. Trước sự tấn công của Âu Dương Lan Lan, anh đã ôm cô vào lòng, liệu đó có phải là một hành động nông nổi? Nếu không có hình bóng Khánh Xuân, liệu đêm nay anh đã đến với Âu Dương Lan Lan? Thân hình cô ta cũng khá hấp dẫn, da dẻ cô ta cũng rất mịn màng. Khi bầu ngực phập phồng của cô ta áp vào lưng anh, anh vẫn bị một cảm giác kích thích đơn thuần về mặt sinh lý xuất hiện và chiếm lĩnh con người anh.

Thực sự mỏi mệt nhưng Tiêu Đồng không thể ngủ được. Những suy nghĩ không hề logic cứ quay cuồng trong đầu khiến anh không thể nào chợp mắt cho đến hai giờ đêm, anh nhẹ nhàng rời khỏi giường, mặc quần áo, dò dẫm đi ra khỏi phòng. Căn biệt thự đang chìm trong giấc ngủ mê mệt. Anh dựa vào một luồng ánh sáng mong manh không biết xuất phát từ đâu lần ra đến phòng khách rồi nhẹ nhàng từng bước một theo từng bậc tam cấp đi lên

https://thuviensach.vn

tầng hai. Tầng hai càng tối tăm hơn. Bằng cảm giác, anh lần tìm nắm đấm cánh cửa, bất thình lình một tiếng "meo" thật lớn vang lên khiến tay chân anh rụng rời, mồ hôi lạnh túa ra dọc theo sống lưng. Trong bóng đêm anh nhận ra có hai đốm sáng xanh lè, lúc này hồn vía mới quay về với thân xác anh. Thì ra đó là Tiểu Hoàng, cặp mắt bất động của nó đang nhìn anh chăm chú khiến anh nghi ngờ: Có phải là loài mèo cũng có bản năng giữ nhà?

Cuối cùng thì anh cũng lần ra nắm đấm. Vừa rồi, khi rời khỏi phòng, anh đã cố ý không khóa bên trong. Anh đẩy cửa thật nhẹ nhàng và nhón chân đi về phía bàn viết, bật đèn và bật máy vi tính, tìm những dữ liệu bảo tồn trong phần "Danh mục", dùng cái vốn Anh văn không nhiều lắm của mình đọc lướt qua một lượt những đoạn văn tự không hề dễ đọc chút nào ấy. May mà chúng không nhiều lắm, chỉ khoảng vài ba trang, lúc này Tiêu Đồng đã hoàn toàn bình tĩnh, nhìn thấy bên cạnh máy tính có một máy in, anh quyết định in những trang văn kiện này. Trong gian mật thất hoàn toàn cách ly với thế giới này, anh hoàn toàn không biết những gì đang diễn ra bên ngoài nên tất nhiên cũng không thể biết được rằng Âu Dương Thiên đã quay về và chiếc xe của ông ta đã vào đến sân.

Tiếng máy in kêu xè xè, mấy trang văn kiện chạy ra. Không biết là dây thần kinh số mấy đã hoạt động hay quỷ ma mách lối mà anh lại đi ra cửa, kéo cánh cửa nặng trình trịch mở hé ra một tí để xem động tĩnh bên ngoài. Anh nghe thấy tiếng cánh cửa phòng khách được kéo mạnh ra, có người bước vào, không bật đèn, đi thẳng về phía cầu thang. Tiêu Đồng kinh sợ đến độ tức thở, chạy vội về phía máy tính, chụp lấy mấy tờ giấy vừa in ra, tắt máy rồi lẻn ra khỏi phòng. Lúc này Âu Dương Thiên đã lên gần tới lầu hai, nếu Tiêu Đồng chạy xuống cầu thang thì hai người sẽ chạm mặt nhau. Không còn cách nào khác, anh chỉ biết lùi về phía cuối hành lang, ẩn thân vào trong bóng tối.

Âu Dương Thiên lên lầu, lục túi tìm chìa khóa rồi tra vào ổ khóa một cách thuần thục. Cửa không khóa! Hình như ông ta thoáng một chút nghi ngờ, đứng lặng trước cửa phòng một lát rồi đẩy cửa bước vào. Ánh đèn từ trong

https://thuviensach.vn

phòng hắt ra khỏi cánh cửa khép hờ làm chiếu sáng phân nửa hành lang, Tiêu Đồng nghe thấy tiếng bước chân của Âu Dương Thiên tiến về phía bàn viết, bèn quyết định: Lúc này mà không chạy xuống lầu thì còn phải đợi đến bao giờ! Anh cúi người thật thấp, nhẹ nhàng chạy từng bước một xuống cầu thang. Về đến phòng anh mới thực sự tin là mình đã thoát hiểm, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Anh nhanh chóng cởi quần áo, nằm im trên giường giả vờ ngủ nhưng lại dỏng tai nghe ngóng tiếng bước chân của Âu Dương Thiên bước xuống cầu thang, đến phòng bên cạnh và gõ cửa. Âu Dương Lan Lan mở cửa, giọng hãy còn ngái ngủ:

- Sao bố lại quay về?

- Tối nay con ở nhà đấy chứ?

- Vâng, có chuyện gì vậy bố?

- Có người vào thư phòng của bố không?

- Sao bố lại hỏi vậy?

- Ai đó đã mở máy tính của bố.

- À, tối qua con và Tiêu Đồng đã mở ra để chơi game đấy.

- Tiêu Đồng?

- À, anh ấy không về, chơi quá say sưa nên anh ấy phải ngủ lại đây.

Giọng của Âu Dương Thiên đã có vẻ bớt lo lắng:

- Con với nó ngủ với nhau đấy à?

- Không, anh ấy ngủ bên phòng ấy. Sao bố lại nghi ngờ con chuyện này chứ?

https://thuviensach.vn

Tiếng đối thoại của hai bố con họ vang lên một cách rõ ràng giữa đêm khuya vắng lặng. Tiếp theo là tiếng khóa cửa, tiếng bước chân và cuối cùng là sự yên tĩnh đến tuyệt đối. Nằm cuộn trong chăn, Tiêu Đồng nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Cả đêm đó anh không hề ngủ, đến gần sáng mới thiếp đi một lát thì đã giật mình tỉnh dậy. Sáu giờ ba mươi anh rời khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân rồi rời khỏi phòng. Âu Dương Thiên đã ngồi trước bàn ăn đọc báo và uống trà, ngước đầu lên nhìn Tiêu Đồng một lát rồi cất giọng khàn khàn:

- Đêm qua cậu ngủ có ngon không?

https://thuviensach.vn

21.

Sau hai hành động liên tiếp bị thất bại, một không khí buồn bã, nặng nề bao trùm lấy tổ chuyên án 16-6. Trinh sát ngoại tuyến ở Quế Lâm, Quảng Đông, Thiên Tân tiến hành điều tra trong một thời gian khá dài mà vẫn không mang lại kết quả nào. Sự tích cực trong công tác phối hợp điều tra của công an Bắc Kinh với tổ chuyên án cũng đã nhạt dần, có nơi còn tuyên bố tạm dừng công việc theo dõi và giám sát đối tượng tình nghi. Có thể nói, chuyên án 16-6 đã rơi vào ngõ cụt. Mối quan hệ mờ mờ ảo ảo giữa Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan cũng làm cho tất cả mọi người đau đầu, đến nỗi trưởng phòng Mã phải chỉ thị cho Xuân Cường chấm dứt đường dây nội tuyến này trong một thời điểm thích hợp nào đó. Khánh Xuân cũng đã nhận được dấu hiệu trưởng phòng Mã sẽ lôi Xuân Cường và Trường Phát ra khỏi vụ án đang lâm vào những ngày nặng nề này, chỉ để mình cô ở lại để ôm lấy nước cờ tàn.

Mấy ngày liền, Tiêu Đồng không hề liên hệ với Khánh Xuân, điều này càng làm tăng thêm tâm lý thất bại trong lòng cô. Xuân Cường khuyên: Đừng quá kỳ vọng vào cậu nhóc ấy, bảo nó ôm đứa con gái nào đó thì cậu ta làm dễ như trở bàn tay. Nhưng bảo làm một việc chân chính thì e rằng cậu ta không có bản lĩnh đâu. Em đã chẳng từng nói là, bắt cậu ta làm việc này khó chẳng khác nào bắt ngựa chết làm công việc của ngựa sống hay sao? Em vẫn còn hy vọng một cây khô vẫn có thể cho một quả dưa mát rượi hay sao? Trưởng phòng Mã đã đồng ý cắt đứt quan hệ với cậu ta, em phải nhanh chóng gọi cậu ta đến để báo cho cậu ta biết. Cứ xem việc này đã làm thỏa mãn tâm nguyện của Tiêu Đồng, không phải là cậu ta đã không muốn tham gia từ lâu rồi sao?

Khánh Xuân thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Cuối cùng thì Tiêu Đồng cũng đã rời khỏi công việc. Tuy tương lai của vụ án vẫn còn mờ mịt nhưng không hiểu sao, việc Tiêu Đồng không tham dự nữa khiến cô có cảm giác

https://thuviensach.vn

trút bỏ được một gánh nặng. Cô nghĩ, giữa cô và Tiêu Đồng không còn một quan hệ rõ ràng và nghiêm túc nào về công việc, khi gặp mặt nhau sẽ thoải mái hơn, tự do hơn. Có thể, hai người sẽ xây dựng nên một quan hệ chị em đơn thuần. Cô cũng không nhất thiết phải lo lắng vì mối quan hệ vô cùng căng thẳng giữa Tiêu Đồng và Xuân Cường nữa. Nghĩ đến đây, Khánh Xuân cảm thấy việc Tiêu Đồng không còn nằm trong đường dây nội tuyến của cô chưa hẳn đã là một việc quá tồi tệ.

Nhưng khi Khánh Xuân chưa kịp cầm điện thoại lên để gọi cho Tiêu Đồng thì anh đã nhắn vào máy của cô. Cô lập tức gọi điện cho anh và lần đầu tiên kể từ khi quen biết nhau, Khánh Xuân cảm thấy đây là cuộc gọi thoải mái và nhẹ nhàng nhất.

Giống như mọi lần, Tiêu Đồng nói cần gặp nhau để nói chuyện gấp. Nghe thấy Tiêu Đồng nói có chuyện, theo thói quen cô hỏi, chuyện có gấp lắm không. Có lẽ Tiêu Đồng nhớ lại bài học hai lần trước anh đều nói là chuyện gấp và quan trọng nhưng cuối cùng thì đem lại cho mọi người sự thất bại nặng nề nên trả lời rằng, việc cũng không gấp lắm, tối nay muộn rồi, ngày mai gặp cũng xong. Khánh Xuân hẹn Tiêu Đồng địa điểm gặp nhau là tại cổng Đông Hoa ở Cố Cung vào sáng sớm hôm sau. Sở dĩ cô hẹn thời gian và địa điểm này là vì, ngày nào cũng thế, khi đi làm cô đều phải đi qua con đường yên tĩnh ven sông Hộ Thành. Cô cho rằng sự yên tĩnh ở nơi ấy rất thích hợp với việc báo cho Tiêu Đồng biết là công việc của anh đã kết thúc.

Khánh Xuân đã từng chú ý đến một màn sương mỏng bao trùm lên sông Hộ Thành vào mỗi sáng sớm. Làn sương mỏng ấy càng tôn vinh vẻ cổ kính trang nghiêm và thần bí đậm chất phương Đông của những thành quách, lâu đài trong Cố Cung. Mỗi lần đến cơ quan, cô cố ý đạp xe thật chậm trên con đường này để hít thở không khí tươi mát thổi từ dòng sông lên để bắt đầu cho một ngày mới.

Sáu giờ ba mươi, Khánh Xuân đã trông thấy Tiêu Đồng bước xuống khỏi xe taxi. Anh mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay và một chiếc quần bò màu xám. Anh nở một nụ cười thật tươi khi thấy Khánh Xuân đứng bên bờ sông

https://thuviensach.vn

chờ mình. Nụ cười ấy rất tự nhiên, rất chân thành và trong sáng trong không gian mờ mờ bóng sương sớm.

Nhìn thấy nụ cười ấy, tinh thần Khánh Xuân càng thêm thư thái nên cũng nở nụ cười thật tươi để đón anh:

- Sao lại phải đi taxi, không đi xe buýt để tiết kiệm tiền?

- Chờ xe buýt không nổi. - Tiêu Đồng phẩy tay có vẻ không quan tâm - May mà tôi chưa đụng đến kinh phí của mọi người, nếu không mọi người lại phê bình là tôi lãng phí của công.

Khánh Xuân cười châm chọc:

- Chỉ ở bên cạnh Âu Dương Lan Lan mấy ngày mà miệng mồm lại lợi hại đến như thế sao!

- Tôi vốn là một thằng không biết cách nói năng như thế này. Có điều gặp chị rồi, tôi lại biến thành như bây giờ, thôi cứ cho là chị lợi hại vậy.

Cả hai men theo con đường ven sông yên ả, cười nói một cách tự nhiên. Hai ông già đang tập Thái cực quyền và xách lồng chim đi dạo sáng ném những tia nhìn hết sức thú vị về phía họ, có lẽ cả hai đều không hiểu tại sao mới sáng sớm mà đôi bạn trẻ này lại hẹn nhau ở đây để tâm sự yêu đương.

Khánh Xuân không vội vàng thông báo công việc của Tiêu Đồng đã kết thúc mà lại nói:

- Có việc gì cậu cứ nói đi.

Tiêu Đồng lấy trong túi áo ngực ra mấy trang giấy tiếng Anh đưa cho Khánh Xuân. Mấy năm không dùng nên vốn tiếng Anh của cô gần như đã trả lại hết cho thầy, gắng hết sức xem đi xem lại nhưng cũng chỉ hiểu được lờ mờ. Tiêu Đồng nói:

https://thuviensach.vn

- Đây là do tôi in ra từ trong máy tính của Âu Dương Thiên, tôi đọc cũng không hiểu trọn vẹn. Tôi nghĩ người của chị có thể đọc được tài liệu này.

- Cậu muốn gặp tôi chỉ vì việc này hay còn có điều gì khác nữa? - Khánh Xuân hỏi.

- Chỉ là đưa cho chị mấy tờ giấy này, có lẽ mọi người sẽ rất cần nó, biết đâu rằng sẽ tìm ra được manh mối gì đó. - Dừng một lúc, anh nói tiếp - Không còn chuyện gì khác.

Khánh Xuân ngầm thất vọng nhưng vẻ mặt vẫn giữ thái độ bình thường, nói mấy lời động viên Tiêu Đồng rồi hỏi:

- Cậu đến phòng làm việc của Âu Dương Thiên à? Sao lại có thể lấy được những tài liệu này?

Tiêu Đồng cười một cách hồn nhiên:

- Trong biệt thự của ông ta có một máy vi tính. Nửa đêm tôi lẻn vào và chộp được mấy tài liệu này, suýt chút nữa thì bị ông ta phát hiện.

- Nửa đêm? - Giọng Khánh Xuân không giấu được vẻ kinh ngạc - Cậu nửa đêm đột nhập vào nhà ông ta để lấy trộm tài liệu? Làm gì mà cậu có kinh nghiệm này? Cậu đột nhập vào đó như thế nào?

- Tôi không lẻn vào nhà mà đêm ấy tôi đường hoàng ở trong đó.

- Ở đâu? Ở trong phòng Âu Dương Lan Lan?

Sự nghi ngờ của Khánh Xuân khiến mặt Tiêu Đồng đỏ nhừ. Như ngậm một vật gì trong miệng, anh lúng búng giải thích:

- Chị đừng nghĩ quàng nghĩ xiên như vậy, tôi không hề ở cùng với Âu Dương Lan Lan trong một phòng. Nhà cô ta còn có mấy phòng trống, tôi chờ cô ta ngủ say mới lẻn vào thư phòng. Nếu cô ta có phát hiện, tôi sẽ nói

https://thuviensach.vn

là mình ngủ không được, lên chơi game. Cô ta biết tôi rất nghiện chơi game.

Khánh Xuân thở một hơi thật dài, nói:

- Khó mà tin được rằng cậu đã dũng cảm chơi một trò mạo hiểm đến như vậy. Ngoài ra, cậu ở trong nhà Âu Dương Lan Lan mà không sợ rằng cô ta sẽ tràn trề hy vọng, mai mốt cô ta mở miệng van nài tình yêu của cậu thì làm thế nào?

Câu nói của Khánh Xuân làm Tiêu Đồng lặng người. Cô rất mẫn cảm khi nói câu này bởi vì muốn nhìn thấy thái độ của Tiêu Đồng khi nghe cô đề cập đến chuyện ấy, đôi mắt cô tập trung nhìn vào gương mặt anh. Tiêu Đồng nói:

- Nói thực lòng tôi không muốn tiếp tục quẩn quanh bên cô ta nữa.

- Có phải là cô ta đã có những biểu hiện gì khiến cậu phải suy nghĩ?

- Cô ta giao xe Toyota cho tôi, ngày nào cũng gọi tôi đến nhà ăn cơm, chắc chắn đó không phải là một hành động muốn cứu giúp người nghèo khổ có tính chất nghĩa vụ đâu.

- Thế thì cảm nhận của cậu đối với cô ta so với trước kia có gì thay đổi không? - Khánh Xuân cảnh giác hỏi - Trước đây cậu nói là không hề thích cô ta, còn bây giờ thì sao?

Tiêu Đồng không hề né tránh cái nhìn soi mói của cô, nói:

- Tôi đã nói rồi, chỉ cần trong tim tôi còn có hình bóng người tôi yêu, tôi sẽ không bao để mắt đến bất kỳ người con gái nào khác, cho dù người ấy vung tiền như nước hay xinh đẹp như tiên, tôi cũng chẳng thèm liếc mắt đâu. Đến nhà Âu Dương Lan Lan chính là do chị bảo tôi đến đấy thôi.

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng! Yêu ai đó là quyền tự do của cậu. Nhưng cậu đã bằng lòng tham gia vào công việc chung, cậu phải tuân thủ kỷ luật và quy định của chúng tôi. - Giọng Khánh Xuân hết sức nghiêm nghị - Cả gia đình Âu Dương Thiên đang bị nghi ngờ phạm tội, cậu tiếp xúc với họ hoàn toàn chỉ vì công việc, nhất định không để chuyện tình cảm chen chân vào đây. Cứ cho là sau này, cậu có thể sẽ không còn cộng tác với chúng tôi nữa nhưng cũng không thể qua lại với cô ta. Chuyện cậu cộng tác với chúng tôi cũng không được tiết lộ ra. Tiêu Đồng, với một người đẹp trai như cậu, cô gái nào gặp mà chả yêu, nhưng không vì thế mà gặp cô gái nào cậu cũng ban bố tình cảm của mình.

Gương mặt Tiêu Đồng cũng biểu lộ vẻ nghiêm trang hiếm có, nhìn thẳng vào mắt Khánh Xuân, giây lâu mới nói:

- Người tôi yêu là chị, nếu so với chị, những người con gái khác không đáng giá một xu!

Thực ra, Khánh Xuân chỉ lo lắng đến chuyện vì tình yêu, Âu Dương Lan Lan sẽ tìm mọi cách quyến rũ Tiêu Đồng, như thế sẽ ảnh hưởng đến việc phá án nên mới đề cập đến chuyện này để thuyết phục anh mà không thể ngờ được rằng, anh lại đem những lời cảnh tỉnh của cô trực tiếp liên hệ đến mình nên nhất thời không biết nói thế nào cho phải. Cô lẩn tránh cái nhìn của Tiêu Đồng, có lẽ vì đôi mắt ấy vốn là của Tân Dân. Trong một thoáng, cô cảm thấy cái nhìn của Tiêu Đồng sao mà giống cái nhìn của Tân Dân khi hai người gần gũi nhau nhất.

- Xin lỗi Tiêu Đồng, chúng ta gặp nhau cũng chỉ vì công việc mà thôi. - Khánh Xuân nói.

Tiêu Đồng không tỏ thái độ gì, cũng không hề có ý tranh luận, chỉ ngước mắt nhìn về Tử Cấm Thành lẩn khuất xa xa và những lâu đài được những tia nắng ban mai nhuộm vàng chung quanh.

https://thuviensach.vn

- Thế thì hãy chấm dứt công việc càng nhanh càng tốt, tôi không muốn làm việc vì mọi người nữa. Tôi căm ghét việc ngày nào cũng bám lấy Âu Dương Lan Lan, căm ghét việc diễn kịch mỗi lần đến nhà cô ta ăn cơm. Tôi cũng không muốn có bất kỳ quan hệ công việc nào với chị nữa. Không có quan hệ công việc, tôi cũng vẫn có quyền quan hệ với chị trên tư cách bạn bè. Tôi là tôi, chị là chị, không còn bất kỳ quan hệ công việc nào nữa. - Tiêu Đồng chậm rãi nói.

Không khí trong lành của buổi sáng sớm dường như trở nên nặng nề sau những lời vừa rồi của Tiêu Đồng. Khánh Xuân chưa kịp chuẩn bị tinh thần để đối phó với tình huống này. Nhưng những lời vừa rồi của Tiêu Đồng lại làm cho cô tin rằng, anh rất thích hợp với vai trò làm một người em nhỏ đáng yêu của cô. Có điều cô không thể nói ra điều này bởi sợ sẽ làm tổn thương Tiêu Đồng. Lúc này, cô có thể theo dòng suy nghĩ ấy của Tiêu Đồng mà nói đến chuyện chấm dứt công việc để thỏa mãn tâm nguyện cho anh, nhưng vì những tài liệu tiếng Anh vừa đưa nên cô nghĩ, đây chưa phải là thời điểm thích hợp để nói ra điều này. Cứ cho đây là lần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của Tiêu Đồng. Cho dù giá trị của những tài liệu ấy như thế nào chăng nữa, lòng dũng cảm và sự ứng biến của anh đáng phải được coi trọng. Có điều cô không thể nói ra những lời tán dương trong lúc này. Cô nghĩ, cứ để những lời tán dương ấy lại lần sau, khi mà cô tuyên bố chấm dứt "hợp đồng" với Tiêu Đồng, cô sẽ nói những lời ấy như một sự đánh giá và tổng kết về anh.

Tiêu Đồng gọi taxi trở về trường để kịp lên lớp bồi dưỡng tiếng Anh, Khánh Xuân đạp xe đến đơn vị. Vẫn chưa đến giờ làm việc, cô vào văn phòng đem mấy tờ giấy mà Tiêu Đồng đưa cho ngồi đọc thật kỹ, phải nhờ đến sự trợ giúp của từ điển nhưng cuối cùng cô vẫn không hiểu được nội dung của nó như thế nào, đành phải đưa cho Xuân Cường. Anh lại mang nó đến cho trưởng phòng Mã. Mã Chiếm Phúc lại tìm mấy chuyên gia tiếng Anh và chuyên gia ngôn ngữ đến để phân tích và nghiên cứu chúng. Thái độ của trưởng phòng Mã khiến Khánh Xuân cảm thấy được an ủi. Chí ít

https://thuviensach.vn

cũng chứng minh được rằng, bản thân xuất xứ và nguồn gốc của những tờ giấy này đã có giá trị.

Khoảng ba giờ đêm hôm ấy, máy nhắn tin reo vang, yêu cầu Khánh Xuân lập tức đến đơn vị để họp. Từ trước đến nay rất hiếm khi triệu tập một cuộc họp đột xuất vào giờ này khiến cô hoang mang tột độ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì và liệu nó có liên quan gì đến chuyên án 16-6 hay không.

Đến đơn vị, cô đã thấy Xuân Cường và Trường Phát đều đã có mặt. Trong phòng họp, ngoài Mã Chiếm Phúc ra còn có cả mấy chuyên gia tiếng Anh và chuyên gia ngôn ngữ. Trưởng phòng Mã nói một cách hết sức rành rọt: Thông qua nghiên cứ và phân tích, chúng ta có thể phát hiện ra những điểm đáng ngờ trong những tài liệu in ra từ máy tính do nội tuyến cung cấp, rất có thể chúng có giá trị đột phá trong chuyên án 16-6. Tình hình rất gấp nên phải tổ chức họp khẩn, lấy ý kiến tập thể và trình Cục phê chuẩn.

Sau lời mào đầu của trưởng phòng Mã, các chuyên gia bắt đầu trình bày những ý kiến phân tích của mình. Họ cho rằng trong những trang giấy có một trang tài liệu có tiêu đề là “Hiện kim”, rất có thể là là một danh mục ghi chép những số tiền nào đó, trong đó có một chữ số rất đáng nghi, đồng thời cũng khiến người ta phải giật mình kinh sợ, đó là chữ số 2100. So sánh và đối chiếu với những ghi chép rất lộn xộn ở hai trang còn lại, chữ số 2100 này rất có thể biểu thị con số 2100 vạn, tức là 21.000.000 nhân dân tệ. Cũng căn cứ vào những ghi chép lộn xộn ấy, có thể suy đoán rằng, đó là con số trao đổi hàng hóa giữa hai bên, bên xuất thì không thể đoán ra tên gọi nhưng tên của bên nhận thì tương đối rõ ràng, đó chính là tên tiếng Anh viết tắt của Công ty Vận tải Hoàn Giang ở Quế Lâm - đơn vị đã lọt vào tầm ngắm của chúng ta trước đây. Điều này không thể nói chỉ là một sự ngẫu nhiên.

Những lời phân tích và suy đoán có vẻ mông lung của các vị chuyên gia khiến đầu óc Khánh Xuân rối tung, nửa tin nửa ngờ. Ngay cả người vẫn thường tự cho là mình rất thông minh và rất thích đưa ra vấn đề để tranh cãi

https://thuviensach.vn

là Đỗ Trường Phát cũng bị những lời phân tích ấy làm cho đầu choáng mắt hoa. Trưởng phòng Mã nói:

- Điều quan trọng nhất để gọi mọi người đến đây một cách đột xuất vào giờ này chính là con số 26.8 được viết ngay sau cái tên tiếng Anh viết tắt của Công ty Vận tải Hoàn Giang. Nếu chúng ta đoán định rằng nó là ngày tháng thì nó chính là ngày mai!

Tất cả mọi người đều giật mình lo lắng. Đúng thế, lúc này đã là tờ mờ sáng của ngày 25 tháng 8! Trưởng phòng Mã nói tiếp:

- Chúng ta cứ tiếp tục giả thiết thế này: Ngày mai, cần phải mang 21 triệu Nhân dân tệ, chú ý, trên trang giấy có ghi rõ tiêu đề là "Hiện kim", tức là tiền mặt giao cho Công ty Vận tải Hoàn Giang Quế Lâm. Chúng ta đều đã biết quy mô kinh doanh cũng như phạm vi hoạt động của Hoàn Giang, khẳng định sẽ không có chuyện một số tiền lớn như vậy được đưa ra trao đổi trong một lần. Hơn nữa, thu chi một số tiền khổng lồ như thế nhưng lại không dùng đến ngân phiếu hoặc chuyển khoản ngân hàng mà lại dùng tiền mặt. Điều này không được phép của kho bạc nhà nước. Do vậy, chúng ta có thể phán đoán, số tiền mặt này không nằm trong tài khoản ngân hàng, nói cách khác, nó được dùng để giao dịch một cách phi pháp. Nếu nó được dùng để trao đổi ma túy... - Anh dừng lại một lát, đưa mắt nhìn qua một lượt những người đang có mặt rồi nói tiếp - Nếu như vậy thì chúng ta đang đương đầu với một vụ án ma túy mà giá trị của nó lên đến hàng chục triệu đồng!

Căn phòng lặng ngắt như tờ, Khánh Xuân nghe rõ cả nhịp đập của trái tim mình. Xuân Cường là người phá vỡ sự yên lặng đến ngột ngạt ấy:

- Tôi cho rằng những lời phân tích vừa rồi có thể chính xác. Có điều khi bắt tay vào hành động, chúng ta phải mở một con đường để thối lui. Đơn giản chỉ vì đây lại là tin tức từ một nguồn mà ra. Hai lần trước chúng ta đã làm trò cười cho chúng rồi.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân lên tiếng phản đối:

- Hai lần trước có thể tin tức tình báo không chính xác nhưng không thể nói là chúng ta đã làm trò cười. Vả lại, ngoài hai tin không chính xác ấy, những gì mà cậu ta cung cấp cho chúng ta về gia đình cũng như các quan hệ của Âu Dương Thiên không phải là không có giá trị.

Khánh Xuân cũng biết rằng, cô lên tiếng biện hộ cho Tiêu Đồng cũng chẳng khác gì biện hộ cho chính mình. Thực lòng, cô cũng chẳng quan tâm lắm đến việc người khác đánh giá cái được hoặc chưa được của cô trong công tác quản lý tình báo nội tuyến như thế nào mà chỉ cảm nhận rằng, nên thừa nhận công lao của Tiêu Đồng, cho dù là ít nhất.

Trưởng phòng Mã không quan tâm lắm đến sự tranh luận giữa hai người, ngắt ngang lời Khánh Xuân:

- Được rồi, chúng ta sẽ báo cáo lên Cục Công an thành phố thế này: Những phán đoán đã được thống nhất. Có điều trong kế hoạch hành động cụ thể cần phải cẩn thận, phải lưu ý đến khả năng tiến thoái.

Năm giờ sáng, trưởng phòng Mã và Xuân Cường cùng rời khỏi cơ quan để đến nhà Cục trưởng hội ý khẩn cấp. Căn cứ theo chỉ thị của anh, Khánh Xuân và Trường Phát chuẩn bị mọi công việc cho chuyến đi về phía Nam. Bảy giờ ba mươi, Xuân Cường quay về một mình, trưởng phòng Mã và Cục trưởng đã đến Bộ Công an để yêu cầu chi viện. Xuân Cường chờ đến tám giờ - thời điểm bắt đầu làm việc thì gọi điện cho Cục công an Quế Lâm. Đến giờ ăn cơm trưa, anh đã cùng Khánh Xuân, Trường Phát đã hòa vào trong một đoàn khách du lịch nước ngoài mắt xanh tóc vàng ngồi trên một chiếc máy bay hướng thẳng về Quế Lâm mà nhìn những đám mây trôi nhàn nhã dưới chân mình.

Họ ăn cơm trưa trên máy bay rồi Khánh Xuân nhắm mắt định thần một lát. Khi mở mắt ra, ánh mắt cô tiếp xúc với những đỉnh núi nhấp nhô đủ hình

https://thuviensach.vn

đủ dạng bên ngoài cửa sổ máy bay. Cô có cảm giác là mình vẫn còn đang triền miên trong một giấc mộng từ đêm hôm qua.

Trời đang mưa nhẹ ở Quế Lâm, sắc núi trở nên mông lung nhạt nhòa. Một dòng nước ngoằn ngoèo, không biết có phải là Ly Giang hay không, đang uốn lượn như một con rồng xanh dưới chân những đỉnh núi nhấp nhô màu xam xám. Chiếc máy bay lắc lư đáp xuống sân bay bị bao quanh bởi những đỉnh núi, hành khách bước xuống cầu thang máy bay trong màn mưa bụi. Cục công an Quế Lâm đã điều xe đón sẵn ở cửa ra sân bay, bật đèn hiệu và hú còi phóng thẳng về trung tâm thành phố.

Đồng chí công an Quế Lâm báo cáo một vài tin tức mới: Sáng nay, sau khi nhận được điện thoại của Xuân Cường, họ đã phái người đến dò xét tình hình ở Công ty Hoàn Giang mới phát hiện ra rằng, ngày hôm qua ông chủ Quan Kính Thiên đã điều động mấy chiếc xe tải đến Côn Minh tỉnh Vân Nam để chở hàng, họ đã rời khỏi Quế Lâm. Thông qua nghe ngóng tình hình, họ chỉ biết là có một công ty nào đó ở Quảng Đông, cũng có thể là Phúc Kiến đang mua một số hàng ở Vân Nam và việc chuyển hàng là do Công ty Hoàn Giang Quế Lâm đảm trách. Sau khi báo cáo xong, đồng chí công an Quế Lâm hỏi Xuân Cường là ý định của các anh thế nào? Không hề do dự, Xuân Cường quyết định: Phải đuổi theo tông tích của Hoàn Giang đến Côn Minh!

https://thuviensach.vn

22.

Ngay trong ngày hôm ấy, Cục Công an Quế Lâm đã điều động một chiếc xe cho ba người đi thẳng đến Côn Minh, xuất phát lúc ba giờ rưỡi theo quốc lộ Điền - Quế. Hai bên đường là cảnh núi non trùng trùng điệp điệp, đẹp chẳng khác nào trong tranh thủy mặc. Rời khỏi địa phận Quảng Tây, trời đã bắt đầu sập tối nhưng tốc độ của xe không hề giảm. Chiếc Mercedes lấm lem bụi đường cuối cùng cũng đến thành phố Côn Minh đúng sáng sớm ngày 26 tháng 8!

Sau khi đến Cục Công an Côn Minh, mọi người mới biết là công an ở đây cũng đã nhận được điện báo của Bộ Công an và Cục Công an Quế Lâm nên họ đã ra lệnh truy tìm tông tích của những chiếc xe tải có bảng số Quế Lâm từ chiều tối hôm qua, trước khi ba người đến đã có kết quả tìm kiếm. Tổng cộng có bốn chiếc, tất cả đều che bạt kín mít đang đỗ trong sân nhà khách của một công ty nọ, biển số xe hoàn toàn phù hợp với những thông tin mà công an Quế Lâm cung cấp. Căn cứ vào tin trinh sát sơ bộ, bốn chiếc xe này đã chất đầy hàng, toàn là những thùng lá thuốc. Còn bao giờ thì chúng khởi hành và đi đến đâu thì trinh sát không thể nắm được. Lái xe tổng cộng có tám người, tất cả đều tạm trú trong nhà khách ấy, riêng ông chủ Quan Kính Sơn của họ không hề phát hiện tung tích, công an Côn Minh còn tiếp tục dò tìm.

Sau khi trời sáng, Xuân Cường gọi điện cho trưởng phòng Mã để báo cáo tình hình và xin ý kiến. Trường Phát cũng mấy trinh sát viên của Côn Minh đến nhà khách nọ để dò xét tình hình và thăm dò địa hình. Suốt cả buổi sáng, bốn chiếc xe tải vẫn nằm lỳ một chỗ. Đang lúc ăn trưa, Xuân Cường lại nhận được báo cáo của Phân cục công an khu Ngũ Hoa là họ đã dò tìm được tung tích của Quan Kính Sơn. Y đang đăng ký thuê phòng tại khách sạn Cẩm Hoa.

https://thuviensach.vn

Ngay lập tức, công an Côn Minh cử người giám sát Quan Kính Sơn. Có lẽ là nhận được chỉ thị của Bộ Công an nên công an Côn Minh rất nhiệt tình phối hợp với tổ chuyên án, cắt cử rất nhiều trinh sát viên tham gia. Điều nay khiến Khánh Xuân thấy hơi lo lắng: Liệu những vị "chuyên gia" tiếng Anh và chuyên gia phân tích ở Bắc Kinh có nhầm lẫn gì chăng? Họ chỉ dựa vào những phân tích vô cùng chủ quan từ những trang giấy lấy được trong máy vi tính của Âu Dương Thiên. Nếu những phân tích ấy không chính xác thì quả là hao tổn quá nhiều nhân lực và kinh phí. Và tất nhiên là tổ chuyên án sẽ rất khó ăn nói với các đồng chí ở Côn Minh.

Nhưng sự tình đã đến nước này, cô và các đồng chí của mình không còn đường lùi nữa. Điều quan trọng nhất lúc này là phải bám chặt Quan Kính Sơn. Hôm nay đã là ngày 26 tháng 8!

Buổi trưa, Quan Kính Sơn ăn cơm trong khách sạn, ăn xong thì gọi taxi rời khỏi khách sạn. Sau khi y đi khỏi, Trường Phát cũng với trinh sát công an Côn Minh bí mật kiểm tra phòng ở của y, kết quả hầu như chẳng có gì. Nếu quả thật có 21 triệu Nhân dân tệ thì Quan Kính Sơn không thể mang theo bên mình được. Và nếu y có giấu số tiền ấy tại khách sạn thì không thể lọt qua được sự kiểm tra của mọi người.

Khánh Xuân và Xuân Cường có nhiệm vụ theo dõi hành tung của Quan Kính Sơn. Cả hai giả dạng làm khách du lịch bám theo Quan Kính Sơn đến tận lầu Đại Quan, một ngôi lầu rất cao nằm bên cạnh một dòng sông. Đứng trên đỉnh lầu Đại Quan có thể nhìn thấy những ngọn sóng nhấp nhô xanh biếc và những cánh buồm trắng trên mặt hồ Điền. Quan Kính Sơn có vẻ rất nhàn rỗi, hết lên lầu ngắm cảnh rồi lại đi xuống lầu, thả bộ trên bờ đê rồi vượt qua cây cầu bắc ngang sông... Tất cả đều không có biểu hiện gì của một kẻ đang làm một chuyện đại sự mà lại là một kẻ lãng tử đang đi tìm ý cho thơ, cho họa. Nỗi nghi ngờ trong lòng Khánh Xuân càng lúc càng lớn dần - Trông bộ dạng này thì Quan Kính Sơn có phải là một kẻ đang làm chuyện phi pháp hay không? Có phải y đến Côn Minh chẳng qua cũng chỉ là áp tải hàng và nhân cơ hội ấy tham quan cảnh đẹp nơi này? Khi bám theo

https://thuviensach.vn

Quan Kính Sơn rời khỏi Tây Sơn và trở về trung tâm thành phố, Khánh Xuân không dằn lòng được nữa, nói những điều nghi ngờ của mình với Xuân Cường, anh chỉ im lặng không tỏ thái độ gì. Thái độ nhàn tản của Quan Kính Sơn cũng đã khiến cho lòng tin vào một kết quả như ý của chính Xuân Cường cũng đã suy giảm đi rất nhiều.

Buổi tối, công an Côn Minh tiếp tục bố trí người theo dõi khách sạn Cẩm Hoa và nhà khách - nơi có bốn chiếc xe tải đang đỗ. Một đêm trôi qua hoàn toàn bình yên vô sự.

Ngày 26 tháng 8 đã trôi qua mà không có bất kỳ một hiện tượng gì khiến gương mặt Xuân Cường trở nên khó coi vô cùng. Đúng 12 giờ đêm, anh và Trường Phát đã lặng lẽ bàn cách rút lui như thế nào cho êm thấm sau sự vụ này.

Khánh Xuân cũng biết rằng chuyện này đã làm kinh động đến Bộ Công an, lại còn kéo cả Cục Công an của hai thành phố Quế Lâm và Côn Minh vào cuộc, làm thế nào để rút lui cho thật êm thấm đây? Cô nghĩ, Tiêu Đồng không đáng trách trong chuyện này. Chẳng qua là anh đưa cho cô mấy tài liệu ấy để cô xem qua. Tất cả là do trí tưởng tượng của mấy vị "chuyên gia" Phòng hình sự quá phong phú nên mới nghĩ ra những chuyện này. Có điều, khi nhìn nét mặt Xuân Cường, cô hiểu ngay là anh đang oán Tiêu Đồng. Cậu ta đã cung cấp quá nhiều tin tức và tài liệu thất thiệt đâu phải một lần này.

Sáng sớm ngày 27, bốn chiếc xe tải đỗ ở sân nhà khách đồng loạt khởi hành. Trinh sát viên theo dõi đã dùng điện thoại di động hỏi Xuân Cường phải xử trí như thế nào. Theo yêu cầu của Xuân Cường, công an Côn Minh tiếp tục cho người bám sát theo dõi bốn chiếc xe này.

Điều bất thường là Quan Kính Sơn không đi theo đoàn xe. Sáng tinh mơ, y chỉ đến nhà khách và trao đổi gì đó với mấy lái xe rồi hỏi taxi ra sân bay, lên máy bay về thẳng Quế Lâm.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường lập tức gọi điện thông báo cho công an Quế Lâm. Buổi trưa, công an Quế Lâm gọi điện thông báo rằng, Quan Kính Sơn ra khỏi sân bay là đi thẳng về nhà, không gặp gỡ bất kỳ ai.

Khi nhận tin này, Khánh Xuân cùng mọi người đang ăn trưa. Cô đưa mắt nhìn Xuân Cường, thấy rõ sự thất vọng và chán chường thể hiện rõ trên gương mặt anh. Đồng thời anh cũng chẳng dám nhìn thẳng vào mặt những đồng sự công an Côn Minh đang cùng ăn cơm. Đỗ Trường Phát lại bô bô giữa bữa ăn:

- Xem ra chuyến đi này của chúng cũng trở về với hai bàn tay trắng như hai lần trước mà thôi. - Anh bưng tô canh lên húp mấy ngụm to rồi nói tiếp - Đội trưởng, chúng ta quay về thôi!

Không biết là tâm trạng của Xuân Cường đang bực bội hay là vì cách húp canh của Trường Phát quá thô lỗ nên cau mặt gắt gỏng:

- Lần sau đang húp canh thì đừng có nói nữa nhé, trông chẳng có văn hóa tí nào!

Trường Phát biết những lời của mình không đúng lúc nên không tranh biện gì thêm, chỉ quay sang phía Khánh Xuân cười khổ nhưng cô đang cúi đầu làm ra vẻ chẳng nghe thấy gì.

Tất cả mọi người đều có chung tâm lý thất bại.

Bữa cơm trưa nhạt nhẽo chưa kịp kết thúc thì một đồng chí công an Côn Minh đến báo cáo rằng, theo tin của những trinh sát theo dõi, bốn chiếc xe tải đã đến thị trấn Khai Viễn và đang dừng lại ăn cơm ở đó. Anh còn khéo léo nói rằng, không bao lâu nữa bốn chiếc xe ấy sẽ rời khỏi địa phận tỉnh Vân Nam, nếu tiếp tục theo dõi nữa cũng sẽ rất khó khăn.

- Vấn đề là ở chỗ chúng tôi chỉ phái một chiếc xe theo dõi từ chiều hôm qua cho đến trưa hôm nay. Những trinh sát của chúng tôi đã thức suốt hai bốn

https://thuviensach.vn

tiếng đồng hồ, xe cũng đã hết xăng. Trên đường xe rất đông, lại nhiều ngã rẽ, nếu bám quá gần thì sợ lộ, nếu bám xa thì sợ mất dấu vết, nếu tiếp tục bám theo nữa e rằng không được. Địa điểm sắp tới sẽ là Nghiên Sơn, ý kiến của Cục Công an Côn Minh là, chúng tôi chỉ bám đến đó. Hơn nữa, chúng tôi cũng không hề biết là bọn chúng sẽ chạy đến đâu, có thể là Quế Lâm, cũng có thể là Quảng Đông, biết đâu lại là Quý Châu, hay là chúng ta thông báo cho công an các địa phương ấy tiếp tục theo dõi, cũng có thể yêu cầu công an các tỉnh ấy điều động lực lượng tham gia cộng tác với các đồng chí, còn chuyện cứ bám theo chúng trên đường như thế này chúng tôi thấy là không thực tế lắm.

Lắng nghe những lời của đồng nghiệp Côn Minh, Xuân Cường, Khánh Xuân và Trường Phát chỉ biết lặng im. Đúng là chỉ còn một khoảng cách ngắn nữa là đoàn xe ấy sẽ đến điểm giao nhau về địa giới của mấy tỉnh. Nếu yêu cầu các tỉnh ấy điều động lực lượng để theo dõi không hề là chuyện đơn giản. Xuân Cường đập tay xuống bàn, đứng dậy nói một cách dứt khoát:

- Chặn chúng lại!

Mọi người đều lặng ngắt. Trường Phát nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đội trưởng! Chúng ta đã hai lần trắng tay ở Bắc Kinh. Lúc này có thể tìm thấy được chút gì trên mấy chiếc xe này, tôi nghĩ là rất khó.

Xuân Cường đã quyết tâm nên nói dằn từng tiếng một:

- Đã đến nước này thì dứt khoát phải làm như tôi nói. Còn cách nào có thể thực thi thì cứ thực thi để khỏi ân hận về sau, cứ cho là không tìm được gì hết thì trong lòng cũng thoải mái một chút.

Khánh Xuân tán thành ý kiến của Xuân Cường, nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi cũng cho là nên kiểm tra mấy chiếc xe này, đừng để phải hối hận về sau.

Xuân Cường lập tức gọi điện cho trưởng phòng Mã để hỏi ý kiến. Mã Chiếm Phúc cũng đồng ý với Xuân Cường nhưng nhắc nhở rằng, nếu có thể bám theo chúng đến nơi giao nhận hàng là tốt nhất. Nếu quá khó khăn không thể thực hiện được phương án này thì phải nhất định tiến hành khám xét mấy chiếc xe này, cho dù khả năng gặt hái được gì đó là không lớn nhưng không thể để lọt những điều khả nghi.

Lãnh đạo Cục Công an tỉnh Vân Nam cũng tán thành phương án này và yêu cầu hành động gấp. Họ điều động ba chiếc xe rất tốt cùng với mấy cảnh sát hình sự đi với nhóm của Xuân Cường tức tốc đuổi theo, đồng thời ra lệnh cho các trinh sát viên đang bám theo bốn chiếc xe vận tải ở Khai Viễn không được bỏ cuộc, phát huy tinh thần khắc phục khó khăn, tiếp tục thi hành nhiệm vụ của mình.

Mười hai giờ trưa, tất cả cùng xuất phát. Ba chiếc xe hú còi inh ỏi phóng như bay trên quốc lộ. Trên đường đi, họ liên tục liên lạc với những trinh sát viên đang bám theo đoàn xe tải ở phía trước. Chín giờ tối, đoàn của Xuân Cường đã đến huyện Phú Ninh, điểm giáp ranh giữa hai tỉnh Vân Nam và Quảng Tây. Bốn chiếc xe tải đang nằm im lìm trong sân của một nhà nghỉ nhỏ, tám lái xe đang nghỉ đêm trong nhà nghỉ bình dân này. Nhóm của Xuân Cường hội ý gấp rút với công an địa phương, quyết định điều động cảnh sát vũ trang bao vây nhà nghỉ vào lúc 10 giờ 30. Lúc ấy, trong số lái xe có người đang ngủ, có người đang tắm, tất cả đều ngơ ngác khi bị cảnh sát vũ trang lôi ra khỏi phòng, dẫn ra ngoài sân, yêu cầu giao chìa khóa xe rồi các lái xe của công an đưa toàn bộ bốn chiếc xe tải về sân của Cục công an huyện.

Cục công an huyện có một sân bóng rổ, bốn góc đều có đèn cao áp sáng rực nhằm phục vụ cho việc luyện tập và chơi bóng ban đêm. Bốn chiếc xe tải được sắp một hàng dọc dưới những bòng đèn cao áp sáng trưng này. Trong tám lái xe có sáu người được đưa lên tầng hai để Xuân Cường trực tiếp

https://thuviensach.vn

thẩm vấn, còn hai người thì được đưa ra sân bóng rổ để chứng kiến việc khám xét.

So với thành phố Côn Minh thì thời tiết ban đêm ở Phú Ninh nóng hơn rất nhiều. Những chiến sĩ cánh sát vũ trang đều cởi áo, mình trần trùng trục leo lên thùng xe, lột bạt che mưa và mở những sợi dây thừng to đùng đang buộc chặt những thùng hàng rồi đẩy xuống đất. Những thùng giấy lăn lông lốc trên mặt sân xi măng, rất nhiều thùng bị bung ra khiến lá thuốc vung vãi khắp nơi. Khánh Xuân và các đồng chí công an Côn Minh cũng cật lực vào cuộc cùng với các đồng chí công an Phú Ninh nhưng chỉ được một lát, mồ hôi đã túa ra khắp người cô. Một đồng chí công an địa phương cười nói: Mời đồng chí nữ đứng sang một bên nhìn những đồng chí nam chúng tôi làm, nếu có nhã hứng thì đề nghị đồng chí hát một bài vậy! Khánh Xuân nói, Nếu vậy thì tôi làm còn hơn, làm dễ hơn hát nhiều. Trường Phát nói, hay là cô lên tầng hai thẩm vấn cùng Xuân Cường, ở đây không cần phải đến tay cô công việc cũng xong.

Khánh Xuân vừa thở vừa nói:

- Thế cũng được, nam nữ cũng phải có công việc khác nhau. - Cô nói nhỏ với Trường Phát - Anh xem kìa, mấy tay cảnh sát vũ trang này làm mạnh tay quá. Anh yêu cầu họ đừng vung vãi lá thuốc như vậy, nếu không tìm được gì, người ta yêu cầu bồi thường thì phiền phức to đấy.

- Vừa rồi đội trưởng cũng đã nói với họ như vậy. - Trường Phát gật đầu nói - Nhưng đông người thế này không thể quản lý nổi. Mấy tay này đâu có biết là chúng ta quan tâm đến chuyện “để giành đất mà thối lui”. Hay là cô nói với họ vài tiếng vậy.

Hai người trao đổi xong, Khánh Xuân vừa định lên tiếng thì đột nhiên nghe thấy ai đó hét vang lên:

- Tìm thấy rồi!

https://thuviensach.vn

Tim Khánh Xuân rung lên và cô vọt về phía tiếng reo ấy như một phản xạ tự nhiên. Một đám đông mình trần trùng trục loang loáng mồ hôi đang vây quanh một thùng lá thuốc, ồn ào và phấn khởi bàn tán về vật vừa tìm thấy được. Trường Phát rẽ vòng vây ra để cho Khánh Xuân lọt vào trong. Những lỗ chân lông trên toàn thân cô như nở to ra khi nhìn thấy trước mắt mình, trong những liếp lá thuốc bị hất tung ra là những bánh lớn nhỏ trông giống như những viên gạch sắp hàng đều tăm tắp bên nhau. Vừa trông thấy hình thù quen thuộc của những "viên gạch" ấy, một cảm giác thắng lợi đã xâm chiếm toàn thân Khánh Xuân. Một đồng chí công an Côn Minh cầm lên một bánh và xé rách một góc, ngay lập tức đầu ngón tay anh đã vương một chất bột. Khi chất bột ấy rơi xuống đất, nó trắng đến độ nhức mắt!

Mấy đồng chí công an Côn Minh và công an huyện phóng thẳng lên lầu tóm lấy sáu gã lái xe đang bị Xuân Cường thẩm vấn còng tay lại cùng với hai gã ở dưới sân. Tám cái miệng đồng loạt kêu oan, kêu đến độ nước mắt nước mũi chảy ra lòng thòng. Khánh Xuân thấy Xuân Cường đang chạy ra hành lang để quan sát, cô đưa tay phải lên. Tay cô đang cầm một gói heroin tinh chế!

Trong tiếng khóc gào của những lái xe và tiếng hô hào làm việc của các chiến sĩ cảnh sát vũ trang, từng thùng từng thùng lá thuốc bị bóc văng tứ tung khắp sân bóng rổ, cứ mỗi lần phát hiện thùng nào có chứa heroin là các chiến sĩ lại hoan hô rầm trời rầm đất. Tổng cộng có mười lăm thùng có giấu heroin, tất cả đều bị dỡ xuống từ một chiếc xe tải. Những bánh heroin tìm được đều được vận chuyển lên phòng họp trên tầng hai và sắp ngay ngắn trên bàn. Khi cân xong, số lượng heroin thu được khiến mọi người giật mình, lắc đầu le lưỡi. Tổng cộng là chín mươi lăm ký lô. Với kết quả khó lòng tưởng tượng: Hơn hai mươi triệu nhân dân tệ, mọi người không giấu được vẻ vui mừng, chúc tụng chiến công của nhau, cười nói râm ran. Có ai đó ôm đến mấy quả dưa hấu bổ ra đặt giữa phòng. Có người lại đề nghị Khánh Xuân hát một bài và đề nghị này được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt nhưng cô lại không còn tâm trạng đâu mà để hát trong lúc này, ngay cả một nụ cười cũng không hề xuất hiện trên mặt cô. Cô đứng lặng

https://thuviensach.vn

người bên đống heroin cao ngất. Vì Tân Dân, vì Tiêu Đồng và cũng vì mình, lúc này cô chỉ muốn gào lên mấy tiếng cho thỏa nỗi ức chế bấy lâu nay.

Bên phòng kế cận, Xuân Cường gọi điện cho trưởng phòng Mã và bằng một giọng hết sức kích động, anh báo cáo vắn tắt thành quả thu được tại huyện Phú Ninh. Khánh Xuân nghĩ, nếu Tiêu Đồng biết tin này chắc anh sẽ rất xúc động và tự hào, có điều cô vẫn quyết định chưa vội vàng gọi cho anh.

Tuy đã thấm mệt nhưng không ai nỡ lòng nào đi ngủ trước thắng lợi ngoài sức tưởng tượng này. Ăn dưa xong, mồ hôi trên người cũng đã khô, mọi người tiếp tục công việc thẩm vấn tám gã lái xe. Tờ mờ sáng, công an Quế Lâm cũng bất ngờ đột nhập vào nhà Quan Kính Sơn lúc y còn đang ngủ trên giường.

Công tác thẩm vấn tám gã lái xe và Quan Kính Sơn được thực hiện đồng thời tại Phú Ninh và Quế Lâm. Khi mặt trời vừa lên, Xuân Cường gọi điện về cho Quế Lâm hỏi thăm tình hình. Đặt ống nghe xuống, gương mặt anh bộc lộ vẻ suy nghĩ. Hình như công tác thẩm vấn tại hai địa điểm không đem lại kết quả như anh mong đợi.

Quan Kính Sơn cùng với tám gã lái xe đều đồng loạt phủ nhận mối liên quan giữa mình với số heroin ấy, tất cả đều một mực kêu oan, chết không nhắm mắt nếu có liên quan đến chúng. Lái xe nói: Chúng tôi chỉ là những người lái xe chuyển hàng, đổ mồ hôi sôi nước mắt để kiếm chút ít tiền lương nuôi sống gia đình. Hàng không phải do chúng tôi xuất, cũng không phải do chúng tôi nhập. Ngay cả việc xếp hàng lên xe cũng không phải do chúng tôi làm, chúng tôi làm sao biết được là trong những kiện lá thuốc ấy lại có giấu heroin?

Quan Kính Sơn nói: Đây là hàng xuất khẩu của Công ty Lực Đạt ở Quảng Đông, nơi cung cấp hàng là Công ty Mậu dịch Thạch Kiều Vân Nam cũng là do chính Lực Đạt tìm mối. Công ty Hoàn Giang chỉ có trách nhiệm

https://thuviensach.vn

chuyên chở, đến Quảng Châu giao hàng xong là chúng tôi hoàn thành hợp đồng. Chúng tôi không thể biết được rằng trên xe của mình lại có loại hàng mà có thể mang lại cái chết cho mình như vậy.

Ngay buổi sáng hôm đó, những kết quả thẩm vấn đã được báo cáo về Bắc Kinh. Bộ Công an ngay lập tức lệnh cho công an Quảng Châu và Vân Nam bắt khẩn cấp những người cầm đầu của hai công ty Lực Đạt và Thạch Kiều. Cả hai công ty này đều rất bình thản trước chuyện này, nói: Hàng là cho chúng tôi cung cấp, nhưng chúng tôi chỉ cung cấp lá thuốc Vân Nam chính hiệu, không phải là heroin tinh chế từ nha phiến. Bên khác thì lại nói: Một công ty nước ngoài cần hàng, một công ty trong nước lại có hàng. Công ty chúng tôi lại được quyền xuất nhập khẩu, chỉ làm công việc mua bán thông thường, ngoài ra chúng tôi không biết gì hết.

Kết quả thẩm vấn hai công ty ấy lại được chuyển đến Phú Ninh từ Bắc Kinh. Cả hai công ty Lực Đạt Quảng Châu và Thạch Kiều Vân Nam đều phủ nhận trách nhiệm trong việc vận chuyển chín mươi lăm ký lô heroin này.

Tại Phú Ninh, cả Xuân Cường và Khánh Xuân đều khẳng định là những bánh heroin này không thể được đưa lên xe trong quá trình vận chuyển. Bởi cả bốn chiếc xe này đều bị sự giám sát không phút nào rời của các trinh sát Côn Minh, khi chạy trên đường không hề thấy chúng dừng lại để xếp hàng lên xe.

Sau khi nhận được kết quả thẩm vấn hai công ty Thạch Kiều và Lực Đạt, Xuân Cường, Khánh Xuân cùng Trường Phát áp tải số heroin và tám gã tài xế về Quế Lâm. Cho dù trong quá trình thẩm vấn, tất cả các nghi can đều phủ nhận hoàn toàn trách nhiệm nhưng tình hình vụ án vẫn có những điểm nhấn đáng chủ ý.

Có hai tình tiết rất quan trọng: Thứ nhất, các lái xe đã khai rằng, sau khi chất hàng xong tại Công ty Trùng Khánh, ông chủ Quan Kính Sơn không cho họ xuất phát ngay mà yêu cầu họ nghỉ tại Côn Minh cho đến ngày 27

https://thuviensach.vn

tháng 8. Sáng ngày 26 tháng 8, Quan Kính Sơn yêu cầu cho y mượn một chiếc để đi du lịch công viên Hắc Long Đàm ở ngoại ô phía bắc thành phố, đến trưa mới quay về. Chiếc xe mà y đã dùng chính là chiếc xe có giấu những thùng lá thuốc chứa heroin. Ngoài ra, công an còn tìm thấy trong nhà Quan Kính Sơn một vé máy bay đi Quảng Châu ngày 28 tháng 8. Do vậy, có thể giả thiết: Sáng ngày 26 tháng 8, y mượn chiếc xe tải ấy để giấu heroin vào trong các kiện lá thuốc, ngày 28 tháng 8 y sẽ bay đi Quảng Châu để giao hàng.

Thứ hai, theo phản ánh của Công ty Lực Đạt thì, bên mua cũng như bên bán số hàng lá thuốc này đều do Công ty Hồng Phát ở Quảng Châu liên hệ, cũng chính công ty này thuê Hoàn Giang vận chuyển lô hàng này. Có điều, Công ty Hồng Phát không có quyền xuất nhập khẩu nên mới nhờ Lực Đạt đứng ra làm chủ vụ này. Từ chuyện này, Lực Đạt có thể thu được một ít phí đại lý, đồng thời có thể góp phần thực hiện kế hoạch xuất khẩu hàng năm, nhất cử lưỡng tiện, việc gì mà không nhận lời? Hồng Phát và Hoàn Giang lại có quan hệ rất thân tình với Công ty Đại Nghiệp ở Bắc Kinh. Những tình tiết này quan hệ với nhau như thế nào, không nói ra nhưng ai cũng có thể tự mình nhận thấy.

Đương nhiên cũng còn một chứng cứ quan trọng nữa. Đó chính là đầu mối để dẫn đến thành tích ngoài tưởng tượng của mọi người ở Phú Ninh - Những trang có tiêu đề "Hiện kim" mà Tiêu Đồng đã lấy ra từ máy tính của Âu Dương Thiên!

Công an Quảng Châu ngay lập tức đọc lệnh bắt người quản lý cao nhất của Công ty Hồng Phát. Cũng như các công ty khác, người này phủ nhận mối quan hệ của mình với số heroin ấy. Theo ý kiến của trưởng phòng Mã, người đứng đầu Hồng Phát và Quan Kính Sơn của Hoàn Giang để cho công an địa phương tiếp tục xử lý, còn Xuân Cường, Khánh Xuân và Trường Phát nhanh chóng quay về Bắc Kinh giải quyết sào huyệt của vụ buôn bán ma túy này - Đó chính là Âu Dương Thiên và Công ty Đại Nghiệp của ông ta.

https://thuviensach.vn

Đây là mùa du lịch nên vé máy bay về Bắc Kinh phải chờ đến ngày 3 tháng 9. Ngày 2 tháng 9, cả nhóm nghỉ ngơi tại Quế Lâm, Cục Công an Quế Lâm bèn bố trí cho họ một buổi đi thuyền trên Ly Giang.

Sáng sớm, cả ba đã lên du thuyền, khởi hành từ Điệp Thái Sơn, Tượng Tị Sơn. Dòng sông Ly không có sóng lớn, mặt nước phẳng như gương; hai bên bờ là núi non trùng điệp, đẹp chẳng khác nào trong tranh vẽ. Trường Phát trèo lên nóc thuyền nói chuyện phiếm với đồng chí công an Quế Lâm hướng dẫn đoàn, nói lần trước chưa kịp đi chơi Ly Giang nhưng quay về lại bị lãnh đạo cạo cho một trận ra trò và đề nghị đồng chí này minh oan cho anh. Khánh Xuân thấy ở mũi thuyền quá đông người nên đi về phía đuôi thuyền như muốn tìm một khoảng yên lặng cho riêng mình.

Khi thuyền đến bãi Đấu Mễ, Xuân Cường rời khỏi boong thuyền, ra phía sau gặp Khánh Xuân. Cả hai đều yên lặng ngắm nhìn đỉnh Tiên Nhân và đá Vọng Phu, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Thi thoảng Khánh Xuân lại nhìn xuống dòng sông như ngắm những con cá đang lượn lờ bên mạn thuyền rồi ánh mắt cô lại hướng lên bờ, chiêm ngưỡng những đỉnh núi hùng vĩ và những cánh rừng xanh biếc... Cô chợt nghĩ đến những bánh heroin đang gieo cái chết cho mọi người, nghĩ đến Hồ Đại Khánh, Quan Kính Sơn... Cô nghĩ đến cái đẹp và cái xấu đồng thời tồn tại trong cuộc đời này, nghĩ đến gương mặt tàn độc của những kẻ ác và đối chiếu với cảnh đẹp như chốn Bồng Lai của Ly Giang, bất giác buông tiếng thở dài. Hình như Xuân Cường cũng đang bị cảnh đẹp làm cho bạo dạn hơn, thì thầm bên tai Khánh Xuân:

- Sơn thủy như họa, đây chính là nơi để cho con người nói những lời tình tự với nhau.

Khánh Xuân cười nhẹ:

- Trời không mưa, sao anh lại có nhiều ý thơ đến thế?[2]

https://thuviensach.vn

- Từ xưa đến nay, những cảm xúc của thi nhân phần lớn đều bắt nguồn từ cảnh sơn thủy hữu tình và người đẹp như tiên nga - Xuân Cường nói.

- Thế thì anh có thể đã là "Tiên trong họa" rồi đấy!

- "Tiên trong họa" nghĩa là thế nào?

- Tên một điệu từ cổ xưa, thế mà cũng không biết. - Khánh Xuân cười nhẹ.

- Đúng là anh không biết thật. Từ điệu anh biết là có "Tiên ngắm sông", đâu có "Tiên trong họa". Đừng quên rằng khi học ở học viện cảnh sát, điểm văn của em không cao lắm đâu đấy!

Thực ra thì Khánh Xuân cũng chỉ muốn đùa một chút mà thôi cho nên tỏ ý rất thành khẩn, hỏi:

- Em còn môn nào kém nữa không?

- Môn xạ kích em cũng không khá lắm vì mắt em bị cận thị nhẹ. Cho dù em có biện hộ thế nào thì bọn anh cũng cho rằng, môn xạ kích của em là có thành tích kém nhất. Có điều khi bắt tay vào công việc thực tế thì em hoàn toàn khác. Lần đầu tiên thực hành, chỉ một viên đạn thôi mà em đã làm Hồ Đại Khánh phải toi mạng.

- Đúng rồi, em nhớ lại rồi. - Khánh Xuân cười - Anh chính là quán quân về môn xạ kích trong hội thao kỹ thuật toàn khoa. Trong khoa ta, anh lúc nào cũng là học viên có thành tích cao nhất, các môn học đều đạt điểm ưu, lại được vào Đảng khi còn đang ở trường. Từ khi tốt nghiệp đến nay, anh lại là người thăng chức nhanh nhất. Lần gặp mặt bạn học cũ trước đây, thành tích của anh sau khi ra trường là nhiều nhất, đứng giữa mọi người chẳng khác nào hạc lẫn giữa đàn gà. Hôm ấy, ngay cả em cũng chẳng dám đứng bên cạnh anh vì sợ người ta nghĩ mình thấy người sang thì bắt quàng làm họ.

Xuân Cường hình như đang suy nghĩ điều gì nên không kịp suy nghĩ khẩu khí của Khánh Xuân là châm biếm hay tán tụng. Trong không gian tự nhiên

https://thuviensach.vn

tuyệt vời này, có thể nói ra những điều sâu kín của tâm hồn mà ngày thường không thể nói được. Anh ngập ngừng lên tiếng:

- Khánh Xuân, mấy ngày trước đây lúc nào anh cũng nghĩ, chờ cho đến khi phá xong vụ án này, anh sẽ ngỏ lời cầu hôn chính thức với em. Bao nhiêu năm qua anh chỉ nuôi một giấc mơ này. Nhưng anh sợ một khi vụ án chưa được phá, nói ra điều này em sẽ cự tuyệt.

Xuân Cường không nhắc đến Tân Dân, rõ ràng là anh cố ý tránh né cái tên này. Tân Dân hy sinh đã mấy tháng rồi, Khánh Xuân có muốn cự tuyệt cũng không thể mượn cớ ấy được.

Khánh Xuân cũng không chủ động nhắc đến Tân Dân, thái độ của cô gần như đang thảo luận vấn đề của người khác:

- Nếu vụ án này không phá nổi, có thể anh sẽ vĩnh viễn không nhắc đến chuyện này?

Xuân Cường không thể hiểu được hàm ý trong câu hỏi của Khánh Xuân, nói:

- Lúc nào anh tin tưởng rằng chúng ta sẽ phá được vụ án này, bây giờ nhìn lại, anh thấy mình không sai tí nào.

- Trước đây mấy ngày, vụ án tưởng chừng như đình trệ, anh dựa vào đâu mà tự tin như vậy?

- Bởi vì có em, có sự tế nhị và nhẫn nại của em, vì có sự phối hợp giữa hai chúng ta. Anh cảm thấy rằng giữa anh và em phối hợp với nhau chẳng khác nào châu ngọc kết hợp!

- Không! Khánh Xuân lắc đầu - Em thừa nhận khí phách và tài năng của anh, cũng không phủ nhận sự hợp tác rất có hiệu quả giữa chúng ta. Nhưng anh đừng quên rằng, kết quả đến ngày hôm nay của vụ án chính là sự quyết đoán của trưởng phòng Mã, là sự thông minh của những chuyên gia đã

https://thuviensach.vn

phân tích những tờ giấy ấy cũng như rất nhiều đơn vị bạn phối hợp hành động. Và cũng đừng bao giờ quên còn có một Tiêu Đồng!

Khi Khánh Xuân đề cập đến tên Mã Chiếm Phúc, những chuyên gia và những phối hợp của các đơn vị bạn, Xuân Cường liên tục gật đầu, nhưng khi cô nhắc đến tên Tiêu Đồng ở cuối lời nói, Xuân Cường lặng lẽ giây lâu rồi mới gật đầu. Anh bắt Khánh Xuân quay về với thực tế trước mắt:

- Bây giờ vụ án đã được phá, lúc này anh muốn nói với em rằng anh yêu em, hy vọng là em có thể cho anh biết thái độ của mình như thế nào.

Khánh Xuân vẫn lắc đầu nói:

- Không! Vụ án vẫn chưa bị phá, thủ phạm chính vẫn chưa sa lưới, tập đoàn tội phạm vẫn chưa bị tiêu diệt. Hai mươi mốt triệu Nhân dân tệ đã rơi vào tay ai, nguồn gốc của ma túy là ở đâu..., tất cả vẫn chưa rõ ràng. - Khánh Xuân thấy sắc mặt Xuân Cường không được vui bèn cười thật tươi, giọng nói đã hòa hoãn trở lại - Chúng ta vẫn chưa đến thắng lợi cuối cùng, không thể gọi là thắng lợi được.

Xuân Cường cũng cười nhưng nụ cười của anh lại không hề tự nhiên, hơi cay độc nhưng lại có phần tự tin:

- Em lại cần những điều đã nằm trong túi chúng ta từ bao giờ rồi vì chúng ta đang chờ thắng lợi cuối cùng. Được, anh tin rằng đến lúc ấy, anh sẽ nhận được ở em một câu trả lời đúng với tâm nguyện của mình. Đúng thế! Con người anh lúc nào cũng đủ tự tin!

https://thuviensach.vn

23.

Trong những ngày Khánh Xuân đi công tác, Tiêu Đồng cảm thấy cuộc sống trở nên vô vị vô cùng. Sự phiền muộn khiến anh không đủ tinh thần để ngày nào cũng đến nhà Âu Dương Lan Lan ăn cơm tối. Ngoài việc lên lớp cho những học viên tuổi tác cũng như trình độ không đồng đều và đến thư viện đọc sách ra, anh ít gặp mặt Âu Dương Lan Lan và cũng không trả lời tin nhắn của cô, cũng không hề về nhà. Ngày nào cũng như ngày nấy, anh chỉ lẩn quẩn với giảng đường, ký túc xá, nhà ăn và thư viện. Nếu đêm nào quá buồn chán, anh lại lái xe đến hộp đêm Đế Đô, nhảy vài bản disco rồi sau đó vùi đầu suốt đêm vào những trò game. Bảo vệ và ông chủ của Đế Đô đều biết anh là "bạn trai" của tiểu thư Âu Dương Lan Lan nên hoàn toàn miễn phí, thậm chí còn tiếp đãi rất tử tế.

Chính vì vậy mà đêm nào cũng thế, Âu Dương Lan Lan đều đến Đế Đô để chờ Tiêu Đồng. Anh cần nhảy thì cô cùng anh nhảy, anh cần chơi game thì cô ngồi quan sát một bên. Tất cả nhân viên của Đế Đô đều lấy làm lạ, tại sao cô tiểu thư vốn nóng tính của ông chủ lại bị một tên bạch diện thư sinh cải tạo thành "hiền thê lương mẫu" một cách dễ dàng như vậy khi ở bên cạnh gã. Họ thì thào với nhau rằng, trong thiên hạ này có lắm chuyện kỳ, nhân gian tự nhiên cũng có người này sinh ra để chế ngự người khác!

Những ngày hè vô vị cứ thế mà trôi qua, một học kỳ mới đã bắt đầu. Qua một thời gian vùi đầu học bù, chuyện bài vở đối với Tiêu Đồng đã trở nên thư thái hơn. Áp lực học tập không còn nữa, anh không còn gì để lo lắng nên mỗi đêm, anh đều đến hộp đêm Đế Đô để nhảy nhót đến độ chân tay rã rời rồi tiếp tục vùi đầu trước những trò game trong màn hình. Kể từ khi Thất Tinh Đình xuất hiện ở Đế Đô, những nhân viên ở đây lại hiểu thêm một nét mới trong tính cách của cô thiên kim tiểu thư. Trước đây, họ không dám tiếp xúc, cũng không dám cười nói với Âu Dương Lan Lan, xem cô như là một bí mật khó lường thì giờ đây, họ trông thấy trước mặt Tiêu Đồng

https://thuviensach.vn

là một người con gái chỉ biết phục tùng người khác. Họ còn biết là tiểu thư của họ còn có một tình địch, dù gì thì cô cũng đã lôi Tiêu Đồng ra khỏi vòng tay của một người con gái khác. Chuyện tình tay ba này được rỉ tai nhau trong phòng nghỉ, trong quầy bar, trong quầy lễ tân... của nhân viên, thậm chí nó còn được tra dầu thêm mỡ cho có ý vị thêm.

Mấy ngày nay, Văn Yến lại trở thành trung tâm của mọi câu chuyện. Quen biết Văn Yến hơn hai năm nhưng Tiêu Đồng lại không nhận ra rằng cô ta lại là một kẻ thích gây sự. Có lẽ trước đây anh bị vẻ phục tùng của Văn Yến đánh lừa, cho rằng vũ khí phản kháng của cô ta chẳng qua cũng chỉ là những lời trách móc và những giọt nước mắt mà thôi. Do vậy, khi Văn Yến ăn mặc và trang điểm chẳng khác một ả gái điếm xuất hiện trước mắt: Đôi môi đỏ như máu, khuôn mặt bự phấn ỏng ẹo bước chân vào hộp đêm, anh không thể nhận ra rằng đó là một Văn Yến đứng dưới tán cây xem anh đá bóng cách đây hơn hai năm. Thậm chí anh không thể biết là cô ta tìm ở đâu ra chiếc váy ngắn đến độ không thể ngắn hơn được nữa đang bó sát lấy cặp mông no tròn.

Lúc ấy Tiêu Đồng đang ngồi trên một chiếc ghế cao chân trước quầy bar uống bia. Văn Yến không thèm liếc nhìn anh, đi thẳng đến một chiếc ghế khác cách anh không xa, trên tay lại kẹp một điếu thuốc, hút và nhả khói một cách điệu nghệ và lười biếng. Tiêu Đồng quan sát rất lâu và không thể tin nổi vào mắt mình nữa, càng nhìn càng sững sờ. Xem cách ăn mặc và những cử chỉ của Văn Yến, anh dễ dàng nhận ra đây là một cách trả thù của cô ta. Không chừng cô ta cố ý ăn mặc và cố ý biểu hiện những cử chỉ còn lố lăng hơn cả một ả gái điếm thập thành để khiêu khích Tiêu Đồng. Ngay lập tức, mấy gã đàn ông ăn chơi phóng đãng bu lấy Văn Yến, mời cô ta uống rượu. Văn Yến không hề từ chối, cười nói râm ran, sóng mắt đưa tình như cố ý trêu tức Tiêu Đồng. Không chịu nổi kiểu cợt nhả ấy của Văn Yến, anh nhào đến lôi mấy gã đàn ông đang vây lấy cô ta, túm chặt lấy hai vai và lôi cô ta xuống khỏi chiếc ghế, đưa ra ngoài hành lang. Văn Yến vùng vẫy, gào lên:

https://thuviensach.vn

- Bỏ tôi ra! Anh làm gì thế? Bỏ tôi ra, anh là ai?

Lôi Văn Yến ra đến tận hành lang, Tiêu Đồng mới buông cô ta ra, mặt đỏ phừng phừng, lắp bắp quát lên:

- Cô... cô làm cái quái gì vậy? Sao lại có thể hành động một cách vô sỉ, trụy lạc đến như vậy?

Văn Yến đưa tay xoa xoa đôi vai bị Tiêu Đồng bóp cho nhức nhối, miệng cũng gào lên không hề lép vế:

- Anh mà cũng còn biết thế nào là vô sỉ nữa sao? Anh cũng hiểu thế nào là trụy lạc hay sao? Anh muốn tỏ ra là mình biết ăn chơi đàn đúm thì tôi cũng phải theo anh để cho ấy thấy, tôi chẳng hề kém anh. Tôi không nói được anh thì anh có quyền gì để mà dạy bảo tôi?

- Văn Yến, anh van xin em đấy, có được không? - Tiêu Đồng xuống nước - Em có làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được sa vào chốn này. Em là con gái, sa vào đây là coi như không còn đường ra nữa đâu.

Văn Yến cười nhạt:

- Đúng rồi, tôi đã rơi vào đường cùng rồi. Tôi đã sớm nhận ra điều này rồi. Lúc này tôi chỉ muốn thay đổi cuộc sống của mình một tí. Tôi muốn học anh để tìm một chút kích thích thôi mà. - Cô đưa mắt nhìn dãy hành lang sâu hun hút và tráng lệ, cười nhẹ - Chỗ này quả thật tuyệt vời.

Tiêu Đồng van nài:

- Văn Yến, anh biết là anh có lỗi với em. Kiếp sau anh sẽ làm thân trâu ngựa để báo đền em. Hãy vì những gì của hai năm vừa qua giữa anh và em, em đừng tự đày đọa mình như thế này, có được không? Em là một cô gái tốt, có thể xem là một người chị tốt nữa. Cho dù em có muốn rửa hận thì em cũng đừng đi vào con đường này.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Văn Yến thoáng một nét cười cay độc. Cô biết mình đã nắm phần chiến thắng trong nước cờ này và một cảm giác thích thú khó lòng chế ngự choáng lấy đầu óc cô. Cảm giác ấy quá kích thích khiến cô điên cuồng lao theo nó:

- Anh xem tôi là người thế nào? Anh có tư cách gì để lên mặt dạy đời tôi? Có lẽ nào anh vẫn còn quan tâm đến tôi? Anh cho rằng tôi vẫn cứ tin là anh đang còn quan tâm đến tôi hay sao?

Thật ra thì Văn Yến chỉ muốn thừa cơ hội lấn tới một tí mà thôi, không ngờ nét mặt Tiêu Đồng lập tức sa sầm. Cơn giận của anh đã lên tới cực điểm nên tuôn ra những lời không lấy gì làm dễ nghe:

- Được, được, được! Thế thì cô cứ đi đi, tôi không quan tâm đến cô nữa. Chỉ có thằng ngu mới quan tâm đến cô. Cô tình nguyện làm điếm thì ai còn giữ cô được nữa. Cô cứ tưởng là cứ trét phấn lên mặt là sẽ có người tự nguyện tìm đến với cô chăng? Cả đám gái điếm trong kia còn xinh đẹp hơn cô gấp nhiều lần!

Văn Yến vung tay lên. Bốp! Bốp! Hai cú tát cực mạnh giáng thẳng vào mặt Tiêu Đồng. Anh chụp lấy tay cô, đẩy mạnh ra phía sau rồi khệnh khạng đi thẳng vào quầy bar, gọi bia uống tiếp. Uống bia không đủ say, anh gọi rượu Brandy, hết nửa chai Brandy anh lại gọi tiếp "Hắc bạch thiên sứ". Khi trước mắt anh tất cả đã quay cuồng, anh vẫn còn trông thấy Văn Yến bị mấy gã đàn ông lôi đi và gọi viên giám đốc quầy bar họ Viên ra, hỏi thuê bao một phòng karaoke. Mấy gã đàn ông này đã say mềm, Văn Yến cũng chẳng khá hơn. Anh nghe thấy tiếng cười điên loạn của họ rú lên. Tiêu Đồng đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía căn phòng ấy. Lão Viên đi đến, hỏi: Tiêu tiên sinh đã say rồi phải không? Tôi đi làm một tí gì đó cho tiên sinh giã rượu... Tiêu Đồng đẩy cho lão ta ngã chỏng vó, ngật ngưởng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng tối thui, vật phát ra ánh sáng duy nhất là chiếc màn hình ti vi, trên màn ảnh là một cô gái mặc đồ tắm đang uốn éo thân hình, mấy gã đàn ông đứng trước màn hình cũng lắc lư và gào trong micro. Văn Yến thì bị

https://thuviensach.vn

một gã đè ngửa trên salon, vừa cười vừa khóc vừa vùng vẫy. Tiêu Đồng chỉ thẳng vào gã đàn ông nọ, gào lên:

- Thằng kia, buông cô gái đó ra! Đồ khốn kiếp!

Hình như trong đầu của Tiêu Đồng lúc này vẫn còn có một chút khoảng không chưa bị men rượu thấm vào nên anh lờ mờ nhận ra gã đàn ông đang đè Văn Yến chính là một trong số những gã đàn ông thay mặt Âu Dương Thiên đánh anh một trận thừa sống thiếu chết trước đây. Mối thù cũ kết hợp với sự căm hận mới nhen xông lên đầu, Tiêu Đồng lôi Văn Yến ra khỏi ghế salon, gã đàn ông xông đến túm lấy cổ anh, ngoác mồm ra chửi. Tiêu Đồng chụp lấy chai rượu trên bàn và giống như đập một quả dưa hấu, anh vung tay lên đập thẳng vào đầu gã. Ngay lập tức trên mặt gã nọ có mấy dòng máu từ từ bò xuống, toàn thân gã như một bao gạo không có trọng tâm, đổ sụp xuống một góc salon.

Mấy gã đàn ông đang hát karaoke sững sờ giây lâu rồi đồng loạt xông đến, tay vẫn cầm micro. Tiêu Đồng vất chai rượu lúc này đã vỡ một nửa xuống đất, lôi Văn Yến đẩy cửa bước ra ngoài.

Lão Viên hồng hộc chạy đến cản đường Tiêu Đồng, yêu cầu anh trình bày nguyên nhân dẫn đến vụ ẩu đả đến độ đổ máu vừa rồi. Một tay anh chụp lấy vai lão, một tay chỉ Văn Yến, gào to:

- Cô ta... Sau này các ông không được cho cô ta vào đây. Cô ta là bạn tôi! Các ông không được để cho cô ta vào, có mua vé cũng không được vào. Các ông có nghe thấy không?

- Tiêu tiên sinh đã say rồi! Chưa say à? Chưa say sao cậu lại đánh trọng thương Kiến Quân. Anh ta là lái xe của ông chủ đấy! - Lão Viên nói.

Đúng lúc ấy, Âu Dương Lan Lan xuất hiện. Chính lão Viên đã gọi cho cô ngay từ khi Tiêu Đồng và Văn Yến bắt đầu to tiếng với nhau. Âu Dương Lan Lan nhìn thấy Kiến Quân với khuôn mặt đầy máu được mọi người dìu

https://thuviensach.vn

ra ngoài và gọi xe để đưa đến bệnh viện, lại trông thấy Trịnh Văn Yến ăn mặc vô cùng hở hang trong tình trạng say mềm được mấy người bảo vệ đưa ra khỏi hộp đêm và cuối cùng là cô thấy Tiêu Đồng đang túm lấy lão Viên, miệng còn gào lên:

- Cô ấy là người yêu của tôi! Các ông không thể để cho cô ấy vào đây!

Cuối cùng Tiêu Đồng cũng mềm oặt như một cọng bún để cho mọi người lôi ra sân và nhét lên xe của Âu Dương Lan Lan. Khi cô vừa nổ máy thì Tiêu Đồng cũng gục xuống mê man. Cô đánh thẳng xe về biệt thự Anh Đào, gọi người khiêng anh vào phòng mình, cởi quần áo đang dính đầy những chất nôn, bỏ lên giường. Đến lúc này, Tiêu Đồng vẫn chưa tỉnh.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Tiêu Đồng biết thế nào là say rượu. Một cảm giác choáng váng đến độ trời đất như đang quay cuồng khiến anh cứ buồn nôn. Hình như nửa đêm anh có tỉnh dậy một lần và lờ mờ nhận ra Âu Dương Lan Lan đang ngồi bên giường và đang vuốt ve khuôn mặt anh, có thì thầm một câu gì đó nhưng anh không hiểu. Chỉ thế thôi và anh tiếp tục chìm trong mê man.

Anh tỉnh dậy đúng vào trưa hôm sau. Ánh nắng gay gắt buổi trưa khiến căn phòng sáng rực, đầu anh nhức như búa bổ, toàn thân mệt mỏi rã rời. Nhìn quanh, anh nhận ra mình vẫn đang nằm trên giường ngủ của Âu Dương Lan Lan và trong trạng thái hoang mang, anh nhận ra mình hoàn toàn không mặc quần áo. Một cảm giác xấu hổ khiến anh đỏ bừng mặt. Cánh cửa bị đẩy ra và Âu Dương Lan Lan bước vào, trên tay là bộ quần áo của anh đã được giặt là sạch sẽ. Cô đặt chúng xuống trước mặt anh, nói:

- Anh dậy được chưa? Ăn một chút gì nhé!

Tiêu Đồng nắm chặt lấy mép chăn, nói:

- Em đi ra ngoài đi, anh mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan cười tinh quái:

- Anh sợ em trông thấy chứ gì? Đêm qua, khi cởi quần áo cho anh, em đã trông thấy hết rồi.

Nói như vậy nhưng cô vẫn quay lưng bước ra ngoài.

Mặc xong quần áo, Tiêu Đồng ngắm nhìn mình trong gương. Một khuôn mặt bạc thếch, đôi mắt thâm quầng. Anh nghĩ, cảm giác say rượu thật đáng sợ, sau này nhất định mình sẽ không uống một giọt rượu nào nữa. Anh nhớ lại đêm qua mình đã uống say vì Văn Yến, cũng vì cô ta mà mình đã đánh nhau với người khác. Có điều đánh nhau với ai và thắng bại như thế nào thì anh hoàn toàn không biết nếu không có Âu Dương Lan Lan kể lại.

Âu Dương Lan Lan bảo người giúp việc làm một vài món nhẹ cho Tiêu Đồng. Anh thấy cổ họng nóng như lửa đốt và đắng ngắt, cộng vào đó là một cảm giác buồn nôn. Lan Lan nói, anh cứ ở đây nghỉ ngơi vài ngày để cho sức khỏe phục hồi. Hình như câu nói của Âu Dương Lan Lan đã đánh động trí nhớ của Tiêu Đồng, anh vội vàng nói:

- Em mau đưa anh về trường. Ngày mai trường anh tổ chức hội thi diễn thuyết nhân kỷ niệm ngày thành lập trường, chiều nay anh phải diễn tập rồi.

Cho dù Âu Dương Lan Lan đã phóng xe nhanh với tất cả khả năng cho phép nhưng đến nơi, Tiêu Đồng vẫn đến muộn so với giờ quy định cho anh. Khi bước chân vào hội trường, vượt qua hàng trăm ánh mắt chê trách, anh đến trước mặt Lư Lâm Đông cúi đầu nhận lỗi. Lư Lâm Đông nói, ngày mai là hội thi chính thức, cậu phải chú ý đến tư cách một chút, không thể như thế này được.

Trường tổ chức buổi diễn tập này nhằm mục đích xác định thời gian và phối nhạc cho từng diễn giả, bởi rất nhiều những diễn từ phải kèm với âm nhạc. Diễn từ có nội dung "Tổ Quốc, Mẹ của tôi" của Tiêu Đồng cần phải hòa với đàn piano theo nhạc của bài "Hoàng Hà". Tổng đạo diễn của buổi

https://thuviensach.vn

hội thi là Phó bí thư Đoàn trường. Cô yêu cầu mỗi diễn giả phải thực hiện diễn tập như khi lên diễn đàn chính thức, mỗi người một lần. Tiêu Đồng đến muộn nên bị đẩy xuống vị trí cuối cùng. Sau buổi tập, Lư Lâm Đông rất tự tin nói với Tiêu Đồng rằng, Diễn từ cũng như phong cách diễn giảng của đại diện các khoa khác nói chúng đều bình thường, ngày mai nhất định cậu sẽ thắng. Tiêu Đồng nói, Bữa nay chỉ là buổi tập nên các tuyển thủ khác đều có ý giấu mặt, chưa tung hết sức bình sinh, nếu thầy nói những điều vừa rồi với tất cả các thầy cô trong khoa, không may em thất bại, e rằng họ sẽ quá thất vọng. Lư Lâm Đông nói, Bọn họ chẳng có đủ đầu óc thông minh để bày ra những quỷ kế này nọ đâu, chỉ tiêu của chúng ta là chiếm một trong ba ngôi đầu, nhất định sẽ thực hiện được. Tiêu Đồng nói, Nếu chẳng may em xếp thứ tư, e rằng các thầy sẽ tống cổ em ra khỏi khoa mất? Lư Lâm Đông cười nói, Cậu cứ yên tâm, đến ngày mai rồi sẽ rõ.

Chiều tối, Tiêu Đồng gọi điện về đơn vị Khánh Xuân để hỏi cô đi công tác đã về chưa. Anh rất muốn Khánh Xuân có mặt trong buổi diễn thuyết ngày mai của mình. Vì lần hội thi này mà anh đã kiên trì vượt qua mệt mỏi để luyện tập trong một thời gian dài, anh hy vọng Khánh Xuân sẽ chứng kiến tận mắt được phong độ của anh khi lên diễn đàn.

Nhân viên trong đơn vị của Khánh Xuân trả lời rằng, cô vừa mới quay về nhưng đang bận họp. Bốn mươi phút sau, anh lại gọi tiếp. Người nhận điện thoại chính là Khánh Xuân. Nghe thấy giọng nói của cô, Tiêu Đồng không chế ngự được sự hân hoan:

- A lô, là tôi đây!

- À, Tiêu Đồng đó à, cậu khỏe không?

- Cũng thường, còn chị?

- Tôi rất khỏe!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng nhận ra là giọng của cô có vẻ mệt mỏi nhưng không giấu được sự hưng phấn. Anh hỏi:

- Chị đã hoàn thành nhiệm vụ rồi phải không? Lần này có thuận lợi không?

- Có thể xem là thuận lợi. Những tài liệu mà cậu cung cấp rất có giá trị, cần phải cảm tạ cậu đấy.

- Muốn cảm tạ tôi thì hãy nhận lời với tôi một chuyện vậy.

Đầu dây bên kia có tiếng cười nhẹ:

- Kể ra cậu cũng là người thích ra điều kiện gớm nhỉ? Chuyện gì vậy?

- Đến tham dự buổi hội thi diễn giảng của tôi vào ngày mai. Có chị trợ uy, nhất định tôi sẽ giành chiến thắng.

- Tôi đến liệu có làm cho cậu mất tinh thần không?

- Không thể như thế, từ nhỏ đến giờ tôi chưa biết sợ là gì.

- Được rồi. Ngày mai tôi sẽ đến sớm, tôi còn có việc muốn nói với cậu.

Tiêu Đồng không thể ngờ được rằng Khánh Xuân lại nhận lời một cách vui vẻ như vậy, cho dù cô phải bỏ việc ở cơ quan. Họ giao ước thời gian và điểm hẹn, còn nói thêm là không gặp thì không về!

Buổi hội thi được tổ chức tại hội trường trung tâm. Hội trường này mới được xây dựng nhờ vào sự đầu tư giúp đỡ của mấy đại gia ở Hồng Kông. Bản vẽ là một kiến trúc sư vốn là một giáo sư ở khoa Kiến trúc đi du học ở nước ngoài về thiết kế. Đây là một trong những niềm tự hào của Đại học Yên Kinh với vẻ ngoài thật hùng vĩ và đồ sộ nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất cổ điển và trang nhã, tránh được vẻ lộng lẫy một cách xô bồ của những kiến trúc hiện đại, lại không bao giờ lỗi thời. Vẻ cổ điển và trang nhã của công trình này khiến người ta nghĩ đến kiến trúc của những giáo

https://thuviensach.vn

đường và nói chung, những công trình kiến trúc tôn giáo luôn luôn ẩn chứa một ý nghĩa triết học về vũ trụ và con người, về bản chất nó cũng giống như tôn giáo khiến người ta cảm thấy mình trở nên nhỏ bé trước nó.

Đây cũng chính là địa điểm mà Tiêu Đồng hẹn gặp Khánh Xuân trước khi vào hội thi. Nó trở thành một điểm nhấn trong khuôn viên trường, rất dễ tìm. Họ gặp nhau trên một bãi cỏ trước mặt hội trường và trong thâm tâm, Tiêu Đồng cho rằng điểm hẹn hò của hai người yêu nhau là một bãi cỏ xanh bên cạnh một tòa kiến trúc gần gũi với kiến trúc tôn giáo rất có phong vị của phương tây. Vả lại, không giống như bất kỳ ai, riêng Tiêu Đồng lại rất tự tin khi đối diện với hội trường này. Thậm chí anh còn có cảm giác là nó sẽ bảo vệ và tiếp sức thêm để anh làm một điều gì đó.

Bởi hôm nay là ngày thi chính thức nên Tiêu Đồng diện một bộ veston màu sẫm. Anh vốn cao ráo, bộ veston lại là hàng Đức chất lượng cao chính hiệu nên trông anh rất chững chạc. Hai người ngồi trên bãi cỏ, Tiêu Đồng cẩn thận cởi chiếc áo veston ra cẩn thận đặt xuống một bên. Hôm nay Khánh Xuân ăn mặc cũng rất bình thường, những người không quen biết dễ dàng nhầm tưởng cô là một sinh viên, bạn học của Tiêu Đồng.

Không giống như không khí nặng nề của những lần gặp gỡ trước, lúc này tâm trạng Tiêu Đồng đang vui, bản chất trẻ thơ trong anh lại trỗi dậy nên có lúc anh ngồi, có lúc lại nằm xuống cỏ, có lúc lại vô tư chổng chân lên trời. Anh đang đắc ý kể lại những gì mà mình đã làm trong cơn say đêm ấy: Mẹ nó chứ, tôi đã nện cho thằng đã đánh tôi một vỏ chai vào đầu. Cú đánh nặng đến nỗi mặt nó đầy máu, bất tỉnh nhân sự. Tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ chịu để yên, lần sau gặp hắn, tôi còn đánh nữa. Loại côn đồ như hắn chỉ có thể nói chuyện bằng sức mạnh, không thể dùng lời nói.

- Cậu gặp hắn ở đâu? - Khánh Xuân hỏi.

- Hộp đêm Đế Đô.

- Cậu đến đó làm gì? Sao lại mê chỗ ấy thế?

https://thuviensach.vn

- Tôi chẳng mê gì cả, chỉ đến chơi điện tử thôi.

- Lớn rồi mà lại mê trò điện tử đến thế sao?

- Tôi không mê trò này thì lấy đâu ra cơ hội tìm được mấy trang tài liệu cho chị?

- Tiêu Đồng, đó lại là chuyện khác. - Khánh Xuân nói - Tôi đã nhận ra là cậu không còn là trẻ con nữa, nên suy nghĩ và hành động già dặn một tí. Đừng có lúc nào cũng chúi múi vào mấy trò game, đừng đánh nhau nữa, giữ miệng mồm cho sạch sẽ một tí, đừng có mở miệng ra là chửi thề. Tôi biết, văng tục là một hiện tượng phổ biến trong tầng lớp thanh niên lúc này. Nhưng tôi không chịu được khi nhìn thấy cậu cũng như vậy.

Tiêu Đồng nửa cợt nhã nửa nghiêm túc nói:

- Được rồi, tôi sẽ nghe lời chị, nhất định tôi sẽ thay đổi. Nếu tôi trở thành một người lịch thiệp hơn, nhã nhặn hơn, chị có thể yêu tôi không?

Khánh Xuân không trả lời. Hình như cô có vẻ phản cảm với cách nói năng cợt nhả của Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng không nhận ra thái độ của Khánh Xuân, tiếp tục những ý nghĩ của mình:

- Chị nói đi, suy cho cùng thì chị có thể yêu tôi không? Chị hãy nói đi!

- Tiêu Đồng! - Khánh Xuân nghiêm sắc mặt - Hôm nay chúng ta không nói chuyện đó.

- Tại sao lại không được nói? Trong lòng tôi nghĩ gì là tôi có quyền nói tuột nó ra. Chị cũng không cần phải che giấu lòng mình như vậy. Chị yêu tôi không? Hay là chị không thích tôi, ghét tôi, cho rằng tôi không đủ chín chắn, không đủ già dặn?

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng! - Khánh Xuân vẫn giữ vẻ bình thản - Tuổi chúng ta chênh nhau quá xa, cậu cho rằng những gì cậu đang nói có thể biến thành hiện thực được sao? Chúng ta cần phải tỉnh táo để nhận ra điều ấy chứ!

- Tôi kém chị mấy tuổi thì có đáng gì. Chị vẫn chưa già và tôi cũng không còn trẻ nữa. Chỉ cần chúng ta tự nguyện thì việc gì lại không thể trở thành hiện thực? Hay là chị sợ người ta dị nghị đàm tiếu?

- Không, cậu vẫn biết là tôi chỉ thích loại đàn ông chín chắn.

- Tôi sẽ chín chắn, tôi sẽ già dặn hơn. Tôi đảm bảo với chị, tôi không chơi điện tử nữa, không chửi thề nữa, không đánh nhau nữa. Tôi nói được là sẽ làm được!

- Sự chín chắn của một người không phải chỉ dựa vào quyết tâm của chính anh ta mà còn phụ thuộc rất nhiều vào thời gian. Lúc này, cậu mê đắm cả ngày trong chuyện đánh nhau, trong những trò vô bổ của máy tính, dường như vẫn chưa vượt qua ngưỡng cửa của một học sinh trung học. Chờ đến khi cậu thực sự chín chắn, e rằng tôi đã trở thành một bà lão mặt mày vàng ệch rồi.

Nghe Khánh Xuân nói như vậy, giọng Tiêu Đồng đột nhiên chuyển sang nghiêm túc:

- Cho dù chị có trở thành thế nào, tôi cũng vẫn yêu chị. Tôi có thể vất bỏ tất cả, chỉ giữ lại một điều duy nhất là được ở bên cạnh chị.

Khánh Xuân đứng dậy, tỏ ý không muốn nói tiếp về chuyện này nữa. Cô quay lưng lại với Tiêu Đồng, vừa bước đi vừa nói:

- Câu nói vừa rồi của cậu đã chứng minh rằng, cậu không hề chín chắn. Chỉ có những cậu thiếu niên hỉ mũi chưa sạch mới thích thề non hẹn biển như vậy. Quyết tâm lúc nào cũng nói ra tuyệt đối chân thành, nhưng có điều chẳng được bao lâu thì sẽ thay đổi. Những người trẻ tuổi thường dễ bị kích

https://thuviensach.vn

động nhưng cũng dễ dàng thay đổi. Tôi cũng đã từng trải qua giai đoạn ấy để được trưởng thành như bây giờ.

Tiêu Đồng cũng đứng lên đuổi theo phía sau lưng Khánh Xuân, nói to:

- Chị cũng đã từng có một thời kỳ vụng dại, thế thì chị dựa vào cái gì để không tin rằng, tôi sẽ trở nên già dặn và chín chắn hơn?

Khánh Xuân quay đầu lại nhìn Tiêu Đồng nhưng không biết nói gì hơn, đành buông một câu không mấy chân thực:

- Tôi đã gần hai mươi bảy rồi Tiêu Đồng ạ. Tôi không chờ đợi được nữa, tôi phải lấy chồng thôi!

Tiêu Đồng đứng sững sờ. Anh không ngờ rằng trong buổi sáng đẹp trời này, câu chuyện hạnh phúc nhất đời anh lại rơi vào trạng thái nặng nề như thế này. Lâu này anh vẫn thầm nghĩ, Khánh Xuân có vẻ thích mình, bởi anh vẫn rất tự tin khi cho rằng trên thế gian này, hiếm có người con gái nào đã gặp anh mà không thích anh. Anh cố vớt vát:

- Tôi cũng có thể kết hôn ngay lập tức, nếu chị muốn, tôi có thể chuẩn bị ngay!

Khánh Xuân cười nhẹ, nụ cười như ngầm bảo: Cậu vẫn còn trẻ con lắm, nói:

- Cậu đừng quên rằng mình vẫn đang là một sinh viên!

- Là sinh viên thì đâu có gì trở ngại đến chuyện kết hôn!

Khánh Xuân nghiêm sắc mặt:

- Tiêu Đồng, tôi đã đính hôn với người khác rồi, tôi và cậu sống bên nhau sẽ không bao giờ thành hiện thực đâu.

https://thuviensach.vn

Như bị một nhát búa bổ vào đầu, Tiêu Đồng choáng váng, run rẩy hỏi:

- Chị đính hôn với... với ai?

- Đó là chuyện riêng của tôi. - Khánh Xuân lặng lẽ giây lâu rồi nói.

Tiêu Đồng rất muốn cười nhưng không hiểu sao âm thanh bật ra lại là tiếng khóc, vừa khóc vừa gào:

- Chị lừa tôi, chị lừa tôi! Tại sao chị lại cố ý lừa tôi!

Giọng nói lạnh lẽo của Khánh Xuân như muốn chế ngự sự kích động của Tiêu Đồng:

- Cậu không tin thì thôi vậy, tôi đâu cần phải cố níu kéo lòng tin nơi cậu.

- Là ai, sao chị không dám nói ra? Chị sợ là tôi sẽ đi tìm người ấy để đánh nhau chăng?

Có lẽ mấy lời có vẻ lưu manh của Tiêu Đồng đã chọc giận Khánh Xuân, cô cười nhạt, nói:

- Là Lý Xuân Cường, là anh hùng cảnh sát hình sự, là đội trưởng, thiện nghệ trong việc đánh nhau và bắt người! Cậu có thể đi tìm anh ấy mà đánh nhau, tôi không cản đâu!

Tiêu Đồng giận đến độ mặt mày tím tái. Khánh Xuân lại cố tình như không biết, kích thêm:

- Cậu đã mua bảo hiểm thân thể chưa?

Lần này thì sắc mặt Tiêu Đồng đã trắng bệch. Sự phẫn uất và thất vọng đã lên tới cực điểm khiến anh không thể nói nổi lấy một câu, cúi nhặt chiếc áo lên, cắm đầu đi về phía hội trường. Khánh Xuân gọi theo:

https://thuviensach.vn

- Này, cậu là đàn ông, ít ra phải có một chút phong độ nam nhi chứ. Chúng ta còn chưa nói đến chuyện chính cơ mà!

Tiêu Đồng dừng chân, có vẻ nhẫn nại:

- Còn chuyện gì để nói nữa đây?

Khánh Xuân bước đến sau lưng anh, nói:

- Những công việc mà cậu đã làm cho chúng tôi rất có giá trị, có nhiều cống hiến cho xã hội. Sau này còn có rất nhiều công việc rất cần có sự góp sức của cậu, tôi hy vọng cậu sẽ tiếp tục. - Cô lấy ra một chiếc phong bì khá dày từ trong xách tay - Lãnh đạo của chúng tôi đã quyết định tặng cậu một nghìn đồng. Xem như là chi phí xe cộ đi lại, cũng có thể gọi đó là tiền thưởng. Cậu ký vào đây đi.

Tiêu Đồng không đưa tay nhận chiếc phong bì. Những tờ giấy bạc trong đó đang chọc thẳng vào trái tim anh khiến nó nhức buốt:

- Tôi làm việc không phải vì tiền mà chỉ vì chị, Khánh Xuân! Chị cứ nghĩ là dùng một nghìn đồng này để trả công cho tôi đấy sao? Tôi nghĩ nó vẫn còn quá rẻ đấy!

Khánh Xuân nói một cách rành rọt:

- Nói cho cậu hay, cậu làm những việc vừa rồi, tất cả là vì đất nước và nhân dân, Âu Khánh Xuân tôi không hề nợ cậu!

Đôi mắt Tiêu Đồng đỏ ngầu một màu máu, giọng nói của anh trở nên run rẩy:

- Âu Khánh Xuân! Chị... chị lại nói như thế được sao? Bao nhiêu ngày qua... bao nhiêu ngày qua tôi không sợ nguy hiểm, không nề hà gì đến việc phải bám theo một người con gái mà tôi không hề yêu thương... Bởi vì tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ đến chị, vì nghĩ đến chị cho nên tôi mới dũng cảm, mới kiên trì... Nhưng bữa nay... sao chị lại nói như vậy?

Tấm lòng Khánh Xuân cũng mềm đi. Cô định dùng ống tay áo của mình để lau nước mắt cho Tiêu Đồng nhưng anh không hề khóc. Khánh Xuân nói:

- Tiêu Đồng, cậu đã vì tôi. Tôi biết và cảm tạ cậu về chuyện này. Nhưng, chúng ta không thể làm một cuộc trao đổi. Tôi không thể đem tình cảm của mình ra trao đổi với cậu trong công tác tình báo mà cậu đã đảm nhận.

Nước mắt Tiêu Đồng chưa kịp trào ra thì đã khô trong hốc mắt. Anh cũng nói bằng một giọng khô khốc:

- Tôi cũng không hề có ý định trao đổi. Và tôi có tự do, tôi có quyền lợi để nói với chị rằng, tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi không làm vì các người nữa, các người hãy tìm người khác vậy!

Những gì muốn nói đã nói hết nhưng không vì thế mà Tiêu Đồng cảm thấy thư thái, ngược lại, dường như có một cái gì đó thật nhọn sắc đang đâm thẳng vào tim anh. Anh bỏ mặc Khánh Xuân đứng ở đó, chạy thẳng về phía hội trường. Khánh Xuân cũng không hề gọi anh đứng lại nữa.

Chạy đến cổng sau của hội trường, Tiêu Đồng mới phát hiện là mình đã chạy nhầm hướng. Anh vốn muốn tìm một chỗ thật vắng vẻ để gào thật to, khóc thật to nhưng lúc này, cổng sau của hội trường đã chật ních người, buổi hội thi đã sắp khai mạc, những nhân viên phục vụ và rất nhiều tuyển thủ tham gia hội thi đang có mặt phía sau hội trường để chuẩn bị. Tiêu Đồng phải gạt bỏ nỗi đau trong tâm hồn lúc này. Anh đưa tay lên lau khô nước mắt và khoác một gương mặt tươi tỉnh lẫn trang nghiêm chào hỏi mọi người. Có điều, nụ cười của anh vẫn rất gượng gạo khi đáp lại lời chào cũng như nụ cười của mọi người. Anh không thể kềm chế và che giấu tình cảm thật của mình. Trong một góc sau sân khấu, anh gặp Uất Văn Hoán. Hội trường này cũng nằm trong sự quản lý của công ty phục vụ, nếu trường không có hoạt động gì thì ông ta lại cho những cơ quan bên ngoài thuê.

https://thuviensach.vn

Trông thấy sắc mặt Tiêu Đồng, Uất Văn Hoán nhận ra được điều gì đó, lôi anh ra một góc khuất, hạ giọng hỏi:

- Cậu làm sao thế? Cuối cùng đã có chuyện gì?

Tiêu Đồng nói, Không có chuyện gì cả, thầy đừng quan tâm, em không bất cứ chuyện gì.

- Cậu đừng giấu tôi! Công an đã đến bắt cậu rồi đấy, tôi vừa trông thấy họ ở phòng bảo vệ. Đêm hôm kia, cậu đánh ai vậy?

Tiêu Đồng sững sờ:

- Công an đến bắt em?

Uất Văn Hoán không quên vai trò là một người thầy nên lên tiếng động viên:

- Kết thúc buổi hội thi là công an sẽ đưa cậu đi. Cậu đừng phản kháng cũng đừng tức giận, phải hợp tác với người ta. Đây không phải là lúc để cậu ứng xứ theo tính cách của riêng mình, nghe thấy chưa? Đến đó rồi thì có gì nói nấy, đừng sợ sệt. Bây giờ công an cũng hành sự theo đúng pháp luật, đúng quy định lắm. Cậu là sinh viên luật, những gì cần nói, những gì không nên nói, cậu đã hiểu cả rồi.

Nói xong Uất Văn Hoán bỏ đi.

Hội thi diễn thuyết cũng đã bắt đầu.

Tiêu Đồng không còn nhớ là mình được xếp ở vị trí thứ mấy, làm như thế nào để bước ra chính giữa sân khấu. Những bóng đèn cao áp chiếu thẳng vào mặt khiến anh cảm thấy mắt mình nhức buốt. Người dưới hội trường tranh tối tranh sáng lại yên lặng đến độ đáng sợ, thi thoảng chỉ có vài tiếng ho cố nén. Anh đưa mắt tìm Lư Lâm Đông một cách vô thức nhưng tìm mãi vẫn không ra. Sau lưng anh là những vị giám khảo trẻ có già có, ngồi im

https://thuviensach.vn

lìm như những tượng Phật, những ánh mắt nghi hoặc dán thẳng vào mặt anh, do vậy mà anh biết những biểu hiện trên mặt mình lúc này rất khó coi. Dưới hội trường, những lời bàn tán xôn xao cũng bắt đầu nổi lên, những cái lắc đầu ngao ngán.... Phối âm bài hát "Hoàng Hà" cũng bắt đầu vang lên, mạnh và dồn dập đến nỗi Tiêu Đồng cảm thấy tai mình như ù đi. Anh cũng chẳng biết mình phải bắt đầu từ đâu, chỉ há miệng rống lên những diễn từ đã học thuộc lòng. Anh không nghe thấy tiếng nói của mình, anh chỉ lờ mờ nhận ra là mình đã bắt đầu:

- Mỗi người chúng ta đều yêu quý người mẹ của mình... Mẹ đã cho ta sinh mệnh, đã nuôi nấng ta, cho ta tình cảm. Mỗi người chúng ta đều có một người mẹ chung... Đó chính là Mẹ Tổ Quốc... Tổ quốc chúng ta có lịch sử lâu đời, có một nền văn hóa xán lạn..., một giang sơn gấm vóc, là một trong những vùng đất có nền văn minh sớm nhất thế giới... Nhưng trên thế giới này không có bất kỳ một dân tộc nào giống với dân tộc Trung Hoa của chúng ta. Trong tiến trình... lịch sử dài lâu, dân tộc chúng ta đã trải qua không biết bao nhiêu là khó khăn, những hiểm nguy... Quốc gia hưng phong, kẻ thất phu cũng có trách nhiệm... Trong gần năm nghìn năm, bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, bao nhiêu là tráng sĩ đã ôm ấp tráng chí báo đền tổ quốc... "*Trăm trận sa trường tung giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về*"... Đấy chính là tinh thần vĩnh hằng của những cháu con nòi giống Rồng...

Ngập ngừng, ngắt quãng, Tiêu Đồng gắng gượng đọc hết một đoạn. Anh không biết là còn phải nói những lời gì tiếp theo, đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng. Anh biết, bên dưới khán đài, tất cả đều đang rối loạn. Vị chủ trì buổi hội thi đắn đo mãi rồi mới lên tiếng nhằm vãn hồi trật tự:

- Tinh thần sinh viên này quá căng thẳng, chúng ta phải cổ vũ cho cậu ấy!

Ngay lập tức, một làn sóng vỗ tay vang rền như muốn động viên Tiêu Đồng tiếp tục nhiệm vụ của mình.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng không thể mở miệng được nữa, cúi đầu như muốn định thần nhưng trong đầu óc anh chỉ có gương mặt khắc bạc của Khánh Xuân và lời tuyên bố sắp đính hôn của cô.

Tiết tấu của bài "Hoàng Hà" như lắng xuống và cuối cùng cũng dừng lại giữa chừng. Vị chủ trì tuyên bố: Tinh thần sinh viên Tiêu Đồng quá căng thẳng, nhưng không sao. Đề nghị em tiếp tục chuẩn bị, sau đây xin mời người kế tiếp lên khán đài...

Một người nhân viên tiến đến trước mặt Tiêu Đồng, ra hiệu cho anh rời khỏi sân khấu. Anh lảo đảo bước ra phía sau hội trường, ngay lập tức có hai nhân viên bảo vệ tiến đến. Tiêu Đồng nhận ra là thời gian của mình đã hết và không hiểu vì sao, anh đột nhiên tỉnh táo trở lại, không có bất kỳ biểu hiện của một sự sợ hãi nào, chỉ buông một câu gọn lỏn:

- Đi ngay sao?

Hai nhân viên bảo vệ hình như bị bất ngờ trước sự bình tĩnh của Tiêu Đồng nên lặng người trong giây lát, rồi một người lên tiếng:

- Đúng, đi ngay bây giờ.

Lúc này mấy nhân viên cảnh sát cũng đã có mặt phía sau sân khấu. Họ đưa Tiêu Đồng vào một gian phòng, đưa lệnh tạm bắt và yêu cầu anh ký tên, điểm chỉ vào. Tiếp theo, họ còng tay anh lại - một hành động thừa thãi. Có lẽ theo suy nghĩ của cảnh sát, Tiêu Đồng đã phạm vào tội dùng bạo lực để tấn công người khác nên cần phải dùng công cụ chống bạo lực để chế ngự.

Những nhân viên cảnh sát đưa Tiêu Đồng rời khỏi hội trường qua cổng sau, rồi từ cổng sau, họ đưa anh về cổng trước và nhét lên chiếc xe cảnh sát đang đứng sẵn ở đó. Khi anh cố gắng liếc mắt nhìn chung quanh, bất giác anh giật thót người vì đã nhận ra gương mặt xinh đẹp của Âu Khánh Xuân đang đứng lẫn trong đám người hiếu kỳ chen chúc chung quanh. Trong cảm giác rất mơ hồ, anh nhận ra gương mặt ấy chất chứa nhiều nhiều tâm sự

https://thuviensach.vn

khó lòng giải bày. Âu Dương Lan Lan cũng có mặt lúc ấy. Cô đã đứng ở cuối hội trường để nghe những lời diễn thuyết vô hồn của Tiêu Đồng, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài, chen lẫn trong đám đông, ánh mắt lạnh lùng pha lẫn chút chua xót tống tiễn Tiêu Đồng khi anh bị nhét lên xe cảnh sát.

https://thuviensach.vn

24.

Những ngày đầu tiên sau khi từ Quế Lâm về là khoảng thời gian mà Xuân Cường cảm thấy đắc ý nhất, tự hào nhất trong cuộc đời làm cảnh sát hình sự của mình. Là người chỉ huy cao nhất của tổ chuyên án 16-6, chỉ cần một vài lần xuất quân là anh và đồng đội đã gặt hái được một kết quả không tưởng: Gần một trăm ký heroin, tính thành tiền là hơn hai mươi triệu nhân dân tệ trong một vụ án! Kết quả này đã làm chấn động toàn quốc. Nó trở thành đề tài trung tâm cho tất cả các Cục, các phân cục công an ở mọi địa phương. Hôm qua Xuân Cường lại được nhận một phần thưởng vô cùng cao quý về cá nhân: Huân chương chiến công hạng nhất. Đồng thời tập thể tổ chuyên án cũng nhận được vinh dự tương tự. Đây là một trang sách mới vô cùng huy hoàng trong sự nghiệp của Xuân Cường. Anh trở thành một anh hùng đúng danh và đúng nghĩa!

Trong đỉnh cao của vinh quang, trong đỉnh cao của sự đắc ý, Xuân Cường chỉ ân hận có mỗi một điều: Khánh Xuân vẫn không chấp nhận lời cầu hôn! Riêng về điều này đã khiến lòng tự tin của Xuân Cường giảm nhẹ đi mấy phần.

Là tổ phó của tổ chuyên án 16-6, tuy không được ghi nhận công lao một cách rầm rộ như Xuân Cường nhưng Khánh Xuân cũng không phải là người không được hưởng bất kỳ một quyền lợi cá nhân nào trong chuyện này. Trong cuộc họp ngày hôm qua, trưởng phòng Mã đã tuyên bố quyết định: Khánh Xuân được thăng chức thành Đội phó đội cảnh sát hình sự!

Cuộc họp ngày hôm qua được xem như là một buổi tổng kết giai đoạn một của chuyên án 16-6. Cuộc họp đã quyết định một số vấn đề trọng đại và từ những quyết định ấy, Xuân Cường đã không mấy khó khăn khi nhận ra rằng, trưởng phòng Mã không muốn dừng lại ở thắng lợi đủ sức làm cho người ta phải giật mình này mà tổ chuyên án cần phải tiếp tục nỗ lực để truy tìm tận gốc của tội phạm.

https://thuviensach.vn

Có hai lý do để Mã Chiếm Phúc quyết định không bắt Âu Dương Thiên:

Thứ nhất, mặc dù đã thu giữ được một số lượng lớn heroin nhưng chừng đó cũng chưa đủ căn cứ pháp lý để kết tội Quan Kính Sơn và Công ty Hồng Phát. Việc buôn bán và vận chuyển số lượng lớn heroin này phải thông qua một kế hoạch vô cùng tinh xảo và bí mật. Nếu không đồng thời bắt được người lẫn hàng thì kết quả cũng chưa nói lên được điều gì, thậm chí còn đánh động để bọn tội phạm đề cao cảnh giác hoặc cao chạy xa bay. Lúc này, Quan Kính Sơn và những người đứng đầu Công ty Hồng Phát đều lên tiếng phủ nhận mối quan hệ giữa họ với lô hàng heroin đã bị thu giữ. Đứng về phía luật pháp mà nói, để kết tội bọn chúng không hề là môt chuyện đơn giản. Hơn nữa, với những chứng cứ chưa đầy đủ ấy mà kết luận rằng Âu Dương Thiên có liên quan đến số lượng heroin lại càng khó hơn. Dựa vào mấy trang giấy mơ hồ lấy ra từ máy tính của ông ta là hoàn toàn mà quy kết thì càng không có chứng cứ pháp lý.

Thứ hai, cứ cho rằng bọn chúng là tội phạm đi chăng nữa thì việc phá án cũng còn có nhiều chỗ chưa thể làm rõ: Nguồn cung cấp heroin là từ đâu? Bọn chúng đã giao tiền cho ai? Số hàng này sẽ giao cho đơn vị và cá nhân nào? Liệu có một điểm trung chuyển nào trong quá trình giao nhận hàng của bọn chúng hay không?... Tất cả những vấn đề này đều đang nằm trong bóng tối. Từ những hoạt động của Hồ Đại Khánh và Giám đốc tiền nhiệm của Hồng Phát mà xét, lần giao dịch này xét về số lượng cũng như kế hoạch vận chuyển rõ ràng là quy mô hơn, tinh tế hơn. Chỉ có một tập đoàn tội phạm lớn mới có thể có được những vụ trao đổi quy mô và có tổ chức chặt chẽ như thế này. Có điều đầu mối của tổ chức này nằm ở đâu, cho đến bây giờ vẫn chưa có bất kỳ một manh mối nào.

Xét về mặt lý luận, những phán đoán của Mã Chiếm Phúc không quá lạ lẫm đối với Xuân Cường. Từ những tài liệu tình báo, từ sự phân tích tình hình cụ thể cũng như những kiến thức được bồi dưỡng qua những đợt tập huấn và hội nghị, anh cũng đã hiểu rằng, nhiều năm gần đây, tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế đã nhận định rằng Trung Quốc là con đường trung chuyển

https://thuviensach.vn

ma túy quốc tế. Ma túy từ Miama, Thái Lan sẽ đến Hồng Kông thông qua Trung Quốc, sau đó sẽ được vận chuyển sang Mỹ. Hai mươi phần trăm số lượng ma túy lưu hành trên đất Mỹ hiện nay là từ bàn tay của xã hội đen Hồng Kông và những trùm ma túy Ý. Trưởng phòng Mã nhận định rằng, thị trường buôn bán ma túy của Âu Dương Thiên không chỉ trong phạm vị nội địa Trung Quốc mà còn liên hệ với những đường dây nước ngoài, có thể ông ta đã trở thành một trong những đầu mối vận chuyển ma túy ra thế giới. Do vậy cần phải xem trọng án 16-6 với tư cách là một vụ án mang tính quốc tế.

Những phân tích thấu tình đạt lý của Mã Chiếm Phúc khiến cho Xuân Cường cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nếu đem so 16-6 với những vụ truy bắt những con nghiện, những tên bán lẻ ma túy trên đường phố thì sức hấp dẫn của nó lớn hơn cả nghìn lần. Có điều muốn trọng án 16-6 đi vào chiều sâu thì phải thông qua việc phân tích rất nhiều mối quan hệ. Bộ Công an cũng đã quyết định sẽ triệu tập một hội nghị liên tịch, điều động tất cả những đầu não của cơ quan công an từ Vân Nam, Quảng Tây, Quảng Đông đến Bắc Kinh - vốn là những chiến trường ma túy trọng điểm ngồi lại với nhau để thảo luận phương án hợp đồng tác chiến.

Cuộc họp ngày hôm qua chính là cuộc gặp mặt để bàn về những kế hoạch hành động cụ thể của chuyên án 16-6 giữa trưởng phòng Mã và tổ chuyên án. Trong cuộc họp, họ đã thống nhất những bước tiếp theo cần phải làm gì, không nên làm gì cũng như những đề xuất những kiến nghị và yêu cầu đối với công việc phá án lên cấp trên và các Cục Công an có liên quan, tất nhiên cũng đã biểu quyết việc thưởng cho Tiêu Đồng một nghìn đồng và động viên anh tiếp tục thâm nhập vào nhà Âu Dương Thiên.

Sáng nay, Khánh Xuân báo cáo với Xuân Cường về chuyện cô đã hẹn với Tiêu Đồng để bàn công việc, đồng thời cũng không quên mang theo số tiền thưởng không nhỏ giành cho Tiêu Đồng. Gần trưa, cô quay về với một tâm trạng vô cùng nặng nề và thông báo cho Xuân Cường một tin không vui.

https://thuviensach.vn

Cô nói, Tiêu Đồng đã từ chối nhận thưởng, đồng thời cũng từ chối việc tiếp tục thâm nhập vào nhà Âu Dương Thiên.

Tuy có hơi ngạc nhiên nhưng điều đó cũng không nằm ngoài những dự tính của Xuân Cường. Anh nghĩ, dù sao Tiêu Đồng cũng còn rất trẻ con, tính cách chưa hoàn toàn định hình. Cũng có thể cậu ta thấy mình vừa bắt tay vào công việc đã có thể vớ được cả nghìn đồng tiền thưởng nên đã ý thức được giá trị của mình. Lúc này, thời buổi kinh tế đang thịnh hành, ai ai cũng muốn kiếm một món lợi lớn hơn. Anh cười nhẹ và lên tiếng phân tích:

- Cậu ta không chê tiền ít đâu, e rằng cậu ta chỉ đánh giá mình quá cao đấy thôi. Đương nhiên là cậu ta đã biết mình vừa lập công, mà lại một công không nhỏ tí nào.

Khánh Xuân trừng mắt nhìn Xuân Cường đầy phản cảm:

- Bố mẹ Tiêu Đồng đều ở nước ngoài, cậu ta không phải là người chưa từng trông thấy tiền bao giờ. - Giọng nói của Khánh Xuân đầy vẻ bực bội lẫn chán nản.

- Thế tại sao cậu ta không chịu tiếp tục cộng tác? Không phải là em đã nói chuyện với cậu ta rồi sao?

Ý của Xuân Cường là trách Khánh Xuân không nói chuyện với Tiêu Đồng một cách nghiêm túc khiến cô nổi xung:

- Thế thì anh đi gặp cậu ta mà nói chuyện vậy. Sau này anh cứ nhận công việc quản lý đầu mối này, em không làm nổi nữa đâu!

Trong lòng Xuân Cường không khỏi nghi ngờ. Kể từ lúc quay về, tâm trạng Khánh Xuân hơi bất thường, có vẻ suy nghĩ buồn rầu, ân hận như vừa đánh mất một vật gì trọng đại lắm. Anh đưa ánh mói soi mói nhìn Khánh Xuân, nói:

https://thuviensach.vn

- Có phải là tên tiểu tử ấy đã tỏ ra hỗn láo với em chăng? À mà thôi, trẻ con bây giờ không hiểu được đạo lý, em phải nhẫn nại thêm nữa. Ngoài chuyện lấy lý lẽ và tình cảm ra để điều khiển cậu ta, có lúc em phải tùy cơ ứng biến. Nói chung là em có thể dùng bất cứ phương pháp nào nhưng đừng bao giờ nổi điên. Cậu ta không phải là một cán bộ công an được rèn luyện chính quy, cũng không được Đảng giáo dục, do vậy cũng đừng yêu cầu cao quá đối với cậu ta.

Khánh Xuân im lặng, ánh mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Xuân Cường đốt thuốc, ngồi xuống ghế, nói:

- Hay là anh đi tìm cậu ta để nói chuyện?

- Không còn cơ hội nữa rồi. - Khánh Xuân lắc đầu - Cậu ta vừa bị công an bắt.

Thông tin này khiến Xuân Cường sững sờ đến nỗi quên cả chuyện hút thuốc, vội vàng hỏi:

- Vì tội gì?

- Em đã đến Cục công an hỏi thăm tình hình mới biết là đêm trước, cậu ta đã đánh ngất xỉu một vị khách làng chơi tại hộp đêm Đế Đô. Ngày hôm qua người bị đánh đã tố cáo Tiêu Đồng với Cục công an.

- Vì sao mà đánh nhau?

Khánh Xuân im lặng. Xuân Cường hỏi lại câu hỏi vừa rồi, cô mới buồn bã nói:

- Uống say rồi tranh nhau một cô gái.

Không biết là Xuân Cường buồn lòng hay tức giận, nói:

https://thuviensach.vn

- Thằng nhóc này, anh đã nói lâu lắm rồi, không làm được chuyện gì cho ra hồn. - Dừng lại một lát, bỗng nhiên thái độ anh vui vẻ hẳn lên, vỗ tay nói - Hóa ra lại hay. Cậu ta phạm tội, chúng ta càng thuận lợi hơn, chí ít thì chúng ta cũng nắm được cậu ta trong tay, giảm bớt tính hiếu chiến của cậu ta.

Đúng như Xuân Cường nói, đây là một cơ hội biến rủi thành may. Có điều phản ứng của Khánh Xuân lại hoàn toàn không như anh nghĩ. Không những không phụ họa với lời nói của anh mà cô còn biểu hiện một sự phản bác không khoan nhượng:

- Sao anh lại nghĩ đến chuyện đục nước béo cò trước tai họa của người khác như vậy?

Xuân Cường cảm thấy lạ lùng trước thái độ của Khánh Xuân, nói:

- Đây cũng là một trong những thủ đoạn bình thường trong công tác của chúng ta. Việc cậu ta đánh nhau đâu phải là do chúng ta yêu cầu, cậu ta tự làm tự chịu. Chúng ta chỉ nhân cơ hội này mà lợi dụng một tí mà thôi. Chuyện này với kiểu đục nước béo có trước tai họa của người khác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

- Nhưng lại không thích hợp với cậu ta. - Khánh Xuân có vẻ cố chấp nói.

Xuân Cường cười một cách không tự nhiên, vẫn không hiểu vì sao thái độ của Khánh Xuân lại như vậy, nói:

- Lập trường tư tưởng của em có vấn đề gì rồi chăng?

Khánh Xuân im lặng.

Xuân Cường muốn nhân cơ hội này để thăm dò tâm tình của Khánh Xuân nên nói:

https://thuviensach.vn

- Hay là vì thời gian tiếp xúc với cậu ta khá dài, hai người đã nảy sinh tình cảm, em đã xem cậu ta như chính em ruột mình?

Khánh Xuân không những không cười mà thậm chí còn vẻ tức giận, xô cửa bước ra khỏi phòng. Xuân Cường vội vã bước theo sau, lên tiếng thanh minh:

- Thôi, anh chỉ đùa thôi mà!

Xuân Cường nghĩ là mình không thể bỏ qua cơ hội này và anh quyết định ngay chiều hôm đó sẽ tự đến đồn công an đang giam giữ Tiêu Đồng để tìm hiểu mọi chuyện, đồng thời cũng nhân cơ hội này mà tiếp xúc với Tiêu Đồng. Anh nghĩ, tuy Tiêu Đồng đã gây nên chuyện nhưng cũng cần phải quan tâm đến chuyện lấy công để giảm tội cho cậu ta.

Nhưng đến buổi chiều, trước khi đi anh lại tỏ ra do dự và cuối cùng là đến gặp Khánh Xuân, hỏi cô có bằng lòng cùng đi với mình hay không. Khánh Xuân suy nghĩ khá lâu và cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Họ đến đồn công an khu vực, trước tiên là tìm cán bộ phụ trách thăm dò về chuyện đánh nhau ở hộp đêm Đế Đô, sau đó cùng với đồng chí này đi về trại giam.

Đồn công an khu vực này bao gồm hai khu nhà. Dãy trước là phòng làm việc cùng với các phòng thẩm vấn, khu phía sau là trại tạm giam, bốn dãy nhà thấp bố trí theo hình chữ khẩu. Hai khu ngăn cách với nhau bởi một bức tường cao, trên có giăng lưới điện, có tháp canh, cổng ra vào bằng sắt đóng kín mít. Tuy diện tích mặt bằng nơi đây không rộng lắm nhưng thiết kế rất hiện đại.

Khi Xuân Cường và Khánh Xuân bước vào trại tạm giam, những thẩm tra viên đang tiến hành chụp ảnh và thẩm tra những can phạm mới nhập trại, do vậy yêu cầu hai người phải đợi một lúc. Chiếc máy ảnh được đặt trên một chiếc giá ba chân, những can phạm dùng hai tay cầm lấy chiếc bảng có

https://thuviensach.vn

ghi tên họ của mình đặt ngang ngực khi chụp ảnh, mỗi người ba kiểu, một kiểu chụp chính diện và hai kiểu chụp nghiêng. Rất nhanh sau đó là đến lượt Tiêu Đồng. Khi đi từ trong phóng giam ra, gương mặt Tiêu Đồng có vẻ đờ đẫn, đi vật vờ như một cái xác không hồn. Phát hiện ra Khánh Xuân và Xuân Cường, đôi mắt anh nhìn trừng trừng vào Khánh Xuân, bất động. Khánh Xuân nhìn Tiêu Đồng mỉm cười, toàn thân anh rung lên từng đợt, có lẽ là do xúc động. Nhân viên chụp ảnh đưa cho Tiêu Đồng tấm bảng có ghi hai chữ "Tiêu Đồng" và yêu cầu anh cầm nó đặt lên trước ngực. Anh cầm tấm bảng một cách máy móc, mắt vẫn nhìn Khánh Xuân và trong ánh mắt ấy, cô nhận ra nó chất chứa bao nhiêu là tâm trạng đời thường. Nhân viên chụp ảnh hô to: Nhìn về phía máy! Tiêu Đồng không nghe thấy tiếng hô này, ánh mắt vẫn đăm đắm nhìn về Khánh Xuân. Nhân viên chụp ảnh bực tức kêu lên: Cậu nhìn đi đâu thế? Nhìn về đây, mau lên! Đây là chốn nào hả? Nhìn về đây! Lúc này Tiêu Đồng mới nhìn thẳng vào ống kính. Tấm ảnh chính diện đã chụp xong, tiếp theo là hai tấm ảnh chụp nghiêng hai bên. Công việc chụp ảnh đã xong, Tiêu Đồng còn phải điểm chỉ lên một trang giấy chuyên dụng, sau đó được đưa về phòng tạm giam. Kể từ lúc bắt đầu chụp ảnh, anh không hề liếc nhìn Khánh Xuân nữa, mọi việc xong xuôi, cúi đầu đi theo cán bộ về phòng.

Nhân viên thẩm tra nhìn Xuân Cường và Khánh Xuân cười một cách bất lực:

- Loại người này chứng nào tật nấy, mới bước vào đây có mấy tiếng đồng hồ, trông thấy con gái thì đã nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống rồi. Nếu ở trong này lâu lâu một tí, không biết rồi sẽ ra làm sao nữa. Loại người này không hề có một chút sĩ diện, không hề biết xấu hổ, chẳng khác nào thú vật...

Xuân Cường buông một tiếng cười như phụ họa, Khánh Xuân cúi đầu im lặng. Họ được thẩm tra viên đưa vào một gian phòng và không lâu sau, Tiêu Đồng được một nhân viên trại giam dẫn đến, tay vẫn nằm trong còng. Khánh Xuân nói với nhân viên trại giam:

https://thuviensach.vn

- Mở còng cho cậu ta!

Xuân Cường cũng nói:

- Mở đi, không có việc gì đâu!

Chiếc còng đã được mở ra, nhân viên thẩm tra bảo Tiêu Đồng ngồi xuống một chiếc ghế vuông rồi đi ra ngoài. Xuân Cường đốt một điếu thuốc, cố ý làm ra vẻ rất thân thiện, hỏi Tiêu Đồng:

- Hút một điếu chứ?

- Không hút!

- Sao thế, đang yên đang lành sao lại đến đây? - Xuân Cường cười hỏi.

Tiêu Đồng nghiêng đầu, không nói.

- Chỉ vì một người con gái, có đáng không? Cậu là một sinh viên, tiền đồ vô cùng rộng mở. Lần này thì hỏng rồi, cố ý làm người khác bị thương, cậu có biết là luật pháp quy định cho hành vi cố ý gây thương tích cho người khác là bao nhiêu năm tù không?

Tiêu Đồng vẫn không nói không rằng, cũng chẳng nhìn Xuân Cường.

Hình như Xuân Cường có vẻ không bằng lòng với thái độ của Tiêu Đồng nhưng vẫn dằn lòng nói:

- Cậu nói là không muốn dính líu gì với công an nữa, đúng không? Lần này không phải là cậu đang dính líu đến công an sao. Bây giờ đã nghĩ ra chưa? Nghĩ ra rồi thì chúng tôi sẽ cho cậu một cơ hội để lập công chuộc tội vậy.

Tiêu Đồng vẹo cổ nhìn Xuân Cường một thoáng rồi lên tiếng:

- Tôi không có tội!

https://thuviensach.vn

- Cậu không phạm tội thì đến đây làm gì? - Giọng của Xuân Cường đã hơi cao - Tới đây để tham quan học tập kinh nghiệm cá nhân hay là khoa cậu tổ chức cho sinh viên thể nghiệm cuộc sống? Không có tội mà cậu lại đánh cho người ta máu me đầy người, phải khâu bao nhiêu mũi và để lại di chứng gì cậu có biết không? Tôi khuyên cậu đừng có mà cứng đầu già miệng như vậy, đến đây rồi chỉ có một con đường, nhận tội và nhận án, sau đó phối hợp với cơ quan điều ra lập công chuộc tội. Đó là con đường duy nhất!

Tiêu Đồng vẫn không chịu nhượng bộ:

- Chỉ có tòa án mới có quyền phán tội cho tôi, còn anh không có quyền kết tội tôi như thế!

Nghe câu nói này, Xuân Cường như bị cấm khẩu. Anh đã quên mất rằng, Tiêu Đồng là sinh viên Luật, do vậy mà trong khi đấu khẩu, cậu ta dễ dàng chộp lấy những sơ hở của anh. Anh hít một hơi thật sâu, nói:

- Ái chà, nói vậy thì chúng tôi bắt nhầm cậu rồi chăng? Cậu đến đây là oan uổng cho cậu lắm đấy, đúng không?

Tiêu Đồng vẫn bám vào lý lẽ của mình, nói một cách hùng hồn:

- Tôi đánh một gã lưu manh vì hắn ức hiếp phụ nữ. Tôi là người ra tay vì việc nghĩa!

- Cậu thấy việc nghĩa thì làm sao? Đúng là quá vĩ đại! Cậu uống đến say mềm rồi chạy đến hộp đêm để tìm việc nghĩa mà làm à? Đáng tiếc là cho đến lúc này, không có bất kỳ ai đứng ra làm chứng rằng, cậu ra tay đánh người chỉ vì hành động nghĩa hiệp.

Những lời của Xuân Cường khiến Tiêu Đồng đuối lý, im lặng. Được thế, Xuân Cường tiếp tục truy kích:

https://thuviensach.vn

- Cậu nên tỉnh lại đi, đừng có nhầm lẫn trắng đen vì một chút tri thức về pháp luật của mình.

Tiêu Đồng cúi đầu không nói.

Xuân Cường càng làm già:

- Thực ra thì tôi đã xử lý không biết bao nhiêu chuyện ra tay làm thương tổn đến người khác như cậu bấy giờ. Loại án này nói lớn thì lớn, xử cho cậu đến mấy năm tù thì cũng chẳng có gì kỳ lạ; nói nhỏ thì cũng có thể nhỏ, có thể xử lý theo cái tội phá rối trật tự trị an công cộng, giam vài ngày kèm theo một khoản tiền phạt rồi thả ra. Trường cậu chắc cũng sẽ có hình thức kỷ luật gì đấy rồi cậu vẫn tiếp tục học đại học, tốt nghiệp rồi vẫn có thể làm quan tòa, làm luật sư, ngồi trên ghế cao mà xét xử những vụ án khác, nói chung là nó không ảnh hưởng gì đến tương lai của cậu cả. Nhưng nếu tòa án đã phán quyết kết tội thì cho dù là vài ba năm, việc học của cậu sẽ đứt gánh giữa đường, thậm chí vết nhơ trong lý lịch của cậu khó lòng gột rửa, sau này làm sao tìm được công ăn việc làm, không chừng cuộc đời cậu sẽ chấm dứt từ đây. Chọn cái nào, cậu hãy suy nghĩ và tự quyết định lấy.

Xuân Cường phân tích một hơi dài thòng, Tiêu Đồng chỉ cúi đầu im lặng nghe. Khi Xuân Cường đã nói hết, anh mới ngước đầu lên, hỏi:

- Anh bảo tôi phải làm gì?

- Tôi đã nói cho cậu nghe rồi, lập công chuộc tội, cứu vãn tình thế. Tôi có thể can thiệp để họ chỉ kết cho cậu tội làm rối loạn an ninh trật tự. Nhưng sau đó cậu phải hợp tác với chúng tôi, cậu làm việc và cống hiến vì đất nước, đó là nghĩa vụ!

- Nếu tôi không đồng ý thì sao? - Tiêu Đồng ngập ngừng hỏi.

- Chúng tôi chẳng có tổn thất gì cả. - Xuân Cường làm ra vẻ lãnh đạm - Cậu đừng cho rằng chúng tôi năn nỉ cậu, nói thẳng ra là chúng tôi đến đây

https://thuviensach.vn

để cứu cậu. Nghĩ tình trong thời gian qua cậu cũng đã từng có ít nhiều cống hiến cho đất nước, chúng tôi không muốn cậu bị hủy hoại một cách đáng tiếc như vậy.

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn Khánh Xuân. Tự nãy giờ, cô vẫn giữ im lặng. Tiêu Đồng nói:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với Khánh Xuân.

Xuân Cường cương quyết gạt phắt:

- Không được, lúc này cậu không có quyền đưa ra điều kiện gì cả.

Tiêu Đồng lại nhìn Khánh Xuân. Trong thâm tâm anh vẫn nghĩ là cô sẽ đồng ý nói chuyện với anh, nhưng cho đến lúc này, Khánh Xuân vẫn giữ im lặng. Ánh mắt anh dừng lại thật lâu trên mặt Khánh Xuân rồi thất vọng nói:

- Thôi vậy, cứ để cho tôi ở trong này đi.

Xuân Cường há hốc miệng kinh ngạc. Anh nghĩ rằng mình đã thành công, không ngờ thằng nhóc này lại cứng đầu cứng cổ đến như vậy. Một nỗi tức giận không thể kềm chế xông thẳng lên đầu, anh đưa tay ấn nút gọi nhân viên trại giam.

Từ đồn công an quay về, Xuân Cường vẫn còn rất tức giận. Anh đã làm cảnh sát hình sự đến bảy tám năm nay, xử lý không biết bao nhiêu vụ án, gặp phải không ít những kẻ cứng đầu cứng cổ nhưng với một kẻ như Tiêu Đồng, cứng cũng không sợ mà mềm cũng chẳng ưa là lần đầu tiên anh bắt gặp. Anh cười cay đắng nói với Khánh Xuân:

- Cứ coi như chúng ta đã tận tâm tận nghĩa đối với cậu ta rồi. Lúc nãy em cũng thấy cả rồi đấy, anh vì lợi ích quốc gia cũng như tiền đồ của một cá nhân mà nói hết tình hết lý với cậu ta, có điều em hãy nghĩ đến thái độ của cậu ta. Người ngợm cũng dễ coi nhưng trong đầu hình như chỉ có một cục đất sét thì phải. Bữa nay anh đã cạn tình cạn lý nói với cậu ta rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân lắc đầu nói:

- Bữa nay anh chỉ nói lý, không có một chút tình nào cả.

Xuân Cường sững sờ. Lời của Khánh Xuân khiến anh nghĩ lại những gì mình đã nói với Tiêu Đồng và quả thật, anh không thể không thừa nhận phát biểu vừa rồi của Khánh Xuân là chính xác.

Khánh Xuân thẳng thừng phê bình:

- Em đã nói rồi, cách thức nói năng đầy vẻ uy hiếp của anh không mấy có hiệu quả đối với Tiêu Đồng. Em hiểu tính cách của cậu ta hơn anh nhiều.

Xuân Cường có vẻ không cam tâm nhưng nhất thời không tìm đâu ra lý lẽ để phản bác Khánh Xuân nên nói bừa:

- Em đã hiểu cậu ta như vậy, tại sao sáng nay không nói câu nào?

- Cậu ta muốn nói chuyện riêng với em tức là cậu ta đã có những điều muốn giải bày. Anh không đồng ý. Với tính cách của mình, cậu ta ngậm miệng cũng là một lẽ thường tình thôi.

- Anh không đồng ý với cách làm việc của em. - Xuân Cường nói - Lúc ấy không nói, mọi chuyện kết thúc rồi mới tỏ vẻ ta đây là Gia Cát Khổng Minh!

- Lúc ấy anh oai phong lắm, hùng hổ lắm, liệu em yêu cầu để được nói chuyện riêng với cậu ta, liệu anh có nhượng bộ không. Em phải ủng hộ uy quyền của anh chứ! - Khánh Xuân buồn buồn nói.

- Không phải là ủng hộ uy quyền của anh. Anh nghĩ, quan hệ với những tai mắt như Tiêu Đồng thì chúng ta nhất định phải có một chút uy quyền. Cậu ta muốn làm gì thì làm, tất cả những gì cậu ta muốn chúng ta đều phải phục tùng, sớm muộn gì rồi cũng sẽ gây phiền toái mà thôi.

https://thuviensach.vn

Quan điểm này của Xuân Cường, xét về mặt thực tiễn mà nói không phải là không có chỗ để đả phá, song Khánh Xuân muốn tránh né chuyện tranh cãi lúc này. Cô nói một cách nghiêm túc:

- Em nghĩ là tự mình sẽ đến gặp cậu ta một lần, anh đồng ý không?

Tuy Khánh Xuân hỏi ý kiến của Xuân Cường nhưng anh nhận ra là cô đã quyết định. Sự thể hiện một cách vô ý vẻ nghiêm túc và cấp bách của Khánh Xuân khiến Xuân Cường sinh nghi, tâm trạng không được thoải mái lắm nhưng anh vẫn gật đầu chấp nhận. Anh không muốn cắt đứt tuyến tình báo mới hình thành nhưng lại rất hiệu quả này. Hơn hai mươi triệu đồng heroin vừa thu được đã chứng minh những giá trị của Tiêu Đồng, cho nên anh miễn cưỡng nói:

- Được thôi. Em đến gặp cậu ta nói chuyện một tí cũng tốt. Chúng ta kẻ đấm người xoa, kể ra chiến thuật này cũng khá hữu hiệu đấy.

Tuy ngoài miệng thì nói đồng ý nhưng trong lòng Xuân Cường vẫn nghi ngờ, không tin rằng chuyến đi của Khánh Xuân lại có thể đem về kết quả như mong đợi. Không ngờ rằng, sáng hôm sau, sau khi trở về từ đồn công an khu vực, cô đã báo cho Xuân Cường một tin vui: "Mã đáo thành công"! Tiêu Đồng đã chấp nhận cộng tác với công an, tiếp tục công việc vô điều kiện. Kết quả này khiến Xuân Cường cảm thấy hoang mang tột độ, hỏi:

- Em có bảo bối gì mà thành công dễ như vậy?

Khánh Xuân bình thản nói:

- Hôm qua anh phân tích cho cậu ta thấy rõ thế nào là lợi, thế nào là hại rồi. Em chỉ cần nói một số lời nhẹ nhàng, xoa dịu tính tình cậu ta, ngay lập tức cậu ta đã hạ hỏa.

Đây là một thành công không dễ đạt được nhưng Xuân Cường nhận ra rằng, thái độ của Khánh Xuân không hưng phấn như anh tưởng tượng,

https://thuviensach.vn

không nói nhiều, thậm chí có những biểu hiện khiến người ta khó có thể đoán ra là cô đang vui hay buồn. Xuân Cường vẫn không thể hiểu là cô đã dùng những lời lẽ nào để thuyết phục Tiêu Đồng, gặng hỏi thì cô chỉ trả lời gọn lỏn: “Lấy tình mà nói”.

https://thuviensach.vn

25.

Âu Dương Lan Lan cực kỳ bái phục cách xử lý đầy mưu lược và có tầm nhìn xa của bố đối với vấn đề của Tiêu Đồng. Cô tin rằng rằng ông có thể làm cho Tiêu Đồng bị còng tay nhưng cũng có thể lôi Tiêu Đồng ra khỏi nhà giam một cách dễ dàng.

Tất cả đều là vì cô!

Kể từ khi mẹ chết vì tai nạn xe hơi, Âu Dương Lan Lan trở thành người thân duy nhất của bố. Ông không muốn cô con gái duy nhất của mình tham gia vào những trò làm ăn đầy nguy hiểm và vi phạm pháp luật. Những gì ông làm đều vì muốn tạo cho cô một cuộc sống đầy đủ nhưng bình yên, hợp pháp và đó cũng là nơi mà ông chuẩn bị sẵn cho tương lai của mình.

Có điều, Âu Dương Lan Lan đã nhận ra rằng, tất cả những dự định tương lai của bố đều dựa vào việc mua bán ma túy. Có thể nói, cảm giác đầu tiên khi phát hiện ra những việc làm của bố, Âu Dương Lan Lan đã ngấm ngầm nhận ra, những việc làm ấy vô cùng đáng sợ và gắn liền với tội ác thì giờ đây, khi nhận ra bố đã vì hạnh phúc tương lai của mình mà sẵn sàng dấn thân vào mọi nguy hiểm, cô không còn muốn nghĩ đến bất kỳ điều gì khác ngoài việc giang tay đón nhận những gì ông đã làm cho mình.

Bô cô đã từng khuyên rằng, cô phải học tiếng Anh cho thật tốt để sau này ra nước ngoài, có thể sống một cách đường hoàng và tự tin. Có điều, cô chẳng có một chút hứng thú nào khi tiếp xúc với thứ tiếng Anh vô cùng khô khan và tẻ nhạt ấy. Bố cô cũng đã từng khuyên: Con phải tìm một người chồng vừa biết tiếng Anh, vừa biết thương yêu và nhường nhịn. Sau này nó sẽ cùng con ra nước ngoài và đó là người duy nhất có thể chăm lo cho con, bảo vệ con. Có điều, cuối cùng thì những gã thư sinh mọt sách mà bố cô đã mang về cũng không gây bất cứ một sự rung động nào trong lòng cô.

https://thuviensach.vn

Bố cô đã bực bội nói: Con có bản lĩnh gì mà không thích bất cứ một đứa con trai nào như vậy? Thế thì trên đời này còn có loại người nào cho con để ý đây?

Đúng vậy. Cô cảm thấy chán ngán với tất cả những người con trai mà cô đã gặp mặt. Cô nói với bố: Con không muốn ra nước ngoài, không muốn học tiếng Anh, không muốn lấy chồng sinh con, nói chung là con không muốn gì cả. Nhưng đúng lúc ấy, Tiêu Đồng xuất hiện.

Tiêu Đồng đã mang đến cho cô một cảm xúc thật sự tinh khiết, thật sự trong trẻo trong những ngày khô khan và vô vị vừa qua. Cô nhận ra một sự khỏe khoắn, một sức sống và một sự ngang tàng không hề ngụy tạo, một sự lãng đãng như một con ngựa hoang đầy nam tính ở Tiêu Đồng. Sự hoàn mỹ về mọi mặt của Tiêu Đồng đã khiến cô một cảm giác chưa bao giờ trải nghiệm qua. Ngay trong lần gặp gỡ đầu tiên cô đã nhận ra rằng, đây đúng là mẫu người đang tìm kiếm và có thể phó thác cuộc đời một cách trọn vẹn. Cô kinh ngạc và vui mừng khi nhận ra rằng, một cách vô thức, tình cảm của cô như đã được tiêm một liều thuốc kích thích và sức mạnh tiềm tàng của nó đã được bộc phát. Và một khi nó đã bộc phát thì không có bất cứ một lực cản nào có thể chặn đứng được nó, kể cả bố cô và có thể nói, kể cả Tiêu Đồng.

Sau những cố gắng để khuyên răn và ngăn cấm một cách vô ích, bố cô cũng đã trở nên rộng rãi hơn, nói chính xác hơn là bất đắc dĩ phải chiều theo ý đứa con cứng đầu. Về phía Tiêu Đồng mà nói, sau một quãng thời gian đấu tranh, lập trường của anh cũng đã có vẻ yếu đi rất nhiều. Ít ra là từ chỗ tránh mặt, anh cũng đã công khai gặp gỡ, cùng cô ăn cơm, đi nhảy và chơi điện tử, thậm chí cũng không từ chối việc ngủ lại tại nhà cô và chủ động cắt đứt quan hệ với người con gái đã từng gắn bó khá lâu dài với mình. Âu Dương Lan Lan cũng từng ngạc nhiên về khả năng quyến rũ đàn ông của mình và từ đó, trong lòng cô luôn luôn tồn tại một cảm giác của kẻ chiến thắng khiến những ngày gần đây, cô luôn chìm trong trạng thái lâng lâng vì được thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Sau khi tận hưởng những cảm giác thành công bước đầu, điều khiến cô lo lắng là thấy quan hệ giữa mình và Tiêu Đồng vẫn không tiến triển được bao nhiêu. Tiêu Đồng vẫn ăn cơm, vẫn đi nhảy, vẫn chơi điện tử và cùng cô nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất nhưng cô vẫn nhận ra rằng, giữa mình và anh vẫn vô duyên, vẫn "đối diện bất tương phùng". Tiêu Đồng vẫn quan hệ với cô như một người đồng tính, như một thầy tu khổ hạnh theo chủ nghĩa cấm dục, thân tại trần gian nhưng không nhiễm bụi hồng trần, không hề tỏ ra rung động trước những gợi ý, những cử chỉ có phần lơi lả của cô. Chỉ có một lần duy nhất, đó là vào đêm Tiêu Đồng say mềm, trong lúc anh mê man bất tỉnh, cô mới nhẹ nhàng đặt vào môi anh một nụ hôn. Trừ chuyện ấy ra, giữa cô và anh chưa hề có đụng chạm bất kỳ nào về da thịt.

Bố Âu Dương Lan Lan đã quan sát và nhận ra tất cả. Ông nói: Con cần phải biết rằng, nó không phải là một kẻ yêu tiền đến độ điên cuồng. Những hào quang do tiền bạc bao bọc lấy con không hề làm tăng giá trị của con. Bởi con không có học thức, lại không có bất cứ một điểm mạnh nào. Điều đó khiến nó coi thường con. Những sinh viên loại này thường thích sống trong ảo tưởng vì tương lai rạng rỡ của chính mình. Nào là danh vọng, nào là địa vị, nào là phẩm chất... Nói chung là bọn chúng chỉ nghĩ đến những thứ ấy, mà khoái cảm từ những thứ ấy mang lại thì tiền bạc không thể nào thay thế được. Nếu con muốn nó để ý con, yêu con thì nhất định con phải đứng ngang hàng với nó. Do vậy, con có hai con đường để mà lựa chọn - Hoặc là, con phải cố gắng để thu hẹp khoảng cách với nó, cứ ngẩng đầu lên mà bước đi một cách kiêu ngạo. Hoặc là, con phải lôi nó ra khỏi những ảo tưởng, dứt bỏ hẳn những hào quang tự vẽ nên trong đầu óc nó. Con nhất định phải chọn một trong hai cách ấy.

Âu Dương Lan Lan chỉ tốt nghiệp trung học, đương nhiên về con đường học vấn không thể nào sánh được với Tiêu Đồng. Do vậy, cô đã quyết định chọn con đường thứ hai như gợi ý của bố. Chuyện Tiêu Đồng choảng Kiến Quân trong hộp đêm Đế Đô vốn không cần thiết phải nhờ đến bàn tay can thiệp của pháp luật. Bởi chuyện choảng nhau khi say rượu trong các quán bar vốn rất bình thường mà luật pháp không hề để ý, dân tình cũng chẳng

https://thuviensach.vn

mấy quan tâm, có thể dàn xếp nội bộ một cách ổn thỏa. Nhưng dưới sự tác động của bố cô, lão Viên - chủ hộp đêm và Kiến Quân - kẻ bị hại lại đem chuyện bé xé ra to, cùng viết đơn khiếu nại đến Phân Cục Công an địa phương. Kết quả cuối cùng là hai tay Tiêu Đồng phải chui vào còng ngay sau khi buổi diễn giảng kết thúc.

Bố cô còn nói: Con cứ yên tâm. Chuyện đánh nhau như thế này nhiều nhất cũng chỉ bị giam vài ngày, phạt một ít tiền, cuối cùng rồi viết kiểm điểm nhận lỗi lầm rồi sẽ được thả ra, không có phiên tòa nào để xử vụ việc cỏn con này đâu. Nhưng chỉ riêng chuyện này thôi cũng đã quá đủ với nó rồi, cả trường không ai là không biết đến thành tích đánh người bất hảo của nó đâu.

Âu Dương Lan Lan vẫn không nhẫn tâm nhìn thấy Tiêu Đồng chịu khổ trong trại tạm giam. Ngay trong đêm đầu tiên Tiêu Đồng ở trại tạm giam, cô đã dùng thân phận là bạn gái mang đến cho anh chăn màn và quần áo. Đến ngày thứ ba, cô cũng nhân danh ấy đến Cục Công an nộp đơn hóa giải dân sự giữa Tiêu Đồng và Kiến Quân, đồng thời nhận trách nhiệm bồi thường những thiệt hại cho hộp đêm Đế Đô. Cô không hề tiết lộ mối quan hệ giữa mình với hộp đêm và người bị hại - Kiến Quân. Âu Dương Lan Lan, Tiêu Đồng và Kiến Quân đã trao đổi với nhau theo một kịch bản đã dựng sẵn và rất nhanh chóng ký kết biên bản bồi thường. Sau bảy ngày bị giam, Tiêu Đồng đã được thả ra. Người đến trước Phân Cục Công an đón anh không ai khác hơn là Âu Dương Lan Lan cùng với chiếc BMW 740!

Âu Dương Lan Lan đưa Tiêu Đồng thẳng về nhà mình và nhanh chóng đưa anh vào nhà tắm sang trọng, yêu cầu anh ngâm mình trong bồn nước ấm áp. Để đón Tiêu Đồng quay về, mấy ngày hôm nay cô lân la đến Quảng trường Phong Liên, Cửa hàng bách hóa Thế Đô và siêu thị vừa mới khai trương Tân Đông An để mua cho anh mấy bộ quần áo rất hợp thời trang. Trong khi Tiêu Đồng đang tắm, cô đã sai người mang tất cả những bộ quần áo mới ấy treo la liệt bên ngoài với ý nghĩ là giành cho anh một sự ngạc nhiên khi vừa rời khỏi phòng tắm. Cô tin rằng, Tiêu Đồng không thể lạnh lùng cự tuyệt

https://thuviensach.vn

những bộ quần áo này như trước đây anh đã từng cự tuyệt. Quả nhiên như cô nghĩ, từ trong phòng tắm bước ra, Tiêu Đồng vơ ngay lấy một bộ và mặc vào, có điều gương mặt chẳng biểu lộ bất kỳ một sự ngạc nhiên hay thích thú nào. Sau đó, Tiêu Đồng cùng cô ăn cơm trưa, một bữa cơm được cô chuyên tâm chuẩn bị rất chu đáo, trong bữa ăn có cả rượu vang Pháp. Tiêu Đồng cắm cúi ăn uống, rất ít nói, tâm trí như để tận đâu đâu. Ăn đã gần no, uống đã gần say, đột nhiên Tiêu Đồng ngẩng mặt lên hỏi:

- Bác trai đâu?

- Không có ở nhà!

- Cuối cùng thì ông ấy buôn bán những gì? Sao lại giàu nhanh như vậy?

- Kinh doanh vui chơi giải trí, kinh doanh bất động sản... Nói chung là việc gì làm ra tiền, ông đều làm tất!

- Gần đây làm ăn có khá không?

Âu Dương Lan Lan nói, Nghe đâu là không thuận lợi lắm, còn mất một mẻ khá lớn.

- Mất tiền nhiều như vậy thì làm thế nào, ông có lo lắng lắm không?

Âu Dương Lan Lan nói:

- Sao lại không lo lắng bực bội được chứ. Mấy ngày nay ông cứ ngồi lỳ trong phòng bàn luận chuyện gì đó với rất nhiều người, trước đây mấy ngày lại bảo em đi ra nước ngoài một chuyến để cho tinh thần thoải mái. Trước đây ông cũng đã bận rộn suốt ngày, chưa thấy ông nghỉ ngơi bao giờ cả, có điều hình như lúc này chuyện làm ăn gặp trắc trở gì đó lớn lắm thì phải nên trông ông không được vui.

- Đi ra nước ngoài? Em định bao giờ thì đi?

https://thuviensach.vn

- Có thể em sẽ không đi nữa vì mấy ngày nay không nghe thấy ông nhắc lại chuyện này. Vả lại, làm sao em có thể đi được, không phải là em đang chờ anh ra khỏi trại giam đó sao? Thế nào, nếu anh bằng lòng, chúng ta sẽ đi nước ngoài cùng nhau, được không?

Tiêu Đồng lắc đầu, nói:

- Không được, tôi còn phải đi học.

Tiêu Đồng làm như vô ý hỏi lung tung, Âu Dương Lan Lan cũng vô ý nên không hề đề phòng gì, hỏi đâu trả lời đó một cách rõ ràng. Ăn trưa xong, Tiêu Đồng đòi trở về trường, Âu Dương Lan Lan đưa chìa khóa chiếc Toyota để anh tự lái về trường. Cô còn nói, Lão Hoàng đã đến tận Hải Nam để bỏ tiền ra để mua cho anh một tấm bằng lái xe, chỉ vài ba ngày nữa là đã có thể dùng tấm bằng ấy để đổi lấy một tấm bằng chính thức do Bắc Kinh cấp, có điều người làm bằng lơ đãng đến độ viết tên Tiêu Đồng thành ra Hạ Đồng, do vậy lão Hoàng đành phải chạy tiếp cho anh một chứng minh thư nhân dân với tên là Hạ Đồng để phù hợp với tấm bằng lái xe. Tiêu Đồng nghe thấy nhưng không tỏ ra quá vui mừng, gương mặt vẫn tỏ ra lơ đãng, thậm chí là có nét bất cần, nói: Không hiểu các người làm thế nào mà lại có thể làm cho kỷ cương và phép nước rối tung lên như vậy?

Khi Tiêu Đồng đã ngồi trước tay lái, Âu Dương Lan Lan còn kéo cánh cửa ra, nhìn anh bằng đôi mắt đầy tình tứ, nắm lấy tay Tiêu Đồng, nói:

- Anh hãy nhớ nhiều về em nhé, Tiêu Đồng!

Sắc mặt Tiêu Đồng vẫn không có một biểu hiện gì, chỉ gật đầu.

- Còn em lúc nào cũng nghĩ đến anh. - Âu Dương Lan Lan buông tay Tiêu Đồng, nói.

Đêm đó Tiêu Đồng không đến ăn cơm. Âu Dương Lan Lan không dám rời khỏi biệt thự, kiên trì đợi anh. Đêm sau, Tiêu Đồng cũng không đến. Đêm

https://thuviensach.vn

sau nữa không không thấy bóng dáng của anh, thứ Bảy và Chủ nhật cũng không hề có lấy một tin nhắn cho cô. Âu Dương Lan Lan nhắn vào máy, anh cũng không trả lời. Chẳng khác nào vợ chờ chồng, ngày nào, đêm nào cô cũng chờ, càng đợi càng uất, càng cảm thấy những gì mình chờ đợi và kỳ vọng chẳng khác nào một dòng nước chảy về đông không để lại bất kỳ một dấu tích gì. Lòng nhẫn nại của cô đã bắt đầu lung lay. Cô nghĩ, những gì mà cô đã ban phát từ tấm lòng chân thành, cho dù là một tảng đá cũng phải biết rung động, nhưng tại sao Tiêu Đồng vẫn trơ trơ! Cô giam mình trong phòng, vừa khóc thổn thức vừa chửi Tiêu Đồng bằng tất cả những lời chửi độc địa nhất mà cô có thể nghĩ ra, chẳng thiết gì cơm nước. Âu Dương Thiên bảo lão Hoàng và Kiến Quân đến khuyên nhủ. Cả hai đều nói bóng gió rằng, nếu cô có một chút ân hận gì trong quan hệ giữa mình và Tiêu Đồng thì nhân cơ hội này mà cắt đứt luôn. Kiến Quân còn nói, Nếu em cảm thấy khó nói trong chuyện này thì anh có thể giúp cho. Chỉ cần một lời của anh, thằng nhóc đó không còn dám đến đây nữa!

Trước những lời chửi sa sả của Âu Dương Lan Lan, lão Hoàng và Kiến Quân đều ôm đầu lủi một mạch. Cô nghĩ, quan hệ giữa cô và Tiêu Đồng không giản đơn như lão Hoàng và Kiến Quân vừa nói. Bố cô cũng đến phòng cô đôi ba phen, ban đầu thì khuyên nhủ với tất cả những trải nghiệm mà ông đã trải qua, sau đó thì la mắng, nói cô vốn là một đứa con gái khuê các nhưng không hề có bản lĩnh gì cả. Cuối cùng, những gì cần nói thì đã nói, những gì muốn chửi thì đã chửi, cô nghe hết và chỉ nói một câu gọn lỏn:

- Con hận!

Bố cô thở dài, nói:

- Con hận nó sao? Chi bằng con cứ hận mình. Con có hận nó thì nó vẫn cứ như không. Con cũng không có cách gì để giành nó về cho mình. Con nên tự hận mình vì chính con không có bản lĩnh. Con không đủ bản lĩnh để thực hiện tâm nguyện của chính mình.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn ngang ngạnh nói:

- Lâu nay con có bất kỳ một tâm nguyện nào đâu, hoàn toàn không có!

- Con muốn nó ở bên cạnh con, muốn nó nghe lời con, chịu sự chi phối của con, một lòng một dạ yêu thương con. Đó chính là tâm nguyện của con, là mong ước mà ngày đêm con đều mơ tưởng đến. Nhưng Lan Lan à, bố nói cho con hay, nếu có một ngày con đạt được những điều ấy, ngày mà nó có thể làm cho con toại nguyện cũng là ngày mà con sẽ cảm thấy chán nó, mọi hứng thú về nó hoàn toàn sẽ biến mất trong lòng con.

Cô liếc nhìn bố. Chỉ có mấy ngày mà trông ông gầy đi rất nhiều. Cô biết, Cục Công an đã bắt đầu chú ý đến công việc làm ăn của bố mình. Do vậy mà mấy ngày nay, trông ông có vẻ lo lắng và phiền muộn. Cô cũng biết rằng, những chuyện nhi nữ thường tình như cô đang gặp lúc này không cần thiết phải khiến cho ông lo lắng. Có điều lúc này cô không thể không bám víu vào ông:

- Bố ơi, con van xin bố. Bố có thể giúp con hoàn thành được tâm nguyện này không. Sau này có chuyện gì con tự chịu trách nhiệm về chính mình.

Bố cô không nói gì thêm, lẳng lặng đi lên lầu. Cô bước theo ông vào thư phòng, tiếp tục van nài. Ông có vẻ do dự, suy nghĩ rất lâu rồi mới nói:

- Thế thì bố nói cho con hay, nếu có cái này can thiệp vào thì nó sẽ tự giác đến tìm con, thuần phục trước con, suốt đời sẽ lẽo đẽo đuổi theo con.

- Cái gì thế?

- Ma túy!

Sau một thoáng sững sờ, Âu Dương Lan Lan không kịp suy nghĩ, nói:

- Không! Không! Không! Vướng vào chuyện này, cuộc đời của Tiêu Đồng coi như vất đi rồi. Con hận anh ấy nhưng không muốn phá hủy cuộc đời

https://thuviensach.vn

anh ấy!

- Thế thì tùy con vậy.

Âu Dương Lan Lan đấu tranh suốt một đêm. Trưa hôm sau cô đến trường, đến thẳng ký túc xá tìm Tiêu Đồng. Những sinh viên ở ký túc xá nói, Tiêu Đồng đang ở tại nhà ăn, cô bèn đến đó. Nhân viên ở nhà ăn lại nói Tiêu Đồng đã quay về ký túc xá. Cô đang tần ngần trên con đường từ nhà ăn dẫn về ký túc xá thì phát hiện ra Tiêu Đồng đang ngồi im lìm dưới bóng râm của những cây cổ thụ, đôi mắt thất thần, dường như không nhận ra là có sự có mặt của cô.

- Tiêu Đồng! Anh làm sao vậy?

- Không sao cả.

- Không sao cả mà lại ngồi một mình ở đây sao?

- Muốn nghỉ một lát thôi.

Âu Dương Lan Lan bước đến bên anh, ngồi xuống, nói:

- Có phải là em đã làm điều gì không phải khiến anh bực mình. Tại sao không đến chỗ em mà cũng chẳng trả lời điện thoại?

- Không có đâu, chẳng qua là anh đang rất buồn.

Âu Dương Lan Lan nhận ra Tiêu Đồng không hề giấu giếm nỗi buồn nên định đưa tay ôm lấy mặt anh. Tiêu Đồng tránh né cử chỉ đầy yêu thương của cô, nói:

- Em đừng làm vậy, người khác sẽ nhìn thấy.

- Anh buồn vì chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng vẫn im lặng. Tay anh vặt những cọng cỏ một cách vô thức. Vạt cỏ bên cạnh anh chỉ còn trơ những gốc.

- Cả trường đang nhìn vào anh. Bây giờ, không ai không biết là anh vì một cô gái mà tìm đến tận hộp đêm để đánh nhau với người ta. - Một nét cười cay đắng xuất hiện trên mặt anh - Anh đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường Yên Kinh này. Anh không còn gì trong ngôi trường này nữa!

- Nhưng em yêu anh, anh còn có một người đang rất yêu anh, đó chính là em. Tiêu Đồng, anh có biết không? em yêu anh vô cùng, anh đừng nên tự giày vò mình trong nỗi cô đơn như vậy.

Tiêu Đồng ngước mắt nhìn Âu Dương Lan Lan. Ánh mắt của anh hầu như không có bất kỳ một trạng thái tình cảm nào nhưng lâu lắm, anh mới nhìn đi chỗ khác và nói:

- Nhưng chúng ta đã giao hẹn rồi, chúng ta chỉ là những người bạn bình thường. Nói thực lòng, cho dù chỉ là quan hệ bạn bè thông thường nhưng với em, mối quan hệ này không có lợi gì cả. Tốt nhất là em hãy ghét anh, rời xa anh, không còn liên hệ gì với anh nữa. Anh không muốn làm hại em!

- Tại sao thế hả Tiêu Đồng? Từ trước đến nay em chưa hề có cảm tình với với bất kỳ người con trai nào ngoài anh. Em cũng không biết phải đối xử với anh như thế nào cho tốt hơn được nữa. Lẽ nào anh lại không nhận ra điều này? Anh không có một chút cảm tình nào với em sao?

- Em đang muốn anh giành tình cảm cho mình, đúng không? Thế thì, em có dám làm những điều mà anh yêu cầu không?

- Anh cần em làm gì?

Tiêu Đồng há miệng định nói gì đó nhưng vội dừng lại, suy nghĩ giây lâu rồi hỏi một cách đột ngột:

- Lan Lan, em nói thử xem, bố em là người như thế nào?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan vẫn nghĩ là Tiêu Đồng đang hận bố mình nên nói:

- Bố em đã từng xúc phạm đến anh, từng làm hại anh. Có điều đến lúc này, ông đã đồng ý để chúng ta kết bạn với nhau. Anh cũng đã biết là sau khi mẹ chết, bố là người nuôi em trưởng thành. Ông là người thân duy nhất của em. Em tin rằng, nhất định sau này ông cũng sẽ rất yêu thương anh. Chỉ cần em yêu thương ai, ông sẽ chấp nhận tất cả.

Tiêu Đồng lặng lẽ giây lâu rồi mới nói:

- Lan Lan! Giả sử như người mà em yêu nhất trên đời lại phạm tội, làm điều ác, em sẽ đối xử với người ấy như thế nào? Em có dám vì việc nghĩa mà hy sinh tình thân không?

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ, nói:

- Tiêu Đồng! Đừng nói là anh bị giam hai ngày ở đồn công an mà phải chịu bao nhiêu là tiếng xấu ở trường mà ngay cả anh bị ghép tội tử hình, em cũng tình nguyện đến pháp trường đi theo anh xuống đến suối vàng. Với anh và với bố, cho dù hai người có phạm bất kỳ một lỗi tày đình nào, em cũng vẫn không bao giờ rời xa.

- Thế thì giữa anh và bố, em cần phải chọn một. Vậy, em sẽ đứng về phía bên nào?

Âu Dương Lan Lan lặng im cau mày. Cô không muốn trả lời câu hỏi này vì vẫn chưa hiểu Tiêu Đồng muốn gì khi đặt ra vấn đề vô cùng tế nhị này. Cô nói:

- Tiêu Đồng! Vì sao mà anh lại hỏi em một chuyện vô cùng trọng đại như thế? Cả anh và bố đều là người em yêu nhất. Tại sao anh lại xem hai người như hai kẻ không đội trời chung, buộc em phải chọn người này và bỏ người kia?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đang triền miên trong suy tưởng nên không nghe thấy câu hỏi của Âu Dương Lan Lan, tiếp tục nói:

- Nếu anh yêu cầu em vì anh mà phản bội bố, em có làm không?

Hình như Âu Dương Lan Lan không muốn kéo dài câu chuyện không mấy tế nhị này nên nói:

- Em không bao giờ muốn làm một con người như vậy! Nếu bố cũng yêu cầu em giống như anh, vì ông mà phản bội anh, em cũng không bao giờ chiều theo ý của ông đâu.

- Nhưng nếu bố em đang làm chuyện xấu, thậm chí là tội ác, em có phản đối không? Chuyện phải trái, chuyện thị phi của xã hội này, có lẽ nào em lại không cho là chuyện quan trọng?

- Em là người trọng tình cảm. Em đã nói rồi, em yêu cả hai người. Cứ cho là hai người đều phạm tội chết người, tình yêu của em vẫn không hề biến đổi.

Tiêu Đồng lắc đầu. Hình như anh không muốn nói thêm gì về vấn đề này, chỉ buông một câu gọn lỏn:

- Em đúng là một đứa con gái không có chút đầu óc nào!

Nói xong, anh đứng dậy định bước đi. Âu Dương Lan Lan túm lấy tay anh, nói:

- Tiêu Đồng! Thế thì anh muốn em làm gì? Em phải làm thế nào anh mới bằng lòng?

- Lan Lan! Em có biết vì sao anh không thích em không? - Tiêu Đồng nói - Bởi vì chúng ta không tìm được tiếng nói chung. Em hoàn toàn không hiểu những gì anh nói, nhưng nếu có hiểu được đi chăng nữa thì em cũng không thể làm được.

https://thuviensach.vn

- Em biết là trình độ học vấn không bì được với anh, hiểu chuyện đời cũng không bằng được anh. Nhưng tấm chân tình của em giành cho anh, có lẽ nào anh không nhận ra.

- Kiếp này không có duyên, kiếp sau sẽ báo đền.

Nói xong, anh cúi đầu bước đi một cách thờ ơ lãnh đạm. Âu Dương Lan Lan lẽo đẽo đi theo sau, gào to:

- Tiêu Đồng! Anh cứ thế mà đi được sao? Âu Dương Lan Lan tôi không phải là loại người để anh có thể khinh rẻ như thế đâu!

Tiêu Đồng dừng chân, nói:

- Anh phải lên lớp đây.

- Nói để anh biết, không ai có thể khinh rẻ tôi được đâu. Anh muốn trốn tránh tôi cũng không xong đâu. Anh đừng bắt tôi phải dùng thủ đoạn với anh. Anh bức bách tôi thì tôi có thể dám làm bất cứ điều gì. Tôi còn thủ đoạn hơn cả cô Trịnh Văn Yến của anh nữa đấy!

- Không phải là cô muốn nói là cô sẽ đến đây để đặt chuyện ra nữa đấy chứ? Dù sao thì tôi cũng đã thối inh lên rồi, cô có muốn đặt điều thêm thì cũng thế thôi, tùy cô vậy.

Nói xong thì anh ngẩng đầu đi thẳng, còn lại một mình Âu Dương Lan Lan đứng dưới bóng cây, cắn chặt môi mà nước mắt lưng tròng.

Hôm sau Âu Dương Lan Lan lại nhắn tin cho Tiêu Đồng và không biết sau bao nhiêu cuộc nhắn, cuối cùng thì anh cũng đã trả lời. Cô nói trong điện thoại:

- Thôi thì chúng ta hòa nhé, tôi và anh vẫn cứ là bạn bè bình thường. Tôi không ép anh nữa, hãy để cho tất cả phát triển một cách tự nhiên. Lúc này

https://thuviensach.vn

tôi đang rất buồn, đúng là rất buồn. Cứ cho là nể tình tôi một lần nữa, tối nay anh đưa tôi đi nhảy nhé.

Tiêu Đồng đồng ý.

Tối ấy, anh lái xe đến hộp đêm Đế Đô. Vừa trông thấy Âu Dương Lan Lan, anh đã đưa chìa khóa chiếc Toyota cho cô, nói: Sắp tới cũng phải lên lớp liên tục, không còn có cơ hội để dùng chiếc xe nữa. Âu Dương Lan Lan không nói không rằng, nhận lấy chiếc chìa khóa. Cả hai cùng nhau nhảy, cùng nhau uống rượu. Đủ các loại rượu đã tuồn vào dạ dày của hai người, nào là "Hắc bạch thiên sứ", nào là Whisky..., tây ta lẫn lộn. Vẫn là lão Viên tự tay hầu tiếp hai người, trong men rượu còn phân trần với Tiêu Đồng rằng, việc khiếu kiện để công an bắt tạm giam anh trước đây không phải là do chủ ý của lão, chẳng qua là tay tổ trưởng bộ phận bảo vệ tự tung tự tác mà chưa hề được sự phê duyệt của ai cả. Lão còn đưa cho Tiêu Đồng một điếu thuốc. Anh từ chối và nói hút thuốc rất hôi mồm, lão còn đưa ra lý lẽ là đàn ông không hôi thì đàn bà không thèm ôm. Tiêu Đồng bật cười trước lý lẽ vô cùng ngụy tặc của lão. Lão Viên nói, Tiêu Đồng à, bình thường thì cậu không hút thuốc, nhưng nếu cậu hút thử một điếu để thể nghiệm tư thế của mình, sao mà... Câu nói sau cùng, lão Viên nói bằng tiếng Anh bập bõm, Tiêu Đồng lờ mờ nhận ra rằng lão đang nói đến chuyện phong độ và những biểu hiện của nam tính...

Cuối cùng thì Tiêu Đồng cũng nhận lấy điếu thuốc từ tay lão Viên. Khi anh cầm lấy điếu thuốc. Hình như gương mặt Âu Dương Lan Lan có giật giật mấy cái. Ánh mắt cô trừng trừng nhìn vào mặt anh sau làn khói thuốc cuồn cuộn rồi sắc mặt dần dần cô biến thành màu trắng bệch. Tiêu Đồng hút hết điếu thuốc thì lão Viên đã biến mất. Anh nói với Lan Lan là mình hơi váng đầu, không thể tiếp tục cuộc chơi được nữa. Âu Dương Lan Lan cũng không ép buộc gì thêm nói: Được thôi, tôi đưa anh về trường vậy. Tiêu Đồng nôn thốc nôn tháo trên xe, những vật hôi hám từ trong bụng anh tuôn ra vấy đầy cả xe, cả áo quần và bắt đầu chìm vào trong trạng thái mơ mơ màng màng. Âu Dương Lan Lan không đưa Tiêu Đồng về trường mà lái

https://thuviensach.vn

thẳng đến biệt thự Anh Đào. Khi bước chân lên những bậc tam cấp, Tiêu Đồng còn mê sảng hỏi: Đây là nơi nào. Chỗ này đẹp như vậy, hay là chúng ta đã lên đến thiên đường? Âu Dương Lan Lan gọi người giúp việc ra đỡ anh vào phòng ngủ. Nhìn cái miệng hé mở, đôi mắt khép hờ và gương mặt như đang trong cơn khoái cảm cực đỉnh của Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan cảm thấy sợ. Cô ra phòng khách gọi điện cho lão Viên, hỏi: Ông đã cho anh ấy hút bao nhiêu, có phải là quá liều hay không? Lão Viên nói: Không sao đâu. Cậu ta chỉ có hít một ít heroin tinh chất mà thôi. Không phải là cô muốn cậu ta thử một lần là sinh nghiện hay sao? Nhưng cô yên tâm, lần đầu tiên ai cũng phải gặp phải phản ứng tương tự như thế cả, không có vấn đề gì hết. Âu Dương Lan Lan hỏi, liệu từ nay về sau Tiêu Đồng có biến thành một con quỷ nghiện ngập đến độ thân tàn ma dại hay không? Lão Viên nói: Còn phụ thuộc vào nhiều vấn đề, nhưng tốt nhất là cô phải khống chế liều dùng của cậu ta, chỉ cho cậu ta hút mà không được chích, cũng đừng dùng heroin tinh chất thì không thể nhận ra đó là một con nghiện, khi không lên cơn thì không khác với người bình thường bao nhiêu. Nghe lão Viên nói xong, Âu Dương Lan Lan thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Đến khoảng nửa đêm thì Tiêu Đồng tỉnh dậy, kêu miệng đắng và khát nước. Âu Dương Lan Lan đang ngủ trên chiếc salon bên cạnh giật mình choàng tỉnh, rót vội một cốc nước mát đưa cho anh. Tiêu Đồng ngửa cổ uống một hơi cạn veo rồi mới đưa mắt nhìn chung quanh, hỏi: Tại sao lại không đưa tôi về trường? Lan Lan nói, Anh say mềm, nôn ra đầy người, em phải đưa anh về đây để thay quần áo.

Lúc này Tiêu Đồng mới đưa mắt quan sát bộ quần áo đang mặc trên người và một cơn giận dữ bỗng đâu ập tới, nói:

- Ai bảo cô thay quần áo cho tôi? Thay hay không là chuyện của tôi kia mà?

Âu Dương Lan Lan im lặng, để mặc cho anh muốn nói gì thì nói. Tiêu Đồng gào lên:

https://thuviensach.vn

- Yêu cầu cô đưa tôi về trường, ngay bây giờ!

Anh lảo đảo đứng dậy nhưng đôi chân như mềm nhũn, ngã xoài xuống giường, đôi mắt nhắm nghiền, nói như mê sảng:

- Các người đã cho tôi uống những gì?

Âu Dương Lan Lan vẫn ngậm tăm. Tiêu Đồng thở dốc, nói:

- Cô đưa tôi đên bệnh viện, tôi cảm thấy lạnh.

Lúc này Âu Dương Lan Lan mới nói một cách lạnh lẽo:

- Anh không cần phải đến bệnh viện đâu, anh không bệnh tật gì cả!

Tiêu Đồng đứng dậy, hai tay vịn vào tường dò từng bước một, nói:

- Cô không đưa thì tôi cũng phải tự đi.

Nhưng chỉ ra đến phòng khách là anh đã không còn lê nổi tấm thân nữa, ngồi bệt xuống nền nhà, thở dốc. Âu Dương Lan Lan bước đến đứng bên cạnh. Lúc này gương mặt Tiêu Đồng trở nên bạc thếch. Hình như anh đang phải chống chọi với một cảm giác vô cùng khác lạ trong người mà lâu nay chưa bao giờ nếm trải. Âu Dương Lan Lan đưa tay ra, giữa hai ngón tay là một điếu thuốc vừa to vừa trắng toát.

Tiêu Đồng ngước mắt nhìn điếu thuốc, ánh mắt như mê dại, mồ hôi túa ra đầy mặt. Âu Dương Lan Lan nói:

- Hút một hơi đi, anh sẽ cảm thấy tốt hơn. - Tiêu Đồng vẫn không đón lấy, cô nói tiếp - Nó cũng giống như điếu thuốc mà anh vừa hút ở hộp đêm, hút một hơi anh sẽ không còn cảm thấy lạnh nữa.

Giọng nói có vẻ kỳ lạ của Âu Dương Lan Lan khiến Tiêu Đồng sinh nghi, răng va vào nhau lập cập, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Là loại thuốc gì vậy?

Gương mặt Âu Dương Lan Lan càng trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết, chậm rãi nói từng tiếng:

- Cũng chỉ là loại thuốc lá bình thường thôi nhưng đã có tẩm một chút heroin, chỉ có thể đủ để giải phiền!

Heroin!

Cho dù giọng nói của Âu Dương Lan Lan hết sức nhẹ nhàng nhưng chẳng khác nào sấm nổ bên tai khiến đôi mắt Tiêu Đồng trợn tròn lên, lắp bắp:

- Điếu thuốc tôi hút ở hộp đêm vừa rồi là có heroin?

Thấy thái độ ngập ngừng của Âu Dương Lan Lan, Tiêu Đồng đã hiểu ra tất cả. Anh đứng dậy, tựa lưng vào tường. Sự căm thù đã khiến anh không thể nói được một câu suôn sẻ:

- Các người... các người không phải là người... Đồ... chó! Các người dựa vào cái gì để hại cả cuộc đời tôi? Tôi sẽ giết hết tất cả các người!

Sự tức giận và đau đớn đã khiến những thớ thịt trên gương mặt anh rúm ró lại và thật bất ngờ, anh tận dụng toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể vung tay lên và giáng một bạt tai vào mắt Âu Dương Lan Lan. Cô ngã xoài xuống tấm thảm lót dưới bộ salon. Tiêu Đồng nhào tới, chụp lấy cô đấm đá túi bụi như muốn biến cô thành một đống tương bằng thịt người. Âu Dương Lan Lan cũng chẳng chịu nhượng bộ, vung tay cào cấu vào mặt anh. Cả hai ôm nhau lăn tròn dưới đất, áo quần rách toạc, tóc tai xổ tung, mặt mũi đầy máu. Người chịu thua trước lại là Tiêu Đồng. Quần nhau chỉ một lát, anh đã thấm mệt, toàn thân không còn một chút sức lực nào nữa. Về mặt sinh lý mà nói, những phản ứng của cơ thể Tiêu Đồng trong lần đầu tiên tiếp xúc với heroin là quá mạnh khiến sức lực của anh gần như hoàn toàn bị mất. Anh ngồi như một cái xác không hồn, tựa lưng vào ghế salon, toàn thân run

https://thuviensach.vn

lên từng đợt. Âu Dương Lan Lan nhìn cái hình hài đầy bệnh tật ấy mà cảm thấy hối hận, kèm theo đó là một nỗi sợ hãi. Cô lồm cồm bò dậy, tiếp tục đưa điếu thuốc cho Tiêu Đồng. Đôi mắt Tiêu Đồng nhìn trừng trừng vào điếu thuốc, há miệng thở dốc, ánh mắt vừa có vẻ thèm thuồng vừa có vẻ do dự nhưng cuối cùng thì anh vẫn đưa những ngón tay run run cầm lấy nó. Âu Dương Lan Lan bật lửa, Tiêu Đồng rít một hơi thật dài, thật sâu; lại thêm một hơi nữa... Nhịp thở của anh dần dần ổn định trở lại, gương mặt trở nên thư thái. Một sự thư thái đến độ ngây dại như đang chìm trong mộng mị và hưởng thụ những cảm giác lâng lâng đầy mê hoặc. Âu Dương Lan Lan quỳ trước mặt anh, hai tay ôm lấy khuôn mặt không có một chút tri giác ấy, thì thầm:

- Hãy tha thứ cho em... Ai bảo anh không chịu đến với em...

https://thuviensach.vn

26.

Sau đêm ấy, Tiêu Đồng hận Âu Dương Lan Lan đến tận xương tủy và cũng sau đêm ấy, anh mới hoàn toàn tin tưởng vào những lời cảnh báo của Khánh Xuân: Trong cái ngôi nhà hào hoa và sang trọng ấy, mỗi một đồng xu cũng nhuốm đầy tội ác! Sau nỗi căm hận là một nỗi sợ hãi đến tê dại. Anh không biết là mình đã trở thành một con nghiện hay chưa, nếu có thì đã nghiện đến mức độ nào, liệu có thể nhịn, có thể cai được hay không? Suốt ngày, anh chỉ nghĩ đến những điều ấy, thân xác anh trên giảng đường nhưng tinh thần thì để tận đâu đâu, đầu óc rối bời. Thầy giáo và bạn bè đều nhận ra sự thay đổi ghê gớm của anh, hỏi han an ủi nhưng những câu trả lời của Tiêu Đồng nói chung chỉ là những lời nói đầy hoảng loạn. Lư Lâm Đông cũng có đến tìm anh và nói chuyện rất lâu, khuyên bảo rằng đừng đem những chuyện không hay vừa qua ém mãi trong lòng, hãy vứt bỏ những lỗi lầm để tìm cơ hội vươn lên; cần phải có sự dũng cảm đối diện với những sai lầm, vấp ngã ở chỗ nào thì phải đứng thẳng lên ngay tại chỗ ấy! Lư Lâm Đông còn kể cho Tiêu Đồng nghe một số tấm gương sinh viên Đại học Yên Kinh trước đây đã từng vấp ngã nhưng lại dũng cảm đứng dậy tự cải tạo chính mình, cuối cùng trở thành một người có ích cho xã hội...

Đêm đầu tiên trở về trường, một cảm giác khó chịu cứ âm ỉ trong người khiến Tiêu Đồng không thể ngủ được, nửa đêm phải chạy ra bờ hồ và đi đi lại lại cho đến sáng. Sáng hôm sau, mọi chuyện trở lại bình thường, ngoài một tí váng đầu thì không còn cảm giác nào khác, có thể nghe được lời giảng của thầy. Buổi chiều là giờ thực tập thẩm vấn, sinh viên trong lớp phân thành nhiều vai trò khác nhau để tạo nên một buổi thẩm vấn ngay tại phiên tòa. Khi ngồi vào chiếc ghế của chủ tịch phiên tòa, Tiêu Đồng đột nhiên cảm thấy có một sự khác lạ trong cơ thể. Ban đầu là sự mỏi mệt, đôi mắt cay xè đến độ nước mắt túa ra và tất cả những gì trước mặt anh như bị bao bọc bởi một làn sương mù dày đặc. Anh cố gắng nén chặt nhưng cú ngáp nhưng những thớ thịt trên mặt anh bắt đầu rúm ró. Những sinh viên

https://thuviensach.vn

đóng vai luật sư tố tụng và luật sư biện hộ mặc sức phô diễn những kiến thức cũng như tài tranh biện của mình khiến những sinh viên trong vai "thư ký phiên tòa" và "nhân viên phục vụ" phải cật lực lắm mới có thể ghi chép hết những lời tranh biện của họ. Chỉ có Tiêu Đồng, mặc dù là trong vai chủ tịch phiên tòa nhưng hầu như anh không thể tập trung được tinh thần. Thậm chí đến khi cần phải lên tiếng, anh cũng chẳng thể nào lên tiếng nổi. Ngay cả trình tự của một phiên tòa như thế nào anh cũng không thể nhớ ra... Cứ thế, tiết thực hành trôi qua một cách mông lung. Kết quả cuối cùng là anh nhận điểm kém nhất. Thầy giáo và bạn bè vẫn rất thông cảm cho Tiêu Đồng và cứ nghĩ anh vẫn còn bị ám ánh bởi những lời khiển trách của trường giành cho anh với những gì đã xảy ra trong mấy ngày trước đây.

Chỉ có Tiêu Đồng mới biết là mình đã nghiện!

Anh đã từng tự thề với lòng mình rằng, anh sẽ không bao giờ đến tìm Âu Dương Lan Lan nữa. Nhưng có điều, đến đêm thì anh không thể nào chịu đựng được nữa, bèn run rẩy gọi điện cho cô. Vừa gọi anh vừa ý thức được rằng, không bao lâu nữa mình đã trở thành một kẻ băng hoại về ý chí, một kẻ không còn sĩ diện và thậm chí còn là một gánh nặng của xã hội.

Rất nhanh sau đó, Âu Dương Lan Lan đã có mặt. Vừa chui vào xe là anh đã lên tiếng đòi thuốc. Âu Dương Lan Lan lẳng lặng đưa cho anh một điếu và Tiêu Đồng vồ vập đánh lửa. Điếu thuốc cháy hết trong chớp mắt, anh ngã người vào ghế đệm êm ái. Thân thể và tâm trí hoàn toàn bị chinh phục bởi một cảm giác thư thái và khoái lạc, đôi mắt khép hờ, đầu ngẩng cao để hưởng thụ khoái lạc cực điểm. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, anh tỉnh lại, mở cửa xe định bước xuống. Âu Dương Lan Lan gọi to:

- Tiêu Đồng!

Một chân đã đặt xuống đất, anh quay đầu lại nhìn Âu Dương Lan Lan. Cô nói:

- Em yêu anh!

https://thuviensach.vn

Cơn nghiện đã không còn, lại nghe thấy ba tiếng "Em yêu anh" đầy tình tứ ấy. Đột nhiên có một ngọn lửa thổi bùng lên trong đầu Tiêu Đồng. Anh gào lên:

- Tôi hận cô!

Gào xong thì bước xuống khỏi xe. "Ầm!". Cánh cửa bị anh đóng sập một cách phũ phàng.

Cũng lần ấy, anh lại tự thề với lòng mình rằng không bao giờ còn muốn trông thấy mặt đứa con gái xấu xa này nữa.

Nhưng ba ngày trôi qua, khi Âu Dương Lan Lan chủ động nhắn vào máy thì anh lại gọi điện cho cô, lại còn hẹn gặp. Vừa gọi anh vừa nói thầm: Tiêu Đồng ơi! Mày đã là một thằng vô lại không còn một chút ý chí nào trong đầu nữa rồi!

Vẫn như lần trước, anh vội vàng chui tọt vào xe, không hề liếc nhìn cô, chỉ nói: Đưa một điếu, nhanh lên! Nhưng thật bất ngờ, Âu Dương Lan Lan lại không đưa thuốc cho anh mà nhấn ga, chiếc xe lao vút đi.

Tiêu Đồng mở miệng van xin, van xin một cách khổ sở. Đại khái là thế này: Lan Lan, em muốn anh làm điều gì? Anh sẽ làm điều ấy có được không? Anh sẽ không chửi em nữa, được không? Anh không hề hận em, được chưa? Anh van xin em đấy, em đã thỏa mãn chưa? Khi nước mắt đã túa ra ngập ngụa trong hốc mắt anh, Âu Dương Lan Lan mới tấp xe vào lề của một con dường vô cùng yên tĩnh.

- Em muốn anh yêu em, đối xử tốt với em. Anh có bằng lòng không? - Cô nói.

Tiêu Đồng lặng người trong giây lát. Một chút ý thức còn sót lại trong đầu khiến anh nhận ra rằng mình đang chơi một trò cực kỳ vô liêm sỉ. Có điều,

https://thuviensach.vn

chút ý thức le lói ấy đã nhanh chóng bị một sự ham muốn điên cuồng khỏa lấp, anh lắp bắp nói:

- Được, được...

Âu Dương Lan Lan vẫn chưa buông tha:

- Được, nhưng được cái gì?

- Tôi... anh yêu em, sẽ đối xử tốt với em, được chưa?

- Anh thề đi.

- Anh thề là anh yêu em, sẽ đối đãi tốt với em, anh thề...

Nét mặt Âu Dương Lan Lan cũng chẳng lấy gì làm vui, tâm trạng vẫn cảm thấy vô cùng nặng nề nhưng rồi cuối cùng cô cũng buông một tiếng thở dài rồi đưa thuốc cho Tiêu Đồng.

Hút thuốc xong, khoái lạc cũng đã tàn, Tiêu Đồng đã tỉnh lại. Âu Dương Lan Lan lái xe quay về trường. Khi Tiêu Đồng xuống xe, thái độ của Âu Dương Lan Lan rất lạnh lùng.

Xuống xe xong nhưng Tiêu Đồng vẫn do dự chưa đi, ngập ngừng nói:

- Em cho anh mấy điếu, được không?

- Những gì vừa thề, anh còn nhớ không?

Tiêu Đồng dứng lặng giây lâu rồi nói nhỏ:

- Không nhớ nữa. - Anh nói tiếp như muốn giải thích - Vừa rồi hình như anh bị mê man.

Âu Dương Lan Lan cười nhạt:

https://thuviensach.vn

- Thế thì lần sau, khi nào mê man anh hãy gọi em vậy.

Chiếc xe đột ngột lao vút đi.

Tiêu Đồng đứng thẫn thờ trước cổng trường, tự nhận ra rằng mình chỉ còn ba phần người, bảy phần còn lại đã biến thành quỷ đói!

Chiều tối, máy nhắn của anh tút tút vang lên. Vừa liếc nhìn, trái tim anh đã đập loạn lên. Người nhắn cho anh lại là Khánh Xuân. Trước đây Tiêu Đồng đã từng khát khao chờ đợi cú điện thoại này nhưng sao lúc này anh lại thấy tâm hồn mình trống rỗng.

Đây là một cuộc hẹn gặp mặt. Họ thống nhất với nhau điểm hẹn. Qua điện thoại, Tiêu Đồng nhận ra là tinh thần Khánh Xuân đang rất phấn khởi. Cô hỏi:

- Cậu ăn cơm tối chưa? Nếu chưa thì tôi mời cậu nhé!

Địa điểm gặp mặt là một quán ăn nhỏ rất dễ tìm nằm trên một con phố tương đối yên tĩnh. Khánh Xuân bảo Tiêu Đồng chọn món. Anh hỏi:

- Chị thích những món gì?

- Cậu gọi món gì tôi sẽ thích những món ấy.

- Thế bữa nay suy cho cùng thì ai mời ai đây?

- Đương nhiên là tôi mời cậu rồi. Không phải là tôi đã nói rồi à?

Tiêu Đồng không tranh luận thêm, gọi mấy món ăn tương đối rẻ tiền. Lúc này tâm trạng anh đã không bình thường và anh không được tận hưởng sự thư thái khi ở bên cạnh cô như trước đây, ngay cả nụ cười của anh cũng không lấy gì làm tự nhiên.

Thức ăn đã được mang đến, lúc này Khánh Xuân mới hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mấy ngày nay có tin tức gì không?

- Không.

- Thời gian này ngày nào cậu cũng đến nhà cô ta hay thi thoảng mới đến?

- Thi thoảng thôi.

- Thái độ của Âu Dương Thiên thời gian này như thế nào, lão tiếp xúc với những ai?

- Ông ta thường xuyên vắng nhà, tôi rất ít khi gặp mặt.

- Thế còn Âu Dương Lan Lan, cô ta có biểu hiện không bình thường nào không, hoặc là, cô ta có hớ hênh nói với cậu điều gì không?

Tiêu Đồng suy nghĩ một lát rồi nói:

- À, cô ta có nhắc đến chuyện bố cô ta bị một vố lớn trong chuyện làm ăn nên tinh thần không được thư thái lắm. Cách đây mấy ngày ông ta còn có ý định đưa Lan Lan ra nước ngoài nữa.

Hình như Khánh Xuân rất quan tâm đến thông tin này nên hỏi dồn:

- Đi đâu?

- Sau đó thì không nghe thấy chuyện này nữa. Ai mà biết bọn họ định đi đâu.

- Nếu Âu Dương Thiên đi đâu đó, cho dù là ra nước ngoài hay là trong nước, nhất định cậu phải tìm mọi cách để biết lão ta đi đâu và thông báo cho tôi.

Tiêu Đồng gật đầu như một cái máy rồi chuyển đề tài:

https://thuviensach.vn

- Trước đây chị có nói sinh nhật của chị là ngày 25 tháng 9. Đến ngày ấy tôi mời chị đi ăn cơm, được không?

Khánh Xuân mỉm cười:

- Được.

Ngập ngừng một lát rồi Tiêu Đồng nói:

- Chị... chị có thể nói cho tôi biết, bao giờ thì chị kết hôn không?

- Kết hôn? - Hình như Khánh Xuân có vẻ rất lạ lẫm với hai tiếng này - Kết hôn với ai?

- Không phải là chị đã đính hôn với viên quan cảnh sát họ Lý rồi sao? Tôi muốn tặng chị một món quà cưới.

- Ôi dào! - Hình như Khánh Xuân đã nhớ ra điều gì đó, nói - Còn quá sớm, tôi không muốn lấy chồng sớm đâu.

- Không phải là chị đã từng nói, chị cũng sắp hai mươi bảy rồi, không thể chờ đợi được nữa sao?

Hình như Khánh Xuân cũng nhận ra mình bị hớ, chỉ biết cười trừ, nói:

- Bao giờ muốn lấy chồng, tôi sẽ báo cho cậu biết. Cậu muốn tôi lấy chồng sớm không?

Tiêu Đồng không trả lời, chỉ thấy nước mắt trào ra từ khóe mắt anh. Khánh Xuân giật mình, hỏi:

- Cậu làm sao vậy?

- Chị lấy chồng sớm hay muộn tôi đều vui. Chỉ mong chị được hạnh phúc là tôi đã vui lắm rồi.

https://thuviensach.vn

- Thế thì sao cậu lại khóc? Nói thực lòng, cậu không muốn tôi lấy chồng sớm, đúng không?

Những giọt nước mắt lăn dài xuống đôi gò mà Tiêu Đồng. Anh lắc đầu nói:

- Không. Tôi chỉ nghĩ rằng tôi đã trở thành một kẻ phế thải rồi. Tôi không còn đủ tư cách để yêu bất kỳ một người con gái nào nữa rồi.

Gương mặt Khánh Xuân dịu dàng hơn bao giờ hết. Cô đặt một bàn tay lên bàn tay Tiêu Đồng đang úp trên bàn, trìu mến nói:

- Tiêu Đồng, cậu hãy nghe tôi nói. Cậu là một thanh niên tốt, trước nay tôi vẫn nghĩ thế. Không nhất thiết vì chuyện bước vào trại tạm giam mấy ngày, nhận mấy lời khiển trách của các thầy cô trong trường mà đã trở nên tự ti như vậy. Chưa bao giờ tôi đánh giá cậu là kẻ phế thải cả. Sau này nhất định sẽ có rất nhiều cô gái yêu cậu, tôi tin như vậy.

Tiêu Đồng lau nước mắt, ngước mắt nhìn Khánh Xuân, nói:

- Chị có thể nói cho tôi biết, chị thích tôi hay không? Chị đã có lúc nào cảm thấy thích tôi hay chưa?

Khánh Xuân tránh ánh mắt của Tiêu Đồng, không trả lời.

- Chị đừng lo, tôi đã nói rồi, lúc này tôi không đủ tư cách để có được tình yêu của chị. Hỏi chị điều này chẳng qua là tôi muốn biết trong quá khứ, chị đã có chút cảm tình nào đối với tôi hay không mà thôi.

Trầm ngâm rất lâu, Khánh Xuân mới lên tiếng:

- Tôi đã nói rồi. Cậu là một thanh niên tốt, đáng yêu. Bất kỳ một người con gái nào đã từng tiếp xúc với cậu,... trong đó có tôi, đều có ít nhiều cảm tình... Nhưng tôi và cậu... lúc này đang phải bận tâm vì nhiều công việc, chúng ta không có quyền nghĩ đến chuyện ấy.

https://thuviensach.vn

Câu nói này của Khánh Xuân khiến Tiêu Đồng trầm tư suy nghĩ đến mấy ngày. Anh còn dám cả quyết rằng, Khánh Xuân chưa hề đính hôn với người đồng nghiệp cấp trên của mình. Anh ta cũng không khác gì mình, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ theo đuổi Khánh Xuân một cách công khai. Cô ấy thích mình, đó là điều anh tự khẳng định. Nghĩ được đến đây, nỗi đau trong lòng anh càng trở nên nhức nhối hơn. Khi anh nhìn thấy ánh sáng le lói của tình yêu thì thân thể anh lại bị ngập trong bùn đen mà không thể nào tự cứu mình được.

Anh không thể nói cho cô biết rằng, mình đã trở thành một con quỷ nghiện!

Anh cũng không thể nói cho cô biết rằng, lâu nay anh không hề đến biệt thự của Âu Dương Thiên nữa. Anh không hề gặp mặt Âu Dương Thiên, không hề nắm bắt được một thông tin nào. Anh tìm đến với Âu Dương Lan Lan cũng chỉ vì khẩn cầu để có một điếu thuốc!

Buổi sáng sau hai ngày gặp Khánh Xuân, Âu Dương Lan Lan lại đến tìm Tiêu Đồng. Cô hỏi, anh có nhớ những lời thề hay không? Anh nói, tôi vẫn nhớ những lời thề ấy, có điều anh không bao giờ muốn trông thấy mặt cô nữa.

Âu Dương Lan Lan nhìn Tiêu Đồng một cách lạnh lẽo, nói:

- Nhất định anh sẽ đến tìm tôi, có thể là ngày mai, cũng có thể là ngay đêm nay. Anh không chịu nổi sự hành hạ của cơn nghiện thì sẽ quên mất sĩ diện. Bay giờ chúng ta làm một cuộc trao đổi nhé: Anh cho tôi tình cảm. Tôi lại vừa cho anh tình cảm nhưng lại vừa cho anh thuốc, được không?

Ngay lập tức, Tiêu Đồng nói như đang tuyên thệ:

- Tôi không bao giờ cho cô tình cảm của mình. Không có cô, tôi cũng có thể tìm ra thuốc. Đừng cho rằng tôi không thể bước qua những đồng tiền bẩn và đầy tội ác của nhà cô!

https://thuviensach.vn

Mặt Âu Dương Lan Lan vẫn tỉnh bơ:

- Số tiền mà bố mẹ cho anh mỗi năm liệu đủ cho anh hút được mấy ngày?

- Đủ! Đủ để tôi hút và cũng đủ để tôi cai nghiện. Cho dù tôi có phải đi nhặt rác, tôi cũng không thèm cầu cạnh cô. Cô đã phá hoại đời tôi. Suốt cuộc đời này tôi chẳng hề buông tha cho cô đâu.

Những lời chửi bới nhằm mục đích phát tiết bởi nỗi đau tinh thần của Tiêu Đồng vang lên trên đường phố, sắc mặt Âu Dương Lan Lan biến thành màu trắng bệch, đầu gục xuống vô lăng.

Trước đây Tiêu Đồng đã từng nghe nói rằng ở thôn Trung Quan có rất nhiều những tay bán lẻ ma túy. Chỉ cần con nghiện đứng một lát trên đường phố là sẽ có người đến chào mời mua hàng. Mấy người bạn học của Tiêu Đồng đều đã chứng kiến tận mắt việc này. Anh tính toán số tiền đang có trong tay. Trước khi bố mẹ đi ra nước ngoài, hai người đã để lại một số tiền không nhỏ, cộng với số tiền gửi đều đặn hàng tháng anh vẫn tích góp được có khi đã đến tám mươi nghìn. Nếu dùng hết thì vẫn có thể bán ti vi, tủ lạnh, máy điều hòa và những gì có giá trị khác nữa. Và cuối cùng, nhất định là phải nghĩ cách cai nghiện. Cai nghiện để làm một con người, anh nghĩ, có thể Khánh Xuân sẽ mở lòng ra để đón nhận anh.

Buổi chiều, nhà trường tổ chức lao động công ích nhằm dọn dẹp sân vận động chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao mùa thu. Thầy giáo trợ giảng Lư Lâm Đông cố ý cùng khiêng một chiếc sọt với Tiêu Đồng như biểu hiện sự thân thiết. Trong khi lao động, Lư Lâm Đông cho Tiêu Đồng hay là sắp tới trường sẽ tổ chức một giải bóng đá, Tiêu Đồng có biết được tin này hay không... Nói hết chuyện này đến chuyện khác, cuối cùng, Lư Lâm Đông lại nói đến chuyện Văn Yến.

- Tối qua Văn Yến có đến tìm tôi, đã kể cho tôi nghe hết quan hệ giữa cậu và cô ấy. Tôi định gọi điện để gặp cậu nhưng đã quá muộn nên không gọi nữa.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng sựng người trong giây lát rồi cúi đầu, lẳng lặng xúc đất vào sọt. Lư Lâm Đông nói tiếp:

- Cô ấy đã nói hết với tôi những gì đã diễn ra trong đêm ấy ở hộp đêm. Nếu sự thật đúng như Văn Yến đã kể thì trường kỷ luật cậu hơi nặng. Tôi đã tìm đến Hội đồng kỷ luật, bí thư khoa để tường trình tất cả những gì mà tôi biết, hy vọng có thể giảm nhẹ hình thức kỷ luật cho cậu hay không. Lúc ấy cậu đã say nên khi muốn cứu Văn Yến. Cậu không nghĩ ra cách gì hay hơn là phải đánh nhau, do vậy mà không thể không có hình thức kỷ luật nào mà mấy ngày bị giam ở đồn công an đã là quá đủ. Nếu không thay đổi được hình thức kỷ luật thì..., có lẽ là khó khăn đấy. Hay là thế này, làm sao đó để trong lý lịch khi tốt nghiệp ra trường của cậu, người ta không ghi chuyện này vào trong ấy. Như thế, chuyện công tác sau này của cậu cũng không bị ảnh hưởng mấy. Có điều, khi còn đang học tại Yên Kinh, con đường chính trị của cậu nhất định sẽ gặp khó khăn. Vì sao cậu lại uống rượu? Tôi còn nhớ, cậu chưa hề uống rượu, cũng chưa bao giờ hút thuốc kia mà... Ôi dào, cậu đắp nhiều đất vào sọt quá rồi đấy!

Sọt đất đã đầy có ngọn, hai người, một trước một sau đồng loạt nhấc lên vai. Sọt đất quá nặng và rõ ràng, sức lực của Tiêu Đồng lúc này không thể bì được với Lư Lâm Đông. Anh dùng toàn lực để giữ sọt đất nằm yên trên vai, cố tình không muốn giải thích hoặc nói lời cám ơn trước những gì Lư Lâm Đông vừa nói. Hình như Lư Lâm Đông cũng không chú ý lắm đến những gì mình vừa nói, vừa đi vừa nói tiếp:

- Văn Yến rất có tình cảm rất sâu nặng với cậu. Lúc ấy cô ta đã quá say, sau đó tỉnh dậy rất hối hận. Tối qua, cô ta đứng trước mắt tôi, hễ mở miệng ra là khóc, không biết làm thế nào để chuộc lỗi với cậu. Cô ấy cho rằng, chuyện cậu bị công an giam giữ cũng như bị trường kỷ luật, tất cả đều là vì cô ấy. Cô ấy tỏ ra cảm kích cậu vô cùng. Cô ấy còn nói, nếu cậu có thể thay đổi, có thể không quan hệ với cô gái ấy nữa, cô ta sẽ tự nguyện quay về với cậu. Tôi thấy, cô ấy thực lòng yêu cậu.

https://thuviensach.vn

Thấy Tiêu Đồng không hề hưởng ứng, Lư Lâm Đông chủ động thay đổi đề tài, chuyển sang nói về những chuyện diễn ra trên giảng đường, về giải bóng đá sắp đến cũng như chuyện đã diễn ra trong buổi hội thi diễn giảng. Anh ta nói, bữa ấy tôi hoàn toàn bị bất ngờ, không ai lại nghĩ ra được bộ dạng của cậu khi lên khán đài, cậu đã làm mất mặt toàn thể cán bộ và sinh viên trong khoa. Có điều, sau đó ai cũng thông cảm vì đều hiểu ra tâm trạng của cậu lúc đó.

Cuối cùng buổi lao động nặng nhọc cũng đã kết thúc, Tiêu Đồng nằm dài trên cỏ, toàn thân không còn một chút sức lực. Lư Lâm Đông gọi anh đi tắm. Tắm xong, hai người chia tay. Trước khi chia tay, Lư Lâm Đông nói một cách nghiêm trang:

- Thế nào, tôi nói nhiều như vậy, cậu phải biểu lộ một thái độ để khi gặp Văn Yến, tôi còn biết phải ăn nói thế nào với cô ta chứ!

Khuôn mặt Tiêu Đồng đang đỏ phừng một màu máu, nói:

- Thầy Lư, em cám ơn thầy. Thầy nói với Văn Yến rằng, em đã biến thành một kẻ chẳng ra gì, không xứng đáng để cho cô ta trao gửi trái tim. Trước đây, cô ta đối xử với em rất tốt. Em không bao giờ quên, kiếp sau em sẽ làm thân trâu ngựa để báo đáp. Còn trong cuộc sống hiện tại này, thầy hãy thay mặt em mà van xin cô ta rằng, hãy buông tha cho em!

Lư Lâm Đông đứng lặng nhìn Tiêu Đồng rồi một cơn giận từ đâu bỗng nổi lên, nói:

- Có lẽ nào chiếc xe BMW 740 của đứa con gái thối tha ấy lại hấp dẫn cậu đến như vậy? - Anh ta chợt dừng vì thấy sắc mặt Tiêu Đồng thay đổi đến độ đáng sợ, suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp - Thế này nhé, về phía Văn Yến, tôi không nói gì với cô ta cả, cậu cứ suy nghĩ tiếp đi. Bữa nay tâm trạng cậu không tốt, chúng ta chỉ nói chuyện đến đây thôi.

https://thuviensach.vn

Chia tay Lư Lâm Đông, Tiêu Đồng không trở về ký túc xá mà phóng xe đạp về nhà. Anh không biết là ngân hàng mở cửa đến mấy giờ, anh nghĩ, nếu đêm nay có thể rút tiền được, anh sẽ đạp xe đến thôn Trung Quan.

Đã đến nhà. Lúc tra chìa vào ổ khóa, anh cảm thấy ổ khóa có gì đó không ổn, nhẹ và hình như không có bất kỳ một lực cản nào. Anh đẩy nhẹ cửa. Quang cảnh trong nhà khiến anh đứng lặng, sững sờ. Hình như trộm đã đột nhập vào nhà, tát cả các ngăn kéo, tủ đứng đều bị mở tung, tất cả đồ đạc bị vất ngổn ngang trên sàn, ti vi, máy cát xét, tủ lạnh và những đồ vật có giá trị khác đều bị đập vỡ nát cả. Mấy quyển sổ tiết liệm ngân hàng anh đã giấu thật kín trong ngăn kéo đã không cánh mà bay. Anh kinh hoàng đứng giữa căn nhà hoang tàn, muốn khóc nhưng không có bất kỳ một giọt nước mắt nào lăn ra.

Anh gọi vào máy nhắn tin của Khánh Xuân.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cảnh sát đã đến, những nhân viên thẩm định đứng chật ních căn nhà. Khánh Xuân và Xuân Cường cũng có mặt, rất nghiêm trang mời anh ra ngoài để trao đổi. Nhìn những cảnh sát mặc sắc phục đi đi lại lại trong căn nhà thân yêu của mình, lòng Tiêu Đồng hoàn toàn tê dại.

- Gần đây cậu đã gặp gỡ với những ai? - Đây là câu hỏi của Xuân Cường.

Anh cúi đầu không nói.

- Nhìn qua cũng nhận ra rằng, đây không phải là một vụ trộm cắp tài sản thông thường. Kẻ gây ra vụ này rõ ràng mang một tâm trạng tức giận và muốn báo thù. Ngoài những cuốn sổ tài khoản trong ngân hàng, kẻ gây án không mang theo bất kỳ tài sản có giá trị nào mà lại đập phá. Rõ ràng là cậu đã gây thù oán với một ai đó. Trước đây cậu có gây thù oán với ai không?

Khánh Xuân lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Có phải là tên đã bị cậu choảng cho một trận ở hộp đêm? - Ngập ngừng một lát, cô nói tiếp - Hay là Văn Yến? Có lẽ nào cô ta lại hành động thiếu tỉnh táo đến như vậy?

Trong thâm tâm, Tiêu Đồng hiểu rõ thủ phạm của việc này là ai. Ngay từ lúc mở của, anh đã khẳng định chính là cô ta. Anh đã nói với Âu Dương Lan Lan rằng, anh có tiền, cho dù có đi nhặt rác, anh cũng không thèm cầu xin cô ta. Do vậy mà cô ta đã biến anh thành một kẻ khốn cùng trong chớp mắt.

Máy di động của Xuân Cường reo vang. Anh mở máy, nói to:

- À, được rồi, biết rồi. - Tắt máy xong, anh nói với Khánh Xuân - Đỗ Trường Phát thông báo rằng, tài khoản trong ngân hàng của Tiêu Đồng đã được rút hết từ chiều nay, người rút đã dùng sổ hộ khẩu của cậu ta để rút tiền.

Đúng thế. Tiền của Tiêu Đồng đều đứng tên của bố mẹ. Trước đây, khi muốn rút tiền, anh đều dùng số hộ khẩu của bố mẹ. Sổ hộ khẩu nằm trong cùng một ngăn kéo với sổ tài khoản.

Cuối cùng thì ai đã làm chuyện này? Có ai đó đã hỏi lại anh câu hỏi này, nhưng anh không thể nói. Chỉ cần anh nói ra là Khánh Xuân sẽ đoán ra ngay là anh đang là một con nghiện! Anh không muốn tận mắt chứng kiến thái độ của Khánh Xuân khi cô biết anh đã là một kẻ nghiện ngập. Cho dù là ảo vọng nhưng Khánh Xuân luôn luôn và lúc nào cũng là một hình ảnh đẹp trong mộng tưởng của anh!

https://thuviensach.vn

27.

Nhà Tiêu Đồng bị kẻ trộm đột nhập lại trở thành một tin tức nóng hổi trong toàn khoa. Chi đoàn lớp và Liên chi đoàn khoa lại phát động một đợt quyên góp ủng hộ vô cùng rầm rộ để có thể giải quyết bớt những khó khăn trong cuộc sống của Tiêu Đồng. Có lẽ ai cũng nghĩ rằng, tai họa đến với anh liên tục và dồn dập. Họ tình nguyện đóng góp chút ít như là một nghĩa cử để xoa dịu nỗi đau vật chất và tinh thần cho anh. Khi Lư Lâm Đông đại diện cho toàn thể đoàn viên thanh niên trong khoa trịnh trọng giao cho Tiêu Đồng chiếc phong bì 1.300 Nhân dân tệ.

Anh cầm lấy và lập tức chạy đến thôn Trung Quan.

Hoàng hôn ở thôn Trung Quan thật rộn rịp, người đi lại như thác chảy trên đường phố, các cửa hàng lớn nhỏ đều mở rộng cửa để đón khách, tiếng người nói, tiếng còi xe tạo thành một dàn âm thanh hỗn tạp. Mùi khói từ những quán thịt dê nướng quyện với mùi từ những ống khói của xe cộ quyện vào nhau tạo thành một mùi vị vô cùng quái dị lan tỏa vào không gian hoàng hôn của mùa thu và bao trùm lên các con phố lớn nhỏ khiến thôn Trung Quan gần như đối lập với thành phố Bắc Kinh rộng lớn này.

Tiêu Đồng nắm chặt khoản tiền ân tình trong tay, bí mật len lỏi giữa dòng người qua các con phố, trông anh chẳng khác nào một kẻ tội phạm đang lẩn trốn mạng lưới pháp luật - căng thẳng và sợ hãi. Trong cái thôn nửa phố nửa quê cũng như trong dòng người đủ mọi thành phần - quý tộc cũng có mà tội phạm cũng không ít đang đi trên đường ấy, anh cảm thấy mọi khuôn mặt đều nhìn anh với vẻ nghi ngờ. Rất nhiều người đứng bên đường, quần áo xộc xệch, chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán, Tiêu Đồng có cảm giác là bọn người này ai ai cũng tàng trữ trong người chất bột màu trắng. Anh tiến về phía họ, họ cũng ngước mắt nhìn anh, không bên nào lên tiếng mà chỉ dùng ánh mắt để thăm dò nhau. Tiêu Đồng đã có ý định chủ động mở

https://thuviensach.vn

miệng: Có hàng không? - Nhiều bạn học của anh đã làm như vậy, nhưng Tiêu Đồng không dám.

Đến lúc chập choạng tối thì có một người đến chủ động bắt chuyện với anh. Câu đầu tiên của gã đúng như anh đã dự liệu: Cần hàng phải không? Trông gã này có dáng người Tân Cương, một bộ râu xồm xồm choán nửa khuôn mặt - đúng là một dung mạo đạo tặc bẩm sinh, có điều giọng nói rất mềm mỏng, lương thiện. Trong phút giây ấy, những chút lý trí cuối cùng, những khát vọng thiện lương của Tiêu Đồng đã hoàn toàn bị sự sợ hãi cũng như một sự ham muốn điên cuồng choáng mất. Anh nói trong hoảng loạn:

- Có không?

- Có? Cậu cần loại nào?

- Hả? Tôi không biết, thế ông có những loại nào?

Chỉ cần qua vài câu trao đổi là gã người Tân Cương đã nhận ra "đạo hạnh" của Tiêu Đồng vẫn còn non lắm. Gã vỗ vỗ lên vai anh, nói:

- Đi, chúng ta sang bên kia nói chuyện.

Tiêu Đồng bước theo gã như một cái xác không hồn. Anh đi đến một con ngõ yên tĩnh. Gã nọ dừng chân bên một nhà vệ sinh công cộng vô cùng bẩn thỉu, hỏi:

- Cậu cần bao nhiêu?

- Bao nhiêu tiền..., bán như thế nào?

- Năm trăm đồng một gói, nguyên chất.

- Một bao có bao nhiêu, dùng trong bao lâu?

https://thuviensach.vn

- Nhiều lắm, dùng trong một thời gian dài - Gã nọ nhe đôi hàm răng vàng khè chín sáu ba không ra cười nói - Người anh em, cậu mới chơi phải không?

Tiêu Đồng không trả lời. Dáng vẻ và cách nói năng của gã khiến anh cảm thấy ghét, không muốn kéo dài cuộc nói chuyện nữa. Anh nói:

- Cho tôi hai gói, rẻ hơn một tí được không?

Gã nọ lôi từ trong chiếc túi đen đủi ra hai gói nhỏ, nói:

- Người anh em, tôi mua từ người khác đã bốn trăm sáu mươi đồng rồi, cậu phải để cho tôi kiếm chút cháo chứ. Cậu lấy không? Lấy thì đưa tiền đây, không lấy cũng không sao, đừng có lằng nhằng.

Tiêu Đồng đưa tiền cho gã người Tân Cương. Gã bỏ hai gói thuốc vào túi, cầm lấy tiền đếm đi đếm lại thật kỹ mới lấy chúng đưa cho Tiêu Đồng, không nói một lời tạm biệt, quay người biến vào dòng người đông đúc trên phố.

Tiêu Đồng nhét vội hai gói thuốc nhỏ vào túi, lấm lét đưa mắt quan sát chung quanh, tim đập chân run rời khỏi thôn Trung Quan, đi thẳng về nhà.

Cửa nhà đã thay bằng một ổ khóa mới. Anh bật đèn, đi ngang qua căn phòng khách vẫn chưa kịp dọn dẹp, đi thẳng vào phòng ngủ. Anh mở một gói thuốc rồi xuống nhà bếp lấy lên một chiếc nắp chai Coca Cola, bỏ một ít bột trắng vào đó, dùng đũa kẹp lại. Cuối cùng anh bật lửa và hơ bên dưới, khi một làn khói xanh xanh bay lên, anh đưa mũi vào và hít lấy hít để. Anh đã học được cách hít thuốc này từ trên ti vi.

Trong đêm ấy, Tiêu Đồng hít hai lần, khoảng cách giữa hai lần không xa nhau mấy mới cảm thấy tinh thần và sức lực của mình mới được phục hồi. Sau đó anh mới biết là hai gói thuốc mình mua trên phố Trung Quan chỉ là loại thứ phẩm với một lượng rất ít heroin, phần lớn là bột mì trộn vào,

https://thuviensach.vn

không đáng giá hai trăm đồng một gói. Gã Tân Cương nọ đã lừa Tiêu Đồng để lấy gần hết số tiền ân nghĩa của bạn bè và thầy giáo của anh!

Hai gói thuốc ấy chỉ đủ cho Tiêu Đồng dùng trong bốn ngày. Ngày thứ năm trở đi anh lại chìm trong trạng thái vật vã. Mỗi ngày anh phải đấu tranh với cơn đói thuốc, lại vừa phải tránh né sự dòm ngó của bạn bè và thầy giáo. Anh chỉ biết chui vào nhà vệ sinh hoặc chạy biến vào khu vực có cây cối rậm rạp trong vườn trường mà ít ai bước chân đến để gặm nhấm cơn nghiện hành hạ đến độ tay chân ngứa ngáy, toàn thân như có hàng nghìn con kiến đang bò và đốt anh. Đến đêm, anh không ở lại ký túc xá mà lần dò về ngôi nhà tan hoang của mình, nằm ẹp trên giường mà rên siết, mà quằn quại. Anh sợ gặp tất cả mọi người, sợ người ta hỏi vì sao mà tiều tụy đến mức ấy, vì sao mà ngủ mê không tỉnh, vì sao không đi đá bóng... Một câu hỏi cứ ám ảnh mãi trong đầu anh: Làm sao để có ít tiền tiếp tục đến thôn Trung Quan!

Không thể đi ăn trộm, không thể đi ăn cướp, anh đành ngửa tay mượn tiền. Người đầu tiên anh hỏi mượn tiền là Uất Văn Hoán. Anh nói, em cần phải mua phiếu ăn ở nhà ăn, mong thầy cho em mượn một ít. Uất Văn Hoán miễn cưỡng đưa cho anh ba trăm đồng, nói:

- Tôi chỉ cứu người chết đói chứ không cứu người nghèo. Nếu quả thật em thiếu thốn thật sự thì hãy đến chỗ tôi làm thêm vậy. Công ty của tôi cũng đang chuẩn bị khai trương, rất thiếu người làm.

Anh gật đầu như một cái máy, cầm tiền và bước đi. Lúc này, Uất Văn Hoán không còn có một chút tư cách nào của một vị giáo sư nữa mà đã hoàn toàn biến thành một thương nhân. Tiền để ông ta mở một quán rượu lớn là hoàn toàn do Âu Dương Thiên đầu tư, cho dù cần tiền đến mức nào đi chăng nữa, Tiêu Đồng cũng không bao giờ đến đó để làm thuê.

Ba trăm đồng tuy không nhiều nhưng cũng đủ cho Tiêu Đồng cảm thấy thư thái trong vài ngày. Nếu lúc mượn tiền Uất Văn Hoán, Tiêu Đồng vẫn còn nhen nhóm một suy nghĩ công bằng - chính ông ta là người đã dắt anh đến với Âu Dương Lan Lan - thì khi ngửa tay mượn tiền Lư Lâm Đông và tất

https://thuviensach.vn

cả những ai có thể mượn, mười đồng, hai chục đồng..., bao nhiêu cũng mượn thì Tiêu Đồng đã biến thành một kẻ trụy lạc không thể chế ngự được nữa rồi.

Tiêu Đồng cũng đã gửi mấy lá thư cho bố mẹ yêu cầu gửi tiền nhưng vẫn chưa thấy bất cứ động tĩnh gì. Con đường bưu điện xa ngoằng và chậm chạp khiến Tiêu Đồng biết rằng, nguồn cung cấp của bố mẹ không chỉ là ly nước hắt lên đống lửa đang cháy phừng phừng mà còn là nước xa không cứu được lửa gần. Mượn tiền người khác cũng chỉ một lần, không có lý do nào để ngửa tay mượn lần thứ hai. Do vậy mà mặt Tiêu Đồng càng dày lên bao nhiêu theo thời gian thì số tiền mà anh mượn được cũng ít đi theo thời gian. Chẳng bao lâu, tiếng tăm không mấy tốt đẹp của anh đã bắt đầu âm ỉ trong lớp rồi lan ra đến toàn khoa. Một sinh viên hoạt bát, thông minh, đường hoàng và cũng rất đẹp trai đột nhiên lại sa ngã đến độ ấy khiến những người quen biết anh không thể nào hiểu nổi.

Chỉ có một vài thầy giáo lại không lấy thế làm kỳ lạ vì họ cứ nghĩ rằng, hình thức kỷ luật của nhà trường đã đẩy Tiêu Đồng đến chốn này. Trước đây cũng đã từng có sinh viên gặp hoàn cảnh tương tự, không đủ bản lĩnh để đối mặt với nghịch cảnh, hễ gặp chuyện không hay là buông thả luôn. Chẳng qua Tiêu Đồng là một trường hợp quá sức đặc biệt trong số những sinh viên ấy.

Tiêu Đồng đã không còn quan tâm gì đến những lời dị nghị, bình luận chung quanh mình. Anh lại tiếp tục đến thôn Trung Quan và trong lúc mê man hỗn độn và tinh thần, anh lại làm quen thêm với mấy tay bán thuốc lẻ. Kinh nghiệm mua hàng của anh cũng đã phong phú hơn rất nhiều. Đồng thời anh cũng nắm bắt được rất nhiều chuyện trong thế giới của con nghiện. Dần dần, anh cũng giống như những con nghiện khác, không cần phải trực tiếp đến thôn Trung Quan nữa mà trong tay anh đã có số điện thoại của mấy tay bán lẻ. Hễ có tiền trong túi là chỉ cần nhắn vào máy, bọn chúng sẽ mang hàng đến giao tận tay.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng cũng biết trong thế giới con nghiện, có rất nhiều cách kiếm tiền, nhưng suy cho cùng, vẫn không ngoài mấy cách trộm cướp hoặc lừa lọc. Lúc nào anh cũng tự cảnh tỉnh mình: Không được phạm tội, không được đến nhà Âu Dương Lan Lan. Anh nghĩ, đó là chút phẩm giá cuối cùng của cuộc đời mình. Anh có thể giữ được chút phẩm giá ấy chính là vì từ trong sâu thẳm tâm hồn, anh vẫn còn một hình ảnh: Âu Khánh Xuân! Cho dù, mỗi ngày mỗi đắm say thêm vào trong đời sống trụy lạc về tâm hồn lẫn thể chất và anh đã nhận ra rằng, mộng tưởng về Khánh Xuân càng ngày càng trở nên xa vời đối với anh. Nhưng có điều, anh vẫn cố bám víu vào hình ảnh đẹp duy nhất ấy để tìm một chút ý nghĩa cho cuộc sống.

Tiêu Đồng chợt nhớ, sinh nhật của Khánh Xuân đã gần kề. Anh từng mời cô đi ăn cơm nhưng không biết làm thế nào để tìm ra từng ấy tiền. Nhưng dịp may đến thật đúng lúc khiến Tiêu Đồng vui mừng vô hạn: Trong lúc nói chuyện phiếm với một gã bán thuốc lẻ, Tiêu Đồng đã tìm ra cơ hội kiếm tiền. Trước đây anh không biết rằng, mình vẫn có thể bán máu!

Sáng thứ Sáu, Tiêu Đồng xin phép nghỉ học để đến khu Sùng Văn. Nơi đó có một trung tâm hiến máu nhân đạo. Thật may cho anh là lúc ấy đã có đoàn viên thanh niên của một đơn vị đang tập trung để hiến máu nghĩa vụ, bên ngoài bên trong chật ních người. Anh dò hỏi và biết được cách thức cũng như thủ tục bán máu như thế nào, bèn yên tâm ngồi trên ghế đợi. Không bao lâu sau, một phụ nữ trung niên có mái tóc uốn xoăn tít bước đến hỏi anh có cần ghi phiếu hay không. Tiêu Đồng nói cần và ngay lập tức anh nhận được một tấm phiếu hiến máu tình nguyện. Người đàn bà dắt anh ra ngoài cổng. Ở ngoài cổng cũng có mấy người đang hý hoáy điền vào tấm phiếu, nam có nữ có, mập có gầy có nhưng độ tuổi thì đều vào khoảng hai, ba mươi. Người đàn bà bày cho mọi người cách điền vào phiếu và thì thầm cách thức trả lời những câu hỏi của bác sĩ, đồng thời cũng không quên quan sát chứng minh nhân dân của họ. Có một người từ nơi khác đến, không có giấy phép cư trú tạm thời đã bị bà ta thu hồi tấm phiếu. Bà ta liếc nhìn chứng minh nhân dân của Tiêu Đồng, đưa mắt đánh giá cậu thanh niên trước mặt và có vẻ nghi ngờ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cậu là học sinh hay đã làm việc rồi, đúng là cậu thiếu tiền thật à?

Tiêu Đồng nói, anh đang thất nghiệp, bố mẹ lại ốm đau quặt quẹo, em gái lại phải cần tiền để đóng học phí, vân vân và vân vân. Lúc này, miệng lưỡi của Tiêu Đồng đã có thể nói dối mà không hề cảm thấy ngượng ngập gì.

Người đàn bà gật đầu có vẻ đồng tình và thương xót rồi nhanh chóng giúp anh điền vào tấm phiếu. Trên tấm phiếu ghi rõ, anh là nhân viên của khách sạn Lệ Hoa Liên. Mọi việc xong xuôi, người đàn bà đưa tất cả mọi người vào phòng lấy máu, đầu tiên là xét nghiệm, sau đó mới lấy máu, mỗi người 600cc. Khi trở ra, mọi người đều đứng ngoài phố, chờ người đàn bà ấy ra trả tiền.

Người đàn bà ấy nói chuyện gì với các nhân viên trong trung tâm rất lâu rồi mới bước ra, phát tiền cho mọi người. Tương ứng với số máu, mỗi người được nhận sáu trăm đồng. Đến lượt Tiêu Đồng, bà ta chưa đưa cho anh mà bảo nhỏ: Cậu đứng lùi sang một bên, tôi sẽ đưa cho cậu sau. Phát xong cho tất cả mọi người, những người bán máu đã giải tán, bà ta mới đưa tiền cho Tiêu Đồng, tất cả là một ngàn đồng, đồng thời lại đưa cho anh một tấm danh thiếp rồi nói:

- Cậu bé, tôi thấy cậu có vẻ lương thiện, lại bán máu lần đầu vì hoàn cảnh gia đình quá khó khăn. Lần sau mà còn gặp khó khăn nữa thì cứ tìm đến chị đây. Chị giúp gì được em thì sẽ giúp, chẳng nề hà gì đâu.

- Bà là Giám đốc khách sạn Lệ Hoa Liên à?

- Cậu chẳng biết gì cả. - Người đàn bà nói - Tôi không phải là người của khách sạn Lệ Hoa Liên. Người của khách sạn này phải đạt chỉ tiêu hiến máu đã phân phối nhưng chẳng có ai đăng ký hiến máu cả, thậm chí mỗi người được phát 1.800 đồng mỗi lần nhưng cũng chẳng ai chịu đăng ký nên tôi phải ra tay giúp họ hoàn thành nghĩa vụ thôi. Tôi tìm được một người thay thế thì họ phải trả tôi 1.500 đồng. Tôi làm thế cũng chỉ vì nhân nghĩa

https://thuviensach.vn

thôi. Đây là do họ tự nguyện, các người cũng tự nguyện. Tôi cũng chỉ là người kiếm ít tiền để bồi dưỡng cho công lao đi lại của mình mà thôi.

Người đàn bà còn hỏi số máy nhắn tin của Tiêu Đồng, nói sau này còn muốn tiếp tục bán nữa thì cứ liên hệ với bà ta rồi liếc mắt nhìn Tiêu Đồng, gọi một chiếc taxi, leo lên và biến mất.

Tiêu Đồng đứng trên hè phố, tay nắm chặt một ngàn đồng tiền bán máu. Công việc đầu tiên của anh là đến một chiếc điện thoại công cộng gọi vào máy cho một gã bán thuốc lẻ quen biết, hẹn gã đến địa điểm quen thuộc để giao cho anh 500 đồng thuốc. Số tiền còn lại anh cất vào túi. Anh muốn dùng nó để mời cơm Khánh Xuân cũng như mua món quà nhỏ chúc mừng sinh nhật của cô.

Một tuần sau đó, vận may lại liên tục đến với Tiêu Đồng khi chỉ trong một tuần mà anh gặp được ba cơ hội để bán máu. Có điều trong lần thứ ba, trên cánh tay anh vẫn còn dấu tích của mũi kim cách đó vài ngày nên bác sĩ lấy máu đã không chấp nhận lấy tiếp. Có điều người đàn bà ấy vẫn cho anh năm trăm đồng, còn nói, Cậu bé à, cậu đừng quá vội vàng như vậy, mau mau đi kiếm một ít thức ăn để bồi dưỡng cơ thể, sau này hẵng hay.

Hơn một tuần mà đã kiếm được hơn 3.000 đồng khiến những ngày vật vã vì đói thuốc của Tiêu Đồng không còn nữa. Đêm đêm anh thường ra chợ để chọn mua quà tặng cho Khánh Xuân. Cuối cùng anh cũng chọn được một lọ hoa bằng thủy tinh đỏ một màu máu. Lọ hoa này có giá năm trăm đồng. Trong ý thức của Tiêu Đồng, anh cho rằng chỉ có thủy tinh mới là vật phẩm thực sự có giá trị, lại thuần khiết và cao thượng.

Cũng đúng vào đêm anh mua được chiếc lọ thủy tinh, Âu Dương Lan Lan lái xe đến. Kể từ khi chia tay với Văn Yến, cảnh cửa nhà Tiêu Đồng không bao giờ còn vang lên tiếng gõ nữa. Tiếng gõ cửa của Âu Dương Lan Lan cũng không nhẹ nhàng như của Văn Yến mà nói một cách chính xác là cô đập cửa bình bình. Tiêu Đồng ra mở cửa, đứng im giữa cửa nhìn Âu Dương Lan Lan như không muốn cho cô vào nhà.

https://thuviensach.vn

Nhưng cuối cùng thì Âu Dương Lan Lan cũng vẫn vào được trong nhà, đưa mắt nhìn những vật dụng tan hoang chung quanh. Tiêu Đồng nói:

- Đó chính là kiệt tác của cô, cứ nhìn cho kỹ đi. Bọn tay chân chó má của cô làm cũng đạt yêu cầu của chủ đấy chứ?

Âu Dương Lan Lan không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ im lặng nhìn chung quanh.

- Cô đến đây làm gì?

Tiêu Đồng hỏi. Anh đã có thể nhận ra trong ánh mắt Âu Dương Lan Lan khi nhìn mình ẩn chứa những tia nghi ngờ. Bởi dưới ánh đèn, sắc mặt của anh không hề có một biểu hiện nào là của sự nghiện ngập. Rõ ràng, không dựa vào cô nhưng Tiêu Đồng vẫn sống rất tốt. Điều này khiến anh có được một cảm giác tự mãn về thắng lợi.

Thực ra Tiêu Đồng không hề biết rằng, chiếc xe của Âu Dương Lan Lan đậu liên tục bên dưới nhà Tiêu Đồng đã ba ngày. Cô trốn trong xe và quan sát những gì Tiêu Đồng làm trong mỗi đêm và cuối cùng, hôm nay mới quyết định gõ cửa.

- Anh sống thế nào?

Cả Âu Dương Lan Lan và Tiêu Đồng đều hiểu rất rõ hàm ý trong câu hỏi này.

- Cô thấy thế nào?

Âu Dương Lan Lan không trả lời, lôi ra một gói giấy đặt lên bàn, nói:

- Trong này là hai mươi điếu thuốc, anh cầm lấy mà dùng.

Tiêu Đồng quắc mắt:

https://thuviensach.vn

- Cô cầm lấy và cút đi!

Làm như không nghe thấy câu nói hằn học của Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan bình thản tiếp tục nói:

- Những điếu thuốc này được làm ra chỉ để giành riêng cho anh. Trong đó lượng heroin rất ít, cho nên rất an toàn. Ngoài ra anh phải nhớ rằng, nếu quá sức khó chịu thì nên hút thêm một điếu, đừng bao giờ tiêm chích. Bởi vì tiêm chích rất dễ dàng nhiễm những căn bệnh khác, vả lại cũng rất khó cai thuốc.

Tiêu Đồng cầm gói giấy lên tay, cười mai mỉa:

- Dựa vào vật này tôi đã có thể tố cáo cô là kẻ buôn bán ma túy rồi. Tôi đã có thể cho cô vào nhà giam để gặm nhấm mùi vị trong ấy mấy ngày đấy.

Âu Dương Lan Lan không hề biến sắc, bình thản nói:

- Những điếu thuốc này là tôi cho anh, không hề lấy của anh đồng nào. Do vậy mà tôi không phải là kẻ buôn bán ma túy.

Mấy ngày nay Tiêu Đồng đã đọc rất nhiều tài liệu cũng như sách luật viết về ma túy, anh nói:

- Cô tàng trữ ma túy phi pháp cũng là một hành vi phạm tội! Chỉ cần gói thuốc này là tôi đã đủ cơ sở để tố cáo cô!

Hình như Âu Dương Lan Lan đã chuẩn bị sẵn nên vẫn lạnh lùng nói:

- Đúng vậy. Anh học luật nhưng anh cũng phải biết rằng, tàng trữ trên 50 gam heroin mới có thể xem là phạm tội. Trong gói thuốc này, số lượng vẫn còn xa với quy định lắm.

Tiêu Đồng ngậm tăm. Anh nghĩ, Âu Dương Thiên đã nghiên cứu một cách tỉ mỉ về luật. Do vậy ông ta mới để cho con gái mình cầm gói thuốc đến tìm

https://thuviensach.vn

anh. Âu Dương Lan Lan nói tiếp:

- Trong gói cũng có một ít tiền để cho anh mua ít thức ăn bồi dưỡng, chớ để cho sức khỏe suy kiệt.

Nói xong, không một tiếng cáo từ, Âu Dương Lan Lan đứng dậy đi ra khỏi nhà. Tiếng gót chân của cô vang lên đều đặn trên cầu thang. Thậm chí Tiêu Đồng còn nghe thấy rất rõ tiếng nổ vô cùng thân thuộc của chiếc BMW. Âu Dương Lan Lan đã đập què chân Tiêu Đồng, sau đó lại đưa cho anh một chiếc nạng. Có điều lúc này Tiêu Đồng không hiểu sao lại không biểu lộ rõ quyết tâm mà ném gói thuốc lẫn tiền vào mặt cô. Cho dù anh biết, đó là một gói thuốc độc, tiền trong đó lại là những đồng tiền hắc ám không chính tự tay Âu Dương Lan Lan làm ra.

Anh đứng lặng giây lâu mới mở gói giấy ra. Trong đó là năm ngàn đồng và hai mươi điếu thuốc trông có vẻ rất thô và to. Bên trong tờ giấy lại là một trái tim được vẽ bằng mực đỏ.

Anh gói chúng lại và bỏ vào một ngăn kéo chưa bị phá và khóa lại. Anh nghĩ, mình quyết tâm không đụng đến số thuốc và số tiền này. Bởi nếu anh chạm vào đó, anh sẽ không thể thoát khỏi sự khống chế của Âu Dương Lan Lan.

Hôm sau là ngày tổ chức thành lập đội bóng đá của khoa Luật. Buổi trưa, Tiêu Đồng đến giảng đường để tham dự cuộc họp thành lập đội. Huấn luyện viên do khoa mời từ Trường Đại học Thể dục thể. Lư Lâm Đông đại diện cho khoa lãnh đạo đội. Vai trò đội trưởng giao cho một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đảm nhiệm. Vai trò đội phó do Lư Lâm Đông toàn quyền chọn. Anh ta đề nghị Tiêu Đồng. Sau cuộc họp, Lư Lâm Đông nói với Tiêu Đồng:

- Cậu cứ nhận lấy trách nhiệm này. Điều cốt yếu nhất lúc này ở cậu là lòng tự tin!

https://thuviensach.vn

Sau buổi họp là buổi tập đầu tiên. Huấn luyện viên yêu cầu toàn đội chia làm hai đội thi đấu với nhau một cách tùy hứng, chủ yếu là để cho ông ta xem qua kỹ thuật của từng đội viên và xác định vị trí cho từng người trong đội. Tiêu Đồng nhanh chóng tìm thấy cảm hứng từ trái bóng trước đây, tranh đoạt một cách quyết liệt, chạy một cách nhiệt tình với những động tác kỹ thuật khá điêu luyện. Anh trông thấy Lư Lâm Đông đang đứng ngoài sân cỏ không giấu được vẻ tự hào và mãn nguyện trao đổi gì đó với huấn luyện viên.

Nhưng rồi thể lực Tiêu Đồng giảm sút rất nhanh. Trong lúc quá hưng phấn, anh đã không để ý là trong thời gian qua, mình ăn uống và nghỉ ngơi không hề điều độ, lại còn bán đi một lượng máu không hề ít. Chạy không đầy hai mươi phút, anh đã ngồi xoài xuống đất và há miệng đớp không khí.

Huấn luyện viên đã phát hiện ra sắc mặt tái mét cũng như dầm đề mồ hôi của Tiêu Đồng, vẫy tay gọi anh rời khỏi sân. Lư Lâm Đông cũng nói, Cậu chạy quá nhiều nên nhanh mệt, hôm nay luyện tập đến đây thôi, trình độ kỹ thuật của cậu chúng tôi đã nhận ra cả rồi. Anh ngồi bên mép sân mà mồ hôi cứ túa ra, nước mắt cũng bắt đầu tuôn ra khỏi hốc mắt, da thịt toàn thân bắt đầu nhức nhối, đau đến tận xương tủy. Anh biết, cơn nghiện đã lên!

Sau khi nói với Lư Lâm Đông là mình muốn đi tắm và được anh ta đồng ý, Tiêu Đồng vơ vội quần áo và lao về phía nhà tắm. Đây là một khu nhà tắm gần sân vận động nhất và được trang bị vô cùng đơn giản, chỉ có vài chiếc vòi tắm, chuyên giành cho những người chơi thể thao dùng. Bình thường ai muốn tắm hằng ngày không việc gì phải lặn lội đến nơi xa xăm và thô sơ này. Lúc này, nhà tắm này lại là nơi lý tưởng nhất cho Tiêu Đồng. Không nghe thấy tiếng ồn ào ngoài sân vận động, không gian yên tĩnh đến độ anh có thể nghe thấy âm thanh của từng giọt nước tiên sinh tách nhỏ xuống sàn. Anh không bỏ quần áo vào tủ ở phòng ngoài như bình thường mà ôm thẳng vào phòng tắm. Phòng tắm vừa ướt át vừa ẩm thấp, Tiêu Đồng ngồi bệt xuống sàn, run run lục tìm gói giấy nhỏ, đổ chất bột màu trắng ấy vào tờ giấy bạc bọc viên kẹo cao su, bật lửa. Một làn khói màu xanh bốc lên từ tờ

https://thuviensach.vn

giấy bạc. Một cách đói khát, anh hít lấy hít để, không cho bay ra khỏi mũi mình một sợi khói bé tẹo nào. Đúng vào lúc ấy, Tiêu Đồng mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng động đằng phía sau mình, quay đầu nhìn lại, toàn thân anh cứng đơ. Lư Lâm Đông cùng với mấy đội viên đang đứng ngay trước cửa phòng tắm. Tất cả những đôi mắt đều trợn tròn kinh dị nhìn sự thật đang diễn ra trước mắt. Tiêu Đồng chỉ nhìn vào mặt Lư Lâm Đông và đây là lần đầu tiên, anh thấy người thầy họ Lư này giận dữ, thất vọng và hoảng sợ đến như vậy.

Tất cả đều diễn ra quá sức đột ngột và cũng bắt đầu từ đó, Tiêu Đồng không còn có cơ hội để bước vào giảng đường quen thuộc của mình nữa. Sau khi trình bày hai ngày trước Hội đồng kỷ luật và cũng ngay tại phòng làm việc của hội đồng, một người mà Tiêu Đồng chưa hề quen biết bao giờ lạnh lùng tuyên bố quyết định đuổi anh ra khỏi trường!

Không có liên hoan chia tay, không có những lời chúc tụng lẫn nhau... Những thủ tục diễn ra trong những cuộc chia tay thông thường giữa các sinh viên với sinh viên, giữa sinh viên với thầy giáo đều không có. Chỉ có một vài tiếng thở dài luyến tiếc và nói những câu an ủi lấy lòng, cũng chỉ có một vài giọt nước mắt đưa tiễn anh. Tiêu Đồng ôm tất cả quần áo, sách vở trở về nhà. Đơn giản như vừa kết thúc một học kỳ, nghỉ ngơi một thời gian để chuẩn bị cho học kỳ mới.

Tiêu Đồng không báo cho bố mẹ biết tin này, cũng không nói bất kỳ một thông tin nào về chuyện anh trở thành con nghiện như thế nào. Trước Hội đồng kỷ luật, anh chỉ nói rằng anh đã gặp một kẻ bán thuốc không quen biết ở thôn Trung Quan, mua của hắn một ít chẳng qua là do lòng hiếu kỳ thôi thúc, không ngờ lại biến thành con nghiện. Mục đích việc khai báo sai sự thật của Tiêu Đồng là vô cùng đơn giản. Nếu anh nói ra cái tên Âu Dương Lan Lan và nói rõ quá trình anh đến với ma túy như thế nào, e rằng Hội đồng kỷ luật sẽ báo với Cục Công an, và như thế là Khánh Xuân sẽ biết hết tất cả. Nhưng anh không muốn Khánh Xuân biết rõ chân tướng của mình trước ngày sinh nhật của cô. Vì nếu biết, cô làm sao yên tâm cùng anh vui

https://thuviensach.vn

trong ngày ấy? Trong tâm tư của Tiêu Đồng, buổi tối sinh nhật chờ đợi đã lâu ấy lại là một niềm hy vọng, một đốm sáng cho cuộc đời tăm tối của anh.

https://thuviensach.vn

28.

Cho dù Tiêu Đồng chưa thể cung cấp thêm được tin tức có giá trị nhưng những ngày ấy, công việc của Khánh Xuân lại khá bận rộn. Dưới sự tổ chức của cô, tổ chuyên án 16-6 bám lấy Công ty Đại Nghiệp mà điều tra, hướng điều tra ngày càng mở rộng. Hệ thống hoạt động tay chân của Đại Nghiệp, cho dù là công ty công khai hay những tổ chức nấp trong bóng tối đều được đưa vào tầm điều tra của tổ. Trong công việc này, Lý Xuân Cường cũng chỉ trở thành một đội viên bình thường vì anh còn phải giải quyết những vụ án khác cũng như những công việc hành chính của đơn vị. Do vậy Khánh Xuân có điều kiện tìm hiểu sâu về chuyên án 16-6 theo suy nghĩ của mình.

Thực ra những kết quả thu được trong quá trình điều tra mở rộng vụ án đều không nói lên được vấn đề gì cả, khó lòng có thể tìm ra kết luận khiến người ta phải giật mình. Có điều nó cũng là những tài liệu mang tính chất cơ sở để định ra hướng phá án toàn diện. Khánh Xuân tin tưởng rằng, sau những ngày kiên trì tích lũy tin tức này, rồi sẽ có một lúc nào đó, cô và toàn tổ sẽ nắm được một thông tin, một chứng cứ có tính chất đột phá và trong một khoảng thời gian ngắn có thể tấn công đồng loạt vào hang ổ của bọn tội phạm, thắng lợi nhất định sẽ đứng về phía cô và đồng đội.

Tuy Xuân Cường không giành thời gian nhiều cho chuyên án 16-6 nhưng ngày nào anh cũng trao đổi tình hình vụ án với Khánh Xuân, sau đó mới bàn về những công việc khác của đội. Mặc dù Khánh Xuân dồn toàn tâm toàn ý cho chuyên án nhưng với cương vị đội phó, cô không thể bỏ mặc những công việc khác của đội.

Trong thâm tâm, Khánh Xuân đã nhận ra rằng, ngày nào Xuân Cường cũng rất hưng phấn khi trao đổi với cô về vụ án và những công việc khác của đội. Ngoài công việc ra, anh còn có một động cơ khác là được gần gũi cô, xem đó như là một cơ hội để thể hiện tình cảm của mình. Điều này khiến cô phải xác định một thái độ ứng xử rất kiên quyết: Chỉ nói về công việc,

https://thuviensach.vn

không bàn về bất cứ vấn đề nào khác. Mấy ngày gần đây, Xuân Cường lại cố ý nhắc nhiều đến sinh nhật của cô như nửa đùa nửa thật, anh đề ra kế hoạch nhỏ để hai người đón ngày ấy. Đương nhiên là trong bữa cơm tối sinh nhật sẽ có món cá vàng hầm tỏi. Anh còn nói, Em có thể mời bố đến cùng ăn cơm với gia đình anh.

Khánh Xuân nghĩ, bố cô sẽ không bao giờ đến. Nếu khó lòng từ chối trước tấm thịnh tình của Xuân Cường, e rằng cô phải lên tiếng thuyết phục để bố đồng ý. Ông cũng đã có một kế hoạch cho ngày sinh nhật của cô: Một bữa cơm tối và một chiếc bánh sinh nhật.

Chiều hôm đó, Khánh Xuân lại nhận được điện thoại của Tiêu Đồng. Lúc này cô mới sực nhớ rằng, trong một đêm nào đó, trước đây rất lâu, cô đã nhận lời mời ăn tối cùng anh. Cô chỉ biết nói qua điện thoại những lời xin lỗi với lý do là cô đã nhận lời mời của bố mẹ cấp trên của mình. Họ đã chuẩn bị xong tất cả, không thể nuốt lời, sau này chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau... Tiêu Đồng im lặng bên kia đầu giây, khi Khánh Xuân liên tục "Alô" vào máy, anh mới chầm chậm nói: Nhưng tôi cũng đã chuẩn bị cả rồi. Chị nhận lời với tôi sớm nhất, chị không thể nuốt lời!

Khánh Xuân đuối lý nhưng cô vẫn cố cười, nói:

- Ngày mai vậy. Ngày mai cậu hãy cho tôi cơ hội để sửa chữa sai lầm của mình.

Giọng điệu của Tiêu Đồng nặng nề đến độ vượt ra ngoài dự tính của Khánh Xuân:

- Trong lòng chị không giành một chút chỗ trống nào cho tôi!

Tất cả cũng chỉ vì một bữa cơm sinh nhật, vấn đề là trước và sau mà thôi. Trong lòng Khánh Xuân, chuyện đó không hề quan trọng. Có điều giọng điệu của Tiêu Đồng có một chút gì đó không bình thường, thậm chí có thể

https://thuviensach.vn

nói là quan trọng hóa vấn đề. Khánh Xuân cũng nhận ra là giọng nói của anh hơi khàn nếu so với bình thường.

Khánh Xuân không nhớ là sau đó, ai đã dập máy trước. Mặc dù cảm thấy Tiêu Đồng xử sự có phần quá đáng nhưng qua những lời trao đổi điện thoại, tâm trạng Khánh Xuân cảm thấy có gì đó bất an. Đêm ấy, mẹ Xuân Cường làm rất nhiều món ăn, thịt, cá, rau, trứng đều có, màu sắc rực rỡ bày kín cả chiếc bàn. Rượu nho sóng sánh trong những chiếc cốc thủy tinh cao chân. Trong tiếng cười nói chúc tụng, trong tiếng chạm cốc lanh canh, tâm trí Khánh Xuân không lúc nào dứt khỏi hình bóng Tiêu Đồng đang cô độc trong ngôi nhà lạnh lẽo, hoàn toàn đối lập với cảnh liên hoan vui vẻ đầy ắp những nụ cười, đầy ắp men say trước mặt cô. Cảm giác đối lập ấy khiến cô cảm thấy tất cả những gì mà mình đưa vào miệng một cách vô thức đều trở nên nhạt nhẽo đến độ khó nuốt. Xong ba cốc rượu, Xuân Cường rất nhạy cảm khi thấy Khánh Xuân đột nhiên ít nói hẳn đi, nụ cười cũng trở nên gượng gạo. Anh hỏi, Em làm sao vậy, không được khỏe lắm phải không? Thừa cơ hội ấy, cô nói bị nhức đầu, muốn về nhà sớm để nghỉ ngơi. Do vậy mà buổi liên hoan bắt đầu rầm rộ bao nhiêu thì kết thúc tẻ nhạt bấy nhiêu. Bố Xuân Cường bảo anh đánh xe đưa Khánh Xuân về nhà, đồng thời cũng đề nghị cô mang về rất nhiều thức ăn chưa kịp động đũa để bố cô thưởng thức. Khánh Xuân cầm lấy bọc thức ăn nhưng không muốn Xuân Cường đưa mình về. Xuân Cường nói, Thế thì em tự lái xe về vậy, ngày mai đến đón anh đến cơ quan. Khánh Xuân cầm lấy chìa khóa, gật đầu.

Rời khỏi nhà Xuân Cường, Khánh Xuân cho xe phóng băng băng trên phố. Không biết là đã có ý định từ trước hay vừa mới quyết định xong, cô không về nhà mà đánh xe chạy thẳng đến nhà Tiêu Đồng. Cô cầm lấy bọc thức ăn vẫn còn ấm nóng mà mẹ Xuân Cường đưa cho, bước lên cầu thang. Cô nghĩ, tốt nhất là Tiêu Đồng chưa ăn tối. Cô có thể dùng những những món ăn này để chuộc lại cái lỗi sai hẹn của mình với anh.

Ổ khóa nhà Tiêu Đồng vẫn chưa kịp sửa lại, hai chiếc móc tạm lúc này không có ổ khóa treo lủng lẳng chứng tỏ chủ nhân đang có mặt trong nhà.

https://thuviensach.vn

Cô gõ cửa, có lẽ vì quá nhẹ nên lâu lắm vẫn không có tiếng trả lời. Cô đẩy nhẹ cửa, thì ra nó chỉ khép hờ. Một chút ánh sáng từ phòng khách hắt ra, đèn trong phòng khách vẫn sáng nhưng không có người. Cô bước vào phòng khách, đồ đạc vẫn ngổn ngang bừa bãi, hư hỏng tan nát. Cô đặt túi thức ăn lên bàn rồi gõ cửa phòng ngủ. Cô nghe thấy bên trong có tiếng động nhưng lại không có tiếng Tiêu Đồng trả lời, có lẽ anh đang ngủ. Nghĩ vậy, cô bèn đẩy cửa. Tiêu Đồng đang nằm ngửa trên giường, hơi thở có vẻ yếu ớt, sắc mặt trắng bệch. Hình như anh cũng nhận ra Khánh Xuân đang bước vào nhưng đôi mắt vẫn khép hờ, dường như không trông thấy gì cả. Trong phòng rất tối nhưng Khánh Xuân vẫn kinh hoàng khi nhận ra, bên cạnh Tiêu Đồng, trên giường là một tấm giấy bạc và một chiếc bật lửa. Trên tấm giấy bạc vẫn còn vương một chất bột màu trắng.

Cô run rẩy, chết lặng đứng giữa cửa. Cô không thể tin được, thậm chí là không thể tưởng tượng được một thanh niên đáng yêu, thuần khiết, trẻ trung..., thậm chí là chính cô cũng bị những điều ấy hấp dẫn lại có thể trở thành một kẻ nghiện ngập đáng khinh như thế này. Cô không hiểu nổi, gã con trai kia lại có thể ngụy trang che đậy bản chất hư hỏng trước mắt cô trong một thời gian dài như vậy.

Đột nhiên Tiêu Đồng mở mắt. Anh đã tỉnh và khó khăn lắm mới lồm cồm bò dậy, cất giọng khàn đục:

- Khánh Xuân...

Khánh Xuân muốn khóc, nhưng cô cô gắng kiềm chế bản thân, hỏi:

- Cậu đang làm gì vậy?

- Tôi à? Tiêu Đồng lảo đảo bước xuống đất. - Tôi đang chờ chị - Hình như anh cô lấy lại trí nhớ của mình - Bữa nay là sinh nhật của chị.

Anh lôi từ trong chiếc tủ đầu giường ra một chiếc lọ hoa thủy tinh màu đỏ, trên đó có một bó hoa hồng, muốn đặt chiếc lọ vào lòng cô, nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi mua cái này tặng chị, hai mươi bảy đóa hoa hồng...

Đôi mắt anh như đang chìm trong mộng tưởng, giọng nói của anh như thực lại như mơ.

Chiếc lọ hoa và hai bảy đóa hoa hồng run run vươn đến bên cạnh Khánh Xuân. Cô không nén được sự tức giận, đưa tay gạt mạnh. “Choang”! Một âm thanh khô giòn vang lên, chiếc lọ hoa vỡ thành trăm nghìn mảnh lấp lánh trên sành nhà.

Hai tay Tiêu Đồng vẫn cứng đơ vươn về phía Khánh Xuân. Tiếng động mạnh như làm anh choàng tỉnh. Ánh mắt tức giận của cô đang chăm chú nhìn anh đang quỳ xuống, run rẩy nhặt từng mảnh vỡ. Trái tim của Khánh Xuân như mềm lại và cũng quỳ xuống cầm lấy tay anh, gọi tên Tiêu Đồng. Hình như cô vẫn cảm giác rằng tất cả đều chỉ là một giấc mơ. Cô muốn dùng tiếng gọi của chính mình để đưa cả hai quay về với cảnh thực.

- Tiêu Đồng! Cậu hãy nói đi! Tại sao cậu dùng thuốc, tại sao lại đến nông nỗi này?

Tiêu Đồng không trả lời, hai tay bụm mặt, khóc nấc lên.

Khánh Xuân vẫn gào lớn:

- Tại sao lại như thế này! Tại sao lại như thế này? Cậu hãy trả lời tôi, tại sao? Tôi không tin!

Những giọt nước mắt của Tiêu Đồng rơi xuống sàn, đọng trên những mảnh thủy tinh, lăn trên những cánh hoa. Anh không dám ngước đầu nhìn Khánh Xuân, chỉ có những âm thanh nghẹn ngào thoát ra từ cuống họng:

- Chị đi đi... đi đi... Tôi không còn gì để chị phải quan tâm nữa. Tôi không đủ tư cách để yêu chị nữa... Chị đi đi...

https://thuviensach.vn

Nước mắt Khánh Xuân cũng đã trào ra nhưng cô cố kềm chế không cho chúng lăn xuống má. Sự kinh hoàng và căm giận vừa rồi đã bị ý thức trách nhiệm và nỗi thương xót lấn át. Cô đứng dậy, nhìn Tiêu Đồng đang quỳ trước mặt mình, bình tĩnh nói:

- Cậu hãy trả lời tôi, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?

Đối với Khánh Xuân mà nói, đêm sinh nhật thứ hai mươi bảy là đêm mà cô không thể quên trong cuộc đời còn lại của mình. Cô ngồi bên cạnh Tiêu Đồng đến quá ba giờ sáng mới về đến nhà. Chuyện không may của Tiêu Đồng khiến cô trằn trọc, không thể chợp mắt. Mấy năm nay, cô đã tiếp xúc với bao nhiêu vụ án, không thể nhớ được bao nhiêu là kẻ tội phạm và những người bị hại. Cô cứ nghĩ rằng bao nhiêu chuyện buồn đau, thiện ác của nhân sinh cô đều trải nghiệm qua. Có điều đêm ấy đã mang lại cho cô quá nhiều nỗi đau. Những nỗi đau không thể tưởng tượng ra được trước đó.

Trời vừa hửng sáng, Khánh Xuân đã lái xe đến tìm Xuân Cường. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của cô không che giấu được nỗi nghi ngờ. Bước vào xe, anh lên tiếng:

- Tối qua em đi đâu? Không phải là em cảm thấy mệt à, tại sao lại gần sáng mới về đến nhà? Bác đã gọi điện cho anh vào lúc hai giờ sáng, hỏi có phải là em vẫn còn đang ở trong nhà anh không? Cuối cùng thì em đã đi đâu?

Khánh Xuân vẫn chưa khởi động xe, trầm giọng nói:

- Em đã đến nhà Tiêu Đồng!

- Cái gì? - Dường như câu trả lời của Khánh Xuân hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Xuân Cường - Có chuyện gì à? Cậu ta gọi cho em sao?

- Không, là em chủ động đến.

Câu trả lời này càng ngoài suy nghĩ của Xuân Cường. Anh tức giận nói:

https://thuviensach.vn

- Em tự đến? Em đến làm gì? Tại sao lại ở đó gần như qua đêm?

Giọng Khánh Xuân khàn đục:

- Cậu ta hút heroin!

Đương nhiên là Xuân Cường không hề nghĩ là Khánh Xuân sẽ trả lời mình như vậy. Nên anh há hốc miệng ngạc nhiên đến tột độ, sau đó buông một câu rất cảm tính:

- Thằng nhóc này, sao lại không có chút bản lĩnh nào cả thế. - Chợt nghĩ lại, anh phân tích tình lý rất nhanh rồi cười nhạt nói - Cho dù cậu ta có lập công trong chuyên án 16-6. Nhưng bản chất của cậu ta khó lòng thay đổi trong ngày một ngày hai được, cũng không thể dùng một hai câu mà có thể cải tạo được. Cậu ta nhìn đời bằng đôi mắt cười cợt, trêu tức tất cả, bay giờ vướng vào chuyện này thì cũng chẳng có gì làm lạ.

Khánh Xuân vẫn đắm chìm trong những suy nghĩ riêng của mình, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Cậu ta đang cần sự giúp đỡ.

Có điều tâm trạng của cô đang rối bời, không biết sẽ giúp được cái gì cho Tiêu Đồng. Xuân Cường lại thể hiện tính cách đàn ông một cách rất kiên quyết:

- Không có cách nào khác, phải đưa cậu ta đi cai nghiện thôi. Cơ sở cung cấp tin tức này nhất định chẳng còn có ích gì cho chúng ta nữa rồi.

- Chúng ta phải báo cáo chuyện này với cấp trên. - Khánh Xuân nói - Có thể Phòng sẽ cấp cho chúng ta một ít kinh phí để đưa cậu ta đến trại cai nghiện, cũng có thể là đề nghị Cục đồng ý nhận cậu ta vào trại cai nghiện miễn phí. Lúc này trong túi cậu ta chẳng có một đồng. Các vật dụng trong nhà đã bị người ta phá hết rồi, tất cả đều không đáng giá một xu.

https://thuviensach.vn

Mặt trời đã lên. Xuân Cường đưa mắt nhìn những tòa nhà cao tầng chung quanh. Mái của chúng đều được ánh nắng ban mai nhuộm một màu đỏ rực rỡ. Anh lẩm bẩm nói đầy tính toán:

- E rằng Phòng sẽ không cấp kinh phí đâu. Bố mẹ cậu ta ở nước ngoài đâu có thiếu tiền. Cậu ta đâu phải là người bị xem là không có nguồn kinh tế nào để trang trải cho cuộc sống?

- Nhưng cậu ta không muốn bố mẹ mình biết chuyện này. Cậu ta là người rất trọng sĩ diện.

Xuân Cường không thể không tỏ ra phản cảm trước thái độ bảo vệ Tiêu Đồng của Khánh Xuân:

- Nếu cậu ta coi trọng sĩ diện thì đừng hút heroin. Nói để em hay, kẻ đã sa vào con đường này thì không còn bất kỳ sĩ diện nào cả, không còn chút tự trọng nào hết. Bọn chúng không đếm xỉa đến mặt mũi, đến sự nhục nhã nữa đâu. Em đừng nghĩ rằng bọn chúng còn nhân cách, còn ý chí, không có gì cả đâu. Cứ chộp được thằng nào là thanh toán thằng nấy thôi.

- Không, cậu ta vừa mới hút, vẫn chưa phải là con nghiện nặng. Khi tỉnh táo, cậu ta vô cùng đau khổ. Cậu ta không muốn bố mẹ mình biết, ngay cả đối với chúng ta, cậu ta cũng muốn giấu. Chúng ta phải giúp đỡ cậu ta, lúc này cậu ta cô độc lắm.

Xuân Cường không muốn bàn thêm chuyện này nữa nên nói:

- Không nói đến cậu ta nữa. Em cho xe chạy đi!

- Xuân Cường...

Nét mặt Xuân Cường sa sầm nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế để cho giọng nói của mình bớt gay gắt:

https://thuviensach.vn

- Khánh Xuân, anh thật không thể nào hiểu nổi tại sao em lại quan tâm nhiều đến cậu ta như vậy? Cho dù cậu ta là người cung cấp tin do em quản lý, nhưng đó cũng chỉ là quan hệ công tác, em đừng có quá đáng như thế.

Mặt Khánh Xuân giật giật, vành môi run run nhưng cô vẫn nén nhịn, hít một hơi thật sâu rồi hỏi:

- Em quá đáng ở chỗ nào?

Xuân Cường im lặng, chỉ đưa mắt nhìn cô. Trong cái nhìn ấy như có ý bảo: Chỗ nào thì cô tự hiểu lấy.

- Xuân Cường, em rất tôn trọng anh. Em cũng hy vọng là anh hãy tôn trọng em. - Khánh Xuân nói.

- Anh tôn trọng sự thật!

- Sự thật nào? - Hơi thở Khánh Xuân đã bắt đầu dồn dập.

- Cậu ta theo đuổi em, thậm chí là van nài tình cảm của em. Trong lòng em biết chuyện này. Chuyện gì em cũng biết nhưng em không nói ra mà thôi. Đáng ra em phải có một thái độ nào đó đối với cậu ta, đồng thời cũng có một thái độ nào đó với anh... Nhưng em không làm được điều đó...

Đây là lần đầu tiên Xuân Cường thể hiện sự phẫn nộ qua giọng nói, kể từ bảy năm cùng làm việc với nhau. Khánh Xuân cúi đầu im lặng và không gian giữa hai người trở nên ngột ngạt vô cùng. Cuối cùng, cô mở cửa xe, nói:

- Đây là xe của anh, anh lái vậy.

Nói xong, cô bước xuống xe, bước đi thẳng mà không thèm ngoáy đầu nhìn lại một lần. Cô nghe thấy tiếng cánh cửa xe mở ra rồi lại đóng vào từ phía sau rồi Xuân Cường đuổi theo, nói:

https://thuviensach.vn

- Anh đã nói sai sao? Khánh Xuân! - Mặt anh đỏ bừng - Sao không đủ dũng cảm để trả lời anh?

Khánh Xuân đứng lại. Sự thất vọng đối với Xuân Cường càng khiến cho cô trở nên thông cảm và đồng tình với Tiêu Đồng hơn. Cô nhận ra là mình phải vì Tiêu Đồng mà kêu gào một trận để vơi nỗi uất ức trong lòng:

- Đội trưởng, Tiêu Đồng đã vì công việc, vì chúng ta mà bị bọn xấu lừa, phải hút thứ của nợ ấy. Nhưng trong lúc cơn nghiện phát tác, trong đau đớn và tuyệt vọng, cậu ta phải đi bán máu mà vẫn không đến tìm bọn chúng để ngửa tay xin xỏ, cũng không làm lộ bí mật của chúng ta. Đến bước đường này mà cậu ta vẫn muốn làm người. Cậu ta đã bị đuổi học, nhà cửa cậu ta bị bọn chúng phá tan tành... Tất cả đều là vì chúng ta, vì chúng ta yêu cầu cậu ta làm việc cho mình nên mọi chuyện mới dẫn đến mức này. Chúng ta phải có một chút trách nhiệm chứ! Anh không muốn nhận trách nhiệm về mình thì thôi vậy. Nhưng tôi chính là người động viên cậu ta tiếp tục hợp tác. Tôi không thể không quan tâm đến hoàn cảnh nhà tan cửa nát của cậu ta.

Xuân Cường đứng chết lặng rồi cúi đầu bước đi. Khánh Xuân liếc nhìn anh một cách oán hận rồi đi vượt qua trước mặt anh. Anh không hề đuổi theo.

Khánh Xuân lên xe buýt đến cơ quan rồi tìm đến trưởng phòng Mã báo cáo mọi việc. Trong lúc nói chuyện với Mã Chiếm Phúc, tâm trạng của cô đã dần dần ổn định trở lại. Đêm qua, cô mới biết được rằng, nguyên nhân Tiêu Đồng vô tình đến với ma túy là vì anh yêu một người con gái nên kiên quyết cự tuyệt một người con gái khác. Kết quả của tình yêu điên cuồng của cô gái ấy là Tiêu Đồng bước vào thế giới của con nghiện. Rồi tất cả những gì anh đã làm sau khi nghiện, kể cả việc giữ chút lý trí cuối cùng là không tìm đến Âu Dương Lan Lan, đã thể hiện bản lĩnh rất đàn ông của anh. Điều đó làm Khánh Xuân cảm động. Hình ảnh của Tiêu Đồng càng ngày càng lớn dần trong lòng cô. Cô không trách Tiêu Đồng, không coi thường Tiêu Đồng. Lúc này Tiêu Đồng không còn gì cả, cô cần phải vươn cánh tay ra để cho anh dựa vào, giúp anh đoạn tuyệt với ma túy. Cô nghĩ, đó không phải là một thứ chủ nghĩa nhân đạo chung chung, cũng không

https://thuviensach.vn

phải là cảm tình cá nhân đơn thuần mà là ý thức trách nhiệm của một cảnh sát nhân dân đối với người đã từng hợp tác với mình.

Đêm qua, trước khi rời khỏi nhà Tiêu Đồng, cô đã cúi xuống nhặt một cánh hoa hồng chưa bị đạp nát và cô nghĩ, mình phải bảo vệ màu hồng cho đóa hoa này. Đó là đóa hoa mà một người con trai đã dùng máu của mình để đổi lấy nhằm chúc phúc cho cô. Đóa hoa ấy đã nở, mỗi cánh hoa đều đỏ đến độ nhức mắt, hình như nó đã được máu của Tiêu Đồng nhuộm lên. Cô lái xe rất chậm giữa đêm đen yên ả, vừa lái xe vừa khóc. Cô đã khóc bằng những giọt nước mắt của một người con gái chân chính. Khi báo cáo mọi chuyện với Mã Chiếm Phúc, giọng cô vẫn có vẻ hơi run khiến anh phải ngước mắt nhìn cô chăm chú vì không hiểu vì sao người nữ cảnh sát cấp dưới của mình lại xúc động đến như vậy.

Mã Chiếm Phúc đã đồng ý những đề nghị của Khánh Xuân, gọi Xuân Cường đến. Trước mặt hai người, Mã Chiếm Phúc đã chỉ đạo mấy việc như sau:

Thứ nhất, lập tức cưỡng chế Tiêu Đồng đến trại cai nghiện. Phí tổn cai nghiện, kinh phí trị liệu lấy từ kinh phí giành cho công việc trinh sát của Phòng. Tiêu Đồng đã lập được đại công, khoản tiền này đơn vị bỏ ra là rất xứng đáng. Thứ hai, sau khi Tiêu Đồng bị cưỡng chế vào trại cai nghiện, Khánh Xuân có thể đại diện cho đơn vị đến để thăm và chăm sóc anh, nắm bắt tâm tình cũng như thể trạng của anh khi ở trại nhằm thể hiện sự quan tâm của tổ chức. Để đảm bảo vấn đề an toàn cho Tiêu Đồng, từ nay trở về sau nhất định không được hé lộ bất cứ điều gì về chuyện anh là tình báo cơ sở đặc biệt của công an. Khi đến thăm Tiêu Đồng, Khánh Xuân phải dùng danh nghĩa là chị họ. Thứ ba, vì Tiêu Đồng đã nghiện ma túy, không biết là có khả năng cai nghiện được hay không nên vai trò công tác của anh tạm dừng. Tổ chuyên án 16-6 phải tìm cách tuyển chọn tình báo viên khác để tìm mọi cách phá án.

Phát biểu kết luận xong, Mã Chiếm Phúc hỏi:

https://thuviensach.vn

- Với ba điều ấy, hai người có ý kiến gì khác không?

Khánh Xuân nói không có, Xuân Cường nói đồng ý.

Rời khỏi phòng trưởng phòng Mã, Xuân Cường nói với Khánh Xuân:

- Tôi sẽ đi liên hệ với trại cai nghiện.

Khánh Xuân không biểu lộ thái độ gì.

Cả hai lặng lẽ đi bên nhau về văn phòng Đội cảnh sát hình sự, Xuân Cường lại nói:

- Sáng nay anh không được bình tĩnh lắm. Thực ra anh chỉ lo là em làm việc theo cảm tính, có một số vấn đề anh chưa hiểu cặn kẽ nên đã trách nhầm em. Có điều, vì sao anh lại nói năng như vậy, tự trong lòng em cũng đã hiểu...

Hình như Khánh Xuân không nghe thấy những lời Xuân Cường vừa nói nên cô ngắt lời anh một cách đột ngột:

- Em sẽ đi liên hệ với trại cai nghiện.

- Khánh Xuân!

Xuân Cường nắm chặt đôi vai cô như muốn cô phải nghe những lời tâm sự tự đáy lòng của anh. Nhưng cô chỉ đưa ánh mắt lạnh lùng và khắc nghiệt nhìn anh, trong đó không có bất kỳ biểu hiện nào của việc thông cảm và tha thứ. Xuân Cường rụt tay lại. Khánh Xuân tiếp tục đi mấy bước rồi quay lại, hỏi:

- Anh có thể nhường chiếc xe để em mượn một lát không?

Xuân Cường lấy chìa khóa trong túi ra đưa cho cô. Khánh Xuân nhận lấy, chỉ nói hai tiếng cám ơn gọn lỏn.

https://thuviensach.vn

Trong ngày hôm ấy, Khánh Xuân đã liên hệ với trại cai nghiện và đến chiều tối thì cô lái xe đưa Tiêu Đồng đến đó. Trại nằm ở ngoại ô, không còn một chỗ trống. Khánh Xuân bèn gọi điện nhờ một người bạn Cục Tuyên truyền Pháp luật thành phố gọi cho Giám đốc trại. Người bạn này từng làm việc với Giám đốc trại nên rất quen thân với ông ta. Giám đốc trại không hề biết Khánh Xuân là Đội phó cảnh sát hình sự mà cứ nghĩ cô chỉ là người thân của vị cán bộ Cục Tuyên truyền Pháp luật nọ nên ra lệnh cho nhân viên trong trại đặt thêm một chiếc giường cho Tiêu Đồng. Để bảo đảm bí mật thân phận của Tiêu Đồng, chiếc xe mà cô đưa anh đến trại cai nghiện là chiếc xe mà Xuân Cường thường dùng. Nó không mang bảng số có ký tự đầu tiên là số 0 như những chiếc xe của công an khác.

Tiêu Đồng có vẻ rất suy nghĩ trước chuyện đến trại cai nghiện bằng hình thức cưỡng chế. Anh rất muốn cai nghiện nhưng vẫn nghĩ rằng, đó lại là nơi giam giữ tội nhân. Trước đây, anh đã từng bị tạm giam nên đến giờ vẫn còn có cảm giác sợ hãi đối với những nơi có liên quan tới công an. Khánh Xuân phải thuyết phục và thậm chí là năn nỉ rằng, trại cai nghiện không phải là trại giam mà chỉ là một ngôi trường được quân sự hóa hay cũng chỉ là một bệnh viện mà thôi, cứ đi đến đó rồi hẵng biết. Cô còn nói, cai nghiện nhất định sẽ rất gian khổ, thậm chí là còn đau đớn nữa.

- Nếu tôi cai nghiện thành công, tôi vẫn còn có thể ở bên chị chứ?

Khánh Xuân không trả lời ngay. Cô nhìn thấy trong ánh mắt của Tiêu Đồng một khát vọng không chỉ giành riêng cho cô mà nó còn là một sự ký thác một sự sống còn vì tương lai, do vậy cô gật đầu, nói nhỏ:

- Có thể, đương nhiên là có thể.

Nhờ câu nói này mà Tiêu Đồng đã lên xe rời khỏi nhà đến trại cai nghiện. Nhìn thấy những bức tường cao vút được giăng lưới thép gai kín mít cũng như những cảnh vệ lạnh lùng, sắc mặt Tiêu Đồng chùng xuống nặng nề. Lúc xuống xe, anh nói với Khánh Xuân:

https://thuviensach.vn

- Đây không phải là trường học. Trường học tại sao lại có vẻ lạnh lẽo thế này?

- Đương nhiên đây không phải là trường học, là trại cai nghiện, lại còn có thêm hai tiếng "cưỡng chế" nữa!

- Thế không phải chị đã nói là nó là bệnh viện hoặc trường học sao?

- Tôi chỉ nói nó giống chứ không phải là bệnh viện hoặc trường học.

Tiêu Đồng xách túi hành lý đi theo Khánh Xuân vào trong, vừa đi vừa hỏi:

- Tôi có thể nói với những người trong ấy, chị là người yêu của tôi không?

- Không thể, tôi là chị họ của cậu. Cậu ở đây cũng chú ý là không được phát biểu lung tung. Tất cả chỉ vì sự an toàn của cậu mà thôi. Trong này là thế giới của con nghiện, biết đâu là có ai đó có mối liên hệ mật thiết với nhà Âu Dương Thiên. Họ sẽ thông báo là cậu được người yêu đưa đến đây và thường xuyên đến chăm sóc, không chừng Âu Dương Lan Lan sẽ giết cậu chứ chẳng chơi.

Tiêu Đồng nói, Tôi còn đang muốn băm cô ta thành hàng nghìn mảnh đây.

Cả hai nhìn thấy những người cai nghiện đang sắp hàng trên thao trường chờ ăn cơm. Trước khi ăn cơm, tất cả đồng ca một bài hình như là tự biên tự diễn thì phải, không hay chút nào nhưng ai nấy đều hát rất nhiệt tình. Ca từ rất nôm na, đại khái là sự hối hận vì đã dùng ma túy và quyết tâm cai nghiện thành công.

Tại phòng làm việc của Giám đốc trại, cả hai được tiếp đãi một cách ân cần. Giám đốc trại còn pha trà mời hai người, hỏi han tình hình rồi gọi bác sĩ đến để kiểm tra sức khỏe Tiêu Đồng. Tất cả những việc này gần như là chưa hề diễn ra trước đây đối với những con nghiện khác. Sự ân cần của Giám đốc đã khiến gương mặt Tiêu Đồng thư thái hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân cũng theo Tiêu Đồng đến tận chỗ ở của anh. Đó là một gian phòng có thể đủ cho khoảng vài chục người ngủ. Tiêu Đồng được phân một chiếc giường tầng trên sát bên cạnh cửa sổ. Khánh Xuân cũng leo lên để giúp anh trải chiếu, trải chăn rồi dùng quần áo anh mang theo đặt lên đầu giường. Bên trên còn phủ một chiếc áo gối mà cô mang từ nhà mình đến. Cô còn mang theo cho anh một số tạp chí văn hóa, tạp chí thể dục...

Tiêu Đồng ngồi bên cạnh nhìn Khánh Xuân bò đi bò lại trên giường, không nói câu nào. Nhân viên trại đến trao đổi với anh những quy định sinh hoạt trong trại, kế hoạch hoạt động mỗi ngày và yêu cầu anh phải tuyệt đối tuân thủ kỷ luật. Tiêu Đồng nghe một cách lơ đãng. Từ trên giường trèo xuống, Khánh Xuân còn nhắc nhở Tiêu Đồng mấy câu nữa. Đại khái là phải nghe lời quản giáo, uống thuốc đúng giờ, ăn cơm cho đều đặn, cố gắng phơi nắng, vân vân và vân vân. Tiêu Đồng hỏi:

- Bao giờ thì chị đến thăm tôi?

- Hễ rỗi việc là tôi đến!

Khánh Xuân tạm biệt Tiêu Đồng rồi đi theo người quản giáo đến tìm bác sĩ. Trên đường đi, người quản giáo cười hỏi:

- Chị là chị họ của cậu ta thật à? Tôi thấy cậu ta có cảm tình đặc biệt với chị.

- Sao anh lại biết cậu ta có cảm tình đặc biệt với tôi?

Người quản giáo này chỉ là một thanh niên hăm ba hăm bốn tuổi là cùng, tự nhận là vừa công tác được ba năm nhưng đã có những trải nghiệm về tình cảm. Anh ta mỉm cười tinh quái, nói:

- Rất dễ nhận ra. Vừa rồi, khi chị từ biệt, tôi thấy ánh mắt của cậu ta nhìn chị lưu luyến lắm. Cậu ta không còn là một đứa trẻ con nữa.

Khánh Xuân nói bừa:

https://thuviensach.vn

- Cậu ta vốn là một đứa trẻ.

Người quản giáo có vẻ cảm khái bội phần, nói:

- Làm ở đây lâu rồi, tôi đã trông thấy quá nhiều chuyện ly hợp của nhân sinh. Những kẻ nghiện ngập này phần lớn đều có tiền nên mới sinh ra tâm lý muốn theo đuổi những cảm giác kích thích nửa sống nửa chết cho thỏa trí tò mò, khi biến thành một con quỷ nghiện ngập mới nhận ra thế nào là hạnh phúc chân chính. Họ không tìm thấy hạnh phúc chân chính nên cố theo đuổi thứ hạnh phúc ở đâu đâu mà thôi.

- Thế nào là hạnh phúc chân chính? - Khánh Xuân tò mò, cười hỏi.

- Trở thành quỷ nghiện, họ mới nhận ra rằng, hạnh phúc thật ra là vô cùng đơn giản: Có một việc làm, có một gia đình, có một người yêu mình, đủ rồi. Đó chính là hạnh phúc! Chúng ta cũng chỉ là loại người bình dân. Người bình dân cũng chỉ có từng ấy những mơ ước, thoạt nhìn thì rất đơn giản, rất dễ; nhưng với bọn họ thì quá khó.

Khánh Xuân không nói gì thêm, người quản giáo cũng im lặng. Anh ta đưa cô đến Phòng y vụ, gặp vị bác sĩ vừa kiểm tra cho Tiêu Đồng. Ông ta nói vắn tắt kết quả kiểm tra:

- Vẫn còn tốt lắm, cậu bé này vẫn chưa nhiễm bất kỳ bệnh nào khác. Tuy sức khỏe có yếu một tí nhưng có lẽ là tố chất trước đây của cậu ta rất tốt, cho nên không có gì đáng ngại, chất độc vẫn chưa ngấm vào máu. Hai ngày đầu tiên, có thể cậu ta rất khổ sở, nhưng có điều chỉ cần vượt qua bảy mươi hai tiếng đồng hồ, lại được uống thuốc của chúng tôi, một thời gian ngắn thì chất heroin trong cơ thể cậu ta sẽ nhạt dần và bài tiết ra hết. Trường hợp này khá đơn giản.

Khánh Xuân lên tiếng cám ơn bác sĩ, cám ơn người quản giáo trẻ. Anh ta nói, chị cứ yên tâm, tôi sẽ quan tâm đến em của chị.

https://thuviensach.vn

Khi cô rời trại cai nghiện, cô còn nghe thấy bên trong, tiếng hát đồng ca vang lên. Lần này, cô nghe rất rõ ca từ:

Bố mẹ thân yêu. Nghĩ đến mọi người, nước mắt con chảy dài trên má.

Con quỷ trắng đã giết chết đời con, giết chết bao nhiêu thế hệ con người...

https://thuviensach.vn

29.

Một tuần sau, Khánh Xuân đến trại cai nghiện thăm Tiêu Đồng.

Vẫn là bài hát "*Bố mẹ thân yêu, nghĩ đến mọi người...*" vang lên trong sân vận động của trại. Khánh Xuân cùng với Giám đốc trại đứng bên ngoài sân nhìn những học viên chạy dưới khẩu lệnh của viên quản đốc trẻ - "Một hai một! Một hai một...". Hơn một trăm con người chạy một cách chỉnh tề theo tiếng hô giữ nhịp của anh ta, trông rất khí thế. Khánh Xuân trông thấy Tiêu Đồng trong hàng ngũ ấy với đầu tóc cắt ngắn, bộ quần áo màu lam thi thoảng quay đầu nhìn cô. Từ xa, cô nở một nụ cười thật tươi với anh.

Giờ rèn luyện sức khỏe đã hết, quản giáo nhận xét mấy điểm đại khái rồi tuyên bố giải tán. Tất cả đồng loạt hô vang một câu gì đó rồi tản về bốn phía, ngồi tụm năm tụm ba dưới những tán cây chung quanh sân vận động. Tiêu Đồng chạy nhanh về phía cô. Không hổ danh là một người đã từng chơi bóng đá, dáng chạy của anh thật đẹp, khác xa với tất cả mọi người ở đây.

Giám đốc trại ưu ái tìm cho hai người một căn phòng nhỏ để chị em có thể tự do hàn huyên tâm sự. Qua những giới thiệu vắn tắt của Giám đốc trại, Khánh Xuân biết là sau khi đến đây hai ngày, cơn nghiện của Tiêu Đồng phát tác rất mạnh, kịch liệt đến độ quản giáo phải dùng dây thừng buộc chặt anh xuống giường mấy tiếng đồng hồ liền, nôn đầy trên người và trên giường. Cách đây mấy ngày, sức khỏe và khí sắc của Tiêu Đồng mới dần dần ổn định trở lại, nếu so với người bình thường thì không khác nhau là mấy.

Đưa mắt nhìn Tiêu Đồng lúc này toàn thân đang đẫm mồ hôi, Khánh Xuân hỏi:

- Nóng đến mức ấy hay sao?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng cười nhẹ. Nụ cười ấy đã thấp thoáng vẻ rực rỡ tươi tắn ngày xưa, nói:

- Chạy bộ mà.

Cô đưa khăn tay cho anh. Anh cầm lấy nhưng không lau mồ hôi. Cô hỏi:

- Cảm thấy sức khỏe hồi phục chưa? Ngủ có ngon không?

- Có khi ngủ khá ngon.

- Mỗi ngày cậu làm gì ở đây?

- Huấn luyện quân sự, lên lớp; Quản giáo gặp gỡ nói chuyện; khám bệnh uống thuốc.

- Họ cho cậu uống những loại thuốc gì?

- Phiêu trường tử, Đại hoàng, Giao nang 626... Nói chung đều là thuốc Đông y, lấy độc trị độc.

- Ở đây có trò vui gì không?

- Bóng bàn, cầu lông, lại còn có karaoke, cũng có thể xem ti vi.

- Quản giáo và bác sĩ đối đãi với cậu tốt không?

- Tốt lắm.

- Tôi nghĩ, nơi đây không khác nấy so với các viện điều dưỡng, tôi cũng muốn đến đây rồi đó.

Khánh Xuân thấy thái độ của Tiêu Đồng có vẻ trầm lặng nên buông một câu đùa. Có điều anh vẫn không cười, cũng chẳng có bất kỳ phản ứng nào. Ngừng lại một lát, Khánh Xuân lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ăn uống ra sao? So với ngày cậu nằm viện thì có hơn không?

Tiêu Đồng không trả lời Khánh Xuân nữa. Anh ngước mắt lên nhìn cô, nói:

- Tôi muốn rời trại. Ở đây buồn quá!

- Mới đến có một tuần thôi mà, theo yêu cầu thì ít nhất phải ba tháng.

Tiêu Đồng cúi đầu dùng khăn tay lau mồ hôi, nói:

- Tôi van chị đấy, chị hãy đưa tôi ra, tôi đã cai được rồi. Tôi hứa với chị, tôi không bao giờ đụng đến thứ thuốc độc đó nữa.

- Cai nghiện là một quá trình lâu dài - Khánh Xuân cố gắng thuyết phục - Cậu đừng xem nó đơn giản như thế. Theo tôi, ba tháng là vẫn còn quá ngắn. Vị bác sĩ hôm ấy đã nói, theo quy định giới lý luận y học quốc tế thì chỉ có người trong ba năm rưỡi không hút lại mới có thể gọi là đã cai nghiện hoàn toàn. Cậu mới có một tuần. Vả lại, ở đây không có nhiều chỗ trống, cậu về nếu có chuyện gì không ổn, quay lại đây cũng chẳng dễ dàng gì. Hơn nữa, lần đi cai nghiện này, toàn bộ kinh phí là do cơ quan công an lo liệu. Nếu cậu tái nghiện thì tự mình phải kiếm tiền mà đi cai nghiện lại. Do vậy, theo tôi, cậu cứ ở thêm một thời gian nữa, sau này hẵng nói.

Tiêu Đồng cúi đầu, không hiểu vì sao anh lại không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nói:

- Ở đây chẳng khác nào trong nhà giam. Tôi ghét những người nghiện ma túy chung quanh tôi. Tôi không muốn nằm chung một phòng cùng với họ. Tôi sẽ không hút lại nữa đâu. Ở đây ngày nào, tôi sẽ kiệt sức mà chết thôi. Những người chung quanh tôi ai ai cũng đầy bệnh tật, người thì lao, người thì phổi. Chị không sợ họ sẽ lây bệnh cho tôi sao?

Tiêu Đồng đưa ra hàng loạt lý do để thuyết phục Khánh Xuân. Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thì nói:

https://thuviensach.vn

- Chờ một lát, để tôi đi hỏi ý kiến Giám đốc, xem ông ta nói thế nào.

Tiêu Đồng sốt sắng nói:

- Thế thì chị đi nhanh lên, nếu không ông ta về nhà mất!

- Cậu nghĩ là có thể về ngay trong hôm nay sao? Không thể được!

- Chị đưa tôi về ngay hôm nay đi, tại sao lại không được?

Đúng là tính cách của một đứa trẻ, đòi cái gì là đòi cho kỳ được. Hơn nữa, sự dựa dẫm vào cô như một đưa trẻ cô độc tìm thấy một nguồn hy vọng của Tiêu Đồng khiến Khánh Xuân dao động. Có điều cô vẫn kiên quyết làm theo nguyên tắc. Cô nói:

- Tuyệt đối là không được, cho dù là Giám đốc trại có đồng ý tôi cũng không thể đưa cậu về ngay hôm nay. Tôi còn phải xin ý kiến của lãnh đạo. Cậu có về được hay chưa, sau khi về thì thế nào, tất cả đều do lãnh đạo quyết định.

- Không phải chị đã nói là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Không phải là chị đã nói mọi người không cần tôi nữa rồi sao? Tại sao lại phải xin ý kiến của lãnh đạo?

- Cậu đã từng làm việc với chúng tôi. Lúc này vụ án vẫn chưa kết thúc, những kẻ xấu ấy vẫn đang tác oai tác quái. Chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn cho cậu.

Tiêu Đồng nhăn mặt nhăn mày cau có. Anh nhìn qua cửa sổ, hướng về sân vận động, nhìn những học viên khác đang ngồi nghỉ một cách nhàn tản dưới những bóng cây. Anh không muốn quay về nhập bọn với họ tí nào. Khánh Xuân nói:

- Tiêu Đồng, dù sao thì tôi cũng hơn cậu mấy tuổi. Tôi vẫn nhớ rằng trước đây cậu đã hứa với tôi rằng, trong bất cứ việc gì cậu cũng sẽ nghe tôi,

https://thuviensach.vn

không làm một cách tùy ý. Nếu cậu không muốn làm như vậy, tôi không quan tâm đến cậu nữa.

Không biết câu nói của cô có uy lực thế nào mà chỉ thấy Tiêu Đồng im lặng, không van nài gì thêm. Cô đưa cho anh một ít trái cây, mấy cuốn tạp chí rồi đứng dậy cáo từ.

Trước khi ra về, Khánh Xuân có một cuộc nói chuyện với Giám đốc trại. Ông nói, Tiêu Đồng dùng thuốc chỉ mới ở dạng hít, chưa tiêm, do vậy mà chất độc chưa hoàn toàn thấm vào máu. Hơn nữa, lượng thuốc đưa vào người Tiêu Đồng hãy còn rất ít, do vậy trước mắt là đã hoàn thành việc cai nghiện về mặt sinh lý. Cũng có nghĩa là cơ thể không còn những phản ứng của thuốc nữa. Nhưng những người sau khi đã cai nghiện, việc tái nghiện chủ yếu, chính xác là hơn 95% trường hợp tái nghiện xuất phát từ tâm lý. Do vậy, để cai nghiện về mặt tâm lý nhất định phải có một quá trình tương đối dài. Lúc này, Tiêu Đồng đã có thể rời trại nhưng để đảm bảo cậu ta không hút lại, gia đình hàng ngày phải có người theo dõi, giáo dục, giúp đỡ và quản lý, cố gắng tránh những trường hợp ức chế về tâm lý cũng như sự buồn nản. Do vậy, có một gia đình hạnh phúc, hòa thuận là điều cốt yếu để cho cậu ta tìm thấy sự hứng thú trong cuộc sống. Đó cũng là điều kiện tốt nhất để cậu ta đoạn tuyệt với ma túy. Cậu ta có được điều kiện ấy không?

Nghe xong, Khánh Xuân khó có thể xác định tâm trạng của mình là thư thái hay nặng nề. Từ trại cai nghiện về đến nhà, trời đã bắt đầu tối. Bố đang chờ cô về ăn cơm bởi trước khi đi làm, cô đã nói với ông là tối nay nhất định sẽ về ăn cơm cũng ông. Trong bữa ăn, theo lệ thường, ông hỏi han cô hôm nay đã làm những việc gì, gặp ai, trong đơn vị có chuyện gì mới không... Khánh Xuân im lặng ăn cơm, ăn xong, vừa thu dọn bát đĩa vừa lên tiếng với vẻ thăm dò:

- Bố, có một chuyện con muốn nhờ bố giúp đỡ.

Ông nói, có chuyện gì con cứ nói.

https://thuviensach.vn

- Nhưng con không biết là bố có bằng lòng hay không?

- Có phải là muốn tìm cho bố một người bạn? - Ông cười nói.

- Gần đúng như vậy, gần như là tìm cho bố một người bạn.

Ông xua tay:

- Chuyện của bố, bố tự khắc sẽ suy nghĩ khi thấy cần thiết, con đừng vì bố mà lo lắng. Đúng hơn là con hãy tự lo lắng cho chính con, cũng nên tìm cho mình một người rồi đó. Xuân Cường có được không? Nó mà không được thì liệu còn có ai thích hợp với con?

- Nói chuyện của bố đi, tại sao bố lại bắt qua chuyện của con? Bố đừng lo lắng quá thế, không phải là con tìm vợ cho bố đâu. Con muốn tìm cho bố một người bạn rất trẻ.

Ông không hiểu ý con gái như thế nào nên nghi ngờ hỏi:

- Bạn trẻ? Bố tham gia cách mạng cả đời, lập trường chính trị vẫn kiên định lắm, trong cuộc sống cũng không phạm phải sai lầm gì... Nói chung là bố vẫn giữ được phẩm chất tới cuối đời.

- Điều mà con nhờ bố làm, không những là bố giữ được phẩm chất mà còn có thể nói là lập được công mới nữa là đằng khác. Nhưng bố đã nghỉ ngơi hai năm rồi, không biết bố còn giữ được năng lực ấy hay không?

- Con nói đi, chuyện gì? Đừng có mà mập mờ như thế!

- Tiêu Đồng! Cậu sinh viên năm thứ hai, bố còn nhớ không?

- Sao lại không nhớ, lần trước có đến đây.

- Ấn tượng của bố về cậu ta như thế nào?

https://thuviensach.vn

- Rất tốt. Bố thích cậu bé ấy. Nó rất chân chất tự nhiên. Nó gọi bố là ông hay là bác nhỉ?

- Sao lại ông được, con với cậu ta cùng một thế hệ.

- Mà con muốn nó đến đây để làm bạn với bố à? Bố cô có vẻ không hiểu. - Có phải là đang nghỉ hè? Hay là con muốn bố giáo dục truyền thống cho nó?

Khánh Xuân chọn lựa mãi mà không biết phải bắt đầu như thế nào:

- Thế này, cậu ta..., cậu ta đã bị đuổi học rồi.

- Bị đuổi học? - Ông thoáng sững sờ - Vì lý do gì?

- Hút ma túy!

- Cái gì?

Thái độ của ông lập tức tỏ ra nghiêm trọng. Khánh Xuân biết là vẻ ngoài tráng kiện và trong trắng của anh khiến không ai có thể tin là anh có thể trở thành một con nghiện.

- Bố à, Tiêu Đồng vì tham gia công tác của chúng con nên mới hút nhầm phải heroin, biến thành kẻ nghiện. Có thể là bố không hiểu gì lắm về chất ma túy này. Có điều bố cũng biết là chỉ cần dùng một lần chất heroin tinh chất là đã biến thành con nghiện rồi. Phát hiện ra vấn đề này, trường đuổi học cậu ta ngay lập tức.

Bố cô trầm ngâm không nói gì, có lẽ ông cho rằng đó là chuyện đương nhiên, giây lâu mới nói:

- Thế thì các con phải đến trường để trình bày và giải thích mọi việc, nếu không tiền đồ của Tiêu Đồng coi như mất sạch rồi đó.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân không biết nói như thế nào về toàn bộ quá trình, chỉ có thể nói một cách đơn giản:

- Chuyện cậu ta làm việc cho chúng con là tuyệt mật, nếu nói ra không thể đảm bảo an toàn cho cậu ta. Trong lúc mọi việc vô cùng cấp thiết thế này, cậu ta lại mắc nghiện. Nếu không cai nghiện được thì đừng nói là tiền đồ mà ngay cả tính mạng của cậu ta cũng không được đảm bảo đâu.

Bố cô không nói gì, chỉ chú ý lắng nghe. Khánh Xuân nói tiếp:

- Chúng con đã đưa cậu ta đến trại cai nghiện. Về mặt sinh lý mà nói, cậu ta đã có thể cai được thuốc, nhưng cần có một thời gian tương đối dài để ổn định về mặt tâm lý. Việc này cần phải có một môi trường sống, cần phải có người quản lý, chăm sóc và giáo dục cậu ta. Có điều, bố mẹ cậu ta đều ở nước ngoài, hiện tại cậu ta sống cô độc ở Bắc Kinh. Nếu cậu ta trở về từ trại cai nghiện, sống một mình với ngôi nhà lạnh lẽo, gặp phải chuyện gì không vui, hoặc giả là bọn bán ma túy lại đến tìm cậu ta, chín phần mười là cậu ta sẽ hút trở lại...

- Ý con nói là hãy cho cậu ta đến nhà mình để bố quản lý, đúng không?

Bố cô đã nói ra những gì mà Khánh Xuân muốn nói. Cô quan sát những biểu hiện của bố. Thái độ ông rất nghiêm trang và đó chính là thái độ thường thấy ở ông mỗi khi bàn về những vấn đề quan trọng.

- Đúng thế ạ. - Cô lí nhí.

Ông cúi đầu, rút ra một điếu thuốc, đưa lên miệng định hút nhưng không hiểu sao lại nhét vào bao, nói:

- Bao giờ thì nó đến?

- Bố đồng ý rồi sao? - Khánh Xuân khấp khởi mừng thầm.

https://thuviensach.vn

- Bố thử xem. Nghe nói đã nghiện thì rất khó cai. Nếu người khác làm không được thì bố cũng không dám bảo đảm, chỉ có thể nói là thử xem.

Khánh Xuân mừng không kể xiết, những mối lo trong lòng cô đột nhiên tan biến, cất giọng hồ hởi:

- Con thay mặt cho chính mình, thay mặt cho toàn đội cảnh sát hình sự biểu thị lòng tri ân với tinh thần chiến đấu không biết mệt mỏi của bố!

Ông dùng ngón tay dí dí vào trán cô, nói:

- Con bé này, con có thể dùng bất kỳ ai bên cạnh con để phục vụ cho đội cảnh sát hình sự của mình. Người ta đang học đại học một cách yên lành, con lôi nó vào chuyện này để làm gì?

Khánh Xuân không dám tranh luận. Nói gì thì nói, bố đã chấp nhận nguyện vọng khiến cô cảm thấy thư thái vô cùng. Đêm đó, cô cùng bố lên kế hoạch bố trí cho Tiêu Đồng, từ chuyện cuộc sống hàng ngày cho đến việc giải trí, học tập, giáo dục về tư tưởng cho anh ra làm sao. Bố nói, cứ để cho nó ở cùng với bố, không biết là nó có sợ tiếng ngáy của bố hay không?

Sáng sớm hôm sau, Khánh Xuân đến tìm trưởng phòng Mã trình bày những ý định của mình. Anh đồng ý trên nguyên tắc, lại còn nhắc nhở là, hiện nay trên toàn quốc chỉ có duy nhất một người phụ nữ ở Quảng Đông sau khi từ trại cai nghiện về là không tái nghiện. Nhưng có điều thời gian mới ba năm, so với tiêu chuẩn quốc tế thì còn thiếu nửa năm nữa. Lúc này, Ủy ban Quốc gia về phòng chống ma túy rất quan tâm đến người phụ nữ này để theo dõi. Nếu bác nhà mà quản lý và giáo dục được Tiêu Đồng cai nghiện triệt để thì không những cứu vớt được một con người mà còn là một tấm gương điển hình trong công tác này, tên tuổi có thể ghi vào sử sách. Khi về đến nhà, Khánh Xuân đem những lời của trưởng phòng Mã kể lại với bố. Ông không có thái độ gì, chỉ nói: Được thôi, nếu toàn quốc nếu chưa có trường hợp nào cai nghiện triệt để thì đến lúc cảm thấy khó khăn quá, bố có thể sẽ buông tay, lúc ấy cũng có lý để mà ăn nói với mọi người. Tuy nghe bố nói như vậy

https://thuviensach.vn

nhưng Khánh Xuân lại cảm nhận được rằng, trong thâm tâm của bố đã có một nguồn khích lệ vô cùng lớn.

Riêng Xuân Cường tỏ ra không thống nhất với ý định của Khánh Xuân, thậm chí anh còn đề xuất một hướng giải quyết khác: Hãy để Tiêu Đồng đến ở tại nhà anh. Anh nói: Lúc này bố mẹ anh đang vô cùng rỗi rãi, hoàn toàn có thể để cho hai người làm công việc này. Khánh Xuân lắc đầu, nói: Đội trưởng, anh sợ gì chứ? Anh không tin vào bố em sao? Xuân Cường lắc đầu, nói: Anh chỉ không tin em. Khánh Xuân nóng mặt, nói: Thế thì chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa cả. Đến lúc này thì Xuân Cường không nhượng bộ nữa, anh nói toạc suy nghĩ của mình: Khánh Xuân, em có thể cho anh biết, em đối xử với Tiêu Đồng như vậy có phải là thuần túy công việc hay là còn có một ẩn tình nào bên trong?

Khánh Xuân trầm ngâm rất lâu rồi lạnh lùng nói:

- Đây là trách nhiệm của em. Cậu ta đã từng tham gia vào công việc của chúng ta. Chính em lại là người phụ trách, do vậy em chịu trách nhiệm hoàn toàn về cậu ta.

- Anh vẫn còn nhớ em đã từng nói rằng, em sẽ là một đội viên xuất sắc nhất của đội cảnh sát hình sự. Anh thừa nhận thời gian qua em đã từng rất xuất sắc và cũng rất hy vọng là từ nay về sau, em vẫn giữ được bản lĩnh ấy. - Ngừng lại giây lát, Xuân Cường nói tiếp - Một cảnh sát hình sự xuất sắc là phải trung thành với chức trách của mình, không để cho tình cảm cá nhân chi phối đến công việc chung.

- Đúng thế! Đây cũng là câu mà em cũng đang định nói với anh.

Nói xong thì Khánh Xuân nín lặng, tỏ ý không muốn tranh luận với Xuân Cường nữa. Một lát sau cô lái xe đi đón Tiêu Đồng.

Tại trại cai nghiện, cô nhờ Giám đốc trại bố trí một cuộc nói chuyện riêng với Tiêu Đồng. Cô hỏi: Đúng là cậu muốn rời trại phải không? Tiêu Đồng

https://thuviensach.vn

gật đầu. Cô nói tiếp: Lúc này, chất thuốc trong người cậu vẫn chưa hoàn toàn bị loại trừ. Muốn rời khỏi trại, cậu phải chấp nhận mấy điều kiện của tôi. Nếu không thì cậu vẫn phải cứ ở lại trong này. Tiêu Đồng hỏi: Điều kiện gì? Khánh Xuân nói: Sau khi rời trại, cậu nhất định phải căn cứ vào những yêu cầu của bác sĩ, tiếp tục uống thuốc. Tôi đã xin ý kiến lãnh đạo rồi, cậu phải về ở tại nhà tôi và bố tôi chính là người giám sát cậu. Cậu có đồng ý không? Tiêu Đồng tưởng như mình đã nghe nhầm, hỏi lại: Về ở nhà chị ư? Khánh Xuân nói: Nếu cậu không đồng ý thì tôi có thể tìm chỗ ở khác và người giám sát khác cho cậu. Và như vậy thì e rằng cậu phải lưu lại đây chờ đợi thêm một thời gian nữa. Tiêu Đồng vỗ tay hoan hô, nói: Không! Không! Không! Tôi đồng ý! Tôi đồng ý! Nhưng có điều anh vẫn không tin lời Khánh Xuân là thật nên hỏi lại: Đúng là tôi phải về ở nhà chị thật à? Khánh Xuân nói: Nhà tôi có thể chứa được cậu, nhưng cậu phải phải hứa là phải đảm bảo cho tôi những khoản này: Mỗi ngày phải ngủ lúc nào, dậy lúc nào; lúc nào ăn cơm, lúc nào uống thuốc, lúc nào luyện tập... Nói chung là trong tất cả các sinh hoạt hằng ngày phải nghe lệnh của người khác. Nếu cảm thấy không làm được thì thôi vậy, thực ra mà nói cứ để cậu ở đây thì kết quả càng tốt hơn. Tiêu Đồng gật đầu lia lịa: Nhất định tôi sẽ làm được, tôi bảo đảm một cách danh dự với chị.

- Thế thì tốt, bây giờ cậu đã có thể về cùng với tôi. - Khánh Xuân nói.

Tiêu Đồng nhảy dựng lên, nói:

- Bây giờ? Về ngay bây giờ à?

- Đi thu xếp đồ đạc đi!

Như một mũi tên, Tiêu Đồng chạy biến về phòng, chỉ một lát sau là đã quay trở lại vơi toàn bộ đồ đạc. Các thủ tục rời trại không lấy gì làm phức tạp. Rất nhanh sau đó, Giám đốc trại và viên quản giáo trẻ đã đưa hai người ra cổng, nói mấy lời động viên và dặn dò mang tính chất công việc nhưng rất thân thiết đối với Tiêu Đồng.

https://thuviensach.vn

Hai người chào tạm biệt Giám đốc và viên quản giáo rồi leo lên xe. Vẫn chưa khởi động máy, Khánh Xuân nhìn Tiêu Đồng nói nhỏ:

- Cậu phải hứa với tôi một chuyện, hứa riêng với tôi!

- Chị muốn tôi phải hứa điều gì?

Giọng Khánh Xuân vẫn rất nhỏ nhưng rất rõ ràng:

- Vĩnh viễn không bao giờ hút nữa!

Hình như nước mắt Tiêu Đồng đã rươm rướm, anh nói:

- Tôi xin hứa!

Những lời vừa rồi chẳng khác nào những lời minh ước giữa hai người. Cả hai im lặng nhìn nhau khá lâu, ánh mắt đầy vẻ thông cảm và tin tưởng. Lâu lắm Khánh Xuân mới nói:

- Về thôi! Về nhà chúng ta!

Đó là một buổi sáng cuối thu đầu đông. Bầu trời thu trong vắt không một gợn mây. Những con đường ngoại ô Bắc Kinh rộng rãi, phẳng lỳ và thẳng tắp với hai hàng dương liễu bên đường cao vút. Tiêu Đồng mở cửa sổ xe. Gió vun vút qua tai anh. Anh đưa mắt ngắm bầu trời bị hai hàng cây cao bên đường che mất tầm nhìn nên biến thành một dòng sông xanh thẳm chảy mãi về nơi xa xăm. Chưa bao giờ Tiêu Đồng thấy cuộc sống đáng yêu như hôm nay. Anh cao giọng nói chuyện với Khánh Xuân, chỉ cho cô những cảnh đẹp bên đường và nhận xét về chúng. Trông Tiêu Đồng lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ, mặc sức thả hồn với trời đất khi tìm lại được tự do cho chính mình.

Để đón tiếp Tiêu Đồng, cũng là chuẩn bị cho một nhiệm vụ mang ý nghĩa quốc tế, bố cô đã chuẩn bị mọi việc. Trước tiên là ông bố trí lại căn nhà, tìm cho Tiêu Đồng một chiếc giường đơn. Trên đầu giường có một bóng đèn

https://thuviensach.vn

nhỏ, lại còn giành cho anh một vài ngăn kéo riêng và trong tủ quần áo, ông cũng đã dọn cho anh một khoảng trống riêng. Ông cũng đã mua một số vật phẩm trong nhà tắm như xà phòng, dầu gội... Bình thường trong cuộc sống hàng ngày, bố đã rất ngăn nắp và tỉ mỉ. Bất ngờ nhất đối với Khánh Xuân là ông cũng đã tìm đâu đó được rất nhiều những tài liệu viết về kinh nghiệm cai nghiện mặc dù Khánh Xuân đã tìm cho ông mấy cuốn sách thường thức về cai nghiện và cách thức cai nghiện. Ngoài ra, trên giá sách cũng còn có mấy cuốn sách tâm lý học và giới thiệu về du lịch... Nói chung ông đã chuẩn bị rất chu đáo về mặt vật chất và tinh thần như thể đang bắt tay vào thực hiện một nhiệm vụ rất trọng đại nào đó. Khánh Xuân nghĩ, những cán bộ thế hệ của bố đều như vậy, trong công việc luôn luôn lấy trách nhiệm làm đầu, thậm chí có một đôi chút cực đoan.

Tiêu Đồng làm quen rất nhanh với cuộc sống trong ngôi nhà mới. Ăn ngủ hết sức điều độ. Bố và Tiêu Đồng cùng nhau thức dậy, cùng nhau chạy bộ rồi cùng nhau nấu cơm. Ăn cơm xong thì bố dọn và lau bàn, Tiêu Đồng rửa chén bát. Tuyệt đại thời gian ban ngày là đọc sách, bố đề nghị Tiêu Đồng tiếp tục đọc sách pháp luật, động viên anh cố gắng tự học tất cả những giáo trình còn lại theo chương trình của trường đại học. Tối, Khánh Xuân về đến nhà, cả ba cùng nhau ăn cơm, cùng xem ti vi, cùng bình luận về những tiết mục, tiết mục hay thì khen, tiết mục dở thì chê. Ý kiến của cả ba thường là rất nhất trí. Có điều ngôn từ bình luận của Tiêu Đồng đôi khi tỏ ra có phần nhọn sắc đến khắc nghiệt. Mười giờ đêm, bố bảo tắt ti vi, rửa mặt mũi chân tay rồi lên giường. Tất nhiên là khi có những chương trình hay, họ có thể xem đến mười một giờ.

Bố rất quan tâm đến chuyện giáo dục chính trị cho Tiêu Đồng nên ông không cho phép anh bỏ qua bất kỳ một chương trình thời sự nào. Ông còn cùng với Tiêu Đồng đến rạp chiếu phim mua vé xem bộ phim "Chiến tranh Nha phiến" của đạo diễn Tạ Tấn và xem đó là một cách giáo dục trực tiếp nhất. Khi nói chuyện với Tiêu Đồng, ông thường tránh hai tiếng "ma túy", cũng không hề nhắc đến những chuyện có liên quan đến vấn đề này. Nếu thi thoảng có đụng đến thì ông cũng không lên tiếng phê phán, cũng không

https://thuviensach.vn

phân tích sâu. Khánh Xuân cho rằng, về mặt tâm lý mà nói, bố cô ứng xử như thế là vô cùng tinh tế và chính xác.

Chủ đề mà bố nói nhiều với Tiêu Đồng nhất là phẩm hạnh cá nhân và ứng xử giữa con người với con người. Chẳng hạn, ông nói với Tiêu Đồng, Khánh Xuân lớn hơn cháu mấy tuổi, cháu không nên gọi tên, chí ít là phải có một tiếng chị trước cái tên, tuy là người thân nhưng cũng nên giữ phép lịch sự. Tất cả những gì bố nói, Tiêu Đồng đều nghe và thuận tùng răm rắp, riêng điều này thì hình như không lọt vào tai anh.

Thường thường thì bố bắt Tiêu Đồng dùng xe đạp chở ông đi vòng vòng, chủ yếu là đi ra vùng ngoại ô. Đầu tuần, hai người đã đèo nhau đến suối Anh Đào ở núi Thọ An và khu dấu tích biển băng gần chùa Pháp Hải ở phía tây thành phố. Ông đã từng tốt nghiệp đại học Địa chất nên có thể nói thao thao bất tuyệt về hàng tỉ năm trước, do vận động của trái đất nên mới sinh ra biển, rồi hàng trăm ngàn năm trước, vùng Bắc Kinh toàn là băng tuyết phủ đầy, kế đến là hàng vạn năm trước đây, do băng hà vận động nên mới để lại những dấu tích như chúng ta thấy ngày hôm nay. Ông cũng có thể cất giọng ngâm thơ của Lý Tứ Quang: "Người cũ bây giờ đâu? Vết đá vẫn ngàn năm". Không biết là Tiêu Đồng không có hứng thú lắm với chuyện này hay là do kiến thức về địa chất quá kém nên mới hỏi: Bác à, Dấu vết băng hà ở đâu, cháu chẳng trông thấy gì cả? Bố dùng chai nước lọc mang theo bên mình đổ xuống tảng đá đang đứng dưới chân mình. Nước chảy thành một dòng và ngay lập tức, vết tích của dòng sông băng hiện ra. Ông nói, đây là phương pháp mà nhà khoa học Lý Tứ Quang ngày xưa đã từng dùng để phát hiện ra dấu vết của dòng sông băng nơi đây.

Khánh Xuân rất tán thành cách thức quản lý của bố và rất bằng lòng với thái độ thuận tùng của Tiêu Đồng. Thời gian gặp riêng giữa Tiêu Đồng và cô rất ít. Thi thoảng bố có việc đi khỏi nhà, Tiêu Đồng bèn chạy sang phòng cô để nói chuyện, thường là những tâm sự trong lòng anh. Nhưng Khánh Xuân rất chú ý đến khoảng cách. Cô không muốn Tiêu Đồng thất vọng. Điều này sẽ ảnh hưởng đến quá trình cai nghiện của anh. Song cô

https://thuviensach.vn

cũng không muốn tiến thêm bước nữa về tình cảm vì cô nghĩ, giữa Tiêu Đồng và Xuân Cường, cô thấy đều rất khó để cho cô chọn lựa. Cuối cùng, cô dựa vào lý do: Lúc này chưa phải là lúc thích hợp để nói chuyện yêu đương mà giữ khoảng cách giữa hai người.

Đôi khi cô cũng vẽ nên một viễn cảnh: Tại sao Xuân Cường và Tiêu Đồng lại không thể trở thành anh em, thậm chí là bạn bè? Cô rất muốn hai người đàn ông bên cạnh cô - một lớn một bé, có thể xây dựng một mối quan hệ nào đó, chí ít là cũng có thể đối mặt với nhau một cách hòa bình. Vừa may, sinh nhật Xuân Cường cũng sắp đến, cô nghĩ, đây có thể là một cơ hội để hai người gặp nhau và vun đắp một mối quan hệ nào đó. Cô tin rằng, đàn ông nhất định sẽ có những sở thích giống nhau. Chính vì vậy, cô đã dùng danh nghĩa của bố đến gặp Xuân Cường, mời anh đến nhà dùng cơm nhân ngày sinh nhật. Xuân Cường không giấu được niềm vui trước sự quan tâm của cô nhưng đề nghị: Hay là chúng ta cứ đi ăn tiệm vậy, đến nhà em, có mặt bố em, anh cảm thấy không được tự nhiên. Ngoài ra lúc này còn có Tiêu Đồng, lúc ăn cơm mà có mặt cậu ta cũng không hay mà không có mặt cậu ta lại càng không ra gì.

- Sinh nhật em, em đã đến nhà anh ăn cơm, có mặt bố mẹ anh nhưng em không hề cảm thấy không tự nhiên. - Khánh Xuân nói.

- Hay là, chúng ta mời bác đi vậy, chúng ta cùng ăn cơm với nhau.

- Tiêu Đồng thì sao? Không thể không có người bên cạnh cậu ta.

Xuân Cường nín lặng, không tỏ rõ thái độ nào.

- So với cậu ta, anh là bậc đàn anh, anh không thể mở lòng ra được một chút hay sao? - Khánh Xuân nói.

- Thôi thì sắp xếp thế nào tùy em vậy. - Xuân Cường nói với vẻ không vui - Dù sao thì anh cũng muốn chỉ có em và anh trong ngày sinh nhật của mình.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân mỉm cười. Cô nghĩ, nụ cười của mình có thể làm Xuân Cường thư thái hơn, thậm chí có sức thuyết phục rất lớn. Cô hỏi:

- Anh muốn ăn gì để em chuẩn bị?

https://thuviensach.vn

30.

Khi ăn cơm tối, Khánh Xuân thông báo với bố và Tiêu Đồng: Chuẩn bị mời Xuân Cường đến ăn cơm nhân ngày sinh nhật của anh.

Cả ba bàn luận về những món ăn sẽ nấu trong hôm ấy. Bình thường thì bố hoàn toàn chủ động trong việc nấu nướng này. Nhưng hôm nay lại có Tiêu Đồng nên ông giao việc ghi chép toàn bộ những gì cần phải mua cho anh, kể cả một củ tỏi cũng phải ghi một cách cẩn thận, đồng thời còn yêu cầu anh tham gia ý kiến.

Nét mặt Tiêu Đồng có vẻ nặng nề, chỉ yên lặng hí hoáy viết. Khi ông đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Tiêu Đồng cau mày hỏi nhỏ Khánh Xuân:

- Việc gì mà chị phải mời anh ta đến nhà?

Khánh Xuân có vẻ không bằng lòng với vẻ khó chịu của Tiêu Đồng, nói:

- Tại sao lại không thể mời Xuân Cường đến nhà? Sinh nhật tôi, anh ấy cũng mời tôi đến nhà kia mà!

- Chị có thể mời anh ta cũng với mấy đồng nghiệp nữa đến nhà hàng, đâu phải nhất định mời anh ta đến nhà mới có ý nghĩa! - Tiêu Đồng cau mày nhăn nhó.

Khánh Xuân cười nhạt:

- Sinh nhật tôi, tôi đến nhà Xuân Cường. Sinh nhật anh ấy, anh ấy đến nhà tôi, đây là phép lịch sự trong xã giao. Tôi có mời anh ấy đến nhà cậu đâu!

Không biết là cố ý hay vô ý mà câu nói cuối cùng của Khánh Xuân đã khiến Tiêu Đồng chạnh lòng. Trông thấy sắc mặt Tiêu Đồng đỏ lên rồi chuyển sang tái mét, cô cảm thấy hối hận và chợt nhớ rằng, trong thời gian

https://thuviensach.vn

đang cai nghiện này không nên gây cho anh bất kỳ một thương tổn nào về tâm lý. Cô buông bát xuống, giọng nói trở lại dịu dàng hơn:

- Có phải là cậu cảm thấy không vui vì tôi chưa bàn trước gì với cậu về chuyện này? Tôi biết, lúc này cậu đã là một thành viên trong gia đình này, tôi nên nói trước với cậu. Tôi vẫn nghĩ là cậu không có ý kiến gì về vấn đề này nên không nói đấy thôi.

Cô nghĩ rằng câu nói rất thân thiết này của cô sẽ xoa dịu được Tiêu Đồng, có điều tâm trạng Tiêu Đồng vẫn chưa nguôi ngoai. Anh đứng dậy, buông một câu gọn lỏn:

- Tôi không có ý kiến gì cả. Đây là nhà của chị, tôi lấy tư cách gì mà có ý kiến!

Nét mặt Khánh Xuân trông có vẻ thảm hại, không biết nói thế nào cho phải, không còn lòng dạ nào để và nốt miếng cơm còn sót lại trong bát.

Để vãn hồi tình hình, cô nghĩ: Ngày mai là thứ Bảy, hay là để cho bố nghỉ ngơi một hôm, sang nhà bạn đánh vài ván cờ, cô sẽ chăm sóc Tiêu Đồng.

Buổi tối, khi ngồi xem ti vi, tâm trạng của Tiêu Đồng trông vẫn rất nặng nề, Khánh Xuân chủ động lấy cuốn sổ tay ra và đưa cho Tiêu Đồng xem một đóa hoa hồng ép đã khô nằm giữa cuốn sổ, nói: Đây chính là đóa hoa mà tôi đã cầm về trong buổi tối cậu mừng sinh nhật tôi. Tiêu Đồng thấy đóa hoa được Khánh Xuân cất giữ một cách trang trọng như vậy thì vô cùng cảm động, tâm trạng bực bội cũng biến mất rất nhanh. Thấy Tiêu Đồng đã trở nên thư thái hơn, Khánh Xuân "tấn công" thêm:

- Ngày mai bố tôi có việc, tôi sẽ ở nhà với cậu. Chúng ta sẽ đi chơi ở đâu đó.

Đây là lần đầu tiên kể từ ngày rời khỏi trại cai nghiện, Khánh Xuân chủ động đề xuất chuyện này. Đương nhiên là Tiêu Đồng cực kỳ phấn khởi,

https://thuviensach.vn

chuyện buồn lúc ăn cơm hình như đã hoàn toàn biến khỏi đầu óc anh. Anh reo lên:

- Hay quá! Chị muốn đi đâu tôi cũng đi theo chị!

Khánh Xuân cố ý nghiêm sắc mặt:

- Đây rõ ràng là tôi đi theo cậu, tại sao cậu lại muốn thay đổi vai trò? Nếu cậu đi theo tôi, chi bằng thôi vậy, ngày mai tôi đến đơn vị làm việc còn hơn!

Tiêu Đồng vội vàng đính chính:

- Được rồi, là chị đi cùng tôi. Chị là người chí công vô tư, là người cứu khốn phò nguy, là người đem đến cho người khác sự ấm áp... Chị nói đi, chúng ta sẽ đi đâu?

- Ngày nào tôi cũng chạy hết chỗ nọ sang chỗ kia, cho nên đi đâu đối với tôi cũng không quan trọng lắm. Lần này tôi giao toàn quyền cho cậu, cậu cứ nói đi. - Khánh Xuân cười nói.

- Thế thì tôi nói vậy. - Tiêu Đồng cười ranh mãnh - Ngày mai chúng ta không đi đâu cả. Bác đã không có ở nhà, vậy thì chúng ta ở nhà nghỉ ngơi, nói chuyện, xem ti vi, nấu cơm... Có được không?

- Nên đi ra ngoài. Cậu cần phải có những hoạt động ngoài trời, càng nhiều càng tốt.

- Thế thì chúng ta đi xa một tí. Chúng ta đến Trường Thành, chị có thích không?

- Ngày mai thứ Bảy, đông người lắm.

- Chúng ta không đến Bát Đạt Lĩnh, ở đó rất nhiều người, vả lại cũng quen thuộc lắm. Chúng ta đi xa một tí, bây giờ muốn leo Trường Thành, người

https://thuviensach.vn

Bắc Kinh thường chọn Kim Sơn Lĩnh.

Khánh Xuân tìm tấm bản đồ du lịch mà bố mới mua và tìm địa danh Kim Sơn Lĩnh. Kim Sơn Lĩnh cách trung tâm Bắc Kinh khoảng 130 cây số, muốn đến đó thì sáng mai phải khởi hành sớm. Do vậy, mười giờ đêm hai người đã tắt ti vi, chuẩn bị hành lý một cách nhanh chóng rồi đi ngủ.

Sáng sớm mùa thu, toàn thành phố Bắc Kinh chìm trong làn không khí se lạnh nhưng vô cùng trong trẻo, một màu vàng rực của lá cây ẩn hiện trong làn sương mỏng, tất cả đẹp chẳng khác nào trong tranh. Cả hai khoác ba lô lên lưng, đi ra đường. Chưa có người cũng như xe cộ qua lại trên đường. Đầu tiên hai người đi tàu hỏa đến cửa Cổ Bắc - nơi giáp ranh giữa hai huyện Mật Vân và huyện Loan, lúc ấy mặt trời mới lên khỏi Tư Mã Đài và Lão Hổ Lĩnh. Hai người đến quá sớm, trên vùng đồi núi trập trùng này, hầu như chưa có ai ngoài hai người. Đoạn trường thành gọi là Tư Mã Đài này vắt qua trùng trùng điệp điệp những đỉnh núi cao thấp, lúc ẩn lúc hiện, không gian lại hoang vu hiu hắt khiến người ta dễ chạnh niềm hoài cổ. Mặt trời đỏ như một cục than chiếu rọi lên màu vàng rực của núi đồi khiến Khánh Xuân nhận ra rằng, cái tên Kim Sơn Lĩnh chính là sự kết hợp giữa màu đỏ của mặt trời buổi sáng với màu vàng của núi đồi mùa thu!

Ngày hôm nay, Tiêu Đồng và Khánh Xuân là hai du khách có mặt đầu tiên ở đoạn Vạn Lý Trường Thành này. Và đó là điều làm cho họ thấy phấn khích và tự hào. Hai người lần dò leo lên đến đỉnh cao nhất và đưa mắt quan sát toàn bộ khung cảnh núi non trùng điệp chung quanh. Nhờ vào tấm bản đồ du lịch, họ biết được rằng nơi này chính là chính là đoạn trường thành có hệ thống phòng thủ kiên cố nhất và dày đặc nhất trong toàn bộ hệ thống Vạn Lý Trường Thành, một trăm hai tư địch lâu trải đều trong vòng hai mươi dặm, chắn ngữ những chỗ xung yếu nhất của toàn hệ thống phòng thủ, làm thành một đại bản doanh trong cái nhìn tổng thể. Nếu so với Bát Đạt Lĩnh và Mộ Điền Dụ thì mức độ hiểm trở của trường thành ở đây lớn hơn rất nhiều lần, có đoạn độ dốc lên đến 70°, trông chẳng khác một chiếc cầu thang lên trời là bao, lại không có bất kỳ chỗ nào để có thể vịn tay vào.

https://thuviensach.vn

Vượt qua được đoạn "thang trời" này, du khách lại đến với một chiếc cầu được gọi là "cầu trời" dài khoảng vài chục mét, rộng chỉ nửa mét. Nhìn thấy chiếc cầu lơ lửng giữa trời cao chót vọt, Khánh Xuân cảm thấy sợ, nói: Đến đây thôi vậy, đừng leo lên đó nữa, ngã xuống thì không ai cứu được đâu. Tiêu Đồng thấy cô dừng bước ngần ngại bên chiếc cầu thì sốt sắng nắm tay cô, nói: Này, chúng ta đã đến đây, ai lại bỏ cuộc giữa chừng. Chị cứ nắm chặt lấy tay tôi, đi sát bên cạnh tôi, không có cửa ải khó khăn nào là chúng ta không thể vượt qua! Toàn là những lời nói vô cùng hào phóng với ngôn ngữ vô cùng to tát như muốn khích lệ tinh thần Khánh Xuân. Điều này không chỉ khiến Khánh Xuân cảm nhận được tính cách đàn ông rất hào phóng ở anh mà cô còn thầm so sánh rằng, tính cách tự nhiên và đầy sức sống này ở Tiêu Đồng hình như không hề có ở Xuân Cường, thậm chí kể cả Tân Dân. Nó được bộc lộ quá đỗi chất phác, quá đỗi chân thành. Cô nhìn gương mặt được ánh mặt trời và gió trời chốn biên cương nhuộm hồng và không hề nhận ra rằng, đó lại chính là gương mặt bệnh tật, dở sống dở chết trong cái đêm sinh nhật kinh hoàng ấy.

Đôi tay đầy sức mạnh, giọng nói đầy hào phóng của Tiêu Đồng đã lôi cuốn Khánh Xuân, đã làm cho cô bị mê hoặc. Cô xốc lại tinh thần, lần dò trên "cầu trời" vài chục bước mà tim đập chân run, đồng thời cũng cảm nhận được trong trò nguy hiểm này một sự kích thích mới mà cả cuộc đời còn lại, cô không thể nào quên được.

Cô không dám nghĩ, người con trai này liệu có phải là người sẽ sống bên mình trong quãng đời còn lại hay không?

Vượt qua thang trời và cầu trời lại đến Tiên Nữ Lâu. Vượt qua Tiên Nữ Lâu lại đến đỉnh cao nhất của đoạn trường thành Tư Mã Đài - Vọng Kinh Lâu. Mồ hôi đã ướt đầm, cả hai dừng lại một lát để thở. Nhìn xa xa, phía tây là cửa Cổ Bắc, nhìn hết tầm mắt sẽ là đỉnh núi cao nhất của dãy Yên Sơn - núi Vụ Linh ngàn năm chìm trong sương mù dày đặc. Chếch về phái nam một tí, chỉ thấy mây dày đùn lớp lớp và nước xanh thẳm. Nhìn xa hơn là thành phố Bắc Kinh ẩn ẩn hiện hiện giữa trời, hàng nghìn ngôi nhà cao tầng trở

https://thuviensach.vn

thành bé xíu như những món đồ chơi thoắt có thoắt không trong tầm mắt hai người.

Đây là lần đầu tiên, toàn cảnh Bắc Kinh hiện ra trong tầm mắt của Khánh Xuân, mặc dù nó bé xíu như một chiếc sa bàn. Cô muốn tìm thấy ngôi nhà của mình trong chiếc sa bàn chật chội ấy nhưng không thể xác định được ví trí của nó là ở chỗ nào. Đúng lúc ấy, đôi tay mạnh mẽ của Tiêu Đồng đã ôm choàng lấy cô, từ phía sau lưng. Mọi việc diễn ra quá đột xuất, Khánh Xuân không kịp đề phòng nhưng một cách tự nhiên, một cảm giác nóng bừng xâm chiếm lấy thân thể cô và ngay sau đó là một thoáng run rẩy. Cô biết, ở đây không có ai cả ngoài hai người. Vẫn còn sớm lắm, đây lại là đỉnh cao nhất của Tư Mã Đài, gần như cách biệt hoàn toàn với thế gian nhưng không hiểu sao, mỗi tế bào trong cơ thể cô như run lên một cách vô thức. Không có bất kỳ một cử động nào từ phía Khánh Xuân, hình như toàn thân cô đã hoàn toàn căng cứng lại, không thể cử động.

Gương mặt Tiêu Đồng đã nhẹ nhàng đặt lên vai cô, toàn thân anh đã ép sát vào cơ thể cô và bên tai cô, tiếng anh thì thầm: Ở đây đẹp quá!

Sau một lát run rẩy, Khánh Xuân lại chìm vào trong một cảm giác rất mới mẻ. Đúng, đây là vòng tay của Tiêu Đồng, là tiếng nói của Tiêu Đồng, Tiêu Đồng đang nói cảnh ở đây rất đẹp! Đúng là cảnh ở đây rất đẹp. Trong mơ màng, cô nhận ra là Tiêu Đồng đang hôn cô, một nụ hôn rất trẻ, một đôi môi rất mềm mại nhưng ướt át. Cảm giác này sao mà khác biệt so với Tân Dân. Nụ hôn của Tân Dân sao mà đúng cách, điệu nghệ và... bình thản. Còn lúc này, cô cảm thấy mình như bay bổng lên, nhẹ tênh và trong thẳm sâu tâm hồn, cô tỉnh táo để nhận ra rằng mình đang đê mê, đang sợ hãi cùng với một cảm giác tội lỗi... Tất cả đều trở nên hoảng loạn.

Cuối cùng cô cũng đã tiến về phía trước một bước trong vô thức, thoát khỏi vòng tay Tiêu Đồng. Cô không nhìn anh, lên tiếng như nói với làn gió ban mai: Đừng làm như vậy, Tiêu Đồng. Tôi thích cậu, nhưng... tôi là chị của cậu!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng dấn lên một bước và vòng tay ôm lấy cô, thật chặt, chặt hơn nhiều so với trước, nói như mê sảng: Khánh Xuân, tôi yêu chị. Trong tim tôi chỉ có chị. Nếu chị cảm thấy thích, tôi có thể nhảy từ trên này xuống vực sâu dưới kia để chứng minh là tôi yêu chị!

Khánh Xuân tiếp tục giãy giụa để thoát ra khỏi vòng tay và những lời mê sảng của Tiêu Đồng. Cô nói: Tiêu Đồng, cậu đừng ép tôi. Cậu muốn làm gì thì cũng phải chứng tỏ rằng mình là người lớn một chút có được không?

Tiêu Đồng ngượng ngùng đứng yên tại chỗ. Ánh mặt trời chiếu rọi lên cơ thể cường tráng của anh. Anh lí nhí:

- Chị giận tôi à?

- Không, chỉ hy vọng là cậu đừng làm như thế nữa.

Ánh mắt Tiêu Đồng lộ vẻ khó hiểu, ngập ngừng nói:

- Tôi không bao giờ hiểu được chị, không biết đến bao giờ tôi mới nhận ra con người thật ở chị. Tôi cứ nghĩ là chị yêu tôi. Những gì mà chị đã làm đều có thể chứng minh là chị yêu tôi. Có lẽ nào tất cả đều là một vở kịch đã được chị dàn dựng rất công phu?

- Chúng ta chưa hoàn toàn hiểu nhau. - Khánh Xuân nói - Do vậy chưa nên vội vàng nói đến tình yêu. Tình yêu là cả một quá trình thử thách, có khi là cả cuộc đời, không thể là một sớm một chiều.

Hình như Tiêu Đồng đã bình tĩnh trở lại, nói:

- Cũng được thôi, tôi cũng chẳng phải vội vàng gì. Nếu vừa rồi tôi có dùng sức mạnh làm chị đau thì chị cũng đừng giận nhé.

Khánh Xuân mỉm cười, chủ động nắm lấy tay anh, nói:

- Nào, chúng ta xuống núi thôi!

https://thuviensach.vn

Ngày ấy, Khánh Xuân có mang máy ảnh theo, hai người chụp ảnh cho nhau. Tiếc là lúc này trên đỉnh trường thành vẫn chưa có du khách thứ ba xuất hiện nên cuối cùng, cả hai vẫn không có một tấm ảnh chụp chung nào. Sau này, Khánh Xuân sẽ cảm thấy tiếc nuối vì chuyện này bởi vì trong cuộc đời còn lại của cô, chuyến đi với Tiêu Đồng đến Kim Sơn Lĩnh chính là phút giây lãng mạn nhất, nên thơ nhất và khó quên nhất.

Khi ngồi bên nhau chung quanh chiếc bàn trong bữa cơm tối, bố hỏi: Hai đứa đến Kim Sơn Lĩnh, vậy thì hãy nói cảm tưởng cho bố nghe. Cả hai cứ úp úp mở mở nói không thành lời, không đâu vào đâu cả, nhưng khi ông rời khỏi bàn ăn, Tiêu Đồng lại thoải mái tìm bàn tay Khánh Xuân, nói:

- Nói một cách chân thành, mấy năm nay tôi đã đi rất nhiều nơi, ngay cả bên Đức, nhưng nơi mà tôi thích nhất vẫn cứ là Tư Mã Đài. Lần đầu tiên đặt chân đến nhưng tôi có cảm giác nơi đó rất quen thuộc và nhận ra rằng, đó là miền đất phúc của mình.

Khánh Xuân rút tay ra khỏi tay Tiêu Đồng, gắt:

- Lo ăn cơm đi! - Nhưng rồi hạ giọng hỏi - Tại sao?

- Nơi ấy rất hùng vĩ, rất yên tĩnh, có linh khí... Ngoài ra, ngày hôm nay ở đó, điều khó quên nhất vẫn là..., là...

Khánh Xuân biết Tiêu Đồng sắp nói đến chuyện gì nên gạt phắt:

- Thôi, cậu đừng có mà đa tình đa cảm như vậy có được không?

- Thôi thì tôi tự nhận mình là một đứa con trai đa tình đa cảm vậy. - Tiêu Đồng cười tinh quái, nói.

Quan sát gương mặt vô cùng sắc sảo của Tiêu Đồng lúc này, Khánh Xuân không hề nghĩ đó là gương mặt của một người nghiện ma túy cách đây không lâu. Cô nghĩ, đó là kết quả của sự nỗ lực của bố, đồng thời cũng đó một phần từ những ảnh hưởng của mình. Rõ ràng, Tiêu Đồng đã vì cô nên

https://thuviensach.vn

đã cố gắng rất nhiều, mới có thể đạt được hiệu quả nhanh chóng như vậy và tự trong thâm tâm, cô cảm thấy có một chút tự hào.

Sau đó hai ngày là sinh nhật của Xuân Cường. Buổi chiều hôm ấy, Khánh Xuân về sớm và rà soát lại toàn bộ những gì đã chuẩn bị cho bữa cơm sinh nhật. Điều làm cô phấn khởi là tuy Tiêu Đồng vẫn không bằng lòng lắm với việc mời Xuân Cường đến nhà nhưng rất nhiệt tình trong khi chuẩn bị mọi thứ. Bố trở thành người chỉ huy, chỉ điều khiển mà không hề động chân động tay, tất cả chuyện cơm nước đều do Tiêu Đồng đảm trách.

Sáu giờ ba mươi, Xuân Cường đến với bộ thường phục. Khánh Xuân và bố ngồi tiếp anh ngoài phòng khách, ở đó đã sắp sẵn bàn ăn. Tiêu Đồng bận tíu tít bên nhà bếp nên đến khi cơm nước đã lên bàn, anh mới gặp Xuân Cường.

Cả hai đều tỏ ra lặng lẽ, chỉ gật đầu chào nhau.

- Bữa nay là ngày vui của cháu, bác cũng muốn uống một tí rượu, loại Cổ Tỉnh Cống, có được không?

- Khách được uống gì là tùy vào thịnh tình của chủ, cháu sẽ uống cùng bác.
- Xuân Cường nói:

Rượu đã được mở nắp, thức ăn cũng đã sẵn sàng nhưng Tiêu Đồng lại quay về bếp, bắt đầu dọn dẹp. Chờ đợi khá lâu mà Tiêu Đồng vẫn không quay trở lại, vẻ mặt Xuân Cường đã thể hiện sự khó chịu, Khánh Xuân đề nghị hai người đàn ông cứ dùng rồi chạy qua gọi Tiêu Đồng. Anh nói: Các người cứ dùng, tôi dọn dẹp một tí rồi sẽ sang. Khánh Xuân ra lệnh cho anh: Vất tất cả sang một bên, cậu chẳng hiểu một tí lịch sự nào cả. Cậu phải biết là mọi người đang đợi cậu chứ!

Cô lôi anh đến bàn ăn, lại còn rót cho một ly rượu đầy. Mọi người cùng nâng cốc, chúc Xuân Cường sống lâu trăm tuổi. Bốn chiếc cốc chạm nhau kêu lanh canh, Xuân Cường và bố ngửa cổ uống cạn.

https://thuviensach.vn

- Bác à, bác là người lớn nhưng lại chúc thọ cháu, cháu cảm thấy có một chút không hợp với lễ nghĩa lắm. - Xuân Cường nói.

- Có gì mà không hợp? Đến sinh nhật của ai thì ngày ấy, người ấy là lão Thọ Tinh. Mai mốt đến sinh nhật Tiêu Đồng, bác cũng sẽ chúc thọ nó trăm tuổi.

Xuân Cường liếc nhìn Khánh Xuân, nửa vô tình lẫn cố ý nói:

- Phải chăng Tiêu Đồng là người của thế hệ sau chúng ta?

Tiêu Đồng liếc nhìn Xuân Cường, ánh mắt không mấy thân thiện. Khánh Xuân muốn xóa không khí căng thẳng giữa hai người nên nửa đùa nửa thật, cười nói:

- Xuân Cường, anh đừng có lên mặt trưởng bối như vậy, để cho cậu ta làm người lớn cũng được chứ sao?

Nhưng Xuân Cường vẫn cố tình nói:

- Nhưng mà, chúng ta công tác đã lâu rồi mà cậu ấy vẫn chưa tốt nghiệp đại học!

Khánh Xuân thoáng giật mình, trong lòng thầm trách Xuân Cường: Anh ấy thừa biết Tiêu Đồng đã bị đuổi khỏi trường, thế thì cố ý nhắc lại chuyện này làm gì, lại còn nói đến hai tiếng "tốt nghiệp" nữa, thật quá đáng! Cô liếc nhìn Tiêu Đồng và nhận ra rằng, anh đang cố tình làm ra vẻ tự nhiên rót rượu cho bố.

Bố và Xuân Cường chạm cốc. Anh nói, Chúc sức khỏe bác.

Hai ly rượu đã chui vào dạ dày khiến gương mặt Xuân Cường đã bắt đầu đỏ. Anh uống tiếp một ly nữa rồi nói với Khánh Xuân:

https://thuviensach.vn

- Nào, anh chúc em trẻ đẹp mãi mãi, ngoài ra cũng cần phải luyện thêm kỹ thuật bắn súng!

- Nhờ vào sự giúp đỡ và phê bình của anh. - Cô nhấp một ngụm nhỏ. Xuân Cường lại tiếp tục cạn ly.

Khánh Xuân đưa mắt nhìn Tiêu Đồng, nhắc nhở:

- Cậu cũng nên uống với anh Lý một ly!

Tiêu Đồng nghe lời, đưa cốc rượu lên, nói:

- Chúc anh Lý thành đạt trong sự nghiệp, con đường quan chức hanh thông! - Nói xong thì đưa ly rượu lên nhấp một ngụm, Xuân Cường nói to: Uống cạn! - Tiêu Đồng nghe lời, uống cạn ly rượu.

Xuân Cường tự rót rượu đầy ly, nói:

- Tôi chúc cậu..., chúc cái gì nhỉ? - Anh quay đầu về phía bố - Tình hình điều trị của cậu ấy như thế nào, có thuận lợi không?

Hình như bố hơi bị bất ngờ vì câu hỏi của Xuân Cường ngay trước mặt Tiêu Đồng nên không trả lời ngay. Ông nuốt miếng cơm đang nhai trong miệng xuống rồi mới nói:

- À, rất tốt, rất tốt...

Xuân Cường quay mặt về phía Tiêu Đồng, nói:

- Thế thì anh chúc cậu cố gắng bồi dưỡng sức khỏe, đoạn tuyệt với ma túy!

Lại cạn ly. Lúc này sắc mặt Tiêu Đồng đã đỏ rần, đỏ hơn cả Xuân Cường.

Bố đã chú ý đến vẻ khó xử của Tiêu Đồng lúc này nên đành phải nói mấy câu để anh thấy thư thái hơn:

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng là một thanh niên ngoan, thông minh, có đạo đức. Bác rất thích nó, rất thích...

Xuân Cường lên tiếng phụ họa:

- Đúng thế, thông minh, trẻ tuổi lại đẹp trai... Cho nên cháu mới nói, cần phải đoạn tuyệt với ma túy. Nếu không sẽ tự mình hủy hoại cuộc đời mình mà thôi. Cháu cũng biết, làm được điều ấy là rất khó, quan trọng nhất là phải có quyết tâm, cho dù có mười năm hai mươi năm cũng cần phải có quyết tâm.

Bố muốn chấm dứt chủ đề này nên đưa ly rượu lên cao, nói:

- Uống thôi. Không có gì phải lo, rượu này nồng độ không cao.

Khánh Xuân cũng chạm cốc với Xuân Cường để lôi anh ra khỏi chủ đề mà anh cảm thấy rất hứng thú ấy. Bố nói:

- Nghe đâu là mọi người đi đến tận những nơi sơn thủy hữu tình như Quế Lâm, Côn Minh... Vậy mọi người đi làm việc hay là đi du lịch? Kể ra làm cảnh sát lúc này cũng sướng thật đấy nhỉ?

- Bọn cháu có sướng đến mấy cũng không thể bì được với bác. - Xuân Cường nói - Bác làm công tác địa chất, các danh sơm thắng tích trên đất nước này đều là nhà của bác, đi du ngoạn thiên nhiên là bản chất công việc của bác.

- Đại khái là như vậy. - Bố gật đầu thừa nhận - Bao nhiêu năm qua, bác đã từng đi đến không biết bao nhiêu là địa danh đẹp trong cả nước, có điều vẫn chưa có dịp ra nước ngoài lần nào.

- Bây giờ bác đã có thể đi theo tour du lịch, rất dễ dàng. - Xuân Cường nói.

- Nhưng đắt lắm, không dưới mười nghìn đồng một chuyến đi.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường nói, Nếu có điều kiện để đi thì bác thích đến nơi nào nhất. Bố nói, thích đến Hồng Kông, đất của Trung Quốc mình, không đến được thì đáng tiếc thật. Xuân Cường cười nói, Bác không có quyết tâm đấy thôi. Rồi quay sang Khánh Xuân, anh hỏi: Em muốn đi nước nào? Khánh Xuân nói muốn đến nước Mỹ để xem đất nước tư bản chủ nghĩa phát triển như thế nào. Cô nhìn thấy Tiêu Đồng đang trầm tư yên lặng thì hỏi: Cậu thích đi đâu? Tiêu Đồng cắn môi không trả lời, lâu lắm mới nói: Tôi chỉ thích đến Kim Sơn Lĩnh!

Đương nhiên là Khánh Xuân không thế để cho Tiêu Đồng tiếp tục khai thác chủ đề này nên cô quay sang ca tụng kỹ thuật bắn súng của Xuân Cường, đúng là một tay thiện xạ, chỉ đâu bắn đó, trăm phát trăm trúng. Bố hỏi: Thế thì trình độ bắn súng của con thế nào? Khánh Xuân nói: So với Xuân Cường thì con phải chấp nhận đứng sau rất xa, bắn đâu chỉ đó! Đừng kể là bắn súng mà kể cả võ nghệ, lái xe... anh ấy đều là tay cừ khôi, đàn bà con gái chúng con đâu dám so bì với anh ấy. Xuân Cường nói, Không nhất định như thế. Trước giải phóng, tư lệnh đội du kích núi Hoa Kim là một phụ nữ nhưng có thể bắn súng bằng cả hai tay. Người ta đồn rằng, bà ấy có thể bắn trúng con ngươi chứ đừng nói là bắn trúng mắt. Khánh Xuân nói với bố, điều kiện sinh lý giữa nam và nữ có sự khác biệt. Bố xem, năm nay Xuân Cường cũng đã ba mươi, bây giờ có thể nhận ra là anh ấy lớn hơn con vài tuổi nhưng khoảng hai mươi năm sau, nếu có điều kiện đứng bên cạnh nhau thì e rằng, con đã có thể là chị của anh ấy. Về mặt sinh lý, nữ yếu hơn nam nhiều cho nên mau già. Xuân Cường nói: Không nhất định như vậy. Trong lịch sử, đàn bà thọ hơn đàn ông rất nhiều. Xa Thái Quân trong tướng phủ họ Dương gần trăm tuổi mà vẫn thống lĩnh quân sĩ xuất chinh. Đàn ông có tinh thần ấy, tôi chưa hề nghe qua...

Tự nãy giờ, Tiêu Đồng chỉ cắm cúi ăn, không muốn tham gia vào câu chuyện của họ, đến lúc này mới chen vào:

- Nhưng chuyện Xa Thái Quân chẳng qua cũng chỉ là truyền thuyết dân gian, không nên xem bà ta là có thật mà gọi là người đàn bà có tuổi thọ

https://thuviensach.vn

cao...

Xuân Cường vốn rất ghét bị ai đó bài xích và phản đối, đặc biệt là cấp dưới và kẻ hậu bối, cau mày nói:

- Cậu quá câu nệ rồi đó, chẳng qua là tôi muốn đưa ra một ví dụ nhằm chứng minh là phụ nữ tuổi cao vẫn còn đầy đủ sức khỏe mà thôi.

Đúng là Tiêu Đồng cố chấp, cười nhạt nói:

- Thế tại sao anh không lấy Tôn Ngộ Không làm ví dụ. Lão ta sống đến trên năm trăm tuổi kia mà!

Bố cười ha hả, Khánh Xuân cũng cười. Xuân Cường không có cớ gì để mà phản đối và tức giận được nữa, chỉ làu bàu:

- Sinh viên thế hệ cậu bây giờ có một cái tật là thích tranh cãi, cho rằng mình luôn đúng, không chịu thua trước bất cứ lý lẽ nào... Cái tật này không sửa không xong. - Vừa nói, anh vừa rót cho mình một ly rượu và uống cạn.

Thấy Xuân Cường uống đã nhiều, bố đậy nắp chai rượu lại, nói:

- Uống như vậy được rồi, uống nữa e rằng không về được.

Đáng tiếc là khi ông phát hiện ra điều này thì Xuân Cường đã ngà ngà say. Mà khi anh đã ngà say thì lại thích nói nhiều. Anh mở nắp chai rượu, vừa mở vừa nói: Dù sao thì cũng là rượu nhẹ, mà loại rượu nhẹ thế này làm sao có thể say được. Uống vào cũng giống như hòa một tí men rượu vào nước lã mà uống thế thôi, đã là dân uống thì phải uống loại rượu có nồng độ cao mới sướng, mới đã nghiện. Nhắc đến tiếng "nghiện", anh lại quay sang hỏi Tiêu Đồng, Có phải uống loại rượu nhẹ này, cảm giác cũng giống với việc hút heroin bị pha chế, không sướng như tiên chích heroin nguyên chất, nếu không phải như vậy thì tại sao herroin bị pha chế lại rẻ đến như thế?

https://thuviensach.vn

Nghe Xuân Cường nói câu này, không gian trong bàn ăn bỗng dưng yên lặng một cách đáng sợ. Khánh Xuân đưa mắt nhìn bố, đầu cúi gầm, không biết phải xử trí thế nào. Cánh tay Tiêu Đồng đang gắp một ít rau trên đũa cùng dừng lại giữa không trung, run rẩy. Có điều anh cũng gắng gượng bỏ chút thức ăn ấy vào trong bát của bố, nói: Bác à, ăn thêm chút rau nữa! Nói xong, anh đứng dậy, vơ vội mấy chiếc đĩa đã hết thức ăn đi thẳng vào bếp và không quay trở lại nữa. Khánh Xuân cương quyết không cho Xuân Cường uống nữa và bới cho anh một bát cơm đầy rồi đứng dậy, đi thẳng vào bếp gọi Tiêu Đồng. Lúc này Tiêu Đồng đang rửa bát, nói là mình ăn đã quá no, không cần phải quay lại bàn ăn nữa.

Khánh Xuân năn nỉ:

- Không quay lại thì không được đâu, không được mất lịch sự với khách.

- Anh ta lúc nào cũng muốn công kích tôi, tôi nhận ra điều này. - Tiêu Đồng nói - Nếu không phải đây là nhà chị, tôi không cho anh ta một trận ra trò mới là điều lạ.

Nhìn sắc mặt Tiêu Đồng, Khánh Xuân biết là anh đang rất tức giận. Nếu cứ ép anh quay trở lại bàn ăn, e rằng kết quả chưa chắc đã êm đẹp nên cô lên tiếng an ủi:

- Không muốn sang cũng không sao, có điều suy nghĩ của cậu cũng nông cạn lắm. Những gì của người say rượu nói ra không cần phải xem đó là những điều thật. Vừa rồi không phải là cậu đã đem chuyện Tôn Ngộ Không ra để công kích anh ta sao?

Tiêu Đồng không nói không rằng, cúi đầu chăm chú rửa soong. Khánh Xuân quay trở về bàn ăn, bố hỏi: Tiêu Đồng đâu? Gọi nó sang ăn cơm, không ăn cơm là không được đâu. Khánh Xuân lúng búng nói, Cậu ta ăn no rồi, con bảo cậu ta rửa chén bát.

https://thuviensach.vn

Trong thời gian Xuân Cường ăn xong cơm, trái cây, bánh sinh nhật; uống xong trà và thao thao bất tuyệt chuyện đông chuyện tây với bố, Tiêu Đồng vẫn không quay trở lại. Cho đến khi Xuân Cường nói lời từ biệt để ra về, Tiêu Đồng vẫn không có mặt để nói một lời chào. Xuân Cường vừa rời khỏi nhà, bố vội vàng chạy vào nhà bếp để tìm Tiêu Đồng. Ông sợ rằng, công lao không biết bao nhiêu ngày qua của ông sẽ vì những lời nói của Xuân Cường mà biến thành mây khói, thành một dòng nước chảy xuôi về đông. Nhưng không có chuyện gì xảy ra. Ngay sau khi Xuân Cường rời khỏi nhà, sắc mặt Tiêu Đồng đã tươi tỉnh hẳn lên, cười cười nói nói cho đến khuya mới lên giường ngủ.

Cho dù là như vậy, sáng hôm sau gặp Xuân Cường ở cơ quan, Khánh Xuân vẫn tỏ thái độ không bằng lòng với anh. Không ngờ rằng, Xuân Cường vẫn cứ cho những gì mình đã thể hiện đêm qua là không có gì đáng phàn nàn. Thậm chí anh còn nói: Đêm qua, anh đối xử với "cậu em" của em không hề tồi tí nào. Anh mời cậu ta uống, khuyên nhủ cậu ta quyết tâm đoạn tuyệt với ma túy. Rõ ràng những điều ấy hoàn toàn xuất phát từ tấm chân tình của anh, lẽ nào cậu ta lại không thể tiếp thu? Loại người đã từng nghiện ngập lúc nào cũng phải cần có một ai đó bên cạnh để khuyên bảo, để giáo dục. Anh thay mặt em và bố em để giáo dục cậu ta đấy thôi!

Khánh Xuân nói, Muốn giáo dục cũng phải chọn thời điểm thích hợp. Đêm qua không phải là thời điểm để anh lên tiếng giáo dục Tiêu Đồng. Vả lại, anh có hỏi Tiêu Đồng rằng, uống rượu nhẹ cũng giống như hút heroin bị pha chế, không đã nghiện, không đáng tiền. Anh châm biếm và moi móc chuyện ấy làm gì, liệu cách giáo dục của anh có hiệu quả không?

Thực ra Xuân Cường đã nhận ra rằng, về lý cả về tình, anh đều đã sai lầm. Nhưng có điều anh chỉ im lặng giây lâu rồi nói:

- Không thể tiếp thu ngay cả một câu nói đùa, thế thì tự ái của cậu ta quá lớn thôi.

https://thuviensach.vn

- Đối với một người đã từng nghiện ma túy thì không có gì quan trọng hơn là hỗ trợ để họ xác lập một lòng tự tôn và tự tin vào chính mình. - Khánh Xuân nói.

- Được rồi, anh có lỗi với em và với bố em. Cho anh xin lỗi vậy.

Khánh Xuân rất muốn nói: Anh nên xin lỗi Tiêu Đồng, nhưng nghĩ lại, cô không thể nói ra lời này. Cô nhận ra rằng, từ nay trở về sau, mình sẽ không bao giờ có ý nghĩ là sẽ liên kết hai người lại với nhau bằng tình cảm một cách ngu ngốc như thế nữa. Nói gì thì nói, không phải bất kỳ người đàn ông nào cũng có tính cách phóng khoáng. Nếu đã có ý đồ cá nhân nào đó, họ hoàn toàn có thể đánh mất phong độ vốn có trước một sự việc cụ thể. Cô cay đắng nhận ra rằng, bữa cơm tối chẳng khác nào là cô đã tự cầm đá đập vào chân mình.

Cũng không khác lắm với Khánh Xuân, gương mặt Xuân Cường cũng không thể che giấu được nỗi buồn, anh nói:

- Khánh Xuân à, lần sinh nhật này của anh chẳng vui vẻ tí nào. Anh có rất nhiều điều muốn nói với em. Nhưng trước mặt hai người ấy, anh không thể nào nói được. Thế nào thì chúng ta cũng phải nói chuyện với nhau một lần cho hết, anh sẽ mời em đi ăn cơm vậy.

https://thuviensach.vn

31.

Bữa tiệc sinh nhật của Xuân Cường kết thúc trong buồn tẻ. Kế hoạch nối kết tình thân giữa Xuân Cường và Tiêu Đồng của Khánh Xuân cũng hoàn toàn thất bại. Có điều, sự kiềm chế cảm xúc của Tiêu Đồng khiến cô càng tin vào anh hơn, tình cảm của cô giành cho anh vì thế cũng sâu hơn. Cô nhận ra, Tiêu Đồng ngày càng trở nên đáng mến hơn. Sự quan tâm của cô giành cho anh đã đem lại một kết quả như cô mong ước: Anh đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của ma túy. Và cô vẫn tin rằng, cô chính là nguồn động viên lớn nhất để anh thay thịt đổi da trở thành một con người mới. Nếu một ai đó không hề biết quá khứ của Tiêu Đồng thì họ không thể ngờ rằng, chỉ cách đây không lâu, chàng trai khỏe mạnh, tính cách phóng khoáng và đầy nghị lực này lại là một con ma nghiện ngập. Cô cho rằng, Xuân Cường không có lý do gì để coi thường Tiêu Đồng và cho dù là cố ý hay vô ý, anh cũng không có quyền làm thương tổn đến Tiêu Đồng.

Sáng hôm ấy, Phòng công an triệu tập cuộc họp bất thường bàn về chuyên án 16-6. Sau khi nghe những báo cáo về kết quả điều tra trong thời gian qua, trưởng phòng Mã biểu dương những gì mà tổ đã làm được nhưng anh không hề bình luận trực tiếp về giá trị của những chứng cứ mà tổ đã thu thập được. Điều này khiến Xuân Cường và Khánh Xuân cảm thấy rất băn khoăn. Cả hai đều nhận ra rằng, tâm trạng của Mã Chiếm Phúc không được thư thái lắm. Gương mặt anh cứ cau có trong suốt cuộc họp. Phát biểu kết thúc cuộc họp, anh tỏ ra không bằng lòng lắm, nói:

- Cứ làm thế này thì e rằng không phải là cách tốt nhất. Xem ra không nên coi thường những cách thức mà bọn tội phạm đã thực thi để tự bảo vệ mình cũng như là che mắt mọi hướng điều tra của cảnh sát. Hơn nữa, về mặt khách quan mà nói, một số hoạt động của chúng ta trong thời gian gần đây đã đánh động chúng. Do vậy mà chúng đã cẩn thận hơn so với trước. Trong tình hình này mà cứ tuân theo những cách điều tra thông thường đương

https://thuviensach.vn

nhiên là không có hiệu quả nữa rồi. Công an Quế Lâm cũng đã trả tự do cho mấy tay lái xe. Quan Kính Sơn vẫn còn đang bị tạm giam nhưng bao giờ ra tòa thì không thể biết được. Hồ sơ cũng đã trình lên Viện Kiểm sát nhưng vì chứng cứ không đầy đủ nên họ đã trả về. Nếu một thời gian nữa không thu thập thêm chứng cứ có sức thuyết phục thì buộc lòng họ cũng phải trả tự do cho Quan Kính Sơn mà thôi. Về cơ bản, công an Quảng Châu cũng đã khẳng định là Công ty Hồng Phát có liên quan đến buôn bán ma túy, những kẻ cầm đầu công ty đều đã bị bắt và đang chuẩn bị khởi tố. Có điều bọn này cho đến nay vẫn không chịu thừa nhận gì cả. Bởi chúng biết, chỉ cần thừa nhận là cái chết đã treo trước mắt. Do vậy trước tòa, bọn chúng sẽ không ngớt kêu oan. Theo tôi, chúng sẽ kêu oan cho đến khi ra đến pháp trường. Do vậy mà hy vọng có thể tìm ra chút manh mối nào về Quan Kính Sơn và Âu Dương Thiên gần như là không có. Chúng ta không thể cứ dậm chân tại chỗ chờ vận may mãi được, phải tìm ra một hướng đi mới. Mỗi người phải tự mình đầu tư suy nghĩ xem sao.

Mã Chiếm Phúc nói thì dễ, nhưng tìm ra hướng đi mới trên cơ sở nào đây? Khánh Xuân liếc nhìn Xuân Cường. Anh cũng đang cúi đầu im lặng. Cô biết, trong đầu Xuân Cường lúc này đang trống không vì ngay cả chính cô, cô cũng tự nhận là mình đã hoàn toàn bất lực.

Không khí im lặng tràn ngập căn phòng. Trưởng phòng Mã nhìn Xuân Cường và đột nhiên lên tiếng hết sức bất ngờ:

- Hay là chúng ta dùng lại Tiêu Đồng?

Xuân Cường ngước đầu lên, ngập ngừng:

- Không phải là chúng ta đã dùng Tiêu Đồng hay sao? Nhưng kể từ khi lập công ở Phú Ninh, cậu ta hoàn toàn im hơi lặng tiếng.

Câu nói của trưởng phòng Mã khiến Khánh Xuân giật mình. Cô có cảm giác là anh quá bức bối nên mới nghĩ đến cách thức điên khùng như vậy.

https://thuviensach.vn

Có điều, giọng nói của Mã Chiếm Phúc bình tĩnh đến độ lạnh lùng:

- Có lẽ điều kiện lúc này đã cho phép chúng ta thay đổi phương thức, hãy để cho Tiêu Đồng chủ động vào cuộc thôi.

Trông thấy vẻ ngạc nhiên của cả Xuân Cường và Khánh Xuân, Mã Chiếm Phúc hạ giọng trình bày những ý định của mình về vấn đề này. Nghe xong, Xuân Cường đập bàn nói lớn: Tuyệt vời! Còn Khánh Xuân thì không biểu lộ thái độ gì. Cô cảm thấy đầu óc mình rối bời.

Tuy Xuân Cường tán dương kế hoạch của Mã Chiếm Phúc là tuyệt vời song anh vẫn lo lắng về sự phối hợp cũng như cá tính của Tiêu Đồng:

- Tính cách cậu nhóc này rất bốc đồng, thậm chí có khi còn hỗn láo, rất khó thuyết phục.

Khánh Xuân có vẻ có ác cảm với Xuân Cường vì anh vẫn giữ thành kiến không mấy tốt đẹp về Tiêu Đồng, không nhịn được nữa bèn lên tiếng phản đối:

- Anh ăn nói nên khách quan một tí có được không. Tính cách cậu ta ra làm sao, tôi có cảm giác là không đến nỗi tệ như anh vừa nói.

Xuân Cường chưa kịp mở miệng tranh luận thì Mã Chiếm Phúc đã lên tiếng. Anh nhìn Xuân Cường cười nói:

- Trên thế gian này vẫn có những người được sinh ra là để chế ngự nhau. Cậu cảm thấy bất lực với cậu nhóc ấy thì Khánh Xuân ắt sẽ có biện pháp.

Khánh Xuân không hề cảm thấy đắc ý trước câu nói vừa có vẻ biểu dương, vừa như pha trò của trưởng phòng Mã. Cô nhận ra một chút mâu thuẫn trong phương án của anh nên thái độ có vẻ do dự:

- Tiêu Đồng vừa mới cai nghiện xong, tâm tình cũng như sức khỏe mới bước vào giai đoạn ổn định. Cậu ta không hề muốn quay lại với Âu Dương

https://thuviensach.vn

Lan Lan. Lúc này chúng ta đề xuất chuyện này, tôi nghĩ là cậu ta không chấp nhận nổi.

- Oan có đầu, nợ có chủ. - Xuân Cường nói - Âu Dương Thiên và Âu Dương Lan Lan đã đẩy cậu ta vào con đường cùng. Đến lúc này cậu ta phải ra tay báo thù mới là hợp lẽ. Tại sao em lại cho là cậu ta không chấp nhận nổi?

Thực ra Khánh Xuân không nhẫn tâm để Tiêu Đồng giao thiệp lại với gia đình Âu Dương. Có điều cô không thể nói ra điều này với mọi người. Trong một tâm trạng hết sức nặng nề, cô im lặng nghe Mã Chiếm Phúc nói: Tôi tin tưởng rằng cô Khánh Xuân sẽ thuyết phục được Tiêu Đồng... Thoạt nghe thì đó là một lời động viên nhưng kỳ thực là cô biết, tất cả đã được quyết định!

Trông thấy gương mặt Khánh Xuân có vẻ nặng nề, Xuân Cường có vẻ đầy trách nhiệm, nói:

- Nếu em thấy tự mình không đảm nhận nổi việc này, chúng ta có thể hợp tác với nhau để nói chuyện với Tiêu Đồng, nói đến việc đôi bên cùng có lợi. Nếu cậu ta muốn lập công, chúng ta có thể chính thức ra mặt gặp lãnh đạo trường để giúp cậu ta được quay lại học tập, em thấy thế nào?

Khánh Xuân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Thôi vậy, cứ để cho em nói chuyện với cậu ta xem thế nào đã. Anh ăn nói quá sắc bén, quá lợi hai. Đến lúc nào đó anh lại buột miệng nói ra rằng, đại khái là uống rượu nhẹ cũng chẳng khác nào xài heroin pha tạp thì ngay cả cơm đã chín cũng có thể bị anh làm cho sống lại mà thôi.

Mã Chiếm Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì là heroin pha tạp chẳng khác rượu nhẹ, Xuân Cường đã làm nên chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Xuân Cường ấp úng, Chẳng có gì cả, Khánh Xuân chỉ đùa thôi, anh đừng quan tâm. Rồi anh lái câu chuyện sang hướng khác. Đương nhiên là Xuân Cường rất giận Khánh Xuân vì cô đã gợi ra chuyện này. Tan họp, anh không hề nói với Khánh Xuân thêm lời nào, hằm hằm bỏ về cơ quan một mạch.

Những buồn vui hờn giận của Xuân Cường luôn luôn đươc thể hiện qua gương mặt là chuyện quá quen thuộc đối với mọi người bao nhiêu năm nay, Khánh Xuân không còn lấy làm lạ nữa. Chiều hôm đó cô về nhà khá sớm, chuẩn bị sẵn sàng về mặt tâm lý để nói chuyện với Tiêu Đồng.

Bước vào nhà, Khánh Xuân đã nghe thấy tiếng nói cười vui vẻ của Tiêu Đồng và bố, khiến những lo lắng và phiền muộn trong người cô cũng vơi đi phần nào. Cô cất tiếng cười phụ họa, hỏi có chuyện gì mà hai người vui như vậy. Bố không trả lời mà nói, Bữa nay con về sớm quá, chưa chuẩn bị cơm nước gì cả. Cô nói, thôi thì còn gì ăn nấy vậy, nhưng mọi người đang có chuyện vui à? Gương mặt Tiêu Đồng đầy vẻ bí mật, nói:

- Bữa nay chị lại có thêm một cậu em nữa. Chị đoán thử đó là ai?

Cậu em nào? Khánh Xuân nghi ngờ, nghĩ rằng đó chỉ là một chuyện đùa. Cô nghiêm sắc mặt nói:

- Có một đứa em như cậu, tôi cũng đã đủ phiền rồi, thêm một đứa nữa e rằng phải nhảy lầu mà thôi!

- Thế thì chị xem đây!

Tiêu Đồng vừa nói vừa tránh sang một bên. Phía sau lưng anh là chiếc giường đơn. Trên giường có một chiếc hộp giấy, bên trên hộp giấy là một chiếc chăn đơn, gói trong chiếc chăn đơn là một chú mèo màu đen bằng cỡ nắm tay đang khoanh tròn ngủ ngon lành.

Tiêu Đồng nói:

https://thuviensach.vn

- Là con trai đấy!

Khánh Xuân kêu lên vì quá bất ngờ. Từ nhỏ đến lớn, nhà cô chưa nuôi bất kỳ một loài động vật nào cả, bây giờ đối diện với con vật đen nhẻm trước mặt, cô chưa có chút chuẩn bị về tâm lý nào để tiếp nhận nó. Chúng ta làm sao nuôi nó được, nó không sống đâu - Cô nói. Nói vậy nhưng nhìn con mèo đang xù lông nằm trong chiếc chăn, trong lòng đã cảm thấy có một chút hiếu kỳ lẫn thích thú. Có điều cô vẫn không hiểu, suốt đời bố chỉ biết có mỗi công việc cách mạng, rất ghét chuyện nuôi súc vật trong nhà. Lúc này trước một con mèo, ông lại cười cười nói nói như một đứa trẻ! Khánh Xuân nghĩ, tất cả đều vì Tiêu Đồng!

Quả đúng như cô nghĩ. Bố nói, Chiều nay hai người ra phố thấy người ta đang rao bán mèo và Tiêu Đồng cương quyết đòi mua cho được mới thôi. Cả hai cùng nhau trả giá từ thấp đến cao, cuối cùng phải trả tám mươi đồng. Bố còn nói, Không đắt bởi đó là số tiền dùng để mua một con vật sống, một sinh mệnh!

Từ sự vui vẻ của bố, Khánh Xuân không thể không thừa nhận là, từ ngày có sự xuất hiện của anh, không khí trong gia đình đã thay đổi so với trước rất nhiều, sôi động hơn, bận rộn hơn và cũng vui vẻ hơn. Bất kỳ chỗ nào trong nhà cũng đều có dấu vết của Tiêu Đồng lưu lại. Chỗ này treo một bức tranh, chỗ kia đặt một lọ hoa, ngay cả trong nhà vệ sinh và nhà bếp cũng có một vài món nho nhỏ do anh tự chọn và mua về, ra vẻ mình chủ nhân chân chính của căn nhà.

Họ ngồi lại với nhau để bàn luận chuyện đặt một cái tên cho con mèo. Bố cười nói, hay là tên nó là Âu Tiểu Xuân. Cô giả vờ lắc đầu quầy quậy, nói, Không được không được, nó không thể là em ruột của con được, tốt nhất hãy gọi nó là Tiêu Tiểu Đồng. Sau đó cô nói, theo thói quen, người ta thường đặt tên cho chó mèo trong nhà là Mimi, hoặc là Tiểu Hắc gì đó cũng được. Bố hỏi ý kiến Tiêu Đồng. Anh nói, chọn cái tên Tiểu Hắc vậy, Mimi có vẻ nữ tính quá, cái tên Tiểu Hắc có vẻ đàn ông hơn.

https://thuviensach.vn

Sau khi thống nhất tên của thành viên mới trong gia đình, bố còn bảo phải ra ngoài tìm mua cho nó một chiếc chậu sành nhỏ, trong đó chứa một ít cát. Tiêu Đồng đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị làm cơm, Khánh Xuân ngồi bên cạnh chiếc hộp, đùa giỡn với con mèo. Cái thân hình bé xíu, mềm oặt của nó khiến Khánh Xuân chạnh nghĩ đến mẹ và những ngày thơ ấu của mình, nhưng rồi chợt nghĩ đến những gì cần phải làm trước mắt, cô lắc đầu, xua đuổi sự yếu mềm trong tình cảm, đến bên giường Tiêu Đồng ngồi xuống, phân vân không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào. Cô không biết là lúc này, thuyết phục Tiêu Đồng hay thuyết phục chính mình, cái nào khó hơn.

Trên cạnh chiếc gối của Tiêu Đồng có một chiếc khăn giấy được cuộn lại một cách cẩn thận. Thuận tay, cô cầm lên với ý nghĩ là muốn dọn dẹp giường cho anh. Không ngờ là từ chiếc khăn giấy ấy, một ống tiêm lộ ra, kim tiêm không còn nữa nhưng từ trong ống tiêm, Khánh Xuân nhìn thấy rất rõ những vết trăng trắng như sữa còn vương lại.

Đây là cái gì?

Khánh Xuân phân vân trong một thoáng rồi bỗng dưng cô giật mình kinh sợ. Cô đã biết, đó chính là heroin! Cô không tin vào mắt mình nữa, không tin những gì mình vừa trông thấy lại là sự thật, thậm chí cô nghĩ mình đang nằm mơ. Cô đối xử tốt với Tiêu Đồng như vậy, tận tâm tận lực vì anh như thế kia mà? Không những là cô mà còn có bố, toàn ngôi nhà này đều hết sức vì anh kia mà! Không phải là trong lúc anh sắp trở thành một kẻ không được xã hội thừa nhận, chính cô là người giang rộng đôi tay đón anh về với mình đó sao? Thậm chí trong nhiều đêm hôm khuya khoắt, cô ngồi đối diện với tấm ảnh của Tân Dân để nói với anh về chàng thanh niên xuất hiện một cách đột ngột trong ngôi nhà của mình. Cho dù Xuân Cường có hoài nghi, có dè bỉu đi chăng nữa, cô vẫn tin vào Tiêu Đồng. Đến lúc này, cô mới ý thức được rằng, chính cô đã bị vẻ ngoài của Tiêu Đồng làm cho mê muội nên mới bị anh lừa một cách dễ dàng như thế! Cô vẫn cho rằng, Tiêu Đồng đã có thể hoàn toàn thoát khỏi sự cám dỗ của ma túy, lại còn cho rằng, anh

https://thuviensach.vn

đã vì mình nên mới đoạn tuyệt với ma túy nữa chứ? Cô không ngờ rằng, Tiêu Đồng lại có thể trốn tránh khỏi cặp mắt của cô, của bố để chích thuốc trong nhà! Nếu hôm nay cô không về sớm, Tiêu Đồng không kịp dọn dẹp thì có lẽ, cô không bao giờ phát hiện ra.

Cô nhìn chiếc ống tiêm gớm ghiếc, nhìn những vệt trắng như sữa nhờ nhờ đáng sợ bên trong, muốn khóc mà nước mắt không thể chảy ra được nữa. Trong rất nhiều vụ án, cô đã từng trông thấy vật tội lỗi này nhiều lần, nhưng không ngờ là đến hôm nay, nó lại xuất hiện trong nhà mình!

Đúng lúc đó, Tiêu Đồng lên tiếng gọi: Ăn cơm thôi! Giọng anh vẫn đầm ấm, vẫn đầy tự tin! Cô bước ra phòng khách, ở đó Tiêu Đồng đã bày sẵn bát đũa trên bàn ăn và đang bê một mâm cơm đi từ trong nhà bếp ra, cười nói: Xong cả rồi! Có điều, nụ cười của anh tắt giữa chừng vì anh đã trông thấy sắc mặt Khánh Xuân. Cô không thể chế ngự được sự tức giận và nỗi đau khổ của mình, đưa chiếc ống tiêm gớm ghiếc đến sát mặt Tiêu Đồng, toàn thân run rẩy hỏi:

- Đây là cái gì?

-... Cái đó... cái đó... Chị nói...

Khánh Xuân không kịp nhận ra thái độ của Tiêu Đồng là tiếp tục chối quanh hay là thừa nhận, tay cô đã vung lên một cách vô thức, giáng một bạt tai vào mặt anh. “Chát!”. Cùng với âm thanh ấy là tiếng mâm cơm rơi xuống sàn, tiếng vỡ loảng xoảng, những hạt cơm trắng tinh văng tung tóe cùng với thức ăn. Lúc ấy, bố bước vào, trên tay là một chiếc chậu sành chứa cát, giật mình kinh sợ khi thấy mâm cơm nằm ngổn ngang tung tóe dưới nền nhà. Ông đưa mắt nhìn Tiêu Đồng đang ôm mặt, nhìn Khánh Xuân nước mắt lưng tròng, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Khánh Xuân khóc không thành tiếng:

- Cậu đi đi, đi ngay lúc này! Cậu không có tư cách ở trong ngôi nhà này!

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân chỉ vào Tiêu Đồng:

- Cậu lừa chúng tôi chưa đủ hay sao? Cậu không thể nói một câu nói nào đúng với lương tâm của mình hay sao? Cậu không còn một chút chân thành nào trong quan hệ với chúng tôi nữa hay sao? Cậu không cai nghiện nổi, nhưng tại sao lại lừa tôi, bước vào nhà tôi để mà lừa tôi hay sao?

Bố bước đến đứng giữa hai người, lập bập:

- Sao vậy, việc này là như thế nào? Ông đẩy Khánh Xuân vào trong phòng ngủ, cao giọng nói. - Con đừng làm vậy có được không, có gì cứ bình tĩnh mà nói. Con lớn hơn Tiêu Đồng, nó có chỗ nào chưa được thì con nhường một tí, có sao đâu?

Đến lúc này, Khánh Xuân cảm thấy đau đớn và hối hận vì mình đã giành tình cảm chân thật cho gã trai này. Nếu không yêu Tiêu Đồng, cô không run rẩy, không đau khổ đến như vậy. Có thể nói, cô đã đi từng bước rất chậm chạp để đến bên anh. Trong trái tim cô đã giành một vị trí quan trọng cho Tiêu Đồng bởi cô tin rằng, anh chân thành, anh thẳng thắn, anh dũng cảm; tin rằng anh có bản lĩnh, có niềm tin vào cuộc sống và cũng từ đó mà cô cũng tin rằng, anh đang ngụy trang, đang đánh lừa mình. Khánh Xuân muốn khóc, muốn gào cho vơi nỗi hận trong lòng mình, nhưng cô cố gắng chế ngự sự mềm yếu ấy, cắn môi nói với bố:

- Cậu ta không nên lừa con! Bố để cậu ta đi đi, đi càng nhanh càng tốt!

Bố đứng ngay giữa cửa ngăn cách phòng ngủ với phòng khách, nói vọng ra ngoài:

- Tiêu Đồng, cháu đi ra ngoài một lát đi, một lát thôi.

Khánh Xuân biết là bố không làm theo ý cô. Ông chỉ muốn Tiêu Đồng ra ngoài một lát để tránh cơn giận dữ của cô mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đã ra khỏi nhà. Khánh Xuân nghe thấy rất rõ tiếng đóng cửa, tiếng bước chân nặng nề và rất gấp rút trên cầu thang. Bố khóa cửa lại, im lặng dọn dẹp đống thức ăn tung tóe trên sàn. Chờ cho đến khi Khánh Xuân không còn thút thít khóc nữa, ông mới từ tốn hỏi:

- Cuối cùng là vì điều gì mà con giận dữ như vậy?

Khánh Xuân chỉ chiếc ống tiêm trên giường, nói:

- Bố xem đi!

Bố cầm chiếc ống tiêm lên, không hiểu:

- Vì cái này sao?

Khánh Xuân mệt mỏi thở dài:

- Cậu ta không cai nghiện được. Cậu ta đã lừa con để con đưa ra khỏi trại cai nghiện, lừa con để con đưa về nhà. Thực ra là cậu ta vẫn cứ hút và đến lúc này đã trở nên nghiêm trọng hơn là đã chích heroin rồi! Bố ngày nào cũng ở bên cạnh cậu ta, bố không phát hiện ra sao?

Bố đưa chiếc ống tiêm lên cao, hỏi:

- Con nói cái này à? Cái này bố và Tiêu Đồng mới mua chiều nay, dùng nó để bơm sữa cho Tiểu Hắc. Bố và Tiêu Đồng vừa cho nó ăn xong!

- Tiểu Hắc?

Toàn thân Khánh Xuân như mềm oặt đi, tựa lưng vào tường thất thần, chỉ đưa mắt nhìn bố mà không thể nói lên một lời nào, nhưng lạ thay, một nỗi vui mừng không thể chế ngự được bỗng dâng trào trong lòng cô. Thì ra Tiêu Đồng vẫn cứ là Tiêu Đồng của cô! Nhưng bố thì đang rất giận dữ. Ông lôi hộp sữa thừa trong bếp ra, lục trong thùng rác chiếc bì nhựa bọc ống tiêm bày ra trước mắt Khánh Xuân. Cơn giận khiến toàn thân ông run rẩy:

https://thuviensach.vn

- Đúng là một thứ bệnh nghề nghiệp, con nhìn ai cũng đều thấy sự lừa lọc. Nó đến nhà chúng ta bao lâu rồi, bố chỉ thấy tất cả những biểu hiện của nó đều rất tốt. Tại sao con không động não phân tích một chút chứ? Thần kinh của con quá nhạy, cách nhìn người quá chủ quan. Bố đã cực khổ như thế nào trong bao nhiêu thời gian qua để giám sát, để làm công tác tư tưởng với nó. Hôm qua Xuân Cường lại bày ra một chuyện, bữa nay con lại đặt ra một trò, liệu công sức của tôi còn có tác dụng gì? Bố biết tính khí nóng nảy và thẳng thắn của nó. Lần này nó bỏ đi, nó có thể chết để cho con chống mắt lên mà xem. Nó không về đâu, con có tin không?

Lời bố chưa kịp dứt thì Khánh Xuân đã vọt ra ngoài. Ông cũng vội vàng chạy theo cô xuống lầu. Cả hai tìm khắp mọi nơi, từ phía trước lầu đến phía sau lầu, từ những con đường xung quanh đến những nơi xa hơn, liên tục gào tên Tiêu Đồng như hai kẻ điên. Nhưng không hề có bóng dáng của Tiêu Đồng.

Hai người lang thang tìm kiếm trên phố, trong những vườn hoa, nhà Tiêu Đồng... nhưng anh đã hoàn toàn biến mất, thậm chí Khánh Xuân còn gọi điện cho cả Văn Yến nhưng rồi vẫn tuyệt vọng. Hơn nửa đêm rồi mà Tiêu Đồng vẫn không về và trong thâm tâm, Khánh Xuân biết là anh không bao giờ trở về nữa nhưng mỗi lần có tiếng bước chân lên cầu thang là lòng cô lại chứa chan một niềm hy vọng. Cả cô và bố không hề thiết đến cơm nước, đến mười hai giờ đêm thì bố hâm lại một chút thức ăn và gọi cô nhưng ánh mắt ông thì chẳng khác nào một ngọn roi quất thẳng vào mặt cô khiến lòng cô đau nhói. Cô ngồi lặng lẽ nhìn bố dùng ống tiêm hút từng thìa sữa bơm vào miệng Tiểu Hắc. Trông thấy nó vừa giãy vừa nuốt những giọt sữa mà bố bơm cho, bỗng dưng mắt cô cay xè và nước mắt trào ra ướt đầm khuôn mặt.

Khánh Xuân thức suốt đêm ấy. Sáng sớm, máy điện thoại bàn đã réo vang, Khánh Xuân sợ Tiêu Đồng nghe thấy giọng nói của mình nên bảo bố nghe máy. Bố nhấc ống nghe lên và đưa cho cô, nói là điện thoại của Xuân Cường.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường hỏi tình hình cô bàn luận với Tiêu Đồng đến đâu, nếu cậu ta đã bằng lòng thì sáng nay có thể tổ chức gặp mặt để thương lượng về những bước hành động tiếp theo. Khánh Xuân không trả lời câu hỏi của Xuân Cường mà hỏi lại, anh có thể cho cô mượn chiếc xe hay không, Xuân Cường nói là không có vấn đề gì, nhưng em cần xe để làm gì? Khánh Xuân nói, Tiêu Đồng đã bỏ đi mất rồi, em cần phải đi tìm cậu ta.

Rất nhanh sau đó, Xuân Cường đánh xe đến nhà Khánh Xuân, hỏi, cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì. Khánh Xuân kể lại một cách đơn giản những gì đã diễn ra trong đêm qua, có điều Xuân Cường không tin lời cô. Anh nói, không thể như vậy, không thể chỉ hoài nghi cậu ta chích thuốc mà em đã nói mấy câu mà cậu ta đã bỏ đi khỏi nhà, phải chăng là giữa hai người đã có chuyện gì khác bí mật hơn mà em không thể nói cho ai biết.

Khánh Xuân nói:

- Anh đừng đoán mò lung tung. Sau này em sẽ nói kỹ với anh hơn, bây giờ anh hãy đưa xe cho em.

- Sắc mặt em không tốt lắm, mắt đỏ và sưng mọng. Có phải là em đã khóc nhiều lắm? Cuối cùng thì cậu ta đã làm gì em? - Xuân Cường nói.

- Cậu ta không làm gì cả, chẳng qua là cả đêm qua em không ngủ mà thôi. - Khánh Xuân nói.

Xuân Cường vẫn nữa tin nửa ngờ nhìn thẳng vào mặt cô, nói một cách chầm chậm:

- Trông dáng vẻ của em thế này làm sao có thể lái xe. Hay là anh đưa em đi vậy. Em nói đi, bây giờ phải tìm cậu ta ở đâu? Không chừng cậu ta đã tìm một chiến hữu nghiện ngập và trốn một một xó nào đó để hút rồi cũng nên. Và em thì vì cậu ta mà đau lòng từ tối hôm qua đến giờ.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân biết anh rất không vừa lòng vì những biểu hiện của mình nhưng không muốn tranh luận với anh. Cô lên xe, nói:

- Đi, em biết cậu ta ở đâu rồi!

Chiếc xe phóng vèo trên đường Kinh Mật theo hướng dẫn của Khánh Xuân. Hai tiếng đồng hồ sau hai người đã đến Kim Sơn Lĩnh. Xuân Cường hoài nghi nói:

- Cậu ta ở đâu?

Khánh Xuân không trả lời. Cô nhảy xuống xe và chạy thẳng lên Tư Mã Đài. Xuân Cường không biết đầu cua tai nheo thế nào, chỉ biết chạy bám theo cô. Trường Thành rất vắng người, những công nhân làm công việc tu bổ tò mò nhìn hai vị khách thần thái vô cùng nghiêm trọng và cử chỉ vô cùng vội vã ấy, có lẽ đi du ngoạn trường thành với thái độ như thế này thì đây là lần đầu tiên họ thấy. Càng lên cao đường càng dốc, càng khó đi khiến Xuân Cường càng cảm thấy bực tức, vừa thở hổn hển vừa nói: Tiêu Đồng tại sao lại chọn chỗ này để mà ẩn nấp chứ? Không hiểu hai người đã làm cái trò gì? Anh bò lên thang trời, vừa bò vừa thở, lại vừa bò vừa thở đi qua cầu trời. Anh cảm thấy lạ lùng, một nữ cảnh sát vốn điềm đạm, thực tế như Khánh Xuân, không hiểu vì sao sau khi quen biết với Tiêu Đồng lại thay đổi nhanh như vậy, mới sáng sớm mà đã lôi anh đến nơi này mà không một lời giải thích, hành động này chẳng khác nào của một kẻ mắc bệnh thần kinh?

Gió rất mạnh, thi thoảng lại cuộn vào nhau trên không trung tạo ra những âm thanh vô cùng đáng sợ. Gió chính là nguyên nhân để mùa này không có du khách nào đủ bản lĩnh để đến Kim Sơn Lĩnh. Tiếng gió gầm gào đáng sợ của gió khiến cảm giác của Khánh Xuân và lòng tin của Khánh Xuân ngày càng lớn hơn: Nếu Tiêu Đồng đau lòng, nếu Tiêu Đồng tuyệt vọng, anh nhất định sẽ tìm đến đây!

https://thuviensach.vn

Cô dùng chút sức lực cuối cùng để leo lên đỉnh cao nhất của Tư Mã Đài - Lầu Vọng Kinh.

Cho dù Khánh Xuân đã nghĩ đến, cho dù Khánh Xuân đã dự cảm được, nhưng khi leo lên đến lầu Vọng Kinh và trông thấy Tiêu Đồng đang đứng giữa bầu trời lồng lộng gió, cô vẫn cảm thấy đây lại là một kỳ tích. Cô há miệng để thở, nước mắt cô trào ra và một tiếng gọi dịu dịu dàng thoát ra từ đôi môi cô:

- Tiêu Đồng!

Tiếng gọi của cô bị gió cuốn vào nơi xa xăm.

Nhưng Tiêu Đồng đã nghe thấy tiếng gọi ấy. Anh vịn vào bức tường thành loang lổ rêu phong, đứng dậy, người vừa bẩn vừa gầy, giữa trường thành cổ kính và ánh nắng mặt trời chiếu rọi, trông anh chẳng khác nào một tượng đá nghìn năm. Khánh Xuân định nói, Tiêu Đồng hãy tha lỗi cho tôi, tôi đã trách nhầm Tiêu Đồng. Miệng cô đã mở ra nhưng không một âm thanh nào lọt được ra ngoài. Đôi môi Tiêu Đồng cũng run run. Anh nhìn cô một thoáng rồi giang rộng đôi tay. Khánh Xuân không giữ gìn được nữa, nhào tới, mặc cho Tiêu Đồng dùng sức lực toàn thân ôm siết lấy mình.

Họ ôm chặt lấy nhau, nước mắt chan hòa chảy xuống thấm vào vai nhau. Tiêu Đồng lắp bắp:

- Chị đừng đuổi tôi, đừng bao giờ đuổi tôi. Tôi có thể sống tốt, tất cả là vì chị. Chị không cần tôi nữa thì tôi không còn lý do gì để sống...

Khánh Xuân vẫn không mở miệng, chỉ ôm chặt lấy Tiêu Đồng như sợ rằng mình thả tay ra, anh sẽ biến vào trong gió núi. Hình như cô có cảm giác rằng, mình đang ôm một đứa em lưu lạc lâu ngày vừa mới quay về lại vừa có cảm giác ôm một nửa còn lại của mình sau bao ngày xa cách. Họ cứ ôm nhau như thế và không biết rằng Xuân Cường đã lẳng lặng đứng sau lưng họ từ rất lâu rồi. Anh lặng lẽ quay đầu xuống núi, bước chân anh như đạp

https://thuviensach.vn

trên mây để vượt qua cầu trời. Mặt trời lên đã cao nên cả không gian Tư Mã Đài như được sưởi ấm lên một tí nhưng tâm hồn Xuân Cường không ấm lên được tí nào. Anh chạy thật nhanh về hướng mặt trời, mặt anh nhận những tia nắng ấm đập thẳng vào, lao vào xe và chạy như điên cuồng rời khỏi Tư Mã Đài đang tràn ngập trong nắng. Có một mũi dao vô hình chọc thẳng vào trái tim anh trước tất cả những gì vừa trông thấy. Một cảm giác tủi nhục choáng ngợp tâm hồn anh, mặc dù anh đã từng tưởng tượng ra cảnh này từ rất lâu rồi.

Chiếc xe lao trên đường với tốc độ kinh hoàng. Xuân Cường muốn hát, nhưng chỉ vài câu thoát khỏi miệng thì anh không còn hứng nữa. Anh muốn chửi bới, nhưng chỉ một tiếng "mẹ kiếp!" vừa mới thốt ra thì anh lại thấy ngượng mồm. Anh dừng xe bên đường, bật lửa châm thuốc. Hết hai điếu, tâm trạng anh trở nên bình tĩnh hơn, anh nghĩ, không có việc gì mà Lý Xuân Cường ta đây chưa từng gặp trong cuộc đời này.

Đây cũng chính là câu nói mà khi Khánh Xuân gặp anh để giải thích mọi chuyện. Anh không muốn nghe cô giải thích, chỉ nói anh không đồng ý với Khánh Xuân trong việc cô cưu mang và bảo hộ cho Tiêu Đồng. Anh hoài nghi và căm ghét mối quan hệ mờ ám giữa cô và Tiêu Đồng nhưng chưa bao giờ nghĩ là mình lại chứng kiến tận mắt cảnh hai người ôm nhau đắm đuối như vậy, đặc biệt là sau khi Tiêu Đồng nghiện ma túy, tình cảm của Khánh Xuân giành cho Tiêu Đồng lại có chiều hướng phát triển rõ ràng hơn. Đó không phải là Khánh Xuân tự đánh giá mình quá thấp hay sao? Anh còn nói rằng, sự tức giận của anh không phải xuất phát từ ân oán cá nhân mà là từ đạo đức truyền thống, cô có thể không yêu tôi nhưng cô đừng xúc phạm đến đôi mắt chưa hề khép lại của liệt sĩ Hồ Tân Dân!

Rõ ràng là Khánh Xuân không hề tưởng tượng được Xuân Cường lại tức giận đến như vậy. Ngay sau khi Xuân Cường quay người bỏ chạy thì cô và Tiêu Đồng xuống núi, tay trong tay dắt nhau đi trên con đường quốc lộ thênh thang. Con đường sạch lắm, sạch đến độ khó tìm thấy một hạt bụi. Gió cũng không thổi mạnh như trên núi nữa. Trong lòng cả hai lúc này chỉ

https://thuviensach.vn

có niềm hạnh phúc và sự bình yên. Cả hai đi bộ đến cửa Cổ Bắc, ghé vào một quán ăn nhỏ. Khánh Xuân đưa mắt nhìn Tiêu Đồng đang cúi đầu ăn xì xụp, nhìn gương mặt bạc thếch và đầy bui bặm của anh mà cảm thấy đau lòng. Cô hỏi, Tại sao cậu lại đến Tư Mã Đài, tại sao cậu lại nghĩ ra nơi ấy? Miệng Tiêu Đồng đầy thức ăn, ngẩng đầu lên vừa nhai vừa nói, Tôi chỉ nghĩ được chỗ ấy và chạy đến đó. Nơi ấy có thể làm tôi nhớ lại tất cả, tôi có thể muốn nghĩ gì thì nghĩ, muốn tưởng tượng gì thì tưởng tượng, miễn sao tâm hồn tôi được thoải mái hơn. Khánh Xuân hỏi, Thế cậu đã tưởng tượng ra được điều gì? Tiêu Đồng nói, Tưởng tượng được ở bên cạnh chị suốt đời. Nói xong câu này, anh cúi đầu xuống lẫn tránh ánh mắt của Khánh Xuân, đưa mắt nhìn ra ngoài, nhìn những tán lá cây vàng rực nói nhỏ: Tư Mã Đài là chứng nhân cho tình cảm của tôi với chị.

Tại cửa Cổ Bắc có một bến xe khách. Hai người lên xe trở về Bắc Kinh, đến nhà thì trời đã xế chiều, thân thể mệt mỏi đến rã rời. Bố không tỏ vẻ gì vui mừng trước sự trở về của Tiêu Đồng, ngược lại, tâm trạng ông có vẻ nặng nề. Ông chỉ yêu cầu Tiêu Đồng tắm rửa rồi chuẩn bị một ít thức ăn cho anh, ăn xong thì ông bảo anh đi ngủ rồi sang nhà Khánh Xuân, ngồi ở phòng khách, nói:

- Con đừng đi làm vội, ngồi xuống đó đã!

Khánh Xuân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bố. Tuy rất mệt mỏi nhưng nhìn thái độ của bố, cô vẫn dự cảm được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Vừa rồi Xuân Cường có đến đây. - Bố nói.

Chỉ nghe thấy lời này, Khánh Xuân đã hiểu vì sao tâm trạng của bố lại nặng nề đến như vậy, có điều cô không hề lên tiếng giải thích. Sự im lặng của cô khiến ông trở nên do dự:

- Quan hệ giữa con và nó, Tiêu Đồng ấy, là như thế nào?

- Xuân Cường đã nói gì với bố?

https://thuviensach.vn

- Nói, con và Tiêu Đồng có quan hệ...

- Anh ấy nói bọn con quan hệ như thế nào?

- Quan hệ... Bố đã nói như vậy mà con vẫn không hiểu hay sao?

Khánh Xuân cúi đầu im lặng.

Bố nói thẳng:

- Bố cho rằng không được tốt đẹp lắm, Xuân Cường cũng nghĩ như bố.

Đôi lông mày Khánh Xuân cau lại, giật giật. Hình như cô đang tức giận vì sự can thiệp của Xuân Cường vào đời sống riêng tư của mình:

- Xuân Cường không có tư cách để nói lung tung về con!

- Quan hệ giữa con và Xuân Cường có kết quả như thế nào, đó là quyền tự do của con. Nó đến tìm bố cũng chỉ vì muốn bố suy nghĩ và khuyên bảo con. - Bố cao giọng nói - Tiêu Đồng nhỏ tuổi hơn nhưng con không quan tâm, điều này cũng có thể được. Con và nó yêu nhau có ảnh hưởng gì đến công tác của con hay không, bố cũng không hiểu vì không biết những quy định của ngành cảnh sát. Nhưng chắc là con không thể không biết, Tiêu Đồng đã từng nghiện ma túy. Đây là căn bệnh có nhiều di chứng trong cả cuộc đời, con không thể không suy nghĩ đến điều này.

- Quan hệ giữa con và Tiêu Đồng như thế nào, cho đến bây giờ con vẫn chưa xác định được. Có điều, con nợ cậu ta nên con phải trả, có lẽ số mệnh đã định như thế rồi. - Khánh Xuân nói.

- Con đang trả nợ cho nó đấy thôi. Con kéo nó về đây, giúp nó cai nghiện, như vậy là con đã trả nợ cho nó đầy đủ rồi. Cứ cho là làm thân trâu ngựa để trả nghĩa cho người nhưng không nhất thiết là phải gắn chặt cuộc đời mình với họ. Nếu Tiêu Đồng không từng nghiện ma túy, bố không có ý kiến gì. Nhưng nó từng nghiện ngập, bố không thể không cảnh tỉnh con.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân cúi đầu nói nhỏ:

- Không phải là cậu ta đã cai nghiện rồi sao?

- Trước đây bố không hiểu gì về chuyện này, nhưng sau khi Tiêu Đồng đến đây, bố đã đọc rất nhiều sách viết về ma túy và nghiện ma túy. Tuyệt đại đa số những người từng cai nghiện đều tái nghiện. Về mặt sinh lý thì đoạn tuyệt với ma túy là chuyện rất dễ, nhưng về mặt tinh thần thì vô cùng khó, chưa có trường hợp nào thành công cả. Như vậy, cả cuộc đời con sau này bất kỳ lúc nào cũng phải để mắt tới nó, suốt cuộc đời sống trong phập phồng lo sợ. Con có tự nguyện sống một đời như vậy không?

Khánh Xuân không có bất kỳ một lý lẽ nào để tranh luận với bố, tâm trạng rối bời. Cô biết, để đến được với Tiêu Đồng, cô phải vượt qua rất nhiều áp lực, thậm chí là không hiện thực tí nào nhưng tự trong lòng mình cô đã xác định, bắt đầu từ hôm qua, cô không thể xua đuổi được hình bóng Tiêu Đồng nữa.

- Nó cũng không thể ở mãi ở đây được. Chúng ta giúp nó, rồi cũng phải đến lúc kết thúc chứ. - Bố nói.

Khánh Xuân ngước đầu nhìn ông, nói:

- Bố định đuổi Tiêu Đồng à?

Bố lặng im giây lâu rồi nói:

- Phải nhanh chóng tìm cho nó một công việc. Có công việc, bận rộn trăm bề, nó có thể quay về nhà mà ở. Không phải là con đã nói là trước đây nó đã có người yêu, hai đứa có còn quan hệ gì với nhau không?

Khánh Xuân vẫn cúi đầu im lặng, bố đã bắt đầu nổi cáu:

- Cuối cùng thì con nghĩ gì?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân đứng dậy, nói:

- Con phải đi làm đây.

Nói xong cô khoác áo ngoài, cầm túi xách đi ra cửa. Ra khỏi cửa, cô ngoáy đầu nhìn lại. Bố vẫn đang ngồi trầm tư trên ghế salon, khuôn mặt già nua trông có vẻ buồn rầu khiến lòng cô nhói đau. Cô nói:

- Bố cho con thời gian để suy nghĩ, đừng vội vàng mà ép buộc con như vậy. - Ngừng lại một lát, cô nói tiếp - Bố có thể đối xử tốt với Tiêu Đồng như trước đây hay không? Bố đừng làm cậu ta tự ái, thôi thì cứ cho là vì con vậy nhé.

Bố thở dài, nói:

- Con gặp Xuân Cường cũng đừng to tiếng, cứ cho là vì bố vậy nhé!

https://thuviensach.vn

32.

Sau một ngày nói chuyện vô cùng nghiêm túc với Tiêu Đồng và theo lệnh của trưởng phòng Mã, Khánh Xuân đưa anh đến tham dự cuộc họp của chuyên án 16-6.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Đồng chính thức tham dự một cuộc họp nội bộ với cảnh sát. Cuộc họp được bố trí tại một căn nhà cổ ở gần Cảnh Sơn. Anh nghe loáng thoáng các cảnh sát viên gọi đây là "cứ điểm".

Căn nhà này diện tích không lớn nhưng khá đẹp, kiến trúc và trang trí vô cùng tinh xảo. Bốn căn nhà nối liền theo hình vuông bao quanh một chiếc sân nhỏ trông đủ loại cây, tuy lúc này đã là mùa đông nhưng cành lá vẫn xanh um, có loài vẫn đươm hoa kết trái, đặc biệt là có một cây tử đằng nghe đâu đã đến trăm tuổi. Khánh Xuân nói, đây vốn là một góc của một vương phủ khi xưa, trải qua năm tháng, phần lớn kiến trúc của vương phủ đã biến mất, chỉ còn lại một góc này.

Trưởng phòng Mã, Lý Xuân Cường, Âu Khánh Xuân và Đỗ Trường Phát đều có mặt trong cuộc họp này. Hôm ấy thời tiết rất ấm áp nên cuộc họp được tổ chức ngay dưới bóng râm của cây tử đằng, ai không biết thì cứ tưởng đó là một bàn trà của những người xóm giềng của nhau. Trong tưởng tượng của Tiêu Đồng trước đấy, anh vẫn nghĩ là những cuộc họp của cảnh sát thường diễn ra trong những căn phòng kín mít để đảm bảo bí mật, nhưng thực tế trước mắt khiến anh cảm thấy ngạc nhiên và hiếu kỳ.

Đương nhiên là Tiêu Đồng không thể biết người đàn ông đứng tuổi và xuất hiện cuối cùng ở đây là trưởng phòng Mã Chiếm Phúc. Anh chỉ nghe mọi người gọi người ấy là "ông chủ". Danh xưng "ông chủ" khiến không khí trở nên thần bí hơn và cũng khiến cho Tiêu Đồng có cảm thấy kính trọng hơn. Được đưa đến đây tham dự vào cuộc họp của các cảnh sát và "ông chủ" của họ khiến Tiêu Đồng cảm thấy hưng phấn và hồi hộp vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Ông chủ” rất hòa nhã, câu đầu tiên là hỏi sức khỏe Tiêu Đồng đã bình phục hẳn chưa, làm công việc này cần phải có lòng tự tin và sự dũng cảm, gan dạ. Tiêu Đồng nói, Đêm qua chị Khánh Xuân đã nói chuyện với tôi, sự tự tin thì chưa có nhưng gan dạ thì cũng đã có được đôi chút. Nói xong anh liếc nhìn Khánh Xuân, tin rằng câu trả lời với mình trước “ông chủ” sẽ làm vừa lòng cô.

“Ông chủ” nói:

- Công việc tiếp theo chủ yếu là cậu hợp tác với đội trưởng Lý. Cậu biết đội trưởng Lý không nhỉ?

Tiêu Đồng không nhìn Xuân Cường, nhưng anh biết khuôn mặt của Xuân Cường dài thòng ra như một khuôn mặt lừa. “Ông chủ” không chờ Tiêu Đồng trả lời đã quay sang Xuân Cường, hỏi: Mọi người đã bàn luận gì về những tình tiết cụ thể chưa?

Xuân Cường nói:

- Vẫn chưa, chờ anh đồng ý về nguyên tắc, chúng tôi mới bàn công việc cụ thể.

- Nguyên tắc vẫn cứ là những nguyên tắc cũ. Nói về nguyên tắc thì dễ, nhưng công việc cụ thể thì không đơn giản tí nào. Điều cốt yếu để thành công là phải bàn kỹ đến từng chi tiết hành động. Mọi người chớ có sơ sài, đừng để đến khi gặp khó khăn hoặc thất bại thì lại nói là sách lược của cấp trên sai lầm.

Xuân Cường nói, Chúng tôi biết rồi, chỉ cần cậu ta không để rơi mắt xích, tôi xem mười phần đã chắc đến tám chín.

Tiêu Đồng liếc mắt nhìn Xuân Cường. Người mà Xuân Cường gọi là “cậu ta” ấy chính là mình, Tiêu Đồng nghĩ. Nhưng anh vẫn không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

“Ông chủ” nói mấy lời động viên và một số nguyên tắc rồi cầm cặp đứng dậy. Mọi người đồng loạt đứng lên để tạm biệt, Đỗ Trường Phát đưa anh đến tận ngoài đường, dưới bóng cây tử đằng lúc này chỉ còn Xuân Cường, Khánh Xuân và Tiêu Đồng. Cả ba im lặng nhìn nhau, không ai muốn lên tiếng trước.

Hình như không chịu nổi không khí nặng nề này nên Khánh Xuân cầm chiếc ấm trà trên bàn đi vào nhà như muốn rót thêm nước. Còn lại Tiêu Đồng và Xuân Cường, không khí càng trở nên nặng nề hơn. Cuối cùng Xuân Cường cũng phá vỡ sự im lặng ấy:

- Chúng ta bàn kế hoạch cụ thể vậy.

Tiêu Đồng vẫn chưa ngồi xuống, rất ung dung lên tiếng hỏi:

- Đội trưởng Lý lúc này đang rất giận tôi, đúng không?

Ánh mắt Xuân Cường vô cùng lạnh lẽo, nói:

- Cậu có phải là đàn ông không? Trong tư tưởng cậu còn có nhận ra chuyện nào là chuyện chính không?

- Bởi tôi là một người đàn ông, cũng nhận ra đâu là chuyện chính nên mới nói với anh chuyện này cho đến đầu đến đũa. Người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám. - Tiêu Đồng vẫn chưa nhượng bộ, nói.

Xuân Cường lặng lẽ nhìn anh, không nói năng gì.

- Tôi yêu chị ấy. - Tiêu Đồng nói.

Đôi mắt Xuân Cường như phát hỏa nhưng miệng vẫn mím chặt.

- Tôi kính trọng anh, đội trưởng Lý. - Tiêu Đồng nói - Tôi không hề muốn xúc phạm đến anh. Nhưng chuyện này thì không còn cách nào khác. Đây là

https://thuviensach.vn

tình cảm của cả một đời người, không thể nhường cho ai và cũng không thể xua đuổi nó.

Xuân Cường chặn ngang:

- Cậu nói đã đủ chưa?

Tiêu Đồng há miệng định nói gì nữa thì Xuân Cường đã cắt ngang:

- Nếu cậu nói đủ rồi thì chúng ta bàn chuyện chính vậy.

- Chẳng qua là tôi muốn nói trực tiếp với anh về những suy nghĩ của mình, do vậy tôi không cho rằng hành vi của mình có điều gì xúc phạm đến anh. - Tiêu Đồng vẫn bướng bỉnh.

Giọng Xuân Cường đã có phần bực tức và giận dữ:

- Cậu hãy nghe đây. Tôi và cậu lúc này đứng bên cạnh nhau chẳng qua là tôi đang vì công việc và trách nhiệm của mình mà thôi. Chuyện riêng giữa tôi và cậu cứ để lại đó đã, làm xong công việc này chúng ta sẽ bàn.

Tiêu Đồng há miệng định nói nữa nhưng Khánh Xuân đột ngột xuất hiện giữa hai người, trên tay vẫn cầm ấm trà. Đương nhiên là cô đã nghe thấy đoạn đối thoại cuối cùng của cả hai.

Đỗ Trường Phát cũng đã quay lại, lúc này Xuân Cường và Tiêu Đồng mới ngồi xuống. Xuân Cường nói một cách rành mạch và khúc chiết kế hoạch cụ thể mà anh đã nghĩ ra khiến Tiêu Đồng không thể không khâm phục những kinh nghiệm và sự phân tích rất sắc sảo của anh. Nói xong, Xuân Cường yêu cầu Khánh Xuân và Trường Phát bổ sung. Hai người vẫn chưa kịp lên tiếng thì Tiêu Đồng đã mở miệng:

- Trong thời gian này, tôi có thể sống trong nhà bác Âu không? Lâu rồi tôi không bước chân về nhà mình, chưa kịp thu dọn gì cả.

https://thuviensach.vn

Xuân Cường không trả lời anh mà quay mặt về phía Khánh Xuân, hỏi:

- Cô chưa nói chuyện với cậu ta à?

Khánh Xuân cau mày nhìn Tiêu Đồng nói:

- Không phải là đêm qua tôi và cậu đã nói chuyện này rồi à? Để đề phòng bọn chúng theo dõi, cậu phải sống ở nhà của mình. Xong chuyện này, cậu quay về nhà tôi cũng vẫn không muộn mà.

Tiêu Đồng cúi đầu, muốn nói gì đó nhưng dừng lại, dáng điệu trông đáng thương vô cùng. Khánh Xuân an ủi:

- Tôi nghĩ, vụ án này sẽ không kéo dài nữa đâu. Tôi và đội trưởng Lý tin rằng cậu sẽ làm mọi việc rất thuận lợi.

Tiêu Đồng vẫn cúi đầu, nói:

- Tôi đã trở mặt với Âu Dương Lan Lan, thậm chí là đã chửi vào mặt cô ta. Con gái lúc nào cũng rất tự ái, đặc biệt là tự ái của Âu Dương Lan Lan lại lớn hơn các cô gái bình thường nhiều. Mọi người thử nghĩ xem, liệu cô ta có đồng ý gặp tôi không?

Xuân Cường cười nhạt nói:

- Nhược điểm lớn nhất của đàn bà là sự hiếu kỳ. Không có sự hiếu kỳ của Eva thì không có nhân loại. Tôi xem Tiêu Đồng cậu có đủ bản lĩnh ấy. Cậu có thể làm cho bất cứ cô gái nào khi gặp cậu cũng phải sinh lòng hiếu kỳ. Nói thẳng ra là thế này, nếu cậu không trở mặt với Âu Dương Lan Lan, nếu lúc này cô ta đã đoạt được cậu cả về thể xác lẫn tâm hồn thì cho đến lúc này, cô ta đã chán cậu rồi đó.

Mặt Tiêu Đồng chợt thoáng đỏ, đưa mắt nhìn Khánh Xuân, không hiểu là Xuân Cường mai mỉa hay tán tụng mình. Trường Phát lại vô tâm vô ý phụ họa thêm:

https://thuviensach.vn

- Không sai. Cảm giác sau khi kết hôn không thể bì được so với lúc đang còn yêu nhau. Cảm giác lúc đang yêu nhau không thể so sánh được với chuyện làm tình vụng trộm. Cảm giác của làm tình vụng trộm không bằng so với cảm giác của người không đạt được ước mơ. Đó là cái lý của thế tục!

Nói xong, anh cất tiếng cười to nhưng ba người còn lại thì tâm trạng rất nặng nề nên không thể nhếch miệng.

Cuộc họp kết thúc, mọi người ăn một bữa tối đơn giản ngay tại "cứ điểm", sau đó Tiêu Đồng đi theo Xuân Cường và Trường Phát đến khách sạn Tứ Quý thuê một căn phòng. Trong căn phòng này, Xuân Cường yêu cầu Tiêu Đồng nhắn vào máy của Âu Dương Lan Lan. Một phút sau, Âu Dương Lan Lan gọi điện đến. Rõ ràng là cô đã cố gắng kiềm chế tình cảm nhưng vẫn không giấu được một chút run rẩy, nói liên tục trong ống nghe: Là Tiêu Đồng phải không? Anh có khỏe không? Thời gian qua anh đi đâu? Sống ra sao? Sao còn nhớ mà lại gọi cho em?...

- Cô đang ở đâu?

- Ở nhà.

- Bận không?

Hình như Âu Dương Lan Lan cười khổ trong máy, nói:

- Vị giáo sư họ Uất của anh lúc này đã là Phó Đổng sự trưởng của Công ty Yên Kinh, ngày hôm nay lại mang đến cho em một vị phó giáo sư. Theo anh, em nên hay không nên làm vợ vị phó giáo sư này?

- Quá tốt! Lúc nào rảnh rỗi, chúng ta có thể gặp nhau không?

- Được thôi. Anh đang ở khách sạn Tứ Quý phải không? Em sẽ đến tìm anh.

https://thuviensach.vn

Đặt ống nghe xuống, Tiêu Đồng giương mắt nhìn Xuân Cường đang ngồi trên salon. Xuân Cường hỏi:

- Theo cậu thì tâm trạng của cô ta ra sao, khẩu khí như thế nào?

- Vẫn như xưa.

- Cô ta đến ngay à?

- Không phải là anh đã nghe thấy rồi à? Tôi đã hẹn cô ta là nửa tiếng nữa sẽ gặp nhau trong quán bar ở tầng trệt.

Đưa tay lên xem đồng hồ, Xuân Cường nói:

- Cần nói với cô ta những gì, cậu không quên chứ?

Tiêu Đồng không trả lời, đứng dậy, nói:

- Tôi xuống dưới ấy để chờ cô ta.

- Không phải là nửa tiếng sau mới gặp nhau sao? - Trường Phát nói.

Tiêu Đồng đã mở cửa nhưng giọng nói thì vẫn còn ở trong phòng:

- Ở đây ngột ngạt lắm!

- Đợi đã!

Xuân Cường gọi giật giọng. Tiêu Đồng dừng chân, chân trong chân ngoài. Xuân Cường bước ra cửa quan sát hành lang. Hoàn toàn không có bóng người. Anh đưa cho Tiêu Đồng năm trăm đồng, nói:

- Thanh toán tiền thì nhớ lấy biên lai, phòng tài vụ của chúng tôi cần cái ấy.

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn mấy tờ giấy bạc còn mới tinh trên tay Xuân Cường và biết rằng, đó là khoản kinh phí cấp cho anh trong cuộc tiếp xúc

https://thuviensach.vn

với Âu Dương Lan Lan đêm nay. Anh cầm lấy rồi đi thẳng xuống lầu, vào quán bar. Quán bar vắng vẻ. Anh chọn một chiếc bàn tựa vào tường và ngồi xuống, gọi một cốc bia. Từ lúc tiếp xúc với ma túy đến giờ, đây là lần đầu tiên anh uống bia.

Người phục vụ mang bia ra, Tiêu Đồng định uống một ngụm thì đã trông thấy Xuân Cường và Trường Phát cũng bước vào quán, chọn một chỗ ngồi cách anh một khoảng không xa lắm, gọi bia và bật lửa hút thuốc, thi thoảng lại liếc nhìn anh.

Tám giờ tối, Âu Dương Lan Lan xuất hiện, trang điểm thật lộng lẫy. Tiêu Đồng không lên tiếng gọi, cứ để mặc cô nhìn ngang nhìn ngửa để tìm mình. Cuối cùng cô đã trông thấy anh, vội vàng bước đến. Tiêu Đồng cố ý quan sát nhưng không thấy Âu Dương Lan Lan biểu lộ bất kỳ một sắc thái tình cảm nào trên mặt.

Không có câu chào hỏi nào. Âu Dương Lan Lan ngồi xuống ghế, đối diện với Tiêu Đồng và lặng lẽ ngắm nhìn anh. Tiêu Đồng biết Âu Dương Lan Lan tìm kiếm cái gì trên mặt mình: Cô muốn biết anh đã nghiện đến mức độ nào. Có điều anh không biết là cô sẽ vui mừng hay thất vọng vì thấy anh vẫn khỏe như ngày nào.

Âu Dương Lan Lan tự gọi một cốc nước rồi lên tiếng một cách khách sáo:

- Lâu rồi không gặp, xem ra anh sống cũng không đến nỗi nào.

Một cơn giận đột ngột trào lên trong lòng Tiêu Đồng. Anh cười nhạt:

- Cô hận là mình không thể dìm chết tôi, đúng không?

Câu nói này của Tiêu Đồng khiến gương mặt Âu Dương Lan Lan biến thành màu trắng bệch. Thái độ khách sáo ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một giọng thủ thỉ tâm tình:

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng, hãy tha thứ cho em. Tất cả là vì em quá yêu anh. - Không nghe thấy Tiêu Đồng nói gì, cô nói tiếp - Lúc ấy em rất tuyệt vọng. Em không muốn anh rời xa em.

Tiêu Đồng còn nhớ rất rõ rằng, anh từng nói với Âu Dương Lan Lan là, trên đời này không có loài nào có thể so sánh với đàn bà về sự ác độc, nhưng chẳng qua đó là anh nói lúc vui miệng. Anh đâu có ngờ rằng, để đạt được mục đích của mình, Âu Dương Lan Lan lại dùng đến cả thủ đoạn tàn độc như thế. Hình như Âu Dương Lan Lan nhận ra những suy nghĩ trong lòng anh, nói tiếp:

- Anh đừng hận em, hận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Số mệnh của anh đã buộc chặt vào em, không thể rời xa. Em vẫn tin rằng, anh sẽ gọi điện cho em. Cho dù chúng ta oan oan tương báo nhưng cũng không thể tránh khỏi số phận được đâu.

Tiêu Đồng liếc nhìn Xuân Cường đang ngồi cách mình không xa. Lúc này anh đã đến ngồi tại quầy bar. Từ chỗ này anh có thể quan sát Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan một cách dễ dàng hơn mà không sợ bị phát hiện. Tiêu Đồng hiểu đó là một ám hiệu không nên kéo dài thời gian về những chuyện không đâu. Anh nói với Âu Dương Lan Lan:

- Có duyên phận hay không, không thể cứ nói trên miệng mà thành. Cô giúp tôi một chuyện. Tôi có một việc phải nhờ đến sự giúp đỡ của cô.

- Sự giúp đỡ của em? - Một nét cười thoảng qua trên môi Âu Dương Lan Lan - Chuyện gì, có phải là anh cần heroin?

Tiêu Đồng nheo mắt, nói:

- Đúng thế!

Gương mặt Âu Dương Lan Lan vừa biểu hiện sự vui mừng, vừa biểu hiện sự do dự, cúi đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Em biết là em đã hại anh. - Cô nắm lấy tay Tiêu Đồng, nói tiếp - Anh hãy hứa với em là sẽ ở bên em, không bao giờ rời xa em nữa thì bất kỳ việc gì em cũng có thể đáp ứng cho anh. Anh đừng lo là không có ma túy, nhưng nếu anh muốn cai nghiện thì em có thể giúp anh. Chúng ta ra nước ngoài để anh cai nghiện. Chỉ cần anh không rời bỏ em, anh đồng ý không?

Tiêu Đồng rụt tay lại, cúi đầu tránh cái nhìn của Âu Dương Lan Lan, không biết phải trả lời cô như thế nào, lâu lắm mới nói:

- Cô hãy nói cho tôi biết, cô có heroin hay không?

Âu Dương Lan Lan mở ví lấy ra một điếu thuốc rất to đặt trước mặt Tiêu Đồng, tiếp theo là bật lửa. Ánh lửa đỏ hồng phập phù trong ánh đèn mờ tỏ của quan bar.

- Không phải là để cho tôi dùng. - Tiêu Đồng nói.

Âu Dương Lan Lan tắt lửa, hỏi một cách nghi ngờ:

- Thế anh hỏi thuốc cho ai?

- Ông chủ của tôi.

- Ông chủ của anh?

- Đúng, ông ấy cần số lượng lớn, cô có thể báo giá để ông ta biết.

Âu Dương Lan Lan lặng lẽ trong giây lâu rồi như choàng tỉnh khỏi cơn mơ, nói:

- Thì ra anh tìm tôi là muốn làm ăn với tôi?

- Cứ cho là cô giúp tôi vậy.

- Giúp cũng được nhưng anh phải nói thật với tôi, ông chủ của anh làm gì, làm sao anh làm quen được với ông ta?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng dựa vào những gì đã thống nhất với Xuân Cường nói lại như một cái máy. Anh nói, ông chủ của mình họ Vu, tên là Xuân Cường. Trong lúc cơn nghiện của anh đang lên đến độ kịch liệt nhất thì ông chủ Vu đã cứu anh và đến bây giờ, anh vẫn phải sống bám vào ông ta. Anh nợ ông ta quá nhiều, do vậy muốn tìm cách báo đáp.

- Nói như vậy thì lúc này anh vẫn đang hút đấy chứ? - Âu Dương Lan Lan hỏi.

Tiêu Đồng do dự giây lát rồi gật đầu nhè nhẹ. Âu Dương Lan Lan lại hỏi:

- Anh hút hay đã chuyển sang chích rồi?

- Đang hút.

Âu Dương Lan Lan hạ giọng, có vẻ khẩn cầu:

- Tiêu Đồng, anh có thể hút, có điều nên hạn chế, đừng bao giờ tiêm chích, tai hại vô cùng. Anh cũng đừng tàng trữ heroin, anh biết không, chỉ cần năm mươi gam là đã ra pháp trường rồi đấy.

- Cô nói ra thì đã muộn, tôi đã buôn bán và tàng trữ lâu nay rồi!

- Thế thì bắt đầu từ hôm nay, anh phải rửa tay gác kiếm thôi, đừng làm nữa. Chính anh muốn dùng thì bao nhiêu em cũng có thể cung cấp cho anh. Anh không cần phải kiếm tiền qua việc mua bán heroin nữa. Anh cần bao nhiêu, em cũng có thể cung cấp cho anh. Anh đi ra nước ngoài với em, chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó thật yên tĩnh. Em sẽ ở bên anh, chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường, được không? Nếu anh muốn sang Đức để sống với bố mẹ, em cũng sẽ đi theo anh, anh đừng làm chuyện này nữa.

Tiêu Đồng lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Sau này tôi có thể đi với cô, nhưng bây giờ thì chưa được. - Giọng Tiêu Đồng đã dịu dàng hơn - Lúc này tôi còn phải giúp ông chủ Vu làm chuyện này cho xong, tôi muốn trả nợ cho ông ta để khỏi phải áy náy trong lòng.

- Anh nợ ông ta bao nhiêu tiền, em giúp anh.

- Tôi nợ tình nghĩa chứ không nợ tiền.

Âu Dương Lan Lan cắn môi, nói:

- Ông ta cần bao nhiêu?

- Các người có bao nhiêu?

- Ông ta cần bao nhiêu để em về hỏi.

- Mười nghìn gam, đủ không?

- Em không biết. Em có thể hỏi mọi người. Ông ta mua với giá bao nhiêu một gam?

- Các người cứ hô giá, nếu có. Ông ta sẽ ra mặt trực tiếp thảo luận giá cả.

- Nếu làm xong chuyện này, anh có thể rời xa ông ta để đi với em không?

Tiêu Đồng trầm ngâm trong giây lát rồi liếc nhìn Âu Dương Lan Lan. Đôi mắt sắc như dao của cô vẫn chưa rời khỏi gương mặt Tiêu Đồng:

- Em muốn anh có thể nói một câu thành thật, thành thật trong tư cách một người đàn ông. Anh có thể làm được không?

Tiêu Đồng không tránh ánh mắt của Âu Dương Lan Lan nữa, nói gọn:

- Có thể.

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan quay người vẫy người phục vụ và nói: Thanh toán. Người phục vụ mang phiếu tính tiền đến, Tiêu Đồng cầm lấy nói: Để tôi thanh toán. - Âu Dương Lan Lan không tranh với anh nữa, đôi mắt nhìn Tiêu Đồng đầy vẻ thương yêu:

- Lúc này anh đã có tiền rồi sao?

- Đã làm ăn thì phải biết tiêu tiền chứ.

Tiêu Đồng thủng thẳng nói với vẻ rất tự tin rồi sóng đôi với Âu Dương Lan Lan rời khỏi quán bar. Hai người chia tay ở tiền sảnh khách sạn, Tiêu Đồng nói:

- Tôi vẫn dùng số máy nhắn tin cũ, tôi chờ tin tức của cô. Xin lỗi vì đã làm gián đoạn cuộc gặp mặt của cô với vị phó giáo sư ấy.

Âu Dương Lan Lan nắm chặt tay Tiêu Đồng nói:

- Cuộc gặp gỡ ở nhà chẳng qua là một màn kịch. Cuộc gặp gỡ ở đây mới đúng nghĩa là gặp gỡ của tình yêu.

Cô lên xe và chiếc BMW nhẹ nhàng rời khỏi khách sạn. Tiêu Đồng quay trở lại quán bar, Xuân Cường và Trường Phát đã không thấy tăm dạng đâu nữa. Anh đi lên lầu, thì ra hai người đã vào phòng và chờ anh. Anh báo cáo sơ bộ tình hình cho cả hai rồi rời khỏi phòng, rời khỏi khách sạn, bước ra phố. Tất cả các cửa hàng hai bên phố đều đã đóng cửa. Lá vàng vẫn còn trên cành nhưng cái rét của mùa đông đã tới. Một chiếc xe Jeep đã chờ sẵn bên kia đường, anh bước đến, mở cửa và ngồi lên chiếc ghế trước.

Trong xe chỉ có mỗi Khánh Xuân.

Khánh Xuân khởi động máy, bật đèn rồi hỏi:

- Gặp chưa?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng gật đầu.

- Có thuận lợi không?

Tiêu Đồng lại gật đầu.

Khánh Xuân nhìn chiếc túi ở ghế sau, nói:

- Những vật dụng hàng ngày của cậu, kể cả quần áo tôi đều đã mang đến đây. Ngoài ra còn có thuốc, cậu phải uống thuốc đều đặn đấy nhé.

Chiếc xe chạy về hướng nhà Tiêu Đồng. Không ai nói câu nào trong suốt quãng đường. Tiêu Đồng quay người ra phía sau với tay lấy chiếc túi, mở ra và xem xét những vật dụng bên trong. Ngoài những thứ mà Khánh Xuân vừa nói còn có mấy hộp thuốc bổ. Một cảm giác ly biệt dâng lên, chiếc xe càng đến gần nhà bao nhiêu thì anh càng cảm thấy cô độc bấy nhiêu.

Chiếc xe dừng lại trên con đường cách nhà Tiêu Đồng không xa, Khánh Xuân nói:

- Cậu đi bộ về nhà nhé, chẳng may Âu Dương Lan Lan hoặc có ai đó đến tìm cậu mà thấy có người đưa cậu về thì phiền phức lắm.

Tiêu Đồng gật đầu, cầm chiếc túi định xuống xe. Khánh Xuân hỏi:

- Trong người còn bao nhiêu tiền, có đủ dùng không?

- Đủ. Mẹ tôi vừa gửi, tôi vẫn dùng chưa hết.

Nói xong, anh mở cửa xe, quay lại nhìn Khánh Xuân. Ánh mắt hai người gặp nhau trong giây lát, Khánh Xuân nói:

- Tiêu Đồng, đừng bao giờ quên những gì đã hứa với tôi, vĩnh viễn đừng đụng đến thứ thuốc độc gớm ghiếc ấy nữa nhé. Cho dù là chúng tôi có hay

https://thuviensach.vn

không có bên cạnh nhưng chúng tôi vẫn tin tưởng rằng, cậu sẽ không bao giờ hút nữa!

Tiêu Đồng không nói gì. Anh đã nhận ra ánh mắt Khánh Xuân đầy vẻ trìu mến trong bóng tối, anh vươn tay ôm cô vào lòng. Khánh Xuân không phản đối và Tiêu Đồng cảm nhận được rằng, thân thể cô không cứng đơ như trước đây nữa mà đã mềm mại hơn. Cảm giác này khiến toàn thân Tiêu Đồng run lên, một niềm hạnh phúc, một sự kích động không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được dâng lên trong lòng anh. Hai tay Khánh Xuân cùng ôm siết lấy Tiêu Đồng, vuốt ve đầu, cổ và vai Tiêu Đồng, nói như gió thoảng:

- Chúng tôi sẽ đợi cậu, đợi cậu thắng lợi quay về, hoàn thành nhiệm vụ. Lúc ấy cậu lại dọn đến nhà tôi, chúng ta sẽ sống cùng với nhau.

https://thuviensach.vn

33.

Trong bữa ăn, Âu Dương Lan Lan nhận một cú điện thoại và quăng đũa chạy biến khiến vị phó giáo sư trẻ đang cao giọng luận bàn chuyện trên trời dưới đất và Uất Văn Hoán cảm thấy cụt hứng. Âu Dương Thiên đành phải liên tục mời rượu và cũng cao giọng đàm luận về chuyện đông tây kim cổ để xua đuổi không khí ngượng ngùng bao trùm trong bàn tiệc. Lão nghĩ, có thể bằng một cú điện thoại mà đã lôi Âu Dương Lan Lan ra khỏi bàn tiệc, người ấy không ai khác hơn là kẻ lâu nay đã mất tích - Tiêu Đồng.

Lão đoán không sai.

Vừa quay về nhà là Âu Dương Lan Lan đã đem mọi chuyện nói lại với bố. Lão ra lệnh cho lão Hoàng cùng với mọi người tạm thời rời khỏi nhà rồi ngồi tại phòng khách, đối diện với con gái. Lão đoán là Tiêu Đồng đã gặp chuyện gì đó rất khó khăn nên con gái muốn yêu cầu lão giúp đỡ về tiền bạc. Cũng có thể là con gái lão muốn nói cho bố biết về quan hệ giữa nó và Tiêu Đồng. Tối nay, nó đã chạy đến tìm Tiêu Đồng, có thể chúng nó đã bàn về chuyện gì đó.

Nhưng suy đoán của lão đã sai.

Lão không thể ngờ được rằng, Tiêu Đồng lại biến đổi nhanh như vậy, trở thành người tìm đến nhà lão để đề nghị buôn bán, vừa mở miệng là đã đòi mười nghìn gam, một con số ít ai ngờ tới. Có điều, lão không muốn Lan Lan, đứa con gái độc nhất vướng vào chuyện này, không muốn nó trở thành kẻ trung gian trong vụ mua bán có giá trị đến mấy chục triệu đồng như thế này.

Âu Dương Lan Lan đã dự tính được sự kinh ngạc đến sững sờ của bố, do vậy cô không tỏ vẻ gì vội vã, thong thả nói:

https://thuviensach.vn

- Bố đừng lo lắng đến chuyện tìm chồng cho con nữa. Con không yêu ai hết. Con và Tiêu Đồng đã nói với nhau hết rồi, làm xong chuyện này, anh ấy sẽ rời bỏ ông chủ họ Vu ấy và theo con ra nước ngoài.

Âu Dương Thiên rít thuốc, chậm rãi, do dự nhìn con gái rồi lạnh lùng hỏi:

- Lan Lan, con đến gặp Tiêu Đồng nói nó tìm không ra heroin đâu. Những điếu thuốc mà chúng ta đã đưa cho nó trước đây đều mua trên phố. Con không thể tham gia vào chuyện này. Còn ông chủ họ Vu, chúng ta không hề quen biết, thôi thì đừng giao thiệp là tốt nhất. Bố không mạo hiểm đâu.

Âu Dương Lan Lan biết là bố rất yêu mình nên cương quyết nói:

- Bố, kiếm được số tiền lớn thế này không phải là chuyện đơn giản, con van bố hãy giúp con. Nếu bố không ra tay giúp, con sẽ tự làm, bố không sợ là con sẽ gặp nguy hiểm sao?

Âu Dương Thiên biến sắc:

- Con tìm thuốc ở đâu? Con chỉ biết nói lung tung mà thôi.

- Con cũng đã biết được ít nhiều việc buôn bán heroin của bố. Bố không tin vào năng lực của con thì con sẽ làm chuyện này cho bố xem!

Nói xong, Âu Dương Lan Lan đứng dậy, rời khỏi phòng khách, trở về phòng mình. Không ngoài dự đoán của cô, Âu Dương Thiên đã đi theo. Qua tấm kính trang điểm, cô nhận ra gương mặt già nua của bố. Bao nhiêu năm nay tập trung vào công việc làm ăn khiến những nếp nhăn trên mặt bố hằn sâu thêm, gương mặt bố càng khắc khổ thêm. Âu Dương Thiên hỏi:

- Con có biết là Tiêu Đồng vẫn đang hút hay là đã cai thuốc rồi không?

Âu Dương Lan Lan gật đầu, nói:

https://thuviensach.vn

- Con định là sau khi ra nước ngoài, con sẽ giúp anh ấy cai nghiện. Anh ấy hút là do con, con phải có trách nhiệm giúp anh ấy cai nghiện.

- Bố không muốn nói về chuyện đó. - Âu Dương Thiên nói - Ý của bố là, nếu nó vẫn đang hút thì chúng ta đỡ lo thêm một chút. Nếu nó đã cai thuốc mà vẫn còn tìm đến con để nói chuyện mua bán, bố e rằng đằng sau nó đã có công an đứng ra thao túng rồi.

Âu Dương Lan Lan lặng người giây lát, nửa tin nửa ngờ lời bố, nói:

- Anh ấy vẫn đang hút, con đã hỏi kỹ rồi.

- Là nó nói hay là con trông thấy nó hút?

Âu Dương Lan Lan lắc đầu. Cô nhớ lại, tối nay tại quầy bar của khách sạn Tứ Quý, cô đưa cho Tiêu Đồng một điếu thuốc, lại bật lửa cho anh nhưng Tiêu Đồng lại từ chối.

- Thế thì con phải thử vậy. Lan Lan, con phải nhớ rằng từ trước đến nay bố chưa hề làm ăn lớn với một đối tác mà bố không hề quen biết. Nếu con chưa nhúng tay vào vụ này, bố sẵn sàng tìm người thế vai để quan hệ với bọn chúng. Nhưng vì con đã nhúng tay vào cho nên bố phải thận trọng. Con tìm cách gọi Tiêu Đồng đến đây, bố sẽ cho người thử nó vậy. Nếu nó vẫn còn đang hút, nhất định bố sẽ cho người liên hệ với ông chủ họ Vu để bàn chuyện làm ăn.

Âu Dương Lan Lan đứng bật dậy, nhìn thẳng vào mặt bố, nói:

- Bố đã nói như vậy thì phải giữ lời đấy!

Sáng hôm sau, cô gọi vào máy nhắn tin của Tiêu Đồng và anh ngay lập tức, anh gọi điện cho cô. Âu Dương Lan Lan hẹn anh tối nay đến nhảy ở hộp đêm Đế Đô, lại còn nói là đến tối, cô sẽ lái xe đến nhà để đón anh.

https://thuviensach.vn

Đúng tám giờ đêm, Âu Dương Lan Lan đã đến khu chung cư, chưa kịp khóa xe để đi lên nhà Tiêu Đồng thì anh đã xuất hiện.

Chiếc BMW len lỏi giữa dòng xe tấp nập hướng về hộp đêm Đế Đô, Tiêu Đồng hỏi:

- Cô đã nói chuyện với chủ hàng chưa? Họ có đủ số lượng như tôi yêu cầu không?

Âu Dương Lan Lan cho rằng không cần phải nói dối Tiêu Đồng nữa vì cô nghĩ, có những chuyện cần phải nói thẳng nên rất thẳng thắn nói:

- Hàng thì có đấy, nhưng có điều họ vẫn chưa tin anh, do vậy họ cần phải thử thách.

- Thử thách thế nào?

- Họ muốn biết anh còn hút không.

- Hút hay không hút thì có liên quan gì đến chuyện mua bán?

- Bọn họ đều điên cả rồi, nếu anh vẫn là một con nghiện thì họ sẽ tin anh. Còn nếu anh vẫn cứ bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu nào của việc nghiện hút thì họ lại cho rằng, anh là đầu mối của công an. Thường thì những người làm chuyện mua bán phi pháp này vẫn có chứng điên điên như vậy.

Thực ra thì Âu Dương Lan Lan nói toẹt ý đồ của Âu Dương Thiên với Tiêu Đồng không ngoài mục đích riêng của cô. Cô lo lắng vì nếu Tiêu Đồng không biết chuyện này, lại chối từ những thử thách khiến Âu Dương Thiên sinh nghi và tất nhiên là lão sẽ tìm một lý do nào đó để cự tuyệt chuyện làm ăn này.

Tiêu Đồng sững sờ, im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Các người sẽ thử thách tôi thế nào đây? Nếu tôi cương quyết không hút thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

- Như vậy thì họ sẽ giết anh. - Âu Dương Lan Lan nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Đồng, cười nhẹ - Thực ra thì không nhất thiết phải giết anh đâu, cùng lắm là họ không chấp nhận chuyện làm ăn này mà thôi. Anh không cần phải quá lo lắng như vậy. Tối nay, khi gặp nhau, họ mời thuốc thì anh cứ hút, ngoài ra đừng hỏi thêm điều gì, đặc biệt là đừng có động đến chuyện có hàng hay không. Tối nay họ không muốn bàn đến chuyện ấy. Nếu anh gợi chuyện ấy ra thì họ biết ngay anh không phải là kẻ hiểu luật chơi. Lúc ấy họ sẽ giả vờ là không hiểu gì hết và tất nhiên là không còn gì để nói với anh nữa.

Tiêu Đồng có vẻ do dự, nói:

- Lan Lan, trước khi cô đến, tôi đã hút một điếu rồi. Lúc này, tôi đang cố gắng hạn chế lượng hút của mình mỗi ngày. Cô có thể giải thích cho họ hay không, tôi không muốn vượt quá số lượng đã hạn định. Cô phải tin tôi và cô phải giải thích chuyện này với họ.

Âu Dương Lan Lan liếc nhìn Tiêu Đồng, nói:

- Đây là luật chơi của họ, em không thể can thiệp được. Nếu anh cảm thấy quá khó khăn, chúng ta có thể chuyển sang tối mai. Tối mai anh đừng hút ở nhà nữa là được chứ gì?

Tiêu Đồng không biết nói gì hơn, Âu Dương Lan Lan nói tiếp:

- Cũng còn một cách nữa: Chúng ta tổ chức đám cưới ngay lập tức, sống cùng với nhau. Đã là người một nhà, lẽ nào họ lại không tin anh?

Tiêu Đồng không tìm ra bất cứ câu gì để nói trong hoàn cảnh này.

- Thế nào? - Âu Dương Lan Lan hỏi.

https://thuviensach.vn

- Chỉ vì công việc làm ăn mà tôi lại kết hôn với cô, như thế không phải là vì tiền mà bán thân hay sao? Cô có thích loại đàn ông như vậy không?

Âu Dương Lan Lan nhìn anh một cách chăm chú, nói:

- Chỉ cần em đồng ý. Bất cứ lúc nào em cũng yêu anh, anh đồng ý không?

- Tôi không đồng ý! - Giọng Tiêu Đồng có vẻ tức giận.

Nét mặt Âu Dương Lan Lan thoảng một nét cười:

- Thế thì anh hãy nói xem, anh phải xử sự như thế nào? Chuyện làm ăn này có thành công hay không, với em không hề có ý nghĩa gì cả.

Đã đến hộp đêm Đế Đô, một nhân viên phục vụ lịch sự mở cửa nhưng Tiêu Đồng vẫn ngồi lặng lẽ trên xe. Âu Dương Lan Lan nói nhỏ:

- Sao lại ngồi im như phỗng thế, xuống xe đi chứ!

Tiêu Đồng kéo mạnh cửa đóng sập lại, nói:

- Tối nay không nhảy nữa!

Âu Dương Lan Lan tròn mắt kinh ngạc:

- Vậy thì anh muốn gì? Cuối cùng thì anh có muốn gặp bọn họ hay không?

Gương mắt Tiêu Đồng sắt lại, trầm ngâm giây lâu rồi nói:

- Tối mai hẵng hay. Nếu bọn họ không tin tôi thì thôi vậy, tôi không hề van xin các người.

Nghe xong câu này, Âu Dương Lan Lan lại cảm thấy vừa lòng, cười nói:

- Em đã nói rồi, anh có hút thêm một tí cũng chẳng hề gì, lại được một chuyến làm ăn lớn, nhưng chuyện làm ăn này không thành lại hóa hay, em

https://thuviensach.vn

có thể thay mặt anh nói với lão Viên một tiếng là xong. Thực ra thì bọn họ cũng chẳng hy vọng gì lắm ở anh.

Tiêu Đồng cúi đầu trầm tư. Âu Dương Lan Lan nắm tay anh, nói:

- Đừng nghĩ về chuyện ấy nữa, chúng ta đi nhảy vậy.

- Không muốn nhảy nữa. - Tiêu Đồng rầu rầu nói.

- Thế thì em đua anh đi chơi game vậy. Không phải là anh rất thích chơi game sao?

Ánh mắt Tiêu Đồng như có lửa, nói:

- Không chơi nữa. Đến đó tôi sẽ gặp lão Viên, mà gặp lão tôi không nện cho một trận thì không được.

Âu Dương Lan Lan gợi ý:

- Hay là ta tìm một quán bar nào đó yên tĩnh một tí, uống vài ly, có được không?

Tiêu Đồng thở dài, không đồng ý cũng không phản đối. Âu Dương Lan Lan khởi động xe.

Mấy tháng không gặp nhau mà Tiêu Đồng đã thay đổi quá nhanh khiến Âu Dương Lan Lan không hiểu nổi là trong lòng anh đang chất chứa những gì. Cô nghĩ, có lẽ là ma túy đã làm anh thay đổi. Đêm nay, trong một quán bar nhỏ tương đối yên tĩnh, mặc dù hai người chỉ ngồi với nhau trong khoảng thời gian vài ba giai điệu nhạc kịp tấu lên nhưng câu chuyện giữa hai người vô cùng rời rạc, nhạt nhẽo. Cô nói với Tiêu Đồng, cho đến bây giờ em vẫn không hiểu là anh thích loại đàn bà như thế nào và có lẽ, anh là người con trai khó tính nhất mà em không thể nào làm thỏa mãn được anh.

Ánh mắt Tiêu Đồng nhìn cô thật lạnh, giọng nói thì có vẻ nhạt nhẽo:

https://thuviensach.vn

- Tôi thích loại đàn bà như Lưu Hồ Lan, thích những phụ nữ như Đức Mẹ Đồng Trinh Maria, liệu cô có được những tiêu chuẩn ấy không?

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ:

- Những người đàn bà như vậy liệu có tồn tại trong thời hiện đại này không?

Gương mặt Tiêu Đồng chợt đỏ lên, nói:

- Nhất định là có!

- Ai thế? Anh đã gặp được người ấy à?

- Nếu tôi nói là đã gặp được thì cô cũng chẳng tin. Cô không hiểu được kiểu phụ nữ ấy.

Âu Dương Lan Lan vẫn bình thản, không hề tỏ ra đố kỵ, nói:

- Cứ cho là như vậy đi, nhưng có điều loại phụ nữ ấy chỉ có thể kính mà không thể yêu. Nếu gặp được họ, anh sẽ hiểu được điều này: Liệu họ có thể cũng anh sống qua mối ngày một cách êm ấm trong ngôi nhà của mình không? Anh quá nhiều ảo tưởng, có phải là anh đã bị nhập mê vì đọc quá nhiều sách về Lưu Hồ Lan và Đức Mẹ Maria từ thuở nhỏ?

Tiêu Đồng dường như bất lực trước những gì Âu Dương Lan Lan vừa nói, phẩy tay nói:

- Cô không hiểu gì hết, có nói gì đi chăng nữa thì cô cũng không hiểu.

Âu Dương Lan Lan vẫn không giận, thậm chí còn ra vẻ tò mò, nói:

- Ái chà, anh thử nói xem, trong tầng lớp sinh viên hiện đại này, liệu có mấy người chân thành đến độ tự nhiên như anh?

Tiêu Đồng cau mặt:

https://thuviensach.vn

- Tôi không còn là sinh viên nữa.

Âu Dương Lan Lan cố ý nhướng mày nhăn trán:

- Thật vậy sao?

- Cô giả vờ làm gì? Nếu không gặp cô, lúc này tôi vẫn đang ngồi trong thư viện để đọc sách, cô có biết không?

Âu Dương Lan Lan không cười nữa, hỏi:

- Anh không phải là đảng viên chứ?

- Không xứng!

- Vậy thì anh là đoàn viên Đoàn thanh niên!

- Trước đây thì đúng.

- Nói vậy thì anh là người tôn sùng chủ nghĩa cộng sản, anh có hiểu gì về chủ nghĩa cộng sản không?

Hình như Tiêu Đồng không muốn trả lời nên hỏi ngược lại:

- Còn cô, cô có tôn sùng điều gì không?

Âu Dương Lan Lan nói một cách thẳng thắn:

- Em không tôn sùng cũng không tín ngưỡng bất cứ điều gì.

- Người phương Tây thường nói, kẻ không có bất kỳ tín ngưỡng nào thì đó là loại người đáng sợ nhất trên thế gian này. Không có tín ngưỡng gì tức là không chịu bất kỳ một sự ràng buộc nào, muốn làm gì thì làm, liệu cô có phải là loại người như thế không?

https://thuviensach.vn

- Điều đó thì có đáng gì để nói. - Âu Dương Lan Lan thản nhiên nói - Thanh niên thời đại này phần lớn đều giống như em. Nói rằng em tôn sùng chủ nghĩa cộng sản thì đó chẳng qua cũng chỉ là một cách nói nhằm đánh lừa mọi người mà thôi. Em vẫn không tin rằng trong đầu anh lúc này vẫn còn tôn thờ chủ nghĩa cộng sản. Còn như Quan Âm hay Như Lai, Thượng đế hay Mohammet, em không hiểu gì hết, kể cả anh cũng không hiểu. Anh nói đi, lúc này liệu chúng ta có thể tin vào được điều gì. Riêng em, em chỉ biết sống theo cảm giác, đến đâu hay đến đấy. Ngay cả việc em yêu anh chỉ vì em cảm giác rằng anh rất tốt. Và khi em đã có cảm giác ấy thì không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được việc em yêu anh!

- Tôi không hiểu gì về chủ nghĩa cộng sản cả. Có điều, đã làm người thì tôi làm người một cách đường đường chính chính, trộm gà bắt chó, tàng trữ ma túy, tôi không làm; hại người khác tôi cũng không làm. - Tiêu Đồng khẳng khái nói.

- Đừng có đề cao mình quá, cũng đừng cho rằng mình chính nhân quân tử đến như vậy. - Âu Dương Lan Lan cười nhạt - Nếu đã như vậy thì anh còn muốn mua mười nghìn gam heroin để làm gì? Đừng cho rằng ấy là loại bột dinh dưỡng giành cho trẻ con!

Tiêu Đồng há miệng định tranh luận nhưng dường như anh không còn lời gì để nói nữa. Âu Dương Lan Lan đã nhận ra là Tiêu Đồng đang ở vào thế bí nên đắc ý cười vang lên.

Cho dù những lời đối thoại giữa hai người không mấy dễ chịu nhưng với Âu Dương Lan Lan mà nói, đây là cơ hội hiếm hoi mà cô được ở bên Tiêu Đồng sau những ngày vắng bặt tin tức nên vẫn tỏ ra thích thú vô cùng. Thời tiết đang trong độ thâm đông, bên ngoài gió lạnh thổi từng cơn se sắt, bên trong quán bar không gian vẫn êm đềm, âm nhạc vẫn dìu dặt, lại thêm những ngọn nến mờ tỏ hư ảo khiến tâm hồn cô trở nên thanh thản hơn, thậm chí cô còn có một chút cảm giác hưng phấn. Không gian lãng mạn, kể cả gương mặt sầu muộn của Tiêu Đồng đều khiến cô say mê. Cuối cùng thì Tiêu Đồng cũng đã bằng lòng ngồi bên cô, cùng uống chung một chai rượu

https://thuviensach.vn

nho với hương vị lãng mạn và đậm đà, tất cả đều làm cô choáng váng trong niềm hạnh phúc vô bờ.

Đêm ấy, khi về đến nhà Âu Dương Lan Lan thấy lão Viên và lão Hoàng vẫn còn ở trong thư phòng của bố, cả ba hình như có ý đợi cô. Trông thấy cô, bố là người lên tiếng trước:

- Con đi đâu vậy?

Lão Viên nói:

- Mấy đứa bảo vệ nói cô đã đi rồi, tại sao chưa kịp xuống xe mà đã vội đi? Tôi cứ nghĩ là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Âu Dương Lan Lan không vội vàng trả lời họ. Cô ngồi xuống ghế salon, thong thả nói:

- Chuyện làm ăn thất bại rồi, Tiêu Đồng không mua hàng nữa.

Cả ba người thoáng sững sờ, đưa mắt nhìn nhau. Lão Viên có vẻ không vui, hỏi:

- Tại sao?

Âu Dương Lan Lan chưa trả lời thì lão Hoàng đã lên tiếng:

- Hay là giữa cô và Tiêu Đồng đã có chuyện rồi?

Gương mặt Âu Dương Lan Lan vẫn tỉnh bơ như muốn phủ nhận suy đoán của lão Hoàng.

Trước cái nhìn dò xét của ba người, Âu Dương Lan Lan chỉ cười một cách khó hiểu. Thái độ của hai lão Viên và Hoàng chứng tỏ là cả hai đều rất mê vụ làm ăn lớn này khiến Âu Dương Lan Lan ngay lập tức quyết định: Cô sẽ đứng về phía Tiêu Đồng. Ra vẻ bất cần, cô thủng thẳng nói:

https://thuviensach.vn

- Làm ăn với các người phiền phức quá. Tại sao lại phải bắt người ta phải hút thuốc, thậm chí lại xem đó là một thử thách để kiểm tra người ta. Họ nói, họ không làm ăn với mọi người nữa, quá mệt mỏi rồi.

Gương mặt Âu Dương Thiên đột nhiên biến sắc, hỏi:

- Lan Lan, chúng ta muốn thử Tiêu Đồng, hay là con đã đem chuyện này nói với nó?

Âu Dương Lan Lan thoáng giật mình, ấp úng nói:

- Không có đâu, con không ngu ngốc đến độ như vậy.

- Thế tại sao nó lại bỏ cuộc đột ngột như thế?

- Thực ra thì Tiêu Đồng không nói là bỏ cuộc nhưng có lẽ cũng không đến nỗi quá cần thiết, không có không được như mọi người tưởng. Nếu không phải là như vậy thì tại sao tối hôm nay, chúng con ngồi với nhau cả buổi trong quán rượu nhưng Tiêu Đồng hầu như không nhắc gì đến chuyện này.

- Không phải là chúng ta đã thống nhất với nhau là cô sẽ đưa cậu ấy đến hộp đêm sao? - Lão Viên nói.

- Tiêu Đồng nói, anh ấy cần một nơi yên tĩnh để nói chuyện với tôi, ở chỗ ông ồn ào quá.

Lão Hoàng cười nhẹ, nói với lão Viên:

- Xem ra thì tâm trạng của Lan Lan chỉ để ở chuyện tình yêu, không có hứng thú gì để giúp ông trong phi vụ làm ăn này rồi.

Âu Dương Lan Lan trừng mắt nhìn lão Hoàng, to tiếng:

- Có phải là cả hai ông đều muốn chúng tôi trở thành người như hai ông, thành những kẻ buôn bán heroin chuyên nghiệp để rồi công an sẽ còng tay

https://thuviensach.vn

chúng tôi lại và mang ra pháp trường?

- Oan uổng cho tôi quá, tiểu thư! - Lão Hoàng nhăn nhó - Cứ cho là chúng tôi có ý dìm Tiêu Đồng xuống nước nhưng nhất thiết vẫn phải để cô đứng trên bờ. Bao nhiêu năm nay, tình cảm của bố cô giành cho cô như thế nào, lẽ nào tôi không hiểu? Ngay cả chúng tôi đây cũng đã định rửa tay gác kiếm rời khỏi giang hồ rồi kia mà.

Âu Dương Thiên dàu dàu nét mặt cắt ngang sự tranh luận giữa ba người, nói:

- Thôi được rồi. Nó không làm ăn nữa càng tốt. Tôi vốn không muốn mạo hiểm trong chuyến này, cũng không muốn các ông không biết người ta nông sâu thế nào mà vẫn cứ dò dẫm làm ăn. Không làm là cách tốt nhất đối với phi vụ này.

Đột nhiên lão Viên thì thầm có vẻ lo lắng:

- Hay là Tiêu Đồng phát hiện ra chuyện gì nên không dám tiếp tục làm ăn với ta nữa?

Âu Dương Thiên nói một cách nghiêm khắc:

- Cho dù là thế nào thì từ nay về sau, Lan Lan cũng không được liên hệ với Tiêu Đồng nữa. Lúc này nó không còn là một sinh viên như trước đây nữa, đột ngột tìm đến chúng ta để bàn chuyện làm ăn, trở mặt một cái đã nói là không còn hứng thú nữa. Chỉ mới ló mặt ra chốn giang hồ mà đã bí mật như vậy, con phải tránh xa nó ra một chút vậy!

Nghe bố nói như vậy về Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan nhảy dựng lên, nói:

- Thế con còn có chút tự do nào không? Sao bố vẫn cứ muốn can thiệp vào chuyện tình cảm của con như vậy? Trong ba người có ai nghĩ cho tôi một chút nào không, cho dù tôi có yêu ai thì chuyện ấy có ảnh hưởng và làm trở

https://thuviensach.vn

ngại công việc làm ăn của các người đâu? Thôi vậy, kể từ lúc này, đừng ai quan tâm đến chuyện của tôi nữa, tôi không chịu nổi sự quan tâm của các người đâu!

Âu Dương Thiên muốn khống chế Âu Dương Lan Lan, không cho cô làm ồn trong chuyện này nên quát lớn: Lan Lan! Nhưng cô không nghe, đứng bật dậy chạy ra khỏi thư phòng. Tiếng chân cô chạy rầm rầm xuống cầu thang và như để thị uy, cô giập cánh cửa phòng ngủ đánh rầm một tiếng thật to, khóa trái lại.

Căn biệt thự trở nên yên tĩnh. Không ai đến phòng Âu Dương Lan Lan để khuyên nhủ cô. Sự tức giận của cô dần dần lắng xuống và sự uất ức đối với Tiêu Đồng lại xuất hiện. Cô thầm kêu lên: Tiêu Đồng, anh có biết không, vì anh mà em đã chọc giận bố đấy!

https://thuviensach.vn

34.

Rời khỏi quán bar, Âu Dương Lan Lan đánh xe đưa Tiêu Đồng về đến trước cổng chung cư. Anh đi lên lầu, đứng trước cửa nhà mình lục túi quần tìm chìa khóa nhưng lại không thể tìm ra ổ khóa tạm trên cánh cửa nhà mình. Anh đứng trước cảnh cửa sờ sẫm rất lâu, cho đến khi người trong nhà nghe thấy có tiếng động bên ngoài bèn mở cửa hỏi anh cần gì, Tiêu Đồng mới nhận ra rằng mình đã đi nhầm cầu thang.

Thật là kỳ lạ! Anh đã lạc lối ngay cả trong việc tìm đường về nhà mình!

Có lẽ là thần kinh anh quá căng thẳng sau những chuyện vừa rồi. Đặc biệt là tâm trí anh bị ám ảnh bởi ý thức cần phải cai nghiện, nhất thiết phải đoạn tuyệt với ma túy nhưng vì tối nay, Âu Dương Lan Lan yêu cầu anh hút lại để lão Viên thử thách khiến toàn bộ thần kinh của anh trong chớp mắt đã bị ma lực của heroin chế ngự. Anh cố gắng dùng lý trí để nhủ rằng đó là một tội ác để khống chế một sự ham muốn đến độ điên cuồng xuất hiện trong đầu. Anh kêu thầm: Đó là thứ đã từng đem lại sự đau đớn về mặt sinh lý và sự hủy diệt về mặt tâm linh cho mình, chỉ cần năm phút say sưa với nó thì phải cần đến mười năm để đoạn tuyệt với nó và có thể, anh phải gắn đoạn đời còn lại với nó không rời. Đó là một thực tế, thậm chí là một chân lý! Chỉ có một cứu cánh, một chỗ dựa để Tiêu Đồng có thể thoát khỏi ma lực của ma túy lúc này là anh nghĩ về Khánh Xuân. Anh không muốn đánh mất tình yêu của cô, anh không muốn phản bội tâm nguyện đưa anh trở thành một con người bình thường và sống một cuộc sống bình thường của cô! Anh hạnh phúc, anh đau khổ vì niềm tin và tình yêu của cô giành cho mình. Cô kỳ vọng về anh, cô đã ôm anh trong vòng tay... Tất cả đã chứng minh rằng, trong mắt cô anh không hề là một kẻ phế thải. Không những anh đã có được tình yêu lý tưởng mà còn là một người có ích cho xã hội, là một người mà Đảng Cộng sản cũng như nhân dân tin cậy và trông chờ. Tất cả đều đáng tự hào, đáng trân trọng! Từ trước đến nay anh chưa hề có cảm

https://thuviensach.vn

giác này. Anh nhận ra rằng trong chiến tuyến giữa cái thiện và cái ác này, mỗi cá nhân, mỗi thành viên của xã hội này đều phải có trách nhiệm, có thể hy sinh lợi ích cá nhân, thậm chí là có thể hy sinh cả sinh mệnh của mình... Tất cả những nhận thức ấy hoàn hoàn khác với thái độ sống, cách nghĩ của anh trước kia.

Từ cái đêm lạc lối trong lúc tìm đường về nhà ấy, Tiêu Đồng đã phải trải qua mấy ngày tự dằn vặt và cuối cùng, anh đã có thể tự xác nhận được rằng, anh đã có thể đứng trong hàng ngũ của Khánh Xuân. Anh không thể quay lại con đường nghiện ngập để hủy hoại chính mình nhưng liệu rằng, anh không hút lại thì còn có cách nào khác để hoàn thành nhiệm vụ hay không? Anh có làm cho Khánh Xuân thất vọng, "ông chủ" của cô thất vọng hay không? Anh có thể vẫn cứ là một thằng nhãi không ra gì trong mắt Lý Xuân Cường hay không?... Lúc này, anh phải chứng tỏ cho mọi người thấy và phải thừa nhận rằng, anh vẫn còn giá trị!

Anh phải làm thế nào đây cho trọn vẹn đôi đường?

Đêm ấy, Tiêu Đồng trằn trọc không yên và trong giấc ngủ chập chờn, anh mơ thấy những giấc mơ không đầu không cuối, vá víu trộn lẫn vào nhau một cách mơ hồ. Lúc thì anh thấy mình và Khánh Xuân triền miên bên nhau, lúc thì anh thấy mình đang bay bổng như muốn hóa thành tiên, mê ly trong khói thuốc say nồng...

Cả ngày hôm sau, Âu Dương Lan Lan không hề gọi khiến Tiêu Đồng cảm thấy lo lắng. Có phải là vì thái độ tối qua của anh mà Âu Dương Lan Lan cắt đứt quan hệ? Anh hối hận, anh tự trách mình. Có thể vì anh mà một thắng lợi tưởng chừng đã nắm chắc trong tay lại biến thành bọt nước? Nếu là như vậy thì Âu Khánh Xuân, Lý Xuân Cường và kể cả "ông chủ" của họ sẽ đánh giá anh như thế nào? Liệu anh còn có ích gì cho họ, cho cả xã hội này nữa hay không?

Trước mắt anh lúc này là nụ cười châm biếm của Lý Xuân Cường ẩn ẩn hiện hiện, bên tai anh là những lời thủ thỉ đầy ngờ vực của Khánh Xuân.

https://thuviensach.vn

Anh muốn biện hộ nhưng không một lời nào có thể thoát ra từ miệng anh! Anh đã từng nghĩ rằng, hay là đem tất cả những gì diễn ra trong đêm ấy nói lại với Khánh Xuân, thậm chí anh có thể yêu cầu cô quyết định mọi chuyện. Vì nhiệm vụ, vì yêu cầu của vụ án, anh tự nguyện quay lại với ma túy, tự nguyện chấp nhận quá trình cai nghiện đầy đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần. Có điều, những việc ấy cũng có thể sẽ dẫn đến một hậu quả mà thoạt nghĩ đến, anh đã cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm toàn thân: Cứ cho là Khánh Xuân sẽ hiểu, sẽ đồng ý và thậm chí là sẽ động viên anh làm như vậy, nhưng liệu trong thâm tâm cô, hình ảnh của anh vẫn còn tồn tại hay không? Ai cũng biết là, một khi đã tái nghiện thì con đường cai nghiện gian nan hơn trước gấp bội lần. Anh không đủ can đảm, không đủ mạo hiểm để làm loét lại vết thương vừa mới kịp kín miệng trong cơ thể.

Buổi chiều, Khánh Xuân lại gọi vào máy nhắn tin của anh. Anh gọi cho cô. Khánh Xuân hỏi, anh đã liên hệ với Âu Dương Lan Lan chưa? Anh mập mờ trả lời rằng, đã gặp rồi nhưng chưa hề nhắc gì đến chuyện chính. Khánh Xuân cũng không hề hỏi thêm gì về chuyện này, lái câu chuyện sang hướng khác:

- Tiêu Đồng có biết không, tối qua tôi đã gặp một cơn ác mộng?

Tiêu Đồng chợt nhớ lại những giấc mơ đêm qua, vội vàng hỏi:

- Ác mộng như thế nào?

- Tôi mơ thấy cậu hút ma túy trở lại!

Tiêu Đồng không xác định được cảm giác của mình lúc này như thế nào, chỉ hỏi:

- Rồi sao nữa?

- Tôi đã khóc, thất vọng, đau khổ và sau đó thì tỉnh dậy, nước mắt vẫn ướt đầm.

https://thuviensach.vn

- Chị gọi cho tôi có phải vì muốn nói cho tôi biết giấc mơ của chị mà thôi?

- Không. Có một người bạn tặng cho tôi hai tấm vé xem múa ballet tối nay. Cậu có muốn đi xem không?

Tiêu Đồng reo lên:

- Đương nhiên là đi rồi!

Tâm trạng anh trở nên hưng phấn, mọi phiền não tạm thời biến mất.

Đêm ấy, hai người đến Nhà hát Quốc tế xem Đoàn ballet Trung ương diễn vở "Hồ thiên nga". Tuy chỗ ngồi của hai người có cách nhau một vài hàng ghế nhưng trong không gian vô cùng trữ tình ấy, Tiêu Đồng không còn cảm thấy chỗ ngồi của mình quá xa cách đối với Khánh Xuân. Anh nhớ lại, thuở bé đã từng được mẹ dắt đi xem "Hồ thiên nga", mẹ đã từng nói với anh rằng, thiên nga trắng là đẹp, thiên nga đen là xấu. Lúc này nghĩ lại, anh mới thấy rằng, cho dù Tshaikovski- tác giả vở ballet trứ danh này thể hiện quan niệm thiện ác một cách quá đơn giản nhưng lại định hình trong anh một mô thức tình cảm kéo dài trong suốt thời thơ ấu. Sau khi trưởng thành, những kinh nghiệm về cuộc sống đã khiến anh nhận ra rằng, trong cuộc đời này, trong tầng tầng lớp lớp những người chung quanh anh, người tốt cũng có ác tâm mà người xấu cũng có thể có thiện tâm, có điều do thói quen nhìn người tự thuở bé, anh luôn luôn phải phân định trắng đen rạch ròi, tốt xấu phân minh, mặc dù vẫn biết, đó là cách nhìn người vô cùng ấu trĩ của mình.

Rời khỏi nhà hát hoa lệ, Tiêu Đồng và Khánh Xuân sóng đôi đi bên nhau qua những con phố rực rỡ ánh đèn màu, hình như không ai nghĩ là mình sẽ tìm bến xe buýt. Từ nhỏ, Tiêu Đồng đã xem rất nhiều vở ballet do diễn viên Trung Quốc cũng như người nước ngoài biểu diễn, rất hiểu biết kỹ thuật ballet cũng như trình độ của từng diễn viên nên lên tiếng bình luận trình độ của biểu diễn của diễn viên trong vở "Hồ Thiên nga" vừa xem, nhận xét rằng đã có người quay đến ba mươi vòng, một kỹ thuật cực cao, hiếm thấy

https://thuviensach.vn

ở diễn viên Trung Quốc. Khánh Xuân chỉ im lặng nghe rồi đột nhiên lên tiếng:

- Diễn viên trong vai hoàng tử Digfrid rất giống cậu!

Tim Tiêu Đồng đập bình bình. Một niềm vui choáng lấy tâm hồn anh và không hề tiếc lời, anh lên tiếng:

- Còn nàng Thiên nga trắng Odetta thì chẳng khác chị bao nhiêu!

Khánh Xuân cười vang, nói:

- Cậu thông minh thật, biết nói lấy lòng người khác. Nhưng có điều nghe ra như có vẻ châm chọc tôi thì phải?

- Tôi không hề nói quá lời để lừa chị đâu. - Tiêu Đồng nói.

- Nhưng tôi không muốn làm thiên nga trắng đâu. Nó bị thiên nga đen ức hiếp đến độ đáng thương, chết quá oan uổng.

Hết đề tài về vở ballet, cả hai lại vô tình quay lại với hiện thực. Khánh Xuân hỏi:

- Đêm qua, Âu Dương Lan Lan tìm cậu để nói chuyện gì vậy?

Không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào, Tiêu Đồng lúng búng nói:

- Chẳng có gì cả.

- Thế cô ta tìm cậu làm gì?

- Lôi tôi đến quán bar uống rượu giải sầu.

- Không nói chuyện gì hết sao? Cậu không nói cho cô ta biết chuyện cậu cần hàng sao?

https://thuviensach.vn

-... Có hỏi...

- Cô ta nói thế nào?

- Cô ta nói..., nói... bọn lão Viên không tin tôi, cần phải có thời gian để thử thách...

- Thử thách thế nào?

- Cô ta nói tôi phải cưới cô ta hoặc chí ít là phải về sống với cô ta; thậm chí là còn bắt tôi hút heroin để cho bọn họ xem...

- Cậu nói thế nào?

- Tôi nói, tôi chỉ làm ăn, không bán linh hồn cho quỷ dữ.

- Nói quá hay! Thế cô ta nói sao?

- Cô ta nói, thế thì anh đừng nghĩ đến chuyện làm ăn nữa.

- Cậu nói sao?

- Tôi nói, cứ để cho tôi suy nghĩ.

Khánh Xuân dừng chân. Cuộc đối thoại giữa hai người càng lúc càng trở nên nặng nề:

- Thế... cậu đã suy nghĩ chưa? Cậu định trả lời cô ta thế nào?

Tiêu Đồng nhìn thẳng vào mặt Khánh Xuân, hỏi lại:

- Chị nghĩ là tôi sẽ trả lời cô ta thế nào?

- Đương nhiên là cậu hiểu tôi rất muốn cậu trả lời cô ta như thế nào. - Khánh Xuân không suy nghĩ, nói.

https://thuviensach.vn

- Có điều nếu tôi trả lời như vậy thì bọn họ không bao giờ gặp đội trưởng Lý của chị cả! Và như thế, kế hoạch của mọi người coi như hoàn toàn thất bại. - Tiêu Đồng nhấn giọng - Nếu mọi người muốn liên hệ với họ, tôi không còn cách nào khác là phải thực hiện yêu cầu của họ mà thôi.

Khánh Xuân nói mà không hề do dự:

- Cho dù thất bại, chúng tôi cũng không để cho cậu làm chuyện ấy. Chúng tôi có nguyên tắc của mình. Chúng tôi không giống với những tổ chức khủng bố quốc tế, vì lợi ích cao nhất mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Lúc này hai người đã đi trên con đường giành cho người đi bộ được che kín bởi những hàng cây dày, rất vắng vẻ. Cái lạnh về đêm đã bắt đầu thấm qua thân thể cả hai nhưng lời của Khánh Xuân, kể cả giọng nói và cái nhìn của Khánh Xuân khiến Tiêu Đồng bồi hồi xúc động. Anh ôm Khánh Xuân vào lòng, run rẩy nói:

- Khánh Xuân, tôi biết là chị rất thương tôi, rất yêu tôi, đúng không?

Khánh Xuân không những không giãy ra khỏi đôi tay Tiêu Đồng mà còn vòng tay siết chặt lấy anh. Không ngăn được một ham muốn điên cuồng, Tiêu Đồng đưa bàn tay vào bên trong chiếc áo khoác bằng lông thú của cô và bắt đầu ve vuốt thân thể cô qua làn áo sơ mi bên trong. Thân thể Khánh Xuân mềm mại và ấm áp. Anh đưa tay nâng cằm cô lên, muốn đặt vào môi cô một nụ hôn nhưng Khánh Xuân đã lẩn tránh, vùi mặt trong ngực anh... Cứ thế, họ đứng ôm nhau rất lâu dưới bóng tối của hàng cây. Không biết bao lâu nữa, Tiêu Đồng chỉ sực tỉnh khi thấy dôi vai Khánh Xuân rung lên nhè nhẹ:

- Khánh Xuân, chị đang khóc đấy sao?

Khánh Xuân không trả lời, chỉ ôm siết lấy Tiêu Đồng, tiếp tục vùi mặt trong ngực anh. Tiêu Đồng thoáng ngạc nhiên. Anh không biết vì sao, một

https://thuviensach.vn

nữ cảnh sát vốn cứng rắn như thép mà lại có thể khóc như một đứa trẻ như thế này?

- Sao thế Khánh Xuân, chị hãy nói đi, chị nghĩ gì?

Những ngón tay của Khánh Xuân bấu chặt lên bờ vai Tiêu Đồng, thân thể cô dịu dàng, mềm mại áp sát cơ thể cường tráng của anh. Lâu lắm cô mới bình tĩnh trở lại, rời khỏi anh, dùng ống tay áo thấm nước mắt, lắc đầu nói, không có chuyện gì, không nghĩ được chuyện gì cả.

Đương nhiên là Tiêu Đồng không tin lời cô. Đây là lần đầu tiên, anh nhìn thấy Khánh Xuân khóc và tất nhiên những giọt nước mắt ấy không phải là không có nguyên nhân.

- Tôi khẳng định là chị đang nghĩ một điều gì đó, chị hãy nói cho tôi biết đi.

Khánh Xuân tránh cái nhìn của Tiêu Đồng, cố gắng kềm chế, nói:

- Tiêu Đồng, cậu đừng trách tôi nhé. Không biết vì sao, tôi lại chạnh nghĩ đến anh Tân Dân!

Nét mặt Tiêu Đồng trở nên nặng nề:

- Tôi biết là mình không thể so sánh được với anh ấy trong lòng chị.

- Không, không phải như vậy. Tôi chỉ nghĩ rằng, vụ án này quá khó, mỗi bước phát triển thì khó khăn càng chồng chất thêm, hầu như không có cách nào để giải quyết cả. Và như vậy Tân Dân chết không nhắm mắt!

Tiêu Đồng không nói nữa. Cả hai im lặng nhìn nhau.

Tiêu Đồng không biết là hình ảnh người đã chết Hồ Tân Dân còn lưu trong tâm khảm Khánh Xuân sâu đến mức nào, có điều, cho dù như thế nào thì việc Khánh Xuân luôn luôn hoài niệm Tân Dân không thôi cũng đã khiến cho Tiêu Đồng cảm động. Anh cho rằng, kiểu phụ nữ đầy ân tình như

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân rất hiếm trong thời đại này và bởi vậy, tình cảm của cô với người quá cố cũng đã đủ để khiến anh trân trọng cô. Với một người phụ nữ như Khánh Xuân, anh còn gì để mà phải hối tiếc?

Sáng hôm sau Tiêu Đồng gọi vào máy cho Âu Dương Lan Lan và cũng như mọi lần, Âu Dương Lan Lan rất nhanh sau đó đã gọi điện cho anh. Cô nói:

- Em cứ tưởng là anh đã biến mất rồi. Thật không ngờ là anh lại chủ động gọi cho em.

Tiêu Đồng lặng im rất lâu, cuối cùng mới nói:

- Tôi muốn gặp lão Viên!

https://thuviensach.vn

35.

Ngay trong đêm ấy, khi chiếc BMW màu xanh đen của Âu Dương Lan Lan đưa Tiêu Đồng đến cổng hộp đêm thì từ bên trong vũ trường, tiếng nhạc disco đã vang lên đinh tai nhức óc. Âu Dương Lan Lan xuống xe kéo Tiêu Đồng với khuôn mặt dàu dàu nét trầm tư ra khỏi xe, từng bước từng bước đi lên bậc tam cấp tiến vào hộp đêm.

Lễ Giáng sinh sắp đến nên những cây thông Noel đầy ánh đèn màu nhấp nháy bày khắp nơi và bên dưới những cây thông ấy người ta đã sắp sẵn không biết bao nhiêu là hộp quà giáng sinh nhưng Tiêu Đồng biết, bên trong những chiếc hộp ấy chẳng có gì hết, chẳng qua là một cách bài trí truyền thống để tưởng tượng đến ông già Noel mà thôi. Sàn khiêu vũ được trang hoàng theo kiểu lô cốt phương tây, chiếc trụ to tướng có vẽ hình công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Một ông già Noel to sụ, mập ú mặc áo màu đỏ rực mang một túi xách to tướng bên hông, vừa bước vào vừa kêu mọi người đến nhận quà. Quà là những viên kẹo và những món đồ chơi rẻ tiền. Trên khán đài, một tốp học sinh nhỏ đang đồng ca một khúc hát đón chào Chúa giáng sinh.

Vẫn với nụ cười cầu tài trên miệng, lão Viên cung kính đưa Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan vào một căn phòng riêng rồi gọi các cô phục vụ đưa trái cây, thức uống đến, lại còn hỏi Tiêu Đồng muốn uống rượu gì. Lão nói: Lâu lắm rồi cậu không đến đây, có muốn thưởng thức lại mùi vị của “Hắc bạch thiên sứ” không? Âu Dương Lan Lan nhận ra là Tiêu Đồng đang cố gắng chế ngự cơn tức đang trào lên trong lòng nhưng anh không hề từ chối những gì mà lão Viên sai người mang đến. Lão Viên lại hỏi, Lúc này cậu đã phát tài, nhanh đến độ chúng tôi nằm mơ cũng không nghĩ đến. Tiêu Đồng lạnh lùng nói, Phát tài cái quái gì, chẳng qua cũng chỉ là một cách bán vợ đợ con thôi mà! Lão Viên làm ra vẻ vô tình, nói: À, sao cậu không đưa cô bạn gái ấy đến đây chơi? Tiêu Đồng chỉ vào Âu Dương Lan Lan, nói: Đấy!

https://thuviensach.vn

Lão Viên nhìn Âu Dương Lan Lan, mỉm cười nhiều ý vị: Ôi chao, Tiêu Đồng muốn trở thành chàng rể đầy danh giá của ông chủ rồi. Những gì trước đây chúng tôi đắc tội với cậu, mong cậu rộng lòng tha thứ cho. Tiêu Đồng cười nhạt, nói: Chuyện trước đây không biết, coi như bỏ qua. Bắt đầu từ lúc này, ông không được phá bĩnh chuyện của tôi. Tôi cũng chẳng phải là kẻ lương thiện gì đâu, ai mà chọc giận tôi thì cả cuộc đời này, tôi không bao giờ bỏ qua đâu! Lão Viên cười hi hi nhưng tiếng cười của lão không được tự nhiên lắm, cười xong thì nói: Đủ mọi thành phần trong công chuyện làm ăn của chúng tôi, kể cả tam giáo cửu lưu. Cần phải đối phó với tất cả các hạng người nhưng cũng khó lòng tránh được những lỗi lầm, không còn cách nào khác cả, phải tùy cơ mà ứng biến thôi... Lão lái câu chuyện sang một hướng khác một cách đột ngột:

- Trước đây nghe nói cậu đã hút ma túy, lúc này đã cai nghiện chưa?

Tiêu Đồng trừng mắt nói:

- Tôi căm hận ông! Ông có thể cút đi cho khuất mắt tôi không?

Da mặt lão Viên rất dày, làm như không nghe thấy câu nói của Tiêu Đồng, thủng thẳng nói:

- Tôi nói để cậu hay, cậu rất khí phách, rất dũng cảm. Đó là tính cách đáng quý của tuổi thanh niên, nhưng với tính cách ấy, cậu không làm ăn buôn bán gì được đâu.

Vừa nói, lão vừa lôi từ trong túi áo ra một hộp thuốc bằng kim loại màu vàng rực, mở ra lấy một điếu đưa đến trước mặt Tiêu Đồng, nói:

- Hút một điếu cho hạ hỏa đi.

Đôi mắt Tiêu Đồng trừng trừng nhìn vào điếu thuốc, lâu lắm mới há miệng kẹp lấy đầu điếu thuốc. Một tiếng bật lửa đánh "xoẹt" vang lên, ánh lửa thấp thoáng. Lão thấy Tiêu Đồng vẫn im lìm bèn chủ động đưa chiếc bật

https://thuviensach.vn

lửa đến gần hơn, ngọn lửa liếm lấy đầu điếu thuốc khoảng vài ba giây, Tiêu Đồng mới chậm chạp rít một hơi. Lão Viên đưa mắt nhìn Âu Dương Lan Lan còn cô thì lại không rời đôi mắt khỏi Tiêu Đồng.

Không khí căn phòng đột nhiên trở nên nặng nề, đặc quánh lại. Hai đôi mắt chăm chú nhìn vào gương mặt Tiêu Đồng, quan sát anh rít từng khói thuốc một. Điếu thuốc sắp tàn, lão Viên như sực tỉnh, kêu lên:

- Tới điệu disco rồi đó, hai người đi nhảy đi.

Hình như Âu Dương Lan Lan cũng sực tỉnh, nắm lấy tay Tiêu Đồng, nói:

- Nào, chúng ta nhảy thôi. Lâu nay anh có đi nhảy không?

Cả hai rời khỏi căn phòng, tiến vào sàn nhảy. Chất heroin tẩm trong điếu thuốc khiến toàn thân Tiêu Đồng bị kích thích, bị ngứa ngáy và anh nhảy như điên cuồng, không mở miệng nói lấy một lời, gương mặt lạnh lẽo đến phát sợ. Hết một bài, cả hai lại trở về phòng, mỗi người nốc một ngụm to "Hắc bạch thiên sứ" rồi lại quay ra sàn nhảy, hết bài này đến bài khác. Đến quả nửa đêm, cả hai vừa mệt vừa say, gục xuống chiếc bàn trong phòng.

Đêm đó, cả hai nằm vật vả trong căn phòng ấy và ngủ trong chập chờn. Khi Âu Dương Lan Lan tỉnh dậy thì Tiêu Đồng vẫn đang mê man. Cô vỗ nhẹ vào má anh, nói:

- Tiêu Đồng, tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa.

Tiêu Đồng mở đôi mắt ngây ngây dại dại rồi đột nhiên kêu lên:

- Bác Âu!

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ:

- Có phải là anh gọi bố em không? Nếu vậy thì anh phải gọi là bác Âu Dương mới đúng, không phải là bác Âu. Lúc này trong đầu anh chỉ nghĩ

https://thuviensach.vn

đến bố em mà không nghĩ gì đến em. Có phải là trong giấc ngủ, anh mơ thấy đang làm ăn buôn bán với bố em?

Lúc này Tiêu Đồng mới nhận ra người đang ở trước mặt mình là ai, ấp úng hỏi:

- Đây là nơi nào?

- Đây là hộp đếm Đế Đô. Anh đã quên mọi chuyện đêm qua rồi sao. Ngồi dậy đi, chúng ta đi ăn sáng.

Tiêu Đồng ngồi dậy, đưa hai tay ôm đầu rồi ngửa người dựa vào ghế salon, ngẩng mặt lên như muốn nhớ lại những phút giây điên cuồng đêm qua. Âu Dương Lan Lan sửa sang quần áo trên người, gọi người mang đến một chiếc khăn hấp nóng, lau mặt và trang điểm qua loa rồi bước đến ghế salon ôm lấy Tiêu Đồng - lúc này anh như đang muốn hôn mê trở lại. Cô hôn nhẹ lên trán anh, nói:

- Đừng ngủ nữa, anh yêu. Lên tinh thần một tí đi. Buổi sáng anh muốn ăn gì?

Mắt Tiêu Đồng nhắm, lâu lắm mới mệt mỏi nói:

- Tôi muốn hút một điếu thuốc!

Âu Dương Lan Lan đẩy cửa đi ra khỏi phòng tìm thuốc. Những nhân viên dọn vệ sinh đang đẩy máy hút bụi, tiếng máy ầm ầm vang lên khắp nơi. Cô bước vào phòng khiêu vũ thì trông thấy gã lái xe Kiến Quân đang ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm với mấy cô gái nhảy đêm qua chưa kịp ra về. Cô bước đến hỏi:

- Bố tôi đã đến sao?

- Đến rồi.

https://thuviensach.vn

- Lão Viên đâu?

- Đang nói chuyện với bố cô trong văn phòng.

Âu Dương Lan Lan bước nhanh về phía văn phòng. Bố cô đang ngồi trên chiếc ghế giành cho ông chủ, lão Viên và Hoàng Phương Bình cũng có mặt và có lẽ họ đã nói chuyện gì đó rất lâu rồi. Cô lên tiếng chào bố rồi yêu cầu lão Viên đưa thuốc cho Tiêu Đồng. Lão hỏi, loại thuốc khi đêm có được không? Cô nói được. Lão Viên mở tủ có khóa bảo hiểm, lôi hộp thuộc kim loại màu vàng ra rồi mở lấy một điếu. Âu Dương Lan Lan cầm lấy điếu thuốc rồi cầm luôn cả hộp thuốc lên nói: Đưa cả đây cho tôi. Lão Viên đưa mắt nhìn Âu Dương Thiên. Âu Dương Thiên nói:

- Lan Lan, chờ một tí để lão Viên đến nói chuyện với Tiêu Đồng. Con đừng tham gia vào chuyện này.

Âu Dương Lan Lan gật đầu. Cô biết, bố đã nói như vậy có nghĩa là ông đã chấp nhận chuyện làm ăn với Tiêu Đồng.

Công chuyện làm ăn tiến hành như thế nào đã được lão Viên nói rất nhanh, rất vắn tắt nhưng rất rõ ràng với Tiêu Đồng trong căn phòng ấy. Âu Dương Lan Lan không có mặt lúc ấy vì cô muốn tỏ ra mình ngoan ngoãn nghe lời bố. Nhưng nhìn sắc mặt lão Viên và Tiêu Đồng khi rời khỏi căn phòng, cô tin rằng giữa hai người đã thống nhất một kế hoạch nào đó.

Âu Dương Lan Lan đưa Tiêu Đồng về nhà. Trên đường về nhà, họ dừng lại ăn sáng ở một quán ăn tây nằm trên đường. Chờ cho nhân viên phục vụ thanh toán xong và Tiêu Đồng đứng dậy, Âu Dương Lan Lan mới lấy hộp thuốc kim loại màu vàng đưa cho Tiêu Đồng, nói:

- Anh cầm lấy đi, nhất định từ nay trở đi anh sẽ không rời được nó nữa.

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn hộp thuốc, gương mặt có vẻ ngờ ngệch, lại vừa có vẻ bệnh tật. Tay anh run run cầm lấy chiếc hộp, do dự rất lâu nhưng cuối

https://thuviensach.vn

cùng cũng nhét vào túi quần.

- Anh bàn chuyện làm ăn với lão Viên thuận lợi không? Anh còn hận lão ta nữa không?

Tiêu Đồng cúi đầu không nói, lâu lắm mới ngước đầu lên, nói nhỏ:

- Đi thôi!

Âu Dương Lan Lan đã đoán không nhầm. Trong buổi sáng hôm ấy, lão Viên và Tiêu Đồng đã thỏa thuận một hợp đồng. Có điều đó chẳng qua cũng chỉ là một hợp đồng nói về kế hoạch và trình tự của công việc mua bán như thế nào mà thôi.

Buổi chiều, Tiêu Đồng chủ động gọi điện cho Âu Dương Lan Lan, nói rằng anh đã căn cứ vào thời gian và địa điểm mà lão Viên đã quy ước báo với ông chủ Vu, tối nay sẽ gặp nhau tại nhà hàng Yên Kinh mới vừa khai trương. Anh hỏi, Tối nay em có thể đến không? Cô hỏi lại: Anh có đến không? Anh nói: Đến, hy vọng em cũng đến, bọn họ nói chuyện làm ăn còn chúng ta thì nói chuyện phiếm. Âu Dương Lan Lan nói: Được. Anh có cần em đến đón không? Tiêu Đồng nói: Không cần, anh đi cùng xe với ông chủ Vu đến đó.

Trời vừa tối, Âu Dương Lan Lan đã lái xe đến nhà hàng Yên Kinh. Tuy vị trí này có vẻ hẹp nhưng quy mô của nhà hàng rất lớn, bên cạnh việc ăn uống còn có khu vui chơi giải trí, vừa mới khai trương nên việc làm ăn trông có vẻ buồn tẻ lắm, ngay trong việc trang trí cho ngày Giáng sinh cũng rất đơn giản, một không khí lạnh lẽo bao trùm trong gian tiền sảnh rực rỡ và tráng lệ. Vừa bước vào nhà hàng, Âu Dương Lan Lan đã trông thấy Tiêu Đồng đang đứng nói chuyện với Phó Đổng sự trưởng Uất Văn Hoán. Ông ta hỏi Tiêu Đồng bao lâu nay cậu đi đâu mà chúng tôi không hề có tin tức gì, rất nhiều thầy giáo và sinh viên đều rất nhớ cậu nhưng ai cũng nghĩ rằng có lẽ cậu đã đi ra nước ngoài ở với bố mẹ, không ngờ là cậu vẫn còn ở đây. Rồi quay sang Âu Dương Lan Lan, ông ta lên tiếng trách móc: Cô và Tiêu

https://thuviensach.vn

Đồng quan hệ rất tốt, tại sao không nói với tôi một tiếng, báo hại tôi lại phải bôn ba đi tìm bạn trai cho cô. Cô làm như thế là quá đáng, cô phải bồi thường công sức cho tôi như thế nào đây? Âu Dương Lan Lan cười nói, Hôm nào tôi và Tiêu Đồng sẽ mời ông một bữa vậy.

Tại đây, Tiêu Đồng còn gặp mặt được mấy người bạn đang mặc quần áo phục vụ đến đây để làm thêm. Uất Văn Hoán giới thiệu với Tiêu Đồng, nói rằng ở đây tôi đã cưu mang rất nhiều sinh viên nghèo, cũng có những sinh viên không khó khăn lắm nhưng có nhu cầu đến đây thực tập. Không những tôi đã cố gắng tăng thu nhập cho trường mà còn vì sinh viên làm được một số việc tốt. Tôi cũng đã từng nghe ngóng tin tức của cậu vì e rằng cậu không tìm được công ăn việc làm, như thế cậu có thể đến đây làm việc. Như vậy tôi cũng đã nghĩ rất nhiều đến cậu. Sau này cậu và Lan Lan đến được với nhau, nói nôm na một tí thì tôi chính là bà mối, còn cậu sẽ là thiếu gia của nhà hàng này. Nói gì thì nói, bố của Lan Lan vẫn là cổ đông chủ yếu của chúng tôi.

Âu Dương Lan Lan nhận ra Tiêu Đồng chẳng tỏ vẻ gì thư thái trong tư cách của một "thiếu gia" tương lai trước mặt những bạn bè cũ. Thậm chí anh còn trở nên khó xử cũng như rụt rè trước những sinh viên làm công việc bưng bê chùi rửa ấy. Anh hỏi thăm họ về những thay đổi diễn ra trong trường, hỏi thăm tình hình của các thầy cô và bạn bè thân thiết với thái độ hết sức chân thành và có phần cung kính. Âu Dương Lan Lan tự hỏi, liệu chuyện được đi học có nghiện bằng hút heroin hay không mà khiến Tiêu Đồng lưu luyến đến độ như vậy?

Lão Viên đến rất muộn. Trông thấy Âu Dương Lan Lan, lão hạ giọng hỏi: Cô đến đây làm gì? Không phải là ông chủ đã không muốn cô tham dự vào chuyện này hay sao? Âu Dương Lan Lan nói, Ông cứ bàn công chuyện của ông, tôi và Tiêu Đồng đến đây với mục đích khác.

Trông thấy lão Viên, Tiêu Đồng dẫn lão đến giới thiệu với hai người đàn ông đang ngồi trong một góc khuất của căn phòng. Âu Dương Lan Lan đoán, người được Tiêu Đồng giới thiệu trước có lẽ là ông chủ Vu. Họ bắt

https://thuviensach.vn

tay nhau, chào hỏi rất rôm rả rồi cùng dắt nhau lên lầu. Tiêu Đồng ngoái đầu lại gọi cô cùng đi theo sau. Cô khoát tay nói, Mọi người bàn chuyện đi, em chờ anh ở dưới này.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Trong một căn phòng độc lập, họ nói chuyện với nhau khoảng nửa bữa cơm thì tất cả đã xong. Âu Dương Lan Lan gọi một đĩa cơm vây cá, ăn chưa kịp xong thì đã thấy Tiêu Đồng đưa ông chủ Vu cùng với người đàn ông cao to từ trên lầu đi xuống. Uất Văn Hoán quên mất vị trí thầy trò, vội vã chạy đến cười chào một cách vô cùng niềm nở, thân mật bá vai bá cổ Tiêu Đồng và đưa họ ra tận cổng. Âu Dương Lan Lan đuổi theo sau, kéo Tiêu Đồng lại và hỏi câu chuyện làm ăn diễn ra thế nào. Tiêu Đồng nói, cũng khá suôn sẻ, lão Viên đã đưa cho họ một ít hàng mẫu. Nói xong, anh kéo cô sang một bên, thì thầm có vẻ tin tưởng:

- Lan Lan, em trở về thăm dò giúp anh ấn tượng của lão Viên đối với ông chủ Vu của anh như thế nào, cuối cùng thì họ đòi bao nhiêu tiền.

Âu Dương Lan Lan gật đầu nhanh chóng, nói không khó khăn gì, ngay lập tức em sẽ gọi điện cho anh. Lòng cô rất vui. Đúng là thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của cô. Trước mặt ông chủ Vu của Tiêu Đồng, cô rướn người lên hôn đánh chụt vào má anh rồi cười vang lên bởi cô nhận ra mặt Tiêu Đồng ngay lập tức đã đỏ như một quả gấc, đôi mắt như ngây dại đi trong chốc lát trông thật dễ thương. Cô nghĩ, tâm hồn chàng trai này sao mà thuần khiết, thuần khiết đến độ tự nhiên. Cho dù đã có hàng trăm người đàn bà qua tay anh, tâm hồn anh vẫn cứ thuần khiết như một đứa trẻ mà thôi.

Khi mọi người đều đã ra về, cô quay lại chỗ ngồi của mình ăn nốt phần cơm còn lại cũng như vài miếng trái cây rồi trong tâm trạng ngây ngất, đánh xe về biệt thự Anh Đào. Điều làm cô ngây ngất không phải vì đĩa cơm vây cá quá ngon mà chính vì dư vị của nụ hôn còn phảng phất trên môi cô.

Tâm trạng ngất ngây ấy vẫn theo Âu Dương Lan Lan về đến tận nhà. Cô ôm Tiểu Hoàng và đàn con mới sinh của nó vào phòng khách, để mặc cho chúng nô đùa đuổi nhau bên cạnh cây thông Noel. Bọn mèo con đã khá lớn,

https://thuviensach.vn

con nào trông cũng xinh đẹp với bộ lông xù và đôi mắt trong veo. Đôi mắt tròn và rất trong ấy lúc nào cũng có vẻ e dè sợ sệt, nghi ngờ đối với tất cả những gì chung quanh khiến cô nghĩ đến Tiêu Đồng. Đôi mắt anh cũng giống như đôi mắt của những con mèo này, ngay cả Tiểu Hoàng, mẹ của chúng đang nằm khoanh tròn, im lìm và lười biếng trên ghế salon kia, cô cũng nghĩ là nó giống Tiêu Đồng!

Có tiếng xe nổ ngoài sân. Lão Viên cũng đã quay về từ nhà hàng Yên Kinh, bước vào phòng khách và lên tiếng chào cô rồi bước thẳng lên lầu, đi vào thư phòng của bố. Ngay lập tức Âu Dương Lan Lan nghĩ ngay đến chuyện Tiêu Đồng nhờ cậy mình nên nhẹ nhàng như một con mèo, bước lần lên cầu thang, nín thở đứng bên ngoài cánh cửa đã khép chặt nhưng những gì trao đổi bên trong, cô nghe không sót một tiếng nào.

- Đã đưa cho họ bao nhiêu hàng mẫu? - Tiếng bố cô.

- Một gam theo lệnh của ông chủ, hàm lượng heroin là bảy lăm phần trăm. - Tiếng lão Viên trả lời.

Tiếp theo đó là tiếng của lão Hoàng, trợ lý của bố:

- Nếu lần sau gặp mặt mà họ không ca thán gì về chất lượng của hàng, chúng ta sẽ làm thế nào?

- Như thế thì chỉ có một cách là không tiếp tục nữa. - Tiếng bố - Chỉ một lần mua bán mà đã yêu cầu đến mười nghìn gam, họ không thể không kiểm tra hàng một cách cẩn thận. Với số lượng lớn thế này, theo tôi thì họ sẽ vận chuyển ra nước ngoài, không chừng là họ sẽ mở cho chúng ta một thị trường mới. Chúng ta không việc gì mà phải cứ đeo theo cái nguồn tiêu thụ Hồng Kông chết tiệt ấy nữa. Rõ ràng đây là một cơ hội tốt. Nhưng giả sử bọn họ không có bất kỳ một phản ứng nào trước số hàng mẫu ấy, vẫn cứ như kế hoạch yêu cầu chúng ta xuất hàng thì tôi khẳng định là có vấn đề. Hai người hãy chọn một địa điểm bí mật cho cuộc tiếp xúc lần sau. Địa điểm ấy phải có điều kiện để ra tay và nhất định là không cho họ biết trước.

https://thuviensach.vn

Nếu những dự đoán của chúng ta chính xác, chúng ta phải ra tay thủ tiêu họ là thượng sách. Sau đó thì lão Viên phải rời khỏi Bắc Kinh ngay lập tức để trốn sự truy lùng của công an.

Giọng nói của bố vẫn điềm đạm và ung dung như thường ngày nhưng vang lên bên tai khiến Âu Dương Lan Lan thấy choáng váng, tức thở. Trong phòng lặng đi một quãng thời gian khá lâu, cô nhìn qua khe cửa quan sát. Trong phòng rất tối, gương mặt ba người đàn ông nhạt nhòa ẩn hiện. Cô chỉ có thể nhìn ra ai tùy theo bóng dáng quen thuộc của họ mà thôi. Cuối cùng lão Hoàng cũng lên tiếng phá vỡ sự yên lặng:

- Ông chủ, lần sau gặp họ, Tiêu Đồng cũng có mặt thì làm thế nào?

- Chỉ có cách là thủ tiêu luôn! - Giọng bố không hề có chút do dự nào.

- Lan Lan đã mê mẩn cậu ta rồi. - Đây là tiếng lão Viên.

- Không quan trọng. Có điều hai người nhất định không để cho Lan Lan biết chuyện này. - Tiếng bố.

- Cũng có thể họ sẽ không phát hiện ra được hàng mẫu của ta không phải là heroin nguyên chất, bởi hàm lượng bảy lăm phần trăm là không đáng kể. - Tiếng lão Hoàng.

- Không còn cách nào khác. - Tiếng lão Viên - Chúng ta phải tự bảo vệ mình là thượng sách.

- Sau hai ngày, hai người có thể tiếp xúc lại với họ. - Tiếng bố - Giả sử trong một thời gian quá đủ như vậy mà bọn họ vẫn không chịu kiểm nghiệm chất lượng của hàng, điều này chứng minh bọn họ không quan tâm đến hàng như thế nào. Mua bán mà không quan tâm đến chất lượng hàng, vậy thì họ quan tâm cái gì? Các người hãy suy nghĩ cho kỹ. Tốt nhất là trước khi lão Viên tiếp xúc với họ, tôi sẽ phải tránh mặt. Nếu có những gì diễn ra ngoài ý muốn cũng không sa vào tay của họ.

https://thuviensach.vn

- Tốt thôi. - Tiếng lão Viên - Chỉ cần ông chủ và Lan Lan an toàn, còn chúng tôi sẽ tùy cơ ứng biến vậy. - Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp, hình như là có tiếng cười nhẹ - Lão Hoàng chỉ lo cho tính khí của Lan Lan. Nếu Lan Lan biết chúng ta có ý định thủ tiêu Tiêu Đồng thì không biết cô ấy sẽ như thế nào. Con gái mà, tính khí ai mà chẳng giống nhau, cho nên người ta mới nói là có ai liệu được tâm hồn của nữ nhi trong tình trường!

Bố lặng im không nói gì. Lão Hoàng nói:

- Tôi có ý kiến này. Nếu ông chủ và Lan Lan tạm thời tránh mặt một thời gian thì cứ để Lan Lan kéo Tiêu Đồng đi theo. Nếu bọn họ không có ý định mua bán thật thì chúng ta cũng chẳng cần phải thủ tiêu Tiêu Đồng. Bọn họ cũng chẳng dám động đến lão Viên vì ít ra họ cũng biết là Tiêu Đồng đang ở trong tay chúng ta. Chuyện này ta có thể xem Tiêu Đồng như là một con tin vậy, được không?

- Diệu kế! - Đây là tiếng bố.

Nghe được những điều bí mật này, Âu Dương Lan Lan không khỏi rụng rời chân tay, tâm trạng rối như tơ vò. Có lẽ nào Tiêu Đồng lại là tai mắt của cảnh sát? Cô không thể nào tin vào chuyện này. Khi nín thở đi xuống lầu, hai chân cô mềm nhũn ra và không thể gượng được nữa, toàn thân cô đổ nhào xuống cầu thang và lăn tròn xuống lầu.

https://thuviensach.vn

36.

Khi Đỗ Trường Phát lái xe rời khỏi nhà hàng Yên Kinh, Xuân Cường quay lại nói với Tiêu Đồng đang ngồi một mình ở hàng ghế sau:

- Lúc này chúng ta đã liên hệ được với bọn chúng, nhiệm vụ của cậu về cơ bản đã hoàn thành. Gần đây cậu đã có cố gắng nhiều, sau khi phá xong vụ án này, chúng tôi sẽ có cách để biểu thị sự cám ơn đối với cậu. Trong thời gian sắp tới, về cơ bản không cần có sự tham dự của cậu nữa, lúc nào cần sự giúp đỡ của cậu, chúng tôi tự khắc sẽ tìm.

Những lời cảm tạ và biểu dương của Xuân Cường đối với Tiêu Đồng mà nói, mùi vị của công việc là quá rõ ràng. Có điều, anh không hề để ý vì khi quyết định bắt tay vào công việc này, không phải là anh muốn nghe thấy những lời biểu dương và cảm tạ kiểu này. Nói một cách công bằng, để anh lao vào vụ án này gần như xuất phát từ một động cơ có tính lý tưởng, từ một ý chí tiềm tàng từ bên trong con người anh. Nếu nói như thế này, trước đây anh chỉ vì Khánh Xuân, vì sự say mê của cô đối với công việc mà anh tham gia nhằm để cô vui lòng thì giờ đây, anh cảm thấy rằng khi bắt tay vào thực hiện công việc, anh cảm thấy mình đã có thể tự rèn luyện, tự trưởng thành lên. Tư tưởng, tình cảm và thái độ đối với cuộc sống của anh nếu so với ngày xưa hoàn toàn khác xa. Trong quá khứ, nếu anh không tin vào điều gì, không quan tâm đến bất cứ việc gì không phải là của mình - ngay cả như thế nào là yêu nước, thế nào là chính nghĩa, thế nào là trách nhiệm... thì bây giờ, những khái niệm ấy lại luôn luôn xuất hiện trong suy nghĩ của anh.

Việc gặp mấy người bạn học cũ tại nhà hàng Yên Kinh hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Tiêu Đồng. Trông thấy họ, anh muốn khóc, những gì của quá khứ lại ùa về. Anh rất mẫn cảm để nhận ra rằng, những người bạn ấy đều đã tin vào một điều xuất phát từ miệng của Uất Văn Hoán: Anh và cô gái giàu có Âu Dương Lan Lan đã thành đôi. Do vậy từ trong ánh mắt của

https://thuviensach.vn

họ, anh phát hiện ra một sự thèm muốn lẫn ái mộ nhưng đồng thời cũng có một sự lãnh đạm lẫn coi thường. Trong mắt của một số người, anh là kẻ một bước lên đến trời, lắc mình một cái là thoát xác lên tiên để trở thành một người đứng trong hàng ngũ của những kẻ phong lưu. Nhưng cũng từ trong mắt một số người, suy cho cùng anh cũng chỉ là một kẻ "bán thân nuôi miệng" qua ngày, một kẻ "ngụy quân tử" mà thôi. Những cái nhìn khác nhau ấy đã làm anh đau đớn. Anh muốn nói với họ rằng, mình đến đây để làm gì. Anh biết họ không thể tưởng tượng được rằng, anh đã vì quốc gia, vì xã hội mà lao vào cuộc chiến có thể nói là ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ là một sợi chỉ mỏng này. Thậm chí những cái nhìn khinh miệt của bạn bè còn khiến anh cảm nhận được một sự vinh quang và một lòng tự hào chính đáng về nhiệm vụ bí mật mà mình đang làm.

Chính vì những cảm nhận ấy mà Tiêu Đồng tỏ ra vô cùng tích cực với vai trò của mình trước mặt Xuân Cường, một sự tích cực chưa hề thấy ở anh. Anh ngồi giữa "ông chủ" Xuân Cường và Trường Phát ở hàng ghế sau, nói một cách đầy tinh thần trách nhiệm:

- Không phải là anh đã bảo tôi gọi Âu Dương Lan Lan hôm nay đến để cô ta giúp chúng ta thăm dò tình hình giá cả hay sao? Tôi còn nhờ cô ta về nhà thám thính thái độ và phản ứng của bọn chúng đối với chúng ta như thế nào. Do vậy mà trong vài ngày tới, cô ta nhất định sẽ tìm tôi. Tôi có cần phải tiếp xúc với cô ta nữa không?

- Cậu không nhất thiết phải chủ động tìm cô ta. - Xuân Cường nói - Nhưng nếu cô ta chủ động tìm, cậu cũng không nhất thiết phải tránh mặt. Cô ta nói chuyện gì với cậu, cậu phải nhanh chóng thông báo với chúng tôi. Ngoài ra, trước khi vụ án này kết thúc, cậu nên ở trong nhà. Chúng tôi không tìm cậu thì cậu cũng không nên tìm chúng tôi, cũng không cần phải đến tìm đội trưởng Âu để để phòng bọn chúng cho người theo dõi cậu. Nếu bọn chúng phát hiện ra cậu có đi lại với cảnh sát thì phiền phức lắm đây, được không?

Tiêu Đồng "ừ" một tiếng trong cuống họng.

https://thuviensach.vn

Họ đưa Tiêu Đồng về nhà và thả anh xuống trên phố cách nhà một quãng, nói mấy lời cảm ơn rồi rú ga chạy thẳng. Từ những lời đối thoại của Xuân Cường và Trường Phát trên xe, Tiêu Đồng biết là hai người sẽ đến nhà "ông chủ" để báo cáo. Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ. Vẫn chưa quá muộn. Anh không đi lên nhà mà chạy ra đường, vẫy một chiếc taxi chạy thẳng về nhà Khánh Xuân.

Đi lên lầu, anh cố ý đi thật nhẹ và lắng nghe động tĩnh trong nhà bố Khánh Xuân. Bên trong vang lên tiếng ti vi nho nhỏ, anh thầm mong ông già đang xem ti vi trong gian phòng của mình. Anh gõ nhẹ cửa phòng Khánh Xuân, tinh thần bấn loạn đứng đợi khoảng nửa phút. Khánh Xuân mở cửa và trông thấy Tiêu Đồng đứng trong bóng tối, cảm thấy hơi bị bất ngờ, nói: Muộn thế này sao cậu còn đến đây? Anh thì thầm: Cứ để tôi vào, chị nói nhỏ thôi, đừng để bác nghe thấy.

Khánh Xuân để cho Tiêu Đồng vào nhà. Cô đang mặc một bộ áo ngủ bằng sa tanh mỏng, đẹp và thuần khiết như một thiên sứ khiến trong lòng Tiêu Đồng bỗng bị kích động mạnh. Đôi mắt anh ngây dại nhìn thân thể cô từ trên xuống dưới và không hiểu vì sao lại chợt nhớ đến những kỹ nữ mà anh vẫn thường gặp ở hộp đếm Đế Đô và lấy làm lạ rằng, tại sao bọn họ lại đồng loạt trang điểm quá phần lòe loẹt, lúc nào cũng mặc quần bò ngắn củn cỡn nhằm để lộ phần lớn thịt da... Tất cả bọn họ đều không khêu gợi ở anh bất kỳ một sự ham muốn nào, thậm chí là còn làm cho anh thêm phần ác cảm. Anh cho rằng, khi Khánh Xuân mặc sắc phục cảnh sát thì dáng cô vô cùng khỏe mạnh, khi cô mặc đồ ngủ thì thanh khiết và dịu dàng. Đó mới là điểm làm cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải động lòng, sự động lòng ấy xuất phát từ sức tưởng tượng của mỗi người.

Khánh Xuân cũng đang xem ti vi. Cô bảo anh ngồi xuống ghế salon tại phòng khách rồi hỏi:

- Làm gì mà trông có vẻ lén lén lút lút thế? Không phải là bữa nay cậu cùng đội trưởng Lý đến nhà hàng Yên Kinh sao?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng nói đúng thế rồi ngồi xuống salon, kể lại một loạt những gì mình đã chứng kiến trong cuộc nói chuyện giữa hai bên cho Khánh Xuân nghe. Cô hỏi:

- Có phải là đội trưởng Lý đưa cậu đến đây hay không?

- Không, là tôi tự đến. - Tiêu Đồng nói - Tôi sợ chị quá lo lắng về chuyện này nên vội vàng chạy đến để nói cho chị biết.

- Cậu phải cẩn thận, biết đâu lại có người theo dõi cậu đến đây, cho người dò la tin tức, biết tôi là cảnh sát thì vụ án sẽ gặp rắc rối to.

Tiêu Đồng cảm thấy không vui, cúi đầu nói nhỏ:

- Chị chỉ lo cho vụ án thôi.

- Cũng lo cho cậu nữa. - Khánh Xuân cười nhẹ - Nếu cậu bị lộ, người không may đầu tiên sẽ là chính cậu. Tôi không dọa cậu đâu, tất cả những vụ án ma túy đều có liên quan đến súng đạn. Những kẻ buôn bán ma túy hầu hết là đều đang đùa với chính tính mạng của mình, cho nên bọn chúng có thể làm bất kỳ điều gì.

- Khi đến đây tôi đã chú ý rất nhiều. - Tiêu Đồng nói - Tôi xuống xe cách đây rất xa, quan sát rất kỹ và đi vòng vèo để đến nhà chị. Không có ai theo dõi tôi cả.

- Cẩn thận vẫn hơn, biết không?

- Biết!

Đôi mắt hai người vẫn nhìn vào màn hình ti vi nhưng hình như chẳng có ai thấy gì trên ấy cả. Một thoáng im lặng kéo dài vì không ai tìm ra chuyện gì để nói. Cuối cùng Khánh Xuân hỏi:

- Uống nước không?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng lắc đầu, nói:

- Khánh Xuân, chúng ta quen biết nhau đã lâu, có những điều mà chị chưa hề nói với tôi.

- Nói về chuyện gì?

- Chị yêu tôi không?

- Cậu nói thử xem.

- Tôi đã biết là chị thích tôi, nhưng chị lại không hề nói ra điều này.

Khánh Xuân im lặng giây lát rồi hỏi lại:

- Không thích cậu thì tôi mang cậu về đây làm gì?

Câu hỏi có ý trả lời của Khánh Xuân đã đủ làm Tiêu Đồng thỏa mãn nhưng anh vẫn cố nài:

- Chị nói đi, chị có yêu tôi không?

Khánh Xuân nhìn vào ti vi, không trả lời.

- Tôi không nên hỏi như vậy, đúng không?

Khánh Xuân nghiêng đầu về phía anh, hỏi:

- Khuya thế này cậu tới đây chỉ để hỏi câu ấy hay sao?

Tiêu Đồng chần chừ giây lâu:

- Lúc này tâm trí tôi rối bời, tôi cần một câu trả lời của chị. Chị yêu tôi không?

Khánh Xuân vẫn không trả lời thẳng vào câu hỏi mà lại nói vòng quanh:

https://thuviensach.vn

- Cậu muốn biết phải không? Thế thì hãy nghe đây: Cậu phải triệt để cai ma túy, lúc ấy tôi sẽ trả lời cho cậu. Lúc này cậu đang nhận một nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Trước khi hoàn thành được nhiệm vụ này, cậu đừng nghĩ gì đến những chuyện khác nữa, có nghĩ cũng không biến thành hiện thực được đâu.

Mặt Tiêu Đồng đỏ rần lên rồi nhanh chóng chuyển sang màu trắng, giọng nói có vẻ khiếp nhược:

- Không phải là tôi đã cai nghiện rồi sao?

- Không. Cậu chỉ mới bắt đầu một cách tốt đẹp nhưng không thể nói là đã cai nghiện một cách triệt để. Điều đó cần phải có thời gian.

Tiêu Đồng do dự rất lâu rồi ấp úng nói:

- Giả sử... giả sử bọn Âu Dương Lan Lan ép tôi phải hút, dùng cách thức ấy để thử thách tôi. Để chiếm lòng tin của chúng, tôi phải hút một tí, chuyện này không thể coi là tái nghiện được... Đương nhiên là tôi đang nói đến chuyện giả sử...

- Cậu đừng có mà viện cớ này cớ nọ. - Khánh Xuân cười nói - Cậu đừng tỏ ra thông minh vặt trước mặt tôi. Đừng quên là tôi đang làm công tác gì!

Tiêu Đồng bần thần định nói nhưng không dám lên tiếng. Rất mẫn cảm, thái độ Khánh Xuân tỏ ra nghiêm trọng, hỏi:

- Hay là cậu đã hút lại rồi?

Tiêu Đồng lắc đầu một cách miễn cưỡng, nói:

- Không có, không có đâu!

Khánh Xuân trút một hơi thở thật dài, nói:

https://thuviensach.vn

- Cậu đừng có dọa tôi.

Những cảm xúc ban đầu khi mới đến đây hoàn toàn biến khỏi đầu óc Tiêu Đồng. Cho đến khi rời khỏi nhà Khánh Xuân, anh mới phát hiện ra là mồ hôi đã thấm ướt quần áo. Thực ra thì anh muốn đem chuyện bị ép hút ở hộp đêm Đế Đô nói hết với Khánh Xuân nhưng sau vài câu đối thoại với cô, lòng can đảm của anh đã biến đi đâu mất. Anh nghĩ, Khánh Xuân có thể rất hiểu mình nhưng một khi phát hiện ra anh lại hút ma túy, có thể cô sẽ không còn yêu anh nữa. Dù sao thì kẻ nghiện có thể dễ dàng tìm thấy sự đồng tình và thông cảm của người khác nhưng liệu có ai là đủ can đảm để yêu thương một kẻ nghiện?

Tiêu Đồng bước lên tàu điện ngầm mà hồn phách vẫn để ở tận đâu đâu, sau đó lên lên tiếp một chiếc xe buýt nữa. Về đến nhà, anh mới phát hiện bụng mình lép kẹp. Bữa tối ở nhà hàng Yên Kinh, anh không quan tâm gì đến chuyện ăn uống nhưng lại không nghĩ là lại thấy đói bụng như thế này. Trong đầu anh lúc nào cũng chỉ có một ý định: Trước khi vụ án này bị phá, anh sẽ tận dụng mỗi một khoảng thời gian rảnh rỗi để đóng cửa, giam mình trong nhà nhằm cai nghiện, trục xuất những chất độc mà Âu Dương Lan Lan và lão Viên ép anh phải đưa vào người, anh sẽ trở lại là một Tiêu Đồng khỏe mạnh như xưa trước khi trở lại nhà Khánh Xuân.

Tiêu Đồng cũng thừa hiểu là lần cai nghiện này sẽ khó gấp trăm lần so với lần trước. Hơn nữa, lần trước anh còn nhờ cậy đến sự giúp đỡ của trại cai nghiện. Còn lần này anh phải âm thầm chịu đựng, âm thầm chiến đấu. Đây chính là một sự khảo nghiệm đối với ý chí và nghị lực của chính anh. Anh không ngừng cảnh tỉnh cũng như cổ vũ cho chính mình, sẵn sàng chuẩn bị về mặt tâm lý để đón chờ những cơn đau đớn vật vả khi cơn nghiện nổi lên. Anh không đi tìm thức ăn mà nằm nhấp nhổm trên giường chờ đợi cơn nghiện phát tác. Để tránh cơn nghiện phát tác không đúng lúc gây ảnh hưởng đến công việc, trước khi đến nhà hàng Yên Kinh, anh đã hút một điếu, thời gian cũng đã qua sáu bảy tiếng đồng hồ. Anh nhắm mắt, tự thề với ý chí và lương tâm: Đó là điếu thuốc cuối cùng, tuyệt đối không mó tay

https://thuviensach.vn

đến chúng nữa! Tuyệt đối không được hút nữa! Một giờ sáng, anh cảm thấy nhức đầu, đầu óc trở nên choáng váng, những tiếng oong oong nổi lên trong tai, nước mắt bắt đầu túa ra, nước mũi xanh lè bắt đầu chảy, toàn thân phát run vì lạnh, hình như có vô số con côn trùng đang bò trên cơ thể anh, ngứa ngáy đau đớn vô cùng. Đau đớn nhất vẫn là từ trong xương cốt anh, thi thoảng lại có những cơn đau dữ dội không hiểu vì lý do gì. Anh vật vã, anh quằn quại và thì thầm gọi tên Khánh Xuân. Suốt đêm ấy, anh chịu đựng mọi nỗi thống thổ, đến gần sáng thì hoàn toàn kiệt sức, chìm trong mê man. Anh ngủ mà hình như không phải ngủ, anh mê mà hình như không phải mê. Anh thấy mình đến biệt thự Anh Đào, bầu trời đang mưa xối xả. Anh nghe thấy tiếng khóc thê lương của Âu Dương Lan Lan chìm trong mưa và từ tiếng khóc ấy, anh phát hiện ra rằng biệt thự Anh Đào đã trở thành một đống hoang tàn đổ nát chẳng khác nào cảnh trong phim kinh dị. Tiếng gió gầm gào, rắn và bò cạp bò lổn nhổn. Bóng ma của Âu Dương Lan Lan cùng với Âu Dương Thiên thân thể còm nhom, của lão Hoàng âu phục chỉnh tề cùng với lão Viên có mái tóc bạc phơ và Kiến Quân sắc mặt xanh lè... đồng thời xuất hiện. Chen lẫn trong cảnh nhà cửa đổ nát, mưa lạnh khói xanh, gió mưa gầm gào ấy là tiếng chuông chùa từ đâu vẳng lại. Tiếng chuông thê lương càng lúc càng gần, càng gần càng mạnh khiến Tiêu Đồng cảm thấy choáng váng. Anh giật mình tỉnh dậy mới nhận ra rằng, không biết còi chống trộm của chiếc xe hơi nhà ai bên dưới gặp phải sự cố nên hụ lên liên tục. Anh bò dậy, soi mình trong gương và có cảm giác rằng mình vừa thoát thân ra khỏi chốn địa ngục. Cái mà anh trông thấy trong gương là một khuôn mặt hốc hác, một đôi mắt thâm quầng đến độ khó phân biệt đó là mặt người hay mặt quỷ.

Máy nhắn tin bỗng nhiên réo vang đưa anh quay về với hiện thực. Đó là tin nhắn của Khánh Xuân, cô yêu cầu anh gọi cho cô. Nhưng Tiêu Đồng không hề cảm thấy vui, ngược lại, anh càng cảm thấy tâm trạng mình nặng nề hơn. Sự tỉnh táo về ý thức đối với Tiêu Đồng lúc này lại là một bước khởi đầu để quay về với sự thống khổ nơi địa ngục. Toàn thân anh nhức nhối, choáng lấy tâm trí anh lúc này chỉ có một giọng nói và đó là giọng nói của chính anh: Hút một điếu đi! Hút một điếu đi! Hút một điếu đi!... Khi anh quyết

https://thuviensach.vn

định hút một điếu "cuối cùng" thì chút ý thức còn lại trong anh có quẫy đạp một tí nhưng cuối cùng thì nhanh chóng tan biến. Tiêu Đồng nhào tới chiếc tủ, lôi mạnh ngăn kéo, lục tìm chiếc hộp kim loại màu vàng mà Âu Dương Lan Lan đã đưa cho, không một chút do dự rút ra một điếu, lập bập đánh lửa, nuốt lấy nuốt để ngụm khói đầu tiên vào trong ruột. Anh nhắm mắt lại và có cảm giác thịt da, xương máu của mình đang không ngừng chuyển động, run rẩy. Hết hơi này đến hơi khác, tất cả khói thuốc đều được anh nén vào bên trong cơ thể mình. Chất heroin nhanh chóng tan biến và hòa nhập vào từng tế bào, từng mạch máu, từng thớ thịt. Chỉ có mấy hơi mà điếu thuốc đã gần hết, anh nằm dài trên giường, toàn thân cảm thấy thư thái hẳn lên. Khi đã tỉnh táo hoàn toàn, lại một lần nữa anh tự thề với lòng mình: Đây là điếu thuốc cuối cùng, không bao giờ hút nữa, nhất định không bao giờ hút nữa!

Khánh Xuân nói qua điện thoại, tối nay anh về nhà ăn cơm. Sự quan tâm của Khánh Xuân khiến lòng Tiêu Đồng vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy buồn. Anh cay đắng hỏi:

- Tại sao chị lại nghĩ đến chuyện bảo tôi về ăn cơm?

Anh thấy mình không đủ tư cách để tiếp nhận niềm hạnh phúc mà anh từng mơ ước này.

- Bữa nay là ngày lễ mà!

- Lễ gì?

- Sinh viên như cậu thật là kỳ lạ, ngay cả một ngày lễ trọng đại như thế này mà cũng không biết, là ngày lễ rất được thanh niên hiện đại yêu thích.

- A, tôi biết rồi, là Lễ Giáng sinh!

- Đến không? Tối nay?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng không biết trả lời thế nào để giải tỏa khối mâu thuẫn và sự ức chế trong lòng, đành nói vu vơ:

- Bác Âu vốn là người bảo thủ, liệu bác có đồng ý để cho chị đón Lễ Giáng sinh trong nhà không?

- Khi đến đây, cậu đừng nhắc gì đến chuyện Giáng sinh cả. Ngày nay lại là kỷ niệm ngày kết hôn của bố mẹ tôi, năm nào tôi cũng tổ chức một tiệc kỷ niệm nhỏ. Cậu cứ nói là tôi đã cho cậu biết chuyện này.

- Thế thì tôi không thể tặng chị thiệp mừng Giáng sinh được.

- Không cần đâu. Lúc này thiệp Giáng sinh rất đắt. Vả lại, nếu có muốn tặng thiệp thì cậu phải tặng cho bố tôi nữa. Giữa chúng ta không nhất thiết phải tỏ ra hình thức như vậy.

- Sao lại gọi là hình thức được? Tặng cho người mình yêu một tấm thiệp với vài dòng chúc tụng vẫn là chuyện rất lãng mạn đấy thôi!

- Được rồi. - Khánh Xuân cười trong máy - Tôi bằng lòng tiếp nhận sự lãng mạn của cậu. Tối không có chuyện gì bận bịu, cậu đến sớm một tí để giúp bố chuẩn bị nhé. Ngoài ra, cậu còn phải chú ý liệu có ai theo dõi hay không.

Lúc này tâm trạng của Tiêu Đồng đã dần dần ổn định trở lại. Cho dù Khánh Xuân không hề lãng mạn, thậm chí là rất thực tế khi đề nghị anh đến sớm để chuẩn bị nhưng trong lòng Tiêu Đồng vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp vì có được một mái nhà, một gia đình để chào đón một ngày lễ lớn. Do vậy anh vô cùng phấn khởi, nói:

- Được rồi, tôi sẽ đến sớm.

Buổi chiều, anh ăn mặc thật gọn gàng, chuẩn bị đến nhà Khánh Xuân. Trước khi đi, anh tần ngần giây lâu và cuối cùng quyết định, để tránh cơn nghiện trỗi dậy bất thình lình, anh hút nửa điếu thuốc. Nửa điếu thuốc này

https://thuviensach.vn

anh hút trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo và đầy mâu thuẫn giữa cảm giác tội ác và trách nhiệm. Nhưng Tiêu Đồng vẫn cứ phải hút. Hút xong, anh lại nghe thấy tiếng gõ cửa nên vội vàng nhét nửa điếu còn lại vào hộp và tuồn vào ngăn kéo, khóa lại, chạy ra mở cửa. Không có ai đứng bên ngoài, chỉ có một bó hoa hồng nằm trơ vơ trên nền gạch hoa, trên đó có đính một tấm thiệp Giáng sinh và một con chim yến xếp bằng giấy hoa.

Tiêu Đồng biết ngay đó là thiệp chúc mừng Giáng sinh của Văn Yến và hình như anh còn nghe thấy tiếng chân vội vã của ai đó bước xuống cầu thang. Anh mở tấm thiếp và nhận ra trên đó có in hình một cây thông Noel và hai quả chuông nhỏ. Giữa cây thông và hai quả chuông có một dòng chữ: "Một ngày Giáng sinh đầy nước mắt. Nước mắt chảy quanh anh!"

Tiêu Đồng suy nghĩ rất lâu trước dòng chữ này mà vẫn không hiểu được ý tứ của nó một cách rõ ràng. Anh trở vào nhà và nhìn quanh, gương mặt lộ vẻ khó xử. Hình như anh không tìm ra vật gì để có thể cắm những cánh hoa hồng.

Để đề phòng việc trở về muộn, anh lấy một điếu thuốc nhét vào túi rồi rời khỏi nhà. Anh lên xe buýt đến một cửa hàng mua một chiếc bình bơm sữa chuyên dụng cho những con vật nuôi bé nhỏ. Sau đó anh leo lên tàu điện ngầm, mắt lúc nào cũng nhìn quanh nhìn quất cho đến khi yên tâm là không có ai bám đuôi, anh mới đi thẳng đến nhà Khánh Xuân.

Khánh Xuân vẫn chưa rời khỏi cơ quan. Bố đã biết là Tiêu Đồng sẽ đến nên khi thấy anh xuất hiện, ông chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên và quá nhiệt tình. Ông bảo anh vào nhà rồi hỏi tình hình sức khỏe, còn uống thuốc hay không. Tiêu Đồng nói, không có chuyện gì về sức khỏe, thuốc thì vẫn đang uống. Anh đưa chiếc bình sữa cho ông rồi ngồi bên cạnh chiếc thùng giấy đùa với con mèo, nói: Chỉ xa có mấy bữa mà cháu thấy nó lớn lên rất nhanh.

Ông ngồi trên giường chăm chú quan sát Tiêu Đồng đang đùa với Tiểu Hắc như một đứa trẻ, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng này, bác không ở bên cháu mấy ngày nay, không ai quản lý, vậy cháu có nghĩ đến chuyện ấy hay không?

Tiêu Đồng quay lại nhìn ông, tâm trạng đầy mâu thuẫn nhưng vẫn cố ra vẻ không hiểu để che giấu sự bối rối của mình:

- Bác hỏi chuyện gì ạ?

Ông vẫn nhìn Tiêu Đồng không nói nhưng có ý bảo: Cháu hãy tự hiểu lấy. Tiêu Đồng ấp úng:

- Không có, hoàn toàn không có ạ.

- Thế thì tốt. - Ông gật đầu, nói.

Tiêu Đồng tiếp tục đùa với con mèo nhưng tâm trạng của anh đã trở nên nặng nề. Câu hỏi và thái độ của ông rõ ràng đã tạo ra một bóng tối vô hình giữa hai người. Chỉ mấy ngày xa nhau mà giữa ông và Tiêu Đồng đã có một khoảng cách không biết sinh ra từ đâu.

- Nghe đâu trước đây cháu có một người bạn gái, bây giờ còn qua lại với nhau không? - Ông lại hỏi tiếp.

- Bác à, thật ra thì cháu không hề có bạn gái nào cả. - Tiêu Đồng nói - Trước đây cháu có một cô láng giềng đối xử với cháu rất tốt nhưng bây giờ chúng cháu không còn liên hệ với nhau nữa.

Nói xong, anh quay người nhìn thẳng vào ông. Ánh mắt ông biểu lộ sự hoài nghi nhưng cũng có thể đó là một thoáng sững sờ đang chăm chú nhìn anh. Tiêu Đồng lẩn tránh ánh mắt ấy. Ông nói:

- Đúng vậy. Bây giờ cháu vẫn đang còn nhỏ, chưa nên nghĩ đến việc tìm bạn gái vội, huống hồ là cháu vẫn đang trong thời kỳ cai nghiện. Muốn diệt được gốc rễ của nó không dễ dàng chút nào, cần phải có một thời gian dài và một nghị lực thực sự mạnh mẽ, cháu phải dùng toàn tâm toàn lực cho

https://thuviensach.vn

chuyện này. Trong thời kỳ này mà nghĩ đến chuyện yêu đương thì e rằng tinh thần và sức lực sẽ bị phân tán. Vả lại, cháu có thể cai nghiện một cách triệt để với bao nhiêu ý chí và nghị lực cũng như quyết tâm, bây giờ vẫn chưa thể xác định được. Trước khi đoạn tuyệt hẳn với ma túy mà cháu đã vội vàng tìm bạn gái chẳng qua là cháu muốn đổ dồn trách nhiệm lên vai người con gái ấy mà thôi. Nếu cháu không dứt được với ma túy thì rõ ràng là cháu đã làm khổ người khác rồi. Cháu nghĩ xem, bác nói có đúng không?

Tiêu Đồng cúi đầu, lòng rối như tơ vò nhưng miệng thì vẫn phụ họa theo lời ông một cách vô thức:

- Đúng vậy, bác nói rất đúng ạ.

May mà bố Khánh Xuân cũng chỉ nói đến đó, ông đứng dậy, nói:

- Được rồi, chúng ta chuẩn bị làm cơm thôi.

Trong khi giúp bố Khánh Xuân làm cơm, Tiêu Đồng cố gắng thể hiện sự nhanh nhẹn và biết vâng lời nhưng rõ ràng là anh không thể hoạt bát được như xưa, cũng không dám nói cười một cách tự nhiên nữa. Không khí trong nhà hơi ngột ngạt, trầm lắng. Họ nướng chân gà, thịt ba chỉ, nấu canh, làm bánh sủi cảo. Ông nói, Ông thích ăn sủi cảo, đặc biệt là thêm vào đó một ít lá hồi hương; Tiêu Đồng nói, Sở thích của cháu cũng không khác bác bao nhiêu. Ông còn nói, Bánh sủi cảo bán ngoài phố không còn mùi vị truyền thống nữa; Tiêu Đồng đồng ý và nói thêm, mỗi người tự làm sủi cảo để ăn thì thì hợp khẩu vị hơn ngoài phố rất nhiều...

Sủi cảo đã làm xong, ông nói: Bác đã quên không mua tỏi, cháu đi mua một ít. Ăn sủi cảo mà thiếu tỏi thì mùi vị không ngon. Tiêu Đồng nghe lời như một cái máy, khoác áo vào định đi thì ông nói thêm: Cháu nhớ mua vài chai bia nữa nhé.

Tiêu Đồng đi xuống lầu. Trời đã nhá nhem tối. Những tòa nhà cao tầng được những ánh ráng chiều chiếu rọi một bên, một bên lấp trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

Chứng kiến cảnh tượng rất đẹp này, tâm hồn Tiêu Đồng cảm thấy bình yên hơn, cảm thấy cuộc sống này vẫn còn rất đẹp, rất đáng yêu. Nhưng rồi một cảm giác chua xót, tự thương mình choán ngợp tâm hồn anh. Anh nghĩ, thảo nào người ta thường cảm thương thân phận trước buổi hoàng hôn. Trước đây anh có bao giờ nghĩ rằng, tuổi thanh xuân của mình lại có phút giây thương cảm chua xót như thế này trước cảnh hoàng hôn; có bao giờ anh nghĩ là trông thấy một ánh ráng chiều, anh sẽ chạnh lòng lưu luyến cuộc sống này đến như vậy?

Nếu lúc ấy anh không trông thấy Lý Xuân Cường, có lẽ Tiêu Đồng đã cho rằng mình đã đánh mất hoàn toàn bản tính hiếu thắng, đố kỵ và kích động của một thanh niên mất rồi. Chiếc xe Jeep của Xuân Cường đang đậu bên đường và anh ta đang cùng với Khánh Xuân đứng bên cạnh xe nói chuyện gì đó, trên tay anh đang ôm một bó hoa hồng đỏ thắm, cười thật tươi và đưa cho Khánh Xuân. Khánh Xuân cũng cười rất tươi, nói một câu gì đó rồi tiếp lấy bó hoa. Trông thấy cảnh tượng này, một cảm giác ghen tuông trào dậy trong lòng Tiêu Đồng. Anh hận Xuân Cường, hận cả Khánh Xuân. Anh ưởn ngực ngẩng đầu đi ngang qua hai người, không nói không rằng, chỉ dùng ánh mắt hằn học liếc ngang hai người một cái. Khánh Xuân hỏi: Tiêu Đồng, cậu đi đâu vậy? Tiêu Đồng vẫn không hé miệng, đi vượt qua. Anh nghe thấy tiếng Khánh Xuân gọi tên mình, cũng nghe thấy Xuân Cường hỏi cô: Em gọi cậu ta đến nhà à? Khánh Xuân không trả lời. Anh cảm nhận được tiếng bước chân của cô đang đuổi theo, đồng thời anh cũng nghe thấy tiếng Xuân Cường gọi: Khánh Xuân! Tiêu Đồng ngoáy đầu nhìn lại. Khánh Xuân vẫn không dừng bước và vẫn đang đuổi theo anh.

Tiêu Đồng rảo bước thật nhanh rời khỏi khu chung cư cao tầng. Khánh Xuân đã đuổi kịp, thở dốc hỏi:

- Cậu làm gì thế, giận cái gì?

Tiêu Đồng không trả lời, cắm cúi bước.

Khánh Xuân tức tối gào lên:

https://thuviensach.vn

- Cậu đang làm cái trò quỷ quái gì thế?

- Anh ta có quyền gì mà cứ bám theo chị như thế? - Tiêu Đồng nói như gào - Anh ta thừa biết quan hệ giữa tôi với chị mà vẫn bám theo chị là nghĩa làm sao? Anh ta có còn là một cảnh sát nhân dân nữa không? Anh ta có tuân thủ " ba điều kỷ luật, tám điều chú ý" nữa không?

Khánh Xuân cười khổ:

- Anh ấy đánh xe đưa tôi về không được sao?

- Vậy thì việc quái gì mà anh ta lại tặng hoa cho chị? Việc gì mà chị phải cần đến hoa của anh ta?

- Ngày lễ, đồng đội tặng hoa cho nhau thì có gì là không được nào?

- Người ta chỉ tặng nhau một món quà kỷ niệm trong Lễ Giáng sinh, tại sao anh ta lại tặng hoa? Ai cũng biết hoa hồng có ý nghĩa gì!

Sắc mặt Khánh Xuân đanh lại:

- Quan hệ giữa tôi và cậu như thế nào? Tại sao người khác không có quyền tặng hoa cho tôi? Lễ Giáng sinh nên tặng những loại hoa nào, liệu có mấy người Trung Quốc hiểu được chuyện này? Cậu điên tiết như vậy là có thái quá hay không?

Hình như tâm lý Tiêu Đồng đang bị thương tổn nghiêm trọng nên giọng anh đã bắt đầu lắp bắp:

- Anh ta không hiểu nhưng chị phải hiểu. Chị có thể từ chối!

- Chúng tôi làm việc cùng nhau trong một ngôi nhà, tôi lại không nể mặt người ta sao? Tôi lại có thể từ chối tấm thịnh tình của người ta sao? Đó không phải là nguyên tắc ứng xử cơ bản giữa người với người, giữa đồng đội với đồng đội. - Khánh Xuân không hề nhượng bộ - Cậu đừng có can

https://thuviensach.vn

thiệp đến mọi chuyện riêng của tôi, được không? Nếu có cô gái nào đó đã từng quen với cậu trước đây tặng hoa cho cậu, tôi cũng không thèm làm to chuyện như thế này đâu!

Nói xong, Khánh Xuân để mặc Tiêu Đồng đứng đó, quay người bước đi. Anh đứng bên đường, lặng thinh và chợt nghĩ ra, Văn Yến cũng đã lẳng lặng tặng mình một bó hoa hồng cách đây không lâu nên không còn lý do gì để lên tiếng nữa.

Tiêu Đồng mua tỏi trong trạng thái tinh thần bất định, quay về đến khu chung cư thì anh mới nhớ là đã quên mua bia. Về đến nhà, anh nhận ra nét mặt Khánh Xuân vẫn dàu dàu vì gặp phải chuyện không vui vừa rồi. Lợi dụng một chút thời gian vắng mặt của bố cô, Tiêu Đồng biểu thị vẻ hối hận nói, Chị vẫn còn giận tôi à, cứ cho là tôi không ra gì. Trái tim của tôi quá bé nhỏ, chỉ cần trái tim chị to hơn một tí là không có chuyện gì cả đâu.

Vẻ mặt Khánh Xuân đã trở nên thư thái hơn, nói:

- Tiêu Đồng à, nếu tôi không ngại chuyện cậu bị chạm tự ái mà ảnh hưởng đến việc cậu đang dưỡng bệnh thì tôi đã cho cậu một trận ra trò rồi đấy. Tôi và Xuân Cường là đồng nghiệp, quen biết nhau đã bảy tám năm, còn cậu thì liệu đã được mấy ngày? Tôi vừa cảm nhận được những điều tốt đẹp ở cậu thì cậu lại làm những điều không hợp lý tí nào, từ nay về sau cậu đừng làm tôi thất vọng nữa, có được không?

Tiêu Đồng cúi đầu không nói, Khánh Xuân cười nhẹ, tiếp lời:

- Tôi không không biết là cậu đáng yêu hay là đáng ghét nữa!

Bố Khánh Xuân đã mang thức ăn từ bếp lên, bảo hai đứa chuẩn bị ăn cơm. Ông nói: Hai đứa có biết không, hôm nay là ngày Lễ Giáng sinh của người phương Tây, nó cũng như ngày tết truyền thống của người Trung Quốc chúng ta vậy. Ngày ấy, khi làm đám cưới với bà ấy, bố không biết chuyện này, nếu biết thì bố đã không chọn ngày này. Cả Khánh Xuân lẫn Tiêu

https://thuviensach.vn

Đồng đều làm như không biết, nói: Thế thì hay quá, bữa cơm này rất có ý nghĩa vì đã có sủi cảo. Chúng ta đón ngày lễ của người phương Tây bằng món ăn của người Trung Quốc!

Không có bia rượu, cả ba dùng nước ngọt để cụng ly với nhau, cũng nói những lời chúc mừng nhau. Đầu tiên là Tiêu Đồng và Khánh Xuân cùng chúc bố sức khỏe, sống vui. Sau đó thì ông chúc Tiêu Đồng kiên trì đọc những giáo trình đại học, tranh thủ thời gian để có thể quay lại trường học nếu có cơ hội. Tiêu Đồng ngoan ngoãn nghe lời, nói cảm ơn bác đã quan tâm. Ông chúc Khánh Xuân càng ngày càng tiến bộ trong công tác nhưng đừng có quá đam mê trong khi giải quyết mọi vấn đề như một đứa trẻ con. Khánh Xuân đưa cốc nước ngọt lên cụng với bố, không nói gì.

Tiêu Đồng cầm chiếc cốc của mình lên, nói:

- Khánh Xuân, tôi chúc...

Bố cắt ngang lời Tiêu Đồng:

- Cháu trẻ hơn Khánh Xuân, không nên gọi tên một cách suồng sã như vậy. Cháu nên gọi là chị Khánh Xuân cho phải phép. Bác nói không biết có đúng không, những người trẻ tuổi như cháu bây giờ, kiến thúc càng nhiều thì sự lễ phép cáng ít. Như thế là không tốt.

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn Khánh Xuân giây lâu rồi mới nói:

- Chị Khánh Xuân, Tiêu Đồng chúc chị vĩnh viễn hạnh phúc!

Khánh Xuân nâng cốc lên chạm với Tiêu Đồng, bốn mắt nhìn nhau. Cô nói:

- Chúc cậu vĩnh viễn có nghị lực như lúc này, vĩnh viễn nhiệt tình, thuần hậu, chân thành! - Cô đưa cốc lên uống một ngụm, nói tiếp - Chúc cậu đừng bao giờ quên những gì đã hứa với tôi!

https://thuviensach.vn

Những lời chúc của Khánh Xuân chẳng khác nào những mũi kim nhọn sắc chọc thẳng vào trái tin Tiêu Đồng. Anh cố nở nụ cười, uống cạn nước ngọt trong cốc, nói:

- Tôi vĩnh viễn ghi nhớ những câu này của chị.

Sau những nghi thức chúc tụng, cả ba bắt đầu ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện, chủ đề hầu như không có, từ chuyện phong cảnh đất nước đến chuyện quan hệ quốc tế giữa Pakistan đến Israel, từ chuyện tình hình quốc nội đến chuyện Hồng Kông đã quay về với cố quốc nhưng muốn đi du lịch Hồng Kông sao mà khó khăn... Bố nói, Bây giờ có thể đi du lịch theo kế hoạch của các công ty lữ hành, ngoài việc đi Hồng Kông là hơi khó khăn, bây giờ mọi người còn có thể đi Singapore, Thái Lan... một cách dễ dàng. Khánh Xuân nói, Vấn đề là ở chỗ tiền. Đi một vòng Singapore, Malaysia, Thái Lan và Hồng Kông, mỗi người phải bỏ ra ít nhất là mười nghìn đồng, đó là chưa kể đến chuyện muốn mua đồ lưu niệm còn cần phải thêm chừng ấy tiền nữa.

- Hai đứa vẫn còn trẻ, sau này nhất định sẽ có cơ hội ra nước ngoài. Bố già rồi, không nghĩ đến chuyện ấy nữa. Cho dù có cơ hội nhưng đi một mình, bố cũng chẳng muốn đi.

- Con đưa bố đi. - Khánh Xuân nói.

- Tốn đến vài chục nghìn đồng để được xem những điều mới lạ, tư tưởng của bố vẫn chưa đạt đến trình độ cởi mở như vậy đâu. - Bố nói.

- Sau này cháu sẽ ra sức kiếm tiền, nhất định cháu sẽ đưa bác và chị Khánh Xuân đi dạo một vòng vòng quanh trái đất. - Tiêu Đồng nói - Cháu sẽ đưa hai người đi.

- Chờ cho đến khi cháu kiếm ra tiền, e rằng bác đã không còn đứng lên được nữa rồi. - Bố cười nói.

https://thuviensach.vn

- Không bao lâu nữa cháu sẽ kiếm được việc làm, cho dù công việc có khổ, có mệt, có bẩn thỉu đến đâu cháu cũng đều có thể làm được. - Tiêu Đồng khẳng định - Chịu khổ mấy năm, cháu không tin là mình không kiếm nổi mấy chục nghìn đồng. Đến lúc ấy, cháu nhất định phải đưa bác đi.

Khánh Xuân cảm thấy ngứa mũi, chen vào:

- Đất nước này còn có bao nhiêu người thất nghiệp, bao nhiêu người có bằng cấp hẳn hoi vẫn không tìm được một công việc để đủ ăn, cậu đừng nghĩ là mình muốn làm gì là có thể làm được ngay.

Bố lên tiếng dàn hòa:

- Tiêu Đồng đã có ý tưởng tốt đẹp như thế, chúng ta xin nhận vậy. Nói thực, Tiêu Đồng cũng nên kiếm một công việc gì đó để làm. Bác không có ý nói là cháu phải kiếm tiền để đưa bác và chị Khánh Xuân ra nước ngoài. Bác chỉ mong cháu có công việc để nuôi thân, sống một cuộc sống bình thường. Nó không dễ dàng chút nào nhưng lại là một cuộc sống rất đáng mơ ước.

Tiêu Đồng muốn nói thêm vài câu biểu thị quyết tâm của mình, nhưng anh kịp dừng lại vì đột nhiên cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Anh nghĩ, may mà mình có mang thuốc theo, đứng dậy nói:

- Hai người cứ tiếp tục ăn, cháu vào nhà bếp nấu sủi cảo.

Anh chưa kịp bước đi thì bố đã nói:

- Cứ để bác làm, nếu cháu nấu sủi cảo thì e rằng nó sẽ thành một thứ cháo bột mà thôi.

Nói xong, ông đứng dậy đi vào bếp. Khánh Xuân thấy bố đã đi, bèn kéo ghế xích lại gần Tiêu Đồng hơn, có điều lúc này, bên tai Tiêu Đồng toàn những tiếng oong oong như đàn ong vỡ tổ. Anh cố gắng hết sức để nghe Khánh Xuân nói về chuyện cô sẽ tìm cho anh một công việc nào đó và thi thoảng lại lên tiếng mà không hiểu là mình đã nói những gì.

https://thuviensach.vn

Anh cố gắng chịu đựng cho đến khi bố Khánh Xuân mang sủi cảo ra mới nói, cháu phải đi nhà vệ sinh một tí. Ông lại bảo, Sủi cảo đang nóng, cháu thử một miếng xem thử đã chín hay chưa. Tiêu Đồng cầm đũa lên đưa vào chọc vào nồi nhưng gắp mãi mà vẫn không được chiếc nào, những giọt mồ hôi đã rịn ra lấp loáng trên trán anh và bắt đầu nhỏ giọt xuống, hơi thở của anh cũng bắt đầu nặng nề và dồn dập. Anh không còn e ngại trước hai đôi mắt đầy nghi ngờ của bố và Khánh Xuân nữa, ném đũa xuống bàn, nói như trong mơ: Cháu đi vệ sinh cái đã! Nói xong anh chạy vụt ra khỏi phòng khách. Khánh Xuân và bố không hề lên tiếng. Đằng sau lưng anh, một không khí nặng nề bao trùm lên cả căn nhà.

Tiêu Đồng chạy về phòng của bố Khánh Xuân, lao thẳng vào nhà vệ sinh, khóa cửa, hai tay run run lục tìm điếu thuốc trong túi quần nhưng lại nhận ra là không có bật lửa. Anh kéo mạnh cánh cửa phòng vệ sinh, lao vào phòng ngủ, mắt láo liên tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy một hộp diêm trên chiếc tủ đầu giường. Hai que diêm đầu tiên đã đánh lên nhưng vội vàng tắt ngấm. Khi anh chuẩn bị đánh đến que thứ ba thì trông thấy Khánh Xuân và bố cô đã xuất hiện ở ngay trước cửa, đôi mắt cả hai đều lộ vẻ kinh hoàng lẫn thất vọng đứng ngắm nhìn anh. Sắc mặt anh trắng bệch, toàn thân anh run lên từng đợt, cho dù lòng tự trọng còn sót lại trong anh đang trỗi dậy nhưng toàn thân anh đang đau nhức, lý trí anh đang bị một áng mây che mờ. Đôi tay của anh không còn nghe mệnh lệnh của trái tim nữa và trước mặt hai người thân yêu của mình, anh đánh lửa và châm ngọn lửa yếu ớt ấy vào đầu điếu thuốc, vội vàng rít mấy hơi liền. Nước mắt anh cũng đã trào ra khỏi bờ mi thành những giọt cực lớn chảy tràn xuống má và rơi xuống nền gạch hoa. Lúc này, hình như cả đất trời đều im lặng, tất cả đều trở nên hư ảo. Trong cơn mơ màng anh thấy mình bay lên cao, lên cao mãi và hình như đâu đó, anh còn nhận ra tiếng kêu của Tiểu Hắc như tiếng khóc của một người con gái giữa đêm đen giá lạnh...

https://thuviensach.vn

37.

Đêm ấy, Tiêu Đồng mơ thấy mình quay về với ngôi trường thân yêu và hình như trong mơ, ngôi trường đẹp hơn trong hiện thực rất nhiều lần, mỗi viên ngói, từng viên gạch; từng cành hoa, từng ngọn cỏ đều rực rỡ huy hoàng chẳng khác nào một khu vông viên trong mùa hè. Chiếc hồ không còn nhỏ và tù túng như ngày trước mà biến thành mênh mông bát ngát, ngút ngàn vượt ra ngoài tầm mắt của anh. Riêng cái hội trường đồ sộ, kiến trúc theo lối nhà thờ phương tây khiến người ta cảm thấy nhỏ bé trước nó bỗng nhiên lại trở nên thân thiết và gần gũi lạ thường. Anh đứng trên lễ đài và cả hội trường im phăng phắc, gương mặt thầy cô giáo và bạn bè nhạt nhòa. Giọng của anh cất lên sao mà hùng hồn, thuyết phục như muốn lan tỏa vào màn đêm, lan tỏa vào hư vô. Anh biết, mình đã từng trải qua một thời gian tập luyện vô cùng gian khổ mới có được kết quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người như vậy! Âu Khánh Xuân và bác Âu cũng chen lẫn trong hội trường, chăm chú nghe anh diễn thuyết. Còn có bố mẹ anh, Lư Lâm Đông và Uất Văn Hoán và cả một đám đông cảnh sát sắc phục trang nghiêm, gương mặt thân thiện... Rồi những gương mặt bạn bè thân quen cũng dần dần được anh nhận ra trong biển người mênh mông ấy... Tất cả những gương mặt ấy như thấm vào trong từng lời nói, từng từ ngữ của anh:

“Tổ quốc chúng ta có lịch sử lâu đời, một nền văn hóa xán lạn; núi sông huy hoàng tráng lệ; là một trong những quốc gia có nền văn minh phát triển sớm nhất... Nhưng, trên thế giới này không có bất cứ một dân tộc nào giống với dân tộc Trung Hoa chúng ta, trong lịch sử sinh tồn lâu dài ấy, có bao nhiêu là tai họa, khó khăn, nguy cơ. “Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách” đã trở thành phẩm chất mang tính di truyền qua từng thời đại. Trên dưới năm ngàn năm qua, hàng vạn anh hùng tráng sĩ vẫn ôm ấp một lý tưởng báo đến quốc gia! “ *Trăm trận sa trường tan giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về!*”. Đây chính là tinh thần bất diệt của mọi thế hệ con cháu dân tộc Trung Hoa”...

https://thuviensach.vn

Phối hợp với diễn từ của anh vẫn là tiếng đàn piano tấu bài "Hoàng hà". Âm thanh hùng hồn như nước chảy mây bay của khúc nhạc vang động bên tai anh càng khiến anh nhập mê, giọng anh cao vút lên và vang vọng ở khắp nơi. Khi trường đoạn "Đông phương hồng" tấu lên cũng là lúc bài diễn thuyết cũng như âm nhạc phối hợp đã lên đến cao trào, nước mắt anh chảy dài xuống gò má. Anh nhận ra hình ảnh sông núi rộng lớn của tổ quốc cũng như tinh thần của mỗi một người Trung Quốc, kham khổ và phấn chấn ẩn tàng trong đoạn cao trào này. Tinh thần bị kích động đến độ anh không ngăn nổi dòng nước mắt và những tiếng khóc thoát ra từ miệng anh bắt đầu tan vào không gian. Anh khóc cho đến khi sực tỉnh. Anh đưa mắt nhìn căn nhà tan hoang trong đêm tối, lắng nghe tiếng đập đầy bệnh tật của trái tim mình và không biết rằng, để dẫn đến hoàn cảnh này, liệu đó có thể gọi rằng, anh đã vì tổ quốc mà hiến thân chăng? Tại sao anh lại khóc? Tại sao đã tỉnh khỏi cơn mê mà nước mắt anh vẫn không ngừng chảy.Trong lúc bóng đêm đang bao trùm lên vũ trụ và toàn thể chúng sinh này, liệu có phải chăng anh là người đang tỉnh duy nhất? Có ai đang nghĩ đến anh trong giờ phút này không? Chắc là không, anh tự xác nhận. Trong mắt của mọi người, anh chẳng qua là một thanh niên đã dấn sâu vào con đường trụy lạc, một kẻ nghiện ma túy đáng khinh mà thôi! Anh khóc chẳng qua là vì diễn từ trong bài diễn thuyết đã làm anh cảm động và chỉ có Mẹ Tổ quốc mới làm cho vết thương lòng của anh bớt đau đớn, mới thông cảm cho anh mà thôi. Nhưng nghĩ đến đây, anh lại chìm vào mông lung. Tổ quốc là ai? Ai là tổ quốc? Là đảng và chính phủ chăng? Là công an chăng? Là mảnh đất dưới chân mình chăng? Là hơn một tỉ người đang ngủ say trên khắp những ngả đường, những thành phố này chăng? Hay nó chỉ là một khái niệm bao la vạn trượng dung hợp xưa nay trong đó? Nhưng cho dù tổ quốc có là ai đi chăng nữa thì anh vẫn khát khao được ôm ấp, được vỗ về. Anh muốn khóc than kể lể, anh muốn được ôm ấp, anh muốn được có một ai đó thay mặt cho Mẹ Tổ quốc ôm anh vào lòng và thủ thỉ những lời nói ngọt ngào bên tai để xoa dịu nỗi đau trong anh... Anh nghĩ, người ấy chỉ có thể là Khánh Xuân!

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến Khánh Xuân, Tiêu Đồng mới chợt nhớ đêm qua, đang lúc một cơn mưa đầu đông đổ xuống - cơn mưa tuy nhỏ thôi nhưng lạnh lẽo vô cùng, Khánh Xuân gọi taxi đưa anh về nhà. Anh vẫn còn nhớ, trước khi rời khỏi nhà, cô đã lấy khẩu súng ngắn giắt vào người. Anh nghĩ, cô cố ý làm chuyện này cho anh thấy và ý thức rằng, cô đang áp tải một kẻ tội đồ! Bố Khánh Xuân không hề nói một lời từ biệt với anh mà chỉ thì thầm vài câu gì đó với Khánh Xuân. Cô gật đầu và nói: Không có chuyện đó đâu, bố yên tâm!

Trên xe, Khánh Xuân im lặng suốt cả quãng đường. Trước mặt lái xe, Tiêu Đồng cũng không tiện nói gì. Lái xe mở một bài hát chúc mừng Giáng sinh và không khí trên xe trở nên bớt trầm lắng. Taxi dừng cách nhà Tiêu Đồng không xa. Khánh Xuân mở cửa xe, có ý bảo Tiêu Đồng xuống xe và hình như cô không hề có ý xuống xe. Tiêu Đồng nói: Chị xuống xe một tí đi, tôi muốn giải thích mọi chuyện. Khánh Xuân do dự nhưng cuối cùng cũng làm theo yêu cầu của Tiêu Đồng, trả tiền cho lái xe, nói: Anh không cần chờ tôi đâu.

Chiếc taxi lao vút đi. Hai người đứng trên đường phố ướt át và lạnh lẽo. Ánh đèn đường từ xa hắt tới tạo thành hai chiếc bóng ngã dài trên đường. Lễ Giáng sinh ở Bắc Kinh chỉ tấp nập ở những nơi phồn hoa đô hội, trong những khách sạn sang trọng, những hộp đêm, ông già Noel không bao giờ đem không khí Giáng sinh tới những nơi giành cho người lao động như khu này. Mưa vẫn cứ rơi, rét vô cùng, may mà không có gió.

- Khánh Xuân, tôi đã nói với chị rồi, bọn chúng ép tôi phải hút. Bọn chúng muốn kiểm tra xem tôi còn hút hay không. Nếu tôi không hút tất nhiên bọn chúng sẽ nghi ngờ, và như thế chúng cũng sẽ nghi ngờ luôn cả đội trưởng Lý. - Tiêu Đồng lên tiếng phân trần.

- Cậu có biết không, tất cả những người nghiện ma túy đều có chung một thói xấu là viện lý do thật chính đáng để biện minh cho mình. - Giọng Khánh Xuân lạnh và vô tình.

https://thuviensach.vn

- Tôi không hề viện lý do, tôi không việc gì phải nói dối chị.

- Cậu đã từng nói dối tôi bao nhiêu lần rồi, thế vẫn chưa đủ sao?

- Chị không tin cũng được, cứ chờ phá xong vụ án này. Chị cứ hỏi bọn họ thì biết là tôi nói thật hay là đang lừa dối chị.

- Không phải hỏi tôi cũng biết là bọn chúng bảo cậu hút. Nhưng bảo cậu hút là cậu phải hút sao? Cậu đã hứa với tôi, cậu thề nguyền một cách tùy tiện như vậy, liệu có ai tin cậu nữa?

Ánh mắt Khánh Xuân lấp lóa trong đêm tối. Tâm trạng Tiêu Đồng rối bời không biết phải giải thích thế nào cho Khánh Xuân hiểu mình. Cuối cùng anh quyết định kể lại mọi việc từ đầu:

- Khi Âu Dương Lan Lan bắt đầu hỏi tôi, tôi nói mình vẫn còn đang hút. Sau đó bọn chúng bắt tôi phải hút, nếu tôi không còn là con nghiện nữa thì bọn chúng chẳng bao giờ tin...

Hình như đang quá xúc động nên Khánh Xuân chẳng nghe Tiêu Đồng nói gì hết, cũng chẳng thèm suy nghĩ gì:

- Cậu đừng có mượn cớ này cớ nọ. Cậu sợ bọn chúng nghĩ là cậu không thật tâm, thế cậu có thật tâm với chúng tôi không? Cậu đã nói với đội trưởng Lý chuyện này chưa? Cậu đã nói với tôi chuyện này chưa? Vừa rồi cậu vẫn còn ba hoa này nọ khi ngồi trong bàn ăn với chúng tôi kia mà? Mọi người đều nói tính cách của cậu rất tệ hại nhưng tôi luôn luôn bảo vệ cậu. Tôi không hiểu vì sao mình lại tin tưởng vào cậu đến như vậy.

Giọng Khánh Xuân đầy phẫn uất, nước mắt cô cũng đã trào ra và chảy dài xuống gò má, hai vai rung rung, hai tay ôm mặt và chạy vụt vào bóng đêm. Tiêu Đồng chạy theo định ôm lấy Khánh Xuân thì cô trầm giọng quát: Buông tôi ra! - Tiêu Đồng buông Khánh Xuân ra, đứng một cách tội nghiệp

https://thuviensach.vn

bên cô, chờ cho đến khi tiếng khóc của cô nhỏ dần và bình tĩnh lại, anh mới nói:

- Hãy cho tôi một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ cai được!

Khánh Xuân hít một hơi thở thật sâu, nói:

- Tiêu Đồng! Giữa chúng ta e rằng không có duyên phận gì với nhau cả. Cậu biết không, tôi đã chọn lựa cậu cho cuộc đời còn lại của mình. Sự chọn lựa này cần phải có một quyết tâm rất lớn. Đồng nghiệp của tôi sẽ cảm thấy lạ lùng. Bố tôi cũng sẽ phản đối bởi sự chênh lệch về tuổi tác cũng như kinh nghiệm sống giữa tôi và cậu quá lớn. Điều này nhất định sẽ bị người ta đàm tiếu, dị nghị. Tôi thừa nhận là tôi đã yêu cậu, nhưng tại sao cậu lại không có một chút bản lĩnh nào để có thể làm một người bình thường. Từ nay về sau, chúng ta làm sao có thể sống được với nhau? Cậu hãy nghĩ cho tôi một chút, từ tổ chức cho đến gia đình tôi, cứ cho là họ sẽ rất bao dung, hiểu tình hiểu lý đến đâu đi chăng nữa cũng không ai đồng ý để cho tôi lấy một kẻ nghiện làm chồng đâu, đó là một thực tế!

Tiêu Đồng cảm nhận được rằng, quả bóng không khí với những sắc màu rực rỡ mà mình vừa với tới được đã chực nổ tung. Anh không ngờ rằng hạnh phúc mà mình vừa mới nắm bắt được cũng là lúc nó đến hồi kết thúc. Anh có cảm giác mình bị coi thường, bị ngộ nhận nhưng không biết phải biện minh thế nào, miệng chỉ nói đi nói lại một câu: Chị hãy cho tôi một cơ hội nữa thôi!... Chị hãy cho tôi...

Khánh Xuân chăm chú nhìn Tiêu Đồng. Vẻ mặt đau khổ của anh khiến cô cảm động, không thể nhẫn tâm hơn được nữa, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt ấy. Những cái vuốt ve của cô sao mà mềm mại, sao mà thân thương khiến Tiêu Đồng cảm thấy được vỗ về, tâm hồn anh dịu lại. Bên tai anh là tiếng Khánh Xuân thì thầm:

- Tiêu Đồng, tôi biết cậu là người tốt. Cậu đã làm rất nhiều vì chúng tôi, tôi biết tất cả những gì cậu làm đều là vì tôi. Do vậy mà tôi không biết lấy gì

https://thuviensach.vn

để cảm tạ cậu được cả. Từ trước đến nay tôi rất tin vào nghị lực của cậu và vẫn nghĩ rằng sẽ có một kỳ tích xuất hiện, có lẽ là tôi đã làm khó cho cậu rồi. Sau này tôi sẽ có dịp cám ơn cậu, giúp đỡ cậu vậy. Nhưng tôi vẫn phải có cuộc sống của riêng mình, hạnh phúc của riêng mình, một cuộc sống hạnh phúc thật bình thường như bao nhiêu người khác. Tôi không có bất cứ một yêu cầu cao xa nào cả, tôi chỉ muốn có một gia đình bình thường.

Tiêu Đồng khóc rống lên như một đứa trẻ:

- Nhưng tôi lại cần chị, chỉ cần chị mà thôi!

Nước mắt Khánh Xuân lại trào ra. Cô gắng gượng nói một câu gọn lỏn:

- Cậu hãy bảo trọng!

Nói xong thì ôm mặt lao sang phía bên kia đường, chắn ngay trước mặt một chiếc taxi vừa trờ tới và tiếng cánh cửa xe đóng lại đánh "rầm" vang vọng trong không gian lạnh lẽo và đập thẳng vào màng nhĩ của Tiêu Đồng. Bánh xe nghiến nát những màn băng mỏng vừa mới ngưng kết lại trên đường và mất hút trong màn đêm giá lạnh. Nước mắt đọng trên mặt Tiêu Đồng, anh đứng nhìn theo chiếc taxi cho đến khi nó mất hút, ngồi xuống vệ đường ẩm ướt và băng giá, không muốn quay về ngôi nhà cô đơn của mình. Một vài người đạp xe trên đường đưa mắt tò mò nhìn anh nhưng hình như anh không thấy gì cả. Tất cả đều trở thành mông lung mơ hồ và dường như anh đang tồn tại trong cảm giác mà thôi...

Trong lúc khốn khổ nhất về mặt tâm lý; trong cái đêm mưa lạnh giăng đầy trời ấy, anh lại có một giấc mơ thật tuyệt vời, một giấc mơ đầy màu sắc, đầy hùng tráng. Tỉnh dậy, anh vẫn nhắm mắt lại để mong tiếp tục được sống trong giấc mộng ấy. Một buổi sáng lại đến, vầng mặt trời đã lên và vẫn chiếu sáng nhân gian như mọi ngày nhưng anh vẫn nằm trên giường và hình như trong đầu anh lúc này chỉ có một khát vọng: Không được hút nữa! Tiếng nói ấy vang lên trong đầu anh mặc dù bên cạnh đó, một sự thèm khát, một nhu cầu được hút như đang bò trong từng thớ thịt, từng sợi thần kinh,

https://thuviensach.vn

từng mạch máu trong cơ thể anh. Anh cắn răng nằm đó, mặt hướng lên trên để đôi mắt trân trân nhìn lên trần nhà và đếm thời gian trôi qua từng phút, từng phút trong đau khổ tột cùng và cảm thấy mỗi phút mỗi giây đi qua như kéo dài cả hàng thế kỷ! Anh cố hình dung ra hình ảnh của Khánh Xuân đang mỗi lúc mỗi nhạt nhòa trong ý thức để bấu víu vào và kháng cự lại sự đau đớn điên cuồng. Anh lẩm nhẩm đếm thời gian để xem mình liệu có vượt qua bảy mươi hai tiếng đồng hồ hay không. Anh uống một ngụm thuốc ngủ nhưng hình như thuốc ngủ chẳng gây tác dụng gì. Anh chịu đựng như thế cho đến trưa và trong mơ mơ màng, anh nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thì ra Âu Dương Lan Lan đã đến. Trông thấy bộ dạng Tiêu Đồng khi ra mở cửa, cô giật mình kinh sợ. Cô hỏi: Anh làm sao vậy? Anh trải qua đêm Giáng sinh như thế nào mà sắc mặt khó coi đến độ như thế?

Tiêu Đồng không nói không rằng, quay người đi vào nhà và leo lên giường. Hình như Âu Dương Lan Lan đã nhận ra nguyên nhân, hỏi:

- Anh hết thuốc rồi à?

- Tôi muốn cai thuốc!

- Đó không phải là chuyện ngày một ngày hai. - Âu Dương Lan Lan nói - Hơn nữa, anh sống một mình làm sao mà cai thuốc được? Ngồi xuống bên cạnh giường, cô nói tiếp - Đi chơi với em vài ngày, chờ cho sức khỏe anh hồi phục một chút, em sẽ đưa anh ra nước ngoài để tìm một bệnh viện tốt nhất cho anh cai nghiện. Nghe đâu là ở đó, người nghiện không vật vã gì cả mà vẫn có thể cai thuốc được một cách dễ dàng.

Những lời mật ngọt của Âu Dương Lan Lan như tiêm vào cơ thể anh một liều kích thích, ngay lập tức chút ý chí cuối cùng trong người để anh kháng cự lại sự cám dỗ của ma túy vừa rồi hoàn toàn tiêu tan. Anh lập cập bò dậy, lôi ngăn kéo và lấy hộp thuốc màu vàng ra, hút lấy hút để một cách đói khát. Hết một điếu nhưng cơn nghiện vẫn chưa lui, do dự một lát, anh lấy nốt điếu thuốc hút dở ngày hôm qua ra, bật lửa hút tiếp. Toàn thân anh lập

https://thuviensach.vn

tức cảm thấy thư thái hơn, da thịt cũng không ngứa ngáy khó chịu nữa, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hoàn toàn. Có điều, sau khi tỉnh lại, tâm trạng anh lại đầy mâu thuẫn, tự trách mình và không kềm chế được, anh ôm mặt khóc ngon lành. Âu Dương Lan Lan lấy làm lạ, hỏi vì sao anh lại như thế, Tiêu Đồng kiềm nén tiếng khóc, nói một cách thất vọng:

- Đời tôi như thế là vất đi rồi!

Từ phía sau, Âu Dương Lan Lan vòng tay ôm lấy Tiêu Đồng, lên tiếng an ủi. Tiêu Đồng không giãy ra khỏi vòng tay của cô cũng chỉ vì tâm tình anh lúc này chẳng khác nào một đứa trẻ mồ côi, khó lòng từ chối bất kỳ một sự vỗ về nào, mà cho dù muốn từ chối, anh cũng không đủ sức để mà từ chối nữa. Chẳng khác nào một kẻ đang lên cơn nghiện, trong đầu anh ta chỉ có ma túy. Tiêu Đồng biết rằng mình tiếp nhận vòng tay của Âu Dương Lan Lan là tiếp nhận chính kẻ đã đánh gãy chân mình rồi sau đó mủi lòng tặng cho anh một chiếc nạng, nhưng lúc này anh không đủ sức từ chối cô nữa rồi.

Vẫn ôm anh trong vòng tay, Âu Dương Lan Lan thủ thỉ:

- Ngày mai em sẽ đi xa một chuyện dạo chơi, anh đi với em nhé!

- Tôi không muốn đi đâu cả, chỉ muốn yên tĩnh nằm ở đây thôi. - Tiêu Đồng lắc đầu nói.

- Em nói thật mọi chuyện để anh biết. - Âu Dương Lan Lan nói - Mọi người vẫn còn nghi ngờ về ông chủ Vu của anh. Họ đã hẹn với nhau là ngày mai sẽ gặp mặt nên yêu cầu em đi xa để đề phòng mọi chuyện không hay. Họ còn bảo em phải đưa anh theo cùng.

Tiêu Đồng giãy khỏi vòng tay Âu Dương Lan Lan, đứng dậy, nhìn cô một cách nghi ngờ:

- Tại sao?

https://thuviensach.vn

- Họ xem anh như là một con tin! - Âu Dương Lan Lan ngước mắt lên, nói.

Tiêu Đồng sững sờ, dường như anh không tin là mình đã nghe một cách chính xác:

- Con tin?

- Họ nghi rằng ông chủ Vu của anh có âm mưu gì đó. Nếu ông ta không đồng ý cho anh đi với em có nghĩa là trong lòng ông ta có âm mưu gì khác. Nếu anh đi với em, cho dù ông ta có muốn làm gì cũng sẽ còn có anh như một con tin. Nếu ông chủ họ Vu này là công an đích thực, họ có muốn bắt chúng tôi thì có lẽ nào họ lại không nghĩ đến chuyện sống chết của anh hay sao? - Dừng lại một lát, Âu Dương Lan Lan nói tiếp - Đây là những lời phân tích và kế hoạch của lão Viên, có điều nó lại rất hợp với ý em. Thực ra thì em rất muốn cùng anh đi chơi một chuyến ở đâu đó.

- Nếu tôi không đi thì sao?

- Thế thì lão Viên chẳng bao giờ mạo hiểm để quan hệ với phía anh nữa, anh cứ báo cho ông chủ Vu của mình là hãy đi tìm đầu mối làm ăn khác vậy.

Tiêu Đồng không thể ngờ mọi chuyện lại có những phát sinh đột ngột như vậy. Tâm trạng anh rối bời, hoang mang tột độ nên buông một câu hỏi khá lẩn thẩn:

- Ông chủ Vu hẹn với lão Viên khi nào nhỉ? Tại sao tôi lại không biết?

Âu Dương Lan Lan cười nhạt:

- Theo em thì xong chuyện này, ông chủ Vu cũng chỉ cho anh một ít bột trắng là cùng. Chuyện làm ăn đã đến bước này mà anh không hề hay biết gì, rõ ràng ông ta không hề xem anh là người tâm phúc.

- Ngày mai họ gặp nhau ở đâu?

https://thuviensach.vn

- Điều đó thì em không biết nhưng em nghĩ là nhất định lão Viên sẽ đưa ông chủ Vu đến một nơi rất bí mật, rất yên tĩnh. Thế nào, ngày mai anh đi không? Em phải mua vé cho anh ngay.

- Cô định đi đâu?

- Có thể đi về phía nam, cũng có thể đi lên hướng bắc, lúc ấy anh sẽ biết.

Tiêu Đồng vào nhà bếp, ngậm vòi nước uống một hơi. Âu Dương Lan Lan bước theo và ôm lấy anh từ phía sau. Anh giả vờ như đang rất tức giận, đẩy cô ra và đi ra ngoài, nói:

- Ngay cả một điểm đi chơi mà cũng không thể nói, tôi không đi nữa. Còn chuyện làm ăn của các người thì tôi mặc kệ, tôi không can thiệp!

Âu Dương Lan Lan bước đến gần Tiêu Đồng, vòng tay ôm ngang vai anh, nói như vỗ về một đứa trẻ:

- Chúng ta đi về hướng bắc, đến Cát Lâm!

- Mùa đông lạnh lẽo thế này còn đi về phía bắc, đúng là các người đều mắc bệnh thần kinh!

Tiêu Đồng vẫn chưa trả lời cho Âu Dương Lan Lan biết rằng mình có đi hay không, chỉ nói: Tôi cần phải bàn bạc với ông chủ Vu, nếu không có lời từ biệt nào mà bỏ đi như vậy thì thiếu lịch sự quá. Âu Dương Lan Lan cười nhạt, chỉ nói: Hy vọng là ông ta sẽ lịch sự với anh!

Buổi trưa, Âu Dương Lan Lan đưa Tiêu Đồng đên khách sạn Trường Thành ăn lẩu Tứ Xuyên. Từ trên cao nhìn xuống có thể trông thấy những tòa nhà chọc trời mọc san sát hai bên bờ Lương Mã Hà, một con đường thăng tắp và rộng rãi chạy xuyên qua những khu nhà cao chọc trời ấy khiến người ta có cảm giác là Bắc Kinh đầy sức sống. Buổi trưa, thực khách đến nhà hàng khách sạn Trường Thành không nhiều lắm, Âu Dương Lan Lan gọi lẩu nhưng không hề đụng đũa, nói, gần đây cô đã béo lên trông thấy nên kiêng

https://thuviensach.vn

ăn, chỉ gọi cho mình một bát súp. Tiêu Đồng cúi gằm ăn xì xụp. Từ tối qua đến giờ anh chỉ ăn mấy đũa rau ở nhà Khánh Xuân, chưa kịp ăn sủi cảo do mình chế biến nên cơ thể anh thiếu hẳn chất bột.

Âu Dương Lan Lan ngồi nhìn Tiêu Đồng ăn một cách say sưa, nói:

- Em đã cầm tiền của anh, đáng ra em phải trả lại cho anh. Đại khái là tiền còn tồn trong tài khoản của anh khoảng 60.000 Nhân dân tệ và hơn 2.000 đô la Mỹ. Em tính số tròn là thế này. Nếu anh muốn lấy Nhân dân tệ thì em sẽ đưa cho anh 80.000 đồng, còn muốn lấy đô la Mỹ thì em đưa cho anh 10.000 đô la. Lãi suất Nhân dân tệ trong ngân hàng rất cao nhưng sắp tới, anh dùng đô la Mỹ có lẽ thuận tiện hơn, nếu anh muốn ra nước ngoài một chuyến thì không cần phải đổi chác gì cả. Vậy anh cần loại tiền nào?

Tiêu Đồng ngước mắt nhìn Âu Dương Lan Lan. Cô đã dùng một một giọng điệu vô cùng tự nhiên, thậm chí là rất thoải mái để thừa nhận là mình đã lấy tiền của anh, đồng thời cũng tính toán cách bồi thường, rõ ràng là cô rất thông minh. Với cách nói ấy cùng với việc chọn lựa thời điểm vô cùng thích hợp khiến người bị hại cũng khó lòng phản bác. Có điều ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Đồng khiến Âu Dương Lan Lan trở nên lúng túng. Cô phân trần:

- Anh đừng trừng mắt nhìn em như vậy. Tất cả mọi chuyện đều do Kiến Quân nhờ người ta làm. Bọn họ cũng quá tay khiến nhà anh tan hoang như vậy không hề là ý muốn của em. Nhưng anh cũng đừng quên rằng, anh cũng đã từng ra tay không hề nhẹ nhàng với anh ta ở hộp đêm Đế Đô. Có thể đó là một cách báo thù của anh ta!

Tiêu Đồng nói:

- Cô đưa đô la Mỹ cho tôi. Cô lấy của tôi bao nhiêu thì trả lại bấy nhiêu, đừng lợi dụng cơ hội này mà tỏ ra là ta đây hào phóng!

- Sao, không muốn nợ em một tí à? - Âu Dương Lan Lan cười hỏi.

https://thuviensach.vn

- Nếu nói nợ thì cô nợ tôi quá nhiều. - Đôi mắt Tiêu Đồng nhìn ra cửa sổ, nói tiếp - Rõ ràng là cô muốn tôi khuynh gia bại sản, còn tôi thì trở nên thân tàn ma dại!

Ánh mắt Âu Dương Lan Lan chợt tối, cô hạ giọng:

- Do vậy nên em mới muốn bồi thường cho anh. Đúng thế. Em muốn đem cả cuộc đời em để bồi thường cho anh. Nếu em hại anh, em tự nguyện lấy mạng sống để gắn chặt với mạng sống của anh!

Tiêu Đồng nhận ra sự chân thành trong lời nói và trên gương mặt Âu Dương Lan Lan. Anh nghĩ, đúng là cô ta yêu mình thật lòng, một tình yêu tự nhiên, trẻ trung và có phần điên cuồng. Để có được tình yêu ấy, cô ta đã không tiếc thủ đoạn, biến anh trở thành một kẻ nửa người nửa quỷ như thế này. Tâm trạng anh rối bời, tràn trề mâu thuẫn chăm chú nhìn vào gương mặt Âu Dương Lan Lan. Gương mặt ấy như một đóa anh túc đang nở, vừa đẹp vừa phóng đãng nhưng cũng hàm chứa rất nhiều độc tố. Cô ta hiểu thắng, hiểu thắng đến độ không cần phải quan tâm đến thủ đoạn. Anh tự hỏi, liệu mình và cô ta lúc này có giống với một cặp tình nhân đang yêu nhau hay không? Liệu các cô nhân viên phục vụ kia có nhận ra là hai người đang yêu nhau hay không? Đúng là oan oan tương báo, có thể anh sẽ là một gã "tình nhân đặc biệt" của cô ta, đang âm thầm đưa cô ta vào con đường chết, hình như số mệnh đã an bài cả hai đã là oan gia của nhau, không phải là ngươi sống thì ta chết, ngươi chết thì ta sống mà là cùng dắt nhau xuống suối vàng. Nghĩ đến đây, bất giác Tiêu Đồng cảm thấy run rẩy toàn thân. Anh đưa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, tâm trí cố hướng vào cảnh vật tươi tắn sau cơn mưa và vầng mặt trời đang rực rỡ trên không. Trên những con phố phía dưới chân anh, những dòng suối người đang chảy và bỗng nhiên, một khát vọng mãnh liệt xuất hiện trong tâm hồn anh: Không có niềm hạnh phúc nào có thể so sánh được với hạnh phúc được làm một người bình thường để sống một cuộc sống bình thường!

Ăn xong, Âu Dương Lan Lan và Tiêu Đồng vào thang máy lộ thiên để rời khỏi tầng lầu chót vót và chia tay ngay tại cửa khách sạn. Âu Dương Lan

https://thuviensach.vn

Lan nói, chậm nhất là trước ba giờ chiều mai, anh phải trả lời cho em biết quyết định của anh. Quá giờ ấy nhất định chuyến làm ăn này sẽ thất bại và em đảm bảo với anh rằng, có thể anh chẳng bao giờ còn có cơ hội để trông thấy lão Viên nữa. Em không bao giờ lừa dối anh đâu, đây là những lời mà chính tai em nghe từ miệng của họ. Nếu anh bằng lòng đi theo em thì hãy gọi điện cho em. Hãy nhớ cho kỹ, trước ba giờ chiều mai, máy di động của em lúc nào cũng mở để chờ anh.

Tiêu Đồng đi lẩn quẩn trên những con phố quanh khách sạn Trường Thành và sau khi xác định một cách chắc chắn là không ai theo dõi mình thì vội vàng lẩn vào một quán ăn nhỏ, trong đó có một máy điện thoại công cộng.

Anh gọi cho Khánh Xuân.

Anh gọi đến lần thứ ba mà cô vẫn không trả lời.

Cuối cùng thì anh trực tiếp gọi điện đến phòng làm việc của cô và may mắn làm sao, người nhấc ống nghe lại là Khánh Xuân. Anh hỏi, Tôi gọi cho chị nhiều lần như vậy, tại sao chị không trả lời? Khánh Xuân im lặng rất lâu, cuối cùng mới lên tiếng: Có chuyện gì không? Anh nói, có việc quan trọng, tôi muốn gặp chị để trao đổi. Khánh Xuân nói: Tiêu Đồng, chúng ta cần phải bình tĩnh, cho dù có gặp nhau nữa thì mọi chuyện cũng chẳng đi đến đâu cả. Chờ phá xong vụ án, cậu phải đến trại cai nghiện. Đến lúc ấy tôi sẽ ở bên cạnh cậu và vẫn cứ là bà chị họ của cậu vậy.

Tiêu Đồng nghiêm giọng nói:

- Tôi vừa gặp Âu Dương Lan Lan, có chuyện quan trọng muốn nói với chị.

Khánh Xuân ngần ngừ giây lát rồi nói:

- Thế này nhé, cậu dập máy đi, gặp nhau ở đâu tôi sẽ thông báo cho cậu vậy.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng giập máy, rời khỏi quán ăn. Con phố trước mặt anh rất đông người nhưng phần lớn đều ra vẻ dân lao động, những đống đất nằm vung vãi hai bên vỉa hè khiến cho Tiêu Đồng có cảm giác nơi này nửa là thành thị, nửa là nông thôn. Anh đi lại không có mục tiêu giữa dòng người chờ đợi tin nhắn của Khánh Xuân.

Năm phút sau, máy nhắn của anh kêu lên. Anh gọi điện cho Khánh Xuân và cô yêu cầu anh có mặt tại "cứ điểm". Nhắc đến "cứ điểm" là Tiêu Đồng hiểu ngay - Đó là nơi được gọi và di tích của một vương phủ, là nơi mà anh lần đầu tiên được tham dự vào một cuộc họp với cảnh sát.

Tiêu Đồng vẫy một chiếc taxi và yêu cầu lái xe chạy nhanh về hướng Cảnh Sơn. Khi đến nơi, anh đã trông thấy chiếc xe Jeep của Xuân Cường và một chiếc Mecssedes đang đậu trước cửa. Xuân Cường, Khánh Xuân, Trường Phát và cả "ông chủ" của họ đều có mặt. Trời khá lạnh nên cuộc họp được bố trí trong phòng. Một chiếc bàn hình chữ nhật nằm giữa gian phòng cùng với những chiếc ghế trông rất cổ, bốn phía tường là những chiếc ghế nệm bọc da. Chúng cũng rất cổ lổ nhưng màu trắng của những chiếc ghế nệm này khiến cho căn phòng trở nên thanh khiết, sạch sẽ và chỉnh tề hơn.

Xuân Cường và Khánh Xuân giữ vẻ mặt rất trang nghiêm khi trông thấy Tiêu Đồng, chỉ có Trường Phát là nói đùa mấy câu và đưa cho anh một cốc trà nóng. "Ông chủ" rất thân mật bắt tay anh, nói: Hai ngày trước anh bạn nhỏ đã lập nên đại công rồi đó! Từ những biểu hiện của sự nghiêm trang cho đến sự thân thiết của mọi người, Tiêu Đồng đoán là Khánh Xuân chưa đem chuyện anh hút thuốc nói lại với họ.

- Không phải là cậu nói với đội trưởng Âu là có chuyện trọng đại à, nói đi, là chuyện gì? - Xuân Cường nói.

Tiêu Đồng có vẻ bất mãn trước vẻ quan liêu hách dịch của Xuân Cường nên không thèm nhìn anh, Tiêu Đồng đưa mắt nhìn Khánh Xuân, cô cúi đầu tránh cái nhìn của anh, cuối cùng thì anh quay sang "ông chủ", nói:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương Lan Lan định đi Cát Lâm, cô ta nói muốn đi tránh mấy ngày.

"Ông chủ" đưa mắt nhìn Xuân Cường, nói:

- Quả nhiên là không sai với những gì chúng ta đã phân tích. Bọn chúng vẫn không tin tưởng vào vai trò ông chủ của Xuân Cường nhưng lại không muốn bỏ vụ làm ăn lớn này. Do vậy mà trong khi giao dịch với anh, bọn chúng đã chuẩn bị lót ổ bên ngoài cả rồi.

Xuân Cường gật đầu, hỏi Tiêu Đồng:

- Âu Dương Thiên có đi không?

- Không biết được. - Tiêu Đồng nói cộc lốc.

- Nhất định là sẽ đi. - "Ông chủ" nói - Cần phải thông báo ngay cho công an Cát Lâm để họ theo dõi tông tích của Âu Dương Thiên.

Đỗ Trường Phát nói chen vào:

- Lần này Âu Dương Thiên rời khỏi Bắc Kinh, chúng ta còn có cơ hội để không chế lão nữa hay không, rất khó xác định. Hay là lão vừa đến Cát Lâm là chúng ta chộp ngay vậy?

"Ông chủ" xua tay, nói:

- Ngày mai Xuân Cường đến gặp chúng chỉ là nhằm thương lượng giá cả cũng như địa điểm và phương thức giao hàng mà thôi. Thời điểm phá án thích hợp nhất chính là lúc giao hàng, nếu bắt Âu Dương Thiên trước khi giao hàng thì cũng phải bắt cả người mang họ Viên. Đây là loại tội phạm mà chắc chắn sẽ bị pháp luật trừng trị rất nặng, thường là tử hình, kể cả tội phạm là một tập đoàn thì cũng dễ đến tám chín phần mười là bị tội chết. Nếu lúc này chúng ta bắt được người nhưng không chộp được hàng thì làm sao có đủ chứng cứ để mà kết tội được?

https://thuviensach.vn

Xuân Cường liếc nhìn Trường Phát, nói:

- Không thể bắt Âu Dương Thiên sớm được, chỉ yêu cầu công an Cát Lâm theo dõi lão thật kỹ mà thôi.

"Ông chủ" hít một hơi thật sâu, nói:

- Lần này e là làm khó cho công an Cát Lâm rồi. Theo dõi thật sát nhưng tuyệt đối không được để cho lão phát hiện. Lão mà phát hiện ra điều gì thì e rằng, vụ án này coi như cáo chung!

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng và lo lắng của mọi người, Tiêu Đồng nói:

- Âu Dương Lan Lan yêu cầu tôi đi với cô ta đến Cát Lâm!

Lời anh vừa phát ra, mọi người đã cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nhưng "ông chủ" do dự giây lâu, nói:

- Như thế thì nguy hiểm vô cùng, chẳng may ở đây chúng ta để lộ một chút sơ hở hoặc tình hình thay đổi buộc lòng chúng ta phải ra tay sớm hơn dự định thì Tiêu Đồng vẫn ở trong tay bọn chúng, không thể đảm bảo được an toàn. Do vậy cậu không nên đi với họ. Cậu trả lời với Âu Dương Lan Lan là không thể đi theo cô ta được.

Tiêu Đồng nhận ra rằng, khi "ông chủ" nhắc đến hai tiếng "nguy hiểm" thì vẻ lo lắng xuất hiện ngay trên mặt Khánh Xuân. Anh thầm nghĩ: Liệu Khánh Xuân còn có quan tâm đến sự an nguy của anh nữa chăng? Như muốn thăm dò phản ứng của cô, anh nói với "ông chủ":

- Ý của Âu Dương Lan Lan đã rất rõ ràng rằng, nếu ông chủ Vu không cho tôi đi Cát Lâm, điều đó chứng minh là ông chủ Vu đã có ý đồ khác và tất nhiên là chuyện mua bán này, bọn họ không quan tâm nữa.

- Nếu tôi đồng ý để cậu đi thì thế nào? - Xuân Cường hỏi.

https://thuviensach.vn

- Tôi sẽ là một con tin nằm trong tay họ. - Tiêu Đồng nói - Bọn họ còn nói, nếu chúng ta quả thật là công an thì khi ra tay cũng sẽ ngại đến chuyện ném chuột vỡ đồ!

Trong khi nói câu này, ánh mắt Tiêu Đồng thoáng liếc nhìn gương mặt Khánh Xuân. Cô đang bồn chồn lo lắng nghe từng tiếng nói của anh. Bất ngờ gặp ánh mắt của anh, cô có vẻ bối rối và không kịp che giấu những biểu hiện tình cảm trên mặt của mình.

- Anh xem, tôi đã nói rồi. Sẽ có rất nhiều chuyện ngoài dự tính của chúng ta phát sinh. - Đỗ Trường Phát nói - Tiêu Đồng mà không theo họ đến Cát Lâm, nhất định họ sẽ càng nghi ngờ chúng ta. Như thế, chúng ta không ra tay sớm thì e rằngkhông kịp nữa rồi.

Bên kia tường đột nhiên có tiếng điện thoại reo, Trường Phát nói nốt những tiếng cuối cùng rồi chạy sang nghe điện thoại, rất nhanh sau đó anh đã trở lại, nói: Người ta muốn nói chuyện với "ông chủ". Khi "ông chủ" đi nghe điện thoại, anh đi vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa ngoái đầu lại nói với Xuân Cường: Đến nước này thì thu được bao nhiêu hay bấy nhiêu, so với việc bị động ổ, rắn bỏ trốn sạch trơn vẫn cứ hơn.

"Ông chủ" nói chuyện qua điện thoại rất nhanh nhưng không hiểu sao vẫn chưa quay trở lại mà gọi Xuân Cường qua phòng bên ấy thì thầm bàn tán gì đó. Trong phòng chỉ còn có Tiêu Đồng và Khánh Xuân. Hai người ngồi đối diện, im lặng và không hề nhìn nhau.

- Chị muốn tôi đi Cát Lâm không? - Tiêu Đồng lên tiếng.

Khánh Xuân không trả lời.

- Chị muốn vụ án này kết thúc tốt đẹp hay là muốn tôi được an toàn. - Tiêu Đồng lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Lúc này ánh mắt Khánh Xuân mới dừng lại trên mặt Tiêu Đồng. Đôi mắt cô vẫn còn thấp thoáng sự mệt mỏi, có lẽ là do trận khóc đêm qua và cũng có lẽ là cô đã mất ngủ. Cô nói:

- Tôi muốn vụ án kết thúc một cách tốt đẹp. - Ngừng lại giây lát, cô nói tiếp - Nhưng cũng muốn cậu hoàn toàn bình yên.

Họ không thể nói chuyện riêng với nhau được nữa bởi "ông chủ" và Xuân Cường đã xuất hiện trước cửa phòng, ngồi xuống ghế. "Ông chủ" nhìn Tiêu Đồng, đắn đo chọn từ ngữ để nói:

- Đồng chí Tiêu Đồng! Tôi vừa bàn bạc với đội trưởng Lý xong. Từ yêu cầu của vụ trọng án, đương nhiên là chúng ta phải làm cho đối phương yên tâm, nhưng có điều như tôi vừa phân tích, việc này đối với cậu là vô cùng nguy hiểm. Cậu không phải là nhân viên cảnh sát dưới quyền của tôi, do vậy chúng tôi tôn trọng quyết định của cậu. Nếu cậu tự nguyện đi thì chúng tôi sẽ tìm mọi cách để đảm bảo sự an toàn cho cậu. Nếu cậu cho rằng, cậu không thể đảm đương nổi việc này, chúng tôi cũng không bao giờ ép cậu. Chúng tôi sẽ bàn công việc tiếp theo. Cho dù cậu không đi Cát Lâm, chúng tôi vẫn ghi nhận công lao và những cống hiến của cậu trong vụ án này. Cậu là đoàn viên Cộng sản, đúng không? Bây giờ vẫn là đoàn viên chứ? Nhưng cho dù là như thế nào thì những đóng góp của cậu cho vụ án này cũng đã khẳng định sự giác ngộ lý tưởng của thanh niên thập niên chín mươi, thể hiện được tinh thần cống hiến của thanh niên thời đại mới. Điều này chúng tôi cần phải khẳng định. Tôi cũng chịu trách nhiệm hoàn toàn để nói với cậu rằng, sau khi vụ án này kết thúc, chúng tôi sẽ trực tiếp gặp mặt lãnh đạo trường đại học Yên Kinh để trình bày rõ ràng vụ việc, đề nghị họ ghi nhận cống hiến của cậu và nghĩ đến chuyện thu nhận cậu vào học lại. Nói một cách cụ thể là thế này, chuyện cậu quay về trường, chuyện cậu tìm công ăn việc làm, cậu sống như thế nào sau này, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ cậu. Cậu cứ yên tâm về tất cả những điều ấy. Tôi cũng xin nhắc lại, tất cả những chuyện ấy đều không có liên quan gì đến việc cậu có đi Cát Lâm hay không.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên mặt Tiêu Đồng. Anh thản nhiên gật đầu:

- Tôi đi!

Tiếng Tiêu Đồng vừa dứt, cả căn phòng chìm trong yên tĩnh đến nặng nề, chỉ có một nụ cười xuất hiện trên mặt Mã Chiếm Phúc, một nụ cười vô cùng hiền từ và bao dung.

- Chúng tôi cám ơn cậu!

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn Khánh Xuân. Rất khó xác định là vẻ mặt cô đang biểu hiện vẻ cảm kích hay là lo lắng, ánh mắt cô vẫn lẩn tránh cái nhìn của anh. Anh nói:

- Đây là điều tôi nên làm, là niềm vinh quang của chính tôi!

Tiêu Đồng ở lại "cứ điểm" cùng với mọi người, rất lâu sau đó mới ra về. Trong thời gian ấy, các nhân viên cảnh sát không ngớt nói những lời động viên và cảm ơn Tiêu Đồng, đồng thời cũng thương lượng cách đối phó với những tình huống đột biến trong ngày hôm sau khi Xuân Cường tiếp xúc với lão Viên. Lão Viên đã hẹn gặp mặt Xuân Cường vào ba giờ chiều hôm sau tại tầng ba siêu thị Tam Liên. Siêu thị này được xây dựng theo kiểu chữ khẩu, thang máy hoạt động liên tục và cũng không thể đếm được là toàn khu có bao nhiêu cầu thang lên xuống. Họ có thể quan sát Xuân Cường ở nhiều góc độ, cũng có thể quan sát những động tĩnh chung quanh nơi gặp gỡ và đặc biệt là dễ dàng thoát thân khi có sự cố xảy ra. Để đề phòng đối phương nhất thời thay đổi địa điểm gặp gỡ, có thể chúng sẽ đưa Xuân Cường đến một địa điểm khác, Mã Chiếm Phúc đã đồng ý để Khánh Xuân chỉ đạo một nhóm cảnh sát viên rải đều khắp các tầng lầu, nếu bọn chúng có đưa Xuân Cường và Trường Phát đi đâu, mọi người cũng dễ dàng phát hiện và sẵn sàng để bám theo.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng có vẻ mệt mỏi vì thời gian lưu lại "cứ điểm" quá lâu, lại phải nghe những điều không liên quan đến mình và anh biết, đấy chính là lúc cơn nghiện bắt đầu phát tác. Anh nhìn "ông chủ" và ngỏ ý có thể ra về trước được không "Ông chủ" đồng ý ngay lập tức, đứng dậy và bắt tay anh, nói mấy lời động viên và bảo Khánh Xuân đưa anh ra cổng.

Rời khỏi "cứ điểm", trời đã bắt đầu tối. Tiêu Đồng đưa một bàn tay về phía Khánh Xuân, nói: Tạm biệt. Cô cũng đưa tay nắm lấy tay Tiêu Đồng và cũng chỉ nói: Tạm biệt.

Trở về đến nhà, công việc đầu tiên là Tiêu Đồng lôi thuốc ra hút và tinh thần anh trở nên tỉnh táo hơn, ra phố ăn qua loa một tí. Mười giờ đêm, máy nhắn tin của anh réo vang. Đó là tin nhắn của Khánh Xuân và Tiêu Đồng chỉ thấy màn hình hiện lên hai chữ: Bảo trọng!

Anh đọc đi đọc lại hai chữ này và hình như anh đã nhận ra, đằng sau hai chữ này là tất cả!

Sáng hôm sau, Tiêu Đồng chuẩn bị tất cả những vật dụng cần mang theo rồi bật nước nóng lên tắm. Buổi trưa, anh ra phố ăn cơm và đến hai giờ chiều thì anh gọi điện cho Âu Dương Lan Lan, chỉ nói ngắn gọn là anh đã chuẩn bị tất cả để có thể cùng đi với cô.

Âu Dương Lan Lan cười trong máy:

- Em đã đoán chắc là anh sẽ đi với em, do vậy mà em đã mua vé máy bay cho anh sẵn rồi. Năm giờ mười phút lên máy bay, đúng bốn giờ chúng ta sẽ gặp nhau tại phòng đợi, anh đừng đến muộn nhé. Nói một cách thẳng thắn là thế này, em kéo anh đi theo chẳng qua là muốn cứu mạng anh. Nếu anh cùng với lão Vu đến gặp bọn lão Viên, không chừng hôm nay anh sẽ mất mạng cùng với lão họ Vu ấy!

- Tại sao lại phải mất mạng? - Tiêu Đồng giật mình hỏi.

https://thuviensach.vn

- Anh không biết đấy thôi, lúc đưa hàng mẫu cho lão Vu, lão Viên đã đưa một loại heroin không thuần chất, hàm lượng chỉ có bảy mươi lăm phần trăm. - Giọng Âu Dương Lan Lan có vẻ bí mật - Nếu lão Vu ngu ngốc đến độ không nhận ra chuyện này thì đương nhiên là cái mạng nhỏ của lão nhất định sẽ mất trong ngay hôm nay. Lão bỏ ra hàng mấy chục triệu để mua hàng giả, cũng có thể nói là không thèm phân định hàng thật hay hàng giả. Điều này chứng minh việc mua bán chỉ là một cái cớ, nếu lão không phải là cảnh sát thì cũng là một kẻ ngu ngốc. Loại người như vậy chẳng có chút bản lĩnh làm ăn nào, có chết đi anh cũng chẳng có gì phải ân hận, lão không đáng phải để cho anh nhọc lòng.

Tim Tiêu Đồng đập thình thịch, nghi ngờ nói:

- Liệu ai có thể nhận ra một cách chính xác hàm lượng của heroin bao nhiêu phần trăm, dựa vào đó mà các người có thể xác định được thật giả trong vụ làm ăn này sao!

- Chỉ cần chuyên tâm chuyên ý trong chuyến làm ăn này thì sẽ có cách nhận ra một cách dễ dàng. Bọn lão Viên vừa tinh ranh vừa tàn bạo, các người đừng có vội vàng mà đem tính mạng ra làm trò đùa! - Giọng Âu Dương Lan Lan đột nhiên nhỏ lại - Ôi, bố em đi xuống lầu rồi, chúng ta chỉ nói với nhau thế thôi. Đúng bốn giờ, em sẽ chờ anh ở phòng đợi sân bay, anh đừng quên mang chứng minh nhân dân theo nhé.

Dập máy xong, Tiêu Đồng vội vàng gọi điện đến văn phòng Khánh Xuân. Không có ai nhận máy. Anh gọi tiếp vào máy di động của cô thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc: Số máy này tạm thời không liên lạc được... Anh lại nhắn vào máy nhắn tin của cô nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy cô gọi lại. Đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hai giờ hai mươi, chỉ hai mươi phút nữa là Xuân Cường sẽ đến siêu thị Tam Liên. Anh vọt ra khỏi cửa hàng - nơi anh gọi điện thoại công cộng. Bên ngoài, gió tây bắc đang thổi mạnh nhưng Tiêu Đồng cảm thấy mồ hôi đang ướt đẫm lưng mình. Anh đứng giữa đường vẫy một chiếc taxi nhưng tất cả những chiếc xe đang lưu thông trên đường đều đã đầy khách và tất cả đều bóp còi inh ỏi thể hiện sự tức giận rồi

https://thuviensach.vn

lạnh lùng vượt qua chỗ đứng của anh, có người còn ló đầu ra ngoài cửa kính chửi anh là đồ điên. Anh biết, hai mươi phút sắp tới sẽ là cả sinh mạng của Xuân Cường lẫn Trường Phát. Đúng lúc ấy, anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình. Anh quay người lại mới nhận ra đó là thầy giáo phụ đạo Lư Lâm Đông. Anh ta đang đứng bên lề đường, cạnh một chiếc Santana cũ kỹ và gọi đang gọi tên anh với vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Ôi chao, tại sao lại gặp cậu ở đây? Lâu nay cậu đi đâu, làm gì? Sao lại không có một tin tức gì cả thế?

Đôi mắt Tiêu Đồng chỉ nhìn vào chiếc Santana và quên khuấy đến chuyện phải chào hỏi và nói vài lời hàn huyên. Anh chỉ nói một cách vội vàng:

- Thầy Lư! Thấy có thể cho em đi nhờ đến siêu thị Tam Liên không? Em có chuyện rất gấp!

Lư Lâm Đông không hề tưởng tượng được rằng, một sinh viên mới rời khỏi ghế nhà trường lại biến thành một kẻ thực dụng đến độ như vậy, lâu ngày không gặp nhưng mở miệng ra là nhờ vả. Do vậy anh ta tỏ vẻ không vui và lên tiếng thoái thác:

- Không được đâu! Đây là xe của bạn tôi, lúc này tôi đang học lái, cậu ta đang hướng dẫn tôi. Bài học cũng vừa xong, chúng tôi đang định về đây.

Như để chứng minh cho lời Lư Lâm Đông, một người đàn ông đi từ trong quán nước bên đường ra, chưa đến nơi đã hỏi to:

- Lão Lư, có một đồng không?

Lư Lâm Đông chỉ người đàn ông nọ và biểu thị rằng, tôi có muốn giúp cậu cũng không thể được rồi lục lọi trong túi quần ra tờ một đồng nhàu nát, chạy về phái người đàn ông nọ. Tiêu Đồng đứng lặng một lát và đột nhiên, anh phát hiện ra chìa khóa của xe vẫn đang găm trong ổ khóa. Anh liếc nhìn Lư Lâm Đông và thấy anh ta vẫn đang đứng nói huyên thuyên gì đó

https://thuviensach.vn

với người đàn ông nọ, khoảng cách giữa anh và anh ta khoảng mười bước không hơn. Anh cắn chặt môi, kéo mạnh cửa chiếc xe rồi chui vào, bật công tắc và chiếc xe lao vút đi. Anh nghe thấy tiếng kêu của Lư Lâm Đông ở phía sau và qua kính chiếu hậu, anh thấy Lư Lâm Đông cũng người đàn ông nọ đang cuống cuồng đuổi theo nhưng được khoảng vài chục mét bước thì dừng lại, đứng im như trời trồng nhìn theo.

Chiếc xe lao như bay trên đường tới siêu thị Tam Liên. Hầu như Tiêu Đồng không quan tâm gì đến đèn xanh đèn đỏ, cũng chẳng để ý gì đến dòng xe như suối chảy bỗng dưng loạn cị cả lên do chính chiếc xe của anh vòng vèo đánh tay lái từ bên này sang bên khác. Đến siêu thị Tam Liên đã quá ba giờ, anh dừng xe ngay trước cửa siêu thị rồi lao lên lầu, không để ý đến cả lời quát tháo của những tay bảo vệ rằng xe của ai lại đỗ ngay tại vị trí kỳ cục như thế này. Không thèm ngoáy đầu nhìn lại, Tiêu Đồng nhảy vào thang máy rồi chẳng thiết gì đến chuyện lịch sự, chiếc thang vừa dừng là anh đẩy những bà những cô đang đúng ở phía trước mình, lao ra ngoài và chạy vào cầu thang cuộn, đi lên tầng trên. Khánh Xuân và tất cả nhân viên cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở đây đều trông thấy Tiêu Đồng đột ngột xuất hiện đều cảm thấy hoang mang kinh ngạc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này Tiêu Đồng cũng đã trông thấy Lý Xuân Cường. Anh và Trường Phát đang bị mấy gã thanh niên áp sát hai bên đang bước vào chiếc thang cuộn sát bên cạnh và đang đi xuống. Xuân Cường cũng đã trông thấy anh, mặt thoáng biến sắc nhưng không biết làm thế nào để gọi anh.

- Ông chủ, tại sao ông lại đến đây! - Tiêu Đồng kêu lớn.

Lúc này Xuân Cường mới quay người lại, khoảng cách giữa hai người đã khá xa. Anh lớn tiếng đáp lại:

- Sao cậu lại đến đây? Đi mua hàng à?

Chiếc thang cuộn đã đưa Tiêu Đồng lên đến tầng ba. Anh nhanh chóng chạy qua chiếc thang cuộn vừa đưa Xuân Cường đi xuống. Lúc này Xuân

https://thuviensach.vn

Cường và mấy gã thanh niên đã rời khỏi cầu thang và dừng chân để đợi Tiêu Đồng. Gương mặt Xuân Cường đã trở nên bình tĩnh hơn, hỏi:

- Không phải là cậu đã đưa người yêu đi chơi rồi hay sao? Tại sao vẫn chưa đi?

Đứng từ trên cao nhìn xuống, Tiêu Đồng gào to:

- Ông chủ đi đâu vậy? Không phải là ông đã hẹn là sẽ ăn cơm với chúng tôi hay sao?

Câu hỏi của Tiêu Đồng khiến Xuân Cường ngơ ngác nhưng anh nhanh trí chỉ vào mấy gã thanh niên, nói:

- Tôi được mấy người bạn này mời cơm!

Tiêu Đồng nhìn mấy gã thanh niên, nhếch miệng cười nhạt:

- Thì ra lại là người của lão Viên. Họ không xứng là bạn của ông. Lần trước họ mời rượu ông ở nhà hàng Yên Kinh, toàn là một thứ rượu dỏm! Ông đừng cho rằng, đó là loại rượu thật!

Xuân Cường chú mục nhìn vào gương mặt Tiêu Đồng, tuy chưa hoàn toàn hiểu anh đang nói gì nhưng cũng giả vờ hồ đồ, nói:

- Cậu vừa mới tập uống rượu, có lẽ nào cậu lại đòi uống loại sáu mươi lăm độ hay sao?

- Cho dù là sáu lăm hay bảy lăm độ cũng không phải là rượu chính hiệu, muốn uống thì cũng phải uống loại chín mươi độ trở lên mới là thứ rượu chân chính!

Ánh mắt Xuân Cường như đã nhận ra được điều gì đó, toét miệng cười:

- Cậu chưa uống mà đã nói toàn lời của kẻ say!

https://thuviensach.vn

Mấy gã thanh niên đẩy vào lưng Xuân Cường, nói:

- Đi thôi, ông chủ Vu!

Xuân Cường quay người đi theo bọn chúng. Anh còn nghe Tiêu Đồng gào lên từ phía sau:

- Ông chủ, không phải là ông đã nói là rượu dỏm không đáng đồng tiền bát gạo sao?

Xuân Cường quay đầu lại mỉm cười như đã lĩnh hội được ý tứ của Tiêu Đồng rồi đi thẳng ra cửa. Tiêu Đồng đứng im như trời trồng, đưa mắt nhìn theo Xuân Cường cho đến khi anh mất hút rồi quay người lại, vô tình trông thấy Khánh Xuân đang đứng ở cửa hàng tự chọn. Cô đang mặc một chiếc áo gió màu xám nhạt trông rất bình thường nhưng trong mắt Tiêu Đồng lúc này, cô bỗng trở nên đẹp như một thiên thần!

https://thuviensach.vn

38.

Khánh Xuân không nghe được những lời đối thoại giữa Tiêu Đồng và Xuân Cường bên cầu thang cuộn. Đứng ở quầy hàng tự chọn, cô chỉ biết đưa mắt liếc nhìn những biểu hiện trên mặt của hai người và chỉ nhận ra là cuộc nói chuyện này có vẻ kỳ lạ. Sau đó thì Xuân Cường bỏ Tiêu Đồng đứng lại đó và đi theo mấy gã thanh niên rời khỏi siêu thị. Điều này khiến cô không kịp suy nghĩ đến chuyện vì sao Tiêu Đồng lại xuất hiện một cách đột ngột như vậy, đưa mắt ra hiệu cho các cảnh sát viên mặc thường phục đang tản mác lập tức rời khỏi siêu thị, đi thẳng ra những chiếc xe đang đợi sẵn bên ngoài. Cô trông thấy Xuân Cường và Trường Phát bị bọn thanh niên đưa lên hai chiếc Santana khác nhau, một trước một sau rời khỏi siêu thị.

Hai chiếc Satana chạy với tốc độ vừa phải và giữ khoảng cách rất đều, hình như chúng sợ mất dấu nhau. Một lát sau, tất cả đều đã đến bùng binh phía đông thành phố. Khánh Xuân và những đội viên dưới quyền ngồi trên bốn chiếc xe bám theo sau. Dưới sự chỉ huy của Khánh Xuân, bốn chiếc xe này liên tục hoán đổi vị trí cho nhau, lúc thì chiếc này, lúc thì chiếc khác dẫn đầu. Cách thức hoán đổi vị trí này chính là một trong những kỹ thuật bám đuôi cơ bản nhằm đề phòng sự nghi ngờ từ phía đối phương.

Lúc này đã là ba giờ ba mươi chiều. Bùng binh thoáng đãng, xe cũng không nhiều lắm, hai chiếc Santana như muốn giết thời gian, đi ba vòng theo bùng binh rồi chạy thẳng lên cầu Hàng Thiên rồi dừng lại đột ngột bên cạnh dải phân cách giữa cầu. Phía đường bên kia, hai chiếc Toyota màu nhủ bạc cũng vừa trờ tới. Khánh Xuân trông thấy Xuân Cường và Trường Phát chui ra khỏi xe, bị mấy gã thanh niên kẹp bên cạnh nhanh chóng vượt qua dải phân cách và chia nhau lên hai chiếc Toyota ấy. Vị sợ lộ, bốn chiếc xe cảnh sát không dám dừng lại, viên cảnh sát lái xe lên tiếng chửi thề. Không hề giảm tốc độ, từng chiếc từng chiếc vượt qua hai chiếc Santana. Khánh Xuân bảo một cảnh sát ghi lại số xe của hai chiếc Toyota, ngoảnh đầu lại

https://thuviensach.vn

nhìn hai chiếc xe đang chở Xuân Cường và Trường Phát chạy thẳng về hướng bắc.

Khánh Xuân dùng điện thoại di động gọi về trung tâm chỉ huy. Nhận được yêu cầu theo dõi hai chiếc Toyota từ Khánh Xuân, ngay lập tức trung tâm chỉ huy thông báo cho tất cả những chiếc xe tuần tra của cảnh sát đang làm nhiệm vụ trên toàn thành phố. Khi Khánh Xuân chưa về đến văn phòng thì trung tâm đã gọi điện đến thông báo kết quả điều tra bốn chiếc xe nói trên. Thì ra cả bốn chiếc xe ấy đều do hộp đêm Đế Đô đăng ký sử dụng. Khánh Xuân nhận ra rằng, lần này Âu Dương Thiên rất thận trọng trong việc mua bán, sử dụng nhân lực cũng như phương tiện đều là của hộp đêm Đế Đô. Nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ một mình Đế Đô chịu trách nhiệm, tất cả những người còn lại đều vô can!

Mọi người chờ đợi đến gần tối mà vẫn không nhận được bất kỳ thông tin nào từ trung tâm chỉ huy về tung tích của hai chiếc Toyota. Ai nấy đều cảm thấy lo lắng vô cùng, ngay cả Mã Chiếm Phúc cũng ngồi lỳ tại văn phòng đội cảnh sát hình sự để chờ tin tức. Lúc này mọi người mới có thời gian đoán già đoán non về nguyên nhân Tiêu Đồng xuất hiện tại siêu thị Tam Liên và những gì anh đã trao đổi với Xuân Cường. Một trinh sát viên từ sân bay trở về báo cáo, đúng vào lúc bốn giờ kém tám phút, Tiêu Đồng đến sân bay và gặp Âu Dương Lan Lan ở phòng đợi. Chiếc máy bay đi Cát Lâm đã cất cánh đúng giờ lúc năm giờ mười phút, có lẽ lúc này bốn người họ vẫn còn đang bay trên bầu trời.

Khi trinh sát viên đang báo cáo chuyện này thì chuông điện thoại reo vang. Khánh Xuân cầm lấy ống nghe. Vừa nghe thấy giọng nói trong máy, gương mặt Khánh Xuân đã giãn ra, kêu lớn:

- Ông chủ Vu đấy à, lúc này ông đang ở đâu?

Xuân Cường nói, anh đang trên đường về nhà, nói với "ông chủ" đừng lo lắng, chờ một lát nữa là sẽ gặp nhau. Lúc này, mọi người mới thở hắt ra

https://thuviensach.vn

như vừa trút được tảng đá nặng xuống khỏi vai và đồng loạt nhìn vào những hộp cơm nguội tanh đã bày sẵn trên bàn từ rất lâu rồi.

Đúng tám giờ, Xuân Cường và Trường Phát mới xuất hiện tại đơn vị. Cũng đúng lúc ấy, Cục Công an Cát Lâm gọi điện đến, nói nhóm bốn người Âu Dương Thiên đã đến Cát Lâm và ở tại khách sạn Tùng Hoa Giang.

Đương nhiên là Xuân Cường và Trường Phát cũng chưa hề ăn cơm tối. Khánh Xuân bảo một cảnh sát xuống nhà ăn gọi một vài món nóng cho hai người. Không biết ai đó đã lôi ra một chai rượu Nhị Oa Đầu, rót ra hai cốc đưa cho Xuân Cường và Trường Phát, bảo uống cho đỡ lạnh. Mã Chiếm Phúc nói, muốn uống rượu thì tất cả chúng ta cùng uống, hai người họ đâu có phải sợ hãi gì đâu, chúng ta mới là những người toát mồ hôi trong suốt thời gian vừa rồi!

Không kịp uống rượu, không thiết ăn cơm, Khánh Xuân cùng Xuân Cường và Trường Phát vội vàng vào phòng Mã Chiếm Phúc để hội ý. Xuân Cường chưa nói gì đến tình hình đã cảm khái nói:

- Mọi người đừng coi thường Tiêu Đồng. Cậu nhóc này bình thường thì coi trời bằng vung, lại nghiện ngập nhưng lần này thì chính cậu ta lại cứu tất cả chúng ta, đồng thời cũng cứu cả vụ án. Lần trước, bọn khốn kiếp đó đã đưa cho chúng ta một loại heroin đã pha chế để làm hàng mẫu, chúng ta đã không quan tâm đến điều này. Nếu không có những thông báo ngầm của Tiêu Đồng và chúng tôi không giả vờ nổi khùng khi đề cập đến chuyện này, bọn chúng nhất định sẽ nghi ngờ chúng ta. Chiều nay chúng đã đưa chúng tôi đến một xưởng gạch ở ngoại ô, ở đó chỉ thấy toàn gạch là gạch, không nhìn thấy đường chân trời, công nhân đều đã tan ca, không một bóng người. Do vậy mà bọn chúng muốn thủ tiêu chúng tôi thì rất dễ dàng mà cũng chẳng ai biết.

Khánh Xuân nói:

https://thuviensach.vn

- Khi biết chuyện này có lẽ Tiêu Đồng đã gọi điện cho chúng ta nhưng khi trà trộn trong siêu thị để theo dõi bọn chúng, chúng ta đã phải tắt máy nên không nhận được điện của cậu ta.

- Khi đến gặp bọn chúng, tôi không mang máy nhắn tin theo để đề phòng có ai đó gọi bất ngờ thì sẽ phiền phức to. - Xuân Cường nói.

Sau những lời cảm khái là một nỗi kinh sợ âm thầm nhen lên trong lòng mọi người. Mã Chiếm Phúc nói Xuân Cường và Trường Phát gặp đại cát nên mới giữ được cái sinh mạng nhỏ bé của mình, lại nói Tiêu Đồng đúng là xuất quỷ nhập thần, trong thời khắc quan trọng nhất lại thông minh ứng phó với tình thế nhanh đến như vậy. Nói xong. Anh kết luận:

- Thôi vậy, chúng ta quay về chuyện chính. Xuân Cường hãy nói kết quả của việc tiếp xúc như thế nào?

Xuân Cường lôi ra một gói bột nhỏ màu trắng, nói:

- Tốt lắm. Mồng một tháng Giêng sẽ giao hàng tại Thiên Tân, mỗi gam 350 Nhân dân tệ. Đây là mẫu hàng bọn chúng mới đưa, có thể đưa đến bộ phận hóa nghiệm kiểm tra cho chắc. Bọn chúng nói, hàm lượng heroin trong này khoảng trên dưới chín mươi phần trăm, tôi nghĩ là lần này không còn "rượu dỏm" nữa đâu. Tôi yêu cầu thêm số lượng, khoảng 20.000 gam, bọn chúng đã đồng ý, điều đó cho thấy bọn chúng lúc nào cũng có đủ hàng. Như vậy, số tiền mà chúng ta cần để giao dịch lần này là khoảng bảy triệu Nhân dân tệ. Tôi đã nói với bọn chúng, chúng tôi chỉ thay mặt người khác trong vụ làm ăn này, chủ yếu là để đưa sang châu Âu và châu Mỹ. Nếu lần làm ăn này trót lọt, lần sau chúng ta sẽ tiếp tục. Có lẽ bọn chúng cũng nghĩ chúng ta có thể là mối làm ăn lâu dài nên chấp nhận mạo hiểm một lần với chúng ta.

Mã Chiếm Phúc gật đầu. Anh biết tất cả các đôi mắt đều đang nhìn thẳng vào mình, trên gương mặt có một nét cười thoáng qua có vẻ bí mật, nói:

https://thuviensach.vn

- Cơ hội tiếp cận địch để phá án đến quá nhanh, theo tôi nghĩ, chúng ta đã có thể phá trọn vụ án này rồi.

Tuy giọng nói của Mã Chiếm Phúc không vang nhưng Khánh Xuân nghe thấy lại có cảm giác sấm nổ bên tai mình, toàn thân cô gai ốc mọc đầy. Mã Chiếm Phúc lại cười nói:

- Mồng một tháng Giêng! Đó là ngày chúng ta phá án để đón chào năm mới!

- Trưởng phòng à, tuy nơi phá án sẽ diễn ra ở Thiên Tân, nhưng thủ phạm chính vẫn hiện ở Cát Lâm. - Khánh Xuân như muốn nhắc nhở Mã Chiếm Phúc - Tiêu Đồng vẫn còn nằm trong tay bọn chúng, có cần phải phái người đi thăm dò một phen không, nếu cần chính tôi sẽ tự đi vậy.

Mã Chiếm Phúc suy nghĩ một lát rồi nói:

- Muốn bắt Âu Dương Thiên thì phải bắt ngay tại hiện trường giao hàng. Cô mà đi lúc này thì công việc chưa biết kết quả thế nào nhưng chẳng may có chuyện gì đó diễn ra ngoài ý muốn thì trách nhiệm khó mà có ai gánh vác. Theo ý tôi không nên đi thì hơn, có điều chúng ta cũng phải chuẩn bị thật chu đáo. Chỉ cần ngày mồng một tết dương lịch, chúng ta thu được thắng lợi ở Thiên Tân thì sau đó chúng ta vẫn có thể bắt Âu Dương Thiên ở Cát Lâm về quy án. Công việc lúc này của mọi người là điều tra tất cả những nhân vật có thể có liên quan, hễ những ai có khả nghi thì ngay lập tức báo cho các cơ quan địa phương khống chế, đến khi có đầy đủ chứng cứ là bắt ngay. Chỉ cần bọn chúng giao hàng ở Thiên Tân, Âu Dương Thiên sa lưới ở Cát Lâm thì Quan Kính Sơn ở Quế Lâm và Hồng Phát ở Quảng Châu có chạy đằng trời cũng không thoát.

Mặc dù cuộc hội ý diễn ra nhanh chóng nhưng đạt đến nhất trí cao độ. Sau khi rời khỏi phòng Mã Chiếm Phúc, Xuân Cường và Khánh Xuân tiếp tục hội ý phân công về mặt đại thể rồi vào phòng ăn, Xuân Cường và Trường

https://thuviensach.vn

Phát không thể tránh được những cái cụng ly của các cảnh sát trẻ, Khánh Xuân lẳng lặng đạp xe về nhà.

Công việc đầu tiên khi về đến nhà là cô sang phòng của bố. Cũng như mọi ngày, ông đang xem ti vi. Cô hỏi: Bố đã cho Tiểu Hắc ăn chưa? Bố nói đã cho ăn rồi nhưng đã khá lâu, có lẽ nên cho nó ăn thêm một tí. Khánh Xuân cầm chiếc bình sữa lên và chăm chú cho con mèo nhỏ ăn. Chẳng khác gì một đứa trẻ, nó vồ vập ngậm lấy đầu bình sữa, mút lấy mút để, vừa mút vừa kêu meo meo trông thật đáng yêu. Lúc này Khánh Xuân mới chú ý đến chiếc bình sữa, cô nói:

- Có loại bình sữa nhỏ như thế này sao? Bố vừa mới mua à?

- Tiêu Đồng đem đến đấy.

Nhắc tới Tiêu Đồng, Khánh Xuân thoáng lặng người, lâu lắm cô mới nói:

- Cậu ta đem đến từ bao giờ?

- Buổi chiều tới đây để ăn cơm đón Noel. - Hình như bố không muốn nhắc đến chuyện này nên trả lời có vẻ nhát gừng.

Cả hai đều im lặng. Trước nay không khí trong nhà chưa bao giờ nặng nề như thế này. Đôi mắt bố vẫn nhìn vào màn hình ti vi nhưng Khánh Xuân biết là ông không để ý gì đến tiết mục trên ấy. Ông châm một điếu thuốc nhưng không hề hút, kẹp giữa các ngón tay. Khi nó cháy hết một nửa thì ông lại dụi tắt. Cho còn mèo ăn xong, Khánh Xuân bỏ nó vào trong hộp giấy rồi đưa một đầu ngón tay cho nó đùa. Cô nghĩ, Tiểu Hắc không hề biết lo biết nghĩ gì, no rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, ăn xong thì chơi đùa. Con người mà có cuộc sống đơn giản như vậy, ngoài chuyện ăn uống, yêu đương ra thì không còn lo nghĩ gì cả, có lẽ sẽ hạnh phúc biết chừng nào.

Có lẽ bố không chịu nổi không khí nặng nề ấy nên lên tiếng:

- Khánh Xuân, mấy ngày nay con có gặp Tiêu Đồng không?

https://thuviensach.vn

- Có gặp một lần.

- Con tìm gặp nó hay nó chủ động đến gặp con?

- Không phải là tụi con đang nhờ cậu ta giúp đỡ để phá án sao? Hai ngày trước chúng con đã có một cuộc gặp gỡ với cậu ta.

- Con cần nó giúp đỡ trong bao nhiêu lâu nữa?

- Nhanh thôi, không mấy ngày nữa đâu.

Bố suy nghĩ một lát, lại rút ra một điếu thuốc, đốt lên rồi nói:

- Ý kiến của bố thế này, sau khi vụ án này kết thúc, giữa con và Tiêu Đồng không nên gặp nhau nữa, vương vấn không dứt được thì chẳng có gì tốt đẹp cho cả hai đứa đâu.

Khánh Xuân đứng dậy đến trước mặt bố và ngồi xuống nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn về phía Tiểu Hắc. Nó cũng đang mở tròn mắt nhìn cô vì tiếc một trò vui bị ngắt quãng giữa chừng. Khánh Xuân nói:

- Sau chuyện này Tiêu Đồng vẫn phải đi cai nghiện.

- Con đưa nó đến trại cai nghiện, lần này thì để nó ở trong đó lâu một tí, thời gian ngắn quá không cai nghiện nổi đâu.

Khánh Xuân cúi đầu không nói.

- Khánh Xuân, con phải thực lòng nói cho bố biết, con đối với nó phải chăng đã có ý định gì? Bây giờ, con là người thân duy nhất của bố, con phải nói thực lòng. - Bố nói.

Khánh Xuân vẫn im lặng, không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Bố thở dài nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Không phải là bố muốn can thiệp đến chuyện riêng của con. Trước đây có biết bao nhiêu đứa theo đuổi con, trong đó không ít đứa có điều kiện rất tốt nhưng con vẫn cứ chọn lấy Hồ Tân Dân, bố không hề phản đối. Cho dù con và Tân Dân chưa thành vợ thành chồng, nhưng chỉ cần con muốn là bố không hề phản đối. Nhưng tình hình của Tiêu Đồng thì không giống như vậy. Nó nhỏ thua con năm sáu tuổi, điều này không quan trọng lắm cho dù vấn đề cũng không đơn giản tí nào. Thông thường người đàn ông phải lớn hơn vợ một tí, năm sáu tuổi thậm chí là mười tuổi vẫn không có gì để nói. Nếu vợ mà lớn hơn chồng nhiều đến như vậy thì e rằng khó mà được mọi người xem là bình thường. Bây giờ thì chưa có vấn đề gì xảy ra cả đâu, nhưng trong tương lai thì chuyện sinh lý sẽ thay đổi, về mặt suy nghĩ cũng rất khó tìm thấy điểm tâm đầu ý hợp. Nhưng cho dù là như vậy, nếu chỉ là vấn đề tuổi tác, sự chênh lệch về kinh nghiệm sống thì đó chẳng qua cũng chỉ là những vấn đề mà bố nhắc nhở để con suy nghĩ mà thôi, bố tuyệt đối không can thiệp. Vấn đề quan trọng chính là, nó đã từng và đang nghiện ma túy. Trước đây, khi nó chưa đến nhà ta, bố vẫn không hiểu gì lắm về những vấn đề liên quan đến ma túy. Thời gian gần đây bố đọc không biết bao nhiêu sách vở và tài liệu, bố mới hiểu ra nhiều chuyện. Trong số một nghìn người nghiện ma túy thì chỉ có một người là có thể cai nghiện được một cách đúng nghĩa. Đây là kết luận có đầy đủ chứng cứ khoa học. Con sống với nó, e rằng chúng ta sẽ khuynh gia bại sản, thậm chí là còn có thể cửa mất nhà tan là đằng khác. Bố không nói quá tí nào đâu, hàng vạn tấm gương đã sờ sờ hiện ra trong các tài liệu đấy thôi. Hơn nữa, kẻ nghiện ma túy còn mang nhiều bệnh khác, tuyệt đại bộ phận sẽ có cuộc sống rất thất thường, tâm lý bị biến dạng, nhân cách tồi tệ, đạo đức suy bại... hầu hết đều trở thành những kẻ thừa thãi của xã hội này, thậm chí là ngoài việc hút xách ra, bọn chúng còn có thể làm bao nhiêu chuyện đồi bại khác. Không có tiền thì đi lừa người, lừa không được thì sinh ra ăn trộm, không trộm được thì cướp của giết người. Bây giờ, không ít các vụ án hình sự đều có liên quan đến ma túy đó sao? Bố biết, Tiêu Đồng vốn là một thanh niên tốt. Nó cũng rất yêu con nhưng có điều, lúc này nó có thành thực với con chút nào không hay là chỉ nói những lời ngoài cửa miệng?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân cũng nói với bố bằng một giọng điệu hết sức nghiêm trang:

- Bố cũng biết là Tiêu Đồng đã vì con mới trở thành kẻ nghiện ngập. Cậu ấy bị người ta lừa hút khi đang tham gia vào vụ án của chúng con, chính vì vậy mà bị nhà trường đuổi học. Bên cạnh cậu ta lúc này không có lấy một người thân, bố nói đi, con có thể không quan tâm đến chuyện này sao? Con không thể giúp cậu ta cai nghiện sao? Con có thể không yêu Tiêu Đồng nhưng con không thể không giúp đỡ cậu ta!

Sắc mặt bố càng trở nên nặng nề hơn:

- Cai nghiện về sinh lý thì đơn giản nhưng cái khó là cai nghiện về mặt tâm lý. Con định giúp đỡ nó suốt cả cuộc đời sao?

- Bố cũng biết là con đã gắn với việc bài trừ ma túy bao nhiêu năm nay, con không thể không biết tác hại của ma túy đối với con người. Muốn cai nghiện về mặt tâm lý, chủ yếu là phải dựa vào sự giúp đỡ, sự quan tâm chăm sóc của người thân khiến người nghiện có một niềm hy vọng vào cuộc sống; cần phải dựa vào một gia đình để anh ta cảm thấy mình đang sống trong hạnh phúc. Nếu trong cuộc sống, anh ta không tìm thấy được những điều ấy, nếu trong lúc anh ta thất vọng, đau khổ mà không có người an ủi, không có người thông cảm, đương nhiên anh ta không thể nào cai nghiện được.

- Trước đây, khi nó ở trong nhà này, nó không có người quan tâm, không có người an ủi sao? Nó không tìm thấy được một chút hạnh phúc nào trong ngôi nhà này sao? Không có gì hết cả sao? Tại sao nó lại không cai nghiện được?

Bố đã bắt đầu cao giọng, Khánh Xuân cũng không nhượng bộ, to tiếng ngắt lời ông:

- Nhưng còn cần phải có thời gian!

https://thuviensach.vn

Có lẽ tiếng nói to của cô đã áp đảo khiến bố nín lặng nhưng sự bực bội vẫn thể hiện rõ trên gương mặt ông. Khánh Xuân hơi ân hận, hạ giọng nói như van xin:

- Vả lại, chúng ta cũng cần có lòng nhẫn nại!

Hình như bố không chấp nhận được lý luận của cô nên lập bập nói:

- Bố không muốn cãi nhau với con. Bao nhiêu năm nay, trong nhà này chưa hề có tiếng cãi vã, bây giờ... Bây giờ con đã trở thành người lớn rồi, bố không có quyền ép buộc con phải nghe theo cách nghĩ của bố nữa. Cũng như vậy, con cũng không có quyền ép bố phải nghe theo cách nghĩ của con. Nói gì thì nói, ngôi nhà này vẫn là hai ngôi nhà riêng!

Bố nói như vậy nhưng cuộc đấu khẩu vừa rồi chẳng khác gì cãi nhau. Khánh Xuân thấy đau khổ vô cùng. Cô đứng dậy, ôm chiếc thùng giấy có con mèo nhỏ lên, đi ra khỏi phòng bố. Ông cũng không hề chúc con gái ngủ ngon, thậm chí cũng không hề mở miệng hỏi cô định ôm con mèo đi đâu. Cô trở về nhà mình, đặt chiếc thùng giấy xuống giường và đứng nhìn một cách vô hồn, tâm trạng hướng về một chuyện khác. Cô biết, chuyện tình yêu giữa cô và Tiêu Đồng sao mà xa vời, khó lòng nắm bắt. Nó cũng như đóa hoa hồng mà cô ép trong sổ tay, vẫn đẹp lộng lẫy nhưng chỉ là cái đẹp khô khốc, vô hồn. Nói cách khác, nó chỉ còn là bộ hài cốt của cái đẹp thực tế ở ngoài cuộc đời.

Đêm đó, cô thức dậy đến mấy lần, bật đèn quan sát Tiểu Hắc. Nếu nói rằng, cô nhìn con mèo nhỏ mà nhớ đến Tiêu Đồng thì có vẻ đáng tức cười nhưng quả thật là nhìn nó ngủ một cách ngon lành, không hiểu vì sao nước mắt cô lại trào ra.

Sáng sớm, cô qua bên nhà bố. Không giống như mọi ngày, sáng nay ông không dậy sớm để làm cơm sáng cho cô, cửa phòng ông vẫn đóng im ỉm. Cô hâm lại một ít thức ăn, hấp mấy chiếc bánh bao, rán vài quả trứng rồi

https://thuviensach.vn

đặt lên bàn, kiếm tờ giấy viết vội một hàng chữ: “Bố đừng quên ăn sáng. Ăn sáng xong thì nhớ cho Tiểu Hắc ăn”.

Trọn buổi sáng hôm ấy, Khánh Xuân chụm đầu với Xuân Cường, Trường Phát nghiên cứu tất cả các tình tiết hành động trong ngày mồng một Tết Dương lịch ấy. Nguyên tắc và phương án hành động này đã được Mã Chiếm Phúc báo cáo lên Cục và đã được Cục báo với Bộ. Bộ cũng đã phê chuẩn. Bộ cũng đã đứng ra liên hệ với ngân hàng mượn bảy triệu Nhân dân tệ tiền mặt, số tiền này sẽ do ngân hàng Thiên Tân xuất. Tổ công tác thứ nhất sẽ dự định đến Thiên Tân vào ngày 30 tháng Mười hai, liên hệ với công an ở đây để nhận tiền và chuẩn bị các thủ tục để nhận hàng.

Tổ công tác này sẽ do Khánh Xuân dẫn đầu, chiều 30 lên tàu cao tốc Bắc Kinh - Thiên Tân. Xuân Cường và Trường Phát sẽ ở lại Bắc Kinh để chờ điện thoại của đối phương báo thời gian giao hàng cũng như địa điểm cụ thể.

Trước khi lên đường, buổi trưa hôm ấy Khánh Xuân tranh thủ ghé qua nhà. Bố đã trở nên bình tĩnh hơn nhưng vẫn im lặng không nói gì. Ông biết Khánh Xuân sắp đi xa nên nhanh chóng làm cho cô bát miến. Trong lúc ăn, Khánh Xuân báo cho ông biết là có thể cô sẽ không đón Tết Dương lịch ở nhà và hỏi, bố có cảm thấy buồn khi chỉ có một mình ở nhà đón tết không? Ông lắc đầu nói một cách lạnh nhạt: Con lo công việc của con, bố có công việc của bố, đừng quan tâm. Khánh Xuân có vẻ không yên tâm lắm, nói: Hay là để con tìm mấy người bạn thân của bố, mời họ đến nhà cùng bố đánh mạt chược, hay là bố đến nhà họ cũng được. Bố nói, Bố đã bảo là đừng có quan tâm cơ mà, Tết Dương lịch chứ có phải là Tết Âm lịch đâu, thế nào mà chả được, tốt nhất là con đừng bỏ nhà mà đi trong ngày Tết Âm lịch là được rồi.

Lâu nay Khánh Xuân không hề nghĩ đến chuyện là bố có thể tìm một người bạn để nương tựa vào nhau trong giai đoạn xế chiều này. Do vậy cô không hề chủ động đề cập đến chuyện này, một phần là vì cô ngại sẽ có một người không quen biết đột nhiên xuất hiện trong ngôi nhà của mình, lúc ấy cuộc

https://thuviensach.vn

sống sẽ như thế này. Nhưng mỗi lần cô đi công tác vắng để bố ở nhà một mình, cô lại có cảm giác là mình đang nợ bố. Tết Âm lịch năm ngoái, đội cảnh sát hình sự phá một vụ án làm tiền giả, đúng ba mươi tết cô vẫn bôn ba trên chiếc xe khách đường dài đến Tứ Xuyên mà tâm trí vẫn cứ nghĩ về bố đang đơn độc đón Tết trong ngôi nhà hiu quạnh, tự ăn tự uống, đối diện chỉ có cái bóng của chính mình mà cảm thấy chạnh lòng.

Trung và hiếu không thể vẹn toàn cả đôi bề, cô cũng không có cách nào hơn. Ăn xong bữa trưa, cô thu dọn đồ đạc và chuẩn bị lên đường. Bố đưa cô xuống đến tận cầu thang. Cô nói, Chỉ có mấy ngày là con sẽ quay lại, bố đưa tiễn làm gì. Bố nói, Thì bố cũng đang muốn ra ngoài đi bộ một lát, trời hôm nay không có gió. Xe đã đón Khánh Xuân đã đỗ ngay trước cửa chung cư. Khánh Xuân nói lời tạm biệt bố, ông do dự một lát rồi nói:

- Qua năm, con trở về, hãy đưa Tiêu Đồng đến trại cai nghiện. Nếu nó tự nguyện, cai nghiện xong, đưa nó đến nhà mình, bố sẽ chăm sóc cho nó.

Khánh Xuân mỉm cười và mặc dù biết những cảnh sát ngồi trong xe sẽ trông thấy nhưng cô cũng nhón chân hôn một cái thật trìu mến vào má bố. Bố cũng cười nhưng nụ cười của ông sao mà khổ, trông chẳng có gì vui vẻ.

Sau khi đến Thiên Tân, những công việc chuẩn bị tiến triển vô cùng thuận lợi. Khi gọi điện báo cáo tình hình đến Mã Chiếm Phúc, anh còn cho cô biết là tình hình của Tiêu Đồng ở Cát Lâm hoàn toàn bình thường. Căn cứ vào tin tức do công an thành phố Cát Lâm cung cấp, Tiêu Đồng đã cùng với bố con Âu Dương Thiên đã giành gần một buổi sáng để đến tham quan di chỉ thời đại đồ đá mới Tao Đạt Câu và Văn Miếu; buổi trưa trả phòng và đến khu trượt tuyết hồ Tùng Hoa và có thể họ sẽ ở lại đây để đón Tết Dương lịch.

Những lo lắng tạm vơi thì một nỗi nghi ngờ lại âm thầm trỗi dậy trong lòng Khánh Xuân. Cô không thể đoán được tâm trạng của Tiêu Đồng lúc này. Trong hoàn cảnh này mà anh lại đi chơi một cách ung dung nhàn nhã như những tin tức do công an Cát Lâm cung cấp hay không?

https://thuviensach.vn

Ngày 31 tháng Mười hai, Xuân Cường, Trường Phát và trưởng phòng Mã Chiếm Phúc lần lượt đến Thiên Tân. Trước đó, Xuân Cường đã nhận điện thoại của lão Viên. Lão yêu cầu được gặp anh vào tối 31 tại khách sạn Lợi Thuận Đức. Sau khi đến Thiên Tân, họ tổ chức một cuộc họp nhanh với đội tiền trạm cho Khánh Xuân dẫn đầu, sau đó lại tiếp tục một cuộc họp với công an Thiên Tân. Cuộc họp đã quyết định, để tăng cường lực lượng yểm hộ cho nhau, Khánh Xuân sẽ vào vai vợ ông chủ Vu cùng nhau đến khách sạn Lợi Thuận Đức.

https://thuviensach.vn

39.

Máy bay rời khỏi đường băng, tâm trạng của Âu Dương Lan Lan trở nên hưng phấn vô cùng. Máy bay xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây dày rồi lao vào một không gian vô cùng thoáng đãng, ngập tràn ánh ráng chiều. Cô ngồi bên cạnh Tiêu Đồng, say sưa ngắm nhìn ánh ráng chiều xuyên qua khung cửa sổ máy bay hắt lên mặt Tiêu Đồng một nàu đỏ rực khiến cô có cảm giác đây là chuyến trăng mật bắt đầu cho một cuộc sống vợ chồng trong mơ ước của cô.

Kiến Quân đón mọi người ở sân bay. Anh ta đã đến Cát Lâm trước mọi người một ngày và đã mượn được một chiếc Toyota du lịch mới toanh của một người bạn đưa mọi người đến khách sạn Tùng Hoa Giang nằm bên cạnh sông Tùng Hoa. Khi chuẩn bị đến quầy lễ tân để chọn phòng, lão Hoàng rất tế nhị kéo Âu Dương Lan Lan ra một bên, hỏi cô nên chọn mấy phòng. Thoạt tiên, Âu Dương Lan Lan không rõ ý định của lão nhưng rồi chợt hiểu ra, cô gật đầu như cám ơn tấm thịnh tình và sự từng trải của lão Hoàng, nói:

- Tôi và Tiêu Đồng ở một phòng là đủ rồi.

Chìa khóa từng căn phòng được lão Hoàng trao cho mọi người ngay sau đó. Âu Dương Thiên nhận một phòng VIP. Lão Hoàng và Kiến Quân ở chung một phòng. Lão đưa chìa khóa một căn phòng khác cho Âu Dương Lan Lan, nói:

- Tôi đã chọn cho cô một phòng có chiếc giường rất lớn.

Quả là chiếc giường rộng thật. Tiêu Đồng đi đi lại lại trong phòng nhưng chưa chịu ngồi xuống, hỏi Âu Dương Lan Lan với vẻ lúng túng:

- Anh ngủ phòng nào? Phòng này là của em hay của anh?

https://thuviensach.vn

- Của chúng ta! - Âu Dương Lan Lan nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường thênh thang ấy, nhìn Tiêu Đồng nói một cách nghiêm túc.

- Của chúng ta? Chúng ta đã là vợ chồng đâu mà lại ngủ chung một giường thế này?

- Anh còn trẻ mà lại phong kiến thế?

- Bố em biết chuyện này không? Ông có biết anh và em ở chung một phòng không?

- Chắc là biết, tất cả đều do lão Hoàng sắp xếp.

Tiêu Đồng cau có đứng im lặng giữa gian phòng, lâu lắm mới lên tiếng:

- Lan Lan này, nói để cô biết, Tiêu Đồng tôi lúc nào cũng có nguyên tắc sống của mình. Chúng ta chưa là gì của nhau hết. Do vậy tôi không thể ở cùng cô trong căn phòng này. Tôi đồng ý đi với cô chẳng qua cũng chỉ là để cho cô vừa lòng, nhưng tôi không thể ngờ là mọi chuyện lại diễn ra như thế này. Tôi vốn nóng nảy, lại không thích người ta cưỡng ép mình thái quá.

Âu Dương Lan Lan ngẩn người nhìn vào gương mặt đầy vẻ nghiêm trang của Tiêu Đồng, không thể xác định được tâm trạng của mình lúc này là giận dữ hay căm hận, nhục nhã hay xấu hổ. Nhưng đồng thời cô cũng xác định được một một cảm giác: khâm phục trước Tiêu Đồng. Chính cô cũng không hiểu tại sao Tiêu Đồng càng ngày càng trở nên mê hoặc đối với mình như vậy, cũng không hiểu sao càng ngày anh càng trở nên kiên quyết hơn như vậy. Chính vì vậy, cô càng yêu anh hơn và cũng từ đó, một khát vọng được chiếm hữu anh để trở thành của riêng mình càng ngày càng lớn hơn trong cô. Nhưng lúc này, trước thái độ kiên quyết của anh, bản tính ương ngạnh trong cô lại trỗi dậy. May sao, đúng lúc ấy lão Hoàng gõ cửa và nói, mời hai người xuống ăn cơm, Âu Dương Lan Lan mới tạm thời dẹp bỏ cơn giận đang bốc lên trong đầu.

https://thuviensach.vn

Trong lúc ăn cơm, tâm trạng Tiêu Đồng có vẻ nặng nề, ngồi im thin thít như một tượng gỗ. Âu Dương Lan Lan hạ thấp giọng nói với lão Hoàng:

- Ông đặt thêm cho Tiêu Đồng một phòng nữa!

Lão Hoàng cười hỏi:

- Sao thế?

- Chúng tôi vừa chửi nhau một trận, tôi không muốn ở với anh ta nữa!

Ăn tối xong, Âu Dương Lan Lan làm lành hỏi Tiêu Đồng: Có muốn đi chơi với em một lát không? Tiêu Đồng lầm lì nói: Bị say máy bay, chỉ muốn ngủ thôi rồi không chào hỏi ai cả, anh đi về phòng của mình, đem tấm biển "Xin đừng quấy rầy" treo trước cửa phòng. Âu Dương Lan Lan không thể ngờ được rằng ngày đầu tiên lại trôi qua một cách buồn tẻ như vậy. Cô đến tìm lão Hoàng nhưng trong phòng chẳng có ai, có lẽ lão Hoàng và Kiến Quân đã sang phòng bố.

Khi Âu Dương Lan Lan xuất hiện trong phòng Âu Dương Thiên đã thấy ba người đang bàn bạc với nhau chuyện gì đó. Vừa trông thấy cô, cả ba đã chuyển hướng câu chuyện về phía Tiêu Đồng. Âu Dương Thiên hỏi:

- Con và Tiêu Đồng đã cãi nhau về chuyện gì? Tại sao lại phải lấy phòng khác cho nó?

Âu Dương Lan Lan ngồi xuống salon, gương mặt hằm hằm, không nói gì.

Âu Dương Thiên nói với lão Hoàng:

- Sau này cậu đừng để Tiêu Đồng ở riêng một phòng nữa, hai ngày này thì có thể được nhưng sau hai ngày nữa, sau khi rời khỏi nơi này thì tuyệt đối không được. Suy cho cùng chúng ta vẫn chưa nắm được gì ở cái tay họ Vu ấy, chẳng may có chuyện gì xảy ra với lão Viên, Tiêu Đồng lại có thể gọi

https://thuviensach.vn

điện cho hắn làm lộ bí mật về hành tung của chúng ta. Lúc ấy nó không còn là con tin của chúng ta nữa mà lại trở thành một mối hiểm họa từ bên trong.

- Tôi thừa hiểu loại người như Tiêu Đồng. - Lão Hoàng cười nói - Được một người con gái có tiền chiều chuộng, cậu ta lại cố làm ra vẻ cao giá vì sợ người ta coi thường mình. Có điều loại người này thường rơi vào đàn bà, còn đàn ông mà lại đi để ý những chuyện này thì xem ra rất ít.

Âu Dương Thiên quay sang hỏi Lan Lan:

- Suy cho cùng nó có yêu con không, ít ra là có chút cảm tình nào không?

- Không có cảm tình thì anh ấy theo con đến đây làm gì? - Âu Dương Lan Lan nói một cách chắc chắn. Ngừng lại một lát, cô nói tiếp - Có điều, lòng tự trọng của anh ấy so với người bình thường thì lớn hơn rất nhiều.

Tự nãy giờ Kiến Quân vẫn im lặng, đến lúc này mới chen vào:

- Tôi chẳng thấy cậu ta có điểm gì để cho cô phải chết mê chết mệt như vậy. Nói về học vấn thì cũng chẳng có học vấn, nói về sự nghiệp thì cũng chẳng có sự nghiệp, lại là một con quỷ nghiện ngập. Cô mà sống với cậu ta, sau này...

Ánh mắt sắc như dao của Âu Dương Lan Lan đã cắt ngang câu nói của Kiến Quân.

- Ngay từ đầu, bố đã nói là Tiêu Đồng không hề phù hợp với con. - Âu Dương Thiên nói - Nhưng con đã kiên quyết đến với nó, không đến là không được nên bố cũng đành lòng thôi, thà là phá miếu làng chứ không thể phá nhà mình. Khi bố đề xuất ý kiến để con cho nó một chút heroin chẳng qua là vì thấy con nếu không có Tiêu Đồng thì chẳng thiết sống nữa. Hơn nữa, ý đồ của bố là sau khi thấy Tiêu Đồng trở thành một con quỷ nghiện ngập, nhất định con sẽ chán ngán nó. Không ngờ con lại càng ngày càng mê muội nó như vậy. Con phải biết rằng, một con quỷ nghiện thì

https://thuviensach.vn

không còn xứng đáng được xem là một con người chân chính nữa. Con mà bám lấy nó, nhất định sau này con sẽ hối hận.

- Con sẽ giúp Tiêu Đồng cai nghiện. - Âu Dương Lan Lan nói - Có nhiều ngôi sao điện ảnh, thể thao nước ngoài nghiện ma túy và toàn thế giới đều biết là họ nghiện nhưng họ vẫn lên màn ảnh, vẫn thi đấu và cả thế giới vẫn yêu mến họ. Maradona nghiện ma túy, nhưng bây giờ anh ta vẫn đá bóng và mỗi trận đấu của anh ta có giá đến năm mươi nghìn đô la. Hơn hai mươi phần trăm thanh niên Mỹ đã từng dính đến ma túy nhưng họ vẫn sống sờ sờ đấy thôi. Ngay cả Betty, phu nhân của tổng thống Mỹ Gerald Ford cũng là người nghiện ma túy, sau đó thì cai nghiện và vẫn cứ nổi tiếng như thường.

Âu Dương Thiên buồn bã nói:

- Nếu nó muốn cai nghiện thì con hãy giúp nó ngay lập tức. Bố sắp phá sản rồi, bố không giàu như Maradona và vợ tổng thống để cung phụng nó suốt đời đâu.

Âu Dương Lan Lan có vẻ buồn lòng. Đáng ra bố không nên bàn đến chuyện này trước mặt lão Hoàng và Kiến Quân. Cô đứng dậy, nói:

- Con và Tiêu Đồng không cần bố phải nuôi. Nếu con rời khỏi nhà, con vẫn có thể tự nuôi sống mình. Con không tin là con không thể sống nổi nếu không có bố.

Vẫn như mọi lần, lão Hoàng lại là người đứng ra hòa giải. Lão kéo Âu Dương Lan Lan đẩy về phía cửa, nói:

- Bố cô nói rất đúng. Mùa hè vừa rồi công ty đã bị một cú mất sạch ở Vân Nam, mất cả vốn lẫn lời.

Âu Dương Lan Lan lớn tiếng:

- Mấy năm nay công ty mở không biết bao nhiêu là công ty con ở khắp nơi, nào là khách sạn, nhà hàng, tiệm nhảy, bất động sản, địa ốc đều có. Đến khi

https://thuviensach.vn

tôi cần một ít tiền thì lại kêu là phá sản. Thử hỏi tôi đã tiêu pha bao nhiêu tiền của các người?

- Quả thật là tiểu thư không làm chủ gia đình nên không biết là gạo củi lúc này đắt như thế nào. Những công ty con của chúng ta làm ăn chẳng ra gì, may lắm là cũng lấy lại vốn mà thôi. Đúng là tiền của công ty lúc này eo hẹp vô cùng, nếu không ông chủ đã không mạo hiểm lao vào vụ làm ăn với lão họ Vu ấy. Từ trước đến nay chúng ta chưa hề biết người họ Vu này.

Âu Dương Thiên lên tiếng, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc:

- Con bảo là tự mình có thể sống được, vậy con định làm gì?

Âu Dương Lan Lan nín thở, cố ý để cho giọng nói của mình thật lạnh lùng:

- Những gì bố đã làm thì con cũng có thể làm được!

Âu Dương Thiên thoáng sững sờ, lâu lắm mới thở hắt ra, nói:

- Giỏi lắm Lan Lan. Con đã quá quắt lắm rồi. Tại sao càng lớn, con càng thiếu hiểu biết như vậy? Bao nhiêu năm qua bố gian khổ vì con, không muốn con lao vào con đường làm ăn nguy hiểm như bố, chỉ muốn con có một gia đình bình thường như bao người khác. Bố đã già, chú Hoàng và Kiến Quân cũng sẽ già, không bao lâu nữa còn ai có chút hơi sức nào mà theo đuổi chuyện làm ăn, lúc ấy cũng có chỗ để mà về vườn, sẽ đến nhà con để mà hưởng tuổi già một cách bình yên. Con thừa biết ý định này của bố, việc gì mà con phải nói những lời như vừa rồi? Con nói cho sướng miệng, đúng không?

Âu Dương Lan Lan cúi đầu. Cô biết là mình đã sai nhưng vẫn không nói không rằng, lẳng lặng rời khỏi phòng Âu Dương Thiên. Lão Hoàng đi theo, nói một cách trịnh trọng:

- Lan Lan à, cả một đời ông chủ đều hy sinh cho cô. Chỉ vì một Tiêu Đồng mà cô lại xúc phạm đến tình cảm của ông hay sao? Đến một lúc nào đó cô

https://thuviensach.vn

sẽ tự hiểu rằng, người yêu cô nhất vẫn cứ là bố cô mà thôi.

Âu Dương Lan Lan dừng chân như muốn nói điều gì đó. Lão Hoàng nói tiếp:

- Tình cảm giữa cô và Tiêu Đồng đã đến đâu rồi? Suy cho cùng thì cậu ta muốn gì ở cô? Cô có cho rằng có thể sống trọn đời được với cậu ta không? Cậu ta còn trẻ quá, không thể là chỗ dựa cuối cùng trong cuộc đời của cô đâu!

- Không còn cách nào khác đâu, tôi yêu anh ấy! - Âu Dương Lan Lan cúi đầu nói.

Lão Hoàng làm một động tác có ý nghĩa sâu xa nhưng rất thông tục và hạ lưu, hỏi:

- Cô và cậu ta đã làm chuyện... chưa?

- Cái gì? - Âu Dương Lan Lan thoáng đỏ mặt nhưng sau đó thì cau mày, nói - Quan hệ giữa tôi và Tiêu Đồng rất rõ ràng, trong sạch. Ông có quyền gì mà cho rằng chúng tôi đã làm chuyện đốn mạt đến thế?

Lão Hoàng vẫn dùng giọng điệu đểu đểu đầy kinh nghiệm nói:

- Lan Lan à, nếu cô thực lòng yêu Tiêu Đồng, cô cần phải làm chuyện ấy với cậu ta. Cô cần phải làm cho cậu ta thực sự thoải mái, lúc ấy cậu ta sẽ không rời cô được nữa. Một lần được hưởng thụ, cậu ta sẽ nghĩ đến lần thứ hai. Chuyện này cũng giống như việc hút ma túy vậy thôi. Với chuyện này mà nói, được thỏa mãn hay không là vô cùng quan trọng đối với một người đàn ông.

Âu Dương Lan Lan cúi đầu suy nghĩ, do dự một lát rồi ngẩng đầu lên nói:

- Chú Hoàng, chú có thể giúp tôi một chuyện không?

https://thuviensach.vn

- Tôi có thể giúp cô chuyện gì?

- Chú, hoặc có thể là Kiến Quân hãy lấy hộp thuốc của Tiêu Đồng đưa cho tôi.

- Thuốc?

- Cái hộp kim loại màu vàng ấy, bên trong vẫn còn một ít thuốc.

- À, tôi hiểu rồi. - Lão Hoàng như nhớ ra, nói - Có điều, nếu cô muốn Tiêu Đồng cai thuốc. Trước tiên là cô phải bàn bạc với cậu ta và cậu ta phải có quyết tâm, nếu không là mọi chuyện sẽ phức tạp thêm.

- Chuyện này thì không cần chú phải lo. - Âu Dương Lan Lan nói - Không phải là bố tôi đã tuyên bố rồi sao, trạm dừng chân sau sẽ không cho Tiêu Đồng ở riêng một phòng nữa, nếu tôi không có được vật ấy trong tay mình, liệu tôi có không chế được anh ấy không?

Lão Hoàng như đã hiểu ý đồ của cô, cười nhẹ nói:

- Đúng là cô thông minh thật. Chuyện này thì cô yên tâm đi.

Nói xong, lão quay lưng đi về phòng Âu Dương Thiên.

Âu Dương Lan Lan trở về phòng mình tắm táp xong xuôi, leo lên giường xem ti vi. Nửa tiếng sau, có tiếng gõ cửa. Quả nhiên là lão Hoàng và Kiến Quân đến, không biết bằng phép màu nào mà họ đã lấy được hộp thuốc. Âu Dương Lan Lan kinh ngạc, nói:

- Đúng là còn hơn cả đạo chích ngày xưa, sao nhanh thế?

Lão Hoàng phẩy tay ra vẻ chuyện nhỏ, nói:

- Tôi gọi điện cho Tiêu Đồng, yêu cầu cậu ta đến phòng tôi để thương lượng những hoạt động tiếp theo trong hai ngày tới, tôi muốn nghe ý kiến

https://thuviensach.vn

của cậu ta. Lúc ấy Kiến Quân đã yêu cầu nhân viên khách sạn mở cửa phòng Tiêu Đồng và nhanh chóng lấy được hộp thuốc. Nhân viên phục vụ phòng không hề nghi ngờ gì vì biết chúng ta vốn là người một nhà.

Âu Dương Lan Lan lên tiếng khen ngợi Kiến Quân. Anh ta chỉ nhếch miệng cười, không nói gì. Lão Hoàng thấy Âu Dương Lan Lan đã mặc áo ngủ nên không tiện ở lâu, kéo Kiến Quân ra khỏi phòng.

Âu Dương Lan Lan giấu kín hộp thuốc, trong lòng cảm thấy đắc ý vô cùng và tâm trạng trở nên thoải mái hơn, tiếp tục dán mắt vào màn hình ti vi nhưng tâm trí nghĩ đến chuyện đâu đâu. Hầu hết các khách sạn ở vùng Đông Bắc này đều có máy sưởi ấm nên cho dù chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng tang nhưng Âu Dương Lan Lan vẫn không hề cảm thấy rét. Khi ti vi bắt đầu chương trình "Thời sự cuối ngày" thì cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô nghĩ đó là lão Hoàng và Kiến Quân, bởi tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng. Cô lên tiếng:

- Ai đấy?

- Là anh.

Cô nhảy xuống khỏi giường, kéo mạnh cửa. Tiêu Đồng bước vào phòng, trên người chỉ khoác chiếc áo sơ mi, từ bắp đùi trở xuống để trần. Âu Dương Lan Lan biết là anh đến vì chuyện gì, chỉ cần nhìn mặt anh là cô nhận ra miệng anh muốn nói điều gì.

- Anh không tìm thấy hộp thuốc nữa, chính là hộp thuốc em đưa, mất rồi. Em có mang loại thuốc ấy đi theo không?

Giọng Tiêu Đồng đã có phần hoảng loạn. Âu Dương Lan Lan làm như không quan tâm đến vẻ mặt Tiêu Đồng, ngồi xuống giường, nói:

- Tưởng gì, hộp thuốc ấy em đã bảo Kiến Quân lấy đi rồi.

Tiêu Đồng trợn tròn mắt, gương mặt co co giật giật, lắp bắp:

https://thuviensach.vn

- Cô... cô định giở trò gì vậy?

- Em muốn anh cai nghiện!

Tiêu Đồng lặng người trong giây lát rồi ngoài dự tính của Âu Dương Lan Lan, anh ngồi xuống trước mặt cô, như một đứa trẻ, vừa lôi tay cô vừa van nài:

- Lan Lan, nhất định là anh sẽ cai, nhưng lúc này anh hết chịu nổi nữa rồi. Em cho anh một điếu, có được không? Hút xong điếu này, anh sẽ cai nghiện, được không?

Mặt Âu Dương Lan Lan vẫn lạnh như tiền, trong lòng cô đã ngấm ngầm tức giận. Trông thấy Tiêu Đồng nửa quỳ nửa ngồi trước mặt mình và van nài một cách khổ sở như vậy, cô cảm thấy khoái chí vô cùng, chậm rãi nói:

- Đưa thuốc cho anh, cũng được thôi. Có điều, anh phải nói cho em biết một cách rõ ràng. Chúng ta quen nhau đã lâu như vậy, cuối cùng anh thấy em đối với anh như thế nào?

- Em đối xử với anh rất tốt.

- Tốt à?

- Rất tốt. Em rất tốt với tôi. Đúng là anh chịu không nổi nữa rồi!

- Anh nói là em đối xử với anh rất tốt, vậy anh đối xử với em ra sao, có tốt không?

- Cũng rất tốt, rất tốt.

- Tốt như thế nào?

- Không phải là anh đang đi chơi cùng em đấy sao?

https://thuviensach.vn

- Anh nói đi, cuối cùng thì anh có yêu em không?

- Yêu, yêu lắm.

- Yêu như thế nào?

- Không phải là anh đang theo em đó sao?

Âu Dương Lan Lan ôm chầm lấy Tiêu Đồng, hôn nhẹ lên vầng trán đang ướt đẫm mồ hôi của anh, nói:

- Thế thì anh hãy đến phòng em. Em muốn anh lúc nào cũng ở bên cạnh em, được không?

Tiêu Đồng do dự một lát, nói:

- Nhưng quả thực là anh chịu hết nổi rồi. Trông anh thế này còn hơi sức đâu mà ở bên em.

- Em đưa thuốc cho anh, hút xong thì anh ở lại đây, được không?

- Được, được. Thuốc đâu?

Âu Dương Lan Lan đứng dậy, lôi ngăn kéo dưới bàn viết và lấy ra một điếu thuốc. Cô đã cố ý lấy ra một điếu để trong ngăn kéo trước khi giấu kín cả hộp thuốc. Tay Tiêu Đồng run run khi nhận lấy điếu thuốc, ngồi bệt xuống tấm thảm ngay đuôi giường rít từng hơi thuốc thật dài, thật sâu. Âu Dương Lan Lan ôm chặt lấy Tiêu Đồng, hai tay vuốt ve khuôn mặt anh. Mỗi động tác của Tiêu Đồng đều làm cho cô đau lòng, thương xót. Hút xong điếu thuốc, mặt Tiêu Đồng đã có khí sắc trở lại, ngửa đầu lên thành giường, nhắm mắt một lát rồi đột ngột đứng dậy, đi thẳng ra cửa. Âu Dương Lan Lan gọi giật giọng:

- Tiêu Đồng!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng khựng lại trong một thoáng rồi đẩy cửa đi ra ngoài một cách vô tình. Âu Dương Lan Lan tức tối lên tiếng dọa:

- Tiêu Đồng, nếu anh đi thì đừng nghĩ đến chuyện yêu cầu tôi đưa thuốc cho nữa. Tôi không quan tâm đến anh nữa. Nếu lên cơn nghiện, anh cứ đập đầu vào tường mà chết quách đi cho rảnh mắt. Nói để anh biết, anh đừng có dày mặt mà gõ cửa phòng tôi nữa nhé!

Tiêu Đồng vẫn không dừng chân, cánh cửa đóng sầm phía sau lưng anh. Âu Dương Lan Lan ngồi sững dưới thảm, căn phòng trở nên trống vắng vô cùng. Trên màn hình ti vi, một gã say đang cất tiếng cười ha hả, hết tràng này đến tràng khác, vô tư. Âu Dương Lan Lan trào nước mắt vì hận Tiêu Đồng.

Đêm ấy, cô gặp toàn ác mộng. Cô thấy mình cầm dao đuổi theo Tiêu Đồng, lại còn thấy Tiêu Đồng hai tay cầm hai khẩu súng ngắn đang nã những phát đạn thật chuẩn xác vào thân thể cô. Cô trốn chạy, cô cảm thấy thân thể mình nhẹ tênh, bay là là như mây như khói. Thoắt một cái, khuôn mặt Tiêu Đồng lại hiện ra với nụ cười thân thiện trên môi. Cô cảm thấy yên tâm nhào về phía anh thì bỗng nhiên "Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!". Tiếng súng vang lên bên tai và trong trạng thái chập chờn nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Bên ngoài khung cửa sổ, bầu trời vẫn tối đen. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ điện tử để trên đầu giường. Thì ra đã sáu giờ sáng. Trong tâm trạng hoảng hốt, cô không thể phân định đây là thực hay là mơ.

- Ai?

- Anh.

Lại là Tiêu Đồng.

https://thuviensach.vn

Hận Tiêu Đồng đến tận xương tủy nhưng Âu Dương Lan Lan không một chút chần chừ, nhảy xuống giường, mở cửa.

Đầu tóc Tiêu Đồng rối bời, khuôn mặt bơ phờ vàng vọt. Anh đứng trước cửa, không có ý định vào trong, ánh mắt thất thần, nói:

- Xin lỗi!

Âu Dương Lan Lan trừng mắt nhìn Tiêu Đồng đầy oán hận nhưng ngay lập tức, vẻ tiều tụy của anh đã làm cho lòng cô mềm yếu hẳn đi. Cô mở rộng cửa, nói:

- Anh vào đây đi!

Tiêu Đồng bước vào. Căn phòng rất tối, chỉ có một chiếc đèn ngủ mờ mờ tỏ tỏ trên đầu giường. Không hỏi han, không liếc nhìn Tiêu Đồng, Âu Dương Lan Lan mở ngăn kéo lấy ra một điếu thuốc đưa cho anh. Tiêu Đồng chộp lấy và cũng như khi đêm, ngồi bệt trên thảm, dựa đầu vào thành giường nuốt từng cụm khói. Và cũng như khi đêm, trong lòng Âu Dương Lan Lan trỗi dậy một cảm xúc thương xót, đau lòng. Cô nghĩ, lời lão Hoàng nói cũng có phần đúng, mình không giống như những đứa con gái bình thường khác, không biết làm cho đàn ông thoải mái và thỏa mãn và có lẽ vì thế mà Tiêu Đồng lãnh đạm với mình chăng? Cô bạn gái trước đây của Tiêu Đồng - người đã từng làm tưng bừng hộp đêm Đế Đô ngày ấy có lẽ đã từng lên giường với Tiêu Đồng nhiều lần rồi và nhất định cô ta đã làm cho anh thần hồn điên đảo nhiều phen. Lão Hoàng đã ngoài bốn mươi tuổi, có thể lời của lão chưa hẳn là chí lý nhưng rõ ràng là đầy kinh nghiệm. Đối với đàn ông, chuyện được thỏa mãn hay không là vô cùng quan trọng! Nếu so mình với cô ta, có lẽ mình quá bảo thủ, quá khô khan!

Chính vì những suy nghĩ lộn xộn ấy mà trong khi Tiêu Đồng hút thuốc, cô bắt đầu vuốt ve anh, từ từ mở những hạt cúc áo sơ mi trên người anh rồi sờ nắn khuôn ngực cường tráng ngay trước mặt mình. Khuôn ngực này hoàn toàn đối lập với vẻ mặt hốc hác bơ phờ của Tiêu Đồng. Bàn tay cô càng lúc

https://thuviensach.vn

càng mạnh bạo hơn, thăm dò không sót bất cứ chỗ nào trên cơ thể anh, ngay cả những chỗ kín đáo nhất. Tiêu Đồng chỉ chăm chú hút thuốc và hầu như không quan tâm gì đến những cái vuốt ve, sờ nắn của Âu Dương Lan Lan. Hút xong, cũng giống như khi đêm, anh ngửa đầu kê vào thành giường, nhắm mắt hưởng thụ nỗi đam mê do chất heroin đem lại, không hề phản kháng khi Âu Dương Lan Lan cởi bỏ toàn bộ quần áo trên cơ thể mình và cũng tự cởi bỏ bộ đồ ngủ mỏng tang trên người cô. Anh đang ngập chìm trong ảo giác và mộng tưởng...

Buổi sáng hôm ấy có thể được xem là một trang lịch sử mới trong cuộc đời của Âu Dương Lan Lan. Khi tất cả đã lắng xuống, Tiêu Đồng chìm vào trong giấc ngủ mê mệt trên giường, cô lặng lẽ đi vào phòng tắm, đứng dưới vòi sen để cho những dòng nước ấm vỗ về thân thể mình, gương mặt vẫn thoáng một nụ cười. Cô không thể biết Tiêu Đồng có thỏa mãn hay không. Nhưng qua hơi thở dồn dập của anh vừa rồi, cô biết là anh cũng có ít nhiều khoái cảm, riêng cô thì thấy mình đã đủ thỏa mãn. Tiêu Đồng không phải là loại đàn ông dung tục, thậm chí là anh thiếu hẳn sự mãnh liệt, cũng không hề chủ động vì hình như anh vẫn đang đắm chìm trong mộng tưởng nhưng khi da thịt Âu Dương Lan Lan cọ xát với da thịt anh, cô đã cảm nhận được rằng, cuối cùng thì mình cũng đã thỏa được khát khao bấy lâu nay. Mỗi một chút thịt da của anh, mỗi sự cọ xát của hai thân thể cho dù là thoảng nhất cũng khiến Âu Dương Lan Lan bị kích động và thỏa mãn.

Trời đã sáng nhưng Âu Dương Lan Lan vẫn không vội vàng mặc quần áo, chỉ khoác một chiếc khăn tắm lên thân thể trần truồng của mình. Cô kéo rèm cửa sổ, những tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, chiếu lên da thịt nõn nà lấp lánh của cô, đẹp vô ngần. Cô rất tự tin vào thân thể của mình vì biết rằng, trong mắt đàn ông, nếu nhan sắc cô chỉ khoảng tám phân thì thân hình cô phải đạt đến mười phân vẹn mười!

Những tia nắng rọi vào mặt khiến Tiêu Đồng tỉnh giấc, mơ mơ màng màng ngồi dậy. Phát hiện ra mình hoàn toàn trần truồng, anh chụp lấy chiếc chăn quấn lại, lắp bắp:

https://thuviensach.vn

- Đêm qua tôi ngủ ở đây sao? Tôi đến đây từ lúc nào?

Đưa hai tay lên che ngực, Âu Dương Lan Lan ung dung nhìn anh, bình thản nói:

- Đêm qua anh đến tìm em để đòi thuốc, anh quên rồi à?

Trí nhớ của Tiêu Đồng nhanh chóng hồi phục và chẳng khác nào một cô gái lần đầu tiên nếm trải gối chăn để biến thành đàn bà, thần sắc anh thoáng bối rối, hỏi:

- Áo quần của tôi đâu?

Chẳng khác nào trò mèo vờn chuột, Âu Dương Lan Lan cười nhạt:

- Đêm qua anh đã dùng sức mạnh để hiếp em, anh cũng quên nốt rồi ư? Bây giờ anh muốn đòi quần áo rồi trở mặt với em, đúng không?

Hoàn toàn ngoài dự đoán của Âu Dương Lan Lan, Tiêu Đồng không hề tranh cãi và biện hộ gì, chỉ lẳng lặng nằm xuống giường và vơ lấy chiếc chăn trùm kín đầu, đôi vai rung lên từng đợt và những tiếng nấc nghẹn ngào bắt đầu vang lên. Âu Dương Lan Lan chẳng hiểu gì hết, chạy đến lật chiếc chăn ra, ôm lấy anh và vỗ về:

- Đây là do em hoàn toàn tự nguyện, có phải là anh sợ không?

Nhưng cô thì cứ nói, Tiêu Đồng thì cứ khóc. Chỉ có điều anh cố nén không khóc thành tiếng, chỉ có những tiếng nấc nghẹn ngào phát ra cùng với những giọt nước mắt trào ra.

Sau đó Âu Dương Lan Lan suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Cô không hiểu vì sao Tiêu Đồng lại khóc. Nói chung là chỉ có những người con gái, sau đêm chung chăn chung gối đầu tiên với đàn ông thường hay khóc, có thể vì lo lắng sợ hãi và cũng có thể vì quá hạnh phúc mà khóc. Không ngờ loại con trai có máu lạnh như Tiêu Đồng lại khóc chẳng khác nào một thiếu

https://thuviensach.vn

nữ khuê các bị người ta cướp mất sự trinh trắng của đời con gái. Những suy nghĩ này càng kích thích sự tò mò trong lòng cô và cô nhận ra rằng, mỗi biểu hiện của anh càng ngày càng làm cho cô yêu anh hơn. Cô yêu anh vì sự cao ngạo đến lãnh đạm; yêu anh vì những hành vi phóng túng, tự do. Cô cũng yêu cái bộ dạng nửa ngồi nửa quỳ như một nô lệ trước mặt mình; yêu tiếng khóc hoảng hốt và sợ hãi như một đứa trẻ phạm lỗi... Cô nghĩ, Tiêu Đồng chính là một vật báu đặc biệt trời sinh mà bất kỳ người con gái nào ở bên cạnh anh đều có cảm giác hoàn toàn không giống nhau: bị anh chinh phục và sự ham muốn chinh phục được anh.

Cả ngày hôm ấy, Tiêu Đồng có vẻ trầm lặng ít nói, Âu Dương Lan Lan cũng không nói chuyện nhiều với anh. Có thể nói, cá tính của cô nghiêng về phía chinh phục đàn ông. Do vậy mà Tiêu Đồng càng trầm lặng thì cô càng cảm thấy thỏa mãn và từ trong thâm tâm, cô tự hào lẫn tự tin về nhan sắc, đầu óc và cả những thủ đoạn cũng như sự kiên trì của chính mình. Cô hoàn toàn có thể chiến thắng trước bất cứ một chàng trai nào!

Buổi sáng ngày hôm ấy, mọi người đến tham quan di chỉ thời đại đồ đá mới Tao Đạt Câu và Văn Miếu. Họ cũng chẳng quan tâm và cũng chẳng cảm thấy hứng thú gì về lịch sử cũng như những hiện vật. Ai cũng xác định rằng, đây là một cách giết thời gian nhàn rỗi mà thôi. Buổi trưa, họ quay về khách sạn, ăn trưa xong thì lão Hoàng đến quầy lễ tân trả phòng rồi thuê hai chiếc Toyota đến hồ Tùng Hoa ở ngoại ô Cát Lâm. Đây là khu trượt băng nổi tiếng nhất Trung Quốc, thuê phòng tại một khách sạn nhỏ vốn được xem là một viện điều dưỡng bên cạnh hồ rồi bắt đầu đi tham quan cảnh vật chung quanh hồ.

Theo giới thiệu của các hướng dẫn viên du lịch thì năm nay, tuyết ở hồ Tùng Hoa là đẹp nhất trong những năm gần đây. Đầu mùa đông đã có mấy trận tuyết rơi dày, chưa đến giữa mùa đông mà tuyết đã lấp kín núi đồi, bao phủ cả mặt hồ. Trong tầm mắt của mọi người chỉ có một màu trắng tinh khôi và lấp loáng dưới ánh nắng khiến con người cảm thấy sảng khoái lạ

https://thuviensach.vn

lùng và tâm hồn ai ai cũng vì thế mà lặng lẽ hơn, lắng đọng hơn. Âu Dương Lan Lan nhìn gương mặt đỏ ửng của Tiêu Đồng, hỏi nhỏ:

- Anh thích nơi này không?

Tiêu Đồng không nhìn cô nhưng giọng nói anh đã điềm đạm hơn, nhẹ nhàng hơn:

- Rất thích.

- Thích điều gì?

- Sự trong trắng, thuần khiết.

- Có lẽ đây cũng là niềm yêu thích chung của tất cả mọi người đã đến đây. - Âu Dương Lan Lan nói:

- Em cũng thế.

Cổng chính của "viện điều dưỡng" đối diện với bờ hồ. Những nông dân địa phương đang cho du khách thuê những chiếc xe trượt tuyết thô sơ làm theo lối thủ công do ngựa kéo. Những con ngựa kéo những chiếc xe chạy sâu vào lòng hồ thăm thẳm. Đó là những chú ngựa Quan Đông, là loại ngựa mà các hoàng đế đời Thanh thường hay cưỡi khi đi săn, thấp lùn nhưng khỏe mạnh và chạy cực nhanh. Những chiếc lục lạc đeo trên mình chúng kêu lanh canh rất vui tai khiến những điều lo nghĩ trong lòng du khách có thể vơi đi phần nào. Loài hoa song tử diệp trắng ngần mọc san sát và thẳng đứng chung quanh bờ hồ, cành lấp lánh màu nhũ bạc, đẹp một cách thanh thoát. Chiếc hồ mênh mông chẳng khác một vùng bình nguyên được bao bọc bởi trùng điệp núi non chung quanh, có những vách đá dựng thẳng đứng hiểm trở vươn ra sát bờ hồ. Âu Dương Lan Lan thích thú hú lên những tiếng dài. Tiếng hú của cô lan tỏa vào không gian rất xa rất xa. Thi thoảng cô liếc nhìn Tiêu Đồng và không hề bắt gặp một nụ cười nào trên

https://thuviensach.vn

gương mặt anh. Ánh nắng phản chiếu xuống tuyết hắt lên khiến mắt anh thường nheo lại.

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Lan Lan tận mắt chứng kiến một vùng tuyết mênh mông như thế này nên trông cô rất vui. Riêng Âu Dương Thiên, lão Hoàng và Kiến Quân không biểu lộ bất kỳ một cảm xúc nào, có lẽ họ đã từng đến đây nhiều lần trước đây. Thậm chí Âu Dương Lan Lan còn có cảm giác là họ thuộc lòng từng đoạn đường, từng vị trí tại nơi này.

Mọi người trở về khách sạn đúng vào thời điểm ăn tối. Trong phòng ăn rộng rãi và ấm áp, họ thưởng thức những món đặc sản của hồ Tùng Hoa như cá tuyết hấp, cá ngao kho. Nghe đâu rằng đây là hai loại cá quý chỉ giành để tiến cống cho hoàng đế ngày xưa, thịt mềm mà không nhiều xương. Âu Dương Thiên vừa ăn vừa nói muốn được chứng kiến ngư dân câu cá trên hồ về đêm, vừa câu được cá lên khỏi mặt hồ là nướng ăn ngay. Đó mới chính là mùi vị chân chính của đặc sản hồ Tùng Hoa và cũng là một cách hưởng thụ chân chính của bậc trưởng giả.

Đêm, lão Hoàng không cần hỏi ý kiến mọi người đã tự ý thuê ba phòng ngủ. Tiêu Đồng không nói không rằng và cũng chẳng tỏ thái độ gì, theo Âu Dương Lan Lan vào chung một phòng. Vừa vào phòng là anh đã khóa cửa, việc đầu tiên là hút một điếu thuốc. Cả ngày nay anh không nghĩ đến chuyện hút, có lẽ là vì cảnh vật hồ Tùng Hoa quá đẹp đã thu hút sự chú ý của anh nên đã hạn chế sự phát tác của chất ma túy trong cơ thể anh.

Hút xong điếu thuốc, Tiêu Đồng ngồi thất thần trên giường, không cởi nổi chiếc áo khoác rất nặng trên người, cũng không nói tiếng nào. Âu Dương Lan Lan có vẻ không vui, hỏi:

- Có phải là anh vẫn muốn ngủ một mình? Muốn thế thì cứ ra ngoài hành lang mà ngủ, em không cản đâu!

Tiêu Đồng không thèm đối đáp, chỉ lặng lặng cởi áo khoác. Cho dù khi đi ngủ, Tiêu Đồng lại mặc một bộ quần áo kín mít từ đầu đến chân nhưng với

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan mà nói, cô đã thỏa mãn được ước muốn được cùng chung giường, chung chăn chung gối với anh. Đây là đêm đầu tiên mà hai người được ngủ cùng nhau từ đầu đêm cho đến sáng hôm sau. Trước khi lên giường, Tiêu Đồng ướm hỏi Âu Dương Lan Lan về hộp thuốc và đề nghị cô đưa cho anh bảo quản lấy. Âu Dương Lan Lan cương quyết cự tuyệt với lý do là để ở chỗ cô mới có thể hạn chế được Tiêu Đồng. Nếu đưa cho anh, không cầm lòng được anh sẽ hút quá nhiều, mỗi ngày nghiện nặng thêm, đến lúc ấy thì rất khó có thể cai nghiện. Tiêu Đồng nói, Mỗi ngày anh tự hạn chế chỉ hút hai điếu, như vậy vẫn không được hay sao? Âu Dương Lan Lan nói, Hộp thuốc đang nằm trong tay Kiến Quân, nếu cần anh cứ đi tìm anh ta mà đòi. Cô biết, sự thù hận giữa Tiêu Đồng với Kiến Quân vẫn đang nung nấu trong lòng anh cho nên chỉ cần nhắc tới cái tên Kiến Quân là anh không còn đòi hỏi gì thêm nữa.

Quả nhiên là như cô nghĩ, Tiêu Đồng nín lặng, tắt đèn chui vào chăn và quay lưng lại phía cô, cả đêm không ai nói với ai một tiếng nào. Cho dù Tiêu Đồng quay lưng lại với Âu Dương Lan Lan nhưng hình như cô chẳng lấy thế làm chạnh lòng, nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau. Tiêu Đồng không hề động đậy, nằm im như một khúc gỗ, Âu Dương Lan Lan không biết là trong lòng anh đang nghĩ gì.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Lan Lan tỉnh giấc và đắm đuối nhìn Tiêu Đồng đang nằm gọn trong vòng tay mình, ngủ rất ngon. Không dằn lòng được, cô bắt đầu vuốt ve anh, từ trên xuống dưới. Tiêu Đồng tỉnh giấc, trở mình quay lưng lại phía cô, làu bàu: Đừng quấy rầy, tôi đang muốn ngủ. Nhưng Âu Dương Lan Lan không chịu dừng, bàn tay mềm mại của cô tiếp tục thăm dò cơ thể anh, nhẹ nhàng, đằm thắm. Tiêu Đồng không thể kháng cự lại cơn ham muốn của mình nên chẳng bao lâu, cơ thể anh đã mềm nhũn ra, hơi thở bắt đầu dồn dập. Lão Hoàng nói thật chí lý: đã được thỏa mãn một lần, cậu ta sẽ muốn được thỏa mãn lần thứ hai. Chỉ trong một ngày một đêm, Âu Dương Lan Lan đã làm cho anh cảm thấy thỏa mãn đến hai lần.

https://thuviensach.vn

Khi mọi chuyện kết thúc, Âu Dương Lan Lan bật đèn. Tiêu Đồng nằm phục trên giường, ngoảnh mặt sang phía bên kia để tránh ánh sáng. Âu Dương Lan Lan vuốt ve thân thể trần truồng của anh, hỏi nhỏ:

- Sáng hôm qua vì sao mà anh khóc?

Tiêu Đồng không trả lời.

Âu Dương Lan Lan lắc lắc người anh, nũng nịu:

- Nói cho em biết đi!

Tiêu Đồng đột ngột quay người lại, ánh mắt nhìn cô trừng trừng:

- Vì tôi hận cô!

Nói xong, anh lao xuống khỏi giường, vội vàng mặc quần áo rồi ngồi xuống ghế salon, mắt nhắm nghiền. Âu Dương Lan Lan nửa nằm nửa ngồi trên giường, bình thản hỏi:

- Có phải là anh vẫn đang nghĩ về cô gái ấy?

Tiêu Đồng im lặng nhưng mắt hơi nhướn lên, chứng tỏ anh đang chú tâm nghe những gì Âu Dương Lan Lan nói.

- Em nói không sai đấy chứ?

Ánh mắt Tiêu Đồng nhìn cô dò xét:

- Cô gái nào?

- Cô gái đã từng đến quậy phá ở hộp đêm Đế Đô.

Hình như lúc này Tiêu Đồng mới nhớ ra rồi có vẻ chán ngán, khép đôi mắt lại, nói:

https://thuviensach.vn

- Tùy cô, nghĩ sao thì nghĩ.

Cứ thế, thời gian lặng lẽ trôi qua cho đến khi trời sáng hẳn. Trong khoảng thời gian ấy, thi thoảng cũng có một vài câu hỏi vang lên nhưng không hề có tiếng trả lời.

Trời đã sáng. Sáng hôm nay mọi người sẽ lên núi trượt tuyết. Đây là nơi trượt tuyết lý tưởng nhất trong cả nước và sự thích thú đối với môn trượt tuyết khá mới mẻ đã giúp khoảng cách giữa Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan thu hẹp lại một tí nữa. Âu Dương Lan Lan dễ dàng nhận ra, tuy Tiêu Đồng vẫn không quá hứng thú với việc trượt tuyết nhưng rõ ràng là anh không hề thờ ơ, lãnh đạm. Cũng có thể là vì qua việc trượt tuyết, anh lại có dịp thể hiện sự khỏe khoắn của độ tuổi thanh xuân.

Sau một ngày trượt tuyết, tất cả mọi người đều mệt mỏi rã rời. Sáng hôm sau, khi ăn sáng, Âu Dương Thiên tuyên bố cả ngày hôm nay sẽ nghỉ ngơi ngay tại khách sạn, không đi đâu cả; lại còn yêu cầu mọi người bồi bổ sức khỏe để tối hôm đó ra hồ xem ngư dân câu cá.

Đó chính là ngày 30 tháng Mười hai dương lịch, ngày cuối cùng của một năm.

https://thuviensach.vn

40.

Tối 30 tháng Mười hai, theo đúng kế hoạch, Khánh Xuân cùng Xuân Cường và Trường Phát thuê taxi đến khách sạn Lợi Thuận Đức nằm bên bờ Hải Hà. Đối với các nhân viên cảnh sát Thiên Tân, khách sạn Lợi Thuận Đức là một niềm tự hào của họ, cho rằng Thiên Tân là thành phố trực thuộc trung ương, tuy vị trí của nó không thể so được với Bắc Kinh và Thượng Hải. Thậm chí nay mai thành phố Trùng Khánh cũng có thể vượt lên trên Thiên Tân nhưng riêng Lợi Thuận Đức mà nói, đó là khách sạn tốt nhất trong toàn quốc hiện nay và chỉ qua đêm nay nữa thôi, Lợi Thuận Đức sẽ có lịch sử thành lập 140 năm tròn, có thể xem là một khách sạn có lịch sử lâu đời nhất của Trung Quốc vẫn còn tồn tại cho đến bây giờ.

Rời khỏi taxi, Khánh Xuân cùng mọi người đi thẳng vào quầy lễ tân. Một bức phù điêu cao lớn và được chạm trổ rất tinh vi đừng sững sững giữa phòng, trên đó khắc tên những bậc danh nhân, những vĩ nhân đã từng đến với Lợi Thuận Đức trong 140 năm qua như muốn khẳng định với khách về địa vị của Lợi Thuận Đức nói riêng và cả Thiên Tân nói chung. Khi đăng ký tại quầy lễ tân, Xuân Cường ra vẻ một ông chủ sành điệu hỏi nhân viên ở quầy: Ở chỗ các cô có phòng đặc biệt không? Cô nhân viên rất nhiệt tình nói, ở đây có phòng 208, vốn là phòng giành riêng cho cỡ tổng thống, ông có muốn ở không? Năm 1912, Tôn Trung Sơn trên đường đến Bắc Kinh để gặp Viên Thế Khải; năm 1920 cũng Tôn Trung Sơn trên đường lên phái Bắc đều có ghé Thiên Tân và ở tại căn phòng 208 này. Khánh Xuân chợt liên tưởng, sao mà trùng hợp như vậy, lần này cô và mọi người đến đây cũng để gặp Lão Viên. Đương nhiên lão Viên này hoàn toàn khác xa với Viên Thế Khải ngày ấy. Có điều giá phòng cao ngất ngưởng đến độ mọi người không dám nhắc đến nữa. Cô nhân viên còn giới thiệu một loạt các phòng mà Từ Thế Xương, Lê Nguyên Hồng, Viên Thế Khải đã từng ở. Đỗ Trường Phát thấy giá phòng quá đắt nên giả vờ nói, Cô không giới thiệu cho chúng tôi những phòng mà người tốt đã từng ở, chỉ cứ huyên thuyên về

https://thuviensach.vn

những phòng mà bọn gian thần, bọn thực dân hại dân hại nước chết không yên thân đã ở, nghe ra chúng tôi gặp phải điềm chẳng lành rồi. Nhân viên lễ tân cười, nhìn Xuân Cường và Khánh Xuân nói:

- Những phòng đại cát đại lợi ở chỗ chúng tôi nhiều vô kể, đại khái là những người ở đây đều phất lên trong đường quan chức, thấp hơn một tí thì có thể họ sẽ phát theo con đường tình ái, các ông muốn chọn loại nào. Thái Ngạc gặp Tiểu Phượng Tiên; Trương Học Lương gá nghĩa trăm năm với Tứ tiểu thư nhà họ Triệu, vậy nhị vị có muốn ở trong phòng mà những người ấy đã từng ở hay không?

Trường Phát trừng mắt nhìn cô nhân viên, làm ra vẻ tức giận,nói:

- Bà chủ chúng tôi không muốn có kẻ thứ ba can thiệp vào đời sống của bà ấy. Cô đừng có đem những căn phòng chuyên dùng cho những kẻ ngoại tình ra giới thiệu với bà ấy. Có phòng nào đàng hoàng hơn không?

- Thôi thì để cho bà chủ ở trong phòng 309 vậy, tổng thống Mỹ đời thứ 31 là Herbert Clark Hoover ở trong căn phòng này. Lúc ấy ông ta đến đây để đầu tư khai thác khoáng sản, sau đó thì làm tổng thống. Căn phòng này chuyên giành cho những người phát tài và thăng quan, đúng là không còn phòng nào hơn nữa.

Xuân Cường không muốn lôi thôi nữa, nhìn Trường Phát nói:

- Thôi thì phòng này cũng được.

Trường Phát làm thủ tục nhận phòng cho Xuân Cường và Khánh Xuân, đồng thời cũng lấy cho mình một phòng riêng ở bên cạnh họ, đó là phòng 332. Cô nhân viên lễ tân còn nói, vị tiên sinh đây trông rất khỏe mạnh, nếu cần có một chút hương vị ái tình thì ở trong phòng này là tuyệt nhất vì trước đây, cô Mai Lan Phương đã từng ở tại đây.

https://thuviensach.vn

Họ nhận hai chiếc chìa khóa phòng rồi yêu cầu nhân viên phục vụ đưa hành lý vào thang máy. Bên cạnh chiếc thang máy vô cùng hiện đại, mọi người vẫn có thể nhìn thấy chiếc ròng rọc kéo cầu thang lên xuống sử dụng bằng sức người được một công ty của Mỹ lắp đặt ở đây vào năm 1924; một chiếc trường kỷ được điêu khắc với những hoa văn thời kỳ Văn nghệ Phục hưng ở Ý nằm ở một vị trí rất đẹp ít ra cũng đã hơn trăm năm... Cậu nhân viên xách hành lý còn giới thiệu với mọi người về rất nhiều những di vật còn được lưu giữ ở đây, chẳng hạn bóng đèn điện thời người Trung Quốc còn tết đuôi sam hoặc như chiếc máy điện thoại mà tuổi của nó còn lớn hơn cả ông nội của ông nội gã, toàn là những cổ vật quý hiếm. Sau khi về đến phòng, Trường Phát biếu cho nhân viên xách hàng lý kiêm người giới thiệu một ít tiền rồi ai nấy về phòng mình, đóng cửa chờ điện thoại.

Sau khi vào phòng được nửa phút thì những hiếu kỳ và tò mò của Khánh Xuân và Xuân Cường về những gì của khách sạn lập tức biến mất. Căn phòng mà vị tổng thống thứ 31 của Mỹ đã từng ở cũng chẳng có gì đặc biệt. Có thể là vì lúc ấy ông ta mới hai mươi tư tuổi, vẫn còn là một kẻ vô danh tiểu tốt. Khánh Xuân nghĩ, chi bằng cứ vào phòng mà Viên Thế Khải đã từng ở, xem thử nó như thế nào. Cô nói với Xuân Cường:

- Không biết là lão Viên hôm nay có ở trong khách sạn này không? Nếu chúng ta có thể gặp mặt lão Viên - đại diện cho trùm ma túy ngày nay tại phòng của lão Viên - kẻ cướp đoạt chính quyền ngày xưa thì có thể đem viết thành một bộ tiểu thuyết rồi đấy.

Xuân Cường không hưởng ứng câu nói của Khánh Xuân, ngồi trên sa lon nghiêng đầu nhìn cô, nói:

- Thế nào, đã tìm thấy cảm giác đầu tiên khi làm vợ người ta chưa?

Khánh Xuân thoáng lặng người, sau đó thì cười lạnh,nói:

- Em đã tìm thấy từ lâu rồi khi Hồ Tân Dân còn sống kia!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Xuân Cường lóe lên, hỏi tiếp:

- Còn tìm thấy cảm giác ấy với ai nữa?

Khánh Xuân nhìn thẳng vào mặt Xuân Cường, gương mặt chùng xuống, nói:

- Xuân Cường. Lâu nay em vẫn rất tôn trọng anh!

Ánh sáng trong phòng như cố ý mà cũng như vô tình rất mờ, chỉ có hai ngọn đèn ngủ trên đầu giường là le lói sáng. Gương mặt Xuân Cường chìm trong bóng tối nên Khánh Xuân không thể nhìn thấy những biểu hiện trên đó. Trong ngôi khách sạn cổ này, phòng ở rất rộng và trần nhà rất cao khiến người ta có cảm giác nhỏ bé trước nó. Trong không gian ấy, Xuân Cường và Khánh Xuân đều có cảm giác là khoảng cách giữa hai người càng ngày càng trở nên xa xôi. Nhưng âm thanh thoát từ miệng của hai người cũng chỉ là âm thanh vang vọng vào hư vô.

- Anh cũng rất tôn trọng em. - Xuân Cường nói - Ban đầu, khi em chọn Hồ Tân Dân, những bạn bè quen biết đều không tin và ngay cả anh cũng không thể hiểu nổi em, nhưng anh vẫn tôn trọng sự lựa chọn ấy. Hai ngày trước đây, một người bạn của mẹ anh biết coi tướng số đến nhà, bà ta coi tướng cho anh và nói, anh có đầy đủ phúc lộc, nhiều tiền của và sống lâu nhưng lại thiếu một điều cơ bản nhất, đó là chuyện tình duyên. Mẹ anh rất buồn. Anh bảo mẹ đừng có buồn, bà ấy nói rất đúng. Khánh Xuân à, anh biết em chỉ thích những cái gì mới mẻ và những gì em làm đều có thể khiến người khác ngạc nhiên. Có lúc anh cũng cảm thấy..., cảm thấy mình khó lòng phù hợp với em. Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ rất kỹ, nghĩ đến chuyện chúng ta quen biết nhau bảy tám năm nay, nghĩ đến chuyện cho dù em có chọn lựa như thế nào, anh vẫn tôn trọng em.

Khánh Xuân đứng tựa vai lên khung cửa sổ. Qua làn vải rèm mỏng, cô có thể trông thấy ánh trăng phủ trên dòng Hải Hà đã đóng băng. Những lời tâm sự của Xuân Cường khiến cô thanh thản và trong cô, anh đã trở thành

https://thuviensach.vn

một người thân, một người anh có thể cho cô trút những nỗi ấm ức, bực dọc và buồn khổ trong lòng. Đúng rồi, dù sao thì trong bảy tám năm qua, Xuân Cường và cô vẫn đã từng thân thiết với nhau như vậy. Trong lòng cô có biết bao nhiêu điều muốn bộc bạch. Hình như những gì cô đã ém chặt trong lòng bấy lâu nay đã đến lúc cần phải được thổ lộ ra ngoài. Cô cần có một người nghe, một người hiểu và có thể là cho cô một lời an ủi, một lời khuyên. Nhưng cô vẫn cố nén lại, chỉ buông một câu não ruột:

- Tiêu Đồng lại hút ma túy rồi!

- Cái gì?

Tuy Xuân Cường vẫn ngồi im trong bóng tối nhưng Khánh Xuân nhận ra trong câu hỏi của anh một sự kinh ngạc đến tột độ. Hình như anh định nói gì đó nhưng kịp dừng lại, im lặng rất lâu, cuối cùng mới nói một cách bình tĩnh:

- Cai thuốc rồi hút lại chiếm tỷ lệ 99%, cậu ta cũng không nằm ngoài cái quy luật khắc nghiệt đó.

Nhưng Khánh Xuân thì không thản nhiên và bình tĩnh được như Xuân Cường. Lúc nào cô cũng bị ám ảnh bởi chuyện này vì cô không thể tìm ra được lời giải đáp cuối cùng. Nó còn là một nỗi đau, đau đến tận xương tủy. Như tự nói với chính mình, cô thầm thì:

- Tiêu Đồng đã hứa rồi, cậu ta đã thề đoạn tuyệt với ma túy. Có lẽ không nên buộc cậu ta phải nối lại quan hệ với Âu Dương Lan Lan và nhân cơ hội này mà bọn chúng đã ép buộc cậu ta phải hút lại.

Xuân Cường không còn thái độ dửng dưng nữa, anh nói với một giọng cực kỳ nghiêm túc:

- Thế em đã báo cáo chuyện này với trưởng phòng Mã chưa? Em biết chuyện Tiêu Đồng nghiện lại từ lúc nào, tại sao lại không nói gì với anh?

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân im lặng không nói. Cô biết, việc mình không báo cáo với cấp trên chuyện này là một sai lầm nếu xét về mặt trách nhiệm. Nhưng giả sử Xuân Cường và Mã Chiếm Phúc biết Tiêu Đồng tái nghiện, có thể cả hai người sẽ không tin vào Tiêu Đồng nữa. Thậm chí là họ cương quyết không cho Tiêu Đồng đi cùng Âu Dương Lan Lan đến Cát Lâm. Cô cũng không xác định được là, cô giấu chuyện này cho Tiêu Đồng vì thể diện của anh hay là vì chính thể diện của mình.

Xuân Cường dùng điện thoại ngay tại phòng để gọi cho Mã Chiếm Phúc. Trong máy, anh báo cáo về chuyện Tiêu Đồng tái nghiện, đồng thời cũng trao đổi với Mã Chiếm Phúc vài câu. Điều làm cho Khánh Xuân cảm thấy được an ủi nhất là trong lời đối thoại, cô nhận ra Xuân Cường và Mã Chiếm Phúc vẫn tin tưởng tuyệt đối vào Tiêu Đồng. Bởi kể từ lúc tham gia trực tiếp vào vụ án, hầu như Tiêu Đồng chưa có bất kỳ một sai sót nào, thậm chí là còn liều lĩnh cứu Xuân Cường và Trường Phát trong phút giây nguy ngập nhất, đồng thời cũng cứu luôn cả chuyên án 16-6 trước khi bay đến Cát Lâm.

Xuân Cường dập máy. Hai người im lặng rất lâu, không hề thay đổi vị trí chỗ ngồi. Khánh Xuân không hỏi Xuân Cường là trưởng phòng Mã nói gì với anh nhưng Xuân Cường lại chủ động lên tiếng:

- Trưởng phòng Mã hỏi chúng ta làm vợ chồng như thế nào. Anh nói chúng tôi chưa có thời gian để cảm nhận và chắc cũng chẳng có cảm giác gì cả.

Khánh Xuân không biểu lộ thái độ gì. Không gian lại chìm trong yên lặng.

- Anh muốn biết, em và Tiêu Đồng đã quyết định rồi phải không?

Vẫn không có tiếng trả lời, có lẽ là vì Khánh Xuân chẳng biết phải trả lời anh như thế nào.

- Anh đã nói, anh tôn trọng em, nhưng vấn đề là ở Tiêu Đồng. Suy cho cùng cậu ta có thể cai nghiện tuyệt đối được không? Anh không có ý gì

https://thuviensach.vn

đâu,chỉ thấy lo cho em mà thôi.

- Anh Xuân Cường, bữa nay em không bàn đến chuyện này, từ nay trở về sau mọi việc như thế nào, ngay cả em cũng không biết được.

Xuân Cường không nói gì thêm, thầm lặng bật lửa hút thuốc, đốm lửa lập lòe trong bóng tối. Khánh Xuân nghĩ, đây là buổi tối cuối cùng của trọng án 16-6. Điều này khiến cô phấn khởi nhưng cũng khiến cô cảm thấy có một chút buồn. Vụ án gay cấn nhất, mất nhiều tâm huyết nhất trong đời cô cuối cùng cũng sắp kết thúc nhưng còn một chi tiết nằm ngoài dự tính trong vụ án ấy đến bao giờ mới kết thúc đây? Chi tiết này có thể làm con người rung động vì chất lãng mạn cũng như những sầu khổ mà nó đã đem lại cho cô nhưng đoạn vĩ thanh của nó, cô không thể hình dung ra nổi. Trong những lúc tuyệt vọng nhất, cô lại nghĩ đến những lời nói vô cùng tự tin của Tiêu Đồng. Lời nói ấy vang lên trong cầu thang tối tăm khi Tiêu Đồng xòe bàn tay nhưng không thấy gì trước cửa nhà cô: "Cho dù là con đường tối tăm nhất, tôi cũng có thể vượt qua!". Những âm thanh ấylại còn vang vọng trên Tư Mã Đài, ngay trên thang trời: "Hey! Chúng ta đã đi đến đây, không thể chấp nhận quay lại giữa chừng!". Tính cách lãng mạn, những lời nói hào hùng của Tiêu Đồng lúc nào cũng động viên, cổ vũ cô nhưng đồng thời cô cũng trông thấy ở anh những lời van xin khẩn cầu đến độ thê thảm, những giọt nước mắt vô vọng và những điều bội ước đến độ khó lòng tha thứ. Tiêu Đồng đã không cứu được chính mình trong hiện tại, nói gì đến chuyện sẽ trở thành chỗ dựa cho cô trong tương lai?

Tám giờ tối, cú điện thoại mà hai người đang chờ cũng đã gọi đến. Đối phương gọi vào máy di động của Xuân Cường, là giọng nói trơn tuột của lão Viên:

- Ông chủ Vu đúng hẹn thật. Ông đang ở phòng số bao nhiêu? Đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ?

- Đâu vào đấy cả rồi! Không chuẩn bị thì liệu có thể đến đây không? Ông đang ở đâu? Thiên Tân đấy chứ? - Xuân Cường nói.

https://thuviensach.vn

Lão Viên không thông báo vị trí của lão nhưng nói là sẽ có mặt ngay tại quán cà phê của khách sạn ở lầu dưới. Xuân Cường nói: Quá tốt, tôi sẽ đến đấy cung kính chờ ông!

Tắt máy của mình, Xuân Cường dùng máy của Khánh Xuân gọi cho trưởng phòng Mã báo cáo tình hình rồi gọi đến phòng 332 cho Trường Phát. Xong, hai người rời khỏi phòng, tìm đến quán cà phê.

Khi bước vào quán cà phê có vẻ rất cổ kính ấy, hai người mới phát hiện lão Viên đã ngồi trong một góc tối, thanh thản nhấp nháp một cốc cà phê đặc sệt và thưởng thức nhạc không lời phương tây. Xuân Cường và Khánh Xuân kề vai sánh bước tới trước mặt lão Viên và cùng ngồi xuống. Đỗ Trường Phát chọn một bàn kế bên và gọi cho mình một cốc bia.

Với lão Viên, Khánh Xuân hoàn toàn xa lạ. Lão có vẻ lạnh lùng khi đưa mắt dò xét cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt. Xuân Cường giới thiệu xong, lão mới đưa tay ra bắt tay với Khánh Xuân:

- Hân hạnh, hân hạnh! - Lão cười nhỏ rồi nói một câu lấy lòng - Ông chủ Vu nhanh nhẹn cường tráng, bà chủ Vu xinh đẹp tuyệt trần!

Xuân Cường đi thẳng vào vấn đề:

- Chúng ta trao đổi như thế nào?

- Ông có mang thứ ấy theo không? Mang theo là ổn rồi - Lão Viên bấm ngón tay tính toán một hồi rồi từ từ hỏi.

- Hàng của các ông thì sao? Đã chuẩn bị xong cả chưa? - Xuân Cường hỏi.

Lão Viên không trả lời mà đưa tay chỉ lên lầu, hỏi lại:

- Tiền ở trong phòng ông phải không? Tôi phải xem trước một tí.

https://thuviensach.vn

- Ông đừng quên là chúng ta đang mua bán. - Xuân Cường nói - Khi chưa trông thấy hàng, sao tôi lại có thể đưa tiền cho ông?

- Chỉ cần nhìn thấy đủ tiền, tôi sẽ dẫn ông đi lấy hàng ngay lập tức.

- Tôi phải xem hàng trước, nếu có hàng, tôi sẽ giao tiền.

Lão Viên suy nghĩ một lát, nói:

- Thế này nhé, ông cứ mang tiền theo tôi, thấy hàng rồi thì một tay nhận hàng, một tay giao tiền, đồng thời kiểm kê.

- Ông định đưa tôi đi đâu, có đủ an toàn không? - Xuân Cường hỏi.

- Ông cứ đi với tôi là được thôi mà. - Lão Viên cười nói.

Xuân Cường cũng cười nhạt:

- Tôi đi theo ông không có vấn đề gì, nhưng tiền thì không thể đi theo. Chúng ta đi đâu, tôi không được biết. Không có lý do gì để tôi mang theo cả bao tiền bên người để đi đến nơi mà mình không biết đó là lành hay dữ? Có lẽ nào ông Viên lại chưa làm chuyện mua bán bao giờ?

- Không phải là tôi chưa làm chuyện mua bán. - Lão Viên lại cười - Chẳng qua là tôi muốn kiểm tra ông có biết làm ăn hay không mà thôi - Lão hạ thấp giọng - Sáu giờ sáng ngày mai, các ông phải chuẩn bị một chiếc xe, mang theo tiền, một chiếc xe của chúng tôi cũng sẽ chờ sẵn ở cổng khách sạn, các ông cứ chạy theo chiếc xe ấy. Hãy nhớ, các ông chỉ được dùng một chiếc xe.

- Đi đâu?

Xuân Cường nghiêm mặt hỏi. Lão Viên lôi ra tờ 100 nhân dân tệ đặt lên bàn rồi đứng dậy, cười lạnh:

https://thuviensach.vn

- Cứ suy nghĩ đi. Hàng chất lượng tốt, giá cả lại rẻ như bèo, đốt đuốc tìm khắp thế giới này cũng chẳng tìm thấy nữa đâu. Nếu thấy làm ăn không nổi thì chúng tôi cũng chẳng ép, còn riêng mấy cốc cà phê này thì tôi mời vậy.

Nói xong, lão ung dung rời khỏi bàn. Xuân Cường và Khánh Xuân chưa kịp phản ứng thì lão Viên đã biến mất sau cửa.

Đêm đó, Xuân Cường đề nghị Khánh Xuân không ra khỏi phòng vì e rằng lão Viên sẽ gọi điện đến, còn anh và Trường Phát thì bí mật đến Cục công an thành phố để họp kín, đến nửa đêm mới trở về. Khi ấy, Khánh Xuân đã ngủ say, anh nhẹ nhàng mở khóa, nhón chân đi vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi nằm duỗi dài trên ghế salon. Đến 5 giờ 10 phút sáng hôm sau, tiếng chuông điện thoại reo vang mới đánh thức được Xuân Cường.

Đó là điện thoại của Trường Phát gọi cho anh từ phòng 332. Anh đánh răng rửa mặt qua loa rồi tranh thủ gặm mấy miếng bánh mì mang theo bên người, vừa ăn vừa thuật lại một cách ngắn gọn tình hình của cuộc họp với công an Cát Lâm cũng như cách thức bố trí hành động cho Khánh Xuân biết. Đúng 6 giờ, ba người rời khỏi cổng lớn của khách sạn. Trời vẫn chưa sáng hẳn, trên đường hầu như không có bóng người, hơi nước dày đặc trên sông Hải Hà đã bị băng phủ kín. Cả không gian ngập chìm trong một màu xam xám lạnh lẽo. Ngay trên con đường trước cổng đã có một chiếc xe đông lạnh khá lớn, phía sau nó còn có một chiếc Toyota bảng số Bắc Kinh màu xám.

Từ trên xe mấy người bước xuống, trong số ấy có một người đi thẳng về phía Xuân Cường, lên tiếng chào: Ông chủ Vu! - Giọng nói là của lão Viên.

Xuân Cường bước đến, chào hỏi lão Viên. Lão Viên nghi ngại đưa ánh mắt nhìn chiếc xe phía trước, hỏi:

- Đây là xe của các ông à? Làm quái gì mà phải dùng đến chiếc xe to như vậy?

https://thuviensach.vn

Xuân Cường cười nhẹ, nói:

- Tiền ở bên trong. - Và như để chứng minh, anh gọi lái xe và yêu cầu mở cửa sau của chiếc xe đông lạnh. Trong ánh đèn đường vàng vọt, có thể trông thấy mấy chiếc túi da ra, tất cả đều trống không. Đứng trước mặt lão Viên, Xuân Cường lấy chìa khóa mở một chiếc túi ra, trong đó là những tờ 100 nhân dân tệ xếp thành từng tập một. Anh cười nói - Chiếc xe này chẳng khác nào xe áp tải tiền của ngân hàng, đạn bắn không thủng.

Xuân Cường khóa chiếc túi lại rồi yêu cầu Trường Phát lên xe để bảo vệ tiền. Anh vừa khó khăn nhét thân thể to lớn của mình vào xe vừa cười nói:

- Ông chủ đừng có bật máy lạnh của chiếc xe lên nhé, nếu không tôi lại biến thành một miếng thịt đông lạnh mất thôi!

Xuân Cường chẳng quan tâm đến câu nói đùa của Trường Phát, đóng sầm cánh cửa nặng nề lại rồi quay sang lão Viên nói:

- Như thế an toàn hơn.

Lão Viên đã cảm thấy yên tâm hơn vì kể cả lái xe, phía đối phương chỉ có bốn người, trong đó lại có cả một cô gái, không đáng lo ngại. Lão cười nhẹ và vỗ vai Xuân Cường nói:

- Đi thôi. Các vị cứ chạy theo sau, coi chừng lạc đường, hơi xa đấy.

Xuân Cường nói:

- Các ông chạy chậm một tí.

Nói xong, anh kéo Khánh Xuân lên ngồi ở trên cabin của chiếc xe đông lạnh. Cô ngồi giữa lái xe và Xuân Cường, nghe thấy Xuân Cường nói với lái xe: Chạy chậm thôi, bọn chúng nhất định phải chờ chúng ta.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân hiểu thâm ý trong câu nói của Xuân Cường. Anh muốn chờ những đồng chí đang ẩn nấp và bám đuôi theo sau. Cô nhận ra chiếc Toyota đã khởi động, từ từ vượt qua phía bên phải của chiếc xe đông lạnh, chạy về phía trước. Chiếc xe đông lạnh cũng khởi động.

Hai chiếc xe đi trong thời tiết giá lạnh của Thiên Tân. Những bóng đèn đường vàng vọt, trên bầu trời lồng lộng vẫn còn thấp thoáng bóng những vì sao đêm. Họ lầm lũi đi theo chiếc Toyota mà không biết điểm đến của mình, chỉ biết đang chạy trên đường cao tốc Thiên Tân - Bắc Kinh. Thành phố Thiên Tân đã lùi lại phía sau lưng họ rất xa.

Xuân Cường dùng di động gọi cho Mã Chiếm Phúc báo cáo hướng di chuyển của mọi người. Khánh Xuân biết là lúc này trưởng phòng Mã đang ở phía sau cô. Có điều cô không thể phát hiện ra bóng dáng bất kỳ chiếc xe nào. Anh đang đốc thúc bộ đội chủ lực bám theo xa xa đằng sau. Phương án phá án là "thà là mất dấu vết chứ không để lộ mặt", kể cả ở Cát Lâm, không nhất thiết phải cứ bám riết. Chẳng may Âu Dương Thiên phát hiện ra mình đang bị cảnh sát theo dõi, có thể lão sẽ đơn phương hủy bỏ chuyện mua bán này. Ngay cả chuyện theo dõi lão Viên khi lão rời khỏi khách sạn Lợi Thuận Đức đêm qua cũng thế. Các trinh sát của Thiên Tân cũng chỉ theo lão được nửa đường rồi lẳng lặng bỏ cuộc.

Họ đang đi theo hướng về phía biển. Khi trời đã sáng hẳn, sương đã bắt đầu tan thì chiếc xe Toyota cũng bắt đầu rời khỏi đường cao tốc rẽ trái rồi chạy thẳng lên hướng bắc. Đến khi vầng mặt trời đỏ ối nhô lên từ phía đông thì hai chiếc xe đã chạy vào một cánh đồng muối rộng mênh mông đến tận đường chân trời, men theo một con đường đất phủ đầy băng tuyết chạy sâu vào trong giữa đồng, hai bên đường là những khoảng ruộng muối vuông vức và đều thẳng tắp. Mùa đông, đất ở đây có màu xám đen, nhưng ngoại trừ thỉnh thoảng có vài đống muối như những hòn núi nhỏ được phủ bạt màu xám ra, tất cả còn lại chỉ là một màu trắng đầy băng giá. Xuân Cường lên tiếng chửi:

https://thuviensach.vn

- Bọn thỏ đế này lại chọn nơi này để giao hàng thì có trời mới biết được, cũng không dễ gì gây khó khăn cho chúng đâu.

Lái xe vốn là một trinh sát viên và Khánh Xuân không hưởng ứng lời anh nhưng trong thâm tâm, cả hai đều thầm thừa nhận rằng đây là một nơi giao hàng vô cùng lý tưởng: Không một ai xuất hiện trên cánh đồng muối mênh mông này mà có thể lọt qua tai mắt của bọn chúng. Cho dù có biết trước địa điểm giao hàng cũng không thể bố trí lực lượng được, trong vòng bán kính ba cây số không có bất kỳ vật gì có thể ẩn nấp. Trong tầm nhìn của mọi người lúc này, ngoài hai chiếc xe con đang đậu phía xa xa ra thì không còn bất cứ vật gì, bất cứ bóng người nào. Do vậy mà hai chiếc xe xa xa ấy lại trở nên bí mật và có vẻ đáng sợ vô cùng. Trinh sát viên là lái xe nói:

- Bọn chúng đã đến!

Trong lời nói ngắn gọn của anh ẩn chứa sự căng thẳng và lo lắng.

Hai chiếc xe phía trước đã dừng lại và có ý chờ đợi, khoảng cách của đôi bên càng lúc càng gần. Mùi tanh tanh thoang thoảng trong gió chứng tỏ nơi đây rất gần biển.

Chiếc Toyota phía trước cũng đã dừng lại và gần như đồng thời, mấy cánh cửa xe bật mở. Xuân Cường và trinh sát viên lái xe cũng mở cửa xe và nhảy xuống đất. Riêng Khánh Xuân vẫn ngồi trên cabin, thầm đếm số người của đối phương và quan sát toàn bộ tình hình, tay phải cầm lấy báng súng ngắn giấu trong túi xách.

Kể cả lão Viên thì đối phương có tổng cộng là mười người.

Xuân Cường và lái xe đi theo lão Viên đến chỗ đoàn người lạ mới xuất hiện, nói mấy câu gì đó rồi cùng bước đến đuôi của một trong hai chiếc xe con, có ai đó mở nắp thùng xe và nâng lên. Nắp thùng xe che mất bóng dáng của Xuân Cường nhưng Khánh Xuân biết là bọn người ấy đang yêu cầu Xuân Cường kiểm hàng. Có lẽ là do nơi đây trống không. Xét về số

https://thuviensach.vn

lượng thì mười so với bốn là hoàn toàn chiếm ưu thế nên nhóm người này có vẻ rất ung dung tự tại. Lão Viên cười ha hả choàng tay qua vai Xuân Cường mời thuốc. Khánh Xuân biết là đến lúc cô phải rời khỏi xe.

Khi cô từ trên cabin cao cao của chiếc xe đông lạnh xuống, có một vài cặp mắt đã đổ dồn vào cô. Xuân Cường lên tiếng gọi mọi người hãy tập trung vào phía sau đuôi chiếc xe đông lạnh rồi làm như bận đánh lửa châm thuốc, anh nhờ một gã trong số bọn chúng mở giúp cánh cửa xe.

Khánh Xuân biết là mấy mấy giây nữa thôi, cuộc chiến đấu sẽ diễn ra. Cô vòng ra phía đầu xe, chọn vị trí thuận lợi và quan sát, bàn tay nắm báng súng trong túi quần đã túa mồ hôi ướt đẫm. Một gã đại hán cao to đưa tay lên nắm lấy cần khóa cửa, vặn nửa vòng thì cánh cửa xe đã mở tung ra. Đúng lúc ấy, Khánh Xuân quát lớn:

- Tất cả đứng im, không được cử động!

Nhưng tiếng quát của cô đã chìm nghỉm trong rất nhiều tiếng quát vang lên trong thùng xe và không biết có bao nhiêu cảnh sát vũ trang mặc quần áo xanh lục từ trong thùng xe phi người ra ngoài, tiếng súng xạ kích vang lên giữa không gian thoáng đãng và lạnh lẽo của ruộng muối.

Khánh Xuân hiểu vì sao đồng đội của mình lại nổ súng nhanh như vậy. Có tiếng súng nổ tức là có kẻ đã chống cự và tất nhiên là cuộc chiến chắc chắn là sẽ có đổ máu và tàn khốc vô cùng. Khánh Xuân cùng với trinh sát viên lái xe chặn con đường rút lui của đối phương, đồng thời cô cũng chú ý đến một gã thanh niên ở phía sau lưng mình. Từ nãy đến giờ hắn vẫn đứng bên cạnh hai chiếc xe con. Cô bắn một phát và quát to, yêu cầu hắn đưa hai tay lên quá đầu. Tuyệt đại bộ phận những kẻ buôn bán ma túy đã nằm phục xuống đất dưới sự uy hiếp của các cảnh sát vũ trang, chỉ có một tên vẫn quát lên:

- Bỏ súng xuống! Nhanh lên!

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân quét nhanh ánh mắt về nơi phát xuất ra tiếng quát, trông thấy một đại hán to cao không biết làm thế nào đã chộp được Xuân Cường và kề sát mũi súng vào thái dương anh, lấy thân thể anh làm lá chắn rồi chậm chậm kéo anh đi về phía hai chiếc xe đậu phía trước. Cô cũng trông thấy Xuân Cường đã bị thương từ lúc nào, những bước chân của anh kèm theo những vệt máu đỏ hồng. Máu đỏ hòa lẫn rất nhanh với đất đen và nhanh chóng biến thành màu sẫm. Cô cũng đã nhận ra tất cả có sáu cảnh sát vũ trang và tất cả đang kề báng súng lên vai, nhắm thẳng vào gã thanh niên to gan ấy, khẩu súng ngắn trên tay Trường Phát cũng đang chĩa thẳng về phía trước. Khánh Xuân bước lên trước quát lớn: Không được bắn! Cô đã ý thức được rằng, khi Xuân Cường bị đối phương khống chế thì mình chính là người chỉ huy cao nhất ở đây.

Bên dùng súng bên dùng con tin và cùng dùng tiếng quát để giằng co, đối địch với nhau. Trong mười mấy giây ấy, lão Viên định bò dậy nhưng đã bị một cảnh sát chẳng thương tiếc gì cho một báng súng vào đầu, lão kêu rú lên rồi nằm ẹp xuống đất như cũ. Trường Phát và những cảnh sát vũ trang vừa chĩa súng về phía gã đại hán đang uy hiếp Xuân Cường, vừa quát tháo uy hiếp những người đang nằm trên đất: Nằm im, không được động đậy!

Khánh Xuân kêu lớn:

- Đừng nổ súng, chúng ta có thể đàm phán. Anh có thể cho anh ấy vào trong xe, chúng ta nói chuyện với nhau!

Gã đại hán nọ vẫn cứ ghim chặt mũi súng vào thái dương Xuân Cường, trông anh lúc này đã nửa tỉnh nửa mê. Gã thanh niên đang nằm bẹp dưới đất bên cạnh chiếc xe nghe lệnh của gã đại hán, lồm cồm bò dậy rồi lao vào xe, khởi động máy. Khánh Xuân liên tục kêu lên:

- Anh đừng nổ súng, chúng ta có thể thương lượng. Anh ấy đã nguy ngập rồi, anh có thể đặt anh ấy lên xe. Chúng ta sẽ thương lượng với nhau. Anh có điều kiện gì...

https://thuviensach.vn

Gã đại hán không thèm hé răng, mở cửa sau và lôi Xuân Cường vào trong. Đúng lúc ấy, Khánh Xuân đã bóp cò. Tiếng súng vang lên đinh tai nhức óc. Khi gã đại hán lên xe, gã đã vô tình để lộ nửa thân hình và Khánh Xuân đã chộp lấy cơ hội vô cùng ngắn ngủi ấy và bóp cò. Thân hình của gã đại hán nửa trong xe nửa ngoài xe, đổ ụp xuống. Không đoái hoài gì đến đồng đội, gã lái xe nhấn ga, chiếc xe lao như điên cuồng trên con đường đất giữa ruộng muối, chẳng mấy chốc mà thân hình đồ sộ của gã đại hán đã rơi xuống đất và hình như hắn đã tắt thở. Khánh Xuân và trinh sát viên lái xe lao đến chiếc xe còn lại định đuổi theo nhưng chưa kịp khởi động đã nghe thấy một phát súng vang lên trên chiếc xe đang đào tẩu, chỉ thấy chiếc xe loạng choạng rồi đâm đầu xuống ruộng, lửa bắt đầu bốc lên phía sau xe.

Khánh Xuân vội vàng chạy đến chỗ chiếc xe, Trường Phát cũng lao đến. Cả hai đều trông thấy thân hình gã thanh niên đang gục xuống vô lăng, máu đang trào ra từ một lỗ thủng phía sau gáy nhuộm đỏ nửa khuôn mặt, còn Xuân Cường thì vẫn đang nắm chặt súng, ngửa đầu nhắm mắt ở băng ghế sau, hình như anh đã mê man bất tỉnh.

Sau này Khánh Xuân mới hiểu tường tận mọi việc đã diễn ra lúc ấy. Thì ra là khi cửa chiếc xe vừa mở, một trong số người của đối phương đã trông thấy trong thùng xe có cảnh sát. Phản ứng của hắn nhanh đến độ khó tin, lập tức nổ súng và sau đó cảnh sát vũ trang cũng đã nổ súng. Mọi việc đã được làm rõ, tuy thời gian hỗn chiến chỉ diễn ra có bốn mươi giây nhưng trong số sáu cảnh sát vũ trang đã có bốn người nổ súng. Bọn tội phạm có hai người nổ súng, trong đó bao gồm gã đại hán đã bắt Xuân Cường làm con tin. Lúc ấy Xuân Cường đang đứng sau lưng lão Viên để bật lửa châm thuốc, chưa kịp rút súng ra thì vai trái của anh đã dính một viên đạn, may mà cách tim khá xa.

Cả Xuân Cường lẫn Khánh Xuân đều cho rằng, bọn lão Viên sau khi thấy cảnh sát vũ trang thì nhất định sẽ sợ hãi và giơ tay chịu còng. Những cảnh sát vũ trang này đã ẩn trong xe và được che bởi một vách ngăn bằng da thiết kế vô cùng công phu và tinh xảo ở đầu thùng xe, nếu không vào trong

https://thuviensach.vn

xe mà chỉ đứng xa xa nhìn thì không thể phát hiện ra. Lão Viên và đồng bọn chỉ thấy nhóm Xuân Cường có bốn người, ba nam một nữ và một chiếc xe trống không thì rất chủ quan, cho rằng địch ít ta nhiều cho nên mất cảnh giác. Xuân Cường cũng thế, rất yên tâm về việc đã đánh lừa được lão Viên và cũng rất tin vào sự bất ngờ, cho rằng chúng không thể chống cự, do vậy mà anh có phần ung dung trước mọi việc. Sau này anh thừa nhận không thể ngờ được bọn tội phạm lại phản ứng nhanh đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời sáu năm làm cảnh sát hình sự, Khánh Xuân thấy nhiều thương vong như vậy. Bọn tội phạm có hai tên chết tại chỗ và hai tên bị thương. Tên cầm đầu là lão Viên bị bắt không hề phản kháng. Xuân Cường bị thương ở vai trái, bị mất quá nhiều máu nên mê man bất tỉnh nhưng sau khi đưa đến bệnh viện cấp cứu đã nhanh chóng thoát khỏi cơn nguy hiểm. Sau khi cuộc chiến diễn ra được hai mươi phút, Mã Chiếm Phúc mới dẫn đầu đoàn tiếp ứng đến hiện trường. Lúc ấy Xuân Cường và hai tên tội phạm bị thương đã được đưa đi bệnh viện, có mặt ở hiện trường chỉ có Trường Phát và ba cảnh sát vũ trang đang khống chế những tên tội phạm, đồng thời cũng bảo vệ bảy triệu đồng Nhân dân tệ và toàn bộ số heroin.

Chính Khánh Xuân là người lái xe đưa Xuân Cường đến bệnh viện. Cô lao xe như bay trên đường cao tốc hướng về Thiên Tân, bỏ chiếc xe chở hai tên tội phạm bị thương ở lại phía sau khá xa. Lúc ấy cô không biết tình trạng thương tích của Xuân Cường như thế nào. Cô nhớ lại đêm sinh nhật anh, cô đã chúc anh sống lâu trăm tuổi và tin tưởng rằng Xuân Cường sẽ vượt qua.

Ngày ấy, trong bệnh viện rất đông người. Khánh Xuân chạy thẳng vào phòng cấp cứu, túm lấy một bác sĩ, xuất trình thẻ cảnh sát hình sự và trình bày một cách ngắn gọn yêu cầu. Các bác sĩ vội vàng mang băng ca đến, không kịp làm các thủ tục đã đưa Xuân Cường vào phòng mổ.

Trước khi được đưa vào phòng mổ, Xuân Cường có tỉnh lại một lát. Trong cái nhìn đầu tiên là đã trông thấy Khánh Xuân đang đi bên băng ca, gương

https://thuviensach.vn

mặt nhợt nhạt của anh có thoáng một nụ cười. Nụ cười ấy khiến Khánh Xuân cảm động và bỗng dưng cô rưng rưng muốn khóc.

Xuân Cường run rẩy đưa bàn tay về phía Khánh Xuân. Cô cầm lấy bàn tay ấy một cách trìu mến. Đôi môi anh động đậy như muốn nói điều gì đó, Khánh Xuân phải cúi người thật thấp ghé tai vào miệng anh và nghe được mấy tiếng thì thào:

- Em... em bắn rất chuẩn..., rất chuẩn...

Khánh Xuân gật nhẹ đầu. Xuân Cường nói tiếp:

- Anh... có thể anh... không xong rồi...

Khánh Xuân lắc đầu, dịu dàng nói:

- Anh nhất định sẽ vượt qua, chỉ cần mổ xong là anh sẽ hồi phục ngay. Chúng ta còn phải làm việc lâu dài với nhau.

Chiếc xe băng ca sắp tiến vào cửa phòng mổ, bác sĩ cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người:

- Không được nói nhiều, anh cần phải giữ sức.

Nhưng Xuân Cường vẫn cố gắng nói trong hơi thở giốc:

- Em... nhất định phải giúp cậu ta cai nghiện..., như thế... như thế mới tốt đẹp đối với em...

Khánh Xuân không kịp nói gì thêm thì chiếc xe đã đưa Xuân Cường vào hẳn trong phòng mổ. Cô hiểu là anh đang nhắc đến Tiêu Đồng. Cô không thể biết là liệu anh có thể sống được khi rời khỏi phòng mổ này không, nếu không thì đó có thể sẽ là lời trối trăng cuối cùng của anh.

Khánh Xuân thấy sống mũi mình cay cay và nước mắt trào ra.

https://thuviensach.vn

Hai tiếng sau, Xuân Cường được đưa ra khỏi phòng mổ, nằm im thin thít như một xác chết. Lúc ấy Mã Chiếm Phúc cùng với nhiều cán bộ lãnh đạo của Cục Công an Thiên Tân đã có mặt và đều bồn chồn lo lắng đứng chờ ngoài cửa phòng. Một bác sĩ đi ra và với thái độ hết sức bằng lòng, nói cuộc phẫu thuật đã đem lại kết quả mỹ mãn, Xuân Cường đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Lúc ấy tâm trạng mọi người mới trở nên nhẹ nhàng hơn, cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Mã Chiếm Phúc hỏi Khánh Xuân:

- Tâm trạng Xuân Cường như thế nào? Trước khi mổ có nói gì với cô không?

- Anh ấy không nói gì, chỉ hỏi đã bắt được bọn tội phạm chưa, có phải là nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành?

- Mọi người đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ. - Trưởng phòng Mã nói - Trong điều kiện địa hình không mấy thuận lợi như thế mà mọi người vẫn có thể tóm gọn được bọn tội phạm liều lĩnh, thu được lượng hàng có giá trị đến hàng triệu đồng, có thể nói đây là một thành tích lẫy lừng, nhất định sẽ có thưởng xứng đáng.

Tất cả mọi người đều cười.

Trưởng phòng Mã cũng cười vui nhưng ngay sau đó, mặt anh trở nên nghiêm trang, kéo Khánh Xuân sang một bên nói:

- Có một tin không vui. Vừa rồi tôi đã định gọi điện thông báo cho công an Cát Lâm ngay lập tức hành động nhưng họ đã gọi điện trước cho tôi...

- Họ nói thế nào?

Khánh Xuân dự cảm được một điều gì đó bất tường, lo lắng hỏi.

Mã Chiếm Phúc dừng lại giây lát rồi nói nhỏ:

https://thuviensach.vn

- Âu Dương Thiên và Âu Dương Lan Lan đã mất tích!

- Tiêu Đồng thì sao?

- Nếu cậu ta còn sống. - Mã Chiếm Phúc nói nhưng không mấy tin tưởng - Nếu còn sống thì cậu ta nhất định sẽ đang ở bên cạnh họ.

https://thuviensach.vn

41.

Bữa cơm tối 31 tháng Mười hai rất thịnh soạn nhưng Tiêu Đồng không hề cảm thấy ngon miệng, tinh thần có vẻ lo lắng bồn chồn. Anh không biết là bữa cơm này có thể được xem là bữa cơm tống tiễn năm cũ để đón năm mới giống như bữa cơm cuối cùng của năm cũ và đón tết âm lịch hay không; có phải là bữa cơm mang ý nghĩa cả nhà đoàn tụ hay không?

Anh nghĩ, chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là mình đã bước sang tuổi hai mươi hai.

Trong bữa cơm, bố con Âu Dương Thiên đều uống rượu, liên tục cụng ly với lão Hoàng và Kiến Quân, nói những lời chúc tụng nhau: Chúc cậu sang năm mới phát tài; Chúc ông chủ năm mới làm ăn thuận lợi; Chúc tất cả mọi việc của chúng ta đều thuận buồm xuôi gió; Chúc ông chủ sống lâu trăm tuổi; Chúc cô chủ thỏa được tâm nguyện của mình... Họ cũng chúc Tiêu Đồng năm mới gặp nhiều vận may; chúc cậu ăn nhiều để mập lên một tí. Có lẽ họ cũng chẳng biết chúc Tiêu Đồng như thế nào cho thỏa đáng nên cứ nói những câu đại loại như thế, nhưng tuyệt đối không hề nhắc đến chuyện anh nghiện ma túy.

Trong hoàn cảnh ấy, Tiêu Đồng bị buộc phải chiều lòng mọi người, chiều lòng Âu Dương Lan Lan, cố gắng nói cười nhưng tâm hồn thì đang nghĩ về Khánh Xuân. Anh thầm gọi tên cô và uống một vài cốc rượu với cô và thầm chúc cô công thành danh toại, chúc cho mọi việc đều thuận lợi và bình an. Đương nhiên là anh cũng thầm chúc cho mối quan hệ giữa hai người. Trong lòng anh lúc nào cũng vương vấn với câu hỏi: Khánh Xuân, chị có nhớ chút nào về tôi không?

Anh không thể đoán được rằng, trong cái đêm ba mươi mốt giá rét ấy, Khánh Xuân đã đến Thiên Tân hay là vẫn đang ở nhà với bố; liệu Xuân Cường có đến nhà Khánh Xuân để đón năm mới hay không? Có thể là

https://thuviensach.vn

Xuân Cường sẽ lợi dụng việc anh tái nghiện mà tiếp tục tấn công Khánh Xuân, cũng có thể là Xuân Cường sẽ dựa trên ưu thế là đồng nghiệp lâu năm với cô để chiếm thế thượng phong so với anh... Tất cả những suy nghĩ rối bời ấy cứ lẩn quẩn trong đầu khiến Tiêu Đồng đứng ngồi không yên, tâm can nhức buốt như có hàng trăm mũi kim chích vào.

Anh tự hận mình, hận vì mình đã không đủ nghị lực trước những cơn nghiện; hận mình không có bản lĩnh trước nhưng mê hoặc của Âu Dương Lan Lan mà đánh mất chính mình. Có lẽ nào anh cũng giống những người tầm thường khác, chỉ cần tiếp xúc với ma túy là hoàn toàn đánh mất ý chí để biến thành một kẻ vô liêm sỉ? Anh không yêu Âu Dương Lan Lan nhưng lại ngủ chung với cô ta, chỉ cần cô ta đụng vào người là anh không thể chế ngự được dục vọng. Anh cảm thấy xấu hổ và nhục nhã vì buổi sáng hôm ấy, anh khóc vì chuyện ấy mặc dù biết rằng, khóc than thì cũng đã muộn rồi.

Anh thấy tuyệt vọng, cảm thấy mọi việc đã vô phương cứu vãn.

Sau bữa cơm, Tiêu Đồng rời khỏi khách sạn, lang thang ngoài đường để cho từng cơn gió lạnh táp vào mặt mình, đưa mắt nhìn chung quanh để thầm nhận định trong số những người chung quanh mình, ai là cảnh sát mặc thường phục. Khi chuẩn bị đến Cát Lâm, "ông chủ" của Khánh Xuân đã nói rằng, sau khi đến đó, anh không hề tác chiến một cách cô độc, chung quanh luôn có người bảo vệ, yểm trợ cho anh. Nhưng lúc này, anh không đủ khả năng để khẳng định trong số những người đang đi trên đường kia, ai sẽ là cảnh sát mặc thường phục đang theo dõi anh, bảo vệ anh. Cũng có thể, trong khi ăn tối, vị thực khách ngồi bàn bên cạnh lại là cảnh sát chăng? Cũng có thể là gã say đâm sầm vào anh lúc mọi người mới bước vào cửa. Cũng có thể là tay nhân viên phục vụ bàn...? Có thể họ là cảnh sát, cũng có thể chẳng có ai trong số họ là cảnh sát cả.

Sau khi quay về khách sạn, anh lại phải đi theo Âu Dương Thiên và mọi người ra hồ. Họ thuê một chiếc xe trượt tuyết rồi lao vào bóng đêm mông lung và lạnh lẽo trên hồ. Kiến Quân không có mặt trong chuyến chơi đêm

https://thuviensach.vn

này và điều này khiến tâm trạng Tiêu Đồng trở nên nhẹ nhõm hơn. Anh hận và ghét gã này bởi từ khi đến đây, sắc mặt gã luôn luôn tỏ ra nặng nề và cay cú đối với anh.

Chiếc xe lao vào bóng đêm trong một khoảng thời gian không lâu thì mọi người đã trông thấy ánh lửa lập lòe từ phía xa xa. Từng đốm từng đốm tạo thành một vầng sáng kỳ ảo giữa đêm tối mịt mùng. Tiêu Đồng không thể ngờ được rằng ngư dân đánh bắt cá về đêm lại tạo ra giữa đất trời một khung cảnh hùng vĩ như vậy - Trên cao, sao trời nhấp nháy, dưới mặt đất đốm lửa lập lòe. Từng nhóm ngư dân tản mát giữa lòng hồ mênh mông, đục vỡ từng tảng băng rồi quăng lưới. Mặt nước lấp lánh dưới ánh đèn, phản chiếu lấp lánh bầu trời đầy sao. Dung nhập trong không gian huyền ảo ấy là tiếng cười, tiếng nói, tiếng chửi của ngư dân tạo thành một không gian sinh hoạt đầy tự nhiên, mang đậm tính chất săn bắt giản dị đơn sơ thời nguyên thủy khiến người xem tạm thời quên những ưu phiền của cuộc sống hiện đại.

Âu Dương Thiên và lão Hoàng rời khỏi xe đi về phía những ngọn lửa để nhìn được rõ hơn cảnh bắt cá. Tiêu Đồng không đi theo họ mà anh muốn khám phá cái đẹp tổng thể của cảnh săn bắt này. Âu Dương Lan Lan đẩy nhẹ vào người anh rồi đưa đến trước mặt anh một gói nhỏ. Ban đầu anh cứ ngỡ là một chút thức ăn gì đó nhưng khi những ngón tay vừa tiếp xúc với nó, tim anh bỗng đập đồn dập. Nhờ ánh đèn của ngư dân cũng như phán chiếu của bầu trời đầy sao dưới mặt băng dày, anh nhận ra vật mình đang cầm trên tay là một xấp tiền giấy dày cộp. Anh biết, Âu Dương Lan Lan đã đồng ý đưa tiền cho anh.

Mười ngàn đô la Mỹ!

Tiêu Đồng không nói không rằng cầm lấy xấp tiền nhét vào túi áo da. Âu Dương Lan Lan vẫy vẫy tay nói: Chúng ta đi xem bắt cá nhé! Anh gật đầu, trèo xuống khỏi xe, đi theo Âu Dương Lan Lan, lặng lẽ đi về phía những ánh lửa. Anh suy tính, với số tiền này anh đã có thể đưa Khánh Xuân và

https://thuviensach.vn

bác Âu ra nước ngoài một phen, chí ít là có thể đi một vòng các nước Đông Nam Á và Hồng Kông.

Họ cũng nhau xem ngư dân bắt cá, sau đó mua mấy con cá ngao hoa rất to vất lên xe, rồi lên xe, đi sâu vào giữa lòng hồ. Tiêu Đồng cảm thấy có chút kỳ lạ vì cho rằng, phía trước mặt mới là chỗ đáng xem vì nơi ấy thể hiện rất rõ nhịp sống về đêm nơi xứ tuyết. Không ngờ rằng càng đi sâu vào lòng hồ, bóng tối càng dày đặc hơn. Đi hơn mười phút lão Hoàng thì thầm mấy câu gì đó với người đánh xe. Gã này vung roi vun vút và chiếc xe rẽ ngoặt về tay phải, tiếp tục lao trong đêm tối. Sau đó họ xuống xe, lúc này bàn chân họ đã đặt trên một vùng đất mọc đầy loài cây song tử diệp, Tiêu Đồng nghĩ đây có lẽ là bờ phía bên kia của chiếc hồ. Lão Hoàng đưa tiền cho người đánh xe. Gã phấn khởi nói vài câu cám ơn rồi nhanh chóng lao xe vào màn đêm, không bao lâu sâu đã biến mất trong tầm nhìn của Tiêu Đồng. Anh kéo tay Âu Dương Lan Lan nói có vẻ lo lắng:

- Chúng ta đi đâu vậy?

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ, hỏi lại:

- Đây là vùng đất hoang vu, trăng mờ gió thốc. Nếu bỏ anh một mình ở đây, liệu anh có sợ mà tè ra cả quần không?

- Xe đã về rồi, chúng ta làm sao quay lại? - Tiêu Đồng hỏi tiếp.

- Anh cứ đi theo mọi người, sợ gì đến chuyện lạc đường. - Âu Dương Lan Lan trông thấy vẻ mặt lo lắng của Tiêu Đồng thì không đùa nữa, nói - Đi thôi, tối nay chúng ta lại phải đổi chỗ ở mới.

Lúc này Âu Dương Thiên và lão Hoàng đã có vẻ thành thục, người trước kẻ sau đi thẳng về phía bên phải. Trong lòng đầy nghi ngờ nhưng Tiêu Đồng vẫn đi theo sau lưng họ. Chỉ khoảng vài trăm mét đã trông thấy một con đường quanh co như một dải lụa trải dài trước mắt họ. Trên đường đã có hai chiếc Toyota chẳng khác nào hai bóng ma chờ sẵn, màu đen của chúng

https://thuviensach.vn

nổi bật trên lòng đường đầy tuyết. Nhận ra mọi người đã đến, Kiến Quân ngồi sẵn trong chiếc xe trước nhanh chóng bật đèn pha. Tiêu Đồng nghĩ, lần này những cảnh sát mặc thường phục có nhiệm vụ theo dõi anh và nhóm Âu Dương Thiên đã hoàn toàn mất dấu vết và trong thoáng chốc, anh cảm nhận được một trạng thái tinh thần bị cô lập và một nỗi sợ hãi bắt đầu hình thành trong lòng.

Hai chiếc xe đi xuyên qua cánh rừng cây song tử diệp trắng rồi leo lên đường quốc lộ. Đèn pha chỉ chiếu rọi khoảng không gian trước xe khoảng mười mét, còn chung quanh là mịt mùng đêm đen và tuyết trắng. Tiêu Đồng đã hoàn toàn mất phương hướng, không biết là họ sẽ đưa mình đến đâu.

Suốt đêm hôm ấy, họ ngủ gà ngủ gật trên xe. Đến khi trời tờ mờ sáng thì hai chiếc xe bắt đầu tiến vào một thành phố vẫn còn chưa tỉnh giấc. Từ những cột số và các bảng hiệu của các cửa hàng hai bên đường phố, Tiêu Đồng nhận ra đây chính là thành phố Trường Xuân. Họ thuê phòng tại khách sạn Nam Hồ, một khách sạn kiến trúc theo lối cổ bên cạnh công viên Nam Hồ. Sau một đêm ngồi xe, ai nấy đều cảm thấy mệt mỏi bơ phờ. Âu Dương Thiên nhìn đồng hồ nói: Hãy còn sớm, mọi người tranh thủ ngủ lấy một tí, ngủ dậy thì đến nhà ăn để ăn sáng.

Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan đi về phòng. Âu Dương Lan Lan ngáp mấy tiếng rõ to, riêng Tiêu Đồng không cảm thấy buồn ngủ tí nào. Anh làm ra vẻ hết sức tự nhiên hỏi cô:

- Tại sao chúng ta phải rời Thiên Tân một cách lét lút như vậy? Anh vẫn còn có nhiều đồ đạc vất lại ở khách sạn mà.

Âu Dương Lan Lan đã quá buồn ngủ, nói trong mơ mơ hồ hồ:

- Sáng nay lão Viên sẽ giao hàng cho ông chủ Vu của anh. Bố em sợ rằng có chuyện không lành xảy ra với phía lão Viên, chúng ta cũng sẽ bị chộp. Nếu mọi chuyện ở Thiên Tân đều diễn ra thuận lợi, chúng ta sẽ quay về

https://thuviensach.vn

khách sạn Tùng Hoa để lấy hành lý. Nếu có chuyện gì chẳng lành xảy ra, chúng ta sẽ không còn có cơ hội để quay lại đó nữa.

Âu Dương Lan Lan đang định nằm xuống giường thì bị Tiêu Đồng chộp tay kéo dậy,nói:

- Nếu có chuyện gì đó xảy ra, bố em sẽ giết anh vì ông chủ Vu vốn là do anh giới thiệu, đúng không?

Âu Dương Lan Lan áp má mình vào má Tiêu Đồng, nói:

- Họ đều biết quan hệ giữa chúng ta, lẽ nào anh lại cố tình hại em, đúng không? Ông chủ Vu lại là người mà anh gặp ngoài đường thôi. Vả lại, lão Viên cũng đã nghiên cứu và phân tích kỹ mới lao vào vụ làm ăn này. Nếu có chuyện gì xảy ra không nhất định phải là từ phía ông chủ Vu, không chừng ông ấy cũng đã bị công an khống chế rồi cũng nên. Chuyện này không thể nói trước được.

Tiêu Đồng thở ra một hơi dài, hỏi tiếp:

- Lão Viên ở tận Thiên Tân, tại sao mọi người ở đây có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra?

- Bọn họ đã ước định với nhau là sáng nay sẽ giao nhận hàng. - Đưa tay lên xem đồng hồ, cô nói tiếp - Có lẽ lúc này họ đang giao nhận hàng rồi cũng nên, giao hàng xong bọn họ sẽ gọi di động cho lão Hoàng.

Hầu như Âu Dương Lan Lan không hề ngần ngại đem tất cả những gì mà cô biết ra nói với Tiêu Đồng. Chính Tiêu Đồng cũng biết hoàn cảnh của mình lúc này là như thế này, có thể chỉ khoảng vài mươi phút nữa bọn chúng sẽ biết bọn lão Viên đã bị sa lưới ở Thiên Tân và tất nhiên là tất cả những mối nghi ngờ sẽ dồn vào cho anh. Âu Dương Lan Lan đã từng cho anh biết là, bọn người này toàn là những kẻ có máu lạnh, sống ngày nào biết ngày ấy, tâm địa rất ác độc và không có chuyện gì chúng không thể

https://thuviensach.vn

làm. Tiêu Đồng cảm thấy lồng ngực mình co thắt, tim anh đập thình thịch loạn nhịp, đứng ngồi không yên. Theo kế hoạch đã định thì ở Thiên Tân, khi nhìn thấy hàng là sẽ thông báo cho Cát Lâm bắt Âu Dương Thiên khẩn cấp. Có ai ngờ được là đúng vào nửa đêm, Âu Dương Thiên lại ngụy trang bằng việc đi xem câu cá và chạy một mạch đến Trường Xuân. Nửa đêm trên hồ Tùng Hoa, cả chục cây số không có một bóng người, công an Thiên Tân có muốn lần theo dấu vết của họ còn khó hơn mò kim đáy bể!

Đã có lúc, ý nghĩ bỏ trốn đã lóe lên trong đầu Tiêu Đồng nhưng anh lập tức dập tắt ngay ý nghĩ ấy. Chẳng may ở Thiên Tân, hai bên lại đẩy lùi thời gian giao hàng mà ở đây, Tiêu Đồng bỏ trốn thì tất nhiên Âu Dương Thiên sẽ sinh nghi và như thế, mọi thắng lợi của kế hoạch tưởng như nằm trong tầm tay ngay lập tức sẽ bị phá sản hoàn toàn. Lúc ấy anh còn mặt mũi nào mà nhìn Khánh Xuân và "ông chủ" của cô? Anh nghĩ, cho dù phải chết mình cũng không thể làm như vậy. Nếu lần này anh chết, nhất định Khánh Xuân sẽ đau khổ vô cùng và cô sẽ khóc vì cái chết của anh. Nghĩ đến chuyện này, nước mắt Tiêu Đồng chực trào ra và trong lòng không khỏi cảm thấy bi thương.

Có lẽ vì không thể chiếm được tình cảm trọn vẹn của Khánh Xuân nên Tiêu Đồng thường tưởng tượng đến một cái chết vô cùng oanh liệt để khiến cô phải nhìn nhận lại những gì đã đánh giá cũng như cảm tình của cô giành cho mình. Không dưới một lần Tiêu Đồng đã nghĩ đến mình chết như thế nào và từ đó, anh tưởng tượng ra nỗi đau tương ứng của Khánh Xuân đối với cái chết của anh.

Âu Dương Lan Lan đã ngủ ngon lành trên giường. Nhìn Âu Dương Lan Lan, Tiêu Đồng nghĩ lúc này người bảo vệ anh chỉ còn mỗi một mình cô. Anh nhìn gương mặt mệt mỏi bơ phờ của cô và thầm thừa nhận, đây cũng là một cô gái lãng mạn và đa tình. Có điều sự lãng mạn và đa tình ấy của cô lại khiến cả nhà cô, bố cô phải bị hủy diệt, đồng thời nó cũng hủy diệt nốt lối sống không hề có một quan niệm sống, thậm chí là vô tri vô giác của chính cô. Trong những năm gần đây, không chỉ những cô tiểu thư đài các

https://thuviensach.vn

như Âu Dương Lan Lan mà kể cả một số sinh viên trong các trường đại học cũng không phải là không có kiểu sống không phân biệt thị phi, chỉ nghĩ đến mình mà hủy hoại đạo đức truyền thống như thế.

Âu Dương Lan Lan chỉ ngủ một lát rồi tỉnh dậy, gọi Tiêu Đồng đến ngồi bên cạnh. Anh không muốn tỏ ra quá thân mật với cô nhưng chạnh nghĩ đến hoàn cảnh hiểm nghèo của mình lúc này bèn ra vẻ vui vẻ nghe lời, ngồi xuống bên cạnh để cho cô âu yếm mình. Âu Dương Lan Lan nhắm mắt thì thầm, Tiêu Đồng à, anh không mệt sao, tại sao anh không ngã lưng một tí?

Tiêu Đồng chọn lựa từng chữ trước khi mở miệng, giọng anh nhẹ nhàng và thân thiết hơn:

- Anh cầu mong cho ông chủ Vu không xảy ra chuyện gì. Nếu có chuyện gì xảy ra, nhất định sẽ liên lụy đến lão Viên. Bố em không hận anh mới là chuyện lạ. Lúc ấy hai chúng ta muốn sống gần bên nhau cũng không còn cơ hội nữa.

Âu Dương Lan Lan mở mắt ra, nói:

- Sao lại như thế được chứ? Chuyện gì sẽ xảy ra với bọn họ có quan hệ gì đến chúng ta? Anh chỉ là người giới thiệu cho hai bên gặp nhau thôi mà.

- Nói thì nói như vậy, nhưng họ vẫn có thể hoài nghi anh. Em xem Kiến Quân đó thì biết, trước sau anh ta không bao giờ muốn anh và em ở bên nhau.

- Kiến Quân? - Giọng Âu Dương Lan Lan có vẻ coi thường - Anh ta cứ đối xử với anh như vậy thì có lúc, anh ta nhất định sẽ hối hận.

Đúng lúc ấy lão Hoàng gõ cửa và gọi hai người xuống ăn sáng. Họ đi theo lão xuống quán cà phê phía dưới lầu, Âu Dương Thiên và Kiến Quân đang chờ. Gương mặt Âu Dương Thiên trầm trọng một cách khác thường. Tiêu Đồng thấy hai chiếc điện thoại di động đang nằm trên bàn. Lão Hoàng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đã gọi đến chưa?

Âu Dương Thiên không lên tiếng, Kiến Quân cau mặt nói:

- Vẫn chưa.

Âu Dương Lan Lan kéo Tiêu Đồng đến quầy thức ăn tự chọn. Vừa chọn thức ăn, Tiêu Đồng vừa dỏng tai nghe ngóng động tĩnh từ phía bàn Âu Dương Thiên, chỉ thấy lão Hoàng và Kiến Quân đang chụm đầu vào phía Âu Dương Thiên và bàn luận chuyện gì đó. Âu Dương Thiên liên tục nhìn đồng hồ, thần sắc của cả ba đều lộ vẻ hoang mang lo lắng tột độ. Cuối cùng Âu Dương Thiên nói gì đó và lão Hoàng cầm chiếc điện thoại trên bàn lên gọi đi đâu đó. Tim Tiêu Đồng đập thình thịch, nhưng động tác gắp thức ăn của anh trở nên vụng về luống cuống. Anh đang dùng toàn lực để quan sát sắc mặt của lão Hoàng khi gọi điện thoại. Hình như điện thoại đã nối nhưng lão Hoàng chỉ nói được một vài câu rồi bị cắt đứt giữa chừng. Lão quay sang nói gì đó với Âu Dương Thiên, sắc mặt lộ vẻ hoảng sợ và âm thanh có vẻ đứt nối. Sắc mặt Âu Dương Thiên trở nên bạc thếch. Lão Hoàng tiếp tục gọi điện và có lẽ tình hình cũng không khác gì cú điện thoại trước. Tiêu Đồng nghĩ thầm, có lẽ người của Khánh Xuân đang ra tay ở Thiên Tân. Ngay sau đó, anh thấy Âu Dương Thiên đứng dậy đi ra ngoài. Lão Hoàng và Kiến Quân mang sắc mặt nặng nề đi chọn thức ăn. Bên cạnh một quầy thức ăn, lão Hoàng kéo Âu Dương Lan Lan lại và nói nhỏ gì đó vào tai cô. Âu Dương Lan Lan chạy đến bên Tiêu Đồng đưa đĩa thức ăn cho anh, nói:

- Bố em có chuyện gấp muốn gặp em. Anh mang đĩa thức ăn về bàn cho em, em trở lại ngay lập tức.

Tiêu Đồng gật đầu. Anh nghĩ, trong nhà ăn rất đông người, bọn Kiến Quân có muốn giết anh thì cũng không thể hạ thủ ngay tại đây. Do vậy anh bình tĩnh mang hai đĩa thức ăn quay về bàn, điềm nhiên ăn uống, vừa ăn vừa nghĩ cách liên lạc với Khánh Xuân như thế nào. Anh đã nghĩ đến chuyện là chạy ra ngoài phố, gặp bất kỳ viên cảnh sát nào đó và nói với họ rằng, ở đây có mấy tên tội phạm nguy hiểm, liệu họ có tin anh không?

https://thuviensach.vn

Lão Hoàng và Kiến Quân mỗi người mỗi bên kẹp Tiêu Đồng vào giữa. Cả ba cúi đầu ăn, không trao đổi với nhau bất kỳ câu gì. Tiêu Đồng không biết là lúc này, có phải là lão Hoàng và Kiến Quân đang giám sát mình hay không. Anh suy nghĩ thật kỹ rồi cuối cùng làm ra vẻ rất tự nhiên, hỏi:

- Hình như ông chủ không được khỏe nên không muốn ăn sáng phải không?

Lão Hoàng và Kiến Quân đưa mắt nhìn nhau, lão Hoàng lên tiếng:

- À, có lẽ là do đêm qua ngồi xe nên mệt đấy thôi.

Tiêu Đồng giả vờ không hiểu gì cả, nói:

- Tôi không hiểu tại sao nửa đêm mà mọi người lại phi thẳng đến đây, phải chăng là ông chủ có chuyện gấp ở đây trong hôm nay?

Lão Hoàng gật đầu lấp liếm:

- Có thể là như vậy.

Kiến Quân ngậm tăm không nói, lão Hoàng thì rất tiết kiệm lời, cả ba tiếp tục cúi đầu ăn. Tiêu Đồng suy nghĩ rất lâu và cho rằng, nếu mình mở miệng ra nói thẳng vào vấn đề chính thì cũng là điều rất bình thường, có khi lại hay hơn việc cố tình tránh né nó nên ra vẻ vô cùng tự nhiên, hỏi:

- Công việc của ông Viên và ông chủ Vu của tôi ra sao rồi, chắc là thành công rồi phải không?

Anh nhận ra lão Hoàng và Kiến Quân ngầm đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thì lão Hoàng vẫn là người lên tiếng:

- Ông Vu và cậu quan hệ như thế nào?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng nghĩ là lúc này mình nhất thiết không để lộ bất kỳ một thái độ không tự nhiên nào nên rất tự tin, nói:

- Rất tốt. Quan hệ giữa chúng tôi chẳng có gì đáng phàn nàn.

- Làm sao mà cậu và ông Vu quen biết nhau? - Kiến Quân nói chen vào.

Tiêu Đồng ra vẻ khó nói, nhưng cuối cùng thì cũng lên tiếng:

- Ông ấy cho tôi thuốc để hút. Ông ấy là người tốt, trước đó không quen không biết gì mà lại cho tôi nhiều thuốc để dùng trong mấy tháng liền. - Nói đến đây anh nở một nụ cười ra vẻ tự đắc - Vợ ông ấy rất thích tôi, đã nhận tôi làm em kết nghĩa.

Xem ra câu chuyện do Tiêu Đồng bịa ra cũng rất hợp tình hợp lý khiến Kiến Quân không còn gì để hỏi thêm nữa. Lão Hoàng nhíu mày ra chiều suy nghĩ.

Ăn sáng xong bố con Âu Dương Thiên vẫn không thấy xuất hiện, lão Hoàng đứng dậy tính tiền rồi cả ba kéo nhau lên lầu. Lão Hoàng mượn cớ là chìa khóa gửi ở chỗ lễ tân nên bảo Kiến Quân vào phòng Tiêu Đồng ngồi tạm để lão đi lấy chìa khóa. Tiêu Đồng biết là lão đi tìm Âu Dương Thiên và cố ý để Kiến Quân giám sát anh. Biết vậy nên Tiêu Đồng không hề có thái độ nào, vẫn từ tốn mời Kiến Quân vào phòng. Anh ta ngồi trên salon hút thuốc, Tiêu Đồng mở tivi xem, không ai quan tâm đến ai. Năm phút sau, Âu Dương Lan Lan trở về phòng, đôi mắt đỏ hoe, rõ ràng là vừa khóc. Cô nói, Anh Kiến Quân hãy đi đi, bố tôi gọi anh. Kiến Quân do dự giây lát rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Âu Dương Lan Lan vào buồng vệ sinh, vặn nước thấm khăn thật ướt lau mặt. Tiêu Đồng đi theo cô và đứng ở ngoài của, hỏi:

- Sao thế? Có phải là bố đã mắng em hay không?

Âu Dương Lan Lan vẫn còn ấm ức, nói:

https://thuviensach.vn

- Ông yêu cầu em bỏ anh và theo mọi người rời khỏi nơi đây.

Những dự đoán tình hình của Tiêu Đồng là có vẻ chính xác qua lời nói của Âu Dương Lan Lan. Không hiểu vì sao lúc này anh lại diễn kịch hay đến như vậy, giả vờ ngốc nghếch nói:

- Em thấy đó, cho đến bây giờ mà bố em vẫn không chấp nhận anh, anh đã sớm biết được chuyện này. - Dừng lại một lát, anh hỏi một cách đột ngột - Hay là lão Viên đã xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Lan Lan gật đầu nói:

- Đã có chuyện rồi. Lão Viên không gọi điện đến. Khi lão Hoàng gọi vào máy lão thì người cầm máy lại là một người khác không hề quen biết. Bố nói, lão Viên chắc chắn đã bị bắt, ông còn nói nếu ông chủ Vu của anh nếu không bị bắt trong chuyến này thì nhất định ông ấy phải là cảnh sát. Ông bảo em nhất định phải bỏ anh, nếu không mọi người đều không thể an toàn. Em không đồng ý bỏ anh, ông đã đánh em... Từ trước đến nay bố có bao giờ đánh em đâu...

Âu Dương Lan Lan gục đầu vào ngực Tiêu Đồng khóc nức nở. Anh đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, cố gắng để cho giọng nói của mình thật dịu dàng:

- Lan Lan, anh biết là em không thể xa rời anh, nhưng anh cũng không muốn vì anh mà em lại bất hiếu với bố. Bố em đã nghi ngờ anh, nếu anh có đi theo em và ông nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Anh phải đi thôi, anh không muốn đem lại phiền phức cho mọi người nữa.

Âu Dương Lan Lan ôm chặt lấy Tiêu Đồng:

- Anh đi đâu? Cảnh sát nhất định sẽ bắt anh. Em không để cho anh đi đâu cả.

- Anh không đi thì bố em cũng giết anh thôi.

https://thuviensach.vn

- Ông dám làm như thế không? Em đã nói với bố rằng, nếu ông muốn đuổi anh, em sẽ đi với anh. Nếu ông muốn giết anh thì trước tiên phải giết em cái đã.

Tiêu Đồng cảm thấy một chút lúng túng hoảng loạn. Tình yêu chân thành đến độ điên cuồng và những lời thề non hẹn biển của Âu Dương Lan Lan khiến anh chợt nhớ đến ý đồ muốn giết cô lâu nay của mình. Anh không thể xác định được tình cảm của mình lúc này nữa. Anh cố gắng dẹp bỏ những suy nghĩ rối bời, hỏi:

- Liệu bố em có đồng ý cho chúng ta cùng rời khỏi ông hay không? Hoặc là ông có đồng ý cho chúng ta chết cùng nhau hay không?

Âu Dương Lan Lan lau nước mắt, nói:

- Ông đã đồng ý cho chúng ta ở bên nhau, cũng đã đồng ý không buộc anh phải đi nữa. Có điều ông yêu cầu em giám sát anh, không rời anh nửa bước. Ông sợ rằng anh sẽ gọi điện cho người thân và lúc ấy, anh sẽ vô ý bán đứng mọi người. Nhất định lúc này, công an đang đi tìm những người quen biết của anh, nếu có bất kỳ tin tức nào của anh thì họ sẵn sàng báo với công an. - Âu Dương Lan Lan ngước mắt nhìn anh - Vậy thì em sẽ giám sát anh, em không rời anh nửa bước, anh sẽ không làm phiền em chứ?

Tiêu Đồng ấp úng nói:

- Không, không có đâu.

Âu Dương Lan Lan cười nhẹ. Từ trong nụ cười của cô, Tiêu Đồng biết là anh đã vượt qua cửa ải giữa sự sống và cái chết. Anh thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Xem ra mọi người đã chuẩn bị bắt đầu cho một lộ trình mới. Anh không biết Âu Dương Thiên sẽ đưa anh tới đâu và có lẽ anh phải tiếp tục ngụy trang là một kẻ vô hại, ngụy trang trong tình yêu và sẽ tiếp tục đối mặt với những nguy hiểm đang bao vây, đang ẩn nấp chung quanh mình.

https://thuviensach.vn

42.

Ngay cả Âu Dương Thiên không không thể xác định được mục đích của chuyến đi này. Mọi người lên chiếc xe xuôi về phía nam mà không biết là mình sẽ đi đến đâu, dừng lại ở đâu. Đầu tiên là họ đi thẳng đến Sơn Tây, dừng lại thành phố Thái Nguyên và thành cổ Bình Dao bốn ngày rồi lại đi ngược lên hướng tây với một trạng thái tinh thần vô cùng hoảng loạn, dừng lại ở Ngân Xuyên hai ngày rồi lại xuôi về nam và trong một ngày mưa phùn lạnh lẽo, họ đặt chân đến Thành Đô.

Trên suốt các chặng đường, Tiêu Đồng vẫn một mực nghe lời và phục tùng mọi mệnh lệnh của mọi người. Có điều mỗi ngày đi qua trong anh lại dài đằng đẵng như một năm. Có thể nói, cơ hội trốn thoát của anh ngày nào cũng có, nhưng có điều anh không có lấy một chút thời gian để liên lạc với Khánh Xuân và anh không muốn mình cứ thế mà trốn chạy. Một khi sự an toàn về tính mệnh đã được đảm bảo một cách tạm thời, tâm lý Tiêu Đồng lại muốn lập nên một đại công mới. Lúc nào anh cũng nghĩ là đến một ngày nào đó, tại một địa điểm nào đó, anh và Khánh Xuân lại gặp nhau trong tiếng reo hò của thắng lợi vì Âu Dương Thiên đã sa lưới. Đương nhiên, kết thúc như thế thì quá có hậu, quá viên mãn. Anh có thể ngẩng cao đầu trước Khánh Xuân và đồng đội của cô và lúc ấy, anh sẽ quay trở lại làm một người bình thường. Bấm đốt ngón tay nhẩm tính, vụ án này cũng đã kéo dài nửa năm nhưng đến thời điểm này mà nói, Tiêu Đồng vẫn tin rằng cho dù có trả giá thế nào, nó vẫn sẽ vươn đến thắng lợi cuối cùng.

Mỗi lần đến một địa điểm mới là Âu Dương Thiên, lão Hoàng và Kiến Quân lại trốn tiệt trong phòng khách sạn bàn bạc những chuyện rất bí mật. Khách sạn mà họ ở thường là rất nhỏ, rất bình dân, ngay cả điện thoại trong phòng cũng không có, dùng chứng minh thư giả để đăng ký phòng. Họ lôi thẻ chứng minh nhân dân giả làm cho Tiêu Đồng khi làm bằng lái xe và đăng ký với khách sạn dưới cái tên Hạ Đồng. Đúng như yêu cầu của bố, Âu

https://thuviensach.vn

Dương Lan Lan theo sát Tiêu Đồng như bóng với hình, không rời một bước. Ngay cả mỗi đêm khi nằm cùng nhau trên giường, cô vẫn cố gắng không ngủ trước anh. Lão Hoàng và Kiến Quân luôn cảnh giác trước Tiêu Đồng, một đấm một xoa, một cứng một mềm gián tiếp giám sát toàn bộ hành vi của anh. Chỉ có Âu Dương Thiên là không biểu lộ bất kỳ một vẻ nghi ngờ nào trên nét mặt, rất ít nói, cũng chẳng có thái độ gì. Tất cả mọi sinh hoạt của cả năm người đều do lão Hoàng đảm nhiệm an bài.

Ở lại Thành Đô hai ngày, sang ngày thứ ba, họ đưa anh lên máy bay thẳng đến Tây Tạng.

Ngay sau khi máy bay đáp xuống sân bay Cống Ca, một chiếc taxi đưa mọi người xuyên qua thành phố Lasha đầy hoa lệ. Cách một dòng sông Lasha, mọi người có thể nhìn thấy cung điện Potala nguy nga đồ sộ và thần bí. Chiếc xe chạy thẳng về phía nam và dừng lại ở một xóm nhỏ cách Lasha khoảng một trăm cây số. Họ tìm thấy một người Hán ở đây, là ông chủ cửa hàng trang sức ở đây, cũng là một người bạn thân của Âu Dương Thiên rất nhiều năm về trước.

Ông chủ cửa hàng trang sức họ Chung, dáng người gầy đét, vẻ mặt đặc trưng vùng Quảng Đông nhưng da mặt và những nếp nhăn lại là đặc trưng cho sự phong sương của người Tạng. Mọi người tạm trú tại nhà của ông ta. Khuôn viên của ngôi nhà rất rộng, chính giữa có một ngôi lầu nhỏ, phía trước là cửa hàng, phía sau là xưởng chế tác, tầng hai là nhà. Khi đến đây, mặt trời đã lặn ở phía tây, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống. So với dưới đồng bằng thì thời gian lệch nhau hai tiếng đồng hồ, lúc này đã là tám giờ tối, mọi người đều đã ăn cơm nhưng trên mặt đồng hồ của mỗi người, kim giờ đang chỉ vào số sáu, bắt đầu chớm hoàng hôn.

Ông chủ họ Chung rất nhiệt tình mời mọi người uống trà rồi bảo vợ cùng với một đứa bé gái khoảng tám chín tuổi làm cơm. Tiêu Đồng nhận ra Âu Dương Thiên với người họ Chung này rất thân thiết. Cả hai đều thể hiện niềm vui gặp gỡ một cách rất tự nhiên, cười nói huyên thuyên và trong lời trò chuyện của họ, rất dễ nhận ra là cả hai đã có một thời đồng cam cộng

https://thuviensach.vn

khổ, bôn ba buôn bán khắp nơi, cũng không ngại ngần gì mà cùng kể tên những người đã từng quen biết, nào là Trương Tam, nào là Lý Tứ và tình hình của mỗi người hiện nay... Ông chủ Chung nói, tôi đã sớm nghỉ làm chuyện ấy rồi, sau khi cưới vợ có con, tôi nghĩ là mình phải tích góp một chút công đức, không buôn bán chuyện ấy nữa thì hơn. Âu Dương Thiên lên tiếng phụ họa, nói: Đúng thế, tôi cũng đã rửa tay gác kiếm từ rất lâu rồi, tuyệt đối không làm chuyện ấy nữa.

Sau khi giới thiệu con gái, "chàng rể tương lai" và hai người đồng hành với ông Chung, Âu Dương Thiên nói: Đã lâu lắm rồi, ý nguyện đưa con đến Tây Tạng để thăm lại cảnh cũ người xưa luôn luôn thường trực trong tâm trí tôi. Đáng tiếc lúc này lại là mùa đông, nếu là mùa hè thì phong cảnh đẹp hơn rất nhiều.

Tiêu Đồng nghe thấy rất rõ, có lúc ông Chung lại gọi Âu Dương Thiên một cách thân mật là "lão La", có lúc thì suồng sã gọi là "La Trường Thoái" bèn thì thầm vào tai Âu Dương Lan Lan hỏi:

- Tại sao ông Chung lại gọi bố em là "La Trường Thoái"?

Âu Dương Lan Lan mỉm cười nói:

- Em còn được gọi là La Lan, đây là tên từ nhỏ của em. Bố em vốn họ La nhưng đã đổi thành họ Âu Dương đã lâu lắm rồi. Thực ra cái tên La Lan dễ nghe hơn, bố em lúc ấy không nên đổi thành họ Âu Dương, có vẻ thông tục quá.

- Thế thì phải đổi thành họ gì?

- Vẫn cứ là họ La, là La Lan, sau này sẽ là Sofia!

Tiêu Đồng không cười, trong lòng thầm nghĩ đúng là Âu Dương Lan Lan quá sức nông cạn, trong hoàn cảnh này mà vẫn tỏ ra vô tư vô lự đến như vậy. Anh chuyển hướng câu chuyện, nói:

https://thuviensach.vn

- Thế bố em định để mọi người ở đây trong bao lâu? Đây là nơi có độ cao hơn ba nghìn mét so với mặt nước biển, chúng ta sống ở đây chẳng dễ chịu tí nào đâu.

Hình như Âu Dương Lan Lan không để ý lắm đến chuyện này, nói:

- Anh yên tâm, anh cần hút thuốc thì lần này em đã mang theo rất nhiều, đủ cho anh dùng.

Từ lúc bước xuống máy bay, Tiêu Đồng đã cảm thấy đầu óc choáng váng, hơi thở đã rất nặng nề. Anh không biết đó là do tác động của khí hậu của vùng cao nguyên hay là do cơn nghiện đang lên.

Chủ nhân đã bày cơm nước lên bàn, mùi vị của thức ăn Tây Tạng hòa lẫn với mùi vị Tứ Xuyên. Tiêu Đồng cảm thấy đói, ăn uống một cách vồ vập. Ông Chung mở một bình rượu trắng, Âu Dương Thiên xua tay nói không uống, lâu lắm rồi tôi không quay lại Tây Tạng, cần phải có thời gian thích nghi vài ba ngày, uống rượu vào thì không chịu nổi, không uống họa may mới có thể thở được. Nói xong lão quay sang nhắc Tiêu Đồng: Ăn ít thôi, mới lên cao nguyên thì đường tiêu hóa có bị thay đổi chút ít, ăn quá nhiều cậu sẽ rất khó chịu. Ông Chung nói: Đúng lắm, ít nhất là trong hai ngày, mọi người không nên ăn uống quá nhiều.

Ăn cơm xong, câu chuyện hàn huyên lại trở nên sôi nổi hơn cho đến khi Âu Dương Thiên ngáp mấy cái thật dài, lúc ấy ông Chung mới bố trí cho mọi người nghỉ ngơi. Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan được đưa vào một căn phòng nhỏ vốn giành cho con gái của chủ nhà, cô bé phải chuyển sang ngủ với bố mẹ. Mẹ cô bé còn rắc trên giường chiếu của hai người một ít thuốc bột chống rận.

Trước khi tắt đèn, Tiêu Đồng còn nằm trên giường chậm rãi hút hết điếu thuốc. Hơi thở của Âu Dương Lan Lan bắt đầu thấy khó khăn, do vậy cô không làm phiền đến Tiêu Đồng. Đây là dịp may để Tiêu Đồng quấn mình trong chăn mà gặm nhấm tâm sự riêng tư và đương nhiên mọi suy nghĩ của

https://thuviensach.vn

anh đều hướng về Khánh Xuân. Nằm trên chiếc giường xa lạ đầy mùi thuốc chống rận khô khốc, bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc anh. Anh nghĩ, Khánh Xuân cùng với Xuân Cường và "ông chủ" đang họp và chắc là họ đang cố gắng để tìm tung tích của anh và Âu Dương Thiên sau mấy ngày bặt tin. "Ông chủ" của Khánh Xuân có vẻ lắm mưu nhiều kế, có nhiều kinh nghiệm. Về mặt công việc mà nói, Xuân Cường là người có năng lực và vô cùng chắc chắn... Nhưng Tiêu Đồng tin tưởng một cách chắc chắn rằng, không ai trong số họ có thể nghĩ ra rằng, lúc này anh đang nằm ngay trên Tây Tạng - "nóc nhà của thế giới", giữa một thị trấn nhỏ heo hút với núi non và tuyết trắng và trên một chiếc giường theo lối Tây Tạng. Anh cũng biết lúc này khoảng cách giữa anh và Khánh Xuân là rất xa và không có cách nào để liên lạc được. Ở đây chắc chắn là không có điện thoại đường dài, người và không khí ở đây đều thiếu, muốn bỏ trốn cũng chẳng tìm ra đường để mà chạy trốn. Đầu óc anh rối tung, anh cố dỗ giấc ngủ nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng trong đêm tối. Ở đây hoàn toàn cách ly với thế giới rộng lớn khiến Tiêu Đồng cảm thấy việc mình được tái ngộ với Khánh Xuân sao mà xa vời.

Đúng như Tiêu Đồng dự đoán, họ ở đây đến nửa tháng rồi mà qua những biểu hiện của Âu Dương Thiên, rõ ràng là lão chưa hề có ý định ra đi. Gương mặt lão cùng với lão Hoàng và Kiến Quân lúc nào cũng nặng trình trịch và sau khi làm quen với khí hậu cao nguyên, họ bắt đầu uống rượu, có lúc uống đến độ say túy lúy. Ông Chung thì suốt ngày bận rộn với việc chế tác vàng bạc và mua mua bán bán. Tiêu Đồng không biết là giữa ông ta với Âu Dương Thiên đã có quan hệ như thế nào nhưng qua cách uống rượu giải sầu và huyên thuyên về một thời quá vãng, anh thầm nhận định con người này trong quá khứ có thể là một tay giang hồ có hạng. Một người Hán bằng lòng với cuộc sống ẩn cư trên cao nguyên heo hút với người Tạng đã là một câu đố khó giải. Âu Dương Lan Lan cũng không hề biết lai lịch của ông Chung. Cô chỉ nhớ là lúc nhỏ, cô đã từng nghe bố nhắc đến tên người này.

Những lúc không có gió lớn, Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan chỉ biết ngồi ngoài vườn sưởi nắng và đùa với con chó của chủ nhân. Thi thoảng cả

https://thuviensach.vn

hai cũng rời khỏi khuôn viên ngôi nhà thăm thú vùng núi đồi không xa lắm. Ở đây chỉ có một ngọn núi không một bóng cây rừng, chỉ có toàn tuyết và tuyết, đứng trên đỉnh núi có thể nhìn thấy quang cảnh toàn thôn. Không có xe hơi xuất hiện ở đây, toàn thôn chỉ có một chiếc xe Jeep cũ kỹ của ông Chung, phương tiện vận chuyển chủ yếu vẫn là lạc đà, ngoài ra còn có trâu lùn.

Trên đỉnh núi có một ngôi chùa cổ hoang tàn đổ nát tưởng như trăm năm nay không ai chăm sóc, trong chùa vẫn còn có một số tượng đất sứt mẻ xiêu vẹo. Đó là những tượng bồ tát được chế tác vô cùng tinh xảo, đầu của bức tượng Kim Cang nằm lăn lóc dưới đất nhưng đường nét và thần sắc vẫn vô cùng sinh động, trợn mắt đầy tức giận, đôi lông mày như thanh kiếm vắt lên cao, miệng hình như đang há ra để kêu gào gì đó khiến Tiêu Đồng cảm thấy động lòng. Ngọn núi này không cao nhưng lại gần với trời, có lúc đứng trên lầu nhà ông Chung, Tiêu Đồng có thể trông thấy những áng mây dày đang vấn vít chung quanh ngôi chùa cổ màu xám ngoét. Những cảnh tượng ấy khiến Tiêu Đồng chợt nghi ngờ những bí ẩn của vũ trụ, những huyền diệu của tự nhiên, của ma thuật, nghi ngờ cả nghệ thuật, tín ngưỡng và cả bản nguyên của con người.

Mấy ngày đầu tiên, Âu Dương Lan Lan rất vui vẻ. Một buổi hoàng hôn, Âu Dương Thiên đưa cô đến ngôi chùa cổ đang nhuốm một màu vàng rực dưới ràng chiều và sau một cuộc nói chuyện khá dài, tâm trạng Âu Dương Lan Lan trở nên nặng nề hẳn. Đêm ấy, khi phát hiện mắt cô đỏ hoe, Tiêu Đồng bèn hỏi bô em đã nói những gì? Tiêu Đồng biết, nếu anh không lên tiếng hỏi thì Âu Dương Lan Lan cũng sẽ chủ động thổ lộ tất cả mà thôi.

Khi hai người đã lên giường, trong ánh đèn dầu lập lòe mờ tỏ, Âu Dương Lan Lan cuộn người trong lòng Tiêu Đồng khóc rưng rức. Cô nói, bố em đã hoàn toàn phá sản rồi.

Tiêu Đồng không có thái độ gì, hỏi:

- Là do lão Viên sao?

https://thuviensach.vn

- Em không biết vì đâu. - Âu Dương Lan Lan nói - Bố chỉ nói với em là không còn tiền nữa, cũng không còn cơ hội để quay về nữa. Ông nói bấy lâu âm thầm xây dựng cơ nghiệp, âm thầm kiếm tiền chỉ vì muốn giành cho em một ít gia sản, giờ không còn gì nữa cả. Anh biết không, Công ty Đại Nghiệp đã bị công an niêm phong, rồi hộp đêm Đế Đô, rồi nhà hàng Yên Kinh, rồi.... Chúng ta không còn nhà mà về nữa rồi.

- Thế bố em định đoạt như thế nào? Có lẽ nào ông định ở lại đây suốt đời?

Âu Dương Lan Lan không trả lời. Có lẽ cô cũng như Tiêu Đồng không thể xác định tiền đồ của mình, của gia đình mình sẽ như thế nào. Cô ôm siết lấy Tiêu Đồng, anh cảm thấy mệt mỏi nên gỡ tay cô ngồi dậy. Từ phía sau, Âu Dương Lan Lan vòng tay ôm lấy eo anh, nói:

- Tiêu Đồng này, em hỏi anh câu này nhé. Nếu gia đình em gặp cảnh khốn cùng, anh còn ở bên em nữa không? Hay là anh sẽ bỏ rơi em?

Tiêu Đồng không thể trả lời câu hỏi này, anh đành phải dùng một cách nói có vẻ kích động:

- Đừng nói đến chuyện khuynh gia bại sản vội, em và bố em có thể bảo toàn được mạng sống là may lắm rồi. Đừng quên là lúc này đang truy lùng để bắt bố con em.

- Cũng bắt cả anh. - Âu Dương Lan Lan có vẻ tức giận, lên tiếng - Anh cho rằng anh không can dự gì vào chuyện này sao? Lão Viên mà có khai báo gì thì người đầu tiên là anh!

Tiêu Đồng ngồi ôm gối, không nói gì. Trong lòng anh cảm thấy rất thư thái, ôn tồn nói:

- Anh không sợ chết, nhưng em thì sợ.

https://thuviensach.vn

Hình như nói đến cái chết đã kích động sự hào phóng kiêu hùng của giới lục lâm tiềm tàng trong con người Âu Dương Lan Lan nên cô cao giọng:

- Nếu được chết cùng anh, em không hề sợ hãi!

- Em muốn chết như thế nào? Nếu chính anh sẽ ra tay giết em, em có bằng lòng không?

- Nếu chúng ta không còn con đường sống nữa, nếu chúng ta nhất định phải chết, em tự nguyện chết dưới tay anh!

Tiêu Đồng chăm chú nhìn vào gương mặt Âu Dương Lan Lan rồi cầm lấy một bàn tay của cô, xòe ra rồi dùng tay phải của mình đập mạnh lên như một lời thề nguyền, nói:

- Được, thế là chúng ta đã thống nhất với nhau rồi nhé!

Âu Dương Lan Lan có vẻ hiếu thắng, nói:

- Nhưng em cũng muốn anh chết dưới tay em, trong lòng em. Em chờ cho đến khi anh chết, em sẽ ôm lấy anh và sẽ chết theo anh. Như vậy khi lên thiên đường chúng ta vẫn ở bên nhau, đầu thai kiếp khác cũng ở bên nhau.

Mặt Tiêu Đồng điểm một nét cười nhưng trong lòng cảm thấy lạnh lạnh, hỏi:

- Ý em muốn nói là, anh nhất định phải chết dưới tay em?

Âu Dương Lan Lan nghiêng đầu, ngẫm nghĩ giây lâu rồi nói:

- Anh chết trước, em theo sau, thế cũng gọi là chết cùng nhau. Có lẽ nào anh lại tính toán trước sau chỉ có vài giây? - Thấy Tiêu Đồng lặng thinh, cô cười nhẹ rồi nói tiếp - Thần kinh chúng ta có vấn đề rồi, toàn nói đến chuyện chết chóc, không lành chút nào. Anh yên tâm, bố em vừa nói xong, chỉ cần chúng ta vượt qua cửa ải này, ông sẽ có kế hoạch xây dựng lại cơ

https://thuviensach.vn

nghiệp. Ông còn nói, số tiền trước đây mà ông đã để giành cho em vẫn còn nguyên. Ông vẫn có thể đưa em ra nước ngoài, chúng ta cùng ra nước ngoài. Em tin tưởng vào bố!

Sau đó mấy ngày, Âu Dương Lan Lan lúc nào cùng nhắc đến chuyện phục hưng cơ nghiệp trong tương lai và cái chết. Cô tin tưởng và hy vọng vào tương lai, tin tưởng vào người bố tháo vát nhưng có lẽ, có một linh cảm nào đó về cái chết đang ám ảnh cô.

Lâu nay người ta vẫn nói một cách tượng trưng đầy ý vị rằng, Tây Tạng là cội nguồn của mọi sự sống, cũng là nơi quy tụ của cái chết. Khi nỗi buồn tạm thời lắng xuống, Âu Dương Thiên và mọi người cảm thấy say mê với phong cảnh nơi đây, bắt đầu rời khỏi căn nhà chật chội để đến với cao nguyên hoang dã. Âu Dương Thiên mượn chiếc xe Jeep của ông chủ Chung đưa mọi người đi du lịch những ngọn núi cao và những chiếc hồ phủ đầy băng tuyết, những chùa chiền và thành quách, thảo nguyên và hoang địa. Họ lái xe qua những xóm làng, họ diện kiến những người Tạng từ những thảo nguyên xa xôi hành hương về Lasha, nghe thấy những câu niệm chú bằng tiếng Phạn từ miệng người Tạng. Những âm thanh đầy thần bí ấy vốn xuất phát từ Hymalaya, từ núi Côn Lôn vang lên rì rầm ở khắp nơi trên cao nguyên. Tiêu Đồng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến được bầu trời cao rộng và xanh ngăn ngắt như thế này. Không khí trong trẻo đến độ khó lòng hình dung nổi. Có khi, họ băng qua một quãng đường khá dài mà không hề gặp bất kỳ một bóng người nào, trên trời không có mây và dưới đất không có cỏ, khắp nơi chỉ thấy toàn là đá. Những hòn đá đầy vẻ linh thiêng và những ngọn núi cao ngất đứng im lìm, uy nghi và kiên định khiến trong lòng ai cũng cảm thấy mình trở nên nhỏ bé trước vũ trụ bao la. Những đàn ngựa hoang đang ung dung dạo bước bên những bờ hồ trong vắt không một gợn bụi trông thấy chiếc xe lao vụt qua thì giật mình tung vó tản mát trên thảo nguyên...

Thi thoảng họ cũng bắt gặp những điểm chợ phiên nho nhỏ nhưng vô cùng náo nhiệt. Âu Dương Lan Lan quên bẵng những nỗi ưu phiền, chen chân

https://thuviensach.vn

vào rừng người chọn mua cái này cái kia. Chỉ có Âu Dương Thiên hiểu được chút ít tiếng Tạng, lắp bắp làm người phiên dịch bất đắc dĩ cho con gái. Kiến Quân trông thấy người Tạng thì gương mặt đầy chất thổ phỉ của anh ta lúc nào cũng sa sầm, không nói không rằng. Còn lão Hoàng thì rất hiểu câu châm ngôn "nhập gia tùy tục" nên gặp người Tạng, lúc nào hai lòng bàn tay lão cũng ngửa lên trên và nói một câu mà Tiêu Đồng chẳng hiểu gì cả.

Âu Dương Lan Lan mua một ít san hô, hổ phách và vài chuỗi hạt được chế tác bằng đá do cây tùng hóa thạch màu xanh, đặc sản của Tây Tạng. Lão Hoàng thì mua một chuỗi tràng hạt nho nhỏ cầm nơi tay và lầm rầm khấn nguyện gì đó không rõ. Tiêu Đồng tự hỏi, lão đang cầu khấn Phật tổ bảo hộ cho những hành vi tội lỗi của mình sao? Âu Dương Thiên và Kiến Quân chỉ đi đi lại lại bên những quầy bán đồ tế lễ nhưng hầu như không mua gì. Cả hai đều không tin thần lẫn Phật và nói chung là họ chẳng tin gì trên cuộc đời này cả.

Khi họ đang dùng một thứ ngôn ngữ nửa Tạng nửa Táng cùng với sự trợ giúp của những động tác hoa chân múa tay để trả giá, trong lúc vô tình, Tiêu Đồng chợt trông thấy tại một cửa hàng nhỏ trong chợ phiên có một quầy điện thoại cũng vô cùng khiêm tốn. Nó nằm ngay trước mắt anh, khoảng cách không quá mười bước chân. Anh giả vờ đi đến tham quan cửa hàng bột mì thanh khoa - một loại lương thực chính của dân tộc Tạng và nhanh như chớp, lẩn vào trong quầy điện thoại. Quầy điện thoại này chỉ rộng khoảng mười mấy mét vuông, chiếc bàn để điện thoại trông thật cũ kỹ nằm ngay tại cửa ra vào. Nhân viên phục vụ duy nhất ở đây là một cô gái, vừa chào hỏi xong thì Tiêu Đồng khấp khởi mừng thầm trong bụng vì cô ta biết tiếng Hán. Không chần chừ một giây nào, anh hỏi cô gái:

- Ở đây có thể đánh điện báo không?

Phản ứng của cô gái có vẻ ngây ngô ra chiều không hiểu, giây lâu mới nói:

- Điện báo à? Không có, không có đâu!

https://thuviensach.vn

- Thế thì có thể gọi điện thoại đường dài không? - Anh lại hỏi.

Cô gái gật đầu nói:

- Có thể, nhưng phải đợi rất lâu vì còn phải thông qua tổng đài.

- Phải đợi bao lâu?

- Không thể nói được, có khi nhanh thì mười phút, cũng có thể là nửa tiếng, lâu thì có khi đến một tiếng, hai tiếng, không thể nói trước được.

Tiêu Đồng có vẻ bực bội. Anh nhìn ra ngoài cửa. Chỉ có ánh nắng đang le lói chiếu vào. Anh nói:

- Thế ở đây các cô còn có thể làm gì?

- Anh muốn mua tem thư, muốn gửi thư? Chúng tôi có thể phục vụ anh.

Không chờ cô gái nói hết câu, Tiêu Đồng vội vàng hỏi:

- Thế có bì thư và giấy viết thư không? Tôi muốn gửi một lá thư!

Cô gái lôi ra một xấp phong bì dày cộp và một trang giấy cùng với một con tem đưa cho Tiêu Đồng. Anh nói:

- Cho tôi mượn cây bút, được không?

Cô gái lại đưa bút cho anh. Tiêu Đồng viết vội một dòng chữ lên giấy: "Thôn Bồ Cát Lỗ, Nãi Ba, Tây Tạng", sau đó viết hai chữ "Tiêu Đồng". Khi định viết địa chỉ người nhận thì anh mới phát hiện ra là mình vẫn chưa biết địa chỉ liên lạc chính thức với Khánh Xuân. Anh biết đường về nhà cô, đường đến đơn vị cô nhưng không thể biết được chúng số mấy, ngõ nào, đường phố gì. Trong lúc cấp bách, anh đành phải viết vắn tắt: "Cục Công an Bắc Kinh - Người nhận Âu Khánh Xuân", do dự giây lát rồi anh viết thêm ba chữ "Lý Xuân Cường" vào dưới chữ "Âu Khánh Xuân". Anh nghĩ,

https://thuviensach.vn

tiếng tăm của Khánh Xuân chưa chắc đã bằng Xuân Cường trong nội bộ ngành công an.

Anh dán thư rồi đưa cho cô gái. Cô ta liếc nhìn địa chỉ rồi không giấu được vẻ nghi ngờ vì chỉ những con chữ đơn giản như vậy e rằng thư sẽ không đến. Cô ta đưa lá thư trở lại cho Tiêu Đồng, hỏi:

- Số bưu cục?

Tiêu Đồng đứng lặng, cuối cùng nói:

- Tôi không biết số bưu cục. Làm phiền cô tra giúp tôi, có được không?

- Có thể, nhưng anh phải nói địa chỉ cụ thể cho tôi biết.

Cố vặn trí nhớ, Tiêu Đồng lờ mờ nhớ lại rằng trên đường Tiền Môn Đông có một bảng hiệu ghi là Cục Công an Bắc Kinh, có lẽ gửi thư đến đó, người ta sẽ gửi đến Khánh Xuân. Anh nói với cô gái:

- Tôi chỉ nhớ là nó ở đường Tiền Môn Đông.

Cô gái lật một cuốn sách dày cộp ra và từ từ tra. Toàn thân Tiêu Đồng ướt đẫm mồ hôi. Mọi tiếng động ngoài cửa đều có thể anh chết khiếp. Anh nghĩ, có lẽ lúc này những người của Âu Dương Thiên đang tìm mình, không chừng sẽ đến đây ngay lập tức. Anh nói với cô gái: Cô để cho tôi tìm vậy, tôi rất thuộc các địa danh. Cô gái nói: Anh trả tiền trước đi, tôi sẽ tự tìm cho anh. Trong người Tiêu Đồng không có lấy một xu Nhân dân tệ nên anh không hề do dự gì rút ra tờ 100 đô la Mỹ đưa cho cô gái. Không ngờ là cô gái lật qua lật lại tờ giấy 100 đô la, hỏi:

- Đây là tiền gì?

- Là đô la Mỹ. Một trăm đô la Mỹ tương đương với tám trăm Nhân dân tệ. Cô không cần phải thối lại cho tôi đâu.

https://thuviensach.vn

Cô gái đưa tờ 100 đô la cho anh, nói:

- Chúng tôi không nhận loại tiền này, chỉ nhận Nhân dân tệ.

Đúng là chất phác đến độ ngu ngốc, ngay cả một trăm đô la Mỹ mà cũng không nhận! Tiêu Đồng hoảng loạn đến độ mắt nảy đom đóm, cố gắng giả thích để cô gái hiểu, rằng đô la Mỹ rất có giá trị, cô không tin thì có thể đi tìm người mà hỏi. Sau này cô có đi Bắc Kinh không? Có đến Thượng Hải không? Có đi về phương nam không? Loại tiền này ở đó người ta dùng rất nhiều, rất phổ biến, bất kỳ cửa hàng nào cũng có thể nhận. Anh không biết làm thế nào để cô gái có thể tin rằng anh không phải là một kẻ lừa đảo.

Cô gái vẫn một mực giữ vững nguyên tắc, nói:

- Chúng tôi đã có quy định, không nhận bất kỳ loại ngoại tệ nào. Tôi cũng không biết là tiền của anh có phải là tiền giả hay không, cũng không biết là có quá hạn hay không nữa. - Vừa nói cô vừa cầm xấp tem thư và phong bì thư đã dùng một chiếc lên - Lần sau anh mang Nhân dân tệ đến, tôi sẽ giúp anh gửi lá thư này đi. Bây giờ tôi sẽ giữ tờ giấy viết thư này lại, lần sau mang tiền đến tôi sẽ đưa cho anh.

Cô gái nói đến đây thì bỗng nhiên căn phòng như tối lại. Không ngoáy đầu nhìn nhưng Tiêu Đồng cũng biết là có người đang tiến vào. Anh nhanh chóng chụp lấy phòng bì thư đã viết địa chỉ và tờ một trăm đô la nhét vào ngực. Quả nhiên là đằng sau lưng anh vang lên tiếng nói của Âu Dương Lan Lan:

- Tiêu Đồng, anh đến đây làm gì?

Tiêu Đồng ngoáy đầu nhìn lại. Thì ra là Âu Dương Lan Lan lẫn Kiến Quân, nét mặt cả hai đều lộ vẻ nghi ngờ. Anh cười thật tự nhiên:

- Ở đây có một cô gái biết nói tiếng Hán, tôi nói chuyện tầm phào với cô ta thôi mà.

https://thuviensach.vn

Nói xong thì anh ôm lấy eo Âu Dương Lan Lan một cách tình tứ và đi ra khỏi cửa, quay đầu lại vẫy vẫy cô gái, nói:

- Sẽ còn dịp nói chuyện với cô nhiều hơn, rất mong cô đến Bắc Kinh!

Có lẽ vì giọng nói và những động tác của Tiêu Đồng quá tự nhiên, không hề có một chút lúng túng nào nên Âu Dương Lan Lan nửa tức giận nửa vui vẻ mắng:

- Sao anh lại hoang đàng như vậy, thấy cô gái nào trẻ trung xinh đẹp là nhảy ùa vào ngay. Đã có em rồi mà anh vẫn không chừa cái tật ấy à?

Trên đường trở về, khi xe dừng lại bên một con mương hoang vắng để những người đàn ông tiểu tiện, Tiêu Đồng dùng dằng đứng lại sau cùng, khi thấy mọi người đang đứng chờ mình trước cửa xe bèn quay lưng lại phía họ rồi lôi chiếc phong bì chưa kịp gửi từ trong ngực ra, vò viên lại rồi ném xuống con mương đục ngầu. Lúc ấy, hoàng hôn đã buông xuống, cảnh vật chìm trong một mà sương mờ mờ tỏ tỏ.

Cả đêm ấy, tâm trạng Tiêu Đồng có vẻ hoảng loạn và thần sắc anh trông có vẻ mệt mỏi. Sau khi tắt đèn, Âu Dương Lan Lan lại chui vào chăn anh, thủ thỉ về những ham muốn trong lòng vừa đưa tay ve vuốt khắp người Tiêu Đồng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi đến Tây Tạng, Âu Dương Lan Lan mới thể hiện sự ham muốn một cách rõ ràng như vậy nhưng Tiêu Đồng lai tỏ ra phản cảm, anh ngồi bật dậy trên giường.

- Sao thế? - Âu Dương Lan Lan có vẻ không bằng lòng, hỏi.

- Không sao cả, chỉ vì anh rất mệt. - Tiêu Đồng nói - Anh không muốn vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Sao lại ảnh hưởng sức khỏe? Hay là anh đã chán em rồi? Em không hiểu là mình đã làm gì để cho anh chán hay không?

Giọng Tiêu Đồng có vẻ mệt mỏi:

https://thuviensach.vn

- Anh muốn cai nghiện!

- Cai nghiện? - Âu Dương Lan Lan có vẻ nghi ngờ, ngồi nhổm dậy - Ngay tại đây?

- Đúng thế. - Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Tiêu Đồng và anh quyết định rất nhanh chóng. Anh nhìn Âu Dương Lan Lan, nói một cách bình tĩnh - Em có đồng ý giúp anh không?

- Ở đây làm sao cai nghiện được? Không có thuốc, cũng không có bác sĩ. Tại sao anh lại nghĩ là mình sẽ cai nghiện ngay tại nơi khỉ ho cò gáy này?

- Đúng là anh đã quyết định cai nghiện nay tại nơi này. - Giọng Tiêu Đồng thật kiên quyết - Nếu em muốn anh cai nghiện thì hãy giúp đỡ anh. Anh muốn sau khi rời khỏi nơi này để trở về với ngôi nhà của mình, anh sẽ là một người hoàn toàn bình thường.

- Được. - Hình như Âu Dương Lan Lan đã bị khuất phục bởi quyết tâm của Tiêu Đồng - Em đồng ý, em sẽ giúp anh. Em biết, một ngày anh còn hút thuốc thì cũng chính là một ngày anh hận em.

Đôi mắt Tiêu Đồng nhìn Âu Dương Lan Lan đầy vẻ ác cảm. Anh cảm thấy mỗi khi ở bên cô, anh chẳng có một chút xúc cảm gì. Bất kỳ mỗi một biểu hiện nào của Âu Dương Lan Lan, kể cả những lúc cô dịu dàng nhất đều ẩn chứa một dục vọng chiếm đoạt, một sự làm chủ. Ở bên cô, mỗi một hành động, mỗi một lời nói của anh đều ẩn tàng một sự giãy giụa, một sự phản kháng. Anh cắn môi, nói:

- Đúng thế! Chính em đã hủy hoại anh, do vậy mà anh hận em. Nếu không cai nghiện được, anh sẽ hận em suốt cả cuộc đời này!

- Em cũng hận anh! - Âu Dương Lan Lan nói - Lúc nào anh cũng coi thường em, hành hạ em. Đã có lúc em nghĩ rằng, nếu tự tay giết anh em vẫn chưa vơi được nỗi ấm ức trong lòng. Nhưng ai lại khiến anh là người con

https://thuviensach.vn

trai mà em yêu duy nhất trong cuộc đời này. Em yêu anh đến độ đánh mất cả chính mình. Kể cả việc em biết là sẽ có một ngày nào đó, em sẽ chết dưới tay anh. Nói thực lòng, tâm địa anh vô cùng ác độc, em đã nhìn thấu tâm can anh từ rất lâu rồi!

https://thuviensach.vn

43.

Sự khó khăn vật vã của việc cai nghiện đối với Tiêu Đồng mà nói không phải là lần đầu tiên. Nhưng có điều lần này việc cai nghiện của anh lại khó khăn đến độ khó lòng tưởng tượng. Ở trên Tây Tạng này, không thể tìm ra bất kỳ một viên thuốc nào, cho dù đó là thuốc an thần hay trợ sức. Tiêu Đồng đã không nghĩ đến sự trợ lực của các loại thuốc trong khi cai nghiện mà anh chỉ dựa vào sức khỏe, ý chí và nghị lực của chính mình. Cũng có thể là do khí oxy trên vùng cao nguyên này không nhiều nên những phản ứng phụ trong qua trình cai nghiện luôn luôn hành hạ anh, nhiều lúc anh cảm thấy mình không thở nổi và đã từng nghĩ đến cái chết. Những nỗi thống khổ nằm ngoài sức tưởng tượng dồn dập kéo đến khiến anh lúc nào cũng mê mê tỉnh tỉnh. Chỉ có một nguồn động viên duy nhất để anh tồn tại trong những ngày này chính là những ảo tưởng về một cuộc sống tươi đẹp trong tương lai với Khánh Xuân và cùng với những ảo tưởng ấy là những lời ca tụng về Mẹ Tổ quốc lúc nào cũng ẩn hiện trong tâm trí anh. Không hiểu vì sao mà những lời diễn thuyết đã từng học thuộc lòng cùng với tiếng nhạc trầm hùng của bài "Hoàng Hà" lúc nào cũng văng vẳng bên tai anh và anh cảm nhận được rằng, những nỗi đau đớn mà anh đang trải qua là vô cùng vĩ đại, đầy tính hy sinh; từ đó trong sâu thẳm tâm linh, anh tìm thấy được một nguồn động viên và an ủi. Anh nghĩ, nếu Khánh Xuân chứng kiến được những cảnh anh quằn quại, giãy giụa giữa sự sống và cái chết như thế này, cô sẽ thông cảm cho anh và yêu anh hơn, bởi cô vốn là người sùng bái những tính cách kiên cường, ái mộ những tâm hồn thành thực và yêu mến những tính cách phóng khoáng.

Trong những lúc anh vật vã nhất, quằn quại nhất thì Âu Dương Lan Lan yêu cầu lão Hoàng và Kiến Quân trói anh lại trên giường, để mặc cho anh rên rỉ, kêu gào, khóc lóc và chửi bới. Không ai quan tâm đến những lời anh phát ra lúc ấy, cho dù có lúc anh đã làm náo loạn cả lên. Những lúc ấy, Âu Dương Lan Lan không cầm lòng được, chạy vào phòng, đứng im nhìn anh

https://thuviensach.vn

đang ràn rụa nước mắt và khóc lóc van xin. Anh nói, Anh không cai nghiện nữa, cho anh một hơi thuốc, một hơi thôi. Nếu em cho anh thuốc, anh hứa là sẽ vĩnh viễn nghe lời em, em bảo anh làm gì anh sẽ làm đúng như thế. Mặt Âu Dương Lan Lan vẫn lạnh như băng tuyết, nói anh cần phải tiếp tục kiên trì, đã cố gắng đến mức này rồi, chỉ cần kiên trì là có thể vượt qua. Nói nhiều cũng mệt, vả lại cũng chẳng còn ngôn từ nào để nói, cô bèn ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh quằn quại. Những biểu hiện trên gương mặt như thể muốn nói, cô đang thưởng thức nỗi đau đớn của anh, thậm chí trên gương mặt ấy còn có biểu hiện của một chút đắc ý, một nét cười tự mãn. Trong những lúc đau đớn tột cùng ấy, Tiêu Đồng đã mơ hồ nhận ra rằng, vẻ mặt của Âu Dương Lan Lan đã thể hiện đầy đủ tính cách của cô: Dịu dàng mà tàn nhẫn, vừa ham muốn vừa nhu nhược; vừa nhiệt tình vừa câu nệ; vừa nồng ấm vừa lạnh lùng. Anh hận cô! Có một gia đình như vậy, một sự từng trải đến như vậy và đặc biệt là có một người bố đầy tội lỗi như vậy, liệu Âu Dương Lan Lan có thể học được những phẩm chất nào tốt hơn?

Âu Dương Lan Lan bón cơm cho anh, toàn là những món ngon như thịt bò, thịt dê xào rau cần thơm phưng phức. Nhưng không hiểu vì bụng anh đang ghét cô hay là trái tim anh đang hận cô mà anh cứ lắc đầu quầy quậy, cương quyết không ăn. Không còn cách nào khác, sau khi khuyên nhủ hết lời, cô vất bát cơm lên bàn, chửi toáng lên: Mẹ kiếp, anh không ăn thì thôi, ai hơi sức đâu mà van xin anh! Rồi ngồi ngay trước mặt anh, cô bê lấy bát cơm ăn một cách ngon lành, nhai nhóp nhép thành tiếng. Tiêu Đồng quay mặt đi không thèm nhìn, để đầu óc quay về với Khánh Xuân và cảm thấy mình sao mà cô độc giữa nhóm người này. Trong lúc tứ cố vô thân thế này, anh im lặng chịu đựng sự thống khổ về thể xác cũng như tinh thần và rơi nước mắt đau buồn cho chính mình. Đôi khi anh chợt nhớ về bố mẹ và một nỗi oán hận trào lên. Họ sống quá hạnh phúc bên nhau đến nỗi quên bẵng cả đứa con trai duy nhất này rồi sao? Cho đến lúc này mà họ vẫn không hề biết con mình đã trải qua bao nhiêu biến cố trong gần hơn nửa năm nay. Anh tưởng ra cảnh họ đang cùng những người đồng sự người Đức đang đi nghỉ đông đầy vui vẻ ở những vùng ngoại ô của Munich. Anh tưởng tượng ra nơi ấy có những cánh rừng bốn mùa cây lá xanh tươi và yên tĩnh, trong những

https://thuviensach.vn

cánh rừng râm mát ấy có những con đường nhỏ, hai bên những con đường nhỏ ấy là những ngôi nhà gỗ ẩn ẩn hiện hiện. Dưới chân núi là một chiếc hồ, trong làn nước xanh biếc thường có những con thiên nga trắng bơi lội rất ung dung tự tại, mặt hồ dợn lên những làn sóng lăn tăn. Đúng vậy, anh tin rằng bố mẹ mình đang tản bộ một cách nhàn nhã trong khung cảnh thần tiên ấy. Có lúc họ ngồi bên bờ hồ buông cần câu một cách ung dung và lười biếng, uống những chai rượu vang, những chai bia Đức đầy hương vị và vung bánh mì xuống mặt hồ cho thiên nga. Anh còn nhớ, bố mẹ mình rất yêu những loài động vật nhỏ bé và khi nhìn thấy những loài động vật ấy, chắc có lẽ họ sẽ nghĩ đến anh và cùng nhau bàn luận về con đường học hành của con trai, cùng nhau lo lắng vì nghĩ rằng con trai mình sẽ bị những cô gái chung quanh làm cho hư hỏng. Nhưng có điều, đó cũng chỉ là những suy nghĩ và lời nói thoáng qua, nói xong thì họ lại quên. Lâu lắm rồi Tiêu Đồng không hề nhận được bất kỳ một lá thư nào của bố mẹ cho nên anh nghĩ, những gì mà họ nghĩ và nói về mình cũng chỉ có chừng ấy.

Thôi thì phải dựa vào chính mình vậy. Anh phải kiên trì cho đến cùng, bởi nếu anh xuất hiện trước mắt Khánh Xuân với tấm thân tàn phế thì ông bố chính thống của cô chắc chắn sẽ không chấp nhận anh. Anh phải chứng minh cho họ thấy là anh đã triệt để cai nghiện, là một người có nghị lực, là một người hoàn toàn bình thường giống như bao người khác.

Bốn ngày sau Tiêu Đồng bò dậy khỏi giường, vặt vẹo lê tấm thân ra ngoài vườn, ngồi dưới nắng. Có lẽ nơi đây gần mặt trời hơn nên ánh nắng mùa đông vẫn cứ ấm áp như mùa xuân. Anh ngửa khuôn mặt vàng vỏ lên nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây và một sự thôi thúc không hiểu từ đâu đến, miệng anh mấp máy và những âm thanh trầm hùng bắt đầu tuôn ra bằng tất cả sức lực còn lại của mình:

“Trong gần năm nghìn năm, bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, bao nhiêu là tráng sĩ đã ôm ấp tráng chí báo đền tổ quốc... “*Trăm trận sa trường tung giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về*”...

https://thuviensach.vn

Dừng lại một lát vì nhận ra ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ của cô bé con ông Chung đang lấp ló nhìn mình, Tiêu Đồng cười nhẹ nhìn nó, đọc tiếp: "Đó là tinh thần vĩnh cửu của con cháu nòi giống Rồng...".

Anh thở hắt ra một hơi thật mạnh và cảm thấy mình đã thư thái rất nhiều.

Sau một tuần, Tiêu Đồng cảm thấy ngon miệng trở lại, ăn uống bình thường và đã có thể đi dạo chơi chung quanh, buổi tối ngủ cũng ngon hơn và sức khỏe cũng đã bắt đầu khôi phục. Thậm chí anh còn mượn được con ngựa già của nhà bên cạnh cưỡi trên những con đường gập ghềnh. Buổi tối, lấy cớ không nên phung phí sức lực, Tiêu Đồng cự tuyệt những đòi hỏi quan hệ thể xác với Âu Dương Lan Lan và hướng toàn bộ tâm tư của mình về Khánh Xuân, tưởng tượng ra cảnh làm tình với cô và cứ thế mà đi vào giấc ngủ. Trong mơ, anh nhận ra mình cùng Khánh Xuân đến bên hồ Tùng Hoa, lên xe trượt tuyết và trong tiếng lục lạc rộn ràng vang lên từ cổ ngựa, hai người đi dạo khắp hồ. Không có ai trên hồ cả, cả một vùng băng tuyết mênh mông là của riêng họ. Anh và cô trượt tuyết, đuổi nhau trên tuyết chẳng khác gì những vận động viên trượt băng nghệ thuật chuyên nghiệp. Rồi anh mơ thấy mình cùng Khánh Xuân cùng phá băng, quăng lưới đánh cá đêm dưới bầu trời đầy sao, trượt dài trên băng và đây đó vang lên những tiếng cười thân thiện của ngư dân. Cũng có khi anh mơ thấy Khánh Xuân lái xe Jeep đưa mình đi giữa bầu trời Tây Tạng, đua tốc độ cùng với bầy ngựa hoang. Mây trên đầu rất gần, có cảm giác là đưa tay có thể ôm gọn vào lòng. Trước mắt họ là những ngôi chùa cổ kính và những ngôi tháp cao vút và cũng giống như người Tạng, họ quỳ trước tượng Thích Ca Mâu Ni, chắp tay trước tượng Tùng Tán Can Bố và Văn Thành công chúa lầm rầm khấn vái cho hạnh phúc của mình và Khánh Xuân. Nhưng anh lạy xong, đứng dậy thì không thấy Khánh Xuân đâu nữa. Anh chạy bổ đi tìm thì thấy cô và Xuân Cường đã dắt tay nhau đi khá xa. Anh đuổi theo nhưng thật bất cờ, Âu Dương Thiên, lão Hoàng, Kiến Quân và Âu Dương Lan Lan xuất hiện chắn ngang đường, tất cả đều nhìn anh bằng ánh mắt đầy hoài nghi, trách móc anh chạy đi đâu, có phải là muốn thông tin cho công an tiết lộ nơi ở của họ. Anh lên tiếng phủ nhận, thậm chí đã thề là không hề có ý định

https://thuviensach.vn

ấy. Cô gái tại quầy điện thoại lại xuất hiện một cách đột ngột và lớn tiếng gọi tên anh, đưa cho anh phong thư chưa kịp gởi đi và vui vẻ nói, tôi đã tra ra số bưu cục cho anh rồi, anh đã có tiền Nhân dân tệ chưa, bây giờ đã có thể gửi thư đi được rồi. Mặt anh xám một màu đất và biết chắc cái chết đang đến với mình. Âu Dương Thiên giật chiếc phong bì anh đang cầm trên tay, liếc qua rồi xé nát, tung vụn giấy trắng tinh vào không trung. Họ dùng dây thừng trói anh lại, ép anh hút thuốc, tiêm heroin vào người anh rồi đứng nhìn anh phát tác cơn nghiện một cách đầy hả hê. Cuối cùng họ treo anh lên một vách núi cao ngất. Anh vùng vẫy và sợi dây thừng đứt lìa. Anh rơi, rơi, rơi... Kêu to một tiếng, linh hồn anh rời bỏ thể xác mà đi. Anh giật mình tỉnh giấc và dưới ánh đèn dầu, đôi mắt Âu Dương Lan Lan đang nhìn anh một cách trìu mến. Cô dùng khăn ướt lau mồ hôi trên mặt cho anh, dịu dàng hỏi:

- Anh gặp ác mộng phải không?

Tiêu Đồng nhắm mắt, không nói.

- Anh mơ thấy gì?

- Anh thấy mình bị người ta giết chết.

- Tinh thần anh thế nào mà chỉ toàn mơ về những điều ấy. Ai giết anh?

- Em, và cả bố em.

Hình như Âu Dương Lan Lan có vẻ thú vị với chuyện này, hỏi dồn:

-Tại sao em lại phải giết anh, em dùng súng hay dùng dao? Nếu em muốn giết anh, nhất định phải giành cho anh một cái chết rất từ từ. Em rất thích hành hạ người khác. Trong mơ anh có thấy em chặt mình thành tám mảnh không?

- Em và bố em dùng heroin, bắt anh hút rất nhiều, lại còn tiêm vào tĩnh mạch của anh nữa, nhiều lắm, sau đó thì treo anh lên vách núi và anh rơi

https://thuviensach.vn

xuống hố sâu, chết.

Âu Dương Lan Lan không cười nữa, chà mạnh chiếc khăn lên mặt anh:

- Anh cứ nhắc mãi đến chuyện ấy thế? Người bắt anh hút là lão Viên. Anh cần thì cứ đi tìm lão mà thanh toán, đừng có mà đổ lên đầu em như vậy. Em hối hận vì đã không tiếc công tiếc sức giúp anh cai nghiện, bón cơm cho anh. Em nghĩ, em đã đối xử với anh trọn vẹn trăm bề nhưng anh không bao giờ thừa nhận em cả sao?

Tiêu Đồng giật lấy chiếc khăn, mắt trừng trừng nhìn lên nóc nhà, lạnh lùng nói:

- Anh không dám nhận lòng tốt của em đâu!

Âu Dương Lan Lan phủ phục lên người anh, đấm thùm thụp vào ngực anh, vừa đấm vừa khóc:

- Tiêu Đồng! Anh phải nói rõ cho em biết! Anh nhận sự giúp đỡ của em nhưng bây giờ lại nói là không dám nhận là vì cớ gì? Anh là người vô lương tâm! Tại sao anh lại phũ phàng với em như vậy?...

Tiêu Đồng dùng hết sức đẩy Âu Dương Lan Lan ra và cũng vung tay đánh trả lại. Lão Hoàng và Kiến Quân nghe tiếng ồn ào vội vàng chạy sang, gọi cửa nhưng không ai chịu mở bèn phá cửa xông vào, lôi hai người ra hai bên. Âu Dương Lan Lan nằm úp trên giường khóc ngất, lão Hoàng lên tiếng trách móc:

- Hai người làm trò gì vậy? Chẳng khác nào chó mèo cắn nhau. Đây là đâu, hai người có biết không? Muốn đánh nhau, muốn chửi nhau cũng được thôi, nhưng không phải là lúc nửa đêm canh ba thế này!

Kiến Quân thấy Âu Dương Lan Lan vẫn khóc thì hằn học chụp lấy vai Tiêu Đồng, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mày đã làm gì cô ấy? Tại sao mày lại dám xúc phạm đến cô ấy?

Tiêu Đồng giãy giụa và vung tay đấm thẳng vào mặt gã. Anh căm ghét cái khuôn mặt đặc trưng thổ phỉ nhưng lúc nào cũng ra vẻ thần phục đầy xu nịnh của gã. Nhưng lúc này anh đâu còn là đối thủ của Kiến Quân, do vậy mà anh có đấm, có đá, có cào, có cấu, có vật, có cắn..., Kiến Quân vẫn không hề hấn gì. Hai người quấn lấy nhau cho đến khi Âu Dương Thiên xuất hiện trước của phòng.

Lão đưa mắt nhìn mọi người, dừng lại rất lâu ở Âu Dương Lan Lan rồi lên tiếng, tuy nhỏ thôi nhưng đầy uy nghiêm:

- Tất cả đi ngủ!

Kiến Quân đứng dậy, phủi phủi bụi trên áo quần, rời khỏi phòng. Tiêu Đồng hậm hực nói với theo:

- Kiến Quân! Mày hãy chờ đấy!

Kiến Quân quay người lại, nhe răng:

- Tao chờ mày đây!

Lão Hoàng cũng đã bỏ ra ngoài. Âu Dương Thiên nói với con gái:

- Ngủ đi, ngày mai sẽ nói chuyện.

Nói xong, lão đi ra và khép cửa lại. Tiêu Đồng cũng nhận thấy cơn tức giận đã giảm đi rất nhiều, không thèm nhìn Lan Lan, nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu. Anh không biết ngày mai Âu Dương Thiên sẽ nói những gì.

Ngày hôm sau, mọi người thức dậy, ăn sáng xong thì giúp ông Chung một vài việc lặt vặt, tất cả đều bình thường. Ngoại trừ Tiêu Đồng và Kiến Quân còn nhìn nhau gườm gườm thì hình như mọi người đã quên chuyện tối qua.

https://thuviensach.vn

Đêm đến, Tiêu Đồng vẫn tiếp tục tưởng tượng mình được ôm ấp Khánh Xuân trong tay nhưng trong cơm mơ, anh không còn trong quá khứ nữa mà đã về với tương lai. Anh thấy mình trong hôn lễ, thấy mình đưa Khánh Xuân và bố đi du lịch nước ngoài, thấy mình đến Hồng Kông, lên núi Thái Bình xem thành phố trong đêm, đến quảng trường Thái Cổ mua đồ lưu niệm, đến công viên Hải Dương xem xiếc thú, ăn hải sản trên thuyền... Sau những giấc mơ lại là một tâm trạng buồn thảm, thì ra chung quanh anh chỉ có bóng đêm trong phòng, gió và tuyết ở ngoài trời.

Tất cả những giấc mơ buồn cũng như vui ấy tác động ghê gớm đến tinh thần Tiêu Đồng khiến anh buồn vui bất chợt, chuyện cãi nhau với Âu Dương Lan Lan đã trở thành bình thường, mãi rồi không ai thèm để ý đến nữa. Tuy vẫn theo mọi người đi thăm thú mọi nơi nhưng những tập tục của dận tộc Tạng, nhưng đình đài lầu các đầy vẻ thần bí ở đây không còn một chút hấp dẫn nào đối với Tiêu Đồng nữa, cảm giác cô độc ngày càng lớn dần trong anh. Anh muốn bỏ trốn, mọi việc sau này hẵng hay nhưng cũng giống như trước đây, hễ nghĩ đến Khánh Xuân là anh tưởng tượng ra ánh mắt trách móc của cô và cứ như thế, ý định bỏ trốn lập tức tan biến. Vả lại ở đây ngôn ngữ bất đồng, trên người lại không có lấy một xu Nhân dân tệ, giao thông cách trở, có muốn trốn không không hề là một chuyện đơn giản.

Suy cho cùng, Âu Dương Lan Lan cũng vẫn là đàn bà, những hờn giận trong lòng cô vừa tạm tan thì ngay lập tức quay lại, thậm chí là sự phát tiết những cơn giận dữ của cô giành cho Tiêu Đồng ngày càng kịch liệt hơn, mấy ngày gần đây cô thường nhức đầu nôn ọe liên tục. Mỗi khi cô ốm, Tiêu Đồng lại ra sức nuông chiều, không nghĩ đến chuyện cãi vả với cô nữa khiến cô nhận ra rằng, Tiêu Đồng cũng chẳng vô tình vô nghĩa như cô từng nghĩ. Ngoài việc ít nói ra, việc gì đang làm là anh sẵn sàng làm, bưng cơm rót nước đều hết sức tận tâm tận lực. Ngày ấy, Âu Dương Thiên và ông Chung lái xe đưa Âu Dương Lan Lan đi khám ở một nơi nào đó xa lắm, đến chiều tối mới quay về. Về đến nhà, Âu Dương Lan Lan rất vui vẻ, cười cười nói nói luôn miệng, tính tình cũng trở nên dịu dàng hơn, riêng Âu Dương Thiên thì sắc mặt vô cùng nặng nề.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm tối xong, Âu Dương Thiên xuống tầng dưới tìm ông Chung bàn luận chuyện gì đó rất lâu, lão Hoàng và Kiến Quân thì về phòng mình để đánh bài. Tiêu Đồng cùng Âu Dương Lan Lan về đến phòng, anh lên tiếng:

- Bữa nay em đi khám, bác sĩ nói thế nào, không phải là bệnh nặng đấy chứ?

Âu Dương Lan Lan đỏ mặt đưa mắt nhìn anh cười:

- Nếu em mắc phải bệnh nặng, anh có còn cần em nữa không?

- Ngay cả bây giờ anh đã nói là anh cần em đâu!

- Anh không cần em, tại sao anh lại làm chuyện đó với em.

Tiêu Đồng xẵng giọng:

- Đó là do em tự tìm đến với anh thôi, anh đâu có tự nguyện tìm em!

Âu Dương Lan Lan đã bắt đầu tức, hơi thở cô đã dồn dập:

- Tiêu Đồng, anh còn là đàn ông nữa không? Anh đã thỏa mãn trên thể xác của em bao nhiêu lần mà còn cố tình trở mặt hay sao? Em hối hận vì đã không nhận ra bản chất của anh ngay từ đầu!

- Được, bây giờ thì em đã nhận ra rồi đó, bắt đầu từ đây em hãy căm hận anh đi. Anh cũng không đụng đến em nữa. Ngay từ hôm nay, chúng ta sẽ không là gì của nhau hết!

Âu Dương Lan Lan vung tay tát mạnh vào mặt Tiêu Đồng nhưng khi anh giơ tay lên định đánh trả thì cô ôm mặt khóc ngất khiến bàn tay Tiêu Đồng dừng lại giữa không trung rồi buông thõng xuống. Anh kéo mạnh cửa, sải bước ra khỏi phòng, sau lưng anh, Âu Dương Lan Lan vừa khóc vừa gọi tên anh. Tiêu Đồng không dừng bước, nện những bước nặng trịch xuống chiếc cầu thang gỗ. Ở phía dưới, Âu Dương Thiên và ông Chung đang bàn

https://thuviensach.vn

chuyện gì đó, trông thấy Tiêu Đồng đang hậm hực đi xuống cầu thang thì gọi giật giọng:

- Tiêu Đồng, lúc này mà cậu vẫn cãi nhau với Âu Dương Lan Lan nữa sao?

Thái độ bảo vệ con gái một cách lộ liễu của Âu Dương Thiên khiến Tiêu Đồng càng thêm bực bội. Anh đi thẳng ra cửa, định rời khỏi căn nhà ngột ngạt này. Âu Dương Thiên lớn tiếng quát:

- Cậu không nghe thấy Lan Lan đang khóc à? Lúc này lẽ ra cậu phải an ủi nó mới đúng chứ!

Tiêu Đồng dừng chân, hỏi:

- Cuối cùng thì Lan Lan đã mắc phải bệnh gì?

Âu Dương Thiên lặng lẽ giây lâu, nói:

- Chuyện này cứ để nó tự nói với cậu thì hay hơn?

- Lan Lan không nói gì với cháu cả. - Tiêu Đồng nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Thiên nói - Cô ấy chỉ dùng bệnh tật để uy hiếp cháu. Cô ấy có bệnh, cháu sẽ phục vụ cô ấy nhưng đừng có dùng lý do ấy mà uy hiếp cháu. Có phải là cháu đã làm cho cô ấy bị bệnh đâu?

Thật bất ngờ, Âu Dương Thiên giáng một bạt tai thật mạnh khiến Tiêu Đồng lảo đảo, chửi:

- Mẹ kiếp! Mày dám nói trước mặt ta thế à? Đứa con trong bụng Lan Lan không phải là của mày thì là của ai?

Cú tát khiến Tiêu Đồng vừa kịp tỉnh lại, thì câu nói của Âu Dương Thiên lại làm cho anh choáng váng. Âu Dương Thiên dí ngón tay vào mũi anh, nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu mày có bản lĩnh thì hãy bảo Lan Lan bỏ đứa con ấy đi, còn không thì mày hãy đối xử tốt với nó để nó sống vui vẻ mà sinh đứa con ấy. Từ nay mà mày còn chọc giận nó, khinh rẻ nó thì ta sẽ cho mày ốm đòn! Mày sắp làm bố rồi đấy nhưng mày vẫn không thương xót gì cho người đàn bà của mày cả. Mày có hiểu đạo lý tí nào không?

Tiêu Đồng không thể nhớ là anh đã lê tấm thân của mình đi lên lầu như thế nào. Âu Dương Lan Lan biết anh đã lên nhưng vẫn tiếp tục lăn lộn than khóc trên giường. Tiêu Đồng rón rén đến bên giường, nói nhỏ:

- Tại sao em không nói sớm...

Chỉ nói từng ấy rồi anh ngừng bặt. Thực ra thì Tiêu Đồng không hề có chút vui mừng nào trước cái tin động trời này, thậm chí anh cảm thấy chán nản đến cực điểm. Anh nghĩ số phận đã an bài là mình không thể nào thoát khỏi tay Âu Dương Lan Lan. Anh đã làm hết sức để xa rời cô ta nhưng cuối cùng ma đưa lối quỷ đưa đường thế nào mà càng ngày anh lại tiến đến gần cô ta hơn. Anh tuyệt vọng khi nghĩ đến lúc được gặp Khánh Xuân, anh giải thích như thế nào để cho cô hiểu?

Vẫn khóc một cách tức tưởi nhưng đến lúc này thì Âu Dương Lan Lan đã bổ nhào vào lòng Tiêu Đồng. Một cách vô thức, anh ôm lấy cô và đưa tay vuốt nhẹ người cô như thể an ủi và khuyên nhủ. Nước mắt cô chảy ướt đẫm mặt anh. Cô nói:

- Tiêu Đồng ơi, em rất yêu anh, cuối cùng chúng ta đã có con. Vừa rồi em làm cho anh phật lòng chẳng qua cũng chỉ vì em quá vui mừng vì chúng mình lại có con.

Ôm chặt Âu Dương Lan Lan trong tay nhưng hầu như Tiêu Đồng chẳng có một chút xúc động nào. Anh ngập ngừng nói:

- Nhưng mà... nhưng mà hoàn cảnh của chúng ta lúc này, liệu việc em có con có thuận lợi lắm không. Hay là chúng ta bỏ nó đi, sau này... sau này,

https://thuviensach.vn

sau này... chúng ta vẫn có thể có nhiều con nữa. Dù sao chúng ta vẫn còn quá trẻ mà...

Âu Dương Lan Lan dường như không tin vào tai mình nữa, nhìn trân trân vào mặt Tiêu Đồng, nói:

- Sao anh nói giống bố em thế, tại sao mọi người lại muốn bỏ nó đi? Nó là con của anh, anh có biết không? Là của anh! Có lẽ nào anh không cần nó? Bỏ nó đi anh không đau lòng sao?

- Đúng là phải làm thế thôi, Lan Lan. - Tiêu Đồng nói - Vì em, vì mọi người, chúng ta phải bỏ nó thôi. Không phải lúc này chúng ta đang lẫn trốn để cứu lấy tính mạng của mình hay sao! Chúng ta cũng không thể ẩn nấp lâu dài ở đây, sau này đi đâu ai mà biết được. Cuộc sống lưu lạc tha phương không thể đèo bòng thêm một đứa con nữa.

- Suy cho cùng thì anh sợ cái gì chứ? - Âu Dương Lan Lan hỏi - Anh sợ mệt cho anh hay anh sợ mệt cho em? Vì em yêu anh thật lòng nên em muốn sinh nó ra. Anh muốn em bỏ nó để sau này anh bỏ em cũng dễ dàng hơn chứ gì?

- Không phải thế.

- Không sao cả. Nếu mai này anh bỏ em để đến với người khác thì đứa con này vẫn cứ là của em, em sẽ nuôi nó. Có lẽ nó sẽ giúp em hoài niệm một thời đã yêu anh. Cứ để cho nó trở thành một con người, cho dù là có mẹ mà không có bố, dù sao đi nữa thì em cũng là một người không hề sợ khổ, sợ khó. Biết đâu rằng vì hoàn cảnh này mà con em lại trở thành một người giỏi giang?

Tiêu Đồng không còn lời để mà nói nữa. Anh biết, bây giờ có nói gì đi chăng nữa, tất cả cũng đã muộn. Số mệnh của anh đã bị người con gái này nắm trong tay. Trong mơ hồ, anh nhận ra rằng những niềm hy vọng tưởng chừng như đã mất của mình đột nhiên nhen nhóm lại. Nhưng nó chỉ vừa

https://thuviensach.vn

mới nhen nhóm thôi đã bị thực tế khắc nghiệt làm cho biến mất và đến lúc này, hầu như anh đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Bắt đầu từ hôm ấy, tinh thần Tiêu Đồng hoàn toàn mất chỗ dựa, trông anh lúc nào cũng như người mất hồn. Tất cả mọi người đều không hy vọng là Âu Dương Lan Lan sẽ bỏ cái bào thai ấy. Dựa vào cá tính của cô, họ biết nếu khuyên cô cũng chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Họ chỉ biết là cần phải quan tâm đến cô hơn và những ánh mắt chúc mừng lẫn đố kỵ vẫn thường xuyên ném về phía Tiêu Đồng, làm như anh là người hạnh phúc nhất, người có vận may nhất trên thế giới này. Chỉ có Kiến Quân là để ý đến vẻ thẫn thờ ít nói của Tiêu Đồng và không biết xuất phát từ dụng ý gì mà gã chủ động tìm gặp Tiêu Đồng để nói chuyện. Ngày ấy Tiêu Đồng và Kiến Quân đang ngồi sưởi nắng trong vườn và lắng nghe một bài hát từ máy cát xét mà cô bé con ông chủ Chung đang mở rất to. Bài hát có vẻ xa lạ nhưng đại khái là kể về một mối tình vô cùng lãng mạn nhưng lại vô cùng chất phác và đơn giản - “Với anh chuyện tình lãng mạn nhất trên đời là được sống cùng với em đến đầu bạc răng long...”. Câu hát đơn giản này lại len sâu vào trong tâm hồn Tiêu Đồng, bất giác nước mắt nóng hổi từ từ lăn xuống má anh. Kiến Quân lấy làm lạ, hỏi:

- Vì sao mà cậu khóc? Cậu nhớ ai thế?

Tiêu Đồng không trả lời, lau khô nước mắt. Ngay chính anh cũng không hiểu là vì sao mình lại ủy mị đến như vậy.

- Cậu còn hút thuốc không? - Kiến Quân lại gợi chuyện.

- Không hút nữa.

- Tốt quá, chắc là lúc này cũng không nhớ gì đến mùi vị của nó nữa rồi?

Tiêu Đồng cúi đầu như muốn trốn cái ánh nắng rực rỡ của vùng cao nguyên chiếu thẳng vào mặt, không trả lời.

https://thuviensach.vn

Kiến Quân vẫn cười một cách khiêu khích:

- Đúng là không hút nữa chứ?

- Không hút nữa. - Lặng im giây lâu, Tiêu Đồng liếc nhìn Kiến Quân, nói - Nhưng anh có không?

Kiến Quân lẳng lặng rút trong túi áo ra một chiếc hộp ném vào người Tiêu Đồng rồi phủi mông bỏ đi. Tiêu Đồng chiếc nhìn chiếc hộp đang nằm gọn trong lòng mình. Nó đang lấp lóa dưới nắng khiến anh phải nheo mắt lại. Thì ra đó lại là chiếc hộp thuốc màu vàng vô cùng quen thuộc đối với anh.

Đêm ấy, anh nghe thấy Âu Dương Lan Lan và Kiến Quân cãi nhau ở dưới lầu. Âu Dương Lan Lan chửi Kiến Quân là đồ giết người không thấy máu vung, là đồ vô lương tâm. Thi thoảng mới có đôi câu phân trần của Kiến Quân, rằng đó là do Tiêu Đồng cần và hỏi, lúc này cậu ta đã là con rể của ông chủ, tôi không đưa không được. Những lời phân trần của gã bị tiếng chửi của Âu Dương Lan Lan ngắt quãng, lấn át; bên cạnh đó còn có tiếng khuyên bảo rất nhẹ nhàng của lão Hoàng. Tiêu Đồng ngồi một mình trong phòng, lẳng lặng châm thuốc hút. Hút xong điếu thuốc, nước mắt anh bất chợt trào ra. Anh không hận ai cả, anh chỉ hận chính mình. Tất cả đều do chính anh. Anh tự sa vào con đường trụy lạc, anh tự tìm lấy thất bại và anh tự hủy hoại chính mình. Tất cả đều do anh lý trí anh quá nhu nhược, tâm lý anh quá thất thường. Những mơ ước lúc ban ngày, những giấc mộng về đêm đã dần dần xa rời anh, anh cũng không theo đuổi nó được nữa bởi anh đã quá mệt mỏi. Anh nằm im bất động và bên tai vẫn văng vẳng tiếng kêu gào đầy hăm dọa của Âu Dương Lan Lan:

- Kiến Quân, anh hủy hoại Tiêu Đồng cũng là hủy hoại chính tôi. Sớm muộn gì rồi anh cũng sẽ hối hận về chuyện này. Anh đừng vội đắc ý, chờ cho đến khi rời khỏi nơi này, tôi sẽ nói chuyện với anh!

https://thuviensach.vn

44.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Đồng chỉ nằm liệt trên giường, thần thái anh như mê mê tỉnh tỉnh, ban đêm thì hầu như mất ngủ hoàn toàn. Sắc mặt anh xanh dờn, cử chỉ anh chậm chạp, ngay cả trong việc duy trì sự sinh tồn là phải ăn uống, đối với anh cũng chẳng có một chút hứng thú nào. Ngay cả những ngày Tết Âm lịch, anh cũng chẳng chịu rời khỏi giường để ăn uống với mọi người để đến nửa đêm, anh mới bò xuống khỏi giường lục lạo một ít thức ăn nguội tanh để nhét vào cái dạ dày trống rỗng của mình. Có điều, nhu cầu hút thuốc của Tiêu Đồng càng ngày càng nhiều hơn, dường như không bao giờ anh không nghĩ đến thuốc và cũng không thể biết bao nhiêu là đủ cho sinh lý cũng như tâm lý của mình.

Anh và Âu Dương Lan Lan tiếp tục cãi nhau, so với trước kia thậm chí có phần thường xuyên hơn và cũng gay gắt hơn, không hề có ý nhượng bộ nhau, trừ trường hợp trong hộp thuốc không còn điếu nào, anh phải bám lấy Âu Dương Lan Lan mà đòi. Lúc ấy anh mới có một chút thân thiện, một chút tình cảm. Âu Dương Lan Lan chỉ đưa cho anh một điếu, không bao giờ đưa điếu thứ hai và những điếu thuốc ấy trở thành vũ khí để Âu Dương Lan Lan giành lấy chiến thắng, thành một bảo bối để điều chỉnh mối quan hệ giữa hai người.

Buổi sáng hôm ấy, Âu Dương Lan Lan lôi Tiêu Đồng ra khỏi chiếc ổ của mình. Cô ghé vào tai anh nói nhỏ:

- Chúng ta phải đi rồi, đến Lasha!

Tiêu Đồng chẳng có một chút hứng thú nào, nằm lại xuống giường, úp mặt xuống gối, nói:

- Anh không đi đâu cả, anh muốn ngủ. - Rồi như sực nhớ ra, anh nói tiếp - Em để hộp thuốc lại cho anh, mọi người định đi bao lâu?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan chạy qua chạy lại sắp xếp đồ đạc rồi mang tất cả ra ngoài, bao gồm cả những vật lưu niệm mua tại đây cũng được cô cho tất cả vào một chiếc túi nhỏ, nói:

- Nếu anh dậy không nổi thì ở lại đây một mình vậy, chết ở đây cũng được. Mọi người cần phải đi, cần rời khỏi Tây Tạng rồi.

Như một viên đạn, Tiêu Đồng ngồi bật dậy giường, động tác sao mà nhanh và linh hoạt, run run hỏi:

- Chúng ta phải đi thật sao?

- Cuối cùng anh có đi hay không? - Âu Dương Lan Lan đứng ưỡn người, hỏi.

Tiêu Đồng lật đật bò xuống khỏi giường, vơ vội một số đồ đạc nhét vào va ly như thể là đang sợ mình sẽ bị bỏ lại nơi này. Trong đầu anh một ý nghĩ chợt thoáng qua: Không phải Lasha thì ắt phải là Bắc Kinh! Trong một giây, anh có cảm giác là mình sắp về với ngôi nhà của mình.

Âu Dương Lan Lan được ưu tiên ngồi ở ghế trước còn ba người đàn ông chen nhau trên chiếc băng sau, chiếc xe chậm chầm rời khỏi làng. Họ đi theo con đường hơn một tháng trước đã đưa mọi người đến đây, vượt qua một con sống cạn khô, qua thêm một hẻm núi rồi đi vào một vùng đất hoang vu dường như chưa hề có dấu chân người. Thi thoảng họ mới bắt gặp một vài chiếc lều lợp cỏ trống hoác, hoang phế; một vài cụm cây cỏ lưa thưa, khô héo. Không một bóng trâu bò, ngựa dê; cũng không có một bóng người. Chiếc xe lao thật nhanh bỏ lại đằng sau vùng cao nguyên hoang lương và hiu hắt ấy. Tiêu Đồng ngồi ngắc ngứ, chật chội giữa hai người đàn ông và xe thi thoảng phải dừng lại cho anh và Âu Dương Lan Lan nôn mửa. Âu Dương Lan Lan thì nôn ra những thức ăn đã đưa vào bụng khi sáng còn Tiêu Đồng thì nôn ra mật xanh mật vàng.

Cuối cùng thì họ cũng đến được thành phố Lasha.

https://thuviensach.vn

Mọi người ở lại Lasha hai ngày. Lasha có nhiều địa điểm du lịch nổi tiếng nhưng họ chỉ đến thăm chùa Đại Chiêu và phố Bát Giác, ngày thứ ba đáp máy bay về Thành Đô. Khi máy bay đang lăn bánh trên đường băng, trái tim Tiêu Đồng đột nhiên đập mạnh và anh thầm đọc một câu kinh mà chính anh cũng không hiểu gì cả: "An mo ni ba mi mu!". Trước đây, anh đã từng nghĩ là mình sẽ bỏ thây trên đất Tây Tạng hoang vu hẻo lánh này!

Rời khỏi sân bay Thành Đô, họ vội vàng đến ga tàu lửa, mua vội mấy vé rồi lên tàu mà Tiêu Đồng cũng chẳng biết là mình sẽ đi về đâu. Trong cuộc hành trình này, cả đoàn còn đổi tàu đến mấy lần; có điều hướng đi thì vẫn về phía nam theo hướng Quảng Đông. Tiêu Đồng cũng không nhớ là họ đã bao nhiêu lần đổi tàu và trải qua bao nhiêu đêm ngủ gà ngủ gật trên tàu. Cuộc hành trình quá dài khiến sức khỏe anh giảm sút, tinh thần anh mệt mỏi, ngày ngủ đêm thức. Tất cả đều đảo lộn đến độ anh không còn phân biệt nổi ngày hay đêm nữa, mỗi ngày anh phải ngồi tựa lưng vào thành toalet và giữ thật chặt tay vịn mà hút thuốc, đó là cách thức duy nhất để anh duy trì thể lực cho mình. Không biết mấy ngày đã qua, họ không còn đổi tàu nữa chỉ vì tất cả đã đến bên bờ biển.

Vừa dừng chân bên bờ biển, họ lại lên tiếp một con tàu khác, xuống ga, rồi lại lên một chiếc xe khách tồi tàn chạy theo một con đường vách đá dựng đứng một bên ngằn ngoèo lên xuống men theo bờ biển khoảng hai tiếng đồng hồ nữa. Ngồi trên xe, Tiêu Đồng nhận ra là họ không đến thành phố Quảng Châu hoa lệ mà con đường trước mắt anh càng ngày càng dẫn vào vùng núi đồi hoang vu hẻo lánh. Trong cơ thể anh, sức lực đã dần dần hồi phục, anh cảm thấy mình như được tiếp thêm sức sống. Sau những ngày dài trên trên cao nguyên tĩnh lặng, cuối cùng thì anh cũng đã về với biển xanh. Anh đã trông thấy những cánh rừng bạt ngàn, hớp được không khí đất trời phương nam đang vào xuân ấm áp. Màu xanh của cỏ cây và những làn sóng của biển cả như tiếp thêm dũng khí cho anh, niềm tin vào cuộc sống lại trỗi dậy. Anh nghĩ, miễn sao được an toàn trong lần trở về này, anh sẽ tiếp tục cai nghiện. Anh sẽ khỏe mạnh, vẫn tràn trề sức sống như ngày xưa để về với Bắc Kinh. Anh sẽ tiếp tục tự học những giáo trình đại học, sau đó sẽ ra

https://thuviensach.vn

nước ngoài tiếp tục con đường học vấn, học xong thì về với quê hương, trở thành một nhân tài mà bao nhiêu công ty, xí nghiệp muốn sở hữu và sống một cuộc sống bình thường chung quanh những người thân yêu của mình.

Đến chiều tối mọi người đến một làng nhỏ mà thoạt nhìn, ai cũng có thể nhận ra là nó rất nghèo. Núi và sông bao bọc chung quanh ngôi làng nhỏ này, phong cảnh vô cùng xinh đẹp nhưng giao thông có vẻ rất bất tiện, hầu như không có chợ, thi thoảng mới có thể thấy một vài căn nhà bán buôn lặt vặt và một tiệm cơm. Họ xuống xe ở đầu thôn, đưa tiền và nói lời cảm ơn đối với lái xe, đi bộ xuyên qua ngôi làng chỉ có một con đường duy nhất chạy chính giữa để về đến cuối làng. Trong bóng cây rậm rạp, Tiêu Đồng phát hiện ra một xưởng chế biến nhỏ với mấy gian nhà xưởng rách nát cùng một cột ống khói, có mấy chiếc xe con đang đậu ở giữa sân, trong đó có một chiếc Mercedes trông có vẻ khá mới. Những vật này đã làm cho bộ mặt của ngôi làng có nét hiện đại hơn bên cạnh vẻ nguyên sơ thời nguyên thủy của nó.

Toàn bộ gian xưởng trông có vẻ tồi tàn và rách rưới nhưng có điều, cột khói của nó vẫn đang tỏa những đụn khói đen sì. Bên bốn bức tường vây kín gian xưởng là những loài hoa dại tự nở rồi tự rụng, cành lá đã bị khói bụi bám đầy nên trở nên vàng vọt khô héo, chỉ còn lốm đốm một vài bông hoa màu đỏ bầm như miễn cưỡng khoe mình với thiên hạ trong mùa xuân. Bên ngoài những bức tường là một hàng cây thấp, cành lá cũng trơ gầy, tàn tạ. Tấm biển ngoài cổng có ghi "Xưởng chế biến hóa chất nông nghiệp thôn Tân Điền" có thể giải thích sự tồn tại kỳ dị của nó ở chốn này. Một người đàn ông trung niên trông có vẻ là ông chủ của xưởng hình như đã biết là mọi người sẽ đến, miệng nói một tràng khẩu âm tiếng Quảng Đông chào hỏi nhưng không nhiệt tình như ông chủ họ Chung ở Tây Tạng, không nói gì nhiều. Anh ta lẳng lặng đưa mọi người đến tiệm cơm duy nhất trong làng, gọi mấy món thức ăn và rượu. Bà chủ và nhân viên phục vụ trong tiệm cơm đều gọi anh ta là Xưởng trưởng Thạch. Anh ta giới thiệu đây là đoàn của ông chủ Tổng công ty, đến đây để kiểm tra công việc sản xuất, có lẽ là sẽ làm phiền bà chủ phục vụ lâu dài. Âu Dương Thiên uống rượu với

https://thuviensach.vn

người họ Thạch, vừa uống vừa ôn lại những chuyện quá khứ. Có điều trên gương mặt ai cũng lộ vẻ ảm đạm lẫn lo lắng.

Ban đêm, cả đoàn đều ngủ lại trong xưởng. Tiêu Đồng lắng nghe câu chuyện của họ và biết nơi này cách thành phố Sán Đầu không xa lắm và lấy làm lạ là với vị trí địa lý như vậy, tại sao ngôi làng này lại nghèo xác nghèo xơ như vậy. Mấy căn phòng trong xưởng thật đơn giản, mấy chiếc giường kê vội toàn bốc lên một mùi mốc meo, trên những bức tường ẩm thấp thì gián và đủ loại côn trùng khác bò lổn nhổn, so với ở Tây Tạng thì điều kiện sống ở đây tệ hại hơn nhiều. Trải qua rất nhiều những thử thách trong thời gian qua, Tiêu Đồng không hề để ý đến những khó khăn gian khổ của cuộc sống nhưng khi Âu Dương Thiên đến xem phòng ở của anh và Âu Dương Lan Lan như thế nào thì anh lại hỏi:

- Chúng ta sẽ ở đây trong bao lâu?

- Ở bao lâu là việc của tôi phải lo, cậu chỉ nên quan tâm chăm sóc Lan Lan! - Âu Dương Thiên lạnh lùng nói.

Tiêu Đồng không chịu thua, giọng của anh hùng hồn lắm:

- Ở đây vừa tối tăm vừa bẩn thỉu, Lan Lan đang có thai, e rằng sẽ không tốt cho sức khỏe.

Giọng điệu hùng hồn của Tiêu Đồng là do anh ỷ lại vào vị trí của Lan Lan cũng như đứa cháu ngoại của Âu Dương Thiên trong tương lai khiến lão trầm ngâm khá lâu nhưng cuối cùng thì không nói gì, lẳng lặng đứng giữa phòng. Âu Dương Lan Lan cũng được đà nói thêm, rằng sức khỏe Tiêu Đồng không được tốt, nếu ở đây lâu ngày nhất định anh sẽ mang bệnh. Cuối cùng thì Âu Dương Thiên thở dài nói:

- Để bố tính toán xem, nhưng có lẽ không thể đi ngay lập tức được đâu.

https://thuviensach.vn

Đến khuya thì theo sự hướng dẫn của lão Thạch, mọi người lục tục chuyển phòng. Thực ra thì cũng chuyển qua chuyển lại lẩn quẩn trong mấy căn phòng bé tẹo ấy mà thôi. Tiêu Đồng ngầm quan sát và cảm thấy ngạc nhiên là tất cả những thiết bị ở đây đều rất đơn giản, phân bố rất đỗi lộn xộn và hầu như không tìm thấy bất cứ một chiếc điện thoại nào trong tất cả các phòng. Thi thoảng lão Thạch cũng có gọi đi đâu đó nhưng đều dùng điện thoại di động. Khi lên giường chuẩn bị ngủ, Âu Dương Lan Lan mới nói cho Tiêu Đồng biết là phân xưởng này chỉ chế biến một loại vật phẩm duy nhất. Đó chính là điều chế ma túy thành heroin tinh chất!

- Em mới biết điều này tối nay, là Kiến Quân nói. - Âu Dương Lan Lan nằm cuộn trong lòng Tiêu Đồng, thủ thỉ - Lão Thạch vốn nhận hàng từ bố em, sau đó chế biến và vận chuyển sang Hồng Kông và từ đó tuồn vào các nước trên thế giới.

Giọng Âu Dương Lan Lan hết sức bình thản nhưng với Tiêu Đồng thì nó chẳng khác nào sét đánh bên tai. Anh run run hỏi:

- Lão Thạch sao lại gan tày trời như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật như thế nào lại dám đặt một xưởng chế biến cái thứ của nợ chết người ấy?

Âu Dương Lan Lan lại chẳng lấy gì làm kỳ, lại làm ra vẻ rất am hiểu sự đời nói:

- Thế cho nên lão Thạch mới đặt cái xưởng ở nơi thâm sơn cùng cốc nghèo rớt mồng tơi như thế này, mấy ai chú ý đến cái xưởng chế biến hóa chất nông nghiệp này làm gì. Còn nông dân ở đây thì chỉ cần đưa cho họ một ít tiền và bảo là thuê đất sản xuất trong một thời gian, ai mà chẳng cảm thấy vừa lòng? Họ cũng chẳng hiểu biết gì về hóa chất. Lão Thạch lại là người đã từng tốt nghiệp đại học ngành Hóa học, chuyện tinh chế ma túy đối với lão gần như là chuyên nghiệp, lại có người cung cấp và tiêu thụ hàng, còn gì tốt hơn?

Tiêu Đồng thấy sống lưng mình phát lạnh, hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Có phải bố em định ở lại đây luôn để cùng với lão Thạch mở rộng xưởng chế biến này không?

- Không. Lúc này cảnh sát đang tìm chúng ta, chúng ta đi Tây Tạng rồi về đây chẳng qua là đang trốn tránh mà thôi - Gương mặt Âu Dương Lan Lan ra chiều tự lự - Mà cũng lạ, mấy năm trước đây, công việc làm ăn của bố em suôn sẻ lắm, không ngờ năm ngoái lại bị mấy vố liền. Theo lời Kiến Quân thì bố em đã mất ở Vân Nam đến mấy triệu đồng, rồi chuyện ở khách sạn tại Long Khánh Hiệp, vừa mới định giao hàng thì công an ập tới, may mà hàng được giấu kỹ nên không bị họ tóm được, rồi lần này nữa, lão Viên bị tóm ở Thiên Tân. Không biết là sơ hở ở chỗ nào nữa? Mấy năm hoành hành thiên hạ, làm gì được nấy, còn bây giờ thì trốn đông chạy tây, đúng là không biết là do đâu. Vừa rồi, Kiến Quân có nói chuyện với em, đôi mắt của anh ta đỏ rực lên. Anh ta nói, bố em định đi Hồng Kông, bên ấy bố em còn có Công ty Thiên Lam do một người Hồng Kông đứng ra thay mặt bố em làm chủ. Bố em đã đồng ý với đối tác bên Hồng Kông là xuất cho họ một chuyến hàng nữa, sau đó là theo thuyền của họ sang bên ấy luôn. Đến Hồng Kông rồi hãy tính chuyện đi sang nước khác, không thành vấn đề nữa.

Âu Dương Lan Lan vừa nói vừa vuốt ve thân thể Tiêu Đồng. Anh biết là cô đang có nhu cầu quan hệ nhưng giả vờ không để ý, chuyển tư thế nằm và cố đặt ra câu hỏi để cho cô quên nhu cầu ấy đi:

- Thế chúng ta sẽ ở đây trong bao lâu?

Âu Dương Lan Lan dùng sức kéo anh nằm quay trở lại, nói trong hơi thở gấp gáp:

- Anh vội à, chẳng bao lâu nữa đâu.

Tiêu Đồng lại quay lưng lại theo tư thế cũ, nói:

- Nếu thời gian ở đây lâu, anh lại muốn bỏ thuốc lần nữa xem sao.

https://thuviensach.vn

Động tác của Âu Dương Lan Lan càng trở nên mạnh bạo hơn, cố nói cho qua chuyện:

- Chờ ra nước ngoài hẵng hay, đừng tự hành hạ mình nữa.

Tiêu Đồng cương quyết gạt mạnh tay Âu Dương Lan Lan ra, nói:

- Em đừng làm phiền anh nữa, anh đã quyết định rồi. Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ không hút nữa, em đừng làm cho anh mất sức.

Âu Dương Lan Lan sững sờ giây lát rồi bất thần vung tay tát mạnh vào mặt Tiêu Đồng, nói một cách hằn học:

- Em hận anh! Anh đừng lợi dụng chuyện cai nghiện để mà lãnh đạm với em, anh tưởng là em không nhận ra tâm địa của anh sao? Em đã khổ sở bao nhiêu mới giúp được anh tránh xa nó, quay mặt đi là anh mở miệng hỏi thuốc ở Kiến Quân. Anh muốn cai thì tự mà cai lấy!

Tiêu Đồng trừng mắt nhìn cô, nói như một lời thề:

- Kiến Quân là đồ chó chết, hắn muốn hủy hoại cuộc đời anh. Em cũng muốn hủy hoại anh, anh chính là kẻ bị hại. Lần này anh sẽ cai nghiện để em xem. Hãy mở mắt ra mà xem nhé!

Âu Dương Lan Lan căm hận nhìn Tiêu Đồng một lát rồi quay lưng lại phía anh như không muốn tranh cãi nữa. Tiêu Đồng tắt đèn, nhắm mắt. Giường quá chật, chỉ cần trở mình là anh đụng phải Âu Dương Lan Lan. Mỗi lần như vậy, cô lại gắt lên: Đừng động vào tôi! Trong bóng đêm, Tiêu Đồng lên tiếng, giọng anh đã trở nên ôn hòa hơn:

- Anh đang nghĩ cho em. Lúc này em đang có mang, chúng ta lại làm chuyện ấy thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến em và cả con nữa.

- Anh đừng có giả tình giả nghĩa nữa. Nếu anh quan tâm đến em và con, anh đã không đối xử như thế với em mà phải làm cho em sống vui vẻ mới

https://thuviensach.vn

đúng.

- Anh phải làm sao để cho em vui vẻ. Em muốn anh làm gì, anh sẽ làm như vậy, nhất thiết phải theo đúng ý em, có phải thế không?

- Chí ít thì anh cũng làm cho em được thỏa mãn chứ!

Tiêu Đồng ngồi dậy và kéo Âu Dương Lan Lan quay về phía mình, nói:

- Được rồi, đêm nay anh sẽ làm cho em thỏa mãn, làm cho em khoan khoái... Nhưng em hãy đồng ý với anh một chuyện..., em... nạo thai đi nhé!

Âu Dương Lan Lan sững sờ nhìn Tiêu Đồng, nói:

- Tiêu Đồng, em không hiểu nổi anh nữa, cuối cùng thì anh có yêu em chút nào không?

Tiêu Đồng lại nằm xuống giường, không nói năng gì nữa. Đêm nay anh lại tiếp tục chung giường với một người con gái mà anh không yêu trong một căn phòng tối tàn chật chội. Anh cảm thấy những ngày đã qua và những ngày sắp tới, anh đã sống chẳng khác gì trong địa ngục trần gian. Anh không dám mơ ước về cuộc sống với người con gái mà anh yêu trong tương lai nữa, bởi ngoài nhu cầu về ma túy ra anh còn có đứa con trong bụng Âu Dương Lan Lan. Anh lờ mờ nhận ra là mình phải có trách nhiệm với nó cho dù trước sau anh vẫn căm thù Âu Dương Thiên và cả Âu Dương Lan Lan.

Gió đêm rất lạnh. Khi Tiêu Đồng chưa kịp chìm trong giấc ngủ thì cơn nghiện đột nhiên kéo đến. Anh cắn răng chịu đựng, trăn qua trở lại trên giường. Anh gọi Âu Dương Lan Lan, van nài cô hãy trói anh lại nhưng cô lại không quan tâm, nói: Không phải là anh có ý chí, có nghị lực sao? Không phải là anh đã nói là anh sẽ tự cai nghiện để cho em thấy sao? Thì em đang xem đây, chúc anh thành công!

Đã nửa đêm nhưng không ai chợp mắt được cả, một người thì khổ đau rên siết, một người thì ra vẻ bàng quan, ngấm ngầm thách đố nhau. Đến khi trời

https://thuviensach.vn

sáng thì Tiêu Đồng đã sức cùng lực kiệt, bắt đầu van xin Âu Dương Lan Lan hãy cho mình một điếu thuốc. Lần quyết tâm này của anh coi như chỉ được thử thách trong một thời gian ngắn và cuối cùng đã thất bại hoàn toàn.

Âu Dương Lan Lan đưa thuốc cho anh, không che giấu được một vẻ đắc ý trên mặt.

Hút xong điếu thuốc, Tiêu Đồng nằm mê man cho đến trưa mới tỉnh dậy, sắc mặt xanh tái, nằm im trên giường không nói năng gì. Hình như để chuộc lỗi, Âu Dương Lan Lan kéo anh đến chỗ Âu Dương Thiên hỏi tiền để hai người đi ăn cơm trưa ở tiệm ăn trong thôn.

- Xưởng trưởng Thạch đã bảo người làm cơm, mọi người đều vừa ăn cơm ở đây xong, hai đứa không được khác với mọi người. - Âu Dương Thiên nói.

- Con đã thấy mâm cơm ấy rồi, chẳng ra gì, làm sao ăn nổi. Suốt đêm qua chúng con không ngủ được, cần phải bồi dưỡng thêm. - Âu Dương Lan Lan nằn nì.

- Số tiền mặt mang theo lần này dùng đã gần hết rồi, lại không dám dùng thẻ tín dụng. - Âu Dương Thiên nói - Chúng ta ở đây trong bao lâu khó lòng mà nói trước được, do vậy con tiêu tiền cũng phải hạn chế, không được như trước nữa đâu.

Lão Hoàng ngồi bên cạnh nói chen vào:

- Lan Lan à, không phải là cô đã mang theo mười nghìn đô la Mỹ hay sao. Đây là khu kinh tế mở ven duyên hải, cho dù người dân ở đây có đần độn gì thì cũng nhận ra đồng đô la Mỹ đấy!

Nhớ đến mười nghìn đô la, Âu Dương Lan Lan đưa mắt nhìn Tiêu Đồng. Anh cúi đầu nói:

- Thôi thì ăn cơm ở đây cũng được, không cần phải ra ngoài đâu, tốn tiền.

https://thuviensach.vn

Không biết là do thói ương bướng hay là cơn thèm ăn nổi lên mà Âu Dương Lan Lan lại cau mày nói với Tiêu Đồng:

- Hay là chúng ta dùng tiền của anh vậy, không phải là em thèm ăn đâu nhưng anh cũng đừng giữ tiền như một lão địa chủ keo kiệt ngày xưa như vậy.

Tiêu Đồng vẫn không muốn động đến số tiền ấy vì chỉ có số tiền ấy mới có thể hoàn thành tâm nguyện đưa Khánh Xuân và bố ra nước ngoài một lần. Như một kẻ keo kiệt, anh nói:

- Anh không đi ăn ngoài nữa. Anh không muốn dùng số tiền ấy một cách phung phí vô bổ đâu.

Kiến Quân chen vào:

- Tình hình chi tiêu lúc này đã bắt đầu khó khăn, có lẽ là tiền của ai mặc kệ, tất cả phải xem như là của chung.

Lời Kiến Quân như làm Âu Dương Thiên sực tỉnh, lão hỏi Tiêu Đồng:

- Cuối cùng thì Lan Lan đã đưa cho cậu bao nhiêu tiền?

- Bao nhiêu cũng là tiền của tôi, không quan hệ gì đến mọi người. - Tiêu Đồng nói.

- Đã đến nước này rồi mà còn phân biệt của anh của tôi. Khi cậu đến nhà tôi mỗi ngày, nào ăn nào uống, tôi không hề xử tệ với cậu, Lan Lan cũng đã tốn rất nhiều tiền vì cậu, bây giờ cậu lại giữ bo bo làm của riêng sao?

Tiêu Đồng liếc mắt nhìn Âu Dương Lan Lan:

- Bác hãy hỏi Lan Lan. Cô ấy đã làm cháu trở thành kẻ khuynh gia bại sản.

Kiến Quân bước đến chộp cổ Tiêu Đồng:

https://thuviensach.vn

- Không nói nhiều lời nữa, mau đưa tiền ra đây!

Tiêu Đồng giãy giụa, la lên:

- Mẹ kiếp, anh hãy bỏ tay ra. Anh mà không bỏ ra thì đừng có mà hối hận đấy!

Âu Dương Thiên quát lớn:

- Thôi! - Lão đưa mắt nhìn Lan Lan, nói - Mãy hãy nhìn đứa con trai mà mày đã tự chọn đi!

Nói xong, lão hằm hằm quay vào trong nhà.

Kiến Quân hậm hực bỏ tay ra, cắm đầu đi thẳng. Lão Hoàng cũng bĩu môi một cách khinh bỉ đi ra cửa. Âu Dương Lan Lan có vẻ xấu hổ, nói:

- Đúng là trước đây tôi không thể phát hiện ra anh lại là kẻ hám tiền đến như vậy. Có phải là anh chưa trông thấy tiền nhiều đến thế bao giờ, đúng không? Anh làm tôi xấu hổ quá đi mất! Có lẽ nào anh lại nghĩ là sau này tôi không có tiền để trả lại cho anh? Vả lại, anh lại phân biệt rạch ròi về tiền bạc với tôi như vậy, anh không sợ là lão Hoàng và Kiến Quân coi thường tôi sao? Anh không nghe thấy lời bố tôi vừa nói sao? Anh có cảm thấy nó quá khó nghe không?

- Tôi không muốn đi ăn mà thôi. - Tiêu Đồng nói.

- Nhưng tôi thì muốn. - Âu Dương Lan Lan gào lên - Tôi đang mang thai, tôi cần phải bồi dưỡng, sao anh lại không hiểu một chút lý lẽ nào cả thế?

- Thật ra thì cô cũng chỉ vì thèm ăn mà thôi. - Tiêu Đồng nói - Ở vùng nông thôn lạc hậu này, cô không sinh đẻ nổi đâu.

- Tôi không phải vì tôi mà là vì con tôi, vì con anh. Ngay cả con mà anh cũng chẳng có một chút tình thương. Anh không cần nó, đúng không?

https://thuviensach.vn

Lúc này Tiêu Đồng đã đuối lý, cộng thêm với một chút xấu hổ khiến anh trở nên ăn nói bạt mạng, gào lên:

- Tôi đã nói rồi, tôi không cần con, tôi không cần đứa trẻ này!

Lời anh vừa dứt thì một trận chửi bới lẫn nhau. Chuyện hai người cãi nhau chửi nhau đã thành cơm bữa nên không ai tới khuyên giải, cũng chẳng ai hơi đâu mà bênh vực cho Âu Dương Lan Lan. Chửi vẫn không hết tức, Âu Dương Lan Lan vừa khóc vừa bỏ chạy khỏi nhà, Trong nhà chỉ còn mỗi Tiêu Đồng.

Đây là nơi lão Thạch ăn ngủ nhưng lại giống như văn phòng làm việc. Trong phòng có kê một chiếc giường đơn, một chiếc bàn và một chiếc ghế, trong góc phòng còn có một tủ hồ chứa giấy tờ lộn xộn. Nói chung mọi vật trông thật đơn giản. Tiêu Đồng thấy Âu Dương Thiên, lão Thạch cùng với lão Hoàng và Kiến Quân đang đứng chụm vào nhau bàn tán chuyện gì đó thì không muốn ra ngoài tí nào, bèn ngồi xuống chiếc ghế. Một vật đen đen nằm trên bàn đập vào mắt khiến mắt anh như hoa đi - Rõ ràng đó là một chiếc điện thoại di động - Chiếc điện thoại của lão Thạch!

Tiêu Đồng cảm thấy toàn thân mình phát lạnh, liếc mắt nhìn qua cửa sổ. Mọi người vẫn đang nói chuyện rất say sưa. Anh cầm chiếc điện thoại lên, giả vờ như ngắm nghía nhưng đôi mắt lại liếc nhìn ra phía bên ngoài. Không một ai chú ý đến anh. Bên ngoài sáng trưng, bên trong phòng thì tối tăm, có lẽ họ không thể nào nhìn thấy những động tác của anh. Anh nghĩ, mọi việc không thể chậm trễ, đây là cơ hội duy nhất cho anh trong vòng hai tháng nay. Anh run run mở máy và ấn vào bàn phím, tiếng bàn phím kêu làm tim anh như muốn nhảy ra ngoài. Anh bấm số hai lần nhưng đều bấm sai, lần thứ nhất không bấm mã vùng Bắc Kinh, lần thứ hai thì lộn số. Cuối cùng thì tiếng máy nhà Khánh Xuân đã vang lên, một hồi, hai hồi..., không ai nhận máy. Anh đột nhiên nghĩ ra, lúc này là giữa trưa, Khánh Xuân không thể có mặt ở nhà. Anh định tắt thì không ngờ lại có ai đó nhận điện thoại, vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc trong máy, tim anh đã đập rộn lên.

https://thuviensach.vn

- Alô, là bác Âu phải không?

- Anh tìm ai?

Rõ ràng là bố Khánh Xuân không nghe rõ tiếng của anh.

- Bác ơi, cháu là Tiêu Đồng!

- Tiêu Đồng? Cháu đã về rồi sao? Cháu ở đâu. Alô, cháu nói to một tí, bác không nghe gì cả.

Tiêu Đồng nào dám nói to.

- Cháu đang ở Quảng Đông. Bác nói với Khánh Xuân, cháu ở Quảng Đông, hình như là huyện Lâm Tây, thôn Tân Điền, bác nhớ chưa?

Tiếng tút tút vang lên trong ống nghe, Tiêu Đồng hạ giọng alô mấy tiếng nhưng không nghe thấy gì nữa. Anh bấm máy gọi tiếp, lần này thì gọi đến phòng làm việc của Khánh Xuân. Anh hồi hộp nghe tiếng chuông kêu rộn ràng trong ống nghe, không biết là vì khát vọng được báo cáo tin tức hay là khát vọng được nghe thấy tiếng nói của Khánh Xuân. Nhưng tiếng chuông vẫn cứ kéo dài, không có ai nhận máy. Lúc này anh không thể không tắt máy vì đã trông thấy Kiến Quân đang đến gần và đẩy cửa phòng bước vào. Kiến Quân nhìn thẳng vào mặt Tiêu Đồng. Anh biết mặt mình lúc này không hề tự nhiên, rất may là gã chẳng hề mở miệng, chỉ cầm lấy gói thuốc lá trên bàn, vừa đánh lửa vừa đi ra. Tiêu Đồng thở hắt một hơi, lúc này anh mới đặt chiếc điện thoại giấu trong tay lên bàn. Sau đó lão Thạch cũng vào phòng, mở cửa tủ giấy tờ lôi ra một bao gì đó rồi khóa lại, cầm lấy chiếc điện thoại rồi rời khỏi phòng.

Tất cả đều đã trở lại bình thường, trong nhà ngoài vườn đều yên tĩnh như mọi ngày, mọi người hình như đều đã tản mác về các gian xưởng. Cơ hội đến quá đột ngột và có thể chưa chắc đã có hiệu quả gì nhưng lại là lần đầu tiên sau một thời gian dài, từ trong hang cọp cách xa hàng nghìn cây số,

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng lại được nghe thấy một giọng nói thân thương và rõ ràng, giọng nói ấy đã cổ vũ anh, tiếp thêm sức mạnh cho anh và đem lại cho anh một tia hy vọng. Anh vô cùng hưng phấn nghĩ thầm, cuối cùng thì cơ hội cũng đã đến với mình, còn sau này liệu cơ hội như thế còn đến nữa hay không? Anh hoàn toàn không thể trả lời cho chính mình.

Sau khi về phòng, Âu Dương Lan Lan nằm dài trên giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ và hình như vẫn còn đang giận dỗi nên nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô không hề liếc nhìn. Tiêu Đồng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa ra vào, lên tiếng làm lành:

- Em vẫn còn giận anh sao? Hay là dậy đi, chúng ta đi kiếm chút gì ăn vậy. Tối nay anh lại đưa em đi, anh mời em, được không?

Âu Dương Lan Lan dường như không nghe thấy lời anh, cũng chẳng có ý định đi ăn cơm nữa. Không khí nặng nề giữa hai người kéo dài cho đến tối mới dịu đi. Cô vẫn đến Âu Dương Thiên để xin tiền vì biết ở đây mà đưa tờ một trăm đô la Mỹ ra để ăn một bữa cơm là chẳng tiện chút nào. Khi cô hỏi tiền, nét mặt lão Hoàng và Kiến Quân đều lộ vẻ bất mãn. Kiến Quân nói, Lan Lan đang mang thai, được hưởng chế độ dinh dưỡng đãi ngộ hơn một tí cũng là lẽ thường tình, còn Tiêu Đồng, cậu ta dựa vào cái gì mà ăn theo cô. Cậu ta hút thuốc thì có liên quan quái gì đến chuyện ăn uống, ngay cả ông chủ cũng không nghĩ đến chuyện ăn ngon trong lúc này thì cậu ta có quyền gì. Âu Dương Thiên xua tay nói, Thôi mà, cứ coi là Tiêu Đồng đưa Lan Lan đi vậy.

Tiêu Đồng đưa Âu Dương Lan Lan đến tiệm cơm trong làng ăn tối. Để tránh nói chuyện với cô, Tiêu Đồng bắt chuyện với bà chủ quán. Anh hỏi, ngoài tiệm cơm và mấy quầy bán tạp hóa ra, ở đây còn có những gì nữa? Có hiệu sách, có thư viện không? Có quán karaoke không? Có bưu điện không? Có ti vi không? Hình như ở đây không có điện thoại thì phải? Tiêu Đồng đưa ra một loạt các câu hỏi về đủ thứ nhưng mục tiêu cuối cùng của anh là hỏi bưu điện và điện thoại. Bà chủ cố gắng vận dụng vốn từ phổ thông ít ỏi của mình để trả lời một cách đại khái những câu hỏi của Tiêu

https://thuviensach.vn

Đồng. Tuy nghe câu được câu mất nhưng anh cũng nhận ra một cách đại khái rằng, ở đây không có bất cứ những gì như anh vừa hỏi.

Buổi trưa ngày hôm sau, mọi người cùng ăn cơm với công nhân trong xưởng, một bữa cơm đạm bạc đến độ khó nuốt. Đến tối, Âu Dương Lan Lan lại kéo Tiêu Đồng đến tiệm cơm. Đương nhiên là cô không thể gọi món ăn một cách tùy thích như lúc còn ở Bắc Kinh. Cô chỉ gọi vài ba món ăn rất phổ thông, chủ yếu là hợp khẩu vị chứ không hề đắt đỏ. Như vậy, một bữa cơm của hai người cũng không đáng bao nhiêu tiền. Chẳng hạn tối hôm qua, họ gọi hai đĩa thức ăn, một bát canh và hai chai Coca Cola nhưng cũng chỉ tốn hai mươi đồng.

Mùa xuân ở phương nam, buổi tối đến rất sớm. Bảy giờ tối, ánh hoàng hôn cuối cùng cũng đã tắt trên con đường duy nhất chạy xuyên qua giữa làng. Chỉ có quán cơm và một vài quán tạp hóa là chong những ngọn đèn bão rất sáng. Ánh sáng chiếu xuống mặt đường đất làm cho nó càng lộ rõ sự gồ ghề và sự bẩn thỉu của bụi đất. Trong quán lại có thêm một đôi thanh niên nam nữ đến ăn cơm, ồn ào đon đả ngồi xuống ghế rồi gọi thịt gọi rượu, trước cửa quán có một chiếc xe chở hàng loại vừa đang đỗ. Làng này thường ngày vẫn có những chiếc xe chở hàng chạy ngang qua, lái xe thi thoảng cũng ghé vào quán ăn cơm, thậm chí có khi còn thuê chỗ ngủ qua đêm. Gã thanh niên nói khẩu âm Quảng Châu đặc sệt, nói nhiều. Còn cô gái thì rất ít nói, mặt thường cúi xuống. Tiêu Đồng vô tình đưa mắt liếc nhìn và nếu Âu Dương Lan Lan để ý, cô có thể nhận ra đôi mắt của anh như dại đi, đứng tròng và thiếu chút nữa thì anh đã buột mồm kêu lên thành tiếng.

Cô gái ấy chính là Âu Khánh Xuân!

Hình như Tiêu Đồng không tin vào chính đôi mắt của mình nữa. Có phải là thời gian xa cách quá lâu và nỗi nhớ nhung đã khiến anh đang chìm trong ảo giác. Người đẹp trong thiên hạ này đa phần đều giống nhau ở một số điểm nào đó. Vậy thì người con gái đang ngồi trước mặt anh đây chỉ là giống Khánh Xuân mà không phải là Khánh Xuân? Âu Dương Lan Lan đã

https://thuviensach.vn

phát hiện ra đôi mắt thất thần của anh nên ngoái đầu nhìn lại phía sau rồi dùng đũa gõ mạnh lên mặt bàn, hờn dỗi nói:

- Này, anh nhìn cái gì thế? Làm như chưa bao giờ trông thấy phụ nữ đẹp thì phải?

Đến lúc ấy Tiêu Đồng mới tỉnh trí trở lại, cúi đầu ăn cơm, đôi chân run rẩy và hình như mồ hôi đang túa ra ướt đầm cả bàn chân. Âu Dương Lan Lan tiếp tục cằn nhằn:

- Thảo nào anh không còn chút hứng thú nào đối với em cả. Thì ra anh cũng chỉ là một anh chàng hám gái, trông thấy gái đẹp là tròn mắt lên.

Tiêu Đồng thấy Âu Dương Lan Lan cao giọng thì sợ Khánh Xuân nghe thấy và sinh hiểu lầm, hạ giọng thì thầm:

- Em nói gì mà khó nghe đến như vậy!

- Lần trước ở Tây Tạng anh cũng quấn lấy cô gái ở bưu điện. Từ đó mà thấy, ngay cả các cô gái dân tộc thiểu số cũng đủ sức để gây hứng thú cho anh. - Âu Dương Lan Lan cay cú nói.

Hình như thính giác của Tiêu Đồng đã bị tiếng tim đập thình thịch che lấp mất nên anh không nghe rõ lời Âu Dương Lan Lan. Anh cúi đầu im lặng ăn cơm, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào mấy đĩa thức ăn bày trên bàn, không liếc nhìn về phía cô gái nữa nhưng niềm tin đó chính là Khánh Xuân càng lúc càng lớn dần trong anh. Cô đã thay đổi cách ăn mặc và trang điểm, hóa trang giống như một sinh viên đang đi nhờ xe nhưng có điều động tác, cử chỉ của cô đều vô cùng thân thiết với Tiêu Đồng. Anh nghĩ: Đúng là cô ấy từ trên trời rơi xuống!

Món canh đã được mang ra. Đó là món canh trứng muối nấu lẫn với cá. Tiêu Đồng biết Âu Dương Lan Lan không thích rau, chỉ quan tâm đến

https://thuviensach.vn

những món canh có chất bổ dưỡng thế này, do vậy mà anh giả vờ xoa bụng, nói:

- Không xong rồi, anh cần phải đi toalet đây, hình như anh có một chút sình bụng thì phải.

- Có phải là anh không quen với thủy thổ ở đây chăng, đi đi, anh có giấy đó không? - Âu Dương Lan Lan nói.

Tiêu Đồng cố ý hỏi thật to: Bà chủ ơi, toalet ở chỗ nào? Có giấy vệ sinh không? Gọi xong, anh đứng dậy đi ngang qua một bên vai Khánh Xuân, đi ra phía sau của phòng ăn. Ở đó có một khu toalet được xây khá kín đáo nhưng không hề phân biệt gian nào cho nam, gian nào cho nữ. Chung quanh tối om, những âm thanh từ phòng ăn hình như đã vang lên từ rất xa, mấy cây cổ thụ đứng im lìm vì không có gió. Anh quan sát chung quanh, không thấy bóng người nào bèn đứng dưới một gốc cây có ý chờ đợi.

Hai phút sau, quả nhiên có người bước nhẹ đến, có thể nhận ra đó là tiếng bước chân quen thuộc của Khánh Xuân. Cuối cùng thì hai người đã được đứng gần bên nhau, rất gần, gần đến độ có thể nhìn thấy từng nét trên khuôn mặt của nhau mặc dù trời rất tối. Tiêu Đồng thấy Khánh Xuân có vẻ bình tĩnh, không quá xúc động như anh tưởng tượng. Cô thì thầm:

- Tiêu Đồng, tôi vui mừng vì còn có thể gặp lại cậu.

Lúc này Tiêu Đồng muốn nói rất nhiều nhưng anh cố gắng kiềm giữ, chỉ nói một câu:

- Bọn họ ở phía đông thôn, trong xưởng chế biến hóa chất Tân Điền.

- Có Âu Dương Thiên không?

- Có, ngoài ra còn có lão Hoàng trợ lý và gã lái xe Kiến Quân. Trong xưởng còn có một người họ Thạch, là đồng bọn với Âu Dương Thiên.

https://thuviensach.vn

- Rất có thể tối nay chúng tôi sẽ ra tay bắt chúng. Cậu hãy chuẩn bị, đừng để cho bọn chúng hại cậu. Lúc ấy, cậu cứ nằm im trên đất đừng động đậy gì cả là được.

- Được rồi. - Tiêu Đồng gật đầu và biết thời gian tù ngục của mình đã sắp sửa kết thúc. Hai tháng vừa rồi, nói chính xác hơn là gần một năm qua, anh chờ đợi giây phút cuối cùng này, giống như thầy trò Đường Tăng phải trải qua tám một tai nạn mới hoàn thành công đức một cách viên mãn. Anh không thể hình dung nổi tâm trạng của mình lúc này suy cho cùng là hưng phấn hay là mỏi mệt, nói:

- Nếu mọi người đến chậm khoảng hai ngày thì có lẽ đã muộn. Âu Dương Thiên đã định xuất một lô hàng nữa cho lão Thạch đi theo đường biển đến Hồng Kông, đồng thời cũng theo chiếc thuyền đó mà sang bên ấy.

Hình như Khánh Xuân rất chú ý đến tin tức sốt dẻo này, hỏi:

- Chúng có nói là ngày nào sẽ giao nhận hàng với đối tác Hồng Kông hay không? Giao hàng ở địa điểm nào?

- Tôi không biết được nhưng hình như cũng chỉ vài ngày nữa mà thôi.

Khánh Xuân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tiêu Đồng, cậu hãy nhớ là theo đúng kế hoạch của chúng tôi. Đêm nay cậu cứ chuẩn bị sẵn, nhưng nếu đêm nay chúng tôi chưa ra tay, cậu hãy tìm mọi cách tìm hiểu về chiếc thuyền bên phía Hồng Kông nhé. Tôi sẽ có cách để liên lạc với cậu, hãy nhớ kỹ số điện thoại này: 65007852, là số máy thuộc vùng Quảng Châu, mã vùng của Quảng Châu là 020. Nếu có chuyện khẩn cấp, cậu tìm cách gọi vào số máy này, xưng tên Tiêu Đồng là được. Nhớ số điện thoại chưa?

- Nhớ rồi, 65007852!

https://thuviensach.vn

- Cậu mau quay vào đi. - Khánh Xuân nắm lấy bàn tay Tiêu Đồng bóp thật chặt - Nhớ là phải tự bảo vệ mình!

Cuộc gặp gỡ mà Tiêu Đồng đã trông chờ trong hai tháng qua diễn ra vô cùng nhanh chóng. Anh bồi hồi nắm lấy bàn tay Khánh Xuân. Bàn tay ấy chẳng khác với bàn tay nắm lấy tay anh để đưa vào nhà vệ sinh lần đầu tiên khi anh nằm trong bệnh viện, mềm mại nhưng đầy sức lực. Khi Khánh Xuân định rút tay về thì đột nhiên Tiêu Đồng ôm choàng lấy cô, nước mắt anh ứa ra, nói:

- Khánh Xuân ơi, tôi nhớ chị đến phát điên phát rồ!

https://thuviensach.vn

45.

Âu Dương Lan Lan đã ăn hết bát canh trứng muối với cá thì Tiêu Đồng mới xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt nhăn nhó, đôi mắt đo đỏ như vừa mới khóc xong, thần thái có vẻ lo lắng. Âu Dương Lan Lan hỏi nhỏ, có phải là cơn nghiện đang đến, anh lắc đầu nói, bụng anh đau quá. Âu Dương Lan Lan vừa thương vừa buồn cười, nói đùa:

- Đau bụng đến độ phải khóc như trẻ con sao! Đừng thấy anh to xác mà cho là anh đã trưởng thành, anh vẫn còn ủy mị như một đứa trẻ!

Ăn cơm tối xong, Âu Dương Lan Lan tựa vào cánh tay Tiêu Đồng rời khỏi quán cơm. Anh cảm thấy ngượng ngập vì sự thân thiết quá mức của Âu Dương Lan Lan trước ánh mắt của những người dân bản xứ cũng như hai "vị khách" vãng lai nên cố ý đẩy nhẹ cô ra. Sự thay đổi quá nhanh, lúc thì nhiệt tình, lúc thì lãnh đạm của Tiêu Đồng khiến đôi khi Âu Dương Lan Lan cũng âm thầm tự hỏi, liệu mình đã hiểu hết Tiêu Đồng hay chưa? Cô cũng không thể được xác định vị trí của cô trong lòng anh lúc này.

Quay về đến xưởng, hai người trông thấy Kiến Quân đang leo lên chiếc xe Mercedes của lão Thạch và bắt đầu khởi động máy. Còn Âu Dương Thiên và lão Hoàng đang ở trong phòng làm việc của lão Thạch bàn tán chuyện gì đó kịch liệt lắm. Kiến Quân gọi Âu Dương Lan Lan đến bên cạnh, thì thầm:

- Lan Lan, cô mau chóng thu xếp đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này rồi.

Điều này nằm ngoài dự tính của Âu Dương Lan Lan, cô hỏi:

- Khuya lắm rồi mà còn đi đâu?

Kiến Quân đưa mắt nhìn Tiêu Đồng, lúc ấy anh đang đứng cách họ khoảng năm mét, nói nhỏ:

https://thuviensach.vn

- Đừng hỏi, tôi sẽ nói cho cô hay ngay lập tức.

Rõ ràng là Kiến Quân đang tranh thủ bất kỳ có hội nào để có thể lấy lòng Âu Dương Lan Lan nhưng có điều không hiểu vì sao thời gian gần đây gã lại tỏ ra thích thú với việc úp úp mở mở như vậy. Âu Dương Lan Lan ghét cay ghét đắng loại đàn ông lúc nào cũng cố tình làm ra vẻ quan trọng như vậy. Cô không thèm hỏi thêm, chạy vào phòng định chộp lấy bố mà hỏi mọi chuyện.

Khi cô xuất hiện trong phòng thì Âu Dương Thiên và lão Thạch đang cãi nhau về chuyện gì đó. Hai bên đều gằm ghè nhìn nhau, hơi thở cả hai đều nặng nề. Âu Dương Thiên nói:

- Lão Thạch, bao nhiêu năm nay tôi có giúp đỡ ông không? Tôi đã từng thất tín với ông bao giờ chưa? Một trăm ngàn đồng ông không có, nhưng cũng phải có năm bảy chục ngàn chứ. Trong vòng vài ngày tôi sẽ giao số hàng ấy, tôi sẽ hoàn lại ông cả vốn lẫn lãi. Sau này chúng ta còn muốn làm ăn với nhau nữa không?

- Một trăm ngàn không đáng là bao, không phải là tôi coi thường bạn bè nhưng quả thật lúc này tôi không biết lấy đâu ra cho đủ số tiền mặt ấy. - Ngừng lại một lát, lão nói tiếp - Súng thì có đấy nhưng ông chủ La à, ông không tin tôi, đúng không? Tại sao nói đi là đi ngay, không nói trước với nhau một lời như vậy?

- Không phải là tôi đã nói với cậu rằng tôi đã nhớ nhầm thời gian giao dịch với 14K Hồng Kông rồi hay sao? Âu Dương Thiên nói - Sáng sớm ngày mai, tôi nhất thiết phải có mặt ở Chu Hải. Tôi chỉ hỏi một câu thôi, ông còn tin lời La Trường Thoái này nữa không? Ông sợ tôi lừa lấy tiền, lấy xe hay sao? Lão Hoàng đã nói sẽ ở lại rồi kia mà, hay ông muốn con gái tôi ở lại đây để làm con tin?

https://thuviensach.vn

Âu Dương Lan Lan thoáng giật mình vì nghe những lời đối thoại rất nặng nề giữa hai người. Lão Hoàng nói:

- Có phải là xưởng trưởng Thạch nghĩ rằng Công ty Đại Nghiệp của chúng tôi một lần vấp váp là phá sản luôn? Ông nên biết điều này, căn cứ vào quan hệ của ông chủ La, Đại Nghiệp của chúng tôi sẽ có một ngày hưng thịnh trở lại. Ông đừng quá coi trọng tiền bạc mà coi thường chúng tôi như vậy.

- Làm gì còn Công ty Đại Nghiệp nữa. - Lão Thạch cười khô khốc - Không phải là nó đã bị cảnh sát niêm phong từ lâu lắm rồi sao?

Những lời nói không một chút lưu tình của lão Thạch khiến lão Hoàng cứng miệng, chỉ biết đứng im trợn mắt nhìn. Nét mặt lão chẳng khác của loài hổ báo sa cơ bị những con vật bé nhỏ coi thường. Âu Dương Thiên cởi chiếc đồng hồ đang đeo trên tay ra, đồng thời cũng cởi nốt chiếc nhẫn trên ngón tay ra đặt lên bàn, nói:

- Xưởng trưởng Thạch. Đây là đồng hồ Côn Luân, đây là nhẫn bạch kim, tôi mua chúng với giá hơn ba trăm nghìn. Bây giờ để lại chỗ cậu, có được không?

Lão Thạch cười ra chiều khó xử, nói:

- Ông chủ La, ông làm gì vậy. Chúng ta vẫn còn có thể thương lượng kia mà. Lâu nay hàng của tôi không xuất đi được, không còn tiền để phát lương cho thợ nữa. Nói một cách thật lòng là lúc này chúng tôi không thể kiếm đủ số tiền mặt lớn như vậy. Thế này nhé, bây giờ tôi còn trong tay hơn bảy mươi nghìn, tôi sẽ đưa toàn bộ cho ông, có được không?

Nói xong lão Thạch đến bên két sắt lấy bọc tiền ra, ngoài ra còn có ba khẩu súng ngắn và hai hộp đạn. Âu Dương Thiên bảo Kiến Quân đi vào phòng nhận lấy mọi thứ, không có lấy một tiếng chào tạm biệt, bước ra khỏi nhà. Lão Thạch đuổi theo, nói:

https://thuviensach.vn

- Ông chủ La, lô hàng này bao giờ thì chuyển đi. Tôi chờ điện thoại của ông!

Lão Hoàng nói như muốn trấn an:

- Yên tâm đi, có tôi bên cạnh ông, ông còn sợ gì nữa? Ông sợ là ông chủ La sẽ bỏ rơi cả tôi sao?

Hình như lão Hoàng nói với lão Thạch nhưng cố ý để cho Âu Dương Thiên nghe thấy.

Âu Dương Lan Lan cũng chạy theo, gọi lớn: Bố! Âu Dương Thiên chỉ quay đầu nhìn lại, nói gọn:

- Mau mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!

Nhìn sắc mặt bố lúc này, Âu Dương Lan Lan biết là không nên hỏi nhiều, ngay lập tức chạy về phòng, nhét vội một số hành lý của mình lẫn Tiêu Đồng vào va ly rồi chuẩn bị rời khỏi phòng.

Tự nãy giờ Tiêu Đồng vẫn đứng ở ngoài cửa, lúc này mới nghi nghi ngờ ngờ bước vào trong, hỏi:

- Sao thế? Chúng ta phải đi à?

- Đúng vậy, mau thu dọn đồ đạc của anh đi!

Tiêu Đồng vẫn đứng im như trời trồng, nét mặt còn tỏ ra lo lắng hơn Âu Dương Lan Lan nhiều:

- Khuya khoắt thế này còn đi đâu? Em hãy nói với bố, sáng mai hẵng đi không được sao?

- Không được. Anh không trông thấy cả rồi sao. thiếu chút nữa thì bố em đã gây nhau với lão Thạch. Hơn nữa, chỗ này không đủ điều kiện để cho anh

https://thuviensach.vn

cai nghiện đâu!

- Nhưng... bụng anh đang rất đau, anh muốn nằm một lát.

- Anh cố chịu đựng một tí đi. Bố em đã bảo đi thì nhất định ông cũng phải có lý do chính đáng.

Âu Dương Lan Lan vừa nói vừa nhặt chiếc balô của Tiêu Đồng ném về phía anh rồi đi ra khỏi cửa. Tiêu Đồng làm ra vẻ lưu luyến nơi này, chần chừ do dự không muốn lên xe.

Chiếc xe chạy một cách vội vã rời khỏi xưởng, hai chiếc đèn pha chiếu sáng rực con đường nông thôn yên ả. Âu Dương Lan Lan ngoái đầu nhìn lại, thấy lão Thạch và lão Hoàng đứng trước cổng dùng ánh mắt tống tiễn họ. Chiếc xe lúc lắc tròng trành leo qua những đoạn đường núi đầy đá sỏi, Âu Dương Thiên và Kiến Quân trao đổi với nhau nhưng vẫn không biết đi theo con đường nào là tốt nhất. Rõ ràng là chuyến đi này cũng mông lung về phương hướng như những chuyến trước mà thôi. Âu Dương Lan Lan và Tiêu Đồng ngồi ở băng sau. Cả hai đều không biết là chuyến đi Chu Hải này, họ phải ngồi bao lâu trên xe. Chiếc xe tròng trành nghiêng ngã khiến cảm giác buồn ngủ của mọi người cũng tan biến rất nhanh.

Ngủ gà ngủ gật cho đến sáng thì chiếc xe đã tiến vào một thành phố. Âu Dương Lan Lan đã tỉnh hẳn và nhận ra là mọi người đang đi giữa màn sương sớm bên bờ Châu Giang, sau đó thì nhận ra công viên Hoàng Hoa Cương và núi Việt Tú. Cô hỏi có vẻ nghi ngờ:

- Bố, chúng ta không đến Chu Hải sao? Đây là Quảng Châu!

Nửa tiếng đồng hồ sau họ đã ngồi trong tiệm cà phê của khách sạn nổi tiếng Thiên Nga Trắng để thưởng thức một bữa sáng thật thịnh soạn. Ngắm nhìn say sưa những dụng cụ ăn tinh khiết, chiếc khăn ăn được hấp nóng tỏa mùi thơm nồng nàn, những món ăn chế biến cực kỳ tinh xảo và cốc cà phê Colombia thơm đến ngạt mũi trước mặt, hình như Âu Dương Lan Lan tìm

https://thuviensach.vn

lại được một thời kỳ quá vãng vàng son của mình. Qua một thời gian thử thách cô mới nhận ra rằng, thực tế là mình không thể thoát ly được lối sống giàu sang quý tộc. Những gì có trước mặt Âu Dương Lan Lan lúc này khiến cô trở nên hưng phấn hơn nhưng cũng không thể tránh được tâm trạng lo lắng mơ hồ khi nghĩ về quãng đường xa hơn ở phía trước. Cô liếc nhìn Tiêu Đồng, cho dù vừa rồi anh đã hút một điếu thuốc trên xe nhưng không hiểu vì sao trước những món sơn hào hải vị lâu ngày mới có như vậy mà anh ăn uống vẫn rất uể oải. Cô nghĩ có lẽ là chứng đau bụng đêm qua vẫn còn hành hạ anh.

Ăn sáng xong, Âu Dương Lan Lan bảo Tiêu Đồng lên phòng trước rồi kéo Kiến Quân lại để hỏi nguyên nhân vì sao đêm qua lại đột ngột rời khỏi nơi khỉ ho cò gáy ấy. Kiến Quân trả lời qua loa đại khái với lý do là gã cần phải theo bố cô đi làm việc ngay, thậm chí chưa kịp thuê phòng cho cả hai người ở đây, chỉ chờ ăn sáng xong là sẽ đánh xe đi ngay. Âu Dương Lan Lan tiễn bố và Kiến Quân nơi tiền sảnh xong, Âu Dương Lan Lan đi lên lầu trở về phòng mà Kiến Quân vừa kịp thuê cho Tiêu Đồng và cô. Tiêu Đồng đang tắm, đứng ngoài cửa cô hỏi vọng vào là anh có muốn đi chơi một vòng hay là ngủ? Tiêu Đồng hỏi vọng ra, bố em và Kiến Quân đi đâu? Âu Dương Lan Lan nói, Hai người có việc, đã rời khỏi khách sạn rồi. Tiếng nước chảy trong phòng tắm đã tắt, Tiêu Đồng cuốn người trong khăn bước ra, vò vò mái đầu ướt nhẹp, nói:

- Anh muốn ngủ.

Âu Dương Lan Lan vào phòng tắm, tắm xong thì như thường lệ, cô trần truồng đi từ phòng tắm ra, chui vào chăn của Tiêu Đồng. Nhưng anh đã mặc quần áo ngủ không biết từ bao giờ. Họ nằm duỗi thẳng bên nhau, được một lát thì Âu Dương Lan Lan trở mình, cầm tay Tiêu Đồng đặt lên bụng mình, đưa mắt nhìn anh như muốn dò xem cảm giác của anh rồi nói bằng một giọng chứa chan hạnh phúc:

- Anh chưa đụng đến nó bao giờ, đây là con anh!

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng đưa mắt nhìn cô, gương mặt hầu như không có phản ứng gì. Âu Dương Lan Lan biết, Tiêu Đồng chưa hề chuẩn bị gì cho việc làm bố vì mọi chuyện diễn ra quá đỗi đột ngột. Cô bắt đầu thủ thỉ bên tai anh về những dự định tương lai cho con, bảo anh thử đoán nó là con gái hay con trai, Tiêu Đồng nói, chắc là con gái. Cô hỏi, Vì sao lại có thể là con gái. Anh nói bởi vì em quá mãnh liệt, khi chúng ta gần nhau thì em lại là người chủ động làm chuyện ấy. Trong sách có nói rằng, khi tinh trùng của người đàn ông kết hợp với trứng của người đàn bà, nếu tinh trùng chiếm thế thượng phong thì kết quả sẽ là con trai. Nếu trứng của người đàn bà chiếm thế chủ động thì kết quả sẽ là con gái. Cô cười nói, Anh hiểu nhiều chuyện thật, bề ngoài thì anh có vẻ nghiêm túc như Khổng Tử nhưng lại khổ công nghiên cứu chuyện nam nữ, nói ra có vẻ có lý lắm. Rồi cô hỏi: Anh thích con trai hay con gái? Tiêu Đồng không do dự, nói: Con gái. Tại sao? Vì con gái giống bố, con trai giống mẹ. Âu Dương Lan Lan trừng mắt: Bắt đầu chọc giận em đấy phải không?

Một khoảng lặng khá lâu giữa hai người, cả hai đều ngước nhìn lên trần nhà như đang theo đuổi những suy nghĩ riêng. Cuối cùng thì Âu Dương Lan Lan là người phá vỡ sự yên lặng ấy:

- Đặt tên cho con đi. Anh nói trước đi.

- Trai hay gái còn chưa biết, làm sao đặt tên. Chưa nghe nói có ai đặt tên con sớm như vậy.

- Hình như anh không có một chút tình yêu nào với con, đúng không. Từ chỗ này mà nói, xem ra anh vẫn chỉ là một đứa trẻ. Anh phải nhớ, sau này nếu sinh con trai và lại giống em thì anh cũng phải đối xử tốt với nó, yêu nó. Dù sao thì nó cũng là cốt nhục của anh.

Hình như Tiêu Đồng đã muốn ngủ nên không thấy anh lên tiếng. Âu Dương Lan Lan chồm người lên một tí, lại thấy đôi mắt anh vẫn mở trừng trừng, chuyển hướng câu chuyện thật đột ngột:

https://thuviensach.vn

- Bố em và Kiến Quân đi làm việc gì, bao giờ thì quay lại?

Âu Dương Lan Lan lặng im giây lâu rồi mới nói:

- Em cũng như anh thôi, không biết gì cả.

- Có phải là đi gặp người bên Hồng Kông?

- Không phải, theo kế hoạch thì đêm nay họ mới đến.

- Thế thì chúng ta vội vã đến đây vào lúc nửa đêm làm gì khiến cho mọi người mất ngủ cả đêm. Để đến sáng hãy đi thì cũng vẫn kịp kia mà.

Âu Dương Lan Lan ngồi dậy, kéo chiếc chăn lên che ngực, tựa lưng vào đầu giường, nói:

- Anh có vẻ lưu luyến cái chỗ vừa bẩn thỉu vừa rách nát ấy lắm, riêng em thì không muốn ở thêm chỗ ấy một giờ, một phút nào nữa. - Ngừng lại một lát, cô nói tiếp - Anh biết không, bố em và mọi người đang nghi ngờ lão Thạch.

- Nghi ngờ điều gì?

Tiêu Đồng ngước mắt nhìn Âu Dương Lan Lan, thái độ hơi ngạc nhiên thậm chí là có chút hoảng sợ. Âu Dương Lan Lan nói tiếp:

- Đêm qua, Kiến Quân dùng điện thoại di động của lão Thạch gọi đi Hồng Kông và đã phát hiện ra trong bộ nhớ của chiếc điện thoại có lưu một số máy lạ thuộc mã số Bắc Kinh. Kiến Quân nghi ngờ, bèn gọi thử và đúng là có người nhận máy, hỏi Kiến Quân là anh tìm ai. Kiến Quân hỏi người bên đầu dây là ai thì bên kia cũng hỏi, thế anh là ai, Kiến Quân hỏi đó có phải là Cục Phòng cháy chữa cháy không thì bên kia lại nói, không phải là Cục Phòng cháy chữa cháy mà là Cục Công an!

Tiêu Đồng đứng sững sờ giây lâu rồi mới nói:

https://thuviensach.vn

- Biết đâu là bên kia người ta đang đùa với Kiến Quân đấy thôi.

- Không biết là đùa hay thật nhưng cũng đủ làm cho Kiến Quân điếng người, ngay lập tức báo với bố. Bố bèn quyết định đi ngay trong đêm nhưng sợ lão Thạch không cho mượn tiền và mượn xe nên mới để lão Hoàng ở lại làm con tin. May mà chúng ta ăn cơm về sớm, còn không họ sẽ đánh xe đến đón chúng ta ở quán cơm rồi.

- Lão Hoàng biết chuyện này không?

- Không biết, chẳng qua lão cũng chỉ là một tờ giấy bọc bánh trứng mà thôi, chỉ được cái thấm nhiều dầu mỡ, nếu cho biết, lão có dám ở lại không? Bố em nói với họ là đi Chu Hải để gặp gỡ khách hàng Hồng Kông, không dám nói là đi đến Quảng Châu. Đương nhiên, bố em cũng không hề khẳng định là lão Thạch phản mình, chỉ có điều là không dám giúp lão xuất lô hàng này nữa. Do vậy bố mới để lão Hoàng lại lo liệu việc này. Nếu lô hàng này mà đến được Hồng Kông thì cuộc sống của chúng ta sau này cũng đỡ lo lắng phần nào.

- Tại sao bố em lại không khẳng định là lão Hoàng phản bội mình?

Âu Dương Lan Lan nhìn Tiêu Đồng, nụ cười của cô rất lạnh:

- Nếu cú điện thoại ấy không phải do lão Thạch gọi đi thì là do anh, ngoài ra không còn ai nữa!

- Anh? - Tiêu Đồng ngồi nhổm dậy, sắc mặt trắng bệch - Tại sao lại là anh?

- Ngoài hai người ra thì còn có ai, không lẽ là bố em gọi?

- Lão Hoàng, Kiến Quân. Tại sao không phải là họ?

Âu Dương Lan Lan suy nghĩ một lát rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Với lão Hoàng mà nói, cũng có thể có khả năng xảy ra nhưng Kiến Quân thì tuyệt đối không thể. Người này trung thành tuyệt đối với bố em, lại rất nghĩa khí. Lại nữa, trước đây anh ta đã từng theo đuổi em, vậy anh ta có đủ nhẫn tâm để hại em không?

- Thế thì anh đã hại em rồi!

Âu Dương Lan Lan đưa tay vuốt ve mặt anh:

- Đương nhiên không phải là anh rồi. Chẳng qua là Kiến Quân có chút nghi ngờ anh, cũng giống như anh hoài nghi anh ta thôi. Bố em làm việc gì cũng vô cùng thận trọng. Nếu ông cảm thấy không chắc chắn thì không bao giờ ra tay một cách vội vã đâu.

- Bố em và Kiến Quân vội vã đi như vậy có phải là để trốn tránh anh không?

- Cũng có thể là như vậy, nếu anh chớp một chút cơ hội nào đó cầm được điện thoại trên tay chỉ chỉ cần ba mươi phút sau là công an sẽ đến còng tay mọi người rồi.

- Nhưng tại sao họ không đưa em theo. Em không phải là bảo bối của bố em sao?

- Người mà cảnh sát cần bắt là bố em. Trước khi tìm được bố, chắc chắn là họ không hề động đến em.

Tiêu Đồng thẫn thờ giây lâu với những suy nghĩ rối tung trong đầu rồi nói:

- Tại sao em không bỏ anh để đi tìm họ?

Âu Dương Lan Lan nghiêng người hôn vào má anh, nói:

- Em không muốn con em sẽ không có bố!

https://thuviensach.vn

Thực ra, Âu Dương Lan Lan không cùng đi vì cô biết là bố sẽ không bao giờ bỏ rơi đứa con duy nhất để tìm thấy sự an toàn cho riêng mình. Còn cô, cô cũng không bao giờ bỏ rơi Tiêu Đồng. Trước khi đi, Âu Dương Thiên đã để lại cho Âu Dương Lan Lan một ít tiền và một máy điện thoại di động, nói là sẽ liên hệ với cô ngay lập tức. Chiếc điện thoại ấy luôn luôn mở và lúc nào cũng ở bên cô.

Hình như Tiêu Đồng cũng chẳng có tâm trạng nào mà đi đâu, cả ngày hôm ấy anh nằm dài trên giường. Buổi trưa, anh cùng Lan Lan ăn cơm lại nhà hàng của khách sạn. Cô gọi một vài món rau, một đĩa vây cá và một con cá hấp. Cô nghĩ, lâu lắm rồi mình không ăn vây cá và cũng chưa bao giờ được thưởng thức những món đặc sản Quảng Đông. Buổi chiều, hai người vẫn nằm dài trên giường, vuốt ve nhau trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, phấp phỏng chờ đợi tin tức của Âu Dương Thiên. Âu Dương Lan Lan nghĩ, có lẽ ngay trong đêm nay, cũng có thể là ngay trong sáng sớm mai, cả hai sẽ cùng mọi người lặng lẽ lên thuyền ở một nơi yên tĩnh nào đó, bắt đầu đoạn cuối của một giai đoạn trốn chạy.

Bữa tối, họ vẫn ở trong khách sạn nhưng đổi sang ăn ở một nhà hàng khác. Được nửa bữa cơm thì chuông điện thoại của Âu Dương Lan Lan réo vang, Âu Dương Thiên đã gọi điện đến. Âu Dương Lan Lan cảm thấy giọng nói của bố trong điện thoại như già hẳn đi, nghe ra chẳng khác nào một ông già tám mươi. Bố yêu cầu cô rời khỏi khách sạn một mình, không được mang theo Tiêu Đồng. Âu Dương Lan Lan liếc nhìn Tiêu Đồng đang ngồi ăn bên cạnh, hỏi tại sao lại như vậy? Bố cô nói, chuyện của Tiêu Đồng bố đã bố trí xong cả rồi. Bây giờ con phải rời khỏi khách sạn ngay, có một số việc không thể nói được trước mặt Tiêu Đồng.

Âu Dương Lan Lan tắt máy, suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng, bình thản nói với Tiêu Đồng:

- Anh tiếp tục ăn nhé, ăn xong thì mang phiếu tính tiền về phòng. Bố em nói cần gặp em một lát, có thể là ông cầm cùng chiếc điện thoại này, em mang nó ra giao cho ông.

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng rất bình tĩnh hỏi:

- Có cần anh đi với em không?

- Không cần. - Âu Dương Lan Lan vừa nói vừa đứng dậy - Em đi một mình cũng được.

Tiêu Đồng lạnh lùng đưa mắt nhìn cô:

- Em có quay lại không?

Âu Dương Lan Lan lặng người giây lát rồi nói:

- Đương nhiên, sao anh lại hỏi em như vậy?

- Anh nghĩ là bố em sẽ không để em quay lại nữa đâu.

Tất nhiên là Âu Dương Lan Lan hiểu ý Tiêu Đồng. Khi nói, trên môi anh lại điểm một nụ cười nhạt. Cô nói như thề:

- Nhất định em sẽ quay lại, em hứa. Em có thể lấy đứa con trong bụng mình để hứa với anh, anh vẫn không tin sao?

Tiêu Đồng không nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm. Âu Dương Lan Lan thò tay vào túi lấy chìa khóa phòng đặt trước mặt Tiêu Đồng nhưng anh không hề liếc qua.

Âu Dương Lan Lan ra khỏi cổng khách sạn, gọi một chiếc taxi rồi căn cứ theo điểm hẹn mà bố đã nói, cô yêu cầu đến Cung Thể dục thể thao tỉnh. Cũng theo căn dặn của bố, cô bảo lái xe đi một vòng chung quanh cung giống như đi tìm đường, cũng làm ra vẻ tìm người. Cô ngoái đầu về phía sau quan sát và không nhận ra bất kỳ dấu hiệu nào của việc bị theo dõi. Thêm một vòng nữa, đột nhiên cô trông thấy Kiến Quân lái chiếc Mercedes đang bám theo sau. Khi chiếc Mercedes đã vượt lên ngang bằng với chiếc

https://thuviensach.vn

taxi, cô yêu cầu lái xe dừng lại, vất tờ một trăm lên băng ghế và không chờ thối tiền, cô mở cửa xe lao xuống. Không đầy năm giây, cô đã ngồi trên chiếc Mercedes. Chiếc xe tiếp tục chạy vòng vèo một lát và sau khi xác định là không ai bám đuôi, nó mới chạy thẳng về phía khách sạn Hoa Viên và dừng ngay trước cổng. Bố cô đang chờ trong quán trà lộ thiên trong khách sạn. Từ đôi mắt vô cùng bình tĩnh của bố, cô hiểu là ông đã gặp gỡ những người Hồng Kông, hơn nữa là rất thuận lợi. Cô ngồi xuống bên cạnh bố, gọi một cốc nước. Kiến Quân ngồi ở một bàn khác, cách hai người khá xa.

- Cả ngày hôm nay hai đứa làm gì?

- Không làm gì cả, chỉ ở trong khách sạn.

- Chờ một lát nữa con sẽ gọi điện cho Tiêu Đồng, nói với nó là sáng mai sẽ quay về. Đêm nay con đi theo bố, chúng ta sẽ tìm một khách sạn khác ở qua đêm.

Âu Dương Lan Lan buồn rầu thầm nghĩ, quả nhiên là dự đoán của Tiêu Đồng không sai. Cô hỏi:

- Tại sao lại phải tìm khách sạn khác?

Âu Dương Thiên mở cặp da, lấy ra một phong thư đưa cho Âu Dương Lan Lan, nói:

- Phía Hồng Kông đã theo yêu cầu của bố đã an bài mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi. Sáng sớm mai chúng ta sẽ đi chuyến tàu sớm đến Phúc Châu, từ đó chúng ta sẽ bay trực tiếp đến Tanzania. Hộ chiếu đã có, vé máy bay cũng đã mua. Tất cả con cứ cầm lấy, nếu trường hợp bố và Kiến Quân có gặp điều gì ngoài ý muốn, con cứ việc cầm hộ chiếu và vé máy bay đi đến Tanzania. Ở đó sẽ có người đón con.

Âu Dương Lan Lan cầm lấy phong thư, vừa phấn khởi vừa nghi ngờ, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không phải là bố còn phải giúp xưởng trưởng Thạch xuất một lô hàng cho phía Hồng Kông sao? Bố không làm nữa à?

Âu Dương Thiên mệt mỏi nói:

- Bố đã liên hệ với tất cả rồi. Lão Hoàng với lão Thạch cũng đã bắt đầu xuất phát ở Tân Điền, sáng sớm ngày mai hai bên sẽ gặp nhau trên biển và giao hàng luôn. Nếu không có chuyện gì xảy ra với lão Thạch thì coi như mệnh vận của lão Hoàng khá may mắn. Lão sẽ đi theo lô hàng ấy, sau đó lão sẽ đến Tanzania để tìm chúng ta. Nếu có vấn đề xảy ra thì âu đó cũng là số mệnh, lão Hoàng... Thôi, bố không thể nghĩ nhiều đến như vậy. Trong thiên hạ này không có tiệc vui nào là không tàn!

Trong lòng Âu Dương Lan Lan cảm thấy có một chút bất nhẫn. Tuy cô không thích lão Hoàng nhưng qua cách nói của bố, cô cũng nhận ra rằng trong giới giang hồ làm ăn phi pháp này, mọi mối quan hệ đều trở nên nhạt nhẽo. Nghĩ lại, cô thấy mình có diễm phúc, dù sao thì cũng được cuộc đời ưu đãi hơn. Cô thở dài, nói:

- Phía Hồng Kông tốt với chúng ta quá. Hộ chiếu, vé máy bay đều do họ nhúng tay vào. Họ vẫn còn rất tin tưởng ở bố.

- Họ không dám không làm cho chúng ta đâu. Có chuyện gì xảy ra với bố, họ cũng không được an toàn. - Âu Dương Thiên cười khổ - Lão Hoàng và Kiến Quân không hiểu được nội tình của họ nhưng bố thì nắm họ trong tay. Họ không thể không nghĩ đến cái miệng của bố khi nằm trong trại giam của công an. Hơn nữa, bố nắm rất nhiều manh mối làm ăn tại đại lục trong tay mình, sau này họ còn phải lợi dụng bố. Trong tương lai, việc bố nối lại những đường dây buôn bán ma túy trong đại lục không phải là không có khả năng.

Âu Dương Lan Lan mỉm cười. Cô mở phong thư và chăm chú kiểm tra mọi thứ bên trong: Hộ chiếu; vé tàu từ Quảng Châu đến Phúc Châu; vé máy bay từ Phúc Châu đến Tanzania; một xấp đô la Mỹ. Tên trên hộ chiếu là giả, lại

https://thuviensach.vn

có cả con dấu nhập cảnh và xuất cảnh của hải quan; lại còn có cả một số con dấu nhập và xuất cảnh của một số nước khác, tất cả đều giả nhưng tinh vi đến độ không thể phát hiện bất kỳ một khiếm khuyết nào. Kiểm lại một lượt nữa và hình như Âu Dương Lan Lan có cảm giác thiếu thiếu một cái gì đó. Cô cau mày suy nghĩ trong một giây và đột nhiên giật mình biến sắc.

- Bố! Sao không có hộ chiếu của Tiêu Đồng? Anh ấy đi bằng cách nào?

- Lan Lan. - Âu Dương Thiên nghiêm sắc mặt - Con đừng mê muội nữa. Chúng ta chỉ còn con đường duy nhất này thôi, sống được là đã may lắm rồi. Vì sự an toàn của bố, của con, chúng ta đành phải bỏ Tiêu Đồng lại thôi.

- Không được. - Âu Dương Lan Lan lắc đầu - Tiêu Đồng là bố của đứa con nằm trong bụng con. - Cô nắm lấy tay Âu Dương Thiên lắc nhẹ - Bố! Con van xin bố, hãy cho Tiêu Đồng đi với chúng ta, con xin bố!

Hình như Âu Dương Thiên có chút mềm lòng, nói:

- Lan Lan, Tiêu Đồng tuyệt đối không được đi cùng với chúng ta. Cứ cho là bây giờ bố chấp nhận thỉnh cầu của con thì cũng không làm kịp hộ chiếu, không thể mua vé máy bay được nữa. Nếu lần này chúng ta có thể an toàn ra nước ngoài. Sau này chúng ta sẽ nghĩ cách đưa Tiêu Đồng sang để đoàn tụ với con, cách ấy đơn giản hơn nhiều.

- Không được, bố! - Nước mắt Âu Dương Lan Lan đã trào ra - Chúng ta đi rồi thì anh ấy biết đi về đâu? Để cho công an bắt hay là bị bắn chết? Nếu may mà còn sống thì sau này con biết tìm anh ấy ở đâu?

- Lan Lan! - Đột nhiên Âu Dương Thiên quát lên giận dữ - Đối với con, bố hay là Tiêu Đồng quan trọng hơn?

Mắt Âu Dương Lan Lan đỏ sòng sọc, gương mặt càng đỏ hơn, gào lên:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này liên quan đến cả cuộc đời còn lại của con, tại sao bố không cho con biết trước?

Nói xong, Âu Dương Lan Lan đứng bật dậy, chạy vào vườn hoa của khách sạn. Cô nghĩ rằng bố sẽ chạy theo để khuyên bảo. Nhưng ông không làm như cô nghĩ, chỉ im lặng uống nốt ngụm cà phê cuối cùng trong ly, cầm lấy phong thư đang nằm trên mặt bàn nhét vào cặp da, tính tiền rồi liếc nhìn Kiến Quân. Gã đứng dậy đi đâu đó. Lúc này, Âu Dương Thiên mới đi vào vườn hoa, nhẹ nhàng đến bên cạnh Âu Dương Lan Lan, nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng mà từ trước đến nay Âu Dương Lan Lan chưa hề nghe thấy:

- Thế thì con hãy đi tìm nó vậy, bố với Kiến Quân sẽ đi vậy. Cứ cho là..., là bố chưa từng có con! Nói để con biết, lúc này bố đang nghi ngờ cú điện thoại gọi cho công an ấy là do chính Tiêu Đồng gọi! Con không sợ chết thì cứ đi tìm nó! Bố còn có Kiến Quân, bố không đi cùng con để tìm cái chết đâu! Con... hãy tự lo cho chính mình nhé!

Nói xong, Âu Dương Thiên xách va li bước đi. Lão cố ý nói bằng một giọng thật lạnh lùng nhưng vẫn không giấu được vẻ run run. Khó lòng xác định lão run vì tức giận hay vì xúc động nhưng với Âu Dương Lan Lan mà nói, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy những lời lẽ vô tình đến như vậy xuất phát từ bố khiến cô không cảm thấy lạnh mà run bắn lên. Cô sợ hãi, cô kích động. Đúng vậy, bố cô đã nói một cách rõ ràng, lúc này không còn cơ hội để đưa Tiêu Đồng đi theo nữa, bởi anh không có hộ chiếu, không có vé máy bay. Cô biết, tất cả đều đã muộn, tất cả đều không thể vãn hồi. Chẳng biết làm gì hơn, chỉ biết ngồi bệt xuống lối đi trong vườn hoa, khóc ngất.

Kiến Quân đã gọi một chiếc taxi đến ngay trước cổng khách sạn. Âu Dương Thiên lên xe nhưng xe vẫn chưa chạy. Họ vẫn chờ Âu Dương Lan Lan. Cô đã xuất hiện trước cổng với bộ dạng vô cùng thiểu não, vẫn tấm tức khóc khi leo lên xe.

https://thuviensach.vn

Chiếc taxi rời khỏi cổng khách sạn, đi quanh co một vòng và đưa mọi người đến khách sạn Đông Phương bên cạnh ga. Chiếc Mercedes đưa họ từ Tân Điền đến đã bị họ bỏ lại trong bãi đỗ xe của khách sạn Hoa Viên.

Họ thuê phòng tại khách sạn Đông Phương. Chính Âu Dương Thiên lại là người đốc thúc cô hãy gọi điện cho Tiêu Đồng, lúc này vẫn đang ở tại khách sạn Thiên Nga Trắng. Đường điện thoại đã nối, cô hỏi:

- Anh đang làm gì?

- Không làm gì cả, xem tivi và chờ em quay lại.

Cô muốn khóc nhưng cố nén, nhớ lời bố, nói dối:

- Em đang ở trong nhà một người bạn của bố. Họ đang chơi mạt chược nhưng thiếu mất một người. Anh ngủ một mình nhé, sáng sớm mai em sẽ về.

- Ở chỗ em có điện thoại không? Nếu có chuyện gì anh sẽ gọi cho em.

Âu Dương Lan Lan đưa mắt liếc nhìn bố rồi ấp a ấp úng nói:

- Có, nhưng chủ nhà... không muốn nói số cho người khác... Dù sao thì sáng mai em cũng về rồi, anh cứ ngủ đi. Chúc anh ngủ ngon, em yêu anh!

Đặt ống nghe xuống, Âu Dương Lan Lan muốn khóc một trận cho vơi nhưng nước mắt chỉ đọng trong hốc mắt mà không chảy được ra ngoài. Cô nghĩ, có lẽ nào mối tình vừa tội lỗi vừa lãng mạn với Tiêu Đồng lại kết thúc thế này hay sao? Cho đến lúc này, cô không thể không thừa nhận một điều: Tiêu Đồng không yêu cô một cách thật lòng. Nhưng cô vẫn theo đuổi, vẫn cố gắng và thậm chí là dùng thủ đoạn... để có được anh. Nhưng tất cả đều đã chấm dứt hay sao? Cô nhận được cái gì trong cuộc chơi này? Nếu không có Tiêu Đồng, sau này đứa con của cô sẽ trở thành cái gì đây?

https://thuviensach.vn

Đêm ấy, Âu Dương Thiên ở trong phòng Âu Dương Lan Lan để trông coi cô, hầu như lão không hề ngủ. Gần sáng, lão đánh thức Âu Dương Lan Lan rồi cùng với Kiến Quân đưa cô xuống lầu. Kiến Quân đến quầy lễ tân thanh toán, cô cũng bố ngồi ở ghế salon chờ. Không hiểu chuyện thanh toán gặp trở ngại gì mà Kiến Quân chạy đến bên cạnh Âu Dương Thiên nói. Hình như còn một khoản nào đó trong phòng mà chưa thanh toán, đề nghị Âu Dương Thiên đến quầy để trực tiếp trao đổi với nhân viên. Âu Dương Thiên đứng dậy bỏ đi, chiếc cặp da và chiếc điện thoại di động để trên bàn. Âu Dương Lan Lan nhìn trước nhìn sau thấy bố và Kiến Quân không chú ý bèn chộp lấy chiếc điện thoại, rất nhanh bấm số của khách sạn Thiên Nga Trắng. Cô biết, đây là cơ hội cuối cùng để từ biệt Tiêu Đồng.

Điện thoại đã nối với phòng Tiêu Đồng. Nghe thấy tiếng nói của anh, Âu Dương Lan Lan khóc thành tiếng. Tiếng Tiêu Đồng trong máy: Lan Lan à? Em đang ở đâu? Bao giờ thì em quay lại? Cô ấp úng, không biết nói thế nào trong lúc này.

- Tiêu Đồng... tạm biệt anh! Anh hãy tự lo cho chính mình. Nếu có gì quá khó khăn, anh hãy trở lại Tây Tạng nhé, tìm ông Chung và nhờ ông ta giấu anh một thời gian nữa... Em nhất định sẽ quay về tìm anh...

Tiêu Đồng im lặng, lâu lắm anh mới nói:

- Lan Lan, hãy nói cho anh biết, em đang ở đâu?

- Em đang ở... ở... gần ga. Em cần phải đi. Nhất định em sẽ trở lại tìm anh. Chúng ta sẽ gặp nhau trong một ngày gần đây. Thế nhé!

Không đợi Tiêu Đồng nói gì thêm, cô tắt máy bởi vì cô đã thấy bố và Kiến Quân đã làm thủ tục thanh toán xong. Cô đặt chiếc điện thoại vào vị trí cũ và tin rằng bố sẽ không nghi ngờ gì.

Bố cô đã quay lại và không hề nghi ngờ gì, cầm lấy chiếc túi da và điện thoại. Thần sắc của Âu Dương Thiên đã trở nên thư thái hơn, cười nhẹ với

https://thuviensach.vn

con gái và nói:

- Chúng ta đi ăn sáng.

https://thuviensach.vn

46.

Khánh Xuân không biết là mình đã rơi bao nhiêu giọt nước mắt trong thời gian gặp gỡ, phân ly rồi lại tái hợp với Tiêu Đồng. Cô cũng thầm nhận ra rằng tính cách của mình càng ngày càng trở nên yếu mềm. Có thể nói rằng, trong mối tình với Tân Dân, cô đã tận hưởng một niềm hạnh phú trong sự giản đơn, bình lặng thì trong quan hệ với Tiêu Đồng, đó là một niềm hạnh phúc trong sự trăn trở, lo lắng, hờn giận, thậm chí có thể nói là "bỏ thì thương, vương thì nợ".

Khi bước chân vào quán cơm nhỏ trong ngôi làng hẻo lánh ấy và trông thấy Tiêu Đồng với khuôn mặt vừa gầy vừa đen khiến cô không dám khẳng định đó lại chính là anh. Cho dù là vì lý do gì, vì hai tháng phong sương hay là vì ma túy hành hạ để Tiêu Đồng biến thành một hình hài xác xơ đến như vậy đều làm cho lòng Khánh Xuân đau nhói. Cô cố gắng chế ngự tình cảm để cho mình bình tĩnh hơn, để cuộc tiếp xúc chớp nhoáng với Tiêu Đồng diễn ra một cách bình thường. Cho đến khi dưới bóng cây tối sẫm, Tiêu Đồng ôm choàng lấy cô thì mọi sự cố gắng của cô đều biến mất, cô để cho nước mắt của mình lẳng lặng trào ra. Cô không muốn mình khóc trước mặt Tiêu Đồng nhưng trong vòng tay chất chứa bao nhiêu là tâm trạng của anh, cô không thể ngăn được nước mắt.

Hai tháng nay, toàn đội của cô đã tung đi khắp những nơi mà trong dự kiến của họ, Âu Dương Thiên có thể ẩn nấp mà không hề có bất cứ bất cứ một kết quả nào. Ngay cả trưởng phòng Mã cũng dẫn đầu một nhóm đến tận Cát Lâm, trực tiếp tham gia điều tra tìm hiểu nhưng cũng chẳng có một dấu hiệu lạc quan nào. Có lẽ vì trong suy nghĩ, Mã Chiếm Phúc cho rằng chỉ cần một thời gian ngắn là có thể truy tìm ra tung tích của bọn đầu sỏ nên anh quyết định sau chiến tích Thiên Tân khoảng một tháng, đội chuyên án 16-6 sẽ tổ chức hội nghị tổng kết. Sau hơn nửa năm vật lộn với những kết quả điều tra, truy tìm chứng cứ và chủ động xuất kích, mọi người đã lôi ra

https://thuviensach.vn

ngoài ánh sáng một tổ chức buôn bán ma túy đại quy mô nhưng ẩn mặt rất kỹ. Những cơ sở đầu mối của tổ chức này đã bị niêm phong, mạng lưới buôn bán chính đã bị triệt phá, chứng cứ đã đầy đủ và đặc biệt là số lượng lớn những lô hàng đã thu được đều chứng minh đây là vụ án ma túy lớn nhất trong toàn quốc từ trước đến nay. Tuy tên đầu sỏ chưa bị tóm nhưng những gì mà tổ chuyên án đã gặt hái được xứng đáng được ghi vào sử vàng của ngành công an.

Khánh Xuân cũng đã tham gia hội nghị tổng kết này và rất tự nhiên, hội nghị đã đề cập đến Tiêu Đồng. Mã Chiếm Phúc nói, phân tích tình hình trước mắt, rất có khả năng Tiêu Đồng đã bị thủ tiêu. Nếu không thì tại sao trong một thời gian dài như vậy mà không có bất kỳ một tin tức gì.

Đây là chuyện mọi người cố tình tránh né trong thời gian qua, Mã Chiếm Phúc là người đầu tiên gợi ra chuyện này. Khánh Xuân biết nhận định của Mã Chiếm Phúc không hoàn toàn giống như mình nghĩ. Nhưng khi anh vừa phát biểu những suy nghĩ của mình, Khánh Xuân cảm thấy trái tim mình đang thổn thức. Hội nghị đã giành mười mấy giây để mặc niệm Tiêu Đồng. Khánh Xuân muốn khóc nhưng trước mắt mọi người, cô không thể để cho nước mắt trào ra. Cô biết, nếu cô khóc Tiêu Đồng trước mặt mọi người, họ sẽ nghĩ là cô ủy mị. Bởi ngoài Xuân Cường ra, không ai biết được mối quan hệ giữa cô và Tiêu Đồng.

Ngày ấy cũng chính là ngày Xuân Cường xuất viện. Buổi chiều, Khánh Xuân cùng mấy đồng đội nữa đến bệnh viện để đón anh, cô tự mình lái xe đưa anh về nhà. Xuân Cường đề nghị cô vào nhà ngồi một lát nhưng Khánh Xuân không còn tâm trí nào để nói chuyện với Xuân Cường nên lựa lời từ chối với lý do là anh cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Lúc này cô chỉ muốn ngồi một mình, không muốn ai quấy rầy.

Xuân Cường gật đầu, không nài ép thêm và xuống xe, nói:

- Chuyện của Tiêu Đồng anh đã biết từ lâu rồi, em đừng quá đau buồn. Nói chung là quan hệ với bọn buôn ma túy, cho dù là tự nguyện hay không tự

https://thuviensach.vn

nguyện thì kết quả cũng sẽ rất tàn khốc, kể cả anh và em, chúng ta đều phải đem tính mạng ra làm trò đùa đấy thôi. Lần này nếu không có viên đạn tuyệt vời của em, e rằng anh cũng đã nằm sâu dưới ba thước đất rồi. Làm công việc của chúng ta phải tỏ ra thư thái một tí, chuyện sống chết chỉ cách nhau trong tấc gang, thôi thì cười nói cho qua, hãy để cho Tiêu Đồng ra đi một cách thanh thản. Chúng ta cũng không nên bắt chước những nhân vật trong phim, trong tiểu thuyết, hễ có một người nằm xuống là vật vã kêu trời kêu đất, chẳng được gì đâu.

Khánh Xuân nhìn anh, cười nhẹ như đã lĩnh hội được ý anh nhưng vẫn buông một câu cảm thán:

- Chúng ta đều là cán bộ công an, là cảnh sát nhân dân, cho nên chúng ta vào sống ra chết, vì tổ quốc mà hy sinh là chuyện đương nhiên. Nhưng Tiêu Đồng không phải là chúng ta, cậu ấy đang học đại học một cách yên lành thì bị em lôi vào chuyện này. Tiêu Đồng chết oan, sau này không biết phải ăn nói với bố mẹ cậu ấy ở nước ngoài như thế nào đây.

Xuân Cường chỉ biết tìm lời an ủi Khánh Xuân, nói:

- Người xưa nói, có những cái chết nặng tựa Thái Sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng, chỉ cần chết một cách chân chính thì ai cũng phải ghi nhận.

Khánh Xuân gật đầu đồng ý với Xuân Cường nhưng nỗi đau trong lòng cô vẫn không vơi đi một tí nào. Mấy đêm liền cô không thể nào chợp mắt. Mỗi câu nói của Tiêu Đồng lúc nào cũng vang vọng trong đầu óc, trong trái tim cô; mỗi một cử chỉ, mỗi một nụ cười, mỗi tiếng khóc... của anh lúc nào cũng hiển hiện trước mắt cô. Cô hối hận vì mình đã lãnh đạm, đôi lúc đã coi thường anh. Cô đã đáp lại tình yêu của anh, đáp lại sự hy sinh của anh giành cho cô quá ít, quá bị động để đến lúc này. Tất cả những gì thuộc về anh đều ám ảnh cô, hành hạ cô. Bản tính tự nhiên của anh, sự nhiệt tình phóng khoáng của anh, khí chất nam nhi và khí chất trẻ con của anh giày vò cô, bất kỳ lúc nào cũng biến thành những mũi kim nhọn sắc thẳng vào những tế bào thần kinh vốn đã vốn có rất nhiều thương tích của cô.

https://thuviensach.vn

Bố cô đầy mẫn cảm và đầy kinh nghiệm để biết rằng, con gái mình đã có chuyện gì đó. Ông không biết tự bao giờ, Khánh Xuân đã đặt tấm ảnh ông và Tiêu Đồng chụp chung ở Tư Mã Đài trong chiếc ví da dùng hàng ngày của cô. Ông không hỏi nguyên nhân, cho đến khi chiếc khung kính bằng thủy tinh vốn có tấm ảnh Tân Dân trước đây đã được thay bằng tấm ảnh Tiêu Đồng, một góc khung ảnh lại đính một đóa hoa hồng ép khô, ông mới lựa lời hỏi Khánh Xuân.

Khánh Xuân không hề giấu giếm nói hết mọi việc với bố, rằng Tiêu Đồng đã mất tích.

- Liệu có xảy ra chuyện gì không? - Ông hỏi.

- Nhất định là có!

Bố cô trầm ngâm, gương mặt buồn hẳn đi. Nỗi buồn của bố là niềm an ủi cho Khánh Xuân. Có lẽ ông cũng giống như Khánh Xuân thôi. Đến khi mất hẳn Tiêu Đồng, cả hai mới cảm nhận được những nét đáng yêu ở anh.

Có lẽ mối quan hệ giữa bố và Tiêu Đồng có một duyên phận đặc biệt nào đó. Ông là người đầu tiên nghe được giọng nói của Tiêu Đồng kể từ khi anh mất tích và giọng nói ấy đã chứng minh một cách hùng hồn rằng anh vẫn còn sống. Sau khi nhận cú điện thoại đột ngột và không đầu không cuối của Tiêu Đồng, ông vội vàng gọi điện cho Khánh Xuân. Cô không dám tin đó lại là sự thật.

Ngay buổi chiều tối hôm ấy, Khánh Xuân đã dẫn một tiểu tổ bay thẳng đến Quảng Châu và sáng sớm hôm sau, công an Quảng Châu đã cho một trinh sát viên đi cùng cô đến thôn Tân Điền cách thành phố Sán Đầu không xa. Sau khi tiếp xúc một cách tương đối thuận lợi với Tiêu Đồng, cô đã dùng điện thoại di động liên lạc với công an Quảng Châu và Bắc Kinh, đề nghị thay đổi phương án bắt Âu Dương Thiên trong đêm ấy mà bủa lưới sẵn để chờ Âu Dương Thiên cùng với những kẻ buôn bán ma túy Hồng Kông. Đang lúc mọi chuyện chưa ngã ngũ gì cả thì trinh sát theo dõi ở Tân Điền

https://thuviensach.vn

lại báo cáo: Âu Dương Thiên đã đột ngột dẫn đoàn người rời khỏi xưởng chế biến hóa chất và anh ta cũng không biết là xe của họ đã chạy theo hướng nào.

Khánh Xuân không ngờ là vụ án đã đến thời khắc quan trọng nhất lại gặp phải sự cố đột ngột như thế này. Cô đã từng nghĩ là lần này, cô sẽ tóm gọn Âu Dương Thiên trong tay mình nhưng chỉ trong chớp mắt, lão đã biến mất như một bóng ma. Sau khi xin ý kiến, lãnh đạo công an tỉnh Quảng Đông yêu cầu cô nằm yên tại thôn Tân Điền, không được hành động gì khi chưa có chỉ thị. Gần nửa đêm, cô lại đánh xe đến Tân Điền tìm chỗ ẩn nấp tiếp tục theo dõi và đêm ấy, cô cùng các đồng đội thức trắng một đêm trên xe mà không phát hiện ra bất kỳ một điều khác thường nào từ xưởng chế biến hóa chất. Sáng sớm hôm sau, công an Quảng Đông lại thông báo, Tiêu Đồng vừa gọi điện thoại vào số điện thoại mà Khánh Xuân đã đưa cho anh, báo rằng họ đã đến Quảng Châu, cách Tân Điền đến hơn năm trăm cây số và đang ở trong khách sạn Thiên Nga Trắng.

Khánh Xuân lập tức dẫn đội chạy thẳng về Quảng Châu. Đến gần tối thì cô đã có mặt trên một chiếc thuyền của công an Quảng Châu theo dòng Châu Giang và đỗ bên bờ sông, ngay trước khách sạn Thiên Nga Trắng, chờ đợi cơ hội để liên lạc với Tiêu Đồng. Trinh sát viên của công an Quảng Châu trông thấy Tiêu Đồng và Âu Dương Lan Lan cùng nhau ăn cơm và được khoảng nửa bữa cơm thì Âu Dương Lan Lan bỏ đi đâu đó. Sau khi ăn cơm xong, Tiêu Đồng đi dạo một mình bên bờ sông, một trinh sát Quảng Châu trong vai người dọn vệ sinh của khách sạn đi theo sau anh, khi đến ngang với anh thì chỉ nói một câu bâng quơ, rất nhỏ: Cứ đi về phía trước! Tiêu Đồng giữ cự ly nhất định, đi theo anh ta và đến chiếc thuyền nhỏ đang đậu bên bờ sông.

Thoạt trông thì chiếc thuyền này chẳng khác một chiếc thuyền vận tải hàng loại nhỏ, bên trong chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang phát ra một thứ ánh sáng vàng vọt bẩn thỉu. Chính giữa thuyền có đặt một chiếc rương gỗ thay cho bàn làm việc, trên đó có một cốc trà và một hộp cơm, tất cả đều được dùng

https://thuviensach.vn

dở dang, một chiếc gạt tàn thuốc được cắt ra từ vỏ lon Coca Cola, đầy ắp mẩu thuốc lá thừa. Ngoài Khánh Xuân ra còn có hai người nữa, có lẽ là trinh sát mặc thường phục của công an Quảng Châu.

Vừa trông thấy Khánh Xuân, Tiêu Đồng vội vàng thuật lại chuyện Âu Dương Lan Lan bị Âu Dương Thiên gọi đi như thế nào. Khánh Xuân nói:

- Đừng lo, người của chúng tôi đã theo dõi cô ta rồi, chạy không thoát đâu.

Trên thực tế, điều cô lo lắng nhất lúc này là vẫn chưa phát hiện ra chỗ ẩn nấp của Âu Dương Thiên. Còn xử lý việc Âu Dương Thiên sẽ giao hàng trên biển cho tổ chức xã hội đen 14K Hồng Kông trên biển thì trưa hôm nay, Bộ Công an đã cung cấp cho công an Quảng Đông một số tài liệu có liên quan, có điều thời gian và địa điểm thì chưa thể xác định được. Hầu như ai cũng nghĩ rằng, Âu Dương Thiên sẽ bám theo chiếc thuyền nhận hàng của Hồng Kông và rời khỏi Quảng Châu.

Khánh Xuân không bảo Tiêu Đồng ngồi xuống, cũng không giới thiệu hai người nói giọng địa phương với anh. Điều này cho thấy cô có ý định kết thúc cuộc gặp mặt này càng nhanh càng tốt. Cô nói:

- Đêm nay, nếu Âu Dương Lan Lan gọi điện cho cậu, cậu phải tìm mọi cách để hỏi cô ta đang ở đâu, cũng có thể là họ sẽ gọi cậu đến đó, cũng có thể là họ sẽ đến đón cậu. Cậu phải tìm mọi cách để không phải đi theo họ nữa.

- Không cần tôi bám theo họ nữa à?

- Đúng, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.

Khánh Xuân nhìn thấy Tiêu Đồng thoáng một chút lặng người rồi một vẻ thanh thản khó giấu hiện rõ trên gương mặt anh. Anh toét miệng cười, nói:

- Tôi đã biết trước là chị sẽ nói câu ấy.

- Làm sao cậu biết?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát, muốn cười nhưng không cười, nói:

- Tôi cũng không biết tại sao, chỉ là dự cảm thôi. Đêm qua ngồi trên xe, tôi nửa mê nửa tỉnh nhưng lại mơ thấy mình được trở lại trường, lại còn tham gia hội thi diễn giảng nữa. Thầy giáo, bạn bè, bố mẹ tôi đều có mặt, cả chị nữa; nói chung là những người quen biết tôi đều có mặt. Bài diễn thuyết của tôi vẫn là "Tổ quốc, mẹ của tôi". Tôi nói hay lắm, hùng hồn lắm, thuyết phục lắm. Tôi nói đến đoạn "Trong gần năm nghìn năm, bao nhiêu là anh hùng hào kiệt, bao nhiêu là tráng sĩ đã ôm ấp tráng chí báo đền tổ quốc... "*Trăm trận sa trường tung giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về*"... thì tôi nhận ra đang khóc vì quá cảm động. Tôi không hiểu là mình đang nhớ đến điều gì. Có lẽ là nhớ lại những ngày khổ ải này nên tôi đã khóc và kết quả là chưa đọc hết bài diễn thuyết, tôi đã tỉnh dậy.

Hai trinh sát Quảng Đông mỉm cười đầy thú vị trước sự trẻ con của Tiêu Đồng. Khánh Xuân cũng cười, nhưng đó là nụ cười dịu dàng, cảm động và lý giải, nói:

- Không. Cậu đã nói hết bài diễn thuyết của mình. Cậu đã nói hết, thậm chí đã rất nhiều lần, lần sau còn hùng hồn hơn lần trước.

Khi nói câu này, ánh mắt Khánh Xuân nhìn thẳng vào mắt Tiêu Đồng. Trong ánh mắt của cô chứa đựng bao nhiêu là tâm trạng: cảm kích, yêu thương... giao thoa trong nhau. Cô đã tưởng tượng ra những nỗi khổ mà Tiêu Đồng phải chịu đựng trong hai tháng qua. Mặt Tiêu Đồng đỏ lên, anh phải lên tiếng để chế ngự sự kích động về tình cảm trong lòng mình:

- Lúc này tôi đã hiểu được nhiều điều. Phấn đấu hy sinh vì nước, vì xã hội cũng là một hạnh phúc, một khoái cảm. Tôi đã nhận ra ý nghĩa thần thánh, sự vinh quang của việc này. Trước đây, khi đọc những điều này trên sách báo, tôi đều cho là giả tạo, bây giờ tôi mới hiểu ra tất cả. Tôi giúp mọi người làm việc này là cơ hội để tôi hiểu mọi người, hiểu chị, hiểu đội trưởng Lý, hiểu cả "ông chủ" của mọi người nữa... Tất cả đều vĩ đại vô cùng!

https://thuviensach.vn

- Thế thì sau này, nếu cậu lại tiếp tục tham gia hội thi diễn thuyết thì cậu hãy đưa chuyện chúng tôi vào trong lời diễn thuyết của cậu, ngay cả cậu, cậu cũng có thể nói về chính mình. - Khánh Xuân nói nửa đùa nửa thật.

Ánh mắt Tiêu Đồng lộ vẻ hưng phấn:

- Bọn Âu Dương Thiên vẫn chưa bị bắt cơ mà. Nếu mọi người cần, tôi vẫn tiếp tục phần việc của mình.

- Không cần đâu. Ngày mai, việc vây bắt trên biển đã có cảnh sát vũ trang đảm nhiệm, ngay cả chúng tôi cũng chỉ có vai trò phối hợp mà thôi. Hơn nữa, có thể là phía Hồng Kông sẽ có rất nhiều người và như vậy sẽ có chiến đấu diễn ra. Cậu chưa từng được huấn luyện kỹ thuật chiến đấu, mà đạn thì có bao giờ tránh người đâu.

Tiêu Đồng cúi đầu, định nói gì thêm. Khánh Xuân nói tiếp:

- Cậu không nên ở lại đây quá lâu, không chừng Âu Dương Lan Lan đã gọi điện cho cậu cũng nên. Tôi sẽ thuê một căn phòng sát bên phòng cậu, có chuyện gì cậu cứ tìm tôi cho thuận tiện.

Tiêu Đồng cúi đầu bước ra khỏi khoang thuyền nhưng đến cửa thì anh dừng lại, đưa mắt nhìn hai trinh sát Quảng Đông, muốn nói nhưng ra chiều khó nói. Khánh Xuân hỏi:

- Còn chuyện gì nữa sao?

Đầu Tiêu Đồng vẫn cúi gằm như muốn trốn tránh cái nhìn của Khánh Xuân, nói:

- Tôi có một yêu cầu, không biết mọi người có chấp nhận hay không?

Khánh Xuân nói thật nhẹ nhàng như muốn động viên anh:

- Cậu nói đi, yêu cầu gì?

https://thuviensach.vn

Tiêu Đồng ngước đầu lên rồi lại nhanh chóng cúi xuống, thấp hơn nữa, không biết bắt đầu như thế nào. Khánh Xuân lại lên tiếng:

- Không sao, cậu cứ nói đi.

- Mọi người... trên biển... sáng mai mọi người có tham gia công tác trên biển không?

- Tôi không tham gia. - Khánh Xuân nói.

- Thế..., chị có thể nói với các anh cảnh sát vũ trang là đừng làm hại đến Âu Dương Lan Lan, có thể bắt sống cô ấy không?

Khánh Xuân không hiểu vì sao thái độ của Tiêu Đồng lại ấp a ấp úng và trịnh trọng đến như vậy, nhưng cô vẫn gật đầu, nói:

- Đương nhiên, nếu bọn chúng chấp nhận đầu hàng. Chúng tôi vẫn rất tôn trọng tính mệnh của họ, còn thế nào thì do pháp luật quyết định.

Ánh mắt Tiêu Đồng vẫn tránh cái nhìn của Khánh Xuân, nói:

- Tôi chỉ sợ..., Âu Dương Lan Lan là một cô gái rất có cá tính. Nếu trong tay có súng, cô ấy sẽ cùng Âu Dương Thiên và Kiến Quân chống lại mọi người. Cô ấy làm việc gì cũng không nghĩ đến hậu quả cả. Tôi hy vọng mọi người, hy vọng chị không hại cô ấy.

Khánh Xuân nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ:

- Cậu cũng biết là Âu Dương Lan Lan có tội.

- Cô ấy có tội, pháp luật có thể trị tội cô ấy. Nhưng nếu được thì đừng giết cô ấy, cô ấy là phụ nữ mà.

Khánh Xuân vẫn không hiểu vì sao Tiêu Đồng lại nói năng với vẻ khó khăn như vậy. Hình như đằng sau những lời nói của anh có ẩn chứa những điều

https://thuviensach.vn

gì đó rất thầm kín, rất riêng tư. Cô nói với giọng rất nhẹ nhàng nhưng không kém phần kiên quyết:

- Tiêu Đồng, hãy nói cho tôi biết, nguyên nhân chính là do đâu?

Tiêu Đồng im lặng.

- Có phải là ở bên nhau hai tháng trời, cậu đã nhận ra là cô ta không đến nỗi tồi, có rất nhiều ưu điểm, đúng không? - Ngừng một lát, Khánh Xuân nói tiếp - Giữa hai người đã nảy sinh tình cảm, đúng không? Việc gì mà không nói được, đây là chuyện hoàn toàn bình thường, tôi hiểu mà. Ngay cả ở lâu như vậy với một con mèo cũng sinh tình cảm, huống hồ là một cô gái trẻ trung xinh đẹp như Âu Dương Lan Lan.

Tiêu Đồng lắc đầu:

- Không phải vậy. Tôi và cô ấy không hề có cảm tình nào, chị không tin thì thôi vậy.

- Vậy thì do đâu? - Khánh Xuân cao giọng hỏi.

- Vì..., vì cô ta đã... có con!

Ngay cả hai trinh sát Quảng Đông cũng bị bất ngờ, đưa mắt nhìn nhau và đứng dậy khiến chiếc thuyền chòng chành mạnh. Khánh Xuân há mồm, bất ngờ đến độ không nói được tiếng nào. Sau một lát, cô trấn tỉnh hỏi:

- Là của cậu à?

Tiêu Đồng đứng như trời trồng, không trả lời nhưng những biểu hiện của anh đã thừa nhận tất cả.

Khánh Xuân cúi đầu cắn môi rồi ngẩng lên, cười nhẹ:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, tôi sẽ thông báo để lực lượng cảnh sát vũ trang cố gắng không hại cô ấy.

Đương nhiên là Tiêu Đồng đã nhận ra những biểu hiện kinh ngạc lẫn thất vọng và đau đớn trên gương mặt Khánh Xuân. Anh cũng tuyệt vọng đến cùng cực, chỉ cúi đầu nói nhỏ:

- Cám ơn.

Nói xong, anh cúi đầu đi thẳng.

Khánh Xuân vẫn đứng im tại chỗ. Cô không nghe thấy những lời bình luận của hai trinh sát Quảng Đông về Tiêu Đồng. Họ hỏi cô chàng trai này đã yêu con gái Âu Dương Thiên mà lại vì đại nghĩa diệt thân như vậy, kể ra cũng hiếm có trên đời này.

Khánh Xuân chỉ nghĩ một điều: Tiêu Đồng không yêu Âu Dương Lan Lan, tại sao anh lại có con với cô ta?

Mười phút sau, Khánh Xuân bước vào khách sạn, lên lầu và về phòng của mình. Khi đi ngang qua trước cửa phòng Tiêu Đồng, cô cố ý bước thật nhẹ và lắng tai nghe. Bên trong hoàn toàn không có một động tĩnh gì.

Công việc đầu tiên của cô là gọi điện cho trưởng phòng Mã báo cáo những gì mà Tiêu Đồng vừa cung cấp. Mã Chiếm Phúc yêu cầu cô không cho Tiêu Đồng rời khỏi phòng bởi theo báo cáo của công an Quảng Châu, họ đã theo dõi Âu Dương Lan Lan đến Cung Thể thao. Bộ dạng cô ta trông rất khả nghi, nhưng sợ bị lộ làm hỏng kế hoạch vây bắt ngày mai trên biển nên họ không bám theo nữa. Người lái xe taxi chỉ biết là Âu Dương Lan Lan xuống xe ở Cung Thể thao, không biết cô ta đi về hướng nào. Họ đoán là nhất định Âu Dương Lan Lan sẽ gọi điện thoại cho Tiêu Đồng, cũng không loại trừ khả năng cô ta sẽ trở về khách sạn tìm Tiêu Đồng.

https://thuviensach.vn

Mã Chiếm Phúc vừa đến Quảng Châu chiều nay để trực tiếp chỉ huy đoạn cuối của chuyên án 16-6, Xuân Cường và Trường Phát cũng đã có mặt. Lúc này cả ba đang kiểm tra mọi chuẩn bị cho kế hoạch vây bắt sáng mai tại một ngôi làng ven biển cách Quảng Châu khoảng sáu mươi cây số. Lần vây bắt này đã điều động mười chiếc ca nô cao tốc và hơn một trăm cảnh sát vũ trang. Tất cả đều đã vào vị trí ẩn nấp chờ lệnh xuất phát. Không chỉ có Tiêu Đồng mà kể cả Khánh Xuân - một người đóng vai trò chủ chốt trong chuyên án 16-6 cho đến lúc này mà nói, về cơ bản đã hoàn thành nhiệm vụ, yên tâm chờ đợi kết quả cuối cùng. Có điều tâm trạng Khánh Xuân lúc này vô cùng nặng nề, không hồi hộp, không vui mừng trước thắng lợi đã nằm trong tầm tay.

Không có cảm tình nhưng vẫn có thể có con!

Cô không hiểu nỗi Tiêu Đồng nữa. Nhưng chuyện anh không có cảm tình với Âu Dương Lan Lan là rất đáng tin, bởi chính những thông tin từ anh, bố con Âu Dương Thiên từng bước từng bước thất bại và sa lưới. Nhưng tại sao anh lại có con với Âu Dương Lan Lan? Có lẽ nào ranh giới giữa tình yêu và giới tính, linh hồn và nhục thể lại rạch ròi đến như vậy? Có lẽ những người trẻ tuổi như Tiêu Đồng mới có thể ngủ với một người đàn bà mà mình không hề thương yêu để nhằm thỏa mãn nhất thời về mặt sinh lý. Nhưng với Khánh Xuân mà nói, việc ấy không thể chấp nhận được.

Điện thoại reo vang. Tiêu Đồng gọi từ phòng bên sang. Anh nói, Chị Khánh Xuân à, tôi muốn nói chuyện với chị, tôi xin lỗi chị, hy vọng là chị cho tôi một cơ hội. Khánh Xuân nói, Lúc này không phải là lúc nói chuyện ấy, cậu phải dập điện thoại ngay, chẳng may Âu Dương Lan Lan gọi mà thấy máy đang bận là sẽ sinh nghi ngờ. Tiêu Đồng định nói gì nữa nhưng Khánh Xuân đã dập máy.

Khánh Xuân nghĩ, có lẽ mọi việc trên đời này đều như vậy, không có bất kỳ một kết cục nào viên mãn như mong ước của mọi người. Ý định gắn chặt cuộc đời mình vào một chàng trai mới ngoài hai mươi của cô tuy có phong vị lãng mạn thật nhưng lại là một chuyện quá sức phiền toái. Cô nghĩ,

https://thuviensach.vn

chuyện phân hợp giữa cô và Tiêu Đồng trong hơn nửa năm nay, những nỗi giày vò trăn trở của cô chính là bắt nguồn từ trong sự do dự, sự lựa chọn giữa tình cảm và lý trí của cô. Một mặt, cô đã từng có ý định tránh xa anh, nhưng cuối cùng thì không thể xa rời; mặt khác, cô lại nghĩ là mình hiểu Tiêu Đồng và anh là người phù hợp với mình nhưng rồi cô lại tiếp tục phát hiện những thói xấu, những khuyết điểm của anh. Không thể rời xa Tiêu Đồng nhưng cũng không thể thích nghi với toàn bộ cá tính của Tiêu Đồng. Đó là một khối mâu thuẫn đã từng giày vò cô suốt thời gian qua.

Cô không biết là sau này, Tiêu Đồng sẽ xử trí như thế nào với đứa con ấy. Nghĩ đến đứa bé, tâm trạng Khánh Xuân càng rã rời hơn. Ngày mai thôi, nếu Âu Dương Lan Lan không phản kháng để tự hủy hoại mình thì tất nhiên, Tiêu Đồng sẽ trở thành một người cha. Cho dù Âu Dương Lan Lan có bị tòa án tuyên bố tử hình theo đúng pháp luật thì vẫn cứ phải chờ cho cô sinh nở xong mới thi hành án và lúc ấy, Tiêu Đồng không thể chối từ trách nhiệm làm cha của mình. Liệu cô có chấp nhận nổi thực tế này không?

Tiếng chuông điện thoại lại réo vang và vẫn lại là Tiêu Đồng. Anh nói, Âu Dương Lan Lan đã gọi điện cho anh và nói rằng, cô ấy đang ở nhà một người bạn của bố để chơi mạt chược. Khánh Xuân hỏi: Thế cô ta đêm nay có về khách sạn không? Tiêu Đồng nói, sáng sớm mai mới quay về. Khánh Xuân nói, Sáng sớm mai họ đã lên thuyền tại một địa điểm cách Quảng Châu đến sáu mươi cây số, xem ra họ không muốn đưa cậu đi theo rồi. Như thế càng tốt, không có cậu ở bên họ, cảnh sát vũ trang dễ dàng xử lý hơn. Tiêu Đồng nói, Tôi muốn sang bên chị để nói chuyện, có rất nhiều điều tôi muốn nói để chị hiểu. Khánh Xuân nói, Cậu nghỉ đi. Những việc đã xảy ra trong hai tháng nay, tôi sẽ tìm cơ hội để nghe cậu nói, bây giờ thì cậu nghỉ đi nhé. Cách nói năng của cô mang đậm tính chất công việc để kết thúc cuộc nói chuyện. Nhưng không bao lâu sau, Tiêu Đồng lại lặng lẽ gõ cửa phòng cô. Sau khi hỏi vọng ra và biết chắc đó là Tiêu Đồng, cô do dự rất lâu mới mở cửa.Vừa bước vào trong cửa, Tiêu Đồng đã định mở miệng nói nhưng Khánh Xuân đã chặn lại, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiêu Đồng, lúc này chúng ta đang thực thi nhiệm vụ nên không được nói chuyện riêng tư.

Tiêu Đồng thầm thì nói:

- Thôi thì tôi không nói nữa, tôi chỉ muốn ôm chị một lát thôi.

Khánh Xuân thoáng lặng người và kiên quyết cự tuyệt:

- Tôi đã nói rồi, lúc này chúng ta đang...

Tiêu Đồng ngắt lời cô, giọng anh đã nghèn nghẹn:

- Tôi biết, nhưng có điều hai tháng qua, tôi không hề nghĩ là mình lại có thể còn sống để được gặp chị. Hai tháng qua, nguồn động viên lớn nhất để tôi sống chính là chị. Chị đã nhóm trong lòng tôi một niềm tin. Lúc này tôi chỉ muốn ôm chị một lát thôi, xong là tôi sẽ đi ngay.

Khánh Xuân đã mềm lòng. Cô gật đầu nói:

- Được rồi, Tiêu Đồng!

Tiêu Đồng ôm choàng lấy cô, ôm thật chặt, bất động. Cô đã nhận ra nước mắt anh đang thấm ướt vai mình. Cô nghe thấy tiếng anh thì thầm:

- Tôi biết, chúng ta không có duyện phận được ở bên nhau!

Nói xong, Tiêu Đồng buông cô ra, quay người đi ra cửa và tiếng cánh cửa đóng lại một cách nặng nề.

Đêm ấy Khánh Xuân lại mất ngủ.

Cô hy vọng và chờ đợi Tiêu Đồng lại gọi điện thoại cho mình. Cô hy vọng là anh sẽ yêu cầu được nói chuyện với mình. Trong đêm tối yên tĩnh này, trong lúc thắng lợi sắp đến này, trong hoàn cảnh cách trở và trùng phùng này, trong khoảng cách chỉ là một bức tường này, tại sao hai người lại phải

https://thuviensach.vn

xa nhau? Tại sao Tiêu Đồng lại không gọi cho cô để nói cho rõ ràng mọi việc? Anh đã thực sự tuyệt vọng rồi sao?

Trời vẫn chưa sáng hẳn, chuông điện thoại lại réo lên. Quả nhiên là Tiêu Đồng, giọng anh có vẻ gấp gáp và lo lắng:

- Khánh Xuân, là tôi đây. Âu Dương Lan Lan vừa gọi điện cho tôi, họ không ra biển đâu mà lúc này họ đang ở bên cạnh ga tàu hỏa.

Khánh Xuân thoáng sững sờ, hỏi:

- Cô ta đến đó làm gì?

- Cô ta nói là mình sắp đi, muốn chào tạm biệt tôi.

- Có lẽ là cô ta nói dối cậu đấy. Nhất định là cô ta đang ở bên cạnh bố, lúc này hai bố con họ đang lênh đênh trên biển rồi.

- Cũng có thể, nhưng tôi nghĩ cô ta không nhất thiết phải lừa tôi.

Khánh Xuân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Cậu đi xuống đi, chờ tôi ngoài cổng khách sạn.

Cô bỏ điện thoại xuống, vội vàng mặc quần áo, vừa chạy xuống cầu thang vừa gọi điện cho công an thành phố Quảng Châu yêu cầu chi viện, cho dù cô vẫn nghĩ là đến tám mươi phần trăm, đây chỉ là trò giương đông kích tây của bố con Âu Dương Thiên.

Công an Quảng Đông đã để lại một chiếc xe cho Khánh Xuân. Cô đưa xe ra khỏi nhà xe rồi, Tiêu Đồng cùng với hai cảnh sát Quảng Châu mặc thường phục ngoài cổng rồi xé màn sương sớm lao vút về hướng ga. Vừa đến nơi thì tiếng chuông báo hiệu giờ kiểm vé của nhà ga đã vang lên. Cả bốn người lao thẳng vào phòng đợi. Chuyến tàu sớm đã sắp sửa khởi hành và đã có nhiều hành khách đã kiểm vé xong, đã đi vào bên trong. Nhân viên cảnh

https://thuviensach.vn

sát Quảng Châu xuất trình thẻ cảnh sát, nhân viên soát vé vội vàng tránh sang một bên để cho họ chạy vào trong ga. Khánh Xuân nói nhanh:

- Chúng ta chia ra để tìm, ai trông thấy họ, nếu bắt được thì bắt, nếu không bắt được thì theo họ lên tàu. Chú ý không được làm ảnh hưởng đến quần chúng. - Cô quay sang nói với Tiêu Đồng - Nếu cậu phát hiện ra họ thì cố bám lấy Âu Dương Lan Lan, yêu cầu họ dẫn mình theo, sau đó thì tìm cách gọi điện cho tôi.

Tiêu Đồng gật đầu.

Mọi người chia làm hai hướng leo lên toa đầu và toa cuối con tàu. Chung quanh họ, hành khách đi tàu tay bao tay nải vội vàng tìm số toa. Vì mới bắt đầu kiểm vé nên người lên tàu chưa nhiều lắm.

Đây là đoàn tàu đến Liễu Châu. Không trông thấy Âu Dương Thiên và Âu Dương Lan Lan nhưng Khánh Xuân lại gặp các đồng chí công an thành phố Quảng Châu và cả công an tỉnh Quảng Đông vừa được điều động đến nơi, dễ có đến mười mấy người, tất cả đều mặc thường phục. Đồng chí công an tỉnh nói, Tất cả các cửa ra vào ga đều đã được phong tỏa, chỉ cần Âu Dương Thiên xuất hiện là chui vào lưới thôi. Họ đều đã nhận diện Âu Dương Thiên qua tấm ảnh trên lệnh truy nã, vấn đề quan trọng nhất lúc này là tránh làm bị thương quần chúng mà thôi.

Nhân viên cảnh sát nhà ga cũng đã có mặt. Anh nói, đường sắt phía tây có một đoàn tàu tốc hành đến Trạm Giang, bên phải đoàn tàu ấy còn có đoàn tàu tốc hành đến Phúc Châu, tất cả đều đang kiểm vé, sắp khởi hành rồi.

Mọi người đều tản về bốn phía. Khánh Xuân nhảy xuống tàu, băng ngang qua đường ray đi thẳng về đoàn tàu nằm ở hướng tây. Vẫn còn sớm lắm, hầu như trên các toa tàu đều không có người.

Khánh Xuân đâu có ngờ rằng, khi Tiêu Đồng cùng mọi người xuất hiện trong sân ga thì Âu Dương Thiên đã phát hiện ra họ. Âu Dương Thiên, Âu

https://thuviensach.vn

Dương Lan Lan cùng Kiến Quân đã lợi dụng cầu thang, những chiếc trụ và những quầy tạp hóa để ẩn nấp. Ban đầu, Âu Dương Thiên quyết định là cả ba sẽ phân ra để lẩn tránh nhưng do Âu Dương Lan Lan chứng kiến tận mắt Tiêu Đồng đưa cảnh sát đến đuổi bắt mình cho nên tinh thần đã suy sụp hoàn toàn, Âu Dương Thiên đành phải bảo Kiến Quân dìu cô. Cảnh sát mặc thường phục lố nhố trên đoàn tàu cho nên lên tàu lúc này là tự chui đầu vào lưới. Do vậy, Âu Dương Thiên quyết định cả ba sẽ lên cầu vượt, đến đường ray ở phía bắc. Ở đó có một đoàn tàu vừa đỗ, cửa chắn cầu vượt đã mở, như vậy ba người sẽ theo chân hành khách vừa xuống tàu rời khỏi sân ga. Nhưng khi cả ba vừa bước chân lên cầu vượt, lúc này vẫn chưa có hành khách nào qua lại thì đột nhiên nghe tiếng Tiêu Đồng gọi to:

- Lan Lan!

Lúc ấy Khánh Xuân và hai cảnh sát Quảng Châu cũng từ phía bên kia đi nhanh về phía chiếc cầu vượt. Ý định của Khánh Xuân là lên cầu, đứng trên cao nhìn xuống để quan sát cho dễ, đồng thời cô cũng nghi ngờ là Âu Dương Thiên sẽ đi theo lối này mà ra ngoài ga. Tiếng gọi rất to của Tiêu Đồng khiến Khánh Xuân ngước mắt nhìn lên cầu vượt. Cô trông thấy Âu Dương Lan Lan ngã ngồi trên cầu nhưng vẫn gắng gượng ngước đầu lên nhìn về phía Tiêu Đồng. Tiếng gọi của Tiêu Đồng cũng đã đến tai những cảnh sát đang truy lùng gần đó. Trên chiếc cầu trống không, ba mục tiêu đứng lộ ra một cách rõ ràng. Âu Dương Thiên và Kiến Quân kinh hoàng không kịp hành động gì thì trên tay Âu Dương Lan Lan đã có một khẩu súng ngắn, đôi mắt căm thù nhìn thẳng vào mặt Tiêu Đồng và mũi súng cũng đang hướng về anh. Tiêu Đồng không hề tránh, đường hoàng, chậm rãi tiến về phía cô, bình tĩnh nói với cô một câu gì đó nhưng Khánh Xuân không thể nghe được vì lúc ấy có ai đó đã quát lớn:

- Đứng im, giơ tay lên!

Rất nhiều mũi súng đen ngòm đều đã giương lên, chĩa thẳng về phía ba người đang đứng trên cầu.

https://thuviensach.vn

Khánh Xuân thấy Âu Dương Thiên từ từ đưa hai tay lên cao, tiếp theo là Kiến Quân. Nhưng cũng đúng lúc ấy, cô nghe thấy tiếng súng, tiếng súng chẳng khác nào tiếng pháo đùng. Kể từ khi thành phố Bắc Kinh có lệnh cấm đốt pháo, Khánh Xuân chưa hề nghe thấy tiếng pháo nổ lần nào, bây giờ tiếng pháo ấy lại nổ rất đanh, đinh tai nhức óc. Mấy tiếng súng nối liền nhau và lúc ấy Khánh Xuân mới nhận ra là trên tay Âu Dương Lan Lan có một khẩu súng và Tiêu Đồng đã ngã gục xuống ngay trên bậc tam cấp cuối cùng để lên cầu vượt. Khánh Xuân kêu lên thất thanh và đồng thời cô cảm thấy có một cái gì đó đột ngột rời khỏi thân xác mình. Cô kêu lên nhưng không biết đã kêu tiếng gì. Cô chỉ biết là mình đang cố níu giữ vật ấy lại, níu giữ một cách vô thức.

Lúc ấy, súng của cảnh sát cũng đã nổ. Âu Dương Lan Lan vẫn ngồi im, lưng tựa vào lan can cầu nhưng đã tắt thở. Âu Dương Thiên và Kiến Quân đột ngột rút súng bắn thẳng vào những cảnh sát đang ở phía dưới cầu. Cảnh sát cũng bắn trả nhưng chủ yếu là bắn thị uy, vừa bắn vừa quát vừa leo lên cầu đuổi theo. Khánh Xuân lao lên cầu, ôm chặt lấy Tiêu Đồng vừa khóc vừa gọi tên anh. Gương mặt Tiêu Đồng thật thanh thản, máu đỏ thẫm cả ngực. Môi anh mấp máy nhưng không thể nói được thành tiếng. Bàn tay đầy máu đang ấp trước ngực anh động đậy, xòe ra và Khánh Xuân nhận ra trong đó có một xấp đôla Mỹ mới nguyên thấm một vài vết máu đỏ tươi. Anh đặt xấp tiền vào tay Khánh Xuân, đôi môi động đậy như muốn nói với cô điều gì nhưng không thấy âm thanh nào phát ra. Nhìn vành môi anh, nhìn đôi mắt anh, Khánh Xuân hiểu anh đang nói rằng đây là số tiền mà anh có và để giành cho cô đưa bố ra nước ngoài du lịch, cô hãy nhận lấy, nhận lấy nó. Rồi bàn tay ấy, đôi môi ấy đột nhiên không còn động đậy nữa...

Hình như cuộc chiến đấu không cân sức đã kết thúc. Rất nhiều cảnh sát Quảng Châu đứng chung quanh im lặng rồi hai người khiêng anh lên, chạy nhanh xuống bậc tam cấp rồi chạy thẳng về cửa ra ga, có ai đó dùng điện thoại di động gọi xe cấp cứu. Mọi người bỏ Khánh Xuân đứng trơ vơ trên

https://thuviensach.vn

cầu, trong tay cô là mười nghìn đô la Mỹ. Cô biết, lần này thì Tiêu Đồng đã ra đi vĩnh viễn.

https://thuviensach.vn

47.

Khánh Xuân mơ thấy mình đang ở trên Kim Sơn Lĩnh.

Lá vẫn rụng và hình như vẫn đang là mùa thu. Rừng cây hiu hắt hoang vắng và thê lương, gió rất mạnh và rất lạnh thổi làn sương mỏng tản đi khắp mọi nơi, đồng thời cũng làm khô không khí ẩm thấp vào sáng sớm. Mặt trời lên, vẻ thê lương của cảnh vật đã được thay thế bằng một vẻ đẹp thanh khiết trong ngần. Nhìn cảnh mặt trời mọc, con người thường có cảm giác là mình được tiếp thêm sức mạnh, tinh thần cũng hưng phấn hơn. Cây cỏ cũng trở nên tươi tắn hơn, có sức sống hơn. Tất cả đã khiến Khánh Xuân tràn trề tự tin, tràn trề hy vọng và tiếp tục leo lên cao. Vạn lý trường thành ẩn ẩn hiện hiện trong tầm mắt cô, mặt trời đang mang ánh sáng đến cho trường thành nhưng cũng tạo nên nhiều mảng tối, những mảng tối này càng tôn vinh sự hùng vĩ của trường thành, đồng thời cũng đem lại cho con người cảm giác vừa bi thương vừa hùng tráng. Đối diện với những mảng tối sáng ấy, con người chạnh nghĩ đến quy luật của tử sinh, đồng thời cũng cảm nhận được lằn ranh giữa sự sống và cái chết.

Khánh Xuân không cảm thấy lạnh, leo một hơi đến tận đỉnh cao nhất của Trường Thành. Cô phóng tầm mắt nhìn về phía cửa Cổ Bắc, ngắm nhìn núi Vụ Linh lẩn khuất trong sương, ngắm nhìn thành Bắc Kinh ẩn hiện ngút ngàn tầm mắt...

Nhưng Khánh Xuân không nhìn thấy Tiêu Đồng!

Tỉnh dậy cô mới nhớ ra rằng, lúc này anh vẫn còn đang nằm trong "ngôi nhà thái bình" của bệnh viện, tấm vải trắng tinh khiết phủ lấy toàn thân anh. Cũng như cô, anh đang cô độc. Sáng sớm nay, khi cô vừa về đến bệnh viện thì ca cấp cứu ngắn cũng vừa kết thúc. Bác sĩ cầm tờ giấy giám định tử vong trên tay, yêu cầu đại diện đơn vị hoặc người thân ký tên xác nhận,

https://thuviensach.vn

đồng chí đại diện công an Quảng Châu đưa cho đại đại diện công an tỉnh. Đồng chí này đang phân vân do dự thì Khánh Xuân xuất hiện.

- Đồng chí Âu đến thật vừa may, ở đây cần một chữ ký. - Đồng chí công an tỉnh nói - Cô hãy ký vào đây, có thể coi cậu ta là người của các đồng chí, chúng tôi ký không tiện lắm.

- Tiêu Đồng đâu?

- Đã đưa xuống "ngôi nhà thái bình" rồi. Khi đưa cậu ta về đến đây thì không kịp nữa rồi.

- Tôi muốn gặp Tiêu Đồng.

Đồng chí công an tỉnh do dự giây lâu rồi cũng đồng ý giúp cô liên hệ với nhân viên trông coi nhà xác rồi đưa cô đến "ngôi nhà thái bình". Không có ai ngoài Tiêu Đồng đang nằm ở trong đó. Đồng chí Quảng Đông ngại rằng cô là con gái, trông thấy người chết sẽ rất sợ hãi nên chủ động lật tấm vải trắng đang phủ trên mặt anh, cho cô nhìn lướt qua rồi đậy lại ngay nhưng Khánh Xuân đã nói:

- Làm phiền mọi người ra ngoài đợi tôi, tôi muốn ngồi với Tiêu Đồng một lát.

Đồng chí công an Quảng Đông cùng với nhân viên nhà xác đưa mắt nhìn nhau và hình như cả hai đều khâm phục trước sự can đảm cũng như tình đồng đội của cô, lặng lẽ đi ra ngoài. Cô ngồi bên cạnh anh, nhẹ nhàng lật tấm vải che mặt anh. Gương mặt anh bình thản và an nhiên, chẳng có một nét nào của sự đau đớn và sợ hãi. Cô chợt nhớ, khi những viên đạn từ khẩu súng của Âu Dương Lan Lan ghim vào người anh, gương mặt anh cũng thanh thản như thế này. Đối diện với họng súng căm thù, anh vẫn nói gì đó với Âu Dương Lan Lan. Anh nói những gì nhỉ? Nói về đứa con chăng? Cũng có thể anh không nghĩ rằng mình sẽ chết, cũng có thể là anh đã nghĩ đến nhưng lại ngẩng đầu đối mặt với nó. Rồi cô nhớ lại đêm qua, trong

https://thuviensach.vn

phòng ngủ của khách sạn Thiên Nga Trắng, Tiêu Đồng ôm lấy cô và nói một câu vô cùng tuyệt vọng. Anh nói giữa hai người không có duyên phận gì và có phải vì vậy mà anh đã coi cái chết như là một chuyến đi về với cội nguồn của mình? Quả thật Khánh Xuân không dám nghĩ đến điều ấy.

Gương mặt thanh thản của Tiêu Đồng khiến Khánh Xuân có cảm giác là anh không hề chết, anh chỉ mệt quá và ngủ một giấc thật ngon mà thôi. Thân thể anh sau tấm vải là không có quần áo gì nhưng cô không muốn xem những vết đạn dưới ngực anh, cô sợ màu máu sẽ làm hoen ố hình ảnh thuần khiết và bình yên trong trái tim cô. Cô cầm lấy bàn tay anh, nắm thật chặt trong tay mình. Tay anh đã lạnh nhưng vẫn còn mềm lắm. Cô vuốt ve bàn tay ấy rồi áp vào má mình. Nước mắt cô làm ướt nhòe bàn tay anh, cô dùng môi mình xoa lau khô nước mắt trên bàn tay anh và cô có cảm giác rằng, trong đất trời này chỉ còn có hai người, cô triền miên trong cảm giác ấy và cảm thấy giây phút ấy đẹp đẽ trong ngần.

Mấy đồng chí công an tỉnh đi vào, vành mắt ai nấy đều đỏ hoe. Họ và Tiêu Đồng vẫn chưa hề gặp mặt nhau lần nào nhưng ai ai cũng đều thương xót cho anh, cũng có thể là họ thông cảm cho Khánh Xuân. Họ cảm động trước tình cảm của cô giành cho Tiêu Đồng. Tất cả đều không lên tiếng rồi có ai đó đỡ cô lên, đưa ra ngoài. Họ trông thấy nước mắt cô chảy dài trên má. Có ai đó lựa lời khuyên giải nhưng Khánh Xuân nói, Mọi người đừng lo, tôi không sao cả đâu.

Khánh Xuân đề nghị đồng chí công an Quảng Châu tìm hộ người phụ trách bệnh viện và đề nghị hiến giác mạc của Tiêu Đồng cho bệnh viện. Vị cán bộ nọ hỏi, Xin lỗi, cô quan hệ thế nào với người chết, cô có thể đại diện cho cậu ấy được không? Cô nhận mình là vợ chưa cưới của Tiêu Đồng, lúc còn sống anh đã từng nói với cô về nguyện vọng ấy. Vị cán bộ nọ cho rằng, thân phận là vợ chưa cưới không đầy đủ yêu cầu theo pháp định, lại hỏi, người chết còn có thân nhân nào khác nữa không? Khánh Xuân nói, Bố mẹ anh ấy đều ở nước ngoài, tôi là người thân duy nhất của anh ấy ở trong

https://thuviensach.vn

nước. Đồng chí công an Quảng Đông cũng đứng ra làm chứng cho Khánh Xuân, lúc này vị cán bộ nọ mới bắt tay cô và nói:

- Tôi thay mặt cho toàn thể cán bộ bệnh viện cám ơn cô, cám ơn người đã chết.

Cô điền vào giấy tự nguyện hiến giác mạc, ký tên vào rồi lặng im đứng nhìn một đoàn người áo trắng đưa Tiêu Đồng ra khỏi "ngôi nhà thái bình", tiến vào phòng phẫu thuật. Đứng bên ngoài, cô miên man trong những hồi ức về đôi mắt rất đẹp của Tiêu Đồng và tin rằng, đôi mắt ấy sẽ tồn tại mãi mãi trong lòng cô.

Đến trưa thì Mã Chiếm Phúc, Lý Xuân Cường và Đỗ Trường Phát đều đã có mặt ở Quảng Châu, mặt mày ai nấy đều vui tươi hớn hở. Ăn trưa xong, cả ba người cùng Khánh Xuân đến trụ sở công an tỉnh để họp cùng với lãnh đạo công an tỉnh và người phụ trách lực lượng cảnh sát vũ trang, sơ kết tình hình phá án và những chiến tích đã gặt hái được báo cáo lên Tỉnh ủy và Bộ Công an, sau đó thì tiếp xúc trả lời những câu hỏi của giới báo chí. Do tin tình báo rất chính xác và ưu thế vượt trội về lực lượng nên cuộc vây bắt trên biển diễn ra vô cùng nhanh chóng, hầu như không có đổ máu, tóm gọn sáu kẻ buôn bán ma túy trong nước cũng như nước ngoài, thu giữ mười bảy ký heroin và hơn sáu triệu đồng Hồng Kông, hai chiếc ca nô và một số vũ khí. Cuộc vây ráp ở sân ga tuy diễn ra ngoài kế hoạch nhưng kết quả cũng rất mỹ mãn, bắn chết tại chỗ một người, làm bị thương và bắt sống hai người, những tên đầu sỏ trong trọng án 16-6 đều đã sa lưới. Mọi người bàn luận sôi nổi về việc tưởng thưởng cho các đơn vị và cá nhân như thế nào cho xứng đáng. Nếu không vì cái chết của "trinh sát viên đặc biệt" Tiêu Đồng thì vụ án đã kết thúc viên mãn một trăm phần trăm.

Nhắc đến Tiêu Đồng, bất giác mọi người đều xúc động ngậm ngùi. Liên quan đến chuyện hậu sự của anh, Xuân Cường nói:

- Tuy Tiêu Đồng nghiện ma túy nhưng cậu ấy đã lập được đại công trong chuyên án này, tôi cho rằng chúng ta phải ghi nhận công lao của cậu ấy một

https://thuviensach.vn

cách trang trọng nhất.

Mã Chiếm Phúc đưa mắt nhìn Khánh Xuân. Từ lúc bắt đầu cuộc họp cho đến giờ, cô vẫn giữ im lặng. Nghe mọi người nhắc đến Tiêu Đồng, cô mở chiếc ví da lấy ra một xấp tiền. Đó là mười nghìn đôla thấm máu. Trong khi mọi người đang tròn mắt kinh ngạc thì Khánh Xuân nghiêm giọng nói:

- Đây là mười nghìn đô la Mỹ, rất có thể đây là số tiền mà Âu Dương Thiên đưa cho Tiêu Đồng để cậu ấy hút thuốc. Trước lúc hy sinh, cậu ấy đã giao cho tôi để giao lại cho tổ chức. Tiêu Đồng đã hy sinh anh dũng. Cậu ấy là một liệt sĩ cánh mạng đúng nghĩa!

Mã Chiếm Phúc do dự một lát rồi gật đầu,nói:

- Tiêu Đồng đã hy sinh trong chiến đấu, căn cứ vào những điều kiện đã ghi trong điều lệ, cậu ấy đủ tư cách để trở thành liệt sĩ.

Xuân Cường đưa mắt nhìn Khánh Xuân biểu thị sự đồng tình, nói:

- Lời Khánh Xuân và trưởng phòng Mã rất chí lý, chúng ta phải đề nghị công nhận liệt sĩ cho Tiêu Đồng.

Lãnh đạo công an Quảng Đông kết luận:

- Cậu ấy là người của công an Bắc Kinh, do vậy trở về Bắc Kinh, các đồng chí hãy tự đề nghị việc này.

Mấy ngày sau đó, công việc của vẫn lu bù. Mã Chiếm Phúc đã trở về Bắc Kinh. Xuân Cường và Trường Phát tiếp tục ở lại Quảng Châu để xử lý những vấn đề liên quan sau vụ án, trong đó có cả công tác thẩm vấn những người có liên quan và những kẻ tình nghi. Họ giành hẳn thời gian cho Khánh Xuân trong việc lo chuyện hậu sự của Tiêu Đồng với lý do anh là tình báo viên đặc biệt do cô phụ trách chỉ đạo, cô đứng ra đảm nhiệm công việc này là hoàn toàn hợp lý.

https://thuviensach.vn

Công việc đầu tiên là Khánh Xuân gọi điện cho Văn Yến ở Bắc Kinh và cũng thông qua Văn Yến, cô đã tìm ra được điện thoại của bố mẹ Tiêu Đồng bên Đức. Buổi trưa, cô gọi điện qua Munich, lúc này bên ấy là sáu giờ sáng. Mẹ Tiêu Đồng khóc ngất trong điện thoại. Tiếng khóc của bà khiến Khánh Xuân không cầm lòng được, nước mắt cô trào ra. Sau đó một ngày, bố mẹ Tiêu Đồng đã bay về đến Quảng Châu để nhìn mặt con trai lần cuối cùng. Tuy việc đề nghị Tiêu Đồng được phong liệt sĩ vẫn chưa chính thức công bố nhưng Công an tỉnh Quảng Đông vẫn tiếp đãi bố mẹ Tiêu Đồng trên danh nghĩa là thân nhân của liệt sĩ. Ân tình của lãnh đạo ngành khiến Khánh Xuân vô cùng cảm kích. Cô nghĩ, nếu Tiêu Đồng chính thức nhận danh hiệu liệt sĩ, cô nhất định sẽ mang giấy chứng nhận liệt sĩ của anh đến trường Đại học Yên Kinh để cho thầy cô giáo và bạn bè của anh biết về cái chết anh dũng ấy. Cô tin rằng đó cũng là tâm nguyện của Tiêu Đồng.

Trong thâm tâm cô vẫn cho rằng, trong cuộc đời này mình là người hiểu Tiêu Đồng nhất nhưng có điều, gương mặt anh trước khi chết luôn luôn ám ảnh trong đầu óc cô. Tại sao trước mũi súng căm thù của Âu Dương Lan Lan, Tiêu Đồng lại bình tĩnh và thanh thản đến mức ấy? Anh còn nói một câu gì đó với cô ta, anh nói gì thế nhỉ? Lúc ấy đương nhiên là Tiêu Đồng đã ý thức được cái chết đang cận kề nhưng tại sao anh lại không hề có ý định tránh né?

Ngoài giây phút anh rời bỏ sự sống ấy ra, Khánh Xuân tin rằng mình đã hiểu toàn bộ con người Tiêu Đồng. Trong mơ hồ, cô chỉ nhận ra một điều, trong phút giây cuối cùng ấy, trước mặt Tiêu Đồng không chỉ có họng súng trên tay Âu Dương Lan Lan mà còn có cả đứa con của anh đang nằm trong bụng cô ta.

Bố mẹ Tiêu Đồng là những người thấu tình đạt lý, đồng ý hỏa táng Tiêu Đồng ngay tại Quảng Châu. Trong lễ hỏa táng được cử hành rất đơn giản nhưng nghiêm trang ấy, ngoài những đội viên đội chuyên án và những người thân của anh ra còn có những chiến sĩ cảnh sát vũ trang dàn thành một đội để cử hành những nghi thức tang lễ. Trịnh Văn Yến cũng đã có

https://thuviensach.vn

mặt, trước thi hài Tiêu Đồng trong buổi lễ, cô đã khóc nhưng chỉ khóc thầm. Xuân Cường và Trường Phát mặc quần áo cho Tiêu Đồng. Bộ quần áo này do chính tay Khánh Xuân mua ngoài phố, ban đầu cô định mua cho anh một chiếc áo pull rất thời trang và một chiếc quần jean mà hàng ngày anh vẫn thích mặc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô lại mua một bộ Âu phục vì chợt nhớ rằng lần đầu tiên Tiêu Đồng mời cô đến nhà anh, lúc ấy anh mặc Âu phục; trong buổi hội thi diễn giảng, anh cũng mặc Âu phục, xem ra trong những thời khắc có tính chất quan trọng, anh đều mặc Âu phục. Hơn nữa, khi Tiêu Đồng diện bộ Âu phục vào, trông anh rất chững chạc và phong độ. Khánh Xuân đã hỏi ý kiến lãnh đạo Công an Quảng Đông và họ đã đồng ý chi một nghìn Nhân dân tệ để mua quần áo, giày cho Tiêu Đồng. Đó là tiêu chuẩn giành cho liệt sĩ. Nhưng khi đi mua quần áo, Khánh Xuân đã chọn một bộ quần áo veston cực kỳ sang trọng với hơn bốn nghìn đồng cộng với đôi giày hơn năm trăm, áo sơ mi, cà vạt..., tất cả gần sáu nghìn đồng. Cô nghĩ, số tiền này do mình đảm nhiệm, điều này hoàn toàn hợp lý.

Nghi thức tang lễ được cử hành trong một gian phòng không lớn lắm trong bệnh viện. Không có ảnh, không có bức hoành, không có cờ phướn, thậm chí không có cả vòng hoa. Mặt Tiêu Đồng được trang điểm một cách đơn giản. Anh nằm trên một chiếc xe băng ca phủ vải trắng toát, trên ngực đặt một bó hoa của chính bố mẹ anh. Khánh Xuân cũng muốn đặt một bó hoa lên ngực anh nhưng cô biết mình không đủ quyền để làm việc ấy, bởi chỉ có những người thân nhất mới đặt hoa lên ngực người chết. Trong mắt mọi người, cô không là gì của Tiêu Đồng cả. Mọi người cúi đầu trước thi hài Tiêu Đồng rồi lên tiếng chia buồn với bố mẹ anh. Người đầu bạc tiễn người đầu xanh! Bố mẹ Tiêu Đồng mới là người được an ủi chính trong buổi lễ này, không ai quan tâm, không ai an ủi Khánh Xuân. Cô đã quyết tâm là không được khóc trong buổi lễ. Nỗi đau của cô chỉ thuộc về cô và Tiêu Đồng, có thể xem đó là một bí mật giữa cô và Tiêu Đồng. Cô gắng gượng tham dự buổi lễ từ đầu đến cuối và cô là người cuối cùng đứng bên thi hài anh nói thầm những lời vĩnh biệt. Cô nhìn gương mặt trang nghiêm và thanh thản của anh và nhớ về những giây phút hai người ở bên nhau. Cô nhớ lại những lần anh muốn cô chủ động ôm mình, hôn mình, nhưng chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ cô đáp ứng tâm nguyện của anh. Đó chính là nỗi đau âm ỉ nhất trong lòng Khánh Xuân lúc này. Cô lặng lẽ đặt tấm ảnh hai người chụp chung vào trong túi áo veston trên ngực anh rồi trước mặt bố mẹ anh, trước mặt Xuân Cường, trước mặt Văn Yến và trước mặt tất cả mọi người, cô nhẹ đặt một nụ hôn lên đôi môi đang khép lại của anh. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cũng chính là lần cuối cùng. Ngoài giác mạc đã hiến cho bệnh viện ra, thân thể yêu thương này không bao giờ còn tồn tại trên thế gian này nữa. Cô không thể chế ngự được ý muốn ôm chầm lấy Tiêu Đồng trong tay mình được nữa rồi! Cô đổ người xuống ôm chầm lấy anh và cũng không kiềm giữ được nữa, những tiếng khóc chất chứa trong lòng cô đột ngột vang lên làm vỡ òa cả không gian...

Bố mẹ Tiêu Đồng, Văn Yến là tất cả mọi người đang có mặt bất giác sững sờ. Có ai đó đỡ lấy cô và gỡ vòng tay cô đang ôm chặt lấy Tiêu Đồng ra. Xuân Cường bước đến ôm ngang người cô để cho cô có thể đứng vững và nhẹ nhàng lên tiếng an ủi. Có hai người đẩy chiếc xe ra khỏi phòng. Cô không giống như bố mẹ anh bấu vào chiếc xe chạy theo để nhìn mặt con lần cuối, chỉ đứng thẫn thờ nhìn theo và gặm nhấm nỗi đau mình đã mất anh vĩnh viễn. Bất giác, tự trong đáy lòng, cô thì thầm những lời diễn thuyết của Tiêu Đồng: "Trong gần năm nghìn năm, bao nhiêu là anh hùng hào kiệt...". Cô nghĩ, những tiếng thì thầm trong đáy lòng cô sẽ vang vọng bên tai anh và cô tin rằng, cho dù anh có đi đến đâu, anh vẫn cứ nghe được những lời thì thầm của cô: "Bao nhiêu là tráng sĩ đã ôm ấp tráng chí báo đền tổ quốc!... *Trăm trận sa trường tung giáp sắt, Chưa phá Lâu Lan chẳng chịu về*... Đây chính là tinh thần vĩnh viễn của những đứa con nòi giống Rồng"...

Cuối cùng thì quan hệ giữa cô và Tiêu Đồng cũng đã kịp công khai trước mắt mọi người trước khi thân thể anh hóa thành tro bụi. Mọi người lên tiếng bình luận nhưng không ai chỉ trích, chỉ có những tiếng thở dài thông cảm. Trường Phát lặng lẽ hỏi Xuân Cường rằng, anh đã biết chuyện này chưa, Xuân Cường chỉ nghiêm mặt mà không khẳng định mà cũng không phủ nhận.

https://thuviensach.vn

Mùa xuân đã đến ở phương nam, ánh mặt trời ấm áp đã dần dần xua đi cái lạnh của mùa đông và chuyển dần về phương bắc. Cỏ đã xanh trở lại, các loài hoa cũng đã bắt đầu hé nụ. Một ngày trời đẹp của tháng ba, Âu Khánh Xuân, Lý Xuân Cường, Đỗ Trường Phát cũng với bố mẹ Tiêu Đồng trong tư cách là những người khách đặc biệt của Công an Quảng Đông đến tham quan pháo đài Uy Viễn nổi tiếng tại thị trấn Hổ Môn, thành phố Đông Hoan và cầu Hổ Môn - chiếc cầu dài mười lăm cây số, niềm tự hào trong thời kỳ cải cách mở cửa, hiện đại hóa đất nước của tỉnh Quảng Đông. Sau đó mọi người được mời đến tham gia dự thính Đại hội toàn quốc chống tệ nạn ma túy do Hội chống tệ nạn ma túy toàn quốc kết hợp với chính quyền tỉnh Quảng Đông và chính quyền thành phố Đông Hoan tổ chức. Bốn giờ chiều, tại quảng trường Nhân dân thị trấn Hổ Môn, chính quyền địa phương đã tổ chức buổi thiêu hủy công khai ba trăm ký heroin. Cũng tại đây, cũng vào ngày này, một trăm năm mươi chín năm trước, người anh dùng dân tộc Lâm Tắc Từ đã từng thiêu hủy hai trăm bốn mươi tấn nha phiến do các nước phương tây mang đến để đầu độc nhân dân Trung Quốc.

Mọi công việc đã hoàn tất, cả đoàn chuẩn bị rời Quảng Châu để trở về Bắc Kinh. Bố mẹ Tiêu Đồng cũng đã mua vé máy bay trở lại Munich. Sau khi trải qua một đêm đàm phán với bố mẹ Tiêu Đồng, họ đã đồng ý để hũ tro hài cốt anh cho Khánh Xuân lưu giữ.

Cũng như chuyên án 16-6, những chuyện buồn vui ly hợp của mỗi người rồi tất cả sẽ biến thành quá khứ, tất cả cũng sẽ dần dần chìm vào quên lãng mà thôi.

Đúng là mọi chuyện đã hoàn toàn kết thúc.

Trước khi quay về Bắc Kinh, Khánh Xuân còn đến bệnh viện một lần nữa. Trong một phòng bệnh, cô đã gặp gỡ người thanh niên đã may mắn nhận được giác mạc của Tiêu Đồng. Đôi mắt của anh ta vẫn còn băng kín nhưng bên dưới vòng băng trắng là một gương mặt khôi ngô tuấn tú. Anh ta cúi đầu im lặng một cách lễ độ nghe người bạn gái ngồi bên cạnh nói những lời

https://thuviensach.vn

cảm tạ rất dung dị tầm thường với người đã có lòng nhân ái hiến tặng giác mạc của bạn trai mình.

HẾT

https://thuviensach.vn

Chú thích

[1] Nguyên văn là hai câu trong bài thơ "Tòng quân hành" của Vương Xương Linh đời Đường: "Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, Bất phá Lâu Lan chung vị hoàn" (ND).

https://thuviensach.vn

[2] Tác giả đã dùng lối chơi chữ đồng âm. Một từ nghĩa đen là "ý nghĩ ướt át", đồng âm với một từ có nghĩa là "ý thơ" (và đều có âm shi) (ND).

https://thuviensach.vn